NOUL COD DE PROCEDURĂ PENALĂ

Acest material a fost redactat de următorii autori:

- **Art. 1-28 –** Liviu Popescu, procuror Secţia de resurse umane şi documentare /
  Justina Condoiu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 29-96 –** Judecător Mihail Udroiu, consilier al procurorului şef al Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism
- **Art. 97-137 –** Justina Condoiu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 138-201 –** Valeriu Dumitru Petrovici, procuror Secţia de resurse umane şi documentare /
  Daniela Matei, procuror Secţia de urmărire penală şi criminalistică
- **Art. 202-244 –** Constantin Sima, procuror Secţia de resurse umane şi documentare /
  Mirela Arsenie, procuror Secţia judiciară
- **Art. 245-256 -** Monica Dobrescu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 257-284 –** Liviu Popescu, procuror Secţia de resurse umane şi documentare
- **Art. 285-341 –** Daniela Matei, procuror Secţia de urmărire penală şi criminalistică
- **Art. 342-370 –** Iuliana Nedelcu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 371-407 -** Justina Condoiu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 408-470 –** Monica Dobrescu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 471-477^{1} –** Iuliana Nedelcu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 478-488 –** Daniela Matei, procuror Secţia de urmărire penală şi criminalistică
- **Art. 488^{1}-488^{6} –** Iuliana Nedelcu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 489-503 –** Liviu Popescu, procuror Secţia de resurse umane şi documentare
- **Art. 504-520 –** Mirela Arsenie, procuror Secţia judiciară
- **Art. 521-526 –** Monica Dobrescu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 527-537 –** Iuliana Nedelcu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 538-542 –** Antonia Constantin, procuror Secţia judiciară şi Constantin Sima, procuror Secţia de resurse umane şi documentare
- **Art. 543-549^{1} –** Iuliana Nedelcu, procuror Secţia judiciară
- **Art. 550-601 –** Mirela Arsenie, procuror Secţia judiciară

Noul Cod de procedură penală	***Codul de procedură penală vechi/Legi speciale***	**Observații**
Partea generală		
Art. 1 **Normele de procedură penală şi scopul acestora** (1) Normele de procedură penală reglementează desfăşurarea procesului penal şi a altor proceduri judiciare în legătură cu o cauză penală. (2) Normele de procedură penală urmăresc asigurarea exercitării eficiente a atribuţiilor organelor judiciare cu garantarea drepturilor părţilor şi ale celorlalţi participanţi în procesul penal astfel încât să fie respectate prevederile Constituţiei, ale tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, ale celorlalte reglementări ale Uniunii Europene în materie procesual penală, precum şi ale pactelor şi tratatelor privitoare la drepturile fundamentale ale omului la	*Fără corespondent*	Denumirea marginală a Titlului I al Părții generale a Noului cod, „Principiile și limitele aplicării legii procesuale penale” este diferită față de denumirea marginală a Capitolului I al Titlului I al Părții generale din vechiul cod „Scopul și regulile de bază ale procesului penal” și nu doar ca și formă ci, mai ales, ca și conținut, în primul rând prin sintagma „limitele aplicării legii procesuale penale”. Art. 1 alin. (1) din N.C.proc.pen. consacră faptul că normele de procedură penală reglementează nu doar desfăşurarea procesului penal, ci *şi alte proceduri judiciare.* De exemplu, procedurile speciale reglementate în Titlul IV al Părții speciale. Art. 1 alin. (2) din N.C.proc.pen. consacră scopul normelor de procedură penală, respectiv exercitarea eficientă a atribuțiilor de către organele judiciare, arătând însă că aceasta nu poate fi atinsă decât cu garantarea drepturilor părţilor şi a celorlalţi participanţi în procesul penal obiectivul prioritar fiind respectarea legii fundamentale, ale tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, ale celorlalte reglementări ale Uniunii Europene în materie procesual penală, precum şi ale pactelor şi tratatelor privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte. Este pentru prima dată exprimată la nivel normativ de principiu exigența respectării drepturilor procesuale ale părților și ale celorlalți participanți.

care România este parte.		
Art. 2 **Legalitatea procesului penal** Procesul penal se desfăşoară potrivit dispoziţiilor prevăzute de lege.	**Art. 2** **Legalitatea şi oficialitatea procesului penal** (1) Procesul penal se desfăşoară *atât în cursul urmăririi penale cât şi în cursul judecăţii*, potrivit dispoziţiilor prevăzute de lege. Actele necesare desfăşurării procesului penal se îndeplinesc din oficiu, afară de cazul când prin lege se dispune altfel.	Art. 2 din N.C.proc.pen reia principiul *legalităţii* procesului penal (art. 2 alin. (1) din vechiul Cod). Redactarea art. 2 alin. (1) din vechiul C.proc.pen. a generat, în doctrină, interpretarea potrivit căreia procesul penal începe în momentul începerii urmăririi penale, fiind format din două faze: faza urmăririi penale şi faza judecăţii. Aşadar, faza actelor premergătoare (de la sesizare şi până la începerea urmăririi penale) excede procesului penal cu consecinţe atât în privinţa sistemului probator cât şi în ceea ce priveşte drepturile părţilor. După cum se va vedea, noul Cod nu mai reglementează instituţia actelor premergătoare procesul penal debutând încă de la momentul sesizării, când se dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă, binenînțeles atunci când sesizarea îndeplinește condițiile legale.
Art. 3 **Separarea funcţiilor judiciare** (1) În procesul penal se exercită următoarele funcţii judiciare: a) funcţia de urmărire penală; b) funcţia de dispoziţie asupra drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală; c) funcţia de verificare a legalităţii trimiterii ori netrimiterii în judecată; d) funcţia de judecată. (2) Funcţiile judiciare se exercită din oficiu, în afară de cazul când, prin lege, se dispune altfel. (3) În desfăşurarea aceluiaşi proces penal, exercitarea	**Art. 2** **Legalitatea şi oficialitatea procesului penal** (2) Actele necesare desfăşurării procesului penal se îndeplinesc din oficiu, afară de cazul când prin lege se dispune altfel.	Art. 3 din N.C.proc.pen. consacră un principiu nou, anume acela al *separaţiei funcţiilor judiciare,* cu menţionarea respectivelor funcţiuni şi a magistraturilor speciale chemate să le exercite [alin. (4) -(7)]. Separarea acestor funcţii creează o incompatibilitate a cărei raţiune este de a preveni riscul antepronunţării, aşadar este o garanţie de imparţialitate. Sunt consacrate *magistraturi speciale noi*: judecătorul de drepturi şi libertăţi [alin. (5)] şi judecătorul de cameră preliminară [(alin. 6)]. Acest principiu proclamă şi garantează aşadar că în procesul penal se exercită patru funcţii judiciare: de urmărire penală (prin organele de cercetare penală şi procuror), de dispoziţie asupra drepturilor şi libertăţilor fundamentale în cursul urmăririi penale (prin judecătorul de drepturi şi libertăţi), de verificare a legalităţii trimiterii sau netrimiterii în judecată (prin procedura de cameră preliminară) şi de judecată (de către instanţele de judecată).

unei funcţii judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcţii judiciare, cu excepţia celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcţia de judecată. (4) În exercitarea funcţiei de urmărire penală, procurorul şi organele de cercetare penală strâng probele necesare pentru a se constata dacă există sau nu temeiuri de trimitere în judecată. (5) Asupra actelor şi măsurilor din cadrul urmăririi penale, care restrâng drepturile şi libertăţile fundamentale ale persoanei, dispune judecătorul desemnat cu atribuţii în acest sens, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege. (6) Asupra legalităţii actului de trimitere în judecată şi probelor pe care se bazează acesta, precum şi asupra legalităţii soluţiilor de netrimitere în judecată se pronunţă judecătorul de cameră preliminară, în condiţiile legii. (7) Judecata se realizează de către instanţă, în complete legal constituite.		

Art. 4 **Prezumţia de nevinovăţie** (1) Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăţiei sale printr-o hotărâre penală definitivă. (2) După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului.	**Art. 5²** **Prezumţia de nevinovăţie** Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăţiei sale printr-o hotărâre penală definitivă.	Art. 4 alin. (1) din N.C.proc.pen. reia principiul prezumţiei de nevinovăţie, reglementat în art. 5² din C.proc.pen. anterior.. Art. 4 alin. (2) recunoaşte expres principiul *In dubio pro reo*.
Art. 5 **Aflarea adevărului** (1) Organele judiciare au obligaţia de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele şi împrejurările cauzei, precum şi cu privire la persoana suspectului sau inculpatului. (2) Organele de urmărire penală au obligaţia de a strânge şi de a administra probe atât în favoarea, cât şi în defavoarea suspectului sau inculpatului. Respingerea sau neconsemnarea cu rea-credinţă a probelor propuse în favoarea suspectului sau inculpatului se sancţionează conform dispoziţiilor prezentului cod.	**Art. 3** **Aflarea adevărului** În desfăşurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele şi împrejurările cauzei, precum şi cu privire la persoana făptuitorului. **ART.202** **Rolul activ al organului de urmărire penală** (1) Organul de urmărire penală este obligat să strângă probele necesare pentru aflarea adevărului şi pentru lămurirea cauzei sub toate aspectele, în vederea justei soluţionări a acesteia. Organul de urmărire adună probele atât în favoarea, cât şi în defavoarea învinuitului sau inculpatului.	Art. 5 alin. (1) din N.C.proc.pen. reia principiul aflării adevărului reglementat în art. 3 din C.proc.pen. anterior. Art. 5 alin. (2) din N.C.proc.pen. reia obligaţia stipulată în a art. 202 alin. (1) teza a II-a din C.p.p. anterior., sub sancţiune procesuală. În materia probaţiunii a fost introdus un set de reguli care consacră principiul loialităţii în obţinerea probelor. Aceste reguli, care prevăd sancţiunea excluderii probelor obţinute nelegal sau neloial, sunt de natură a determina creşterea profesionalismului organelor judiciare în obţinerea probelor şi constituie garanţia respectării ferme a drepturilor părţilor la un proces echitabil.

Art. 6 **Ne bis in idem** Nicio persoană nu poate fi urmărită sau judecată pentru săvârşirea unei infracţiuni atunci când faţă de acea persoană s-a pronunţat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeaşi faptă, chiar şi sub altă încadrare juridică.	*Fără corespondent*	Se ridică la rang de principiu dispoziţia din art. 10 lit. j) din C.proc.pen anterior. (*autoritatea lucrului judecat), care* împiedica, şi în vechea reglementare, multipla sancționare pentru aceeaşi faptă.
Art. 7 **Obligativitatea punerii în mişcare şi a exercitării acţiunii penale** (1) Procurorul este obligat să pună în mişcare şi să exercite acţiunea penală din oficiu atunci când există probe din care rezultă săvârşirea unei infracţiuni şi nu există vreo cauză legală de împiedicare, alta decât cele prevăzute la alin. (2) şi (3). (2) În cazurile şi în condiţiile prevăzute expres de lege, procurorul poate renunţa la exercitarea acţiunii penale dacă, în raport cu elementele concrete ale cauzei, nu există un interes public în realizarea obiectului acesteia. (3) În cazurile prevăzute	*Fără corespondent* **ART. 279** **Organele cărora li se adresează plângerea** (1) Punerea în mişcare a acţiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracţiunilor pentru care legea prevede că	Art. 7 alin. (1) din N.C.proc.pen. instituie principiul *oficialităţii*, obligaţia procurorului de a pune în mişcare acţiunea penală fiind regula. Prin excepţie, art. 7 alin. (2) din N.C.proc.pen. instituie principiul subsidiar, al *oportunităţii* exercitării acţiunii penale, în raport de interesul public. Pentru a se evita desfăşurarea unor procese penale în cauze minore, în care nu există un interes public, a fost atenuată obligativitatea exercitării acţiunii penale, prin introducerea principiului subsidiar al oportunităţii, în baza căruia, în asemenea cauze, procurorul va putea renunţa la exercitarea acţiunii penale, în cazurile şi condiţiile strict şi limitativ prevăzute de lege. Art. 7 alin. (3) din N.C.proc.pen. consacră principiul *disponibilităţii* regăsit şi în art. 279 C.proc.pen. anterior. Uşor inconsecvent legiuitorul în alegerea terminologiei folosite în cuprinsul alin.2 al art.7. renunţare la exercitarea acţiunii penale, faţă de cea uzitată în art.318 din N.C.proc.pen., renunţare la urmărire penală, ceea ce are directă influenţă asupra momentului procesual în care cauza şi persoana cercetată trebuie să se afle: după punerea în mişcare a acţiunii penale, conform art.7 alin.2 ori după începerea urmăririi penale fie şi numai cu privire la faptă, astfel cum din interpretarea art.318 rezultă.

expres de lege, procurorul pune în mişcare şi exercită acţiunea penală după introducerea plângerii prealabile a persoanei vătămate sau după obţinerea autorizării ori sesizării organului competent sau după îndeplinirea unei alte condiţii prevăzută de lege.	este necesară astfel de plângere.	
Art. 8 **Caracterul echitabil şi termenul rezonabil al procesului penal** Organele judiciare au obligaţia de a desfăşura urmărirea penală şi judecata cu respectarea garanţiilor procesuale şi a drepturilor părţilor şi ale subiecţilor procesuali, astfel încât să fie constatate la timp şi în mod complet faptele care constituie infracţiuni, nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală, iar orice persoană care a săvârşit o infracţiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil.	**Art. 1** **Scopul procesului penal** (1) Procesul penal are ca scop constatarea la timp şi în mod complet a faptelor care constituie infracţiuni, astfel ca orice persoană care a săvârşit o infracţiune să fie pedepsită potrivit vinovăţiei sale şi nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.	Art. 8 din N.C.proc.pen. transpune art. 1 alin. (1) din C.proc.pen. anterior (scopul procesului penal), fixând obligativitatea termenului rezonabil şi a caracterului echitabil al procesului penal. Sunt astfel puse de acord dispoziţiile codului de procedură penală cu art. 21 alin. (3) din Constituţie, art.6 paragraful 1 din Convenţia europeană şi jurisprudenţa Curţii europene a drepturilor omului în materia protejării părţilor împotriva duratei excesive a procedurilor.
Art. 9 **Dreptul la libertate şi siguranţă** (1) În cursul procesului penal este garantat dreptul	**Art. 5** **Garantarea libertăţii persoanei** (1) În tot cursul procesului penal este garantată libertatea persoanei.	Art. 9 din N.C.proc.pen. consacră dreptul de libertate şi siguranţă, reluând, cu anumite deosebiri, art. 5 din vechiul Cod. Art. 9 alin. (2) din N.C.proc.pen. stipulează în mod expres caracterul excepţional al măsurilor privative sau restrictive de libertate. Art. 9 alin. (3) din N.C.proc.pen. reia tezele art. 23 alin. (8) şi (10) din Constituţie.

oricărei persoane la libertate şi siguranţă. (2) Orice măsură privativă sau restrictivă de libertate se dispune în mod excepţional şi doar în cazurile şi în condiţiile prevăzute de lege. (3) Orice persoană arestată are dreptul de a fi informată în cel mai scurt timp şi într-o limbă pe care o înţelege asupra motivelor arestării sale şi are dreptul de a formula contestaţie împotriva dispunerii măsurii. (4) Atunci când se constată că o măsură privativă sau restrictivă de libertate a fost dispusă în mod nelegal, organele judiciare competente au obligaţia de a dispune revocarea măsurii şi, după caz, punerea în libertate a celui reţinut sau arestat. (5) Orice persoană faţă de care s-a dispus în mod nelegal, în cursul procesului penal, o măsură privativă de libertate are dreptul la repararea pagubei suferite, în condiţiile prevăzute de lege.	(2) Nici o persoană nu poate fi reţinută, arestată sau privată de libertate în alt mod şi nici nu poate fi supusă vreunei forme de restrângere a libertăţii decât în cazurile şi condiţiile prevăzute de lege. (3) Dacă cel împotriva căruia s-a luat măsura arestării preventive sau s-a dispus internarea medicală ori o măsură de restrângere a libertăţii consideră că aceasta este ilegală, are dreptul, în tot cursul procesului penal, să se adreseze instanţei competente, potrivit legii. (4) Orice persoană care a fost, în cursul procesului penal, privată de libertate sau căreia i s-a restrâns libertatea, ilegal sau pe nedrept, are dreptul la repararea pagubei suferite, în condiţiile prevăzute de lege. (5) În tot cursul procesului penal, învinuitul sau inculpatul arestat preventiv poate cere punerea în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauţiune.	Se instituie, la nivel de principiu, obligaţia organelor de a dispune revocarea măsurilor nelegale, din oficiu [existentă şi în art. 139 alin. (2) din vechiul Cod]. Art. 9 alin. (5) din N.C.proc.pen. menţine dreptul la repararea pagubei suferite prev. de art. 5 alin. (4) din vechiul Cod.

Art. 10 **Dreptul la apărare** (1) Părţile şi subiecţii procesuali principali au dreptul de a se apăra ei înşişi sau de a fi asistaţi de avocat. (2) Părţile, subiecţii procesuali principali şi avocatul au dreptul să beneficieze de timpul şi înlesnirile necesare pregătirii apărării. (3) Suspectul are dreptul de a fi informat de îndată şi înainte de a fi ascultat despre fapta pentru care se efectuează urmărirea penală şi încadrarea juridică a acesteia. Inculpatul are dreptul de a fi informat de îndată despre fapta pentru care s-a pus în mişcare acţiunea penală împotriva lui şi încadrarea juridică a acesteia. (4) Înainte de a fi ascultaţi, suspectului şi inculpatului trebuie să li se pună în vedere că au dreptul de a nu face nicio declaraţie. (5) Organele judiciare au obligaţia de a asigura exercitarea deplină şi efectivă a dreptului la apărare de către părţi şi subiecţii procesuali	**Art. 6** **Garantarea dreptului de apărare** (1) Dreptul de apărare este garantat învinuitului, inculpatului şi celorlalte părţi în tot cursul procesului penal. (2) În cursul procesului penal, organele judiciare sunt obligate să asigure părţilor deplina exercitare a drepturilor procesuale în condiţiile prevăzute de lege şi să administreze probele necesare în apărare. (3) Organele judiciare au obligaţia să-l încunoştinţeze, de îndată şi mai înainte de a-l audia, pe învinuit sau pe inculpat despre fapta pentru care este cercetat, încadrarea juridică a acesteia şi să-i asigure posibilitatea pregătirii şi exercitării apărării. (4) Orice parte are dreptul să fie asistată de apărător în tot cursul procesului penal. (5) Organele judiciare au obligaţia să încunoştinţeze pe învinuit sau inculpat, înainte de a i se lua prima declaraţie, despre dreptul de a fi asistat de un apărător, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de ascultare. În condiţiile şi în cazurile prevăzute de lege, organele judiciare sunt obligate	Art. 10 din N.C.proc.pen. resistematizează dreptul la apărare consacrat în art. 6 din vechiul Cod, cu unele deosebiri. Art. 10 alin. (3) consacră calitatea procesuală de *„suspect"* în locul celei de *„învinuit"* utilizată în vechiul Cod. Art. 10 alin. (4) consacră, ca o componentă a dreptului de apărare, dreptul de a nu face nicio declaraţie. Art. 10 alin. (5) din N.C.proc.pen. impune organelor *obligaţia* **de a asigura** exercitarea *deplină şi efectivă* a dreptului la apărare *în tot cursul procesului penal*. Această impunere are două componente: a) una *prohibitivă*, care interzice organelor să dispună orice măsură de natura a restricţiona exercitarea dreptului la apărare şi b) alta de natură *pozitivă*, de a comunica (de a nu ţine secret faţă de părţi şi subiecţii procesuali principali) *de îndată* ce a început un proces penal. Obligaţia organelor nu este doar *de a permite*, ci **de a asigura** ..., şi anume *„în tot cursul procesului penal"*. Art. 10 alin. (6) din N.C.proc.pen. consacră obligaţia exercitării dreptului la apărare cu bună-credinţă. *Bona fides praesumitur.*

principali în tot cursul procesului penal. (6) Dreptul la apărare trebuie exercitat cu bună-credinţă, potrivit scopului pentru care a fost recunoscut de lege.	să ia măsuri pentru asigurarea asistenţei juridice a învinuitului sau inculpatului, dacă acesta nu are apărător ales.	
Art. 11 **Respectarea demnităţii umane şi a vieţii private** (1) Orice persoană care se află în curs de urmărire penală sau de judecată trebuie tratată cu respectarea demnităţii umane. (2) Respectarea vieţii private, a inviolabilităţii domiciliului şi a secretului corespondenţei sunt garantate. Restrângerea exercitării acestor drepturi nu este admisă decât în condiţiile legii şi dacă aceasta este necesară într-o societate democratică.	**Art. 5^1** **Respectarea demnităţii umane** Orice persoană care se află în curs de urmărire penală sau de judecată trebuie tratată cu respectarea demnităţii umane. Supunerea acesteia la tortură sau la tratamente cu cruzime, inumane ori degradante este pedepsită prin lege.	Art. 11 din N.C.proc.pen. consacră dreptul la respectarea demnităţii umane (art. 5^1 teza I din vechiul Cod), completându-l cu ocrotirea altor drepturi constituţionale (art. 26-28).
Art. 12 **Limba oficială şi dreptul la interpret** (1) Limba oficială în procesul penal este limba română. (2) Cetăţenii români aparţinând minorităţilor naţionale au dreptul să se exprime în limba maternă *în*	**Art. 7** **Limba în care se desfăşoară procesul penal** (1) În procesul penal procedura judiciară se desfăşoară în limba română. (2) *În faţa organelor judiciare* se asigură părţilor şi altor persoane chemate în proces folosirea limbii materne, actele	Art. 12 din N.C.proc.pen. resistematizează art. 7-8 din vechiul Cod. Art. 12 alin. (2) din N.C.proc.pen. garantează minorităţilor dreptul de a se exprima în limba maternă, însă doar în faţa instanţelor de judecată [art. 7 alin. (2) din vechiul Cod garanta acest drept în faţa tuturor organelor judiciare]. Art. 12 alin. (3) din N.C.proc.pen. extinde gratuitatea dreptului la interpret al suspectului şi inculpatului, în cazurile când asistenţa juridică este obligatorie, şi în ceea ce priveşte pregătirea apărării împreună cu avocatul.

faţa instanţelor de judecată, actele procedurale întocmindu-se în limba română. (3) Părţilor şi subiecţilor procesuali care nu vorbesc sau nu înţeleg limba română ori nu se pot exprima li se asigură, în mod gratuit, posibilitatea de a lua cunoştinţă de piesele dosarului, de a vorbi, precum şi de a pune concluzii în instanţă, prin interpret. În cazurile în care asistenţa juridică este obligatorie, suspectului sau inculpatului i se asigură în mod gratuit posibilitatea de a comunica, prin interpret, cu avocatul în vederea pregătirii audierii, a introducerii unei căi de atac sau a oricărei altei cereri ce ţine de soluţionarea cauzei. (4) În cadrul procedurilor judiciare se folosesc interpreţi autorizaţi, potrivit legii. Sunt incluşi în categoria interpreţilor şi traducătorii autorizaţi, potrivit legii.	procedurale întocmindu-se în limba română. **Art. 8** **Folosirea limbii oficiale prin interpret** Părţilor care nu vorbesc sau nu înţeleg limba română ori nu se pot exprima li se asigură, în mod gratuit, posibilitatea de a lua cunoştinţă de piesele dosarului, dreptul de a vorbi, precum şi dreptul de a pune concluzii în instanţă, prin interpret.	
Art. 13 **Aplicarea legii procesuale penale în timp şi spaţiu** (1) Legea procesuală penală se aplică în procesul penal	*Fără corespondent*	Art. 13 din N.C.proc.pen. consacră principiul teritorialităţii şi activităţii legii procesual penale, cu excepţiile expres prevăzute în **Legea nr. 255/2013 (art. 3-24):** ***„Art. 3*** *Legea nouă se aplică de la data intrării ei în vigoare tuturor cauzelor aflate pe rolul organelor judiciare, cu excepţiile prevăzute în cuprinsul prezentei legi.*

actelor efectuate şi măsurilor dispuse, de la intrarea ei în vigoare şi până în momentul ieşirii din vigoare, cu excepţia situaţiilor prevăzute în dispoziţiile tranzitorii. (2) Legea procesuală penală română se aplică actelor efectuate şi măsurilor dispuse pe teritoriul României, cu excepţiile prevăzute de lege.		***Art. 4*** *(1) Actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispoziţiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepţiile prevăzute de prezenta lege.* *(2) Nulitatea oricărui act sau oricărei lucrări efectuate înainte de intrarea în vigoare a legii noi poate fi invocată numai în condiţiile Codului de procedură penală.* *(3) În cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, încălcarea, în cursul urmăririi penale, a dispoziţiilor legale privind prezenţa obligatorie a învinuitului sau a inculpatului ori asistarea obligatorie a acestora de către apărător poate fi invocată până la începerea dezbaterilor.* ***Art. 5*** *(1) Cauzele aflate în cursul urmăririi penale la data intrării în vigoare a legii noi rămân în competenţa organelor de urmărire penală legal sesizate, urmând a fi soluţionate potrivit acesteia, cu excepţia cauzelor de competenţa parchetelor militare şi a secţiilor militare din cadrul parchetelor competente.* *(2) Sesizarea instanţei în cauzele prevăzute la alin. (1) se va face potrivit normelor de competenţă din legea nouă.* *(3) La judecarea cauzelor şi la soluţionarea propunerilor, contestaţiilor, plângerilor sau a oricăror alte cereri în care cercetarea penală a fost efectuată de Direcţia Naţională Anticorupţie potrivit legii vechi, precum şi a celor care au rămas în competenţa acesteia în condiţiile alin. (1), participă procurori din cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie.* ***Art. 6*** *(1) Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanţă la data intrării în vigoare a legii noi în care nu s-a început cercetarea judecătorească se soluţionează de către instanţa competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeaşi lege.* *(2) În situaţia prevăzută la alin. (1), instanţa pe rolul căreia se află cauza o trimite judecătorului de cameră preliminară, pentru a proceda potrivit art. 342 - 348 din Codul de procedură penală, ori, după caz, o declină în favoarea instanţei competente.* ***Art. 7*** *Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanţă în care s-a început cercetarea judecătorească anterior intrării în vigoare a legii noi rămân în competenţa aceleiaşi instanţe, judecata urmând a se desfăşura potrivit legii noi.* ***Art. 8*** *Hotărârile pronunţate în primă instanţă după intrarea în vigoare a legii noi sunt supuse căilor de atac, termenelor şi condiţiilor de exercitare ale acestora, prevăzute de legea nouă.* ***Art. 9*** *(1) Sentinţele supuse căilor de atac ordinare potrivit legii vechi, cu privire la care termenul*

		de declarare a căii ordinare de atac nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi, sunt supuse apelului. Apelul se judecă de către instanţa competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeaşi lege. *(2) Cererile de recurs împotriva sentinţelor prevăzute la alin. (1) depuse anterior intrării în vigoare a legii noi se vor considera cereri de apel.* *(3) În cazul prevăzut la alin. (1), termenul de declarare a apelului se calculează potrivit art. 363 din Codul de procedură penală din 1968.* *(4) Deciziile pronunţate în apelurile soluţionate potrivit alin. (1) sunt definitive, în condiţiile art. 552 din Codul de procedură penală.* *(5) Sentinţele prin care s-a dispus, potrivit legii vechi, restituirea cauzei procurorului cu privire la care termenul de declarare a recursului nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse contestaţiei, potrivit art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală.* *(6) Contestaţia prevăzută la alin. (5) se soluţionează de către judecătorul de cameră preliminară al instanţei ierarhic superioare celei căreia îi revine, potrivit legii noi, competenţa să judece cauza în primă instanţă ori, după caz, de către completul competent de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.* *(7) Cererile de recurs împotriva sentinţelor prevăzute la alin. (5), depuse anterior intrării în vigoare a legii noi, se vor considera contestaţii.* *(8) Termenul de declarare a contestaţiei prevăzute la alin. (5) se calculează potrivit art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968.* ***Art. 10*** *(1) Apelurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală se soluţionează de către aceeaşi instanţă, potrivit dispoziţiilor din legea nouă privitoare la apel.* *(2) Recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, declarate împotriva hotărârilor pentru care legea veche nu prevede calea de atac a apelului, se soluţionează de către aceeaşi instanţă, conform dispoziţiilor din legea nouă privitoare la apel.* *(3) Deciziile pronunţate în apelurile soluţionate potrivit alin. (1) şi (2) sunt definitive, în condiţiile art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală.* *(4) Recursurile în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, declarate împotriva sentinţelor prin care s-a restituit cauza procurorului, se soluţionează conform dispoziţiilor din legea nouă privitoare la contestaţie de către judecătorul de cameră preliminară de la instanţa ierarhic superioară celei căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond ori, după caz, de către completul competent de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.* ***Art. 11***

		(1) Deciziile pronunţate în apel înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse recursului în casaţie. *(2) În cazurile prevăzute la alin. (1), termenul de 30 de zile de declarare a recursului în casaţie curge după cum urmează:* *a) de la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, pentru procuror şi pentru părţile cu privire la care legea anterioară nu prevedea obligaţia comunicării deciziei de apel, precum şi pentru părţile cărora decizia le-a fost comunicată anterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală;* *b) de la data comunicării, pentru părţile cărora decizia le-a fost comunicată după data intrării în vigoare a Codului de procedură penală.* *(3) Cererile de recurs împotriva deciziilor prevăzute la alin. (1), depuse anterior intrării în vigoare a legii noi, se vor considera cereri de recurs în casaţie.* *(4) Soluţionarea recursului în casaţie este supusă dispoziţiilor Codului de procedură penală.* *(5) Deciziile prevăzute la alin. (1) devin definitive la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală.* ***Art. 12*** *(1) Recursurile în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, declarate împotriva hotărârilor care au fost supuse apelului potrivit legii vechi, rămân în competenţa aceleiaşi instanţe şi se judecă potrivit dispoziţiilor legii vechi privitoare la recurs.* *(2) În cazul prevăzut la alin. (1), prin derogare de la dispoziţiile art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală, hotărârea instanţei de apel rămâne definitivă la data soluţionării recursului, dacă acesta a fost respins ori dacă a fost admis şi procesul a luat sfârşit în faţa instanţei de recurs.* *(3) Hotărârile pronunţate în recursul soluţionat potrivit alin. (1) nu pot fi atacate cu recurs în casaţie.* ***Art. 13*** *Hotărârile rămase definitive anterior intrării în vigoare a legii noi nu pot fi atacate cu recurs în casaţie în condiţiile legii noi.* ***Art. 14*** *(1) Rejudecarea cauzei de către instanţa a cărei hotărâre a fost desfiinţată ori de către instanţa competentă, dispusă după intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, se desfăşoară conform legii noi.* *(2) În cauzele în care rejudecarea s-a dispus anterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală, dispoziţiile art. 5 - 10 se aplică în mod corespunzător.* ***Art. 15***

		(1) Plângerile împotriva soluţiilor procurorului de netrimitere în judecată, aflate pe rolul instanţelor la data intrării în vigoare a legii noi, continuă să se judece de către instanţele competente potrivit legii vechi, conform regulilor prevăzute de aceeaşi lege. *(2) În cazurile prevăzute la alin. (1), instanţa care admite plângerea şi reţine cauza spre judecare conform art. 278^1 alin. (8) lit. c) din Codul de procedură penală din 1968 face în mod corespunzător aplicarea dispoziţiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, cu privire la probele şi actele de urmărire penală. Încheierea este supusă contestaţiei, în condiţiile legii noi.* *(3) Soluţiile de netrimitere în judecată cu privire la care termenul de formulare a plângerii la instanţă nu a expirat la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse plângerii la judecătorul de cameră preliminară, în condiţiile prevăzute de art. 340 din Codul de procedură penală. Plângerea se soluţionează potrivit legii noi.* ***Art. 16*** *(1) Măsurile preventive aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a legii noi continuă şi se menţin pe durata pentru care au fost dispuse, în condiţiile prevăzute de legea veche. La expirarea acestei durate, măsurile preventive pot fi prelungite ori, după caz, menţinute, revocate sau înlocuite cu o altă măsură preventivă, în condiţiile legii noi.* *(2) La expirarea duratei măsurii preventive a obligării de a nu părăsi localitatea ori a obligării de a nu părăsi ţara, aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a legii noi, se poate lua împotriva inculpatului oricare dintre măsurile preventive prevăzute de legea nouă.* *(3) În cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea ori cea a obligării de a nu părăsi ţara, aflată în curs de executare, se menţine până la termenul de judecată acordat în cauză, când instanţa poate lua împotriva inculpatului oricare dintre măsurile preventive prevăzute de legea nouă.* ***Art. 17*** *(1) Propunerile, cererile sau orice alte cauze privind luarea, prelungirea, revocarea, înlocuirea sau încetarea măsurilor preventive, în cursul urmăririi penale, aflate în curs de soluţionare în primă instanţă la data intrării în vigoare a legii noi, se soluţionează de către judecătorul de drepturi şi libertăţi competent conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeaşi lege.* *(2) Recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, declarate împotriva încheierilor din cursul urmăririi penale privitoare la măsurile preventive, rămân în competenţa aceleiaşi instanţe şi se judecă potrivit regulilor prevăzute de legea veche. Dacă instanţa admite recursul şi casează încheierea, procedează la rejudecarea cauzei conform legii noi, putând lua oricare dintre măsurile preventive prevăzute de aceasta.*

		Art. 18 *Recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, declarate împotriva încheierilor prin care, în cursul judecăţii, s-a dispus luarea, menţinerea, revocarea, înlocuirea sau încetarea măsurilor preventive, rămân în competenţa aceleiaşi instanţe şi se judecă potrivit regulilor prevăzute de legea veche. Dacă instanţa admite recursul şi casează încheierea, procedează la rejudecarea cauzei conform legii noi, putând lua oricare dintre măsurile preventive prevăzute de aceasta.* ***Art. 19*** *Atunci când, în cursul procesului, se constată că în privinţa unei fapte comise anterior intrării în vigoare a Codului penal sunt aplicabile dispoziţiile art. 18[1] din Codul penal din 1968, ca lege penală mai favorabilă, procurorul dispune clasarea, iar instanţa dispune achitarea, în condiţiile Codului de procedură penală.* ***Art. 20*** *(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi, Tribunalul Militar Bucureşti şi Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Bucureşti se desfiinţează.* *(2) Posturile ocupate şi personalul din cadrul Tribunalului Militar Bucureşti şi Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Bucureşti se transferă la Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti sau, după caz, la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti, iar posturile vacante, în funcţie de necesităţi, se pot transfera şi la alte instanţe militare sau parchete militare. Persoanele care ocupă funcţii de conducere la instanţa sau parchetul desfiinţat se transferă pe posturi de execuţie la Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti sau, după caz, la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti.* *(3) Spaţiile şi dotările materiale ale Tribunalului Militar Bucureşti şi ale Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Bucureşti vor fi preluate prin redistribuire de Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti, respectiv de Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti.* *(4) La data desfiinţării Tribunalului Militar Bucureşti, Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti îşi schimbă denumirea în Tribunalul Militar Bucureşti, iar Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti îşi schimbă denumirea în Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Bucureşti.* *(5) Prin aplicarea dispoziţiilor alin. (1) - (4), tribunalele militare Bucureşti, Cluj, Iaşi şi Timişoara devin echivalente în grad tribunalelor.* *(6) Personalul din cadrul tribunalelor militare Bucureşti, Cluj, Iaşi şi Timişoara care are grad profesional de judecătorie dobândeşte, la data intrării în vigoare a prezentei legi, gradul profesional de tribunal, precum şi drepturile şi obligaţiile aferente. Posturile de conducere de la tribunalele militare Cluj, Iaşi şi Timişoara se ocupă în condiţiile prevăzute de*

		art. 48 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor şi procurorilor, republicată, cu modificările şi completările ulterioare. *(7) Personalul din cadrul parchetelor militare de pe lângă tribunalele militare Bucureşti, Cluj, Iaşi şi Timişoara care are grad profesional de parchet de pe lângă judecătorie dobândeşte, la data intrării în vigoare a prezentei legi, gradul profesional de parchet de pe lângă tribunal, precum şi drepturile şi obligaţiile aferente acestuia. Posturile de conducere de la parchetele militare de pe lângă tribunalele militare Cluj, Iaşi şi Timişoara se ocupă în condiţiile prevăzute de art. 49 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.* *(8) Noile state de funcţii şi de personal pentru Tribunalul Militar Bucureşti şi pentru Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Bucureşti se aprobă prin ordin comun al ministrului justiţiei şi al ministrului apărării naţionale, cu avizul conform al Consiliului Superior al Magistraturii.* ***Art. 21*** *(1) Cauzele aflate pe rolul Tribunalului Militar Bucureşti, care se desfiinţează, vor fi preluate pe cale administrativă, în termen de 3 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, de Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti, redenumit conform art. 20 alin. (4), care continuă soluţionarea acestora.* *(2) Cauzele aflate în curs de soluţionare la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Bucureşti, care se desfiinţează, vor fi preluate pe cale administrativă, în termen de 3 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti, redenumit conform art. 20 alin. (4), care continuă soluţionarea acestora.* ***Art. 22*** *Ori de câte ori alte acte normative, cu excepţia Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările şi completările ulterioare, a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor şi a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, a Legii nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative şi a altor măsuri dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, neprivative de libertate şi a Legii nr. 252/2013 privind organizarea şi funcţionarea sistemului de probaţiune, fac referire la măsura arestării preventive, referirea se consideră a fi făcută şi la măsura arestului la domiciliu.* ***Art. 23*** *(1) Procedura la instanţa de executare cu privire la solicitările privind aplicarea legii penale mai favorabile formulate ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009, cu modificările şi completările ulterioare, se va face potrivit dispoziţiilor privind executarea hotărârilor penale din Legea nr. 135/2010, în următoarea ordine de preferinţă:*

		a) din oficiu, de către instanţa de executare pentru persoanele aflate în penitenciar în executarea hotărârilor de condamnare; *b) la cerere, de către instanţa de executare pentru celelalte hotărâri de condamnare.* *(2) Procedura în faţa instanţei de executare în cazurile prevăzute la alin. (1) se desfăşoară fără participarea condamnatului şi a procurorului. După redactarea hotărârii, aceasta se comunică în întregul său condamnatului şi procurorului.* *(3) Hotărârea poate fi atacată cu contestaţie la instanţa ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare.* *(4) Hotărârea prin care instanţa de executare constată intervenirea legii penale mai favorabile este executorie.* *(5) Contestaţia se judecă de un complet format dintr-un judecător, în şedinţă publică, cu participarea procurorului şi cu citarea părţilor.* *(6) Hotărârea prin care se soluţionează contestaţia este definitivă.* *(7) Pentru analizarea hotărârilor judecătoreşti prevăzute la alin. (1) lit. a) potrivit prezentei proceduri, se deleagă la instanţele de executare, pe un termen de două luni, judecători din cadrul judecătoriilor, tribunalelor şi curţilor de apel învecinate.* ***Art. 24*** *Dispoziţiile procesual penale din legile speciale se completează cu cele ale Codului de procedură penală.”*
Art. 14 **Obiectul şi exercitarea acţiunii penale** (1) Acţiunea penală are ca obiect tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârşit infracţiuni. (2) Acţiunea penală se pune în mişcare prin actul de inculpare prevăzut de lege. (3) Acţiunea penală se poate exercita în tot cursul procesului penal, în condiţiile legii.	**Art. 9** **Obiectul şi exercitarea acţiunii penale** (1) Acţiunea penală are ca obiect tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârşit infracţiuni. (2) Acţiunea penală se pune în mişcare prin actul de inculpare prevăzut de lege. (3) Acţiunea penală se poate exercita în tot cursul procesului penal.	Art. 14 din N.C.proc.pen. reia art. 9 din vechiul Cod. Aşadar, acţiunea penală nu are ca obiect tragerea la răspundere penală a persoanelor care *„pregătesc”* săvârşirea unei infracţiuni, decât dacă actele preparatorii sunt asimilate tentativei şi sunt în mod expres incriminate.
Art. 15 **Condiţiile de punere în mişcare sau de exercitare a**	*Fără corespondent*	Art. 15 din N.C.proc.pen. transpune principiul oficialităţii [art. 7 alin. (1) din N.C.proc.pen.], astfel după cum este consacrat în art. 262 pct. 1 lit. a), teza I din vechiul Cod, cu două condiţii: să existe probe (nu doar date, indicii etc.) şi să nu fie incidente cazurile de la art. 16.

acţiunii penale Acţiunea penală se pune în mişcare şi se exercită când există probe din care rezultă presupunerea rezonabilă că o persoană a săvârşit o infracţiune şi nu există cazuri care împiedică punerea în mişcare sau exercitarea acesteia.		
Art. 16 **Cazurile care împiedică punerea în mişcare şi exercitarea acţiunii penale** (1) Acţiunea penală nu poate fi pusă în mişcare, iar când a fost pusă în mişcare nu mai poate fi exercitată dacă: a) fapta nu există; b) fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârşită cu vinovăţia prevăzută de lege; c) nu există probe că o persoană a săvârşit infracţiunea; d) există o cauză justificativă sau de neimputabilitate; e) lipseşte plângerea prealabilă, autorizarea sau sesizarea organului competent ori o altă condiţie prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mişcare a acţiunii penale;	**Art. 10** **Cazurile în care punerea în mişcare sau exercitarea acţiunii penale este împiedicată** (1) Acţiunea penală nu poate fi pusă în mişcare, iar când a fost pusă în mişcare nu mai poate fi exercitată dacă: a) fapta nu există; b) fapta nu este prevăzută de legea penală; b^1) fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracţiuni; c) fapta nu a fost săvârşită de învinuit sau de inculpat; d) faptei îi lipseşte unul din elementele constitutive ale infracţiunii; e) există vreuna din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei; f) lipseşte plângerea prealabilă a persoanei vătămate, autorizarea sau sesizarea organului competent ori altă condiţie prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mişcare a	Art. 16 din N.C.proc.pen. resistematizează cazurile care împiedică punerea în mişcare şi exercitarea acţiunii penale prevăzute în art. 10 din vechiul Cod. Elemente de noutate: Este eliminat cazul prevăzut la vechiul art. 10 lit. b^1 (fapta nu prezintă gradul de pericol social), consecutiv înlăturării pericolului social dintre trăsăturile esenţiale ale infracţiunii. Este stipulat în mod expres [lit. d)] cazul existenţei cauzelor justificative sau de neimputabilitate, corespunzător modificărilor din Noul Cod penal (art. 18-22 şi art. 23-31 din N.C.pen.). Art. 10 lit. b) şi d) din vechiul Cod de procedură penală au fost contopite [art. 10 lit. b) din N.C.proc.pen.]. Lit. j) reprezintă un caz nou de împiedicare a exercitării acţiunii penale.

f) a intervenit amnistia sau prescripţia, decesul suspectului ori al inculpatului persoană fizică sau s-a dispus radierea suspectului ori inculpatului persoană juridică; g) a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracţiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condiţiile legii; h) există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege; i) există autoritate de lucru judecat; j) a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii. (2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. e) şi j), acţiunea penală poate fi pusă în mişcare ulterior, în condiţiile prevăzute de lege.	acţiunii penale; g) a intervenit amnistia, prescripţia ori decesul făptuitorului sau, după caz, radierea persoanei juridice atunci când are calitatea de făptuitor; h) a fost retrasă plângerea prealabilă ori părţile s-au împăcat ori a fost încheiat un acord de mediere în condiţiile legii, în cazul infracţiunilor pentru care retragerea plângerii sau împăcarea părţilor înlătură răspunderea penală; i) s-a dispus înlocuirea răspunderii penale; i[1]) există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege; j) există autoritate de lucru judecat. Împiedicarea produce efecte chiar dacă faptei definitiv judecate i s-ar da o altă încadrare juridică. (2) În cazul prevăzut la lit. f), acţiunea penală poate fi pusă în mişcare ulterior în condiţii legale.	
Art. 17 **Stingerea acţiunii penale** (1) În cursul urmăririi penale acţiunea penală se stinge prin clasare sau prin renunţare la urmărirea penală, în condiţiile prevăzute de lege. (2) În cursul judecăţii	**Art. 11** **Clasarea, scoaterea de sub urmărire, încetarea urmăririi penale, achitarea şi încetarea procesului penal** Când se constată existenţa vreunuia din cazurile prevăzute în art. 10: 1. În cursul urmăririi penale	Art. 17 din N.C.proc.pen. prevede soluţiile posibile de stingere a acţiunii penale, în funcţie de faza procesuală, urmărire penală sau, după caz, judecată. Corespunzător urmăririi penale, sistemul actual [art. 11 pct. 1 şi art. 228 alin. (6) din vechiul Cod de procedură penală] este simplificat, fiind prevăzute doar două soluţii: clasarea şi renunţarea la urmărirea penală. Se renunţă astfel la NUP, SUP şi la încetarea urmăririi penale. În schimb, în ceea ce priveşte soluţiile corespunzătoare judecăţii, sistemul actual (art. 11 pct. 2 din vechiul Cod de procedură penală) este diversificat, fiind adăugate (pe lângă cele deja existente : achitare şi încetare) şi alte soluţii : renunţarea la aplicarea pedepsei şi amânarea

acţiunea penală se stinge prin rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti de condamnare, renunţare la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitare sau încetare a procesului penal.	procurorul, la propunerea organului de cercetare penală sau din oficiu, dispune: a) clasarea, când nu există învinuit în cauză; b) scoaterea de sub urmărire, în cazurile prevăzute în art. 10 lit. a) - e), când există învinuit sau inculpat în cauză; c) încetarea urmăririi penale, în cazurile prevăzute în art. 10 lit. f) - h), i^1) şi j), când există învinuit sau inculpat în cauză. 2. În cursul judecăţii instanţa pronunţă: a) achitarea în cazurile prevăzute în art. 10 lit. a) - e); b) încetarea procesului penal în cazurile prevăzute în art. 10 lit. f) - j).	aplicării pedepsei. Este prevăzută şi soluţia de condamnare care, logic, stinge acţiunea penală. Corespunzător fazei de urmărire penală, nu este prevăzută şi soluţia trimiterii în judecată (rechizitoriul) pentru că prin aceasta nu se stinge acţiunea penală ci, dimpotrivă, continuă. **Potrivit art.19 din Legea nr. 255/2013 (LPACpp):** *„Atunci când, în cursul procesului, se constată că în privinţa unei fapte comise anterior intrării în vigoare a Codului penal sunt aplicabile dispoziţiile art. 18[1] din Codul penal din 1968, ca lege penală mai favorabilă, procurorul dispune clasarea, iar instanţa dispune achitarea, în condiţiile Codului de procedură penală”.*
Art. 18 **Continuarea procesului penal la cererea suspectului sau inculpatului** În caz de amnistie, de prescripţie, de retragere a plângerii prealabile, de existenţă a unei cauze de nepedepsire sau de neimputabilitate ori în cazul renunţării la urmărirea penală, suspectul sau inculpatul poate cere continuarea procesului penal.	**Art. 13** **Continuarea procesului penal în caz de amnistie, prescripţie sau retragere a plângerii prealabile ori de existenţă a unei cauze de nepedepsire** (1) În caz de amnistie, prescripţie sau retragere a plângerii prealabile, precum şi în cazul existenţei unei cauze de nepedepsire, învinuitul sau inculpatul poate cere continuarea procesului penal. (2) Dacă se constată vreunul din cazurile prevăzute în art. 10 lit. a) - e), procurorul dispune scoaterea de sub urmărire, iar	Art. 18 din N.C.proc.pen. menţine dreptul învinuitului (suspectului) sau inculpatului de a cere continuarea procesului penal (art. 13 din vechiul Cod de procedură penală), extinzându-i şi cu privire la ipoteza renunţării la urmărirea penală, sau, după caz, la incidenţa cauzelor de neimputabilitate (art. 23-31 din N.C.p.., în vechea reglementare fiind incluse în cadrul cauzelor care înlătură caracterul penale al faptei, art. 44-51).

	instanţa de judecată pronunţă achitarea. (3) Dacă nu se constată vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. a) - e), procurorul dispune încetarea urmăririi penale, cu excepţia cazului prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. i), iar instanţa de judecată pronunţă încetarea procesului penal.	
Art. 19 **Obiectul şi exercitarea acţiunii civile** (1) Acţiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acţiunii penale. (2) Acţiunea civilă se exercită de persoana vătămată sau de succesorii acesteia, care se constituie parte civilă împotriva inculpatului şi, după caz, a părţii responsabile civilmente. (3) Când persoana vătămată este lipsită de capacitate de exerciţiu sau are capacitate de exerciţiu restrânsă, acţiunea civilă se exercită în numele acesteia de către	**Art. 14** **Obiectul şi exercitarea acţiunii civile** (1) Acţiunea civilă are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului, precum şi a părţii responsabile civilmente. (2) Acţiunea civilă poate fi alăturată acţiunii penale în cadrul procesului penal, prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă. (3) Repararea pagubei se face potrivit dispoziţiilor legii civile: a) în natură, prin restituirea lucrului, prin restabilirea situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunii, prin desfiinţarea totală ori parţială a unui înscris şi prin orice alt mijloc de reparare; b) prin plata unei despăgubiri băneşti, în măsura în care repararea în natură nu este cu putinţă. (4) De asemenea, se acordă despăgubiri băneşti pentru	Art. 19 din N.C.proc.pen. reglementează obiectul şi exercitarea acţiunii civile (art. 14 din vechiul Cod). Titularul acţiunii civile este persoana vătămată care se constituie parte civilă (sau succesorii acesteia), în condiţiile alin. (2). Se limitează exercitarea din oficiu în condiţiile alin. (3) (persoana vătămată este lipsită de capacitate de exerciţiu sau aceasta este restrânsă). Ca principiu, acţiunea civilă se exercită în cadrul procesului penal numai în măsura în care prin aceasta nu se depăşeşte durata rezonabilă a procesului. [alin. (3)]. Repararea prejudiciului se realizează, ca şi până acum, potrivit legii civile [alin. (5)].

reprezentantul legal sau, după caz, de către procuror, în condiţiile art. 20 alin. (1) şi (2), şi are ca obiect, în funcţie de interesele persoanei pentru care se exercită, tragerea la răspundere civilă delictuală. (4) Acţiunea civilă se soluţionează în cadrul procesului penal, dacă prin aceasta nu se depăşeşte durata rezonabilă a procesului. (5) Repararea prejudiciului material şi moral se face potrivit dispoziţiilor legii civile.	folosul de care a fost lipsită partea civilă. (5) Acţiunea civilă poate avea ca obiect şi tragerea la răspundere civilă pentru repararea daunelor morale, potrivit legii civile **Art.17** **Exercitarea din oficiu a acţiunii civile** (1)Acţiunea civilă se porneşte şi se exercită şi din oficiu, când cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exerciţiu sau cu capacitate de exerciţiu restrânsă. (2)În acest scop, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată va cere persoanei vătămate ca, prin reprezentantul său legal, ori, după caz, persoanei care îi încuviinţează actele, să prezinte situaţia cu privire la întinderea pagubei materiale şi a daunelor morale, precum şi date cu privire la faptele prin care acestea au fost pricinuite. (3)Instanţa este obligată să se pronunţe din oficiu asupra reparării pagubei şi a daunelor morale, chiar dacă persoana vătămată nu este constituită parte civilă. **Art.18** **Susţinerea acţiunii civile de**	

	către procuror (1)Procurorul poate susţine în faţa instanţei acţiunea civilă pornită de persoana vătămată. (2)Când cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exerciţiu sau cu capacitate de exerciţiu restrânsă, procurorul, când participă la judecată, este obligat să susţină interesele civile ale acesteia, chiar dacă nu este constituită parte civilă.	
Art. 20 **Constituirea ca parte civilă** (1) Constituirea ca parte civilă se poate face până la începerea cercetării judecătoreşti. Organele judiciare au obligaţia de a aduce la cunoştinţa persoanei vătămate acest drept. (2) Constituirea ca parte civilă se face în scris sau oral, cu indicarea naturii şi a întinderii pretenţiilor, a motivelor şi a probelor pe care acestea se întemeiază. (3) În cazul în care constituirea ca parte civilă se face oral, organele judiciare au obligaţia de a consemna aceasta într-un proces-verbal sau, după caz, în încheiere. (4) În cazul nerespectării vreuneia dintre condiţiile	**Art. 15** **Constituirea ca parte civilă** (1) Persoana vătămată se poate constitui parte civilă în contra învinuitului sau inculpatului şi persoanei responsabile civilmente. (2) Constituirea ca parte civilă se poate face în cursul urmăririi penale, precum şi în faţa instanţei de judecată până la citirea actului de sesizare. (3) Calitatea de parte civilă a persoanei care a suferit o vătămare prin infracţiune nu înlătură dreptul acestei persoane de a participa în calitate de parte vătămată în aceeaşi cauză. (4) Acţiunea civilă este scutită de taxa de timbru. **Art. 174** **Reprezentarea** (3)În cazul în care un număr	Momentul până la care se poate face constituirea ca parte civilă este, conform art. 20 alin. (1) din N.C.proc.pen., până la începerea cercetării judecătoreşti [până la citirea actului de sesizare, conform vechiuluiCod, art. 15 alin. (2)] Se introduce o nouă obligaţie în sarcina organelor judiciare, de a înştiinţa persoana vătămată despre acest drept [art. 20 alin. (1) teza a II-a din N.C.proc.pen.]. Constituirea ca parte civilă este condiţionată, în Noul Cod, atât în ceea ce priveşte forma (scrisă sau orală – aceasta impunând organelor obligaţia de o consemna) cât şi în ceea ce priveşte conţinutul [întinderea pretenţiilor, a motivelor şi a probelor, conf. alin. (2)]. Nerespectarea acestor condiţii atrage decăderea persoanei vătămate din dreptul de a exercita acţiunea civilă în cadrul procesului penal, ceea ce constituie o garanţie în vederea evitării tergiversării. Până la terminarea cercetării judecătoreşti, partea civilă poate modifica sau completa cererea [alin. (5)]. Ca o noutate, se stipulează în mod expres dreptul mai multor persoane care nu au interese contrare, constituite parte civilă, de a desemna un reprezentant; această reprezentare se poate realiza şi din oficiu [alin. (6)]. Acţiunea civilă este scutită, ca şi în vechea reglementare, de taxa de timbru [alin. (8)]. Dacă, însă, dreptul la repararea prejudiciului a fost transmis prin convenţie unei alte persoane, aceasta nu va putea exercita acţiunea civilă în cadrul procesului penal [alin. (7)].

prevăzute la alin. (1) şi (2), persoana vătămată sau succesorii acesteia nu se mai pot constitui parte civilă în cadrul procesului penal, putând introduce acţiunea la instanţa civilă. (5) Până la terminarea cercetării judecătoreşti, partea civilă poate: a) îndrepta erorile materiale din cuprinsul cererii de constituire ca parte civilă; b) mări sau micşora întinderea pretenţiilor; c) solicita repararea prejudiciului material prin plata unei despăgubiri băneşti, dacă repararea în natură nu mai este posibilă. (6) În cazul în care un număr mare de persoane care nu au interese contrarii s-au constituit parte civilă, acestea pot desemna o persoană care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care părţile civile nu şi-au desemnat un reprezentant comun, pentru buna desfăşurare a procesului penal, procurorul sau instanţa de judecată poate desemna, prin ordonanţă, respectiv prin încheiere motivată, un	mare de persoane care nu au interese contrarii s-au constituit parte civilă, acestea pot desemna o persoană care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care părţile civile nu şi-au desemnat un reprezentant comun, pentru buna desfăşurare a procesului penal, procurorul sau instanţa de judecată poate desemna, prin rezoluţie, respectiv prin încheiere motivată, un avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele. Încheierea sau rezoluţia va fi comunicată părţilor civile, care trebuie să încunoştinţeze procurorul sau instanţa de refuzul lor de a fi reprezentaţi prin avocatul desemnat din oficiu. (6)În cazurile prevăzute la alin. 3 şi 4, toate actele de procedură comunicate reprezentantului sau de care reprezentantul a luat cunoştinţă sunt prezumate a fi cunoscute de persoanele reprezentate.	

avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele. Încheierea sau ordonanţa va fi comunicată părţilor civile, care trebuie să încunoştinţeze procurorul sau instanţa în cazul în care refuză să fie reprezentaţi prin avocatul desemnat din oficiu. Toate actele de procedură comunicate reprezentantului sau de care reprezentantul a luat cunoştinţă sunt prezumate a fi cunoscute de către persoanele reprezentate. (7) Dacă dreptul la repararea prejudiciului a fost transmis pe cale convenţională unei alte persoane, aceasta nu poate exercita acţiunea civilă în cadrul procesului penal. Dacă transmiterea acestui drept are loc după constituirea ca parte civilă, acţiunea civilă poate fi disjunsă. (8) Acţiunea civilă care are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului şi părţii responsabile civilmente, exercitată la instanţa penală sau la instanţa civilă, este scutită de taxă de timbru.		

Art. 21 **Introducerea în procesul penal a părţii responsabile civilmente** (1) Introducerea în procesul penal a părţii responsabile civilmente poate avea loc, la cererea părţii îndreptăţite potrivit legii civile, în termenul prevăzut la art. 20 alin. (1). (2) Atunci când exercită acţiunea civilă, procurorul este obligat să ceară introducerea în procesul penal a părţii responsabile civilmente, în condiţiile alin. (1). (3) Partea responsabilă civilmente poate interveni în procesul penal până la terminarea cercetării judecătoreşti la prima instanţă de judecată, luând procedura din stadiul în care se află în momentul intervenţiei. (4) Partea responsabilă civilmente are, în ceea ce priveşte acţiunea civilă, toate drepturile pe care legea le prevede pentru inculpat.	**Art. 16** **Partea responsabilă civilmente** (1) Introducerea în procesul penal a persoanei responsabile civilmente poate avea loc, la cerere sau din oficiu, fie în cursul urmăririi penale, fie în faţa instanţei de judecată până la citirea actului de sesizare. (2) Persoana responsabilă civilmente poate interveni în procesul penal până la terminarea cercetării judecătoreşti la prima instanţă, luând procedura din stadiul în care se află în momentul intervenţiei. (3) Partea responsabilă civilmente are, în ce priveşte acţiunea civilă, toate drepturile pe care legea le prevede pentru învinuit sau inculpat.	Art. 21 din N.C.proc.pen. reia, în esenţă, art. 16 din vechiul Cod.
Art. 22 **Renunţarea la pretenţiile civile** (1) Partea civilă poate	*Fără corespondent*	Art. 22 din N.C.proc.pen. reglementează, suplimentar faţă de vechiul Cod, dreptul părţii civile de a se răzgândi şi de a renunţa în mod formal (cererea scrisă sau oral în şedinţa de judecată) la pretenţiile civile formulate, în mod definitiv.

renunţa, în tot sau în parte, la pretenţiile civile formulate, până la terminarea dezbaterilor în apel. (2) Renunţarea se poate face fie prin cerere scrisă, fie oral în şedinţa de judecată. (3) Partea civilă nu poate reveni asupra renunţării şi nu poate introduce acţiune la instanţa civilă pentru aceleaşi pretenţii.		
Art. 23 **Tranzacţia, medierea şi recunoaşterea pretenţiilor civile** (1) În cursul procesului penal, cu privire la pretenţiile civile, inculpatul, partea civilă şi partea responsabilă civilmente pot încheia o tranzacţie sau un acord de mediere, potrivit legii. (2) Inculpatul, cu acordul părţii responsabile civilmente, poate recunoaşte, în tot sau în parte, pretenţiile părţii civile. (3) În cazul recunoaşterii pretenţiilor civile, instanţa obligă la despăgubiri în măsura recunoaşterii. Cu privire la pretenţiile civile	**Art. 16^1** **Tranzacţia, medierea şi recunoaşterea pretenţiilor civile** (1) În cursul procesului penal, cu privire la pretenţiile civile, inculpatul, partea civilă şi partea responsabilă civilmente pot încheia o tranzacţie sau un acord de mediere, potrivit legii. (2) Inculpatul, cu acordul părţii responsabile civilmente, poate recunoaşte, în tot sau în parte, pretenţiile părţii civile. (3) În cazul recunoaşterii pretenţiilor civile, instanţa obligă la despăgubiri în măsura recunoaşterii. Cu privire la pretenţiile civile nerecunoscute, pot fi administrate probe.	Art. 23 din N.C.proc.pen. reia disp. art. 16^1 din vechiul Cod.

nerecunoscute pot fi administrate probe.		
Art. 24 **Exercitarea acţiunii civile de către sau faţă de succesori** (1) Acţiunea civilă rămâne în competenţa instanţei penale în caz de deces, reorganizare, desfiinţare sau dizolvare a părţii civile, dacă moştenitorii sau, după caz, succesorii în drepturi ori lichidatorii acesteia îşi exprimă opţiunea de a continua exercitarea acţiunii civile, în termen de cel mult două luni de la data decesului sau a reorganizării, desfiinţării ori dizolvării. (2) În caz de deces, reorganizare, desfiinţare sau dizolvare a părţii responsabile civilmente, acţiunea civilă rămâne în competenţa instanţei penale dacă partea civilă indică moştenitorii sau, după caz, succesorii în drepturi ori lichidatorii părţii responsabile civilmente, în termen de cel mult două luni de la data la care a luat cunoştinţă de împrejurarea respectivă.	**Art. 21** **Exercitarea acţiunii civile de către sau faţă de succesori** (1) Acţiunea civilă rămâne în competenţa instanţei penale în caz de deces al uneia din părţi, introducându-se în cauză moştenitorii acesteia. (2) Dacă una dintre părţi este o persoană juridică, în caz de reorganizare a acesteia se introduc în cauză succesorii în drepturi, iar în caz de desfiinţare sau de dizolvare se introduc în cauză lichidatorii.	Spre deosebire de vechea reglementare (art. 21), art. 24 din N.C.proc.pen. reglementează exercitarea acţiunii civile de către [alin. (1)] sau faţă de [alin. (2)] succesori, ca pe o *posibilitate*, ce trebuie exprimată formal într-un termen fix (cel mult două luni).

(3) Abrogat		
Art. 25 **Rezolvarea acţiunii civile în procesul penal** (1) Instanţa se pronunţă prin aceeaşi hotărâre atât asupra acţiunii penale, cât şi asupra acţiunii civile. (2) Când acţiunea civilă are ca obiect repararea prejudiciului material prin restituirea lucrului, iar aceasta este posibilă, instanţa dispune ca lucrul să fie restituit părţii civile. (3) Instanţa, chiar dacă nu există constituire de parte civilă, se pronunţă cu privire la desfiinţarea totală sau parţială a unui înscris sau la restabilirea situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunii. (4) Abrogat (5) În caz de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi, lit. e), f), g), i) şi j), precum şi în cazul prevăzut de art. 486 alin. (2), instanţa lasă nesoluţionată acţiunea civilă. (6) Instanţa lasă nesoluţionată acţiunea	**ART. 346** **Rezolvarea acţiunii civile** (1) În caz de condamnare, achitare sau încetare a procesului penal, instanţa se pronunţă prin aceeaşi sentinţă şi asupra acţiunii civile. (2) Când achitarea s-a pronunţat pentru cazul prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. b[1]) ori pentru că instanţa a constatat existenţa unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei sau pentru că lipseşte vreunul dintre elementele constitutive ale infracţiunii, instanţa poate obliga la repararea pagubei materiale şi a daunelor morale, potrivit legii civile. (3) Nu pot fi acordate despăgubiri civile în cazul când achitarea s-a pronunţat pentru că fapta imputată nu există, ori nu a fost săvârşită de inculpat. (4) Instanţa penală nu soluţionează acţiunea civilă când pronunţă achitarea pentru cazul prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. b) ori când pronunţă încetarea procesului penal pentru vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f) şi j), precum şi în caz de retragere a plângerii prealabile.	Art. 25 şi 26 din N.C.proc.pen. reia, în esenţă, disp. art. 346 şi 348 din vechiul Cod. Ca un element de noutate, art. 25 alin. (6) din N.C.proc.pen. consacră în plus un caz de nesoluţionare a acţiunii civile, şi anume dacă nu sunt îndeplinite condiţiile prev. de art. 24 din N.C.proc.pen..

civilă şi în cazul în care moştenitorii sau, după caz, succesorii în drepturi ori lichidatorii părţii civile nu îşi exprimă opţiunea de a continua exercitarea acţiunii civile sau, după caz, partea civilă nu indică moştenitorii, succesorii în drepturi ori lichidatorii părţii responsabile civilmente în termenul prevăzut la art. 24 alin. (1) şi (2).	**Art.348** **Rezolvarea separată a acţiunii civile** Instanţa, chiar dacă nu există constituire de parte civilă, se pronunţă asupra reparării pagubei materiale şi a daunelor morale în cazurile prevăzute în art. 17, iar în celelalte cazuri numai cu privire la restituirea lucrului, desfiinţarea totală sau parţială a unui înscris şi restabilirea situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunii.	
Art. 26 **Disjungerea acţiunii civile** (1) Instanţa poate dispune disjungerea acţiunii civile, când soluţionarea acesteia determină depăşirea termenului rezonabil de soluţionare a acţiunii penale. Soluţionarea acţiunii civile rămâne în competenţa instanţei penale. (2) Disjungerea se dispune de către instanţă din oficiu ori la cererea procurorului sau a părţilor. (3) Probele administrate până la disjungere vor fi folosite la soluţionarea acţiunii civile disjunse. (4) Abrogat (5) Încheierea prin care se disjunge acţiunea civilă este	**Art.347** **Rezolvarea separată a acţiunii civile** Instanţa poate dispune disjungerea acţiunii civile şi amânarea judecării acesteia într-o altă şedinţă, în cazul când rezolvarea pretenţiilor civile ar provoca întârzierea soluţionării acţiunii penale.	În ceea ce priveşte acţiunea civilă, a fost regândită soluţia trimiterii cauzei, după disjungere, la instanţa civilă, (existentă în varianta iniţială a codului) din considerente legate de realizarea cât mai eficientă a procesului de administrare a justiţiei. Astfel, deşi soluţia preconizată de Codul de procedură penală are în vedere evitarea prelungirii în mod nejustificat a soluţionării procesului penal, prin trimiterea acţiunii civile la instanţa civilă, această opţiune ar fi generat o supraîncărcare a instanţelor civile. Pe de altă parte, continuarea judecării acţiunii civile de către instanţa penală, după disjungere, este de natură să asigure ambele deziderate avute în vedere, respectiv soluţionarea cu celeritate a acţiunii penale şi respectarea termenului rezonabil cu privire la latura civilă. Un argument în acest sens îl reprezintă faptul că, în această ipoteză, probele deja administrate pe latură civilă rămân câştigate cauzei, în timp ce trimiterea cauzei la instanţa civilă ar fi presupus readministrarea acestora. Soluţia păstrării acţiunii civile în competenţa instanţei penale este de natură să asigure calitatea actului de justiţie în ansamblul său.

definitivă.		
Art. 27 **Cazurile de soluţionare a acţiunii civile la instanţa civilă** (1) Dacă nu s-au constituit parte civilă în procesul penal, persoana vătămată sau succesorii acesteia pot introduce la instanţa civilă acţiune pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracţiune. (2) Persoana vătămată sau succesorii acesteia, care s-au constituit parte civilă în procesul penal, pot introduce acţiune la instanţa civilă dacă, prin hotărâre definitivă, instanţa penală a lăsat nesoluţionată acţiunea civilă. Probele administrate în cursul procesului penal pot fi folosite în faţa instanţei civile. (3) Persoana vătămată sau succesorii acesteia care s-au constituit parte civilă în procesul penal pot să introducă acţiune în faţa instanţei civile dacă procesul penal a fost suspendat. În caz de reluare a procesului penal, acţiunea	**Art.19** **Acţiunea adresată instanţei civile** (1)Persoana vătămată care nu s-a constituit parte civilă în procesul penal poate introduce la instanţa civilă acţiune pentru repararea pagubei materiale şi a daunelor morale pricinuite prin infracţiune. (2)Judecata în faţa instanţei civile se suspendă până la rezolvarea definitivă a cauzei penale. (3)De asemenea, poate să pornească acţiune în faţa instanţei civile persoana vătămată care s-a constituit parte civilă sau pentru care s-a pornit din oficiu acţiunea civilă în procesul penal, dar acesta a fost suspendat. În caz de reluare a procesului penal, acţiunea introdusă la instanţa civilă se suspendă. (4)Persoana vătămată care a pornit acţiunea în faţa instanţei civile poate să părăsească această instanţă şi să se adreseze organului de urmărire penală sau instanţei de judecată, dacă punerea în mişcare a acţiunii penale a avut loc ulterior sau procesul penal a fost reluat	Art. 27 din N.C.proc.pen. reia, în esenţă, disp art. 19 şi 20 din vechiul Cod. Suplimentar, sunt reglementate posibilităţi ale persoanei vătămate (sau succesorilor acesteia) de a opta între instanţa civilă şi cea penală, cu respectarea anumitor condiţii [alin. (1), (2), (4), (7)]

introdusă la instanţa civilă se suspendă în condiţiile prevăzute la alin. (7). (4) Persoana vătămată sau succesorii acesteia, care au pornit acţiunea în faţa instanţei civile, pot să părăsească această instanţă şi să se adreseze organului de urmărire penală, judecătorului ori instanţei, dacă punerea în mişcare a acţiunii penale a avut loc ulterior sau procesul penal a fost reluat după suspendare. Părăsirea instanţei civile nu poate avea loc dacă aceasta a pronunţat o hotărâre, chiar nedefinitivă. (5) În cazul în care acţiunea civilă a fost exercitată de procuror, dacă se constată din probe noi că prejudiciul nu a fost integral acoperit prin hotărârea definitivă a instanţei penale, diferenţa poate fi cerută pe calea unei acţiuni la instanţa civilă. (6) Persoana vătămată sau succesorii acesteia pot introduce acţiune la instanţa civilă, pentru repararea prejudiciului născut ori descoperit **după constituirea ca parte civilă**.	după suspendare. Părăsirea instanţei civile nu poate avea loc dacă aceasta a pronunţat o hotărâre chiar nedefinitivă. **Art. 20** **Cazuri speciale de rezolvare a acţiunii civile** (1) Persoana vătămată constituită parte civilă în procesul penal poate să pornească acţiune în faţa instanţei civile, dacă instanţa penală, prin hotărârea rămasă definitivă, a lăsat nesoluţionată acţiunea civilă. (2) În cazurile în care acţiunea civilă a fost exercitată din oficiu, dacă se constată din probe noi că paguba şi daunele morale nu au fost integral reparate, diferenţa poate fi cerută pe calea unei acţiuni la instanţa civilă. (3) De asemenea, persoana vătămată se poate adresa cu acţiune la instanţa civilă pentru repararea pagubelor materiale şi a daunelor morale care s-au născut ori s-au descoperit **după pronunţarea hotărârii penale de prima instanţă.**	

(7) În cazul prevăzut la alin. (1), judecata în faţa instanţei civile se suspendă după punerea în mişcare a acţiunii penale şi până la rezolvarea în primă instanţă a cauzei penale, dar nu mai mult de un an.		
Art. 28 **Autoritatea hotărârii penale în procesul civil şi efectele hotărârii civile în procesul penal** (1) Hotărârea definitivă a instanţei penale are autoritate de lucru judecat în faţa instanţei civile care judecă acţiunea civilă, cu privire la existenţa faptei şi a persoanei care a săvârşit-o. Instanţa civilă nu este legată de hotărârea definitivă de achitare sau de încetare a procesului penal în ceea ce priveşte existenţa prejudiciului ori a vinovăţiei autorului faptei ilicite. (2) Hotărârea definitivă a instanţei civile prin care a fost soluţionată acţiunea civilă nu are autoritate de lucru judecat în faţa organelor judiciare penale cu privire la existenţa faptei penale, a persoanei care a săvârşit-o şi a vinovăţiei acesteia.	**Art. 22** **Autoritatea hotărârii penale în civil şi efectele hotărârii civile în penal** (1) Hotărârea definitivă a instanţei penale are autoritate de lucru judecat în faţa instanţei civile care judecă acţiunea civilă, cu privire la existenţa faptei, a persoanei care a săvârşit-o şi a **vinovăţiei** acesteia. (2) Hotărârea definitivă a instanţei civile prin care a fost soluţionată acţiunea civilă nu are autoritate de lucru judecat în faţa organului de urmărire penală şi a instanţei penale, cu privire la existenţa faptei penale, a persoanei care a săvârşit-o şi a vinovăţiei acesteia.	Art. 28 din N.C.proc.pen. reia, în esenţă, art. 22 din vechiul Cod, cu adăugarea unei noi teze în cadrul alin. (1), în care se stipulează că instanţa civilă nu este legată de hotărârea definitivă de achitare sau de încetare a procesului penal în ceea ce priveşte existenţa prejudiciului ori a vinovăţiei autorului faptei ilicite.

Art. 29. Participanţii în procesul penal. Participanţii în procesul penal sunt: organele judiciare, avocatul, părţile, subiecţii procesuali principali, precum şi alţi subiecţi procesuali. **Art. 30. Organele judiciare.** Organele specializate ale statului care realizează activitatea judiciară sunt: a) organele de cercetare penală; b) procurorul; c) judecătorul de drepturi şi libertăţi; d) judecătorul de cameră preliminară; e) instanţele judecătoreşti. **Art. 31. Avocatul.** Avocatul asistă sau reprezintă părţile ori subiecţii procesuali în condiţiile legii. **Art. 32. Părţile.** (1) Părţile sunt subiecţii procesuali care exercită sau împotriva cărora se exercită o acţiune judiciară. (2) Părţile din procesul penal sunt inculpatul, partea civilă şi partea responsabilă	***Art. 23. Inculpatul.*** *Persoana împotriva căreia s-a pus în mişcare acţiunea penală este parte în procesul penal şi se numeşte inculpat.* ***Art. 24. Alte părţi în procesul penal.*** *(1) Persoana care a suferit prin fapta penală o vătămare fizică, morală sau materială, dacă participă în procesul penal, se numeşte parte vătămată.* *(2) Persoana vătămată care exercită acţiunea civilă în cadrul procesului penal se numeşte parte civilă. (3) Persoana chemată în procesul penal să răspundă, potrivit legii civile, pentru pagubele provocate prin fapta învinuitului sau inculpatului, se numeşte parte responsabilă civilmente.*	NCPP oferă o reglementare sistematică a participanţilor în cadrul procesului penal. După prezentarea generală a participanţilor NCPP a procedat la definirea acestora şi la enumerarea drepturilor lor procesuale. Se remarcă distincţia efectuată între părţi (paricipant care apare ca subiect activ sau pasiv al acţiunii penale sau civile) şi subiecţii procesuali principali (care nu exercită şi nici nu sunt subiecţi pasivi ai vreunei acţiuni în procesul penal). NCPP nu mai prevede în categoria participanţilor învinuitul şi partea vătămată. În ceea ce priveşte drepturile procesuale NCPP stipulează un regim gradual, plenitudinea acestora fiind acordată părţilor. Procurorul deşi subiect activ al acţiunii penale nu este parte în procesul penal fiind inclus în categoria organelor judiciare, distinctă de cea a părţilor. Asistenţa juridică sau reprezentarea în procesul penal poate fi asigurată numai prin intermediul unui avocat, NCPP renunţând la folosirea noţiunii de apărător.

civilmente.		
Art. 33. Subiecţii procesuali principali. (1) Subiecţii procesuali principali sunt suspectul şi persoana vătămată. (2) Subiecţii procesuali principali au aceleaşi drepturi şi obligaţii ca şi părţile, cu excepţia celor pe care legea le acordă numai acestora. **Art. 34. Alţi subiecţi procesuali.** În afara participanţilor prevăzuţi la art. 33, sunt subiecţi procesuali: martorul, expertul, interpretul, agentul procedural, organele speciale de constatare, precum şi orice alte persoane sau organe prevăzute de lege având anumite drepturi, obligaţii sau atribuţii în procedurile judiciare penale.	***Art. 24. Alte părţi în procesul penal.*** *(1) Persoana care a suferit prin fapta penală o vătămare fizică, morală sau mate-rială, dacă participă în procesul penal, se numeşte parte vătămată. (...)* ***Art. 229. Învinuitul.*** *Persoana faţă de care se efectuează urmărirea penală se numeşte învinuit cât timp nu a fost pusă în mişcare acţiunea penală împotriva sa.*	Categorie nouă de participanţi introdusă de NCPP, subiecţii procesuali principali sunt persoana vătămată şi suspectul. Victima infracţiunii nu mai poate dobândi calitatea de parte procesuală, fiind numai subiect procesual principal. În ipoteza în care victima infracţiunii nu doreşte să participe în procesul penal în calitate de persoană vătămată va fi audiată după procedura ascultării martorului. Noţiunea de suspect este intim legată de conceptul de persoană împotriva căreia a fost formulată o acuzaţie în materie penală în sensul autonom dat acestei noţiuni în jurisprudenşa CEDO. După începerea urmăririi penale *in rem* procurorul poate dispune continuarea efectuării acesteia faţă de suspect în condiţiile art. 303 alin. 3 NCPP.
Art. 35. Competenţa judecătoriei. (1) Judecătoria judecă în primă instanţă toate infracţiunile, cu excepţia celor date prin lege în competenţa altor	***Art. 25. Competenţa judecătoriei.*** *(1) Judecătoria judecă în primă instanţă toate infracţiunile, cu excepţia celor date prin lege în*	Ca şi în vechiul cod, potrivit NCPP judecătoria are plenitudine de competenţă. Incriminările nou introduse prin NCP (cum ar fi de pildă, vătămarea fătului, violarea vieţii private, violarea sediului profesional etc.) sunt în principiu în competenţa judecătoriei. Spre deosebire de vechiul cod, potrivit NCPP vor fi în competenţa judecătoriei variantele

instanţe. (2) Judecătoria soluţionează şi alte cauze anume prevăzute de lege.	*competenţa altor instanţe. (2) Judecătoria soluţionează şi alte cazuri anume prevăzute de lege.*	agravate ale infracţiunii de lipsire de libertate în mod ilegal, infracţiunea de viol când victima nu a împlinit 15 ani, varianta agravată a infracţiunii de tâlhărie sau de înşelăciune prevăzută de vechiul cod care a avut ca urmare producerea unor consecinţe deosebit de grave (aceasta nemairegăsindu-se între variantele agravate în NCP), conflictul de interese, evadarea, înlesnirea evadării etc.
Art. 36. Competenţa tribunalului. (1) Tribunalul judecă în primă instanţă: a) infracţiunile prevăzute de Codul penal la art. 188-191, art. 209-211, art. 254, 263, 282, art. 289-294, art. 303, 304, 306, 307, 309, 345, 346, 354 şi art. 360-367; b) infracţiunile săvârşite cu intenţie depăşită care au avut ca urmare moartea unei persoane; c) infracţiunile cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către Direcţia de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism sau Direcţia Naţională Anticorupţie, dacă nu sunt date prin lege în competenţa altor instanţe ierarhic superioare; c[1]) infracţiunile de spălare a banilor şi infracţiunile de evaziune fiscală prevăzute de art. 9	***Art. 27. Competenţa tribunalului.*** *Tribunalul: 1. judecă în primă instanţă: a) infracţiunile prevăzute de Codul penal în art. 174-177, art. 179, art. 189 alin. (3)-(5), art. 197 alin. (3), art. 211 alin. (3), art. 212 alin. (3), art. 215 alin. (5), art. 254, art. 255, art. 257, art. 266-270, art. 279[1], art. 312 şi art. 317, precum şi infracţiunea de contrabandă, dacă a avut ca obiect arme, muniţii sau materii explozive ori radioactive; b) infracţiunile săvârşite cu intenţie, care au avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei; c) abrogată; d) infracţiunile privind traficul şi consumul ilicit de droguri; e) infracţiunea de bancrută frauduloasă, dacă fapta priveşte sistemul bancar; e[1]) infracţiunile de spălare a banilor şi infracţiunile de*	Spre deosebire de vechiul cod, Tribunalul: 1. va judeca toate infracţiunile cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către Direcţia de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism sau Direcţia Naţională Anticorupţie, dacă nu sunt date prin lege în competenţa altor instanţe ierarhic superioare; 2. nu va mai avea competenţa materială de a judeca tâlhăria care a produs consecinţe deosebit de grave, sau înşelăciunea care a produs consecinţe deosebit de grave, variantele agravate ale infracţiunii de lipsire de libertate în mod ilegal, infracţiunea de viol când victima nu a împlinit 15 ani, ori cercetarea abuzivă sau supunerea la rele tratamente, represiunea nedreaptă, evadarea, înlesnirea evadării, infracţiuni care vor intra în sfera de competenţă a judecătoriei; 3. Va avea competenţa de a judeca variantele agravate ale delapidării, abuz în serviciu, neglijenţă în serviciu etc; 4. Nu va mai judeca recursuri; 5. Va judeca contestaţiile formulate împotriva hotărârilor pronunţate de judecătorie în cazurile prevăzute de lege.

Art. 36-37 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare; d) alte infracţiuni date prin lege în competenţa sa. (2) Tribunalul soluţionează conflictele de competenţă ivite între judecătoriile din circumscripţia sa, precum şi contestaţiile formulate împotriva hotărârilor pronunţate de judecătorie în cazurile prevăzute de lege. (3) Tribunalul soluţionează şi alte cauze anume prevăzute de lege.	*evaziune fiscală prevăzute de art. 9 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare; f) alte infracţiuni date prin lege în competenţa sa; 2. abrogat; 3. ca instanţă de recurs, judecă recursurile împotriva sentinţelor pronunţate de judecătorii privind infracţiunile pentru care punerea în mişcare a acţiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, precum şi recursurile împotriva hotărârilor penale pronunţate de judecătorii în materia măsurilor preventive, a liberării provizorii sau a măsurilor asigurătorii, a hotărârilor penale pronunţate de judecătorii în materia executării hotărârilor penale sau a reabilitării, precum şi în alte cazuri anume prevăzute de lege; 4. soluţionează conflictele de competenţă ivite între judecătoriile din circumscripţia sa, precum şi alte cazuri anume*	

	prevăzute de lege.	
Art. 37. Competenţa tribunalului militar. (1) Tribunalul militar judecă în primă instanţă toate infracţiunile comise de militari până la gradul de colonel inclusiv, cu excepţia celor date prin lege în competenţa altor instanţe. (2) Tribunalul militar soluţionează şi alte cauze anume prevăzute de lege.	***Art. 26. Competenţa tribunalului militar.*** Tribunalul militar: 1. judecă în primă instanţă: a) infracţiunile prevăzute în art. 331-352 din Codul penal, precum şi alte infracţiuni săvârşite în legătură cu îndatoririle de serviciu, comise de militari până la gradul de colonel inclusiv, cu excepţia celor date în competenţa altor instanţe; b) abrogată; 2. judecă şi soluţionează şi alte cauze anume prevăzute de lege. (...) Art. 28. Competenţa tribunalului militar teritorial. Tribunalul militar teritorial: 1. judecă în primă instanţă: a) infracţiunile menţionate în art. 27 pct. 1 lit. a)-e^1), săvârşite în legătură cu îndatoririle de serviciu, de militari până la gradul de colonel inclusiv; b) alte infracţiuni date prin lege în competenţa	Potrivit NCPP sistemul justiţiei militare este format din două paliere de instanţe: tribunalele militare şi Curtea Militară de Apel Bucureşti; la data intrării în vigoare a NCPP şi LPANCPP Tribunalul Militar Bucureşti şi Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Bucureşti au fost desfiinţate; posturile ocupate şi personalul din cadrul Tribunalului Militar Bucureşti şi Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Bucureşti au fost transferate la Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti sau, după caz, la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti, iar posturile vacante, în funcţie de necesităţi, vor putea fi transferate şi la alte instanţe militare sau parchete militare. Tribunalul militar judecă în primă instanţă toate infracţiunile comise de militari până la gradul de colonel inclusiv (indiferent de natura infracţiunii şi indiferent dacă acestea sunt sau nu în legătură cu îndatoririle de serviciu de militari), cu excepţia celor date prin lege în competenţa altor instanţe.

	sa; 2. abrogat; 3. ca instanţă de recurs, judecă recursurile împotriva sentinţelor pronunţate de tribunalele militare privind infracţiunile pentru care punerea în mişcare a acţiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, precum şi recursurile împotriva hotărârilor penale pronunţate de tribunalul militar în materia măsurilor preventive, a liberării provizorii sau a măsurilor asigurătorii, a hotărârilor penale pronunţate de tribunalul militar în materia executării hotărârilor penale sau a reabilitării, precum şi în alte cazuri anume prevăzute de lege; 4. soluţionează conflictele de competenţă ivite între tribunalele militare din circumscripţia sa, precum şi alte cazuri anume prevăzute de lege.	
Art. 38. Competenţa curţii de apel. (1) Curtea de apel judecă în primă	***Art. 28[1]. Competenţa Curţii de Apel.*** *Curtea de Apel:*	Spre deosebire de vechiul cod, potrivit NCPP Curţile de apel: **1.** Nu mai au competenţa de a judeca conflictul de interese;

instanţă: a) infracţiunile prevăzute de Codul penal la art. 394-397, 399-412 şi 438-445; b) infracţiunile privind securitatea naţională a României, prevăzute în legi speciale; c) infracţiunile săvârşite de judecătorii de la judecătorii, tribunale şi de procurorii de la parchetele care funcţionează pe lângă aceste instanţe; d) infracţiunile săvârşite de avocaţi, notari publici, executori judecătoreşti, de controlorii financiari ai Curţii de Conturi, precum şi auditori publici externi; **Art. 38** e) infracţiunile săvârşite de şefii cultelor religioase organizate în condiţiile legii şi de ceilalţi membri ai înaltului cler, care au cel puţin rangul de arhiereu sau echivalent al acestuia; f) infracţiunile săvârşite de magistraţii-asistenţi de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, de judecătorii de la curţile de apel şi Curtea Militară de Apel, precum şi de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanţe;	*1. judecă în primă instanţă:* *a) infracţiunile prevăzute de Codul penal în art. 155-173 şi infracţiunile privind siguranţa naţională a României prevăzute în legi speciale;* *a[1]) infracţiunile prevăzute de Codul penal în art. 253[1], art. 273-276 când s-a produs o catastrofă de cale ferată şi art. 356-361; b) infracţiunile săvârşite de judecătorii de la judecătorii şi tribunale şi de procurorii de la parchetele care funcţionează pe lângă aceste instanţe, precum şi de avocaţi, notari publici, executori judecătoreşti şi de controlorii financiari ai Curţii de Conturi; b[1]) infracţiunile săvârşite de şefii cultelor religioase organizate în condiţiile legii şi de ceilalţi membri ai înaltului cler, care au cel puţin rangul de arhiereu sau echivalent al acestuia; b[2]) infracţiunile săvârşite de magistraţii asistenţi de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, de judecătorii*	**2.** Judecă infracţiunile săvârşite de auditori publici externi, de adjuncţii Avocatului Poporului şi de chestori; **3.** Judecă apelurile formulate împotriva hotărârilor penale pronunţate, în primă instanţă, atât de judecătorii, cât şi de tribunal.

g) infracţiunile săvârşite de membrii Curţii de Conturi, de preşedintele Consiliului Legislativ, de Avocatul Poporului, de adjuncţii Avocatului Poporului şi de chestori; h) cererile de strămutare, în cazurile prevăzute de lege. (2) Curtea de apel judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunţate în primă instanţă de judecătorii şi de tribunale. (3) Curtea de apel soluţionează conflictele de competenţă ivite între instanţele din circumscripţia sa, altele decât cele prevăzute la art. 36 alin. (2), precum şi contestaţiile formulate împotriva hotărârilor pronunţate de tribunale în cazurile prevăzute de lege. (4) Curtea de apel soluţionează şi alte cauze anume prevăzute de lege.	*de la curţile de apel şi Curtea Militară de Apel, precum şi de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanţe; b[3]) infracţiunile săvârşite de membrii Curţii de Conturi, de preşedintele Consiliului Legislativ şi de Avocatul Poporului;* *c) abrogată;* *d) alte infracţiuni date prin lege în competenţa sa;* *e)-f) abrogate.* *2. ca instanţă de apel, judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunţate în primă instanţă de tribunale;* *3. ca instanţă de recurs, judecă recursurile împotriva hotărârilor penale pronunţate de judecătorii în primă instanţă, cu excepţia celor date în competenţa tribunalului, precum şi în alte cazuri anume prevăzute de lege; 4. soluţionează conflictele de competenţă ivite între tribunale sau între judecătorii şi tribunale din circumscripţia sa ori între judecătorii din*	

	circumscripţia unor tribunale diferite aflate în circumscripţia Curţii, precum şi alte cazuri anume prevăzute de lege; 5. soluţionează cererile prin care s-a solicitat extrădarea sau transferul persoanelor condamnate în străinătate; 6. soluţionează cererile de strămutare, în cazurile prevăzute de lege.	
Art. 39. Competenţa curţii militare de apel. (1) Curtea militară de apel judecă în primă instanţă: a) infracţiunile prevăzute de Codul penal la art. 394-397, 399-412 şi 438-445, săvârşite de militari; b) infracţiunile privind securitatea naţională a României, prevăzute în legi speciale, săvârşite de militari; c) infracţiunile săvârşite de judecătorii tribunalelor militare şi de procurorii militari de la parchetele militare care funcţionează pe lângă aceste instanţe. d) infracţiunile săvârşite	***Art. 28^{2}. Competenţa Curţii Militare de Apel.*** *Curtea Militară de Apel: 1. judecă în primă instanţă: a) infracţiunile prevăzute de Codul penal în art. 155-173 şi art. 356-361, săvârşite de militari; b) infracţiunile săvârşite de judecătorii tribunalelor militare şi ai tribunalelor militare teritoriale, precum şi de procurorii militari de la parchetele militare de pe lângă aceste instanţe; c) alte infracţiuni date prin lege în competenţa sa; 2. ca instanţă de apel, judecă apelurile împotriva hotărârilor pronunţate în primă instanţă de*	Cu adaptările necesare în urma intrării în vigoare a NCPP, precum şi a regimului dublului grad de jurisdicţie, reglementerea este în principiu similară în ambele coduri.

de generali, mareşali şi amirali; e) cererile de strămutare, în cazurile prevăzute de lege. (2) Curtea militară de apel judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunţate de tribunalele militare. (3) Curtea militară de apel soluţionează conflictele de competenţă ivite între tribunalele militare din circumscripţia sa, precum şi contestaţiile formulate împotriva hotărârilor pronunţate de acestea în cazurile prevăzute de lege. (4) Curtea militară de apel soluţionează şi alte cauze anume prevăzute de lege.	*tribunalele militare teri-toriale; 3. ca instanţă de recurs, judecă recursurile împotriva hotărârilor penale pronunţate de tribunalul militar în primă instanţă, cu excepţia celor date în competenţa tribunalului militar teritorial, precum şi în alte cazuri anume prevăzute de lege; 4. soluţionează conflictele de competenţă ivite între tribunalele militare teritoriale sau între tribunalele militare şi tribunalele militare teritoriale ori între tribunalele militare din raza de competenţă a unor tribunale militare teritoriale diferite, precum şi alte cazuri anume prevăzute de lege. 5. soluţionează cererile de strămutare, în cazurile prevăzute de lege.*	
Art. 40. Competenţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. (1) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie judecă în primă instanţă infracţiunile de înaltă trădare, infracţiunile săvârşite de senatori, deputaţi şi membri din	***Art. 29. Competenţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.*** *Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie:* *1. judecă în primă instanţă:* *a) infracţiunile săvârşite de senatori, deputaţi şi europarlamentari;*	Din punctul de vedere al competenţei personale, aceasta este relativ similară în ambele coduri. Se remarcă o degrevare importantă a rolului instanţei supreme care întăreşte rolul acesteia de instanţă de casaţie.

România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curţii Constituţionale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. (2) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunţate în primă instanţă de curţile de apel, de curţile militare de apel şi de Secţia penală a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. (3) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie judecă recursurile în casaţie împotriva hotărârilor penale definitive, precum şi recursurile în interesul legii. (4) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie soluţionează conflictele de competenţă în cazurile în care este instanţa superioară comună instanţelor aflate în conflict, cazurile în care cursul justiţiei este întrerupt, cererile de strămutare în cazurile prevăzute de lege,	*b) infracţiunile săvârşite de membrii Guvernului;* *c) infracţiunile săvârşite de judecătorii Curţii Constituţionale;* *d) infracţiunile săvârşite de membrii Consiliului Superior al Magistraturii;* *e) infracţiunile săvârşite de judecătorii Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, precum şi de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;* *f) infracţiunile săvârşite de mareşali, amirali, generali şi chestori;* *g) alte cauze date prin lege în competenţa sa;* *2. ca instanţă de recurs, judecă:* *a) recursurile împotriva hotărârilor penale pronunţate, în primă instanţă, de curţile de apel şi Curtea Militară de Apel;* *b) recursurile împotriva hotărârilor penale pronunţate, ca instanţe de apel, de curţile de apel şi Curtea Militară de Apel;* *c) recursurile împotriva hotărârilor penale pronunţate, în primă instanţă, de secţia penală*	

precum şi contestaţiile formulate împotriva hotărârilor pronunţate de curţile de apel în cazurile prevăzute de lege. (5) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie soluţionează şi alte cauze anume prevăzute de lege.	*a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, precum şi alte cazuri prevăzute de lege.* *3. judecă recursurile în interesul legii;* *4. abrogat;* *5. soluţionează:* *a) conflictele de competenţă în cazurile în care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie este instanţa superioară comună; b) cazurile în care cursul justiţiei este întrerupt;* *c) cererile de strămutare, în cazurile prevăzute de lege;* *d) alte cazuri anume prevăzute de lege*	
Art. 41. Competenţa pentru infracţiunile săvârşite pe teritoriul României. (1) Competenţa după teritoriu este determinată, în ordine, de: a) locul săvârşirii infracţiunii; b) locul în care a fost prins suspectul sau inculpatul; c) locuinţa suspectului sau inculpatului persoană fizică ori, după caz, sediul inculpatului persoană juridică, la momentul la care a săvârşit fapta;	***Art. 30. Competenţa pentru infracţiunile săvârşite în ţară.*** *(1) Competenţa după teritoriu este determinată de:* *a) locul unde a fost săvârşită infracţiunea;* *b) locul unde a fost prins făptuitorul;* *c) locul unde locuieşte făptuitorul; d) locul unde locuieşte persoana vătămată.* *(2) Judecarea cauzei revine aceleia dintre*	Spre deosebire de vechiul cod, ordinea de preferinţă legală este accentuată de NCPP, aceasta neaplicându-se în privinţa judecării cauzelor numai în ipoteza sesizărilor simultane ci şi atunci când: două sau mai multe instanţe sunt sesizate simultan ori urmărirea penală s-a efectuat cu nerespectarea acestei ordini. Dacă o infracţiune a fost săvârşită în circumscripţia mai multor instanţe, oricare dintre acestea este competentă să o judece. Atunci când când niciunul dintre locurile menţionate în art. 41 alin. 1 NCPP nu este cunoscut sau când sunt sesizate succesiv două sau mai multe instanţe dintre cele competente teritorial, competenţa revine instanţei mai întâi sesizate. Având în vedere definiţia infracţiunii săvârşite pe teritoriul României, prevăzută de art. 8 alin. 3 NCP, ca element de noutate NCPP stipulează un set de reguli pentru determinarea competenţei teritoriale în cazul infracţiunilor săvârşite pe o navă sub pavilion românesc sau pe o aeronavă înmatriculată în România.

d) locuinţa sau, după caz, sediul persoanei vătămate. (2) Prin locul săvârşirii infracţiunii se înţelege locul unde s-a desfăşurat activitatea infracţională, în totul sau în parte, ori locul unde s-a produs urmarea acesteia. (3) În cazul în care, potrivit alin. (2), o infracţiune a fost săvârşită în circumscripţia mai multor instanţe, oricare dintre acestea este competentă să o judece. (4) Când niciunul dintre locurile prevăzute la alin. (1) nu este cunoscut sau când sunt sesizate succesiv două sau mai multe instanţe dintre cele prevăzute la alin. (1), competenţa revine instanţei mai întâi sesizate. (5) Ordinea de prioritate prevăzută la alin. (1) se aplică în cazul în care două sau mai multe instanţe sunt sesizate simultan ori urmărirea penală s-a efectuat cu nerespectarea acestei ordini. (6) Infracţiunea săvârşită pe o navă sub pavilion românesc este de competenţa instanţei în a cărei circumscripţie se află primul port român în care	*instanţele competente potrivit alin. (1), în a cărei rază teritorială s-a efectuat urmărirea penală.* *(3) Când urmărirea penală se efectuează de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau de către parchetele de pe lângă curţile de apel ori de pe lângă tribunale sau de către un organ de cercetare central ori judeţean, procurorul, prin rechizitoriu, stabileşte căreia dintre instanţele prevăzute în alin. (1) îi revine competenţa de a judeca, ţinând seama ca, în raport cu împrejurările cauzei, să fie asigurată buna desfăşurare a procesului penal.* *(4) Prin* locul săvârşirii infracţiunii *se înţelege locul unde s-a desfăşurat activitatea infracţională, în totul sau în parte, ori locul unde s-a produs rezultatul acesteia.*	

ancorează nava, în afară de cazul în care prin lege se dispune altfel. (7) Infracţiunea săvârşită pe o aeronavă înmatriculată în România este de competenţa instanţei în a cărei circumscripţie se află primul loc de aterizare pe teritoriul român. (8) Dacă nava nu ancorează într-un port român sau dacă aeronava nu aterizează pe teritoriul român, iar competenţa nu se poate determina potrivit alin. (1), competenţa este cea prevăzută la alin. (4).		
Art. 42. Competenţa pentru infracţiunile săvârşite în afara teritoriului României. (1) Infracţiunile săvârşite în afara teritoriului României se judecă de către instanţele în a căror circumscripţie se află locuinţa suspectului sau inculpatului persoană fizică ori, după caz, sediul inculpatului persoană juridică. (2) Dacă inculpatul nu locuieşte sau, după caz, nu are sediul în România, iar infracţiunea este de competenţa judecătoriei, aceasta se judecă de	***Art. 31. Competenţa pentru infracţiunile săvârşite în străinătate.*** *(1) Infracţiunile săvârşite în afara teritoriului ţării se judecă, după caz, de către instanţele civile sau militare în a căror rază teritorială îşi are domiciliul sau locuieşte făptuitorul. Dacă acesta nu are domiciliul şi nici nu locuieşte în România, iar fapta este de competenţa judecătoriei, se judecă de Judecătoria Sectorului 2, iar în celelalte cazuri, de instanţa competentă după*	Dispoziţiile NCPP sunt similare cu cele din vechiul cod.

Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, iar în celelalte cazuri, de instanţa competentă după materie ori după calitatea persoanei din municipiul Bucureşti, în afară de cazul când prin lege se dispune altfel. (3) Infracţiunea săvârşită pe o navă este de competenţa instanţei în a cărei circumscripţie se află primul port român în care ancorează nava, în afară de cazul în care prin lege se dispune altfel. (4) Infracţiunea săvârşită pe o aeronavă este de competenţa instanţei în a cărei circumscripţie se află primul loc de aterizare pe teritoriul român. (5) Dacă nava nu ancorează într-un port român sau dacă aeronava nu aterizează pe teritoriul român, competenţa este cea prevăzută la alin. (1) şi (2), în afară de cazul în care prin lege se dispune altfel.	*materie şi calitatea persoanei, din municipiul Bucureşti, afară de cazul când prin lege se dispune altfel.* *(2) Infracţiunea săvârşită pe o navă este de competenţa instanţei în a cărei rază teritorială se află primul port român în care ancorează nava, afară de cazul în care prin lege se dispune altfel.* *(3) Infracţiunea săvârşită pe o aeronavă este de competenţa instanţei în a cărei rază teritorială se află primul loc de aterizare pe teritoriul român.* *(4) Dacă nava nu ancorează într-un port român sau dacă aeronava nu aterizează pe teritoriul român, competenţa este cea prevăzută în alin. (1), afară de cazul în care prin lege se dispune altfel.*	
Art. 43. Reunirea cauzelor. (1) Instanţa dispune reunirea cauzelor în cazul infracţiunii continuate, al concursului formal de infracţiuni sau în orice alte cazuri când două sau mai	***Art. 32. Reunirea cauzelor.*** *În caz de indivizibilitate sau de conexitate, judecata în primă instanţă, dacă are loc în acelaşi timp pentru toate faptele şi pentru toţi*	Art. 43 NCPP grupează sub denumirea de *reunirea cauzelor* ipotezele de conexitate şi indivizibilitate stipulate de vechiul cod. Ipotezele de reunire obligatorie reprezintă în fapt fostele cazuri de indivizibilitate de la art. 33 lit. b) şi c) din vechiul cod, în vreme de ipotezele de reunire facultative sunt fostele cazuri de conexitate şi cazul de indivizibilitate prevăzut de art. 33 lit. a din vechiul cod.

multe acte materiale alcătuiesc o singură infracţiune. (2) Instanţa poate dispune reunirea cauzelor, dacă prin aceasta nu se întârzie judecata, în următoarele situaţii: a) când două sau mai multe infracţiuni au fost săvârşite de aceeaşi persoană; b) când la săvârşirea unei infracţiuni au participat două sau mai multe persoane; c) când între două sau mai multe infracţiuni există legătură şi reunirea cauzelor se impune pentru buna înfăptuire a justiţiei. (3) Dispoziţiile alin. (1) şi (2) sunt aplicabile şi în cazurile în care în faţa aceleiaşi instanţe sunt mai multe cauze cu acelaşi obiect.	*făptuitorii, se efectuează de aceeaşi instanţă.* ***Art. 33. Cazurile de indivizibilitate.*** *Este indivizibilitate:* *a) când la săvârşirea unei infracţiuni au participat mai multe persoane;* *b) când două sau mai multe infracţiuni au fost săvârşite prin acelaşi act;* *c) în cazul infracţiunii continuate sau în orice alte cazuri când două sau mai multe acte materiale alcătuiesc o singură infracţiune.* ***Art. 34. Cazurile de conexitate.*** *Este conexitate:* *a) când două sau mai multe infracţiuni sunt săvârşite prin acte diferite, de una sau de mai multe persoane împreună, în acelaşi timp şi în acelaşi loc; b) când două sau mai multe infracţiuni sunt săvârşite în timp ori în loc diferit, după o prealabilă înţelegere între infractori;* *c) când o infracţiune este săvârşită pentru a pregăti, a înlesni sau a ascunde comiterea altei infracţiuni, ori este săvârşită pentru a*	NCPP stipulează o condiţie nouă ce trebuie îndeplinită pentru cazurile facultative de reunire a cauzelor: prin reunire să nu se întârzie judecata

	înlesni sau a asigura sustragerea de la răspundere penală a făptuitorului altei infracţiuni; *d) când între două sau mai multe infracţiuni există legătură şi reunirea cauzelor se impune pentru o bună înfăptuire a justiţiei.*	
Art. 44. Competenţa în caz de reunire a cauzelor. (1) În caz de reunire, dacă, în raport cu diferiţii făptuitori ori diferitele fapte, competenţa aparţine, potrivit legii, mai multor instanţe de grad egal, competenţa de a judeca toate faptele şi pe toţi făptuitorii revine instanţei mai întâi sesizate, iar dacă, după natura faptelor sau după calitatea persoanelor, competenţa aparţine unor instanţe de grad diferit, **Art. 44-45** competenţa de a judeca toate cauzele reunite revine instanţei superioare în grad. (2) Competenţa judecării cauzelor reunite rămâne dobândită chiar dacă pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competenţa unei anumite instanţe s-a dispus	***Art. 35. Competenţa în caz de indivizibilitate sau conexitate.*** *(1) În caz de indivizibilitate sau conexitate, dacă competenţa în raport cu diferiţii făptuitori ori diferitele fapte aparţine, potrivit legii, mai multor instanţe de grad egal, competenţa de a judeca toate faptele şi pe toţi făptuitorii revine instanţei mai întâi sesizate, iar dacă competenţa după natura faptelor sau după calitatea persoanelor aparţine unor instanţe de grad diferit, competenţa de a judeca toate cauzele reunite revine instanţei superioare în grad.* *(2) Dacă dintre instanţe una este civilă, iar alta militară, competenţa*	Regulile de determinare a competenţei în caz de reunire a cauzelor sunt similare în ambele coduri.

disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunţat achitarea. (3) Tăinuirea, favorizarea infractorului şi nedenunţarea unor infracţiuni sunt de competenţa instanţei care judecă infracţiunea la care acestea se referă, iar în cazul în care competenţa după calitatea persoanelor aparţine unor instanţe de grad diferit, competenţa de a judeca toate cauzele reunite revine instanţei superioare în grad. (4) Dacă dintre instanţe una este civilă, iar alta este militară, competenţa revine instanţei civile. (5) Dacă instanţa militară este superioară în grad, competenţa revine instanţei civile echivalente în grad competente potrivit art. 41 şi 42.	*revine instanţei civile. (3) Dacă instanţa militară este superioară în grad, competenţa revine instanţei civile echivalente în grad cu instanţa militară.* *(4) Competenţa de a judeca cauzele reunite rămâne dobândită instanţei, chiar dacă pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competenţa acestei instanţe s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunţat achitarea. (5) Tăinuirea, favorizarea infractorului şi nedenunţarea unor infracţiuni sunt de competenţa instanţei care judecă infracţiunea la care acestea se referă, iar dacă competenţa după calitatea persoanelor aparţine unor instanţe de grad diferit, competenţa de a judeca toate cauzele reunite revine instanţei superioare în grad.*	
Art. 45. Procedura de reunire a cauzelor. (1) Reunirea cauzelor se poate	***Art. 36. Instanţa competentă a hotărî reunirea cauzelor.*** *(1) Reunirea cauzelor se*	Reunirea cauzelor se poate dispune la cererea procurorului sau a părţilor şi din oficiu de către instanţa competentă, care se pronunţă prin încheiere ce poate fi atacată numai odată cu fondul.

dispune la cererea procurorului sau a părţilor şi din oficiu de către instanţa competentă. (2) Cauzele se pot reuni dacă ele se află în faţa primei instanţe, chiar după desfiinţarea sau casarea hotărârii, sau în faţa instanţei de apel. (3) Instanţa se pronunţă prin încheiere care poate fi atacată numai odată cu fondul.	*hotărăşte de instanţa căreia îi revine competenţa de judecată, potrivit dispoziţiilor art. 35. (...)* ***Art. 37. Cazuri speciale.*** *(1) În cazurile de indivizibilitate prevăzute în art. 33 lit. a) şi b), precum şi în cele de conexitate, cauzele sunt reunite dacă ele se află în faţa primei instanţe de judecată, chiar după desfiinţarea hotărârii cu trimitere de către instanţa de apel sau după casarea cu trimitere de către instanţa de recurs.* *(2) Cauzele se reunesc şi la instanţele de apel, precum şi la cele de recurs, de acelaşi grad, dacă se află în acelaşi stadiu de judecată.* *(3) În cazul de indivizibilitate prevăzut în art. 33 lit. c) cauzele trebuie să fie reunite întotdeauna*	
Art. 46. Disjungerea cauzelor. (1) Pentru motive temeinice privind mai buna desfăşurare a judecăţii, instanţa poate dispune disjungerea acesteia cu	***Art. 38. Disjungerea.*** *În cazul de indivizibilitate prevăzut în art. 33 lit. a), precum şi în toate cazurile de conexitate, instanţa poate dispune, în interesul*	Regulile procedurale în materia disjungerii sunt similare în ambele coduri şi urmăresc asigurarea soluţionării eficiente a cauzei penale.

privire la unii dintre inculpaţi sau la unele dintre infracţiuni. (2) Disjungerea cauzei se dispune de instanţă, prin încheiere, din oficiu sau la cererea procurorului ori a părţilor.	*unei bune judecăţi, disjungerea cauzei, astfel ca judecarea unora dintre infractori sau dintre infracţiuni să se facă separat.*	
Art. 47. Excepţiile de necompetenţă. (1) Excepţia de necompetenţă materială sau după calitatea persoanei a instanţei inferioare celei competente potrivit legii poate fi invocată în tot cursul judecăţii, până la pronunţarea hotărârii definitive. (2) Excepţia de necompetenţă materială sau după calitatea persoanei a instanţei superioare celei competente potrivit legii poate fi invocată până la începerea cercetării judecătoreşti. (3) Excepţia de necompetenţă teritorială poate fi invocată în condiţiile alin. (2). (4) Excepţiile de necompetenţă pot fi invocate din oficiu, de către	***Art. 39. Excepţii de necompetenţă.*** *(1) Excepţia de necompetenţă materială şi cea de necompetenţă după calitatea persoanei pot fi ridicate în tot cursul procesului penal, până la pronunţarea hotărârii definitive.* *(2) Excepţia de necompetenţă teritorială poate fi ridicată numai până la citirea actului de sesizare în faţa primei instanţe de judecată. (3) Excepţiile de necompetenţă pot fi ridicate de procuror, de oricare dintre părţi, sau puse în discuţia părţilor din oficiu.*	Invocarea excepţiilor de necompetenţă păstrează în linii mari logica vechiului cod, particularităţile aduse de NCPP fiind datorate pe de o parte noului regim al nulităţilor, precum şi faptului că citirea actului de sesizare nu mai echivalează cu începerea cercetării judecătoreşti. Spre deosebire de vechiul cod, NCPP prevede că excepţia de necompetenţă materială sau după calitatea persoanei a instanţei superioare celei competente potrivit legii poate fi invocată până la începerea cercetării judecătoreşti. Potrivit art. 281 alin. (1) lit. b) şi alin. (3) NCPP încălcarea dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi competenţa personală a instanţelor judecătoreşti, atunci când judecata a fost efectuată de o instanţă inferioară celei legal competente este sancţionată cu nulitatea absolută, care poate fi invocată în orice stare a procesului.

procuror, de către persoana vătămată sau de către părţi.		
Art. 48. Competenţa în caz de schimbare a calităţii inculpatului. (1) Când competenţa instanţei este determinată de calitatea inculpatului, instanţa rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârşirea infracţiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când: a) fapta are legătură cu atribuţiile de serviciu ale făptuitorului; b) s-a dat citire actului de sesizare a instanţei. (2) Dobândirea calităţii după săvârşirea infracţiunii nu determină schimbarea competenţei, cu excepţia infracţiunilor săvârşite de persoanele prevăzute la art. 40 alin. (1).	***Art. 40. Competenţa în caz de schimbare a calităţii inculpatului.*** *(1) Când competenţa instanţei este determinată de calitatea inculpatului, instanţa rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârşirea infracţiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:* *a) fapta are legătură cu atribuţiile de serviciu ale făptuitorului;* *b) s-a dat o hotărâre în primă instanţă.* *(2) Dobândirea calităţii după săvârşirea infracţiunii nu determină schimbarea competenţei, cu excepţia infracţiunilor săvârşite de persoanele prevăzute în art. 29 pct. 1*	Spre deosebire de vechiul cod, potrivit NCPP pierderea calităţii inculpatului după comiterea faptei nu determină declinarea de competenţă, operând astfel un caz de prorogare de competenţă dacă s-a dat citire actului de sesizare a instanţei, nu doar atunci *când s-a dat o hotărâre în primă instanţă*. În ceea ce priveşte regulile de prorogare de competenţă pentru ipoteza în care dobândirea calităţii după săvârşirea infracţiunii prevederile ambelor coduri sunt similare.
Art. 49. Competenţa în caz de schimbare a încadrării juridice sau a calificării faptei. (1) Instanţa sesizată cu judecarea unei infracţiuni rămâne competentă a o	***Art. 41. Competenţa în caz de schimbare a încadrării juridice sau a calificării.*** *(1) Instanţa sesizată cu judecarea unei infracţiuni rămâne competentă a o*	Reglementarea din NCPP este similară cu cea din vechiul cod.

judeca, chiar dacă, după schimbarea încadrării juridice, infracţiunea este de competenţa instanţei inferioare. (2) Schimbarea calificării faptei printr-o lege nouă, intervenită în cursul judecării cauzei, nu atrage necompetenţa instanţei, în afară de cazul când prin acea lege s-ar dispune altfel.	*judeca chiar dacă constată, după efectuarea cercetării judecătoreşti, că infracţiunea este de competenţa instanţei inferioare.* *(2) Schimbarea calificării faptei printr-o lege nouă, intervenită în cursul judecării cauzei, nu atrage incompetenţa instanţei de judecată, afară de cazul când prin acea lege s-ar dispune altfel*	
Art. 50. Declinarea de competenţă. (1) Instanţa care îşi declină competenţa trimite, de îndată, dosarul instanţei de judecată desemnate ca fiind competentă prin hotărârea de declinare. (2) Dacă declinarea a fost determinată de competenţa materială sau după calitatea persoanei, instanţa căreia i s-a trimis cauza poate menţine, motivat, probele administrate, actele îndeplinite şi măsurile dispuse de instanţa care şi-a declinat competenţa. (3) În cazul declinării pentru necompetenţă teritorială, probele administrate, actele	***Art. 42. Declinarea de competenţă.*** *(1) Instanţa de judecată care îşi declină competenţa trimite dosarul instanţei de judecată arătată ca fiind competentă prin hotărârea de declinare.* *(2) Dacă declinarea a fost determinată de competenţa materială sau după calitatea persoanei, instanţa căreia i s-a trimis cauza poate folosi actele îndeplinite şi poate menţine măsurile dispuse de instanţa desesizată. (3) În cazul declinării pentru necompetenţă teritorială, actele îndeplinite ori măsurile dispuse se*	Reglementarea din NCPP este similară cu cea din vechiul cod.

îndeplinite şi măsurile dispuse se menţin. **(4) Hotărârea de declinare a competenţei nu este supusă căilor de atac**	*menţin.* *(4) Hotărârea de declinare a competenţei nu este supusă apelului şi nici recursului.*	
Art. 51. Conflictul de competenţă. (1) Când două sau mai multe instanţe se recunosc competente a judeca aceeaşi cauză ori îşi declină competenţa reciproc, conflictul pozitiv sau negativ de competenţă se soluţionează de instanţa ierarhic superioară comună. (2) Instanţa ierarhic superioară comună este sesizată, în caz de conflict pozitiv, de către instanţa care s-a declarat cea din urmă competentă, iar în caz de conflict negativ, de către instanţa care şi-a declinat cea din urmă competenţa. (3) Sesizarea instanţei ierarhic superioare comune se poate face şi de procuror sau de părţi. (4) Până la soluţionarea conflictului pozitiv de competenţă, judecata se suspendă. (5) Instanţa care şi-a declinat competenţa ori care s-a declarat competentă cea din urmă ia măsurile şi efectuează actele ce reclamă	***Art. 43. Conflictul de competenţă.*** *(1) Când două sau mai multe instanţe se recunosc competente a judeca aceeaşi cauză ori îşi declină competenţa, conflictul pozitiv sau negativ de competenţă se soluţionează de instanţa ierarhic superioară comună. (2) Când conflictul de competenţă se iveşte între o instanţă civilă şi una militară, soluţionarea conflictului este de competenţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. (3) Instanţa ierarhic superioară comună este sesizată în caz de conflict pozitiv, de către instanţa care s-a declarat cea din urmă competentă, iar în caz de conflict negativ, de către instanţa care şi-a declinat cea din urmă competenţa. (4) În toate cazurile, sesizarea se poate face şi de procuror sau de părţi.*	Regulile procedurale de soluţionare a conflictului de competenţă sunt în esenţă similare în ambele coduri. Ca elemente de noutate se remarcă faptul că potrivit NCPP: 1. instanţa se pronunţă asupra conflictului de competenţă, de urgenţă, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac; 2. instanţa căreia i s-a trimis cauza prin hotărârea de stabilire a competenţei nu se mai poate declara necompetentă, cu excepţia situaţiilor în care apar elemente noi care atrag competenţa altor instanţe.

urgenţă. (6) Instanţa ierarhic superioară comună se pronunţă asupra conflictului de competenţă, de urgenţă, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. (7) Când instanţa sesizată cu soluţionarea conflictului de competenţă constată că acea cauză este competenţa altei instanţe decât cele între care a intervenit conflictul şi faţă de care nu este instanţă superioară comună, trimite dosarul instanţei superioare comune. (8) Instanţa căreia i s-a trimis cauza prin hotărârea de stabilire a competenţei nu se mai poate declara necompetentă, cu excepţia situaţiilor în care apar elemente noi care atrag competenţa altor instanţe. (9) Instanţa căreia i s-a trimis cauza aplică în mod corespunzător dispoziţiile art. 50 alin. (2) şi (3).	*(5) Până la soluţionarea conflictului pozitiv de competenţă judecata se suspendă.* *(6) Instanţa care şi-a declinat competenţa ori s-a declarat competentă cea din urmă ia măsurile şi efectuează actele ce reclamă urgenţă.* *(7) Instanţa ierarhic superioară comună hotărăşte asupra conflictului de competenţă cu citarea părţilor.* *(8) Când instanţa sesizată cu soluţionarea conflictului de competenţă constată că acea cauză este de competenţa altei instanţe decât cele între care a intervenit conflictul şi faţă de care nu este instanţă superioară comună trimite dosarul instanţei superioare comune.* *(9) Instanţa căreia i s-a trimis cauza prin hotărârea de stabilire a competenţei nu se mai poate declara necompetentă, afară de cazul în care, în urma noii situaţii de fapt ce rezultă din completarea cercetării*	

	judecătoreşti, se constată că fapta constituie o infracţiune dată prin lege în competenţa altei instanţe. *(10) Instanţa căreia i s-a trimis cauza aplică în mod corespunzător dispoziţiile art. 42 alin. (2)*	
Art. 52. Chestiunile prealabile. (1) Instanţa penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă soluţionării cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competenţa altei instanţe, cu excepţia situaţiilor în care competenţa de soluţionare nu aparţine organelor judiciare. (2) Chestiunea prealabilă se judecă de către instanţa penală, potrivit regulilor şi mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparţine acea chestiune. (3) Hotărârile definitive ale altor instanţe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în faţa instanţei penale, cu excepţia împrejurărilor care privesc existenţa infracţiunii	***Art. 44. Chestiuni prealabile.*** *(1) Instanţa penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă de care depinde soluţionarea cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competenţa altei instanţe.* *(2) Chestiunea prealabilă se judecă de către instanţa penală, potrivit regulilor şi mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparţine acea chestiune.* *(3) Hotărârea definitivă a instanţei civile, asupra unei împrejurări ce constituie o chestiune prealabilă în procesul penal, are autoritate de lucru judecat în faţa instanţei penale.*	Spre deosebire de vechiul cod, NCPP prevede că hotărârile definitive ale altor instanţe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în faţa instanţei penale, *cu excepţia împrejurărilor care privesc existenţa infracţiunii*.

Art. 53. Competenţa judecătorului de drepturi şi libertăţi. Judecătorul de drepturi şi libertăţi este judecătorul care, în cadrul instanţei, potrivit competenţei acesteia, soluţionează, în cursul urmăririi penale, cererile, propunerile, plângerile, contestaţiile sau orice alte sesizări privind: a) măsurile preventive; b) măsurile asigurătorii; c) măsurile de siguranţă cu caracter provizoriu; d) actele procurorului, în cazurile expres prevăzute de lege; e) încuviinţarea percheziţiilor, a folosirii metodelor şi tehnicilor speciale de supraveghere sau cercetare ori a altor procedee probatorii potrivit legii; f) procedura audierii anticipate; g) alte situaţii expres prevăzute de lege.		Intră în competenţa JDL măsurile ce presupun ingerinţe în dreptul la viaţă privată, dreptul la libertate şi siguranţă, protecţia proprietăţii etc. Astfel, se asigură un control judiciar imparţial pentru a evita ingerinţele arbitrare în drepturile protejate de NCPP, dar şi de Constituţie sau de CEDO.
Art. 54. Competenţa judecătorului de cameră preliminară. Judecătorul de cameră preliminară este		Competenţa principală JCP se referă la procedurile ce se desfăşoară pe parcursul fazei procesuale a camerei preliminare care se poate finaliza cu o soluţie de începere a judecăţii sau de restituire a cauzei la procuror.

judecătorul care, în cadrul instanţei, potrivit competenţei acesteia: a) verifică legalitatea trimiterii în judecată dispuse de procuror; b) verifică legalitatea administrării probelor şi a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală; c) soluţionează plângerile împotriva soluţiilor de neurmărire sau de netrimitere în judecată; d) soluţionează alte situaţii expres prevăzute de lege.		NCPP prevede şi alte competenţe ale JCP referitoare la verificarea legalităţii şi temeiniciei soluţiilor de clasare sau renunţare la urmărirea penală, de redeschidere a urmăririi penale precum şi în materia măsurilor preventive ori a dispunerii confiscării speciale.
Art. 55. Organele de urmărire penală. (1) Organele de urmărire penală sunt: a) procurorul; b) organele de cercetare penală ale poliţiei judiciare; c) organele de cercetare penală speciale. (2) Procurorii sunt constituiţi în parchete care funcţionează pe lângă instanţele judecătoreşti şi îşi exercită atribuţiile în cadrul Ministerului Public. (3) În cadrul procesului	***Art. 201. Organele de urmărire penală.*** *(1) Urmărirea penală se efectuează de către procurori şi de către organele de cercetare penală.* *(2) Organele de cercetare penală sunt: a) organele de cercetare ale poliţiei judiciare; b) organele de cercetare speciale. (3) Ca organe de cercetare ale poliţiei judiciare funcţionează lucrători specializaţi din Ministerul*	În esenţă, reglementările sunt similare.

penal procurorul are următoarele atribuţii: a) supraveghează sau efectuează urmărirea penală; b) sesizează judecătorul de drepturi şi libertăţi şi instanţa de judecată; c) exercită acţiunea penală; d) exercită acţiunea civilă, în cazurile prevăzute de lege: e) încheie acordul de recunoaştere a vinovăţiei, în condiţiile legii; f) formulează şi exercită contestaţiile şi căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârilor judecătoreşti; g) îndeplineşte orice alte atribuţii prevăzute de lege. (4) Atribuţiile organelor de cercetare penală ale poliţiei judiciare sunt îndeplinite de lucrători specializaţi din Ministerul Administraţiei şi Internelor anume desemnaţi în condiţiile legii speciale, care au primit avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie ori avizul procurorului desemnat în acest sens. (5) Atribuţiile organelor	*Administraţiei şi Internelor, desemnaţi nominal de ministrul administraţiei şi internelor, cu avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, şi îşi desfăşoară activitatea sub autoritatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Retragerea avizului conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie conduce la încetarea calităţii de lucrător în cadrul poliţiei judiciare. Când legea specială prevede o procedură diferită de desemnare şi funcţionare a organelor de poliţie judiciară, se aplică dispoziţiile legii speciale.*	

de cercetare penală speciale sunt îndeplinite de ofiţeri anume desemnaţi în condiţiile legii, care au primit avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. (6) Organele de cercetare penală ale poliţiei judiciare şi organele de cercetare penală speciale îşi desfăşoară activitatea de urmărire penală sub conducerea şi supravegherea procurorului.		
Art. 56. Competenţa procurorului. (1) Procurorul conduce şi controlează nemijlocit activitatea de urmărire penală a poliţiei judiciare şi a organelor de cercetare penală speciale, prevăzute de lege. De asemenea, procurorul supraveghează ca actele de urmărire penală să fie efectuate cu respectarea dispoziţiilor legale. (2) Procurorul poate să efectueze orice act de urmărire penală în cauzele pe care le conduce şi le supraveghează. (3) Urmărirea penală se	***Art. 209. Competenţa procurorului în faza urmăririi.*** *(1) Procurorul supraveghează urmărirea penală; în exercitarea acestei atribuţii procurorii conduc şi controlează nemijlocit activitatea de cercetare penală a poliţiei judiciare şi a altor organe de cercetare speciale.* *(2) Procurorul poate să efectueze orice acte de urmărire penală în cauzele pe care le supraveghează.* *(3) Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către*	NCPP reglementează a altă sfera a cazurilor în care urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror. Deopotrivă, în materia justiţiei miliare NCPP aduce două modificări importante: 1. Obligativitatea efectuării urmăririi penale de procurorul militar; 2. Posibilitatea efectuării urmăririi penale de către procurorul militar în cauze vizând atât pe militari cât şi pe civili, instanţa sesizată urmând să fie întotdeauana instanţa civilă.

efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror: a) în cazul infracţiunilor pentru care competenţa de judecată în primă instanţă aparţine Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau curţii de apel; b) în cazul infracţiunilor prevăzute la art. 188-191, art. 257, art. 276, art. 277, art. 279, art. 280-283 şi art. 289-294 din Codul penal; c) în cazul infracţiunilor săvârşite cu intenţie depăşită, care au avut ca urmare moartea unei persoane; d) în cazul infracţiunilor pentru care competenţa de a efectua urmărirea penală aparţine Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism sau Direcţiei Naţionale Anticorupţie; e) în alte cazuri prevăzute de lege. (4) Urmărirea penală în cazul infracţiunilor săvârşite de militari se efectuează, în mod obligatoriu, de procurorul militar. (5) Procurorii militari din cadrul parchetelor militare sau secţiilor militare ale	*procuror, în cazul infracţiunilor prevăzute la art. 155-173, art. 174-177, art. 179, art. 189 alin. (3)-(6), art. 190, art. 191, art. 211 alin. (3), art. 212, art. 236, art. 239, art. 239[1], art. 250, art. 252, art. 253[1]-255, art. 257, art. 265-268, art. 273-276, art. 279[1], art. 280, art. 280[1], art. 302[2], art. 317, art. 323 şi art. 356-361 din Codul penal, în cazurile prevăzute în art. 27 pct. 1 lit. b)-e), art. 281 pct. 1 lit. b), b[1])-b[3]) şi pct. 5, art. 282 pct. 1 lit. b) şi art. 29 pct. 1, precum şi în cazul altor infracţiuni date prin lege în competenţa sa.* *(4) Este competent să efectueze urmărirea penală, în cazurile prevăzute în alineatul precedent, şi să exercite supravegherea asupra activităţii de cercetare penală procurorul de la parchetul corespunzător instanţei care, potrivit legii, judecă în primă instanţă cauza.* *(4[1]) Procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot prelua, în*	

parchetelor efectuează urmărirea penală potrivit competenţei parchetului din care fac parte, faţă de toţi participanţii la săvârşirea infracţiunilor comise de militari, urmând a fi sesizată instanţa competentă potrivit art. 44. (6) Este competent să efectueze ori, după caz, să conducă şi să supravegheze urmărirea penală procurorul de la parchetul corespunzător instanţei care, potrivit legii, judecă în primă instanţă cauza cu excepţia cazurilor în care legea prevede altfel.	*vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competenţa parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziţia conducătorului parchetului ierarhic superior, când: a) imparţialitatea procurorilor ar putea fi ştirbită datorită împrejurărilor cauzei, duşmăniilor locale sau calităţii părţilor; b) una dintre părţi are o rudă sau un afin până la gradul patru inclusiv printre procurorii ori grefierii parchetului sau judecătorii, asistenţii judiciari ori grefierii instanţei; c) există pericolul de tulburare a ordinii publice; d) urmărirea penală este împiedicată sau îngreunată datorită complexităţii cauzei ori altor împrejurări obiective, cu acordul procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. (4^2) În cauzele preluate în condiţiile prevăzute la alin. (4^1), procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot infirma*	

	actele şi măsurile procurorilor din parchetele ierarhic inferioare, dacă sunt contrare legii, şi pot îndeplini oricare dintre atribuţiile acestora.	
Art. 57. Competenţa organelor de cercetare penală. (1) Organele de cercetare penală ale poliţiei judiciare efectuează urmă-rirea penală pentru orice infracţiune care nu este dată, prin lege, în competenţa organelor de cercetare penală speciale sau procurorului, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege. (2) Organele de cercetare penală speciale efectuează acte de urmărire penală numai în condiţiile art. 55 alin. (5) şi (6), cores-punzător specializării structurii din care fac parte, în cazul săvârşirii infracţiunilor de către militari sau în cazul săvârşirii infracţiunilor de corupţie şi de serviciu prevăzute de Codul penal săvârşite de către personalul navigant al marinei civile, dacă fapta a pus sau a putut pune în pericol siguranţa navei sau navigaţiei ori a personalului.	***Art. 207. Competenţa organelor de cercetare ale poliţiei judiciare.*** *Cercetarea penală se efectuează de organele de cercetare ale poliţiei judiciare, pentru orice infracţiune care nu este dată, în mod obligatoriu, în competenţa altor organe de cercetare penală.* ***Art. 208. Competenţa organelor de cercetare penală speciale.*** *(1) Cercetarea penală se efectuează şi de următoarele organe speciale:* *a) ofiţerii anume desemnaţi de către comandanţii unităţilor militare corp aparte şi similare, pentru militarii în subordine. Cercetarea poate fi efectuată şi personal de către comandant; b) ofiţerii anume desemnaţi de către*	Nu sunt modificări de esenţă.

	şefii comenduirilor de garnizoană, pentru infracţiunile săvârşite de militari în afara unităţilor militare. Cercetarea poate fi efectuată şi personal de şefii comenduirilor de garnizoană; *c) ofiţerii anume desemnaţi de către comandanţii centrelor militare, pentru infracţiunile de compe-tenţa instanţelor militare, săvârşite de persoanele civile în legătură cu obligaţiile lor militare. Cercetarea poate fi efectuată şi personal de către comandanţii centrelor militare. La cererea comandantului centrului militar, organul de poliţie efectuează unele acte de cercetare, după care înaintează lucrările comandantului centrului militar;* *d) ofiţerii poliţiei de frontieră, anume desemnaţi pentru infracţiunile de frontieră;* *e) căpitanii porturilor, pentru infracţiunile contra siguranţei navigaţiei pe apă şi contra disciplinei şi ordinii la bord, precum şi*	

	pentru infracţiunile de serviciu sau în legătură cu serviciul, prevăzute în Codul penal, săvârşite de personalul navigant al marinei civile, dacă fapta a pus sau ar fi putut pune în pericol siguranţa navei sau a navigaţiei. *(2) În cazurile prevăzute la lit. a), b) şi c), cercetarea penală se efectuează în mod obligatoriu de organele speciale acolo prevăzute.*	
Art. 58. Verificarea competenţei. (1) Organul de urmărire penală este dator să îşi verifice competenţa imediat după sesizare. (2) Dacă procurorul constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, dispune de îndată, prin ordonanţă, declinarea de competenţă şi trimite cauza procurorului competent. (3) Dacă organul de cercetare penală constată că nu este competent să efectueze urmărirea penală, trimite de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea	***Art. 210. Verificarea competenţei.*** *(1) Organul de urmărire penală sesizat potrivit art. 221 este dator să-şi verifice competenţa. (2) Dacă organul de cercetare penală constată că nu este competent a efectua cercetarea, trimite de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent.*	Nu sunt modificări de esenţă.

sesizării organului competent.		
Art. 59. Extinderea competenţei teritoriale. (1) Când anumite acte de urmărire penală trebuie să fie efectuate în afara razei teritoriale în care se face urmărirea, procurorul sau, după caz, organul de cercetare penală poate să le efectueze el însuşi ori procurorul poate dispune efectuarea lor prin comisie rogatorie sau prin delegare. (2) În cuprinsul aceleiaşi localităţi, procurorul sau organul de cercetare penală, după caz, efectuează toate actele de urmărire, chiar dacă unele dintre acestea trebuie îndeplinite în afara razei sale teritoriale.	***Art. 211. Extinderea competenţei teritoriale.*** *(1) Când anumite acte de cercetare penală trebuie să fie efectuate în afara razei teritoriale în care se face cercetarea, organul de cercetare penală poate să le efectueze el însuşi sau să dispună efectuarea lor prin comisie rogatorie ori delegare.* *(2) În cazul în care organul de cercetare penală înţelege să procedeze el însuşi la efectuarea actelor, înştiinţează în prealabil despre aceasta organul corespunzător din raza teritorială în care va efectua aceste acte.* *(3) În cuprinsul aceleiaşi localităţi, organul de cercetare penală efectuează toate actele de cercetare, chiar dacă unele dintre acestea trebuie îndeplinite în afara razei sale teritoriale, cu respectarea dispoziţiei din alineatul precedent*	Nu sunt modificări de esenţă.

Art. 60. Cazurile urgente. Procurorul sau organul de cercetare penală, după caz, este obligat să efectueze actele de urmărire penală care nu suferă amânare, chiar dacă acestea privesc o cauză care nu este de competenţa acestuia. Lucrările efectuate în astfel de cazuri se trimit, de îndată, procurorului competent.	***Art. 213. Cazuri urgente.*** *Organul de cercetare penală este obligat să efectueze actele de cercetare ce nu suferă amânare, chiar dacă acestea privesc o cauză care nu este de competenţa lui. Lucrările efectuate în astfel de cazuri se trimit, de îndată, prin procurorul care exercită supravegherea activităţii organului ce le-a efectuat, procurorului competent.*	Nu sunt modificări de esenţă.
Art. 61. Actele încheiate de unele organe de constatare. (1) Ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârşirea unei infracţiuni, sunt obligate să întocmească un proces-verbal despre împrejurările constatate: a) organele inspecţiilor de stat, ale altor organe de stat, precum şi ale autorităţilor publice, instituţiilor publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracţiunile care constituie încălcări ale dispoziţiilor şi obligaţiilor a căror respectare o controlează,	***Art. 214. Actele încheiate de unele organe de constatare.*** *(1) Sunt obligate să procedeze la luarea de declaraţii de la făptuitor şi de la martorii care au fost de faţă la săvârşirea unei infracţiuni şi să întocmească proces-verbal despre împrejurările concrete ale săvârşirii acesteia:* *a) organele inspecţiilor de stat, alte organe de stat, precum şi ale unităţilor la care se referă art. 145 din Codul penal, pentru infracţiunile care constituie încălcări ale dispoziţiilor şi obligaţiilor a*	NCPP prevede două elemente de noutate: 1. Procesul – verbal întocmit de organele de constatare (organe nejudiciare) nu au valoarea unor mijloace de probe, ci constituie numai acte de sesizare a organelor judiciare; 2. Procesul – verbal întocmit de organele de constatare nu poate fi suspus controlului în faţa instanţei de contencios administrativ.

potrivit legii; b) organele de control şi cele de conducere ale autorităţilor administraţiei publice, ale altor autorităţi publice, instituţii publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracţiunile săvârşite în legătură cu serviciul de către cei aflaţi în subordinea ori sub controlul lor; c) organele de ordine publică şi siguranţă naţională, pentru infracţiunile constatate în timpul exercitării atribuţiilor prevăzute de lege. **(2) Organele prevăzute la alin. (1) au obligaţia să ia măsuri de conservare a locului săvârşirii infracţiunii şi de ridicare sau conservare a mijloacelor materiale de probă. În cazul infracţiunilor** flagrante, aceleaşi organe au dreptul de a face percheziţii corporale sau ale vehiculelor, de a-l prinde pe făptuitor şi de a-l prezenta de îndată organelor de urmărire penală. (3) Când făptuitorul sau persoanele prezente la locul constatării au de făcut obiecţii ori precizări sau au de dat explicaţii cu privire la	*căror respectare o controlează potrivit legii;* *b) organele de control şi cele de conducere ale administraţiei publice, ale altor unităţi la care se referă art. 145 din Codul penal, pentru infracţiunile săvârşite în legătură cu serviciul de cei aflaţi în subordine ori sub controlul lor;* *c) ofiţerii şi subofiţerii din cadrul Jandarmeriei Române pentru infracţiunile constatate pe timpul executării misiunilor specifice.* *(2) Organele arătate mai sus au dreptul să reţină corpurile delicte, să procedeze la evaluarea pagubelor, precum şi să efectueze orice alte acte, când legea prevede aceasta.* *(3) Actele încheiate se înaintează procurorului în cel mult 3 zile de la descoperirea faptei ce constituie infracţiune, afară de cazul când legea dispune altfel. (4) În caz de infracţiuni flagrante, aceleaşi organe au obligaţia să înainteze de*	

cele consemnate în procesul-verbal, organul de constatare are obligaţia de a le consemna în procesul-verbal. (4) Actele încheiate împreună cu mijloacele materiale de probă se înaintează, de îndată, organelor de urmărire penală. (5) Procesul-verbal încheiat în conformitate cu prevederile alin. (1) constituie act de sesizare a organelor de urmărire penală şi nu poate fi supus controlului pe calea contenciosului administrativ.	*îndată procurorului pe făptuitor, împreună cu lucrările efectuate şi cu mijloacele materiale de probă. (5) Procesele-verbale încheiate de aceste organe constituie mijloace de probă*	
Art. 62. Actele încheiate de comandanţii de nave şi aeronave. (1) Comandanţii de nave şi aeronave sunt competenţi să facă percheziţii corporale sau ale vehiculelor şi să verifice lucrurile pe care făptuitorii le au cu sine sau le folosesc, pe timpul cât navele şi aeronavele pe care le comandă se află în afara porturilor sau aeroporturilor şi pentru infracţiunile săvârşite pe aceste nave sau aeronave, având totodată şi obligaţiile şi drepturile prevăzute la art. 61.	***Art. 215. Actele încheiate de comandanţii de nave şi aeronave, precum şi de agenţii de poliţie de frontieră.*** *(1) Obligaţiile şi drepturile prevăzute în art. 214 alin. (1) şi (2) le au şi următoarele organe: a) comandanţii de nave şi aeronave pentru infracţiunile săvârşite pe acestea, pe timpul cât navele şi aeronavele pe care le comandă se află în afara porturilor sau aeroporturilor;* *b) agenţii de poliţie de*	NCPP prevede două elemente de noutate: 1. Procesul – verbal întocmit de comandantul navei sau aeronavei (organe nejudiciare) nu au valoarea unor mijloace de probe ci constituie numai acte de sesizare a organelor judiciare; 2. Procesul – verbal întocmit de comandantul navei sau aeronavei nu poate fi suspus controlului în faţa instanţei de contencios administrativ.

(2) Actele încheiate împreună cu mijloacele materiale de probă se înaintează organelor de urmărire penală, de îndată ce nava sau aeronava ajunge în primul port sau aeroport românesc. (3) În cazul infracţiunilor flagrante, comandanţii de nave şi aeronave au dreptul de a face percheziţii corporale sau ale vehiculelor, de a-l prinde pe făptuitor şi de a-l prezenta organelor de urmărire penală. (4) Procesul-verbal încheiat în conformitate cu prevederile alin. (1) constituie act de sesizare a organelor de urmărire penală şi nu poate fi supus controlului pe calea contenciosului administrativ.	*frontieră, pentru infracţiunile de frontieră.* *(2) Organele de mai sus pot efectua percheziţii corporale asupra făptuitorului şi pot verifica lucrurile pe care acesta le are cu sine.* *(3) De asemenea, organele de mai sus pot prinde pe făptuitor, în care caz îl predau de îndată procurorului sau organului de cercetare penală, împreună cu lucrările efectuate şi cu mijloacele materiale de probă.* *(4) În celelalte cazuri, lucrările efectuate se înaintează organului de cercetare penală competent, în cel mult 5 zile de la prima constatare efectuată, împreună cu mijloacele materiale de probă.* *(5) Când infracţiunea a fost săvârşită pe o navă sau aeronavă, termenele de mai sus curg de la ancorarea navei ori aterizarea aeronavei pe teritoriul român.* *(6) Procesele-verbale încheiate de aceste organe constituie mijloace*	

	de probă	
Art. 63. Dispoziţii comune. (1) Dispoziţiile prevăzute la art. 41-46 şi 48 se aplică în mod corespunzător şi în cursul urmăririi penale. (2) Prevederile art. 44 alin. (2) nu se aplică în faza de urmărire penală. (3) Urmărirea penală a infracţiunilor săvârşite în condiţiile prevăzute la art. 41 se efectuează de către organul de urmărire penală din circumscripţia instanţei competente să judece cauza, dacă legea nu dispune altfel. (4) Conflictul de competenţă dintre 2 sau mai mulţi procurori se rezolvă de către procurorul ierarhic superior comun acestora. Când conflictul se iveşte între două sau mai multe organe de cercetare penală, competenţa se stabileşte de către procurorul care exercită supravegherea activităţii de cercetare penală a acestor organe. În cazul în care procurorul nu exercită supravegherea activităţii tuturor organelor	***Art. 45. Dispoziţii care se aplică la urmărirea penală.*** *(1) Dispoziţiile cuprinse în art. 30-36, 38, 40, 42 şi 44 se aplică în mod corespunzător şi în cursul urmăririi penale.* *(1^1) Prevederile art. 35 alin. (4) nu se aplică în faza de urmărire penală.* *(1^2) Declinarea de competenţă se dispune prin ordonanţă.* *(2) Când niciunul din locurile arătate în art. 30 alin. (1) nu este cunoscut, competenţa revine organului de urmărire penală care a fost mai întâi sesizat.* *(3) În caz de sesizări simultane, precăderea se stabileşte în ordinea enumerării de la art. 30 alin. (1).* *(4) Dacă în raport cu vreunul din criteriile arătate în art. 30 alin. (1) sunt competente mai multe organe de urmărire penală,*	Nu există modificări de esenţă.

de cercetare penală între care s-a ivit conflictul, competenţa se stabileşte de către prim-procurorul parchetului în circumscripţia căruia se află organele de cercetare penală.	*competenţa revine organului care a fost mai întâi sesizat.* *(4[1]) În caz de indivizibilitate sau conexitate între infracţiuni pentru care competenţa aparţine Direcţiei Naţionale Anticorupţie şi Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, competenţa de a efectua urmărirea penală în cauza reunită aparţine organului de urmărire penală specializat mai întâi sesizat. Dispoziţia nu este aplicabilă în situaţia în care s-a dispus disjungerea cu privire la infracţiunea care atrage competenţa celeilalte structuri.* *(5) Urmărirea penală a infracţiunilor săvârşite în condiţiile prevăzute în art. 31 se efectuează de către organul de urmărire penală din circumscripţia instanţei competente să judece cauza.* *(6) Conflictul de competenţă între doi sau mai mulţi procurori se*	

	rezolvă de către procurorul superior comun acestora. Când conflictul se iveşte între două sau mai multe organe de cercetare penală, competenţa se stabileşte de către procurorul care exercită supravegherea activităţii de cercetare penală a acestor organe.	
Art. 64. Incompatibilitatea judecătorului. (1) Judecătorul este incompatibil dacă: a) a fost reprezentant sau avocat al unei părţi ori al unui subiect procesual principal, chiar şi în altă cauză; b) este rudă sau afin, până la gradul al IV-lea inclusiv, ori se află într-o altă situaţie dintre cele prevăzute la art. 177 din Codul penal cu una dintre părţi, cu un subiect procesual principal, cu avocatul ori cu reprezentantul acestora; c) a fost expert sau martor, în cauză; d) este tutore sau curator al unei părţi sau al unui subiect procesual	*Art. 46. Rudenia între judecători.* ***Judecătorii care sunt soţi, rude sau afini între ei, până la gradul al patrulea inclusiv, nu pot face parte din acelaşi complet de judecată.*** *Art. 47. Judecător care s-a pronunţat anterior.* ***(1) Judecătorul care a luat parte la soluţionarea unei cauze nu mai poate participa la judecarea aceleiaşi cauze într-o cale de atac sau la judecarea cauzei după desfiinţarea hotărârii cu trimitere în apel sau după casarea cu trimitere în recurs.*** ***(2) De asemenea, nu mai poate participa la judecarea cauzei judecătorul care şi-a exprimat anterior***	NCPP nu mai conţine o enumerare limitativă a cazurilor de incompatibilitate, prevăzând în art. 64 alin. (1) lit. f) NCPP că este incompatibil judecătorul dacă există o suspiciune rezonabilă că imparţialitatea sa este afectată.

principal; e) a efectuat, în cauză, acte de urmărire penală sau a participat, în calitate de procuror, la orice procedură desfăşurată în faţa unui judecător sau a unei instanţe de judecată; f) există o suspiciune rezonabilă că imparţialitatea judecătorului este afectată. (2) Nu pot face parte din acelaşi complet de judecată judecătorii care sunt soţi, rude sau afini între ei, până la gradul al IV-lea inclusiv, ori se află într-o altă situaţie dintre cele prevăzute la art. 177 din Codul penal. (3) Judecătorul care a participat la judecarea unei cauze nu mai poate participa la judecarea aceleiaşi cauze într-o cale de atac sau la rejudecarea cauzei după desfiinţarea ori casarea hotărârii. (4) Judecătorul de drepturi şi libertăţi nu poate participa, în aceeaşi cauză, la procedura de cameră preliminară, la judecata în fond sau în căile de atac. (5) Judecătorul care a participat la soluţionarea plângerii împotriva soluţiilor de neurmărire sau	***părerea cu privire la soluţia care ar putea fi dată în acea cauză.*** *Art. 48. Alte cauze de incompatibilitate.* ***(1) Judecătorul este de asemenea incompatibil de a judeca, dacă în cauza respectivă:*** ***a) a pus în mişcare acţiunea penală sau a dispus trimiterea în judecată ori a pus concluzii în calitate de procuror la instanţa de judecată, a soluţionat propunerea de arestare preventivă ori de prelungire a arestării preventive în cursul urmăririi penale;*** ***b) a fost reprezentant sau apărător al vreuneia din părţi;*** ***c) a fost expert sau martor;*** ***d) există împrejurări din care rezultă că este interesat sub orice formă, el, soţul sau vreo rudă apropiată;*** ***e) soţul, ruda sau afinul său, până la gradul al patrulea inclusiv, a efectuat acte de urmărire penală, a supravegheat***	

netrimitere în judecată nu poate participa, în aceeaşi cauză, la judecata în fond sau în căile de atac. (6) Judecătorul care s-a pronunţat cu privire la o măsură supusă contestaţiei nu poate participa la soluţionarea contestaţiei.	***urmărirea penală, a soluţionat propunerea de arestare preventivă ori de prelungire a arestării preventive, în cursul urmăririi penale;*** ***f) este soţ, rudă sau afin, până la gradul al patrulea inclusiv, cu una dintre părţi sau cu avocatul ori mandatarul acesteia; g) există duşmănie între el, soţul sau una dintre rudele sale până la gradul al patrulea inclusiv şi una dintre părţi, soţul sau rudele acesteia până la gradul al treilea inclusiv;*** ***h) este tutore sau curator al uneia dintre părţi;*** ***i) a primit liberalităţi de la una dintre părţi, avocatul sau mandatarul acesteia.*** ***(2) Judecătorul este incompatibil de a participa la judecarea unei cauze în căile de atac, atunci când soţul, ruda ori afinul său până la gradul al patrulea inclusiv a participat, ca judecător sau procuror, la judecarea aceleiaşi cauze.***	
Art. 65. Incompatibilitatea procurorului, a organului de	*Art. 49. Incompatibilitatea procurorului, a organului de cercetare penală, a*	Nu există modificări de esenţă, cu excepţia posibilităţii reţinerii existenţei unui caz de incompatiblitate în ipoteza constatării existenţei unei suspiciuni că imparţialitatea organului judiciar ar fi afectată.

cercetare penală, a magistratului-asistent şi a grefierului. (1) Dispoziţiile art. 64 alin. (1) lit. a)-d) şi f) se aplică procurorului şi organului de cercetare penală. (2) Dispoziţiile art. 64 alin. (1) se aplică magistratului-asistent şi grefierului.	*magistratului-asistent şi a grefierului.* ***(1) Dispoziţiile art. 46 se aplică procurorului şi magistratului-asistent sau, după caz, grefierului de şedinţă, când cauza de incompatibilitate există între ei sau între vreunul dintre ei şi unul dintre membrii completului de judecată.*** ***(2) Dispoziţiile privind cazurile de incompatibilitate prevăzute în art. 48 alin. (1) lit. b)-i) şi alin. (2) se aplică procurorului, persoanei care efectuează cercetarea penală, magistratului-asistent şi grefierului de şedinţă.*** ***(3) Procurorul care a participat ca judecător la soluţionarea cauzei în primă instanţă nu poate pune concluzii la judecarea ei în căile de atac.*** ***(4) Persoana care a efectuat urmărirea penală este incompatibilă să procedeze la refacerea acesteia, când refacerea este dispusă de instanţă.***	

Art. 66. Abţinerea. (1) Persoana incompatibilă este obligată să declare, după caz, preşedintelui instanţei, procurorului care supra-veghează urmărirea penală sau procurorului ierarhic superior că se abţine de a participa la procesul penal, cu arătarea cazului de incompatibilitate şi a temeiurilor de fapt care constituie motivul abţinerii. (2) Declaraţia de abţinere se face de îndată ce persoana obligată la aceasta a luat cunoştinţă de existenţa cazului de incompatibilitate.	***Art. 50. Abţinerea.*** *(1) Persoana incompatibilă este obligată să declare, după caz, preşedintelui instanţei, procurorului care supraveghează cercetarea penală sau procurorului ierarhic superior, că se abţine de a participa la procesul penal, cu arătarea cazului de incompatibilitate ce constituie motivul abţinerii.* *(2) Declaraţia de abţinere se face de îndată ce persoana obligată la aceasta a luat cunoştinţă de existenţa cazului de incompatibilitate.*	Nu există modificări de esenţă.
Art. 67. Recuzarea. (1) În cazul în care persoana incompatibilă nu a făcut declaraţie de abţinere, părţile, subiecţii procesuali principali sau procurorul pot face cerere de recuzare, de îndată ce au aflat despre existenţa cazului de incompatibilitate. (2) Cererea de recuzare se formulează doar împotriva persoanei din cadrul organului de cercetare penală, a	***Art. 51. Recuzarea.*** *(1) În cazul în care persoana incompatibilă nu a făcut declaraţie de abţinere, poate fi recuzată atât în cursul urmăririi penale cât şi în cursul judecăţii, de oricare dintre părţi, de îndată ce partea a aflat despre existenţa cazului de incompatibilitate.* *(2) Recuzarea se formulează oral sau în scris, cu arătarea pentru fiecare persoană în parte a cazului de*	Spre deosebire de instituţia abţinerii, NCPP aduce o serie de elemente de noutate în materia recuzării: 1. Calitate procesuală activă: pot face cerere de recuzare părţile, subiecţii procesuali principali sau procurorul; 2. Calitate procesuală pasivă: cererea de recuzare se formulează doar împotriva persoanei din cadrul organului de cercetare penală, a procurorului, a judecătorului, a magistratului-asistent sau a grefierului care efectuează activităţi judiciare în cauză; 3. Inadmisibilitatea recuzării judecătorului sau a procurorului chemat să decidă asupra recuzării; se constată de procurorul sau de completul în faţa căruia s-a formulat; 4. Judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau completul în faţa căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat.

procurorului sau a judecătorului care efectuează activităţi judiciare în cauză. Este inadmisibilă recuzarea judecătorului sau a procurorului chemat să decidă asupra recuzării. (3) Dispoziţiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător în cazul recuzării magistratului-asistent şi grefierului. (4) Cererea de recuzare se formulează oral sau în scris, cu arătarea, pentru fiecare persoană în parte, a cazului de incompatibilitate invocat şi a temeiurilor de fapt cunoscute la momentul formulării cererii. Cererea de recuzare formulată oral se consemnează într-un proces-verbal sau, după caz, în încheierea de şedinţă. (5) Nerespectarea condiţiilor prevăzute la alin. (2)-(4) sau formularea unei cereri de recuzare împotriva aceleiaşi persoane pentru acelaşi caz de incompatibilitate cu aceleaşi temeiuri de fapt invocate într-o cerere anterioară de recuzare, care a fost respinsă, atrage inadmisibilitatea cererii de	*incompatibilitate invocat şi a tuturor temeiurilor de fapt cunoscute la momentul recuzării. Cererea de recuzare poate privi numai pe acei judecători care compun completul de judecată.* *(3) Nerespectarea condiţiilor prevăzute în alin. (2) sau recuzarea aceleiaşi persoane pentru acelaşi caz de incompatibilitate şi pentru temeiuri de fapt cunoscute la data formulării unei cereri anterioare de recuzare care a fost respinsă atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare, care se constată de completul în faţa căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat. (4) Completul în faţa căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat, se pronunţă asupra măsurilor preventive*	

recuzare. Inadmisibilitatea se constată de procurorul sau de completul în faţa căruia s-a formulat cererea de recuzare. (6) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau completul în faţa căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat, se pronunţă asupra măsurilor preventive		
Art. 68. Procedura de soluţionare a abţinerii sau recuzării. (1) Abţinerea sau recuzarea judecătorului de drepturi şi libertăţi şi a judecătorului de cameră preliminară se soluţionează de un judecător de la aceeaşi instanţă. (2) Abţinerea sau recuzarea judecătorului care face parte din completul de judecată se soluţionează de un alt complet de judecată. (3) Abţinerea sau recuzarea magistratului-asistent se soluţionează de completul de judecată. (4) Abţinerea sau recuzarea grefierului se	***Art. 52. Procedura de soluţionare în cursul judecăţii.*** *(1) Abţinerea sau recuzarea judecătorului, procurorului, magistratului-asistent sau grefierului se soluţionează de un alt complet, în şedinţă secretă, fără participarea celui ce declară că se abţine sau care este recuzat. (2) Examinarea declaraţiei de abţinere sau a cererii de recuzare se face de îndată, ascultându-se procurorul când este prezent în instanţă, iar dacă se găseşte necesar, şi părţile, precum şi persoana care*	Spre deosebire de vechiul cod NCPP: 1. nu mai prevede obligativitatea ascultării procurorului, când este prezent în instanţă; 2. reglementează caracterul definitiv al încheierii prin care se soluţionează abţinerea ori recuzarea, indiferent de soluţia dispusă. 3. Prevede că dacă este admisă declaraţia de abţinere sau cererea de recuzare şi nu se poate desemna un judecător de la instanţa competentă pentru soluţionarea cauzei, judecătorul de la instanţa ierarhic superioară desemnează o altă instanţă egală în grad cu instanţa în faţa căreia s-a formulat declaraţia de abţinere sau cererea de recuzare, *din circumscripţia aceleiaşi curţi de apel sau din circumscripţia unei curţi de apel învecinate.*

soluţionează de judecătorul de drepturi şi libertăţi, de judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, de completul de judecată. (5) Soluţionarea abţinerii sau recuzării se face, în cel mult 24 de ore, în camera de consiliu. Dacă apreciază necesar pentru soluţionarea cererii, judecătorul sau completul de judecată, după caz, poate efectua orice verificări şi poate asculta procurorul, subiecţii procesuali principali, părţile şi persoana care se abţine sau a cărei recuzare se solicită. (6) În caz de admitere a abţinerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se menţin. (7) Încheierea prin care se soluţionează abţinerea ori recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac. (8) Când pentru soluţionarea abţinerii sau a recuzării nu poate fi desemnat un judecător din cadrul aceleiaşi instanţe, cererea se soluţionează de un judecător de la instanţa ierarhic superioară. (9) În cazul în care se	*se abţine sau a cărei recuzare se cere.* *(3) Când abţinerea sau recuzarea priveşte cazul prevăzut în art. 46 şi 49 alin. (1), instanţa, admiţând recuzarea, stabileşte care dintre persoanele arătate în menţionatele texte nu va lua parte la judecarea cauzei.* *(4) În caz de admitere a abţinerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se menţin.* *(5) Când pentru soluţionarea abţinerii sau a recuzării nu se poate alcătui completul potrivit alin. (1), abţinerea sau recuzarea se soluţionează de instanţa ierarhic superioară. În cazul în care găseşte întemeiată abţinerea sau recuzarea şi, din cauza abţinerii sau recuzării, nu se poate alcătui completul de judecată la instanţa competentă să soluţioneze cauza, instanţa ierarhic superioară desemnează pentru judecarea cauzei o*	

admite abţinerea sau recuzarea şi nu se poate desemna un judecător de la instanţa competentă pentru soluţionarea cauzei, judecătorul de la instanţa ierarhic superioară desemnează o altă instanţă egală în grad cu instanţa în faţa căreia s-a formulat declaraţia de abţinere sau cererea de recuzare, din circumscripţia aceleiaşi curţi de apel sau din circumscripţia unei curţi de apel învecinate. (10) Dispoziţiile alin. (8) şi (9) se aplică în mod corespunzător şi în cazul soluţionării abţinerii sau recuzării judecătorului care face parte din completul de judecată.	*instanţă egală în grad cu instanţa în faţa căreia s-a formulat abţinerea sau recuzarea.* *(5[1]) Este inadmisibilă recuzarea judecătorului chemat să decidă asupra recuzării.* *(6) Încheierea prin care s-a admis sau s-a respins abţinerea, ca şi aceea prin care s-a admis recuzarea, nu sunt supuse niciunei căi de atac.*	
Art. 69. Procedura de soluţionare a abţinerii sau recuzării persoanei care efectuează urmărirea penală. (1) Asupra abţinerii sau recuzării persoanei care efectuează urmărirea penală se pronunţă procurorul care supraveghează urmărirea penală.	***Art. 53. Procedura de soluţionare în cursul urmăririi penale.*** *(1) În cursul urmăririi penale, asupra abţinerii sau recuzării persoanei care efectuează cercetarea penală ori a procurorului se pronunţă procurorul care supraveghează cercetarea penală sau procurorul*	

(2) Cererea de recuzare se adresează fie persoanei recuzate, fie procurorului. În cazul în care cererea este adresată persoanei care efectuează urmărirea penală, aceasta este obligată să o înainteze împreună cu lămuririle necesare, în termen de 24 de ore, procurorului, fără a întrerupe cursul urmăririi penale. (3) Procurorul soluţionează abţinerea sau recuzarea în cel mult 48 de ore, prin ordonanţă care nu este supusă niciunei căi de atac. (4) În caz de admitere a abţinerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se menţin.	*ierarhic superior.* *(2) Cererea de recuzare privitoare la persoana care efectuează cercetarea penală se adresează fie acestei persoane, fie procurorului. În cazul în care cererea este adresată persoanei care efectuează cercetarea penală, aceasta este obligată să o înainteze împreună cu lămuririle necesare, în termen de 24 de ore, procurorului, fără a întrerupe cursul cercetării penale.* *(3) Procurorul este obligat să soluţioneze cererea în cel mult 3 zile, printr-o ordonanţă.* *(...) (5) Abţinerea se soluţionează potrivit dispoziţiilor din alin. (3) şi (4), care se aplică în mod corespunzător.*	Spre deosebire de vechiul cod NCPP prevede obligaţia procurorului de a soluţiona abţinerea sau recuzarea în cel mult 48 de ore, prin ordonanţă care nu este supusă niciunei căi de atac.
Art. 70. Procedura de soluţionare a abţinerii sau recuzării procurorului. (1) În tot cursul procesului penal, asupra abţinerii sau recuzării procurorului se pronunţă procurorul ierarhic superior. (2) Declaraţia de abţinere	***Art. 53. Procedura de soluţionare în cursul urmăririi penale.*** *(1) În cursul urmăririi penale, asupra abţinerii sau recuzării persoanei care efectuează cercetarea penală ori a procurorului se pronunţă*	Spre deosebire de vechiul cod NCPP stipulează o serie de reguli procedurale noi: 1. declaraţia de abţinere sau cererea de recuzare se adresează, sub sancţiunea inadmisibilităţii, procurorului ierarhic superior Inadmisibilitatea se constată de procurorul, judecătorul sau de completul în faţa căruia s-a formulat cererea de recuzare; 2. procurorul ierarhic superior soluţionează cererea în 48 de ore, prin ordonanţă care nu este supusă niciunei căi de atac; 3. în caz de admitere a abţinerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se menţin;

sau cererea de recuzare se adresează, sub sancţiunea inadmisibilităţii, procurorului ierarhic superior. Inadmisibilitatea se constată de procurorul, judecătorul sau de completul în faţa căruia s-a formulat cererea de recuzare. (3) Procurorul ierarhic superior soluţionează cererea în 48 de ore. (4) Procurorul ierarhic superior se pronunţă prin ordonanţă care nu este supusă niciunei căi de atac. (5) Procurorul recuzat poate participa la soluţionarea cererii privitoare la măsura preventivă şi poate efectua acte sau dispune orice măsuri care justifică urgenţa. (6) În caz de admitere a abţinerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se menţin.	*procurorul care supraveghează cercetarea penală sau procurorul ierarhic superior.* *(...) (3) Procurorul este obligat să soluţioneze cererea în cel mult 3 zile, printr-o ordonanţă. (4) Cererea de recuzare care priveşte pe procuror se soluţionează în acelaşi termen şi în aceleaşi condiţii de procurorul ierarhic superior.* *(5) Abţinerea se soluţionează potrivit dispoziţiilor din alin. (3) şi (4), care se aplică în mod corespunzător.*	4. procurorul recuzat poate participa la soluţionarea cererii privitoare la măsura preventivă şi poate efectua acte sau dispune orice măsuri care justifică urgenţa.
Art. 71. Temeiul strămutării. Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie strămută judecarea unei cauze de la curtea de apel competentă la o altă curte de apel, iar curtea de apel strămută judecarea	***Art. 55. Temeiul strămutării.*** *(1) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie strămută judecarea unei cauze de la curtea de apel competentă la o altă curte de apel, iar curtea de apel*	Spre deosebire de vechiul cod NCPP nu mai prevede drept temei de strămutare duşmăniile locale sau ipoteza în care una dintre părţi are o rudă sau un afin până la gradul al patrulea inclusiv printre judecători sau procurori, asistenţii judiciari sau grefierii instanţei.

unei cauze de la un tribunal sau, după caz, de la o judecătorie din circumscripţia sa la o altă instanţă de acelaşi grad din circumscripţia sa, atunci când există o suspiciune rezonabilă că imparţialitatea judecătorilor instanţei este afectată datorită împrejurărilor cauzei, calităţii părţilor ori atunci când există pericol de tulburare a ordinii publice. Strămutarea judecării unei cauze de la o instanţă militară competentă la o altă instanţă militară de acelaşi grad se dispune de curtea militară de apel, prevederile prezentei secţiuni privind strămutarea judecării cauzei de către curtea de apel competentă fiind aplicabile.	*strămută judecarea unei cauze de la un tribunal sau, după caz, de la o judecătorie din circumscripţia sa la o altă instanţă de acelaşi grad din circumscripţia sa, în cazul în care imparţialitatea judecătorilor ar putea fi ştirbită datorită împrejurărilor cauzei, duşmăniilor locale sau calităţii părţilor, când există pericolul de tulburare a ordinii publice ori când una dintre părţi are o rudă sau un afin până la gradul al patrulea inclusiv printre judecători ori procurori, asistenţii judiciari sau grefierii instanţei. Strămutarea judecării unei cauze de la o instanţă militară competentă la o altă instanţă militară de acelaşi grad se dispune de Curtea Militară de Apel, fiind aplicabile, în mod corespunzător, prevederile prezentei secţiuni privind strămutarea judecării cauzei de către curtea de apel.*	

Art. 72. Cererea de strămutare şi efectele acesteia. (1) Strămutarea poate fi cerută de părţi sau de procuror. În cursul procedurii de cameră preliminară nu se poate face cerere de strămutare. (2) Cererea se depune la instanţa de unde se solicită strămutarea şi trebuie să cuprindă indicarea temeiului de strămutare, precum şi motivarea în fapt şi în drept. (3) La cerere se anexează înscrisurile pe care aceasta se întemeiază. (4) În cerere se face menţiune dacă inculpatul este supus unei măsuri preventive. (5) Cererea se înaintează de îndată Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau curţii de apel competente împreună cu înscrisurile anexate. (6) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă poate solicita informaţii de la preşedintele instanţei de unde se solicită strămutarea sau de la preşedintele instanţei ierarhic superioare	***Art. 55. Temeiul strămutării.*** *(...) (2) În cursul judecăţii strămutarea poate fi cerută de partea interesată, de procuror sau de ministrul justiţiei.* ***Art. 56. Cererea şi efectele ei.*** *(1) Cererea de strămutare se adresează Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau curţii de apel competente şi trebuie motivată. Înscrisurile pe care se sprijină cererea se alătură la aceasta, când sunt deţinute de partea care cere strămutarea.* *(2) În cerere se face menţiune dacă în cauză se găsesc arestaţi.* *(3) Suspendarea judecării cauzei poate fi dispusă numai de către completul de judecată învestit cu judecarea cererii de strămutare.* *(4) Abrogat.* ***Art. 57. Procedura de informare.*** *(1) Preşedintele curţii de apel competente cere, pentru lămurirea instanţei, informaţii de la preşedintele instanţei ierarhic superioare celei la care se află cauza a cărei*	Spre deosebire de vechiul cod NCPP aduce o serie de elemente de noutate: 1. Cererea de strămutare nu poate fi formulate de ministrul justiţiei; 2. Este posibilă strămutarea în cursul procedurii de cameră preliminară; 3. Cererea de strămutare se depune la instanţa de unde se solicită strămutarea, iar aceasta o înaintează ulterior instanţei competente (Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau curţii de apel); 4. În cerere se face menţiune dacă inculpatul este supus unei măsuri preventive (control judiciar/pe cauţiune, arest la domiciliu, arestare preventivă).

celei la care se află cauza a cărei strămutare se cere, comunicându-i totodată termenul fixat pentru judecarea cererii de strămutare. Când Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie este instanţa ierarhic superioară, informaţiile se cer preşedintelui curţii de apel la care se află cauza a cărei strămutare se cere. Când curtea de apel competentă este instanţa ierarhic superioară, informaţiile se cer preşedintelui tribunalului la care se află cauza a cărei strămutare se cere. (7) În cazul respingerii cererii de strămutare, în aceeaşi cauză nu mai poate fi formulată o nouă cerere pentru aceleaşi motive. (8) Introducerea unei cereri de strămutare nu suspendă judecarea cauzei.	*strămutare se cere, comunicându-i totodată termenul fixat pentru judecarea cererii de strămutare. (2) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă a soluţiona cererea, când aceasta este instanţa ierarhic superioară, solicită informaţii Ministerului Justiţiei. (3) În cazul introducerii unei noi cereri de strămutare cu privire la aceeaşi cauză, cererea de informaţii este facultativă.* *(...)* ***Art. 61. Repetarea cererii.*** *Strămutarea cauzei nu poate fi cerută din nou, afară de cazul când noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau curţii de apel competente la soluţionarea cererii anterioare sau ivite după aceasta.*	
Art. 73. Procedura de soluţionare a cererii de strămutare. (1) Soluţionarea cererii de strămutare se face în şedinţă publică, cu participarea procurorului, în cel mult 30	***Art. 58. Înştiinţarea părţilor.*** *(1) Preşedintele instanţei ierarhic superioare celei la care se află cauza ia măsuri pentru încunoştinţarea părţilor*	NCPP prevede o procedură accelerată de soluţionare a cererii de strămutare în cel mult 30 de zile de la data înregistrării cererii. Încunoştinţarea părţilor despre introducerea cererii de strămutare şi despre termenul fixat pentru soluţionarea acesteia se realizează de preşedintele instanţei ierarhic superioare celei la care se află cauza. Şedinţa este publică, cu participarea procurorului – obligatorie.

de zile de la data înregistrării cererii. (2) Preşedintele instanţei ierarhic superioare celei la care se află cauza ia măsuri pentru încunoştinţarea părţilor despre introducerea cererii de strămutare, despre termenul fixat pentru soluţionarea acesteia, cu menţiunea că părţile pot trimite memorii şi se pot prezenta la termenul fixat pentru soluţionarea cererii. (3) În informaţiile trimise Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau curţii de apel se face menţiune expresă despre efectuarea încu-noştinţărilor, ataşându-se şi dovezile de comunicare a acestora. (4) Neprezentarea părţilor nu împiedică soluţionarea cererii. În cazul în care inculpatul se află în stare de arest preventiv sau arest la domiciliu, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă poate dispune aducerea acestuia la judecarea strămutării, dacă apreciază că prezenţa sa este necesară pentru solu-ţionarea cererii. (5) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea	*despre introducerea cererii de strămutare, despre termenul fixat pentru soluţionarea acesteia, cu menţiunea că părţile pot trimite memorii şi se pot prezenta la termenul fixat pentru soluţionarea cererii. (2) În informaţiile trimise Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau curţii de apel se face menţiune expresă despre efectuarea încunoştinţărilor, ataşându-se şi dovezile de comunicare a acestora.* *(3) Când în cauza a cărei strămutare se cere sunt arestaţi, preşedintele dispune desemnarea unui apărător din oficiu.* ***Art. 59. Examinarea cererii.*** *(1) Examinarea cererii de strămutare se face în şedinţă publică.* *(2) Când părţile se înfăţişează, se ascultă şi concluziile acestora.*	

de apel competentă acordă cuvântul părţii care a formulat cererea de strămutare, celorlalte părţi prezente, precum şi procurorului. Dacă procurorul a formulat cererea, acestuia i se acordă primul cuvântul.		
Art. 74. Soluţionarea cererii. (1) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă soluţionează cererea de strămutare prin sentinţă. (2) În cazul în care găseşte cererea întemeiată, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie dispune strămutarea judecării cauzei la o curte de apel învecinată curţii de la care se solicită strămutarea, iar curtea de apel dispune strămutarea judecării cauzei la una dintre instanţele de acelaşi grad cu instanţa de la care se solicită strămutarea din circumscripţia sa. (3) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă hotărăşte în ce măsură se menţin actele îndeplinite în faţa instanţei de la care s-a strămutat cauza.	***Art. 60. Soluţionarea cererii.*** *(1) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă soluţionează cererea de strămutare prin sentinţă motivată.* *(2) În cazul în care găseşte cererea întemeiată, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie dispune strămutarea judecării cauzei la o curte de apel învecinată curţii de la care se solicită strămutarea, iar curtea de apel dispune strămutarea judecării cauzei la una dintre instanţele din circumscripţia sa de acelaşi grad cu instanţa de la care se solicită strămutarea. (3) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă hotărăşte în*	Nu sunt diferenţe de esenţă între vechiul cod şi NCPP.

(4) Instanţa de la care a fost strămutată cauza, precum şi instanţa la care s-a strămutat cauza vor fi înştiinţate de îndată despre admiterea cererii de strămutare. (5) Dacă instanţa de la care a fost strămutată cauza a procedat între timp la judecarea cauzei, hotărârea pronunţată este desfiinţată prin efectul admiterii cererii de strămutare. (6) Sentinţa prevăzută la alin. (1) nu este supusă niciunei căi de atac.	*ce măsură se menţin actele îndeplinite în faţa instanţei de la care s-a strămutat cauza. (4) Instanţa de la care a fost strămutată cauza, precum şi instanţa la care s-a strămutat cauza vor fi înştiinţate, de îndată, despre admiterea cererii de strămutare. (5) Dacă instanţa de la care a fost strămutată cauza a procedat între timp la judecarea cauzei, hotărârea pronunţată este desfiinţată prin efectul admiterii cererii de strămutare. (6) Sentinţa prin care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă dispune asupra strămutării nu este supusă niciunei căi de atac.*	
Art. 75. Alte dispoziţii. (1) După strămutarea cauzei, contestaţiile şi celelalte căi de atac se judecă de instanţele corespunzătoare din circumscripţia instanţei la care s-a strămutat cauza. (2) Prevederile art. 71-74 se aplică în mod		Dispoziţiile art. 75 NCPP vin să adapteze efectele strămutării noilor reguli procedurale. În plus, menţionează explicit că este posibilă strămutarea procedurii de judecată în camera preliminară.

corespunzător şi în procedura de cameră preliminară. (3) În cazul în care se dispune strămutarea în cursul procedurii de cameră preliminară, judecarea cauzei se efectuează de instanţa la care s-a strămutat cauza. (4) În cazul în care se dispune strămutarea judecării căii de atac a apelului, rejudecarea cauzei, în caz de desfiinţare a sentinţei cu trimitere spre rejudecare, se va efectua de către instanţa corespun-zătoare în grad celei care a soluţionat fondul din circumscripţia celei la care s-a strămutat cauza, indicată prin decizia de desfiinţare.		
Art. 76. Desemnarea altei instanţe pentru judecarea cauzei. (1) Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate cere Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să desemneze o altă curte de apel decât cea căreia i-ar reveni competenţa să judece	***Art. 61[1]. Desemnarea altei instanţe pentru judecarea cauzei.*** *(1) Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate cere Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să desemneze o altă curte de apel decât cea căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă*	Reglementarea institituţiei este, în principiu, similară în ambele coduri. Ca element de noutate, NCPP prevede că în cazul respingerii cererii de desemnare a altei instanţe pentru judecarea cauzei formulate, în aceeaşi cauză nu mai poate fi formulată o nouă cerere pentru aceleaşi motive.

cauza în primă instanţă, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul. (2) Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate cere curţii de apel competente să desemneze un alt tribunal sau, după caz, o altă judecătorie decât cea căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă, care să fie sesizate în cazul în care se va emite rechizitoriul. (3) Dispoziţiile art. 71 se aplică în mod corespunzător. (4) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă soluţionează cererea în camera de consiliu, în termen de 15 zile. (5) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă dispune, prin încheiere motivată, fie respingerea cererii, fie admiterea cererii şi desemnarea unei instanţe egale în grad cu cea căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă, care să fie sesizată în cazul în care se va emite	*instanţă, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul.* *(2) Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate cere curţii de apel competente să desemneze un alt tribunal sau, după caz, o altă judecătorie decât cea căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă, care să fie sesizate în cazul în care se va emite rechizitoriul.* *(3) Dispoziţiile art. 55 alin. (1), art. 56 alin. (1) şi (2) şi art. 61 se aplică în mod corespunzător.* *(4) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă soluţionează cererea în camera de consiliu, în termen de 15 zile. (5) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă dispune, prin încheiere motivată, fie respingerea cererii, fie admiterea cererii şi desemnarea, după caz, a unei instanţe egale în grad cu cea căreia i-ar reveni*	

rechizitoriul. (6) Încheierea prin care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă soluţionează cererea nu este supusă niciunei căi de atac. (7) În cazul respingerii cererii de desemnare a altei instanţe pentru judecarea cauzei formulate, în aceeaşi cauză nu mai poate fi formulată o nouă cerere pentru aceleaşi motive.	*competenţa să judece cauza în primă instanţă, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul.* *(6) Încheierea prin care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau curtea de apel competentă soluţionează cererea nu este supusă niciunei căi de atac.*	
Art. 77. Suspectul. Persoana cu privire la care, din datele şi probele existente în cauză, rezultă bănuiala rezonabilă că a săvârşit o faptă prevăzută de legea penală se numeşte suspect.	***Art. 229. Învinuitul.*** *Persoana faţă de care se efectuează urmărirea penală se numeşte învinuit cât timp nu a fost pusă în mişcare acţiunea penală împotriva sa*	Instituţia suspectului nu este similară cu cea a învinuitului. Spre deosebire de vechiul cod potrivit NCPP nu este posibilă începerea urmăririi penale direct cu privire la suspect. În plus drepturile suspectului sunt semnificativ crescute faţă de drepturile învinuitului, iar suspectul nu poate fi arestat preventiv. Acordarea calităţii de suspect se realizează prin dispoziţia procurorului de continuare a efectuării urmăririi penale începută *in rem* .
Art. 78. Drepturile suspectului. Suspectul are drepturile prevăzute de lege pentru inculpat, dacă legea nu prevede altfel.		Având în vedere poziţia de acuzat în cadrul procesului penal NCPP prevede cu titlu de principiu că suspectul are în principiu aceeleaşi drepturi ca şi inculpatul în scopul garantării unui drept la apărare concret şi efectiv. Spre deosebire de inculpat, suspectul: **1.** nu poate fi arestat preventiv/arestat la domiciliu ori supus măsurii controlului judiciar sau pe cauţiune; **2.** nu poate fi trimis în judecată.
Art. 79. Persoana vătămată. Persoana care a suferit o vătămare fizică, materială sau morală prin fapta penală se numeşte persoană vătămată.	***Art. 24. Alte părţi în procesul penal.*** *Persoana care a suferit prin fapta penală o vătămare fizică, morală sau materială, dacă participă în procesul*	Spre deosebire de vechiul cod voctima infracţiunii nu mai poate opta să participe în procesul penal în calitate de parte procesuală. În esenţă, noţiunea de persoană vătămată este aceeaşi în ambele coduri.

	penal, se numeşte parte vătămată	
Art. 80. Desemnarea unui reprezentant al persoanelor vătămate. (1) În situaţia în care în cauză există un număr mare de persoane vătămate care nu au interese contrarii, acestea pot desemna o persoană care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care persoanele vătămate nu şi-au desemnat un reprezentant comun, pentru buna desfăşurare a procesului penal, procurorul sau instanţa de judecată poate desemna, prin ordonanţă, respectiv prin încheiere motivată, un avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele. Încheierea sau ordonanţa va fi comunicată persoanelor vătămate, care trebuie să încunoştinţeze, în termen de 3 zile de la primirea comunicării, procurorul sau instanţa în cazul în care refuză să fie reprezentaţi prin avocatul desemnat din oficiu. Toate actele de procedură comunicate	***Art. 174. Reprezentarea.*** *(1) În cursul judecăţii învinuitul şi inculpatul, precum şi celelalte părţi pot fi reprezentaţi, cu excepţia cazurilor în care prezenţa învinuitului sau inculpatului este obligatorie.* *(2) În cazurile în care legea admite reprezentarea învinuitului sau inculpatului, instanţa de judecată, când apreciază necesară prezenţa învinuitului sau inculpatului, dispune aducerea lui. (3) În cazul în care un număr mare de persoane care nu au interese contrarii s-au constituit parte civilă, acestea pot desemna o persoană care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care părţile civile nu şi-au desemnat un reprezentant comun, pentru buna desfăşurare a procesului penal, procurorul sau instanţa de judecată poate desemna,*	*NCPP prevede o serie de elemente de noutate în această materie:* 1. desemnarea reprezentantului de organul de urmărire penală se face prin ordonanţă; 2. încheierea instanţei sau ordonanţa procurorului de desemnare a unui avocat din oficiu va fi comunicată persoanelor vătămate, care trebuie să încunoştinţeze, în termen de 3 zile de la primirea comunicării, procurorul sau instanţa în cazul în care refuză să fie reprezentaţi prin avocatul desemnat din oficiu.

reprezentantului sau de care reprezentantul a luat cunoştinţă sunt prezumate a fi cunoscute de către persoanele reprezentate. (2) Reprezentantul persoanelor vătămate exercită toate drepturile recunoscute de lege acestora.	*prin rezoluţie, respectiv prin încheiere motivată, un avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele. Încheierea sau rezoluţia va fi comunicată părţilor civile, care trebuie să încunoştinţeze procurorul sau instanţa de refuzul lor de a fi reprezentaţi prin avocatul desemnat din oficiu. (4) În cazul în care prin fapta penală s-au adus vătămări unui număr mare de părţi vătămate, constituite sau nu părţi civile, care nu au interese contrarii, acestea pot desemna o persoana care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care părţile vătămate nu şi-au desemnat un reprezentant comun, pentru buna desfăşurare a procesului penal, procurorul sau instanţa de judecată poate desemna, prin rezoluţie, respectiv prin încheiere motivată, un avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele. (5) Dovada mandatului se va face în condiţiile legii.* *(6) În cazurile prevăzute la*	

	alin. (3) şi (4), toate actele de procedură comunicate reprezentantului sau de care reprezentantul a luat cunoştinţă sunt prezumate a fi cunoscute de persoanele reprezentate.	
Art. 81. Drepturile persoanei vătămate. (1) În cadrul procesului penal, persoana vătămată are următoarele drepturi: a) dreptul de a fi informată cu privire la drepturile sale; b) dreptul de a propune administrarea de probe de către organele judiciare, de a ridica excepţii şi de a pune concluzii; c) dreptul de a formula orice alte cereri ce ţin de soluţionarea laturii penale a cauzei; d) dreptul de a fi informată, într-un termen rezonabil, cu privire la stadiul urmăririi penale, la cererea sa expresă, cu condiţia de a indica o adresă pe teritoriul României, o adresă de poştă electronică sau mesagerie electronică, la care aceste informaţii să îi fie comunicate; e) dreptul de a consulta dosarul, în condiţiile legii;	***Art. 82. Persoana vătămată.*** *Persoana vătămată poate fi ascultată ca martor, dacă nu este constituită parte civilă sau nu participă în proces ca parte vătămată*	NCPP a transpus în normele sale standardele europene în materia drepturilor victimelor în cadrul procedurilor penale în scopul asigurării posibilităţii participării efective la procesul penal al persoanei vătămate. În plus faţă de dispoziţiile NCPP persoana vătămată beneficiază *şi de anumite drepturi speciale* prevăzute de art. 4 din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecţiei victimelor infracţiunilor.

f) dreptul de a fi ascultată; g) dreptul de a adresa întrebări inculpatului, martorilor şi experţilor; g[1]) dreptul de a beneficia în mod gratuit de un interpret atunci când nu înţelege, nu se exprimă bine sau nu poate comunica în limba română; h) dreptul de a fi asistată de avocat sau reprezentată; i) dreptul de a apela la un mediator, în cazurile permise de lege; j) alte drepturi prevăzute de lege. (2) Persoana care a suferit o vătămare fizică, materială sau morală printr-o faptă penală pentru care acţiunea penală se pune în mişcare din oficiu şi care nu doreşte să participe la procesul penal trebuie să înştiinţeze despre aceasta organul judiciar, care, dacă apreciază necesar, o va putea audia în calitate de martor		
Art. 82. Inculpatul. Persoana împotriva căreia s-a pus în mişcare acţiunea penală devine parte în procesul penal şi se numeşte inculpat.	***Art. 23. Inculpatul.*** *Persoana împotriva căreia s-a pus în mişcare acţiunea penală este parte în procesul penal şi se numeşte inculpat*	Nu există diferenţe de esenţă între vechiul şi noul cod .

Art. 83. Drepturile inculpatului. În cursul procesului penal, inculpatul are următoarele drepturi: a) dreptul de a nu da nicio declaraţie pe parcursul procesului penal, atrăgându-i-se atenţia că dacă refuză să dea declaraţii nu va suferi nicio consecinţă defavorabilă, iar dacă va da declaraţii acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa; a[1]) dreptul de a fi informat cu privire la fapta pentru care este cercetat şi încadrarea juridică a acesteia; b) dreptul de a consulta dosarul, în condiţiile legii; c) dreptul de a avea un avocat ales, iar dacă nu îşi desemnează unul, în cazurile de asistenţă obligatorie, dreptul de a i se desemna un avocat din oficiu; d) dreptul de a propune administrarea de probe în condiţiile prevăzute de lege, de a ridica excepţii şi de a pune concluzii; e) dreptul de a formula orice alte cereri ce ţin de soluţionarea laturii penale şi		NCPP transpune standardele jurisprudenţei CEDO şi cele ale dreptului U.E. în materia drepturilor procesuale ale acuzatului. Prin compararea setului de drepturi de care beneficiază persoana vătămată cu cele ale inculpatului, se remarcă faptul că pentru faza urmăririi penale persoana vătămată are dreptul de a adresa întrebări inculpatului (precum şi martorilor şi expertului), în vreme ce inculpatul nu are dreptul a adresa întrebări persoanei vătămate, însă acesta are dreptul de a păstra tăcerea putând refuza să răspundă întrebărilor formulate de victima infracţiunii.

civile a cauzei; f) dreptul de a beneficia în mod gratuit de un interpret atunci când nu înţelege, nu se exprimă bine sau nu poate comunica în limba română; g) dreptul de a apela la un mediator, în cazurile permise de lege; g[1]) dreptul de a fi informat cu privire la drepturile sale; h) alte drepturi prevăzute de lege.		
Art. 84. Partea civilă. (1) Persoana vătămată care exercită acţiunea civilă în cadrul procesului penal este parte în procesul penal şi se numeşte parte civilă. (2) Au calitatea de parte civilă şi succesorii persoanei prejudiciate, dacă exercită acţiunea civilă în cadrul procesului penal.	***Art. 24. Alte părţi în procesul penal.*** *(...) (2) Persoana vătămată care exercită acţiunea civilă în cadrul procesului penal se numeşte parte civilă*	Nu există deosebiri de esenţă. Alin. 2 al art. 84 NCPP preia un standard de doctrină referitor la constituirea de parte civilă iure hereditatis.
Art. 85. Drepturile părţii civile. (1) În cursul procesului penal, partea civilă are drepturile prevăzute la art. 81. (2) Calitatea de parte civilă a persoanei care a suferit o vătămare prin		NCPP prevede că drepturile părţii civile sunt aceleaşi cu cele prevăzute de lege pentru persoana vătămată. Deopotrivă, regulile referitoare la desemnarea unui reprezenant comun în cazul în care există un număr foarte mare de părţi civile fiind similare cu cele stipulate în privinţa persoanei vătămate.

infracţiune nu înlătură dreptul acestei persoane de a participa în calitate de persoană vătămată în aceeaşi cauză. (3) Dispoziţiile art. 80 se aplică în mod corespunzător în cazul în care există un număr foarte mare de părţi civile.		
Art. 86. Partea responsabilă civilmente. Persoana care, potrivit legii civile, are obligaţia legală sau convenţională de a repara în întregime sau în parte, singură sau în solidar, prejudiciul cauzat prin infracţiune şi care este chemată să răspundă în proces este parte în procesul penal şi se numeşte parte responsabilă civilmente.	***Art. 24. Alte părţi în procesul penal.*** *(...) (3) Persoana chemată în procesul penal să răspundă, potrivit legii civile, pentru pagubele provocate prin fapta învinuitului sau inculpatului, se numeşte parte responsabilă civilmente.*	Prin noua definiţie a părţii responsabile civilmente se sfârşeşte o largă dezbatere teoretică şi practică privind rolul asigurătorului în procesul penal; astfel, potrivit NCPP asigurătorul va fi considerat parte responsabilă civilmente, fiind persoana care are obligaţia contractuală de a repara prejudiciul cauzat printr-o infracţiune comisă de persoana asigurată.
Art. 87. Drepturile părţii responsabile civilmente. (1) În cursul procesului penal, partea responsabilă civilmente are drepturile prevăzute la art. 81. (2) Drepturile părţii responsabile civilmente se exercită în limitele şi în scopul soluţionării acţiunii		NCPP prevede că drepturile părţii responsabile civilmente sunt aceleaşi cu cele prevăzute de lege pentru persoana vătămată. Se remarcă o oarecare inconsecvenţă legislativă în privinţa drepturilor părţii responsabile civilemente ca urmare a dispoziţiilor contradictorii ale art. 87 alin. (1) NCPP şi cele ale art. 21 alin. (4) NCPP.

civile.		
Art. 88. Avocatul. (1) Avocatul asistă sau reprezintă, în procesul penal, părţile ori subiecţii procesuali principali, în condiţiile legii. (2) Nu poate fi avocat al unei părţi sau al unui subiect procesual principal: a) soţul ori ruda până la gradul al IV-lea cu procurorul sau cu judecătorul; b) martorul citat în cauză; c) cel care a participat în aceeaşi cauză în calitate de judecător sau de procuror; d) o altă parte sau un alt subiect procesual. (3) Avocatul ales sau desemnat din oficiu este obligat să asigure asistenţa juridică a părţilor ori a subiecţilor procesuali principali. (4) Părţile sau subiecţii procesuali principali cu interese contrare nu pot fi asistaţi sau reprezentaţi de acelaşi avocat	***Art. 172. Drepturile apărătorului.*** *(...)* *(7) În cursul judecăţii, apărătorul are dreptul să asiste pe inculpat, să exercite drepturile procesuale ale acestuia, iar în cazul când inculpatul este arestat, să ia contact cu acesta. (8) Apărătorul ales sau desemnat din oficiu este obligat să asigure asistenţa juridică a învinuitului sau inculpatului. Pentru nerespectarea acestei obligaţii, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate sesiza conducerea baroului de avocaţi, spre a lua măsuri*	NCPP reglementează instituţia avocatului ca subiect procesual autonom în cadrul procesului penal. Ca element de noutate sunt prezentate în alin. 2 cazurile în care o persoană nu poate fi avocat al unei părţi sau subiect procesual principal.

Art. 89. Asistenţa juridică a suspectului sau a inculpatului. (1) Suspectul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de unul ori de mai mulţi avocaţi în tot cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară şi al judecăţii, iar organele judiciare sunt obligate să îi aducă la cunoştinţă acest drept. Asistenţa juridică este asigurată atunci când cel puţin unul dintre avocaţi este prezent. (2) Persoana reţinută sau arestată are dreptul să ia contact cu avocatul, asigurându-i-se confidenţialitatea comunicărilor, cu respectarea măsurilor necesare de supraveghere vizuală, de pază şi securitate, fără să fie interceptată sau înregistrată convorbirea dintre ei. Probele obţinute cu încălcarea prezentului alineat se exclud.	***Art. 171. Asistenţa învinuitului sau a inculpatului.*** *(1) Învinuitul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de apărător, în tot cursul urmăririi penale şi al judecăţii, iar organele judiciare sunt obligate să-i aducă la cunoştinţă acest drept. (...)* ***Art. 172. Drepturile apărătorului.*** *(...) (4) Persoana reţinută sau arestată are dreptul să ia contact cu apărătorul, asigurându-i-se confidenţialitatea convorbirilor".*	Se remarcă următoarele elemente de noutate la nivel de reglementare: 1. Suspectul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de unul ori de mai mulţi avocaţi, iar în mod corelativ organele judiciare sunt obligate să îi aducă la cunoştinţă acest drept; 2. în cazul în care suspectul sau inculpatul este asistat de mai mulţi avocaţi, asistenţa juridică este asigurată atunci când cel puţin unul dintre avocaţi este prezent; 3. este prevăzută incidenţa sancţiunii excluderii probelor obţinute cu încălcarea confidenţialităţii comunicărilor între persoana reţinută sau arestată şi avocatul său.
Art. 90. Asistenţa juridică obligatorie a suspectului sau a inculpatului. Asistenţa juridică este obligatorie: a) când suspectul sau	***Art. 171. Asistenţa învinuitului sau a inculpatului.*** *(...) (2) Asistenţa juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul*	Spre deosebire de vechiul cod potrivit NCPP nu mai este obligatorie asistenţa juridică : 1. pentru persoana suspusă măsurii de siguranţă a obligării *la tratament medical*; 2. în cazul în care maximul special al pedepsei prevăzut de lege pentru infracţiunea de care este acuzat inculpatul trimis în judecată este de 5 ani.

inculpatul este minor, internat într-un centru de detenţie ori într-un centru educativ, când este reţinut sau arestat, chiar în altă cauză, când faţă de acesta a fost dispusă măsura de siguranţă a internării medicale, chiar în altă cauză, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege; b) în cazul în care organul judiciar apreciază că suspectul ori inculpatul nu şi-ar putea face singur apărarea; c) în cursul judecăţii în cauzele în care legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani.	*este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical educativ, când este reţinut sau arestat chiar în altă cauză, când faţă de acesta a fost dispusă măsura de siguranţă a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză ori când organul de urmărire penală sau instanţa apreciază că învinuitul ori inculpatul nu şi-ar putea face singur apărarea, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege. (3) În cursul judecăţii, asistenţa juridică este obligatorie şi în cauzele în care legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare.*	Încălcarea dispoziţiilor cu privire la asistenţa juridică obligatorie a suspectului sau inculpatului în cursul urmăririi penale poate fi invocată până la încheierea procedurii în camera preliminară.
Art. 91. Avocatul din oficiu. (1) În cazurile prevăzute în art. 90, dacă suspectul sau inculpatul nu şi-a ales un avocat, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu. (2) În tot cursul	***Art. 171. Asistenţa învinuitului sau a inculpatului.*** *(...) (4) Când asistenţa juridică este obligatorie, dacă învinuitul sau inculpatul nu şi-a ales un apărător, se iau măsuri*	Nu există deosebiri de esenţă între cele două reglementări.

procesului penal, când asistenţa juridică este obligatorie, dacă avocatul ales lipseşte nejustificat, nu asigură substituirea sau refuză nejustificat să exercite apărarea, deşi a fost asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu care să îl înlocuiască, acordându-i acestuia un termen rezonabil şi înlesnirile necesare pentru pregătirea unei apărări efective, făcându-se menţiune despre aceasta într-un proces-verbal ori, după caz, în încheierea de şedinţă. În cursul judecăţii, când asistenţa juridică este obligatorie, dacă avocatul ales lipseşte nejustificat la termenul de judecată, nu asigură substituirea sau refuză să efectueze apărarea, deşi a fost asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale, instanţa ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu care să îl înlocuiască, acordându-i un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării.	*pentru desemnarea unui apărător din oficiu. (4^1) Când asistenţa juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales nu se prezintă nejustificat la data stabilită pentru efectuarea unui act de urmărire penală sau la termenul de judecată fixat şi nici nu asigură substituirea, pleacă sau refuză să efectueze apărarea, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu care să-l înlocuiască, acordându-i timpul necesar pentru pregătirea apărării. În cursul judecăţii, după începerea dezbaterilor, când asistenţa juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales lipseşte, nejustificat, la termenul de judecată şi nu asigură substituirea, instanţa ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu care să-l înlocuiască, acordând un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării.*	

(3) Avocatul din oficiu desemnat este obligat să se prezinte ori de câte ori este solicitat de organul judiciar, asigurând o apărare concretă şi efectivă în cauză. (4) Delegaţia apărătorului din oficiu încetează la prezentarea apărătorului ales. (5) Dacă la judecarea cauzei avocatul lipseşte şi nu poate fi înlocuit în condiţiile alin. (2), cauza se amână.	*(5) Delegaţia apărătorului desemnat din oficiu încetează la prezentarea apărătorului ales.* *(6) Dacă la judecarea cauzei apărătorul lipseşte şi nu poate fi înlocuit în condiţiile alin. (4[1]), cauza se amână*	
Art. 92. Drepturile avocatului suspectului şi inculpatului. (1) În cursul urmăririi penale, avocatul suspectului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală, cu excepţia: a) situaţiei în care se. (2) Avocatul suspectului sau inculpatului poate solicita să fie încunoştinţat de data şi ora efectuării actului de urmărire penală ori a audierii realizate de judecătorul de drepturi şi libertăţi. Încunoştinţarea se face prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin alte asemenea mijloace,	***Art. 172. Drepturile apărătorului.*** *(1) În cursul urmăririi penale, apărătorul învinuitului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală şi poate formula cereri şi depune memorii. Lipsa apărătorului nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală, dacă există dovada că apărătorul a fost încunoştinţat de data şi ora efectuării actului. Încunoştinţarea se face prin notificare telefonică, fax, internet sau prin alte asemenea mijloace, încheindu-se în acest sens*	NCPP stipulează explicit cazurile în care avocatul nu are dreptul să asiste la efectuarea unor acte de procedură în procesul penal (când se utilizează metodele speciale de supraveghere ori cercetare, respectiv la efectuarea percheziţiei corporale sau a vehiculelor în cazul infracţiunilor flagrante. Încunoştinţarea avocatului se face prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin alte asemenea mijloace, încheindu-se în acest sens un proces-verbal. NCPP prevede explicit că în cazul în care avocatul suspectului sau al inculpatului este prezent la efectuarea unui act de urmărire penală, se face menţiune despre aceasta şi despre eventualele obiecţiuni formulate, *iar actul este semnat şi de avocat.*

încheindu-se în acest sens un proces-verbal. (3) Lipsa avocatului nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală sau a audierii, dacă există dovada că acesta a fost încunoştinţat în condiţiile alin. (2). (4) Avocatul suspectului sau inculpatului are de asemenea dreptul să participe la audierea oricărei persoane de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, să formuleze plângeri, cereri şi memorii. (5) În cazul efectuării percheziţiei domiciliare, încunoştinţarea prevăzută la alin. (2) se poate face şi după prezentarea organului de urmărire penală la domiciliul persoanei ce urmează să fie percheziţionată. (6) În cazul în care avocatul suspectului sau al inculpatului este prezent la efectuarea unui act de urmărire penală, se face menţiune despre aceasta şi despre eventualele obiecţiuni formulate, iar actul este semnat şi de avocat. (7) În cursul procedurii de cameră preliminară şi în	*un proces-verbal.* *(2) Când asistenţa juridică este obligatorie, organul de urmărire penală va asigura prezenţa apărătorului la ascultarea învinuitului sau inculpatului.* *(3) În cazul în care apărătorul învinuitului sau inculpatului este prezent la efectuarea unui act de urmărire penală, se face menţiune despre aceasta, iar actul este semnat şi de apărător. (4) Persoana reţinută sau arestată are dreptul să ia contact cu apărătorul, asigurându-i-se confidenţialitatea convorbirilor.* *(5) Abrogat.* *(6) Apărătorul are dreptul de a se plânge, potrivit art. 275, dacă cererile sale nu au fost acceptate; în situaţiile prevăzute în alin. (2) şi (4), procurorul este obligat să rezolve plângerea în cel mult 48 de ore.* *(7) În cursul judecăţii, apărătorul are dreptul să asiste pe inculpat, să exercite drepturile*	

cursul judecăţii, avocatul are dreptul să consulte actele dosarului, să îl asiste pe inculpat, să exercite drepturile procesuale ale acestuia, să formuleze plângeri, cereri, memorii, excepţii şi obiecţiuni. (8) Avocatul suspectului sau inculpatului are dreptul să beneficieze de timpul şi înlesnirile necesare pentru pregătirea şi realizarea unei apărări efective.	*procesuale ale acestuia, iar în cazul când inculpatul este arestat, să ia contact cu acesta*	
Art. 93. Asistenţa juridică a persoanei vătămate, a părţii civile şi a părţii responsabile civilmente. (1) În cursul urmăririi penale, avocatul persoanei vătămate, al părţii civile sau al părţii responsabile civilmente are dreptul să fie încunoştinţat în condiţiile art. 92 alin. (2), să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală în condiţiile art. 92, dreptul de a consulta actele dosarului şi de a formula cereri şi a depune memorii. Dispoziţiile art. 89 alin. (1) se aplică în mod corespunzător. (2) Avocatul persoanei vătămate, al părţii civile sau	***Art. 173. Asistenţa celorlalte părţi.*** *(1) Apărătorul părţii vătămate, al părţii civile şi al părţii responsabile civilmente are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală care implică audierea sau prezenţa părţii căreia îi asigură apărarea şi poate formula cereri şi depune memorii.* *(2) În cursul judecăţii, apărătorul exercită drepturile părţii pe care o asistă.* *(3) Când organul judiciar apreciază că din anumite motive partea vătămată, partea civilă sau partea*	Spre deosebire de vechiul cod, NCPP aduce o serie de elemente de noutate: 1. dreptul persoanei vătămate/părţii civile/părţii responsabile civilemente de a fi asistată de unul ori de mai mulţi avocaţi în tot cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară şi al judecăţii, precum şi obligaţia corelativă a organelor judiciare de a notifica acest drept; 2. caracterul obligatoriu al asistenţei juridice când persoana vătămată sau partea civilă este o persoană lipsită de capacitate de exerciţiu ori cu capacitate de exerciţiu restrânsă.

al părţii responsabile civilmente are dreptul prevăzut la art. 92 alin. (8). (3) În cursul judecăţii, avocatul persoanei vătămate, al părţii civile sau al părţii responsabile civilmente exercită drepturile persoanei asistate, cu excepţia celor pe care aceasta le exercită personal, şi dreptul de a consulta actele dosarului. (4) Asistenţa juridică este obligatorie când persoana vătămată sau partea civilă este o persoană lipsită de capacitate de exerciţiu ori cu capacitate de exerciţiu restrânsă. (5) Când organul judiciar apreciază că din anumite motive persoana vătămată, partea civilă sau partea responsabilă civilmente nu şi-ar putea face singură apărarea, dispune luarea măsurilor pentru desemnarea unui avocat din oficiu	*responsabilă civilmente nu şi-ar putea face singură apărarea, dispune din oficiu sau la cerere luarea măsurilor pentru desemnarea unui apărător".*	
Art. 94. Consultarea dosarului. (1) Avocatul părţilor şi al subiecţilor procesuali principali are dreptul de a solicita consultarea dosarului pe tot parcursul procesului penal.	***Art. 294. Asigurarea apărării.*** *(...) (2) Inculpatul, celelalte părţi şi apărătorii au dreptul să ia cunoştinţă de dosar în tot cursul judecăţii*	În scopul asigurării condiţiilor necesare pentru efectuarea unei apărări concrete şi efective NCPP a prevăzut pe lângă dreptul de a asista la efectuarea actelor de urmărire penală şi dreptul de a consulta dosarul. Dreptul de a consulta dosarul presupune trei componente : a. dreptul de a studia actele acestuia; b. dreptul de a nota date sau informaţii din dosar;

Acest drept nu poate fi exercitat, nici restrâns în mod abuziv. (2) Consultarea dosarului presupune dreptul de a studia actele acestuia, dreptul de a nota date sau informaţii din dosar, precum şi de a obţine fotocopii pe cheltuiala clientului. (3) În cursul urmăririi penale, procurorul stabileşte data şi durata consultării într-un termen rezonabil. Acest drept poate fi delegat organului de cercetare penală. (4) În cursul urmăririi penale, procurorul poate restricţiona motivat consultarea dosarului, dacă prin aceasta s-ar putea aduce atingere bunei desfăşurări a urmăririi penale. După punerea în mişcare a acţiunii penale, restricţionarea se poate dispune pentru cel mult 10 zile. (5) În cursul urmăririi penale, avocatul are obligaţia de a păstra confidenţialitatea sau secretul datelor şi actelor de care a luat cunoştinţă cu ocazia consultării dosarului.		c. dreptul de a obţine fotocopii ale dosarului pe cheltuiala clientului. Părţile sau subiecţii procesuali principali pot opta între una sau mai multe dintre componentele dreptului de consultare. Dreptul de a consulta dosarul nu este un drept absolut, putând fi limitat în scopul bunei desfăşurări a urmăririi penale: a. pe toată perioada cât o persoană are calitatea de suspect; b. maxim 10 zile faţă de inculpat.

(6) În toate cazurile, avocatului nu îi poate fi restricţionat dreptul de a consulta declaraţiile părţii sau ale subiectului procesual principal pe care îl asistă ori îl reprezintă. (7) În vederea pregătirii apărării, avocatul inculpatului are dreptul de a lua cunoştinţă de întreg materialul dosarului de urmărire penală în procedurile desfăşurate în faţa judecătorului de drepturi şi libertăţi privind măsurile privative sau restrictive de drepturi, la care avocatul participă. (8) Dispoziţiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător cu privire la dreptul părţilor şi al subiecţilor procesuali principali de a consulta dosarul.		
Art. 95. Dreptul de a formula plângere. (1) Avocatul are dreptul de a formula plângere, potrivit art. 336-339. (2) În situaţiile prevăzute la art. 89 alin. (2), art. 92 alin. (2) şi	***Art. 172. Drepturile apărătorului.*** *(...) (2) Când asistenţa juridică este obligatorie, organul de urmărire penală va asigura prezenţa apărătorului la ascultarea învinuitului sau inculpatului. (...)*	Nu există deosebiri de esenţă între cele două coduri.

art. 94, procurorul ierarhic superior este obligat să rezolve plângerea şi să comunice soluţia, precum şi motivarea acesteia, în cel mult 48 de ore.	*(4) Persoana reţinută sau arestată are dreptul să ia contact cu apărătorul, asigurându-i-se confidenţialitatea convorbirilor.* *(...) (6) Apărătorul are dreptul de a se plânge, potrivit art. 275, dacă cererile sale nu au fost acceptate; în situaţiile prevăzute în alin. (2) şi (4), procurorul este obligat să rezolve plângerea în cel mult 48 de ore*	
Art. 96. Reprezentarea. În cursul procesului penal, suspectul, inculpatul, celelalte părţi, precum şi persoana vătămată pot fi reprezentaţi, cu excepţia cazurilor în care prezenţa acestora este obligatorie sau este apreciată ca fiind necesară de procuror, judecător sau instanţa de judecată, după caz.	***Art. 174. Reprezentarea.*** *(1) În cursul judecăţii învinuitul şi inculpatul, precum şi celelalte părţi pot fi reprezentaţi, cu excepţia cazurilor în care prezenţa învinuitului sau inculpatului este obligatorie.* *(2) În cazurile în care legea admite reprezentarea învinuitului sau inculpatului, instanţa de judecată, când apreciază necesară prezenţa învinuitului sau inculpatului, dispune aducerea lui. (3) În cazul în care un număr mare de persoane care nu au interese contrarii s-au*	Potrivit NCPP părţile şi subiecţii procesuali principali pot fi reprezentaţi, cu excepţia cazurilor în care prezenţa acestora este obligatorie sau este apreciată ca fiind necesară de procuror, judecătorul dre drepturi şi libertăţi /cameră preliminară sau instanţa de judecată.

	constituit parte civilă, acestea pot desemna o persoană care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care părţile civile nu şi-au desemnat un reprezentant comun, pentru buna desfăşurare a procesului penal, procurorul sau instanţa de judecată poate desemna, prin rezoluţie, respectiv prin încheiere motivată, un avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele. Încheierea sau rezoluţia va fi comunicată părţilor civile, care trebuie să încunoştinţeze procurorul sau instanţa de refuzul lor de a fi reprezentaţi prin avocatul desemnat din oficiu. (4) În cazul în care prin fapta penală s-au adus vătămări unui număr mare de părţi vătămate, constituite sau nu părţi civile, care nu au interese contrarii, acestea pot desemna o persoana care să le reprezinte interesele în cadrul procesului penal. În cazul în care părţile vătămate nu şi-au desemnat un reprezentant	

	comun, pentru buna desfăşurare a procesului penal, procurorul sau instanţa de judecată poate desemna, prin rezoluţie, respectiv prin încheiere motivată, un avocat din oficiu pentru a le reprezenta interesele. *(5) Dovada mandatului se va face în condiţiile legii.* *(6) În cazurile prevăzute la alin. (3) şi (4), toate actele de procedură comunicate reprezentantului sau de care reprezentantul a luat cunoştinţă sunt prezumate a fi cunoscute de persoanele reprezentate*	
ART. 97 Proba şi mijloacele de probă (1) Constituie probă orice element de fapt care serveşte la constatarea existenţei sau inexistenţei unei infracţiuni, la identificarea persoanei care a săvârşit-o şi la cunoaşterea împrejurărilor necesare pentru justa soluţionare a cauzei şi care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal. (2) Proba se obţine în procesul penal prin	**ART. 63 Probele şi aprecierea lor** (1) Constituie probă orice element de fapt care serveşte la constatarea existenţei sau inexistenţei unei infracţiuni, la identificarea persoanei care a săvârşit-o şi la cunoaşterea împrejurărilor necesare pentru justa soluţionare a cauzei. (2) Probele nu au valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanţa de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării	În definiţia probei, păstrată în cea mai mare parte din reglementarea anterioară, NCpp impune condiţia ca elementul de fapt să contribuie la aflarea adevărului în procesul penal, condiţie ce derivă de altfel din obligaţia impusă organului judiciar de art.5 alin.1 NCpp potrivit căruia: "Organele judiciare au obligaţia de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele şi împrejurările cauzei, precum şi cu privire la persoana suspectului sau inculpatului". Singura diferenţă semnificativă între cele două reglementări o constituie prevederea de la litera f) a alineatului 2 al art.97 din NCpp potrivit căreia proba se obţine *prin orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege* ceea ce ar fi putut justifica opinia că legiuitorul a înţeles să renunţe la enumerarea *exhaustivă* a mijloacelor de probă astfel cum o făcea în anterioara reglementare (devenind astfel posibilă, spre pildă, valorificarea sub aspect probator a raportului de constatare a comportamentului simulat). Concluzia nu se verifică pe deplin, câtă vreme la literele a)-e) ale alineatului 2, art.97 din NCpp enumeră mijloacele de probă nu cu exprimare de tipul "proba se *poate* obţine", care ar fi lăsat deschisă posibilitatea folosirii şi altor mijloace de probă decât cele enumerate, ci folosind sintagma "proba se obţine", ceea ce, în principiu, ar trebui să semnifice că acestea şi numai ele sunt mijloacele de probă agreate de legiuitor. Prin existenţa prevederii de la lit. f) este vădit că nu aceasta a fost intenţia legiuitorului, însă terminologia folosită vădeşte fie inconsecvenţă, fie lipsă de rigoare.

următoarele mijloace: a) declaraţiile suspectului sau ale inculpatului; b) declaraţiile persoanei vătămate; c) declaraţiile părţii civile sau ale părţii responsabile civilmente; d) declaraţiile martorilor; *e) înscrisuri, rapoarte de expertiză sau constatare, procese-verbale, fotografii, mijloace materiale de probă;* f) orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege. *(3) Procedeul probatoriu este modalitatea legală de obţinere a mijlocului de probă.*	adevărului. **ART. 64 Mijloacele de probă** (1) Mijloacele de probă prin care se constată elementele de fapt ce pot servi ca probă sunt: declaraţiile învinuitului sau ale inculpatului, declaraţiile părţii vătămate, ale părţii civile şi ale părţii responsabile civilmente, declaraţiile martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, mijloacele materiale de probă, constatările tehnico-ştiinţifice, constatările medico-legale şi expertizele.	NCpp renunţă la indicarea ca mijloc de probă a înregistrărilor audio sau video, deşi fotografia continuă să fie distinct menţionată, ceea ce însă nu împiedică folosirea lor ca mijloc de probă în condiţiile alin.2 lit.f). În noua reglementare dispoziţia cuprinsă în alineatul 2 al art.63 din Cpp anterior, privitoare la lipsa de ierarhie a valorii probante a probelor, se regăseşte în art. 103 alin.1. În NCpp se defineşte procedeul probatoriu, definiţie inexistentă în vechea reglementare, dar constant uzitată de doctrină, de unde a şi fost preluată. În concluzie, proba se obţine prin mijloace de probă, iar mijloacele de probă se obţin prin procedee probatorii.
ART. 98 Obiectul probaţiunii Constituie obiect al probei: a) existenţa infracţiunii şi săvârşirea ei de către inculpat; b) faptele privitoare la răspunderea civilă, atunci când există parte civilă; c) faptele şi împrejurările de fapt de care depinde aplicarea legii; d) orice împrejurare necesară pentru justa soluţionare a cauzei.	**ART.200 Obiectul urmăririi penale** Urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existenţa infracţiunilor, la identificarea făptuitorilor şi la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.	În Cpp din 1969, în capitolul consacrat probelor şi mijloacelor de probă, nu există o dispoziţie generală cu privire la obiectul probaţiunii în procesul penal, însă, în partea specială, în titlul consacrat urmăririi penale, se specifică obiectul urmăririi penale, pentru ca, în titlul consacrat judecăţii, să se dispună că aceasta se mărgineşte la fapta şi persoana arătate în actul de sesizare. Teza a II-a de la lit.a) este neinspirat formulată: „săvârşirea ei de către inculpat" ar putea justifica susţinerea greşită că nu pot forma obiect al probei împrejurările anterioare dobândirii calităţii de inculpat, şi care, spre pildă, au justificat o soluţie de clasare fără a se exercita acţiunea penală, soluţie care potrivit art.314 alin.1 nu poate fi dispusă decât "după ce au fost strânse probele necesare". Este evident că, prin modul în care a reglementat soluţiile ce pot fi dispuse în cursul urmăririi penale, legiuitorul nu a intenţionat să condiţioneze toate soluţiile de dobândirea prealabilă a calităţii de inculpat. Or, cu excepţia soluţiei de clasare dată în condiţiile art.305 alin.1 (fosta neîncepere a urmăririi penale), toate celelelte soluţii se dispun în urma probelor. Aşadar, obiect al probei îl constituie: faptele şi împrejurările de fapt care vizează atât latura penală, cât şi cea civilă, inclusiv aspectele, prevăzute în norme extrapenale, de a căror incidenţă

		depinde calificarea faptei drept infracţiune (de ex. listele anexă la Legea 143/2000; valoarea unui metru cub de masă lemnoasă, stabilită prin act al executivului şi supusă unor modificări repetate), împrejurările conexe unei cauze şi de care depinde o activitate procesuală (de ex. împrejurările de fapt care justifică absenţa părţilor la judecată; existenţa unei cauze temeinice de împiedicare ce trebuie dovedită de partea care o invocă pentru a putea solicita repunerea în termenul de apel conform art. 411 NCpp).
ART. 99 Sarcina probei (1) În acţiunea penală sarcina probei aparţine în principal procurorului, iar în acţiunea civilă, părţii civile ori, după caz, procurorului care exercită acţiunea civilă în cazul în care persoana vătămată este lipsită de capacitate de exerciţiu sau are capacitate de exerciţiu restrânsă. (2) Suspectul sau inculpatul beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, nefiind obligat să îşi dovedească nevinovăţia, şi are dreptul de a nu contribui la propria acuzare. (3) În procesul penal, persoana vătămată, suspectul şi părţile au dreptul de a propune organelor judiciare administrarea de probe.	**ART. 66 Dreptul de a proba lipsa de temeinicie a probelor** (1) Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumţia de nevinovăţie şi nu este obligat să-şi dovedească nevinovăţia. (2) În cazul când există probe de vinovăţie, învinuitul sau inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie. **ART. 67 Concludenţa şi utilitatea probei** (1) În cursul procesului penal părţile pot propune probe şi cere administrarea lor.	Cf. G.Antoniu. C.Bulai (*Dicţionar de drept penal şi de procedură penală, Hamangiu, 2011, p.35),* „administrarea probelor este activitatea care constă într-un complex de acte procedurale prin care se strâng şi se aduc în faţa organului judiciar probele necesare aflării adevărului (...)", iar „sarcina administrării probei, obligaţia care revine fiecărui participant la proces de a face dovada împrejurărilor sau faptelor care constituie obiectul probaţiunii" *(idem, p.837).* Altfel spus, **sarcina probei** se referă la acela care are obligaţia să dovedească, **administrarea probei** reprezintă modul în care se execută obligaţia de a proba (mecanismele tehnice, procedurale prin care se strâng şi se valorifică probele). Sarcina probei a fost modificată, aceasta revenind, ca **regulă**, titularilor celor două acţiuni: în cadrul acţiunii penale, sarcina probei aparţine, potrivit NCpp, în principal, procurorului, în cadrul acţiunii civile, sarcina probei îi revine părţii civile. **Excepţia** este identică actualei reglementări pentru ipoteza în care persoana vătămată este lipsită de capacitate de exerciţiu sau are capacitate de exerciţiu restrânsă, situaţie în care acţiunea civilă se exercită, în numele acesteia, de către procuror (a se vedea şi art art. 19 alin. 3 NCpp). *Sarcina probei nu mai aparţine instanţei, renunţându-se, aparent, la rolul activ al acesteia, care nu mai apare, ca în vechiul Cpp (art.4 teza a II-a), printre principiile procesului penal Totuşi, cf. art.5 alin.1 NCpp, instanţa, ca organ judiciar, rămâne supusă principiului aflării adevărului, respectiv are „obligaţia de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele şi împrejurările cauzei, precum şi cu privire la persoana (...) inculpatului", deşi principiul aflării adevărului este indisolubil legat de rolul activ al organelor judiciare şi reprezintă o trăsătură a sistemului procesual de tip continental. În acest context, există o oarecare ambiguitate cu privire la rolul instanţei în materia probaţiunii: înlăturând rolul activ al instanţei în ceea ce priveşte. sarcina probei, pare că NCpp se orientează spre sistemul procesual adversial în care judecătorul are rol de arbitru şi garant al legalităţii procedurilor, concluzie confirmată şi de expunerea de motive, însă, păstrând principiul aflării adevărului – art.5 alin.1 NCpp, şi adăugând şi posibilitatea instanţei de a administra probe din oficiu – art.100 alin.2 NCpp, orientarea spre sistemul adversial este infirmată.* Dreptul persoanei de a nu contribui la propria sa acuzare în materie penală este o componentă a dreptului la un proces echitabil, cuprins în art.6 paragr. 1 din Convenție. Art. 6 parag. 1 constituie norma cadru în materia dreptului la un proces echitabil. Criteriile de apreciere a procesului ca fiind corect sunt: caracterul echitabil al procedurii, publicitatea, durata

		rezonabilă a procesului, independenţa şi imparţialitatea unei instanţe instituită prin lege. Paragrafele 2 şi 3 ale art.6 din Convenție constituie aplicaţii particulare ale cerinţei echităţii procedurilor în materia sarcinii probaţiunii şi a dreptului la apărare. Dreptul de a nu contribui la propria acuzare se manifestă (în raport de anumite proceduri ori momente procesuale care îl pun în cauză) în diferitele sale forme particulare, precum: - dreptul la tăcere (cu obligațiile corelative ale autorităţii în privința limitelor de interpretare a tăcerii); - dreptul de a nu furniza declarații sau documente incriminatoare (cu obligațiile corelative ale autorității privind modul de obținere a unor atare probe); - dreptul de a nu furniza mijloace materiale de probă incriminatoare (cu obligațiile corelative privind recoltarea unor astfel de probe); - dreptul de a aprecia liber asupra posibilității de autoincriminare (în relație cu dreptul de a fi informat asupra naturii și consecințelor procedurilor desfășurate și corelativ cu obligația autorității de a nu supune niciunei coerciții, directe, indirecte sau prin inducere în eroare, persoana care constituie subiect al investigației); - prezumția de nevinovăție (corelativ cu sarcina probei, respectiv cu obligația autorității de a furniza probele în acuzare). În art.99 alin.2 NCpp se enunţă explicit dreptul suspectului/ inculpatului de a nu contribui la propria sa acuzare şi prezumţia de nevinovaţie (regăsită în art.4 alin.1 NCpp printre principiile legii procesuale penale), iar art.78, art.83 alin.1 lit.a) NCpp prevăd dreptul suspectului/ inculpatului de a nu da nicio declaraţie pe parcursul procesului penal. Din plasarea obligaţiei probei în sarcina procurorului şi din absenţa unei obligaţii similare în sarcina suspectului/ inculpatului, absenţă datorată prezumţiei de nevinovăţie rezultă că îndoiala va profita acestuia din urmă (art.4 alin.2 NCpp). Alineatele 2 şi 3 ale art.99 din NCpp sunt identice reglementării anterioare, cu excepţia deosebirilor de ordin terminologic determinate de denumirile diferite date subiecţilor procesuali.
ART. 100 Administrarea probelor (1) În cursul urmăririi penale, organul de urmărire penală strânge şi administrează probe atât în favoarea, cât şi în defavoarea suspectului sau a inculpatului, din oficiu ori	**ART.202 Rolul activ al organului de urmărire penală** (1) Organul de urmărire penală este obligat să strângă probele necesare pentru aflarea adevărului şi pentru lămurirea cauzei sub toate aspectele, în vederea justei soluţionări a acesteia. Organul de urmărire	Deşi textele au fost altfel sistematizate, în ansamblu, prin NCpp nu se reglementează, într-un mod diferit, administrarea probelor. Noul legiuitor consideră însă necesar să distingă între cele două faze ale procesului penal sub aspectul administrării probelor: dacă în cursul urmăririi penale, respectiva activitate este guvernată de principiul oficialităţii, în cursul judecăţii, doar în mod subsidiar instanţa administrează probe din oficiu, regula fiind a administrării probelor la cerere. O procedură nou introdusă în materia administrării probelor este cea reglementată de art.308 NCpp: *procedura audierii anticipate*, care presupune audierea, în faza de urmărire penală, a martorului, de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, la cererea procurorului, atunci când

la cerere. (2) În cursul judecăţii, instanţa administrează probe la cererea procurorului, a persoanei vătămate sau a părţilor şi, în mod subsidiar, din oficiu, atunci când consideră necesar pentru formarea convingerii sale. *(3) Cererea privitoare la administrarea unor probe formulată în cursul urmăririi penale sau în cursul judecăţii se admite ori se respinge, motivat, de către organele judiciare.* (4) Organele judiciare pot respinge o cerere privitoare la administrarea unor probe atunci când: a) proba nu este relevantă în raport cu obiectul probaţiunii din cauză; b) se apreciază că pentru dovedirea elementului de fapt care constituie obiectul probei au fost administrate suficiente mijloace de probă; c) proba nu este necesară, întrucât faptul este notoriu; d) proba este imposibil de obţinut; e) cererea a fost	adună probele atât în favoarea, cât şi în defavoarea învinuitului sau inculpatului. (2) Îndatoririle prevăzute în alineatul precedent se îndeplinesc chiar dacă învinuitul sau inculpatul recunoaşte fapta. (3) Organul de urmărire penală este obligat să explice învinuitului sau inculpatului, precum şi celorlalte părţi drepturile lor procesuale. (4) Organul de urmărire penală este de asemenea obligat să strângă date cu privire la împrejurările care au determinat, înlesnit sau favorizat săvârşirea infracţiunii, precum şi orice alte date de natură să servească la soluţionarea cauzei. **ART. 65 Sarcina administrării probelor** (1) Sarcina administrării probelor în procesul penal revine organului de urmărire penală şi instanţei de judecată. (2) La cererea organului de urmărire penală ori a instanţei de judecată, orice persoană care cunoaşte vreo probă sau deţine vreun mijloc de probă este obligată să le aducă la cunoştinţă sau să le înfăţişeze. **ART. 67 Concludenţa şi utilitatea probei**	când există riscul ca un martor să nu mai poată fi audiat în cursul judecăţii. În vederea asigurării echitabilităţii procedurii în faza administrării probatoriului, cazurile de respingere a cererii de administrare de probe existente în vechea reglementare (atunci când proba nu era concludentă sau utilă) sunt reformulate şi completate cu noi ipoteze: fapt notoriu, probă imposibilă, exercitarea neîndreptăţită a dreptului de a cere administrarea de probe, contrarietatea cu legea. Noutatea se situează numai la nivel de reglementare, ipotezele menţionate fiind deja tratate doctrinar şi aplicate jurisprudenţial. Astfel, în noua reglementare, organele judiciare *pot* respinge cererea de administrare a unor probe: - atunci când nu este relevantă în raport cu obiectul probaţiunii (adică nepertinentă) - art.100 alin.4 lit. a); - nu este utilă - art.100 alin.4 lit.b); - există dispensă de probă - art. 100 alin. 4 lit. c), (deşi alături de notorietate, menţionată expres, ar fi trebuit avute în vedere, pentru identitate de raţiune, şi faptele necontestate şi cele evidente); - nu este posibil de obţinut - art.100 alin.4 lit.d), spre pildă, faptele negative nedeterminate; - cererea pentru administrarea probei a fost formulată de o persoană lipsită de calitate - art.100 alin.4 lit.e), de exemplu, solicitarea de obţinere a unui înscris relevant pentru soluţionarea laturii civile formulat de persoana vătămată neconstituită parte civilă; dacă totuşi, în această ipoteză, organul judiciar (în exemplul anterior, procurorul care exercită din oficiu acţiunea civilă) apreciază că proba este concludentă şi utilă, ar trebui, în opinia noastră, să dispună respingerea cererii formulate de persoana neîndreptăţită a o formula şi să administreze proba din oficiu (a se vedea consideraţiile din final); - administrarea este nepermisă de lege - art.100 alin.4 lit.f), spre pildă prin hipnoză. Din modul de formulare a textului ar rezulta că organul judiciar are *facultatea*, iar nu *obligaţia* de a respinge administrarea probei care se circumscrie vreunuia dintre cazurile de mai sus, ceea ce nu pare tocmai logic: faptele şi împrejurările avute în vedere la alin.4 (împrejurările fără legătură cu cauza, cele care au fost deja suficient dovedite, faptele notorii, cele imposibil de dovedit sau cele a căror dovedire se solicită a fi făcută prin mijloace contrare legii) nu ar trebui să poată forma obiect al probaţiunii.

formulată de o persoană neîndreptăţită; f) administrarea probei este contrară legii.	(2) Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă şi utilă. (3) Admiterea sau respingerea cererii se face motivat.	
ART. 101 Principiul loialităţii administrării probelor (1) Este oprit a se întrebuinţa violenţe, ameninţări ori alte mijloace de constrângere, precum şi promisiuni sau îndemnuri în scopul de a se obţine probe. (2) Nu pot fi folosite metode sau tehnici de ascultare care afectează capacitatea persoanei de a-şi aminti şi de a relata în mod conştient şi voluntar faptele care constituie obiectul probei. Interdicţia se aplică chiar dacă persoana ascultată îşi dă consimţământul la utilizarea unei asemenea metode sau tehnici de ascultare. (3) Este interzis organelor judiciare penale sau altor persoane care acţionează pentru acestea să provoace o persoană să săvârşească ori să continue săvârşirea unei fapte penale, în scopul obţinerii unei probe.	**ART. 68 Interzicerea mijloacelor de constrângere** (1) Este oprit a se întrebuinţa violenţe, ameninţări ori alte mijloace de constrângere, precum şi promisiuni sau îndemnuri, în scopul de a se obţine probe. (2) De asemenea, este oprit a determina o persoană să săvârşească sau să continue săvârşirea unei fapte penale, în scopul obţinerii unei probe.	Se reglementează pentru prima oară în mod expres principiul loialităţii procedurilor în administrarea probelor, în scopul protejării demnităţii persoanei, precum şi a dreptului acesteia la un proces echitabil şi la viaţă privată, fiind interzisă utilizarea oricăror mijloace ce ar putea avea ca scop administrarea cu rea-credinţă a unui mijloc de probă sau ca efect provocarea comiterii unei infracţiuni. Alineatul 2 al art.101 din NCpp consacră expres interdicţia folosirii de metode şi mijloace care lezează integritatea fizică sau psihică a persoanei ascultate.

ART. 102 Excluderea probelor obţinute în mod nelegal (1) Probele obţinute prin tortură, precum şi probele derivate din acestea nu pot fi folosite în cadrul procesului penal. (2) Probele obţinute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal. *(3) Nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei.* (4) Probele derivate se exclud dacă au fost obţinute în mod direct din probele obţinute în mod nelegal şi nu puteau fi obţinute în alt mod. *(5) *** Abrogat*	**ART. 64 Mijloacele de probă** (2) Mijloacele de probă obţinute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal.	Cât priveşte terminologia folosită, noul legiuitor nu este tocmai consecvent în atribuirea aceluiaşi sens noţiunii de probă în cuprinsul NCpp. Excluderea este o sancţiune procesuală specifică materiei mijloacelor de probă şi consecinţă a modului nelegal de administrare a acestora. Această nelegalitate poate fi determinată de o nulitate absolută (pentru faza de urmărire penală incidente fiind cazurile de la art.281 alin.1 lit e-f , pentru procedura de cameră preliminară şi faza de judecată toate cazurile de nulitate enumerate de art.281 alin.1) sau relativă (condiţiile, termenul şi persoanele care o pot invoca fiind reglementate în art.282). Nu orice încălcare a prevederilor legale ce reglementează administrarea probelor are ca efect excluderea probelor. Sarcina probei încălcării normei legale aparţine celui care o invocă, iar în cazul nulităţilor relative trebuie îndeplinite şi celelalte condiţii legale: să fie invocată de persoana îndreptăţită, în termenul prescris, să se constate producerea unei vătămări şi să nu fie posibilă înlăturarea acesteia decât prin refacerea actului. Distincţia este importantă în principal atunci când deşi proba a fost nelegal administrată (în urma unei percheziţii efectuate cu depăşirea limitelor autorizaţiei se identifică mijloace materiale de probă care confirmă nevinovăţia inculpatului) nu este în interesul procesual al celui în favoarea căruia norma a fost instituită să îi invoce încălcarea. Distincţia semnificativă dintre vechiul Cpp şi NCpp o constituie imposibilitatea folosirii nu doar a probelor obţinute în mod nelegal, ci şi a probelor derivate din acestea. Noua reglementare face astfel aplicarea doctrinei „efectului la distanţă” sau „fructelor pomului otrăvit”. Legiuitorul distinge între probele obţinute prin tortură şi probele derivate din acestea **care se exclud întotdeauna** (de la interzicerea torturii statele nu pot deroga, dreptul cuprins în art.3 din Convenţie fiind un drept absolut, nicio circumstanţă neputând justifica utilizarea torturii; de observat că, din reglementarea coventională, legiuitorul român a preluat în alin.1 doar prima teză, ceea ce nu înseamnă că tratamentele inumane sau degradante ar fi permise, ci că ele cad în sfera de incidenţă a alin.2 al art.102 NCpp; cele trei noţiuni se disting între ele prin intensitate, iar nu prin natură; probarea torturii va avea drept consecinţă excluderea prin efectul legii a probelor obţinute prin utilizarea ei) şi probele derivate din cele obţinute în mod nelegal când **se cer întrunite cumulativ două condiţii pentru a fi excluse**: între proba administrată nelegal şi proba derivată ulterior administrată există o legătură de cauzalitate necesară, iar organele judiciare au folosit în mod principal şi direct datele şi informaţiile obţinute din proba nelegală, fără vreo altă sursă alternativă şi fără să existe posibilitatea certă ca acestea să fie descoperite în viitor, pentru a administra în mod legal mijlocul de probă derivat. Potrivit art.4 din Legea nr.255/2013 (LPA NCpp): *„(1) Actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispoziţiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu*

		excepţiile prevăzute de prezenta lege. *(2) Nulitatea oricărui act sau oricărei lucrări efectuate înainte de intrarea în vigoare a legii noi poate fi invocată numai în condiţiile Codului de procedură penală".*
ART. 103 Aprecierea probelor (1) Probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege şi sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză. (2) În luarea deciziei asupra existenţei infracţiunii şi a vinovăţiei inculpatului instanţa hotărăşte motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanţa are convingerea că acuzaţia a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. *(3) Hotărârea de condamnare, de renunţare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declaraţiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejaţi.*	**ART. 63 Probele şi aprecierea lor** (2 Probele nu au valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanţa de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului	Dacă alineatul 1 este identic anterioarei reglementări, următorul alineat face referire la depăşirea oricărui dubiu rezonabil cu privire la săvârşirea de către persoana trimisă în judecată a faptei reţinute în sarcina sa, trimiţând astfel la un indicator dificil, dacă nu chiar imposibil, de cuantificat-rezonabilitatea. Alineatul 3 prevede imposibilitatea întemeierii în măsură determinantă a unei soluţii de condamnare, renunţare la aplicarea pedepsei sau amânare a aplicării pedepsei pe depoziţiile investigatorului, colaboratorului sau martorului protejat. Această din urmă dispoziţie este aplicarea în plan legislativ a jurisprudenţei constante a Curţii Europene a Drepturilor Omului din care rezultă că, pentru a fi respectate exigenţele **art.6 parag.1 şi parag.3 lit.d)** din Convenţie este necesar ca autorităţile să justifice, pe bază de probe, date sau informaţii, necesitatea asigurării anonimatului unui martor anonim (persoană audiată cu protejarea identităţii sau prin includerea în programe speciale de protecţie şi care a dat declaraţii într-o cauză penală, iar identitatea ei nu este cunoscută apărării), cu atât mai mult dacă acesta este agent infiltrat (martorul anonim care face parte din organele poliţiei şi care are o îndatorire generală de subordonare faţă de autorităţile statale), acuzatul să poată interoga martorul fie personal, fie prin apărătorul său, iar instanţele să nu îşi întemeieze hotărârea de condamnare în mod exclusiv sau într-o măsură determinantă pe declaraţii anonime. Aceste mijloace de probă au aşadar un caracter subsidiar şi nedeterminant (a se vedea, spre pildă, cauza Saidi contra Franţei, cauza Krasniki contra Republicii Cehe). *Deşi textul nu o prevede expres apreciem că, pentru identitate de raţiune, nici hotărârea prin care se ia faţă de inculpatul minor o măsură educativă nu se poate întemeia în măsură determinantă pe aceste depoziţii.* În egală măsură însă textul alin.3 trebuie înţeles ca interzicând doar întemeierea în măsură determinantă pe declaraţiile acestor trei categorii de persoane a hotărârilor de *condamnare, de renunţare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei* ceea ce înseamnă că o *soluţie de achitare ori de încetarea a procesului penal se poate întemeia exclusiv pe declaraţiile investigatorului, ale colaboratorului ori ale martorului protejat.* În fine, câtă vreme actuala reglementare nu mai prevede o dispoziţie similară fostelor art.69 şi art.75 din C.p.p. anterior (condiţia coroborării declaraţiilor inculpatului şi ale părţii vătămate cu împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor, pentru a putea servi la aflarea adevărului), rezultă că organul judiciar îşi poate întemeia soluţia, oricare ar fi aceasta, chiar şi de condamnare, de renunţare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei, acord de recunoaştere a vinovăţiei, *în măsură covârşitoare* pe declaraţiile inculpatului.

ART. 104 Persoanele audiate în cursul procesului penal În cursul procesului penal, în condiţiile prevăzute de lege, pot fi audiate următoarele persoane: suspectul, inculpatul, persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă civilmente, martorii şi experţii.	*Fără corespondent*	În vechea reglementare nu exista un articol corespondent, legiuitorul preferând să trateze în articole distincte audierea fiecărei părţi, martor sau expert.
ART. 105 Audierea prin interpret (1) Ori de câte ori persoana audiată nu înţelege, nu vorbeşte sau nu se exprimă bine în limba română, audierea se face prin interpret. Interpretul poate fi desemnat de organele judiciare sau ales de părţi ori persoana vătămată, dintre interpreţii autorizaţi, potrivit legii. (2) În mod excepţional, în situaţia în care se impune luarea urgentă a unei măsuri procesuale sau dacă nu se poate asigura un interpret autorizat, audierea poate avea loc în prezenţa oricărei persoane care poate comunica cu cel ascultat, organul judiciar având însă obligaţia de a relua audierea prin	**ART. 128 Cazurile şi procedura de folosire a interpreţilor** (1) Când una dintre părţi sau o altă persoană care urmează să fie ascultată nu cunoaşte limba română ori nu se poate exprima, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată îi asigură în mod gratuit folosirea unui interpret. Interpretul poate fi desemnat sau ales de părţi; în acest din urmă caz, el trebuie să fie un interpret autorizat, potrivit legii. (2) Dispoziţiile alineatului precedent se aplică în mod corespunzător şi în cazul când unele dintre înscrisurile aflate în dosarul cauzei sau prezentate în instanţă sunt redactate într-o altă limbă decât cea română. (3) Dispoziţiile art. 83, 84 şi 85 se aplică în mod corespunzător şi interpretului.	Deşi semnificativ mai detaliate decât reglementarea anterioară, dispoziţiile NCpp nu cuprind deosebiri de substanţă.

interpret imediat ce aceasta este posibilă. (3) Dacă persoana audiată este surdă, mută sau surdo-mută, audierea se face cu participarea unei persoane care are capacitatea de a comunica prin limbajul special. În această situaţie comunicarea se poate face şi în scris. *(4) În cazuri excepţionale, dacă nu este prezentă o persoană autorizată care poate comunica prin limbajul special, iar comunicarea nu se poate realiza în scris, audierea persoanelor prevăzute la alin. (3) se va face cu ajutorul oricărei persoane care are aptitudini de comunicare, dispoziţiile alin. (2) aplicându-se în mod corespunzător.*		
ART. 106 *Reguli speciale privind ascultarea* *(1) Dacă, în timpul audierii unei persoane, aceasta prezintă semne vizibile de oboseală excesivă sau simptomele unei boli care îi afectează capacitatea fizică ori psihică de a participa la ascultare, organul judiciar dispune întreruperea ascultării şi,*	**ART. 71[1] Condiţii ale ascultării învinuitului sau inculpatului** Dacă, în timpul ascultării învinuitului sau inculpatului, acesta acuză simptomele unei boli care i-ar putea pune viaţa în pericol, ascultarea se întrerupe, iar organul judiciar ia măsuri pentru ca acesta să fie consultat de un medic. Ascultarea se reia imediat ce medicul decide că viaţa învinuitului sau inculpatului	Şi în anterioara reglementare regulile speciale se aplicau nu doar în cazul ascultării învinuitului sau inculpatului, ci în cazul ascultării părţii vătămate, părţii civile, părţii responsabile civilmente şi martorului. Tot astfel conform alin.1 al art106 în NCpp, de dispoziţiile speciale beneficiază orice persoană audiată**.** Totodată, se prevede în mod expres într-o normă de drept procesual, posibilitatea audierii prin videoconferinţă. Potrivit art.29 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor şi a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal „*(1) În cazul în care un deţinut urmează să fie audiat în cadrul unei proceduri prevăzute de prezenta lege de către personalul sau judecătorul de supraveghere a privării de libertate din alt penitenciar decât cel în care se află deţinutul, audierea poate avea loc prin videoconferinţă. În cazul în care un deţinut urmează să fie audiat în cadrul oricărei proceduri judiciare sau al unei proceduri prevăzute de prezenta*

dacă este cazul, ia măsuri pentru ca persoana să fie consultată de un medic. *(2) Persoana aflată în detenţie poate fi audiată la locul de deţinere prin videoconferinţă, în cazuri excepţionale şi dacă organul judiciar apreciază că aceasta nu aduce atingere bunei desfăşurări a procesului ori drepturilor şi intereselor părţilor.* *(3) În cazul prevăzut la alin. (2), dacă persoana audiată se află în vreuna dintre situaţiile prevăzute la art. 90, ascultarea nu poate avea loc decât în prezenţa avocatului la locul de deţinere.*	nu este în pericol. **ART. 77 Modul de ascultare** Ascultarea părţii vătămate, a părţii civile şi a părţii responsabile civilmente se face potrivit dispoziţiilor privitoare la ascultarea învinuitului sau inculpatului, care se aplică în mod corespunzător. **ART. 86 Modul şi limitele ascultării martorului** (3) Dispoziţiile art. 71 – 74 se aplică în mod corespunzător şi la ascultarea martorului.	*lege, audierea poate avea loc prin videoconferinţă.* *(2) Directorul penitenciarului în care se află deţinutul primeşte cererea de audiere şi este competent să dispună asupra datei de realizare a acesteia.* *(3) Audierea prin videoconferinţă se desfăşoară potrivit regulamentului de aplicare a prezentei legi.* *(4) Dacă deţinutul este asistat de un apărător, ales sau numit din oficiu, administraţia penitenciarului va permite accesul acestuia în camera de videoconferinţă, alături de persoana pe care o reprezintă.* *(5) Dispoziţiile alin. (4) se aplică în mod corespunzător şi traducătorului sau interpretului.* *(6) Dispoziţiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător şi în cazul deţinuţilor aflaţi în secţiile exterioare ale unui penitenciar, centre de reţinere şi arestare preventivă, centre educative sau centre de detenţie, precum şi în cazul altor proceduri judiciare din alte materii, în măsura în care audierea prin videoconferinţă este posibilă din punct de vedere tehnic."* În fine, ascultarea persoanelor condamnate se poate face în incinta penitenciarului, potrivit art. 51 alin.2 lit.a) din Legea nr. 254/2013, de către procuror, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, pe baza împuternicirii conducătorului instituţiei. Totodată, conform art.113 alin.1 din Legea nr. 254/2013, *„ascultarea persoanelor reţinute sau arestate preventiv aflate în centrele de reţinere şi arestare preventivă de către organele de urmărire penală, care instrumentează cauza în care acestea au fost reţinute sau arestate preventiv, se face în condiţiile prevăzute de Codul de procedură penală şi de regulamentul aprobat prin ordin al ministrului afacerilor interne".* Iar potrivit alin.2 al aceluiaşi articol, ascultarea deţinuţilor aflaţi în centrele de reţinere şi arestare preventivă se realizează cu acordul procurorului care supraveghează sau efectuează urmărirea penală.
ART. 107 Întrebările privind persoana suspectului sau a inculpatului *(1) La începutul primei audieri, organul judiciar adresează întrebări suspectului sau inculpatului cu privire la nume, prenume, poreclă, data şi locul naşterii, codul numeric personal, numele şi prenumele părinţilor, cetăţenia, starea civilă,*	**ART. 70 Întrebări şi lămuriri prealabile** (1) Învinuitul sau inculpatul, înainte de a fi ascultat, este întrebat cu privire la nume, prenume, poreclă, data şi locul naşterii, numele şi prenumele părinţilor, cetăţenie, studii, situaţia militară, loc de muncă, ocupaţie, adresa la care locuieşte efectiv, antecedente penale şi alte date pentru stabilirea situaţiei sale personale.	Obligaţiile pentru organul judiciar înainte de prima audiere a suspectului sau inculpatului sunt în mare parte similare reglementării anterioare, fiind însă mai detaliate.

situaţia militară, studiile, profesia ori ocupaţia, locul de muncă, domiciliul şi adresa unde locuieşte efectiv şi adresa la care doreşte să îi fie comunicate actele de procedură, antecedentele penale sau dacă împotriva sa se desfăşoară un alt proces penal, dacă solicită un interpret în cazul în care nu vorbeşte sau nu înţelege limba română ori nu se poate exprima, precum şi cu privire la orice alte date pentru stabilirea situaţiei sale personale. (2) Întrebările prevăzute la alin. (1) se repetă la audierile ulterioare doar atunci când organul judiciar consideră necesar.		
ART. 108 Comunicarea drepturilor şi a obligaţiilor (1) Organul judiciar comunică suspectului sau inculpatului calitatea în care este audiat, fapta prevăzută de legea penală pentru săvârşirea căreia este suspectat sau pentru care a fost pusă în mişcare acţiunea penală şi încadrarea juridică a acesteia. (2) Suspectului sau	**ART. 70 Întrebări şi lămuriri prealabile** (2) Învinuitului sau inculpatului i se aduc apoi la cunoştinţă fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător, precum şi dreptul de a nu face nicio declaraţie, atrăgându-i-se totodată atenţia că ceea ce declară poate fi folosit şi împotriva sa. Dacă învinuitul sau inculpatul dă o declaraţie, i se	Faţă de reglementarea anterioară, în NCpp se prevede obligaţia organului judiciar de a comunica suspectului / inculpatului *şi în scris, sub semnătură*, drepturile prevăzute la art.83 şi obligaţiile prevăzute la art.108 alin.2. Acelaşi organ este obligat să aducă la cunoştinţa inculpatului posibilitatea încheierii, în cursul urmăririi penale, a unui acord, ca urmare a recunoaşterii vinovăţiei, iar în cursul judecăţii posibilitatea de a beneficia de reducerea pedepsei prevăzute de lege, ca urmare a recunoaşterii învinuirii. Nu se mai prevede obligaţia unei declaraţii olografe date înainte de ascultarea sa de către organul judiciar. Cum însă legea nu o interzice, dacă se apreciază necesară această declaraţie nu există impedimente legale la administrarea sa (din considerente de tactică criminalistică ea se poate deseori dovedi utilă).

inculpatului i se aduc la cunoştinţă drepturile prevăzute la art. 83, precum şi următoarele obligaţii: a) obligaţia de a se prezenta la chemările organelor judiciare, atrăgându-i-se atenţia că, în cazul neîndeplinirii acestei obligaţii, se poate emite mandat de aducere împotriva sa, iar în cazul sustragerii, judecătorul poate dispune arestarea sa preventivă; b) obligaţia de a comunica în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei, atrăgându-i-se atenţia că, în cazul neîndeplinirii acestei obligaţii, citaţiile şi orice alte acte comunicate la prima adresă rămân valabile şi se consideră că le-a luat la cunoştinţă. *(3) În cursul urmăririi penale, înainte de prima audiere a suspectului sau inculpatului, i se aduc la cunoştinţă drepturile şi obligaţiile prevăzute la alin. (2). Aceste drepturi şi obligaţii i se comunică şi în scris, sub semnătură, iar în cazul în care nu poate ori refuză să semneze, se va*	pune în vedere să declare tot ce ştie cu privire la faptă şi la învinuirea ce i se aduce în legătură cu aceasta. (3) Dacă învinuitul sau inculpatul consimte să dea o declaraţie, organul de urmărire penală, înainte de a-l asculta, îi cere să dea o declaraţie, scrisă personal, cu privire la învinuirea ce i se aduce. (4) Învinuitului sau inculpatului i se aduce la cunoştinţă şi obligaţia să anunţe în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a locuinţei pe parcursul procesului penal.	

încheia un proces-verbal. *(4) Organul judiciar trebuie să aducă la cunoştinţa inculpatului posibilitatea încheierii, în cursul urmăririi penale, a unui acord, ca urmare a recunoaşterii vinovăţiei, iar în cursul judecăţii posibilitatea de a beneficia de reducerea pedepsei prevăzute de lege, ca urmare a recunoaşterii învinuirii.*		
ART. 109 Modul de ascultare (1) După îndeplinirea dispoziţiilor art. 107 şi 108, suspectul sau inculpatul este lăsat să declare tot ceea ce doreşte referitor la fapta prevăzută de legea penală care i-a fost comunicată, după care i se pot pune întrebări. (2) Suspectul sau inculpatul are dreptul să se consulte cu avocatul atât înainte, cât şi în cursul audierii, iar organul judiciar, când consideră necesar, poate permite acestuia să utilizeze însemnări şi notiţe proprii. *(3) În cursul audierii, suspectul sau inculpatul îşi poate exercita dreptul la*	**ART. 71 Modul de ascultare** (1) Fiecare învinuit sau inculpat este ascultat separat. (2) În cursul urmăririi penale, dacă sunt mai mulţi învinuiţi sau inculpaţi, fiecare este ascultat fără să fie de faţă ceilalţi. (3) Învinuitul sau inculpatul este mai întâi lăsat să declare tot ce ştie în cauză. (4) Ascultarea învinuitului sau inculpatului nu poate începe cu citirea sau reamintirea declaraţiilor pe care acesta le-a dat anterior în cauză. (5) Învinuitul sau inculpatul nu poate prezenta ori citi o declaraţie scrisă de mai înainte, însă se poate servi de însemnări asupra amănuntelor greu de reţinut.	Potrivit noii reglementări nu mai există diferenţe între modul de ascultare în cursul urmăririi penale faţă de cel prevăzut în cursul judecăţii. Astfel, atât în cursul urmăririi penale, cât şi în cel al judecăţii, suspectului sau inculpatului *i se pot pune întrebări atât de către organul judiciar cât şi de apărătorul său.* Un alt element de noutate este dreptul suspectului sau inculpatului *să se consulte cu avocatul atât înainte, cât şi în cursul audierii*. Totodată, prin alineatul 3 se prevede, în mod expres, că dreptul la tăcere al suspectului / inculpatului care poate fi exercitat cu privire la unele ori la toate faptele sau împrejurările despre care este întrebat.

tăcere cu privire la oricare dintre faptele ori împrejurările despre care este întrebat.		
ART. 110 Consemnarea declaraţiilor *(1) Declaraţiile suspectului sau inculpatului se consemnează în scris. În declaraţie se consemnează întrebările adresate pe parcursul ascultării, menţionându-se cine le-a formulat, şi se menţionează de fiecare dată ora începerii şi ora încheierii ascultării.* (2) Dacă este de acord cu conţinutul declaraţiei scrise, suspectul sau inculpatul o semnează. Dacă suspectul sau inculpatul are de făcut completări, rectificări ori precizări, acestea sunt indicate în finalul declaraţiei, fiind urmate de semnătura suspectului sau a inculpatului. (3) Când suspectul sau inculpatul nu poate sau refuză să semneze, organul judiciar consemnează acest lucru în declaraţia scrisă. *(4) Declaraţia scrisă este semnată şi de organul de urmărire penală care a procedat la audierea suspectului sau a*	**ART. 73 Consemnarea declaraţiilor** (1) Declaraţiile învinuitului sau inculpatului se consemnează în scris. În fiecare declaraţie se vor consemna, totodată, ora începerii şi ora încheierii ascultării învinuitului sau inculpatului. Declaraţia scrisă se citeşte acestuia, iar dacă cere, i se dă să o citească. Când este de acord cu conţinutul ei, o semnează pe fiecare pagină şi la sfârşit. (2) Când învinuitul sau inculpatul nu poate sau refuză să semneze, se face menţiune în declaraţia scrisă. (3) Declaraţia scrisă este semnată şi de organul de urmărire penală care a procedat la ascultarea învinuitului sau inculpatului ori de preşedintele completului de judecată şi de grefier, precum şi de interpret când declaraţia a fost luată printr-un interpret. (4) Dacă învinuitul sau inculpatul revine asupra vreuneia din declaraţiile sale sau are de făcut completări, rectificări sau precizări, acestea se consemnează şi se semnează	În plus faţă de anterioara reglementare, în NCpp se prevede obligaţia consemnării în însuşi cuprinsul declaraţiei a întrebărilor adresate pe parcursul ascultării, dispoziţie aplicabilă atât în faza de urmărire penală cât şi în cea de judecată de natură să confere coerenţă expunerii, fiind relevant de stabilit contextul în care se face o anumită afirmaţie. Şi în noua reglementare se menţine obligaţia semnării declaraţiei şi de către apărătorul suspectului sau inculpatului (art.172 alin.3 Cpp anterior), iar înregistrarea audio sau audiovideo a procedeului probatoriu devine **regula** în cursul urmăririi penale, procedură aplicabilă în reglementarea anterioară doar în cazul fazei de judecată. Avantajele înregistrării sunt evidente: celui audiat îi va fi mult mai greu să revină asupra declaraţiilor anterioare şi atât mai mult să susţină că asupra sa s-au exercitat violenţe, ameninţări, îndemnuri sau promisiuni. Şi organul judiciar are posibilitatea să asculte/revadă înregistrările şi să sesizeze nuanţe cărora, poate, nu le-a acordat atenţie în timpul efectuării procedeului probatoriu.

inculpatului, de judecătorul de drepturi şi libertăţi ori de preşedintele completului de judecată şi de grefier, de avocatul suspectului, inculpatului, al persoanei vătămate, părţii civile sau părţii responsabile civilmente, dacă aceştia au fost prezenţi, precum şi de interpret când declaraţia a fost luată printr-un interpret. (5) În cursul urmăririi penale, audierea suspectului sau inculpatului se înregistrează cu mijloace tehnice audio sau audiovideo. Atunci când înregistrarea nu este posibilă, acest lucru se consemnează în declaraţia suspectului sau inculpatului, cu indicarea concretă a motivului pentru care înregistrarea nu a fost posibilă.	în condiţiile arătate în prezentul articol. **Art. 13 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară** (1) Şedinţele de judecată se înregistrează prin mijloace tehnice video sau audio ori se consemnează prin stenografiere. Înregistrările sau stenogramele se transcriu de îndată. (2) Grefierul sau specialistul în stenografie consemnează toate afirmaţiile, întrebările şi susţinerile celor prezenţi, inclusiv ale preşedintelui completului de judecată. (3) La cerere, părţile pot primi o copie a transcrierii înregistrărilor, stenogramelor sau notelor grefierului.	
ART. 111 Modul de audiere a persoanei vătămate (1) La începutul primei audieri, organul judiciar adresează persoanei vătămate întrebările prevăzute la art. 107, care se aplică în mod corespunzător. (2) Persoanei vătămate i	**ART. 77 Modul de ascultare** Ascultarea părţii vătămate, a părţii civile şi a părţii responsabile civilmente se face potrivit dispoziţiilor privitoare la ascultarea învinuitului sau inculpatului, care se aplică în mod corespunzător. **ART. 76 Explicaţii prealabile**	Dacă în vechea reglementare legiuitorul a făcut trimitere în cazul ascultării celorlalte părţi la dispoziţiile privitoare la ascultarea învinuitului sau inculpatului, în NCpp se reproduc identic dispoziţiile aplicabile audierii suspectului sau inculpatului şi în cazul audierii persoanei vătămate. Şi în cazul persoanei vătămate organul judiciar este obligat să îi aducă la cunoştinţa drepturile şi obligaţiile prevăzute la alin.2. Vădeşte o uşoară inconsecvenţă legiuitorul atunci când în cazul unora dintre dispoziţii preferă repetarea lor, iar în cazul altora uzează de norme de trimitere. Spre deosebire de audierea suspectului / inculpatului, când regula o constituie înregistrarea audio sau audiovideo a declaraţiei, înregistrarea audierii persoanei vătămate are loc doar, atunci când organul de urmărire penală consideră necesar sau atunci când persoana vătămată a

se aduc la cunoştinţă următoarele drepturi şi obligaţii: a) dreptul de a fi asistată de avocat, iar în cazurile de asistenţă obligatorie, dreptul de a i se desemna un avocat din oficiu; b) dreptul de a apela la un mediator în cazurile permise de lege; c) dreptul de a propune administrarea de probe, de a ridica excepţii şi de a pune concluzii, în condiţiile prevăzute de lege; d) dreptul de a fi încunoştinţată cu privire la desfăşurarea procedurii, dreptul de a formula plângere prealabilă, precum şi dreptul de a se constitui parte civilă; e) obligaţia de a se prezenta la chemările organelor judiciare; f) obligaţia de a comunica orice schimbare de adresă. *g) *** Abrogată* (3) Dispoziţiile art. 109 alin. (1) şi (2) şi ale art. 110 se aplică în mod corespunzător. (4) În cursul urmăririi penale, audierea persoanei vătămate se înregistrează prin mijloace tehnice audio	(1) Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată are obligaţia să cheme, spre a fi ascultate, persoana care a suferit o vătămare prin infracţiune, precum şi persoana civilmente responsabilă. (2) Înainte de ascultare, persoanei vătămate i se pune în vedere că poate participa în proces ca parte vătămată, iar dacă a suferit o pagubă materială sau o daună morală, că se poate constitui parte civilă. De asemenea, i se atrage atenţia că declaraţia de participare în proces ca parte vătămată sau de constituire ca parte civilă se poate face în tot cursul urmăririi penale, iar în faţa primei instanţe de judecată, până la citirea actului de sesizare.	solicitat aceasta. Nouă este dispoziţia cuprinsă în alineatul 5 care prevede obligaţia pentru organul judiciar de a-i aduce la cunoştinţă persoanei vătămate dispoziţia privitoare la punerea în libertate a inculpatului, în cazul în care aceasta a solicitat expres să fie încunoştinţată. *Prin art. 68 din Legea nr.255/2013 (LPA NCpp) a fost modificat art.4 din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea protecţiei victimelor infracţiunilor, cu modificările şi completările ulterioare, astfel:* *“(1) Organele judiciare au obligaţia de a încunoştinţa victimele infracţiunilor cu privire la:* *a) serviciile şi organizaţiile care asigură consiliere psihologică sau orice alte forme de asistenţă a victimei, în funcţie de necesităţile acesteia;* *b) organul de urmărire penală la care pot face plângere;* *c) dreptul la asistenţă juridică şi instituţia unde se pot adresa pentru exercitarea acestui drept;* *d) condiţiile şi procedura pentru acordarea asistenţei juridice gratuite;* *e) drepturile procesuale ale persoanei vătămate şi ale părţii civile;* *f) condiţiile şi procedura pentru a beneficia de dispoziţiile art. 113 din Codul de procedură penală, precum şi de dispoziţiile Legii nr. 682/2002 privind protecţia martorilor, cu modificările ulterioare;* *g) condiţiile şi procedura pentru acordarea compensaţiilor financiare de către stat;* *h) dreptul de a fi informate, în cazul în care inculpatul va fi privat de libertate, respectiv condamnat la o pedeapsă privativă de libertate, cu privire la punerea acestuia în libertate în orice mod, conform Codului de procedură penală.* *(2) Informaţiile prevăzute la alin. (1) sunt aduse la cunoştinţă victimei de către primul organ judiciar la care aceasta se prezintă.* *(3) Victimei i se aduc la cunoştinţă informaţiile prevăzute la alin. (1) într-o limbă pe care o înţelege. Victimei i se înmânează sub semnătură un formular care cuprinde informaţiile prevăzute la alin. (1). În cazul în care nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal cu privire la aceasta.* *(4) Dacă victima este cetăţean român aparţinând unei minorităţi naţionale, i se pot aduce la cunoştinţă informaţiile prevăzute la alin. (1) în limba sa maternă.* *(5) Îndeplinirea obligaţiilor prevăzute la alin. (1) - (3) se consemnează într-un proces-verbal, care se înregistrează la instituţia din care face parte organul judiciar."*

sau audiovideo, atunci când organul de urmărire penală consideră necesar sau atunci când persoana vătămată a solicitat aceasta în mod expres, iar înregistrarea este posibilă. (5) Persoanei vătămate i se aduce la cunoştinţă cu ocazia primei audieri faptul că, în cazul în care inculpatul va fi privat de libertate, respectiv condamnat la o pedeapsă privativă de libertate, aceasta poate să fie informată cu privire la punerea acestuia în libertate în orice mod.		
ART. 112 Modul de audiere a părţii civile şi a părţii responsabile civilmente (1) Audierea părţii civile şi a părţii responsabile civilmente se face potrivit dispoziţiilor art. 111 alin. (1), (3) şi (4), care se aplică în mod corespunzător. (2) Părţii civile, precum şi părţii responsabile civilmente li se aduc la cunoştinţă următoarele drepturi: a) dreptul de a fi asistate de avocat, iar în cazurile de asistenţă obligatorie, dreptul de a li se desemna	**ART. 77 Modul de ascultare** Ascultarea părţii vătămate, a părţii civile şi a părţii responsabile civilmente se face potrivit dispoziţiilor privitoare la ascultarea învinuitului sau inculpatului, care se aplică în mod corespunzător.	Reglementarea modului de audiere a părţii civile şi a celei responsabile civilmente trimite la cel prevăzut pentru audierea persoanei vătămate. Şi în cazul părţii civile şi părţii responsabile civilmente organul judiciar este obligat să le aducă la cunoştinţa drepturile şi obligaţiile prevăzute la alin.2. Spre deosebire de audierea suspectului / inculpatului, când regula o constituie înregistrarea audio sau audiovideo a declaraţiei, înregistrarea audierii părţii civile şi a părţii responsabile civilmente are loc doar, atunci când organul de urmărire penală consideră necesar sau atunci când partea a solicitat aceasta.

un avocat din oficiu; b) dreptul de a apela la un mediator în cazurile permise de lege; c) dreptul de a propune administrarea de probe, de a ridica excepţii şi de a pune concluzii în legătură cu soluţionarea laturii civile a cauzei, în condiţiile prevăzute de lege.		
ART. 113 Protecţia persoanei vătămate şi a părţii civile Atunci când sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege referitoare la statutul de martor ameninţat sau vulnerabil ori pentru protecţia vieţii private sau a demnităţii, organul de urmărire penală poate dispune faţă de persoana vătămată ori faţă de partea civilă măsurile de protecţie prevăzute la art. 125 – 130, care se aplică în mod corespunzător.	**ART. 77[1] Modalităţi speciale de ascultare a părţii vătămate şi a părţii civile** (1) În cazul în care poate fi periclitată viaţa, integritatea corporală sau libertatea părţii vătămate ori a părţii civile sau a rudelor apropiate ale acesteia, procurorul ori, după caz, instanţa de judecată poate încuviinţa ca aceasta să fie ascultată fără a fi prezentă fizic la locul unde se află organul care efectuează urmărirea penală sau, după caz, în locul în care se desfăşoară şedinţa de judecată, prin intermediul mijloacelor tehnice prevăzute în alineatele următoare. (2) La solicitarea organului judiciar sau a părţii vătămate ori a părţii civile ascultate în condiţiile prevăzute în alin. 1, la luarea declaraţiei poate participa un consilier de protecţie a victimelor şi	Cazurile şi condiţiile în care pot fi dispuse măsuri de protecţie cu privire la persoana vătămată / partea civilă, nu sunt diferit reglementate în cele două coduri, cu precizarea însă că în NCpp se trimite la normele aplicabile în cazul martorului ameninţat sau vulnerabil plasate în texte următoare. *Prin art.48 din Legea nr.255/2013 (LPA NCpp) a fost modificat art.27 alin.1 din Legea nr. 678/2001 astfel: "(1) Ministerul Afacerilor Interne asigură protecţia fizică a victimelor traficului de persoane, în condiţiile art. 113 din Codul de procedură penală."*

	reintegrare socială a infractorilor, care are obligaţia de a păstra secretul profesional cu privire la datele de care a luat cunoştinţă în timpul audierii. Organul judiciar are obligaţia să aducă la cunoştinţa părţii vătămate sau a părţii civile dreptul de a solicita audierea în prezenţa unui consilier de protecţie a victimelor şi reintegrare socială a infractorilor. (3) Partea vătămată sau partea civilă poate fi ascultată prin intermediul unei reţele video şi audio. (4) În cursul judecăţii, părţile şi apărătorii acestora pot adresa întrebări, în mod nemijlocit, părţii vătămate sau părţii civile ascultate în condiţiile alin. 1 – 3. Întrebările se pun în ordinea prevăzută în art. 323 alin. 2. Preşedintele completului respinge întrebările care nu sunt utile şi concludente judecării cauzei. (5) Declaraţia părţii vătămate sau a părţii civile, ascultată în condiţiile arătate în alin. 1 – 3, se înregistrează prin mijloace tehnice video şi audio şi se redă integral în formă scrisă, fiind semnată de organul judiciar, de partea vătămată sau partea civilă ascultată, precum şi de	

	consilierul de protecţie a victimelor şi reintegrare socială a infractorilor prezent la ascultarea acesteia, depunându-se la dosarul cauzei. (6) Suportul pe care a fost înregistrată declaraţia părţii vătămate sau a părţii civile, în original, sigilat cu sigiliul parchetului ori, după caz, al instanţei de judecată, se păstrează la sediul acestora. (7) Dispoziţiile art. 75 – 77 şi ale art. 86^5 se aplică în mod corespunzător.	
ART. 114 Persoanele audiate ca martor (1) Poate fi audiată în calitate de martor orice persoană care are cunoştinţă despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală. (2) Orice persoană citată în calitate de martor are următoarele obligaţii: a) de a se prezenta în faţa organului judiciar care a citat-o la locul, ziua şi ora arătate în citaţie; b) de a depune jurământ sau declaraţie solemnă în faţa instanţei ; c) de a spune adevărul. (3) Calitatea de martor are întâietate faţă de	**ART. 78 Martorul** Persoana care are cunoştinţă despre vreo faptă sau despre vreo împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal poate fi ascultată în calitate de martor. **ART. 83 Obligaţia de prezentare** Persoana chemată ca martor este obligată să se înfăţişeze la locul, ziua şi ora arătate în citaţie şi are datoria să declare tot ce ştie cu privire la faptele cauzei. **ART. 79 Ascultarea persoanei obligate a păstra secretul profesional** (2) Calitatea de martor are întâietate faţă de calitatea de apărător, cu privire la faptele şi împrejurările pe care acesta le-a	Dacă aspectele cu privire la care poartă audierea nu sunt semnificativ diferite în noua reglementare, obligaţiile martorului sunt. Astfel, nu se mai prevede pentru martor şi *obligaţia de a spune tot ceea ce ştie, ci doar pe aceea de a spune adevărul*, deşi textul jurământului, respectiv al declaraţiei solemne, prevăzute la art.121 alin.3 şi 5 NCpp, a rămas nemodificat, menţinându-se prevederea privind asumarea obligaţiei de a nu ascunde nimic din ceea ce ştie (în realitate tot o formă de mistificare a adevărului: prin omisiune). Tot astfel, potrivit art. 273 alin.1 NCp constituie infracţiunea de mărturie mincinoasă „fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori, face afirmaţii mincinoase, ori *nu spune tot ce ştie* în legătură cu faptele sau împrejurările esenţiale cu privire la care este întrebat”. Ordinea de preferinţă între calitatea de martor şi aceea de alt subiect procesual este şi ea diferită în noua reglementare. Astfel, nu doar calitatea de avocat, ca în anterioara reglementare, ci şi acelea de expert, mediator, reprezentant al părţii sau alt subiect procesual principal sunt lipsite de întâietate faţă de calitatea de martor. O dispoziţie nouă este cea prevăzută la ultimul alineat, audierea ca martor a persoanelor care au întocmit procese-verbale în calitate de organe de constatare sau de comandanţi de nave sau aeronave. În Cpp anterior nu era prevăzut expres, dar nici nu era interzis. De precizat că potrivit art.61 alin.5, respectiv art.62 alin.4 NCpp, procesul-verbal încheiat de aceştia constituie *act de sesizare* al organului de urmărire penală şi poate justifica, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art.305 alin.1 NCpp, începerea urmăririi penale cu privire la faptă. Pentru ca urmărirea penală să se poată efectua în continuare faţă de o persoană (spre pildă în cazul unei infracţiuni flagrante când persoana făptuitorului este cunoscută), este

calitatea de expert sau de avocat, de mediator ori de reprezentant al uneia dintre părţi sau al unui subiect procesual principal, cu privire la faptele şi împrejurările de fapt pe care persoana le-a cunoscut înainte de a dobândi această calitate. (4) Pot fi audiate în calitate de martor şi persoanele care au întocmit procese-verbale în temeiul art. 61 şi 62.	cunoscut înainte de a fi devenit apărător sau reprezentant al vreuneia dintre părţi.	necesar să existe, conform art.305 alin.3 NCpp, date şi *probe* din care să rezulte indicii rezonabile că aceasta a săvârşit fapta. Or, probele se obţin prin mijloace de probă uneori dificil de administrat în cazul exemplului de mai sus. Audierea persoanei care a întocmit procesul-verbal constituie nu doar un mijloc de probă prevăzut de lege, dar, posibil, singura soluţie în ipoteza dată.
ART. 115 Capacitatea de a fi martor (1) Orice persoană poate fi citată şi audiată în calitate de martor, cu excepţia părţilor şi a subiecţilor procesuali principali. (2) Persoanele care se află într-o situaţie ce pune la îndoială, în mod rezonabil, capacitatea de a fi martor pot fi audiate doar atunci când organul judiciar constată că persoana este capabilă să relateze în mod conştient fapte şi împrejurări de fapt conforme cu realitatea. (3) Pentru a decide cu privire la capacitatea unei persoane de a fi martor, organul judiciar dispune, la	*Fără corespondent*	Reglementarea este nouă, neavând echivalent în Cpp din 1969, dar nu neapărat necesară: câtă vreme scopul procesului penal este aflarea adevărului şi justa soluţionare a cauzei, rămâne la latitudinea organului judiciar să administreze orice probă permisă de lege pentru realizarea acestui scop. Drept urmare şi persoanele cu tulburări psihice ar putea fi audiate, dar doar după ce organul judiciar ar constata că nu le este afectat contactul cu realitatea.

cerere sau din oficiu, orice examinare necesară, prin mijloacele prevăzute de lege.		
ART. 116 Obiectul şi limitele declaraţiei martorului (1) Martorul este audiat asupra unor fapte sau împrejurări de fapt care constituie obiectul probaţiunii în cauza în care a fost citat. (2) Audierea martorului poate fi extinsă asupra tuturor împrejurărilor necesare pentru verificarea credibilităţii sale. *(3) Nu pot face obiectul declaraţiei martorului acele fapte sau împrejurări al căror secret ori confidenţialitate poate fi opusă prin lege organelor judiciare.* (4) Faptele sau împrejurările prevăzute la alin. (3) pot face obiectul declaraţiei martorului atunci când autoritatea competentă sau persoana îndreptăţită îşi exprimă acordul în acest sens sau atunci când există o altă cauză legală de înlăturare a obligaţiei de a păstra secretul sau	**ART. 79 Ascultarea persoanei obligate a păstra secretul profesional** (1)Persoana obligată a păstra secretul profesional nu poate fi ascultată ca martor cu privire la faptele şi împrejurările de care a luat cunoştinţă în exerciţiul profesiei, fără încuviinţarea persoanei sau a unităţii faţă de care este obligată a păstra secretul.	Şi alineatul 1 al acestui articol constituie o excesivă codificare, fiind vădit că declaraţia martorului nu poate purta asupra altceva decât obiectului probaţiunii din cauza în care este audiat. Cât priveşte extinderea audierii martorului asupra împrejurărilor necesare pentru verificarea credibilităţii sale este discutabil dacă un atare obiectiv este oportun să se regăsească într-o normă aplicabilă pentru o cauză determinată. Chiar şi dacă organul judiciar ar aprecia necesară verificarea credibilităţii martorului, obiectivul ar trebui distinct evidenţiat printr-un mijloc de probă nelegat de obiectul probaţiunii din cauza respectivă. Obligaţia respectării secretului profesional şi limitele acesteia sunt aproape identic reglementate, NCpp prevăzând în plus şi cauzele care exonerează de obligaţia păstrării secretului sau confidenţialităţii. În ceea ce priveşte secretul bancar şi cel profesional, cu excepţia secretului profesional al avocatului, acestea nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale, potrivit art. 306 alin. 6 NCpp. Aceeaşi soluţie se regăseşte şi în legile speciale modificate prin Legea nr. 255 din 19 iulie 2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative care cuprind dispoziţii procesual penale: - prin art.41, Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică după cum urmează: 2. Articolul 26 va avea următorul cuprins: "ART. 26 Secretul bancar şi cel profesional, cu excepţia secretului profesional al avocatului exercitat în condiţiile legii, nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale, şi nici instanţei de judecată." -prin art.86, Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică după cum urmează: 1. Articolul 114 va avea următorul cuprins: "ART. 114 Instituţiile de credit sunt obligate să furnizeze procurorului sau instanţei de judecată, la solicitarea acestora, informaţii de natura secretului bancar, dispoziţiile privind metodele

confidenţialitatea. *(5) *** Abrogat*		speciale de supraveghere sau cercetare din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător."
ART. 117 Persoanele care au dreptul de a refuza să dea declaraţii în calitate de martor (1) Au dreptul de a refuza să fie audiate în calitate de martor următoarele persoane: a) soţul, ascendenţii şi descendenţii în linie directă, precum şi fraţii şi surorile suspectului sau inculpatului; b) persoanele care au avut calitatea de soţ al suspectului sau al inculpatului. (2) După comunicarea drepturilor şi obligaţiilor potrivit art. 120, organele judiciare comunică persoanelor prevăzute la alin. (1) dreptul de a nu da declaraţii în calitate de martor. (3) Dacă persoanele prevăzute la alin. (1) sunt de acord să dea declaraţii, în privinţa acestora sunt aplicabile dispoziţiile privitoare la drepturile şi obligaţiile martorilor. *(4) Persoana care îndeplineşte una dintre calităţile prevăzute la alin.*	**ART. 80 Ascultarea soţului şi a rudelor apropiate** (1) Soţul şi rudele apropiate ale învinuitului sau inculpatului nu sunt obligate să depună ca martori. (2) Organele judiciare vor aduce aceasta la cunoştinţă persoanelor arătate în alineatul precedent, de îndată ce au fost îndeplinite dispoziţiile alin. 3 din art. 84.	Dacă persoanele menţionate la alin.1 lit.a sunt aceleaşi cu cele prevăzute în anterioara reglementare, lit.b al aceluiaşi alineat menţionează o categorie nouă de persoane care pot refuza audierea în calitate de martori, respectiv cele care *au avut* calitatea de soţ al suspectului sau inculpatului. Reglementarea se justifică prin argumente ce ţin de relaţiile personale stabilite între soţi în timpul căsătoriei, relaţii care pot constitui un impediment moral pentru fostul soţ de a fi audiat ca martor. Totodată, în noua reglementare legiuitorul prevede în mod expres ipoteza în care persoanelor care pot refuza audierea în calitate de martor şi renunţă la acest beneficiu, le vor fi aplicabile dispoziţiile privitoare la aceştia (drepturile şi obligaţiile martorilor, inclusiv săvârşirea infracţiunii de mărturie mincinoasă în cazul unor declaraţii neconforme cu realitatea). Alineatul 4 prevede încă o excepţie de la obligaţia de a depune mărturie: pentru persoana care se află într-o calitate specială în raport de unul dintre suspecţi sau inculpaţi, dar datorită împrejurărilor cauzei declaraţia sa nu poate fi limitată doar la ceilalţi, ipoteză în care este exonerată de obligaţia de a depune mărturie împotriva acestora.

(1) în raport cu unul dintre suspecţi sau inculpaţi este scutită de obligaţia de a depune mărturie şi împotriva celorlalţi suspecţi sau inculpaţi, în cazul în care declaraţia sa nu poate fi limitată doar la aceştia din urmă.		
ART. 118 *Dreptul martorului de a nu se acuza* *Declaraţia de martor dată de o persoană care, în aceeaşi cauză, anterior declaraţiei a avut sau, ulterior, a dobândit calitatea de suspect ori inculpat nu poate fi folosită împotriva sa. Organele judiciare au obligaţia să menţioneze, cu ocazia consemnării declaraţiei, calitatea procesuală anterioară.*	*Fără corespondent*	Textul este nou introdus, neavând corespondent în reglementarea aanterioară şi constituie o aplicare a privilegiului contra autoincriminării. Acesta vizează dreptul suspectului / inculpatului de a nu se autoincrimina prin declaraţiile date *după* dobândirea şi aducerea la cunoştinţă a acestei calităţi, textul art.118 fiind aplicaţia acestui privilegiu la declaraţiile *anterioare dobândirii* calităţii de suspect sau inculpat (care altminteri ar fi putut justifica dobândirea acestei calităţi) ori la depoziţii *ulterioare pierderii* calităţii de suspect sau inculpat (spre pildă, cauzele disjunse în care foştii suspecţi/inculpaţi faţă de care s-au dispus soluţii de clasare sau renunţare la urmărirea penală, sunt audiaţi ca martori). Astfel, se reglementează expres privilegiul împotriva autoincriminării şi în ceea ce priveşte audierea martorului, ca o garanţie a respectării echitabilităţii procedurii. Este astfel împiedicată audierea sub calitatea de martor a unei persoane cu privire la care organul judiciar are indicii că săvârşit ori a participat la săvârşirea unei infracţiuni şi de la care doreşte să obţină informaţii cu nerespectarea garanţiilor procesuale acordate suspectului / inculpatului. Din modul de redactare a textului se poate observa că declaraţia martorului dată în condiţiile menţionate nu poate cu nicio excepţie să fie folosită împotriva lui, în timp ce declaraţia inculpatului, dată după aducerea la cunoştinţă a drepturilor, poate fi folosită ca mijloc de probă împotriva sa (a se vedea art.83 alin.1 lia.a teza ultimă NCpp). Aşa cum arătam mai sus, declaraţia dată în cauza disjunsă din cea în care a avut calitatea de inculpat nu poate constitui temei pentru redeschiderea urmăririi penale. O discuţie echivalentă în cazul revizuirii nu mai poate fi făcută, fiind explicit exclusă de dispoziţiile art.453 alin.3 NCpp. Prin ipoteză, textul are în vedere că declaraţia este administrată cu respectarea normelor ce reglementează administrarea probei cu martori (altminteri sunt aplicabile dispoziţiile art.102 NCpp), dar că informaţia obţinută în urma audierii martorului nu poate fi folosită împotriva sa. Ea poate fi însă folosită *în favoarea martorului (devenit suspect sau inculpat), precum şi împotriva celorlalţi suspecţi/inculpaţi din cauză.* Într-una dintre hotărârile de referinţă în materia procesului echitabil, în cauza Saunders contra Marii Britanii, Curtea a constatat nerespectarea dispoziţiilor art.6 paragr.1 prin folosirea în cadrul procesului penal a declaraţiilor date de reclamant într-o procedură administrativă

		anterioară celei penale (purtând însă tot asupra faptelor care făceau obiectul acuzaţiei penale), în executarea obligaţiei de cooperare (obligaţie a cărei nerespectare era pedepsită penal de legislaţia naţională). Curtea a reafirmat în această cauză existența autonomă a dreptului de a nu se autoincrimina, care include și dreptul de a păstra tăcerea, precum și principiul potrivit căruia acesta se aplică fără deosebire în orice cauză, indiferent de gravitatea ei, neputând fi înlăturat nici din rațiuni de interes public.
ART. 119 Întrebările privind persoana martorului (1) Dispoziţiile art. 107 se aplică în mod corespunzător în cazul audierii martorului. (2) Martorului i se comunică obiectul cauzei şi apoi este întrebat dacă este membru de familie sau fost soţ al suspectului, inculpatului, persoanei vătămate ori al celorlalte părţi din procesul penal, dacă se află în relaţii de prietenie sau de duşmănie cu aceste persoane, precum şi dacă a suferit vreo pagubă în urma săvârşirii infracţiunii. (3) Martorului nu i se adresează întrebările privind persoana sa atunci când faţă de acesta s-a dispus o măsură de protecţie a datelor de identitate.	**ART. 84 Întrebări prealabile** (1) Martorul este întrebat mai întâi despre nume, prenume, etate, adresă şi ocupaţie. (2) În caz de îndoială asupra identităţii martorului, aceasta se stabileşte prin orice mijloc de probă. (3) Martorul va fi apoi întrebat dacă este soţ sau rudă a vreuneia dintre părţi şi în ce raporturi se află cu acestea, precum şi dacă a suferit vreo pagubă de pe urma infracţiunii.	Modificările aduse prin noua reglementare sunt determinate de lărgirea categoriei persoanelor care pot refuza audierea în calitate de martori, precum şi aplicarea şi în procedura penală a unor dispoziţii existente în procedura civilă privitoare la circumstanţierea relaţiilor de prietenie sau de duşmănie existente între martori şi vreuna dintre părţi, relaţii care pot afecta obiectivitatea depoziţiilor martorului. Şi alin.3 cuprinde dispoziţii nou introduse, care însă nu ridică probleme de interpretare.
ART. 120 Comunicarea drepturilor şi obligaţiilor (1) Organul judiciar comunică martorului	**ART. 86 Modul şi limitele ascultării martorului** (1) Martorului i se face cunoscut obiectul cauzei şi i se	Singurul element de noutate îl constituie dispoziţiile cuprinse în alineatul 2 lit.a teza I şi lit.c, respectiv aducerea la cunoştinţa martorului a dreptului de a fi supus măsurilor de protecţie şi a obligaţiei de a comunica în scris, în termen de 5 zile, orice schimbare a adresei la care este citat, atrăgându-i-se atenţia că, în cazul neîndeplinirii acestei obligaţii, se poate dispune împotriva sa

calitatea în care este audiat şi faptele sau împrejurările de fapt pentru dovedirea cărora a fost propus ca martor. (2) Martorului i se aduc apoi la cunoştinţă următoarele drepturi şi obligaţii: a) dreptul de a fi supus măsurilor de protecţie şi de a beneficia de restituirea cheltuielilor prilejuite de chemarea în faţa organelor judiciare, atunci când sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege; b) obligaţia de a se prezenta la chemările organelor judiciare, atrăgându-i-se atenţia că, în cazul neîndeplinirii acestei obligaţii, se poate emite mandat de aducere împotriva sa; c) obligaţia de a comunica în scris, în termen de 5 zile, orice schimbare a adresei la care este citat, atrăgându-i-se atenţia că, în cazul neîndeplinirii acestei obligaţii, se poate dispune împotriva sa sancţiunea prevăzută de art. 283 alin. (1); d) obligaţia de a da declaraţii conforme cu	arată care sunt faptele sau împrejurările pentru dovedirea cărora a fost propus ca martor, cerându-i-se să declare tot ce ştie cu privire la acestea.	sancţiunea prevăzută de art.283 alin.1. Referirea la alin.1 al art.283 este greşită, corectă ar fi fost trimiterea la alin.4 lit.l al aceluiaşi articol, care prevede că fapta martorului care nu comunică în scris, în termen de 5 zile, orice schimbare a locuinţei pe parcursul procesului penal, constituie abatere disciplinară. Şi aceasta este o necorelare a textelor. Toate celelalte dispoziţii constituie reformulări ale unor prevederi existente şi în anterioara reglementare.

realitatea, atrăgându-i-se atenţia că legea pedepseşte infracţiunea de mărturie mincinoasă.		
ART. 121 Jurământul şi declaraţia solemnă a martorului (1) În cursul urmăririi penale şi judecăţii, după îndeplinirea dispoziţiilor art. 119 şi 120, organul de urmărire penală şi preşedintele completului solicită martorului depunerea jurământului sau a declaraţiei solemne. (2) Organul de urmărire penală şi preşedintele completului îl întreabă pe martor dacă doreşte să depună jurământ religios sau declaraţie solemnă. (3) Textul jurământului este următorul: "Jur că voi spune adevărul şi nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!". Referirea la divinitate din formula jurământului se schimbă în funcţie de credinţa religioasă a martorului. (4) În timpul depunerii jurământului, cu excepţiile impuse de credinţa religioasă, martorul ţine mâna dreaptă pe cruce sau	**ART. 85 Jurământul martorului** (1) Înainte de a fi ascultat, martorul depune următorul jurământ: "Jur că voi spune adevărul şi că nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!" (2) În timpul depunerii jurământului, martorul ţine mâna pe cruce sau pe biblie. Referirea la divinitate din formula jurământului se schimbă potrivit credinţei religioase a martorului. (3) Martorului de altă religie decât cea creştină nu îi sunt aplicabile prevederile alin. 2. Martorul fără confesiune va depune următorul jurământ: "Jur pe onoare şi conştiinţă că voi spune adevărul şi că nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu". (4) Martorii care din motive de conştiinţă sau confesiune nu depun jurământul vor rosti în faţa instanţei următoarea formulă: "Mă oblig că voi spune adevărul şi că nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu". (5) Situaţiile la care se referă alin. 3, 4 şi 5 se reţin de organul judiciar pe baza afirmaţiilor făcute de martor.	În noua reglementare nu mai este prevăzută ipoteza martorului fără confesiune care, potrivit reglementării anterioare depunea jurământ pe onoare şi conştiinţă. NCpp prevede doar două posibilităţi: aceea a martorului cu credinţă religioasă, ipoteză în care acesta va depune jurământ făcând referire la divinitate în funcţie de credinţa sa religioasă şi aceea a martorului care alege să facă o declaraţie solemnă, ipoteză în care referirea la divinitate nu mai există. Atât textul jurământului, cât şi cel al declaraţiei solemne sunt necorelate cu dispoziţiile art.114 alin.2 lit.c din NCpp care prevăd pentru martor doar obligaţia de a spune adevărul, nu şi aceea de a nu ascunde nimic din ceea ce ştie.

pe Biblie. (5) În cazul în care martorul alege să facă o declaraţie solemnă, textul acesteia este următorul: "Mă oblig că voi spune adevărul şi nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu." *(6) Dispoziţiile alin. (1) - (5) se aplică în mod corespunzător în procedura audierii anticipate, în faţa judecătorului de drepturi şi libertăţi.*	(6)După depunerea jurământului sau după rostirea formulei prevăzute în alin. 5, se va pune în vedere martorului că, dacă nu va spune adevărul, săvârşeşte infracţiunea de mărturie mincinoasă. (7) Despre toate acestea se face menţiune în declaraţia scrisă. (8) Minorul care nu a împlinit 14 ani nu depune jurământ; i se atrage însă atenţia să spună adevărul.	
ART. 122 Modul de audiere a martorului (1) Fiecare martor este audiat separat şi fără prezenţa altor martori. (2) Martorul este lăsat să declare tot ceea ce ştie în legătură cu faptele sau împrejurările de fapt pentru dovedirea cărora a fost propus, apoi i se pot adresa întrebări. (3) Martorului nu i se pot adresa întrebări privind opţiunile politice, ideologice sau religioase ori alte circumstanţe personale şi de familie, cu excepţia cazului în care acestea sunt strict necesare pentru aflarea adevărului în cauză sau pentru verificarea credibilităţii martorului.	**ART. 86 Modul şi limitele ascultării martorului** (1) Martorului i se face cunoscut obiectul cauzei şi i se arată care sunt faptele sau împrejurările pentru dovedirea cărora a fost propus ca martor, cerându-i-se să declare tot ce ştie cu privire la acestea. (2) După ce martorul a făcut declaraţii, i se pot pune întrebări cu privire la faptele şi împrejurările care trebuie constatate în cauză, cu privire la persoana părţilor, precum şi în ce mod a luat cunoştinţă despre cele declarate. (3) Dispoziţiile art. 71 - 74 se aplică în mod corespunzător şi la ascultarea martorului.	Dacă primele două alineate ale art.122 din NCpp nu cuprind menţiuni diferite faţă de cele din vechea reglementare, alineatul 3 cuprinde menţiuni vizând obligaţia organelor statului de a respecta viaţa privată şi libertatea de opinie și de conștiință a martorului.

ART. 123 Consemnarea declaraţiilor (1) Consemnarea declaraţiilor se face potrivit dispoziţiilor art. 110, care se aplică în mod corespunzător. (2) În cursul urmăririi penale, audierea martorului se înregistrează prin mijloace tehnice audio sau audiovideo, dacă organul de urmărire penală consideră necesar sau dacă martorul solicită expres aceasta şi înregistrarea este posibilă.	**ART. 86 Modul şi limitele ascultării martorului** (3) Dispoziţiile art. 71 – 74 se aplică în mod corespunzător şi la ascultarea martorului.	Dacă alineatul 1 din art.123 din NCpp este conform vechii reglementări, dispoziţiile alineatului 2 sunt fără echivalent, dar nu ridică probleme de interpretare. Spre deosebire de audierea suspectului / inculpatului, când regula o constituie înregistrarea audio sau audiovideo a declaraţiei, înregistrarea audierii martorului are loc doar, atunci când organul de urmărire penală consideră necesar sau atunci când martorul a solicitat aceasta.
ART. 124 Cazurile speciale de audiere a martorului (1) Audierea martorului minor în vârstă de până la 14 ani are loc în prezenţa unuia dintre părinţi, a tutorelui sau a persoanei ori a reprezentantului instituţiei căreia îi este încredinţat minorul spre creştere şi educare. (2) Dacă persoanele arătate la alin. (1) nu pot fi prezente sau au calitatea de suspect, inculpat, persoană vătămată, parte civilă, parte responsabilă civilmente ori martor în cauză ori există suspiciunea rezonabilă că pot influenţa declaraţia minorului, audierea	**ART. 81 Martor minor** Minorul poate fi ascultat ca martor. Până la vârsta de 14 ani ascultarea lui se face în prezenţa unuia dintre părinţi ori a tutorelui sau a persoanei căreia îi este încredinţat minorul spre creştere şi educare.	Dspoziţiile alineatului 1 al art.124 din NCpp sunt similare anterioarei reglementări. Dispoziţiile alineatelor următoare sunt fără echivalent şi reprezintă măsuri de protecţie a intereselor martorului minor în cazul în care persoanele prevăzute de lege ca fiind obligate să fie prezente la audierea au interese contrare celor ale martorului ori se află într-o altă situaţie reglementată de text.

acestuia are loc în prezenţa unui reprezentant al autorităţii tutelare sau a unei rude cu capacitate deplină de exerciţiu, stabilite de organul judiciar. (3) Dacă se consideră necesar, la cerere sau din oficiu, organul de urmărire penală sau instanţa dispune ca la audierea martorului minor să asiste un psiholog. (4) Audierea martorului minor trebuie să evite producerea oricărui efect negativ asupra stării psihice a acestuia. (5) Martorului minor care la data audierii nu a împlinit vârsta de 14 ani nu i se comunică obligaţiile prevăzute la art. 120 alin. (2) lit. D), dar i se atrage atenţia să spună adevărul. *(6) *** Abrogat* *(7) *** Abrogat*		
ART. 125 Martorul ameninţat În cazul în care există o suspiciune rezonabilă că viaţa, integritatea corporală, libertatea, bunurile sau activitatea profesională a martorului ori a unui membru de familie al acestuia ar putea fi puse în pericol ca urmare	**ART. 86^1 Protecţia datelor de identificare a martorului** (1) Dacă există probe sau indicii temeinice că prin declararea identităţii reale a martorului sau a localităţii acestuia de domiciliu ori de reşedinţă ar fi periclitată viaţa, integritatea corporală sau libertatea lui ori a altei persoane, martorului i se poate	Condiţiile care justifică acordarea statutului de martor ameninţat în NCpp nu sunt diferite de cele din reglementarea anterioară. Potrivit art. 28 alin.1 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor şi a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal *"Administraţia Naţională a Penitenciarelor şi administraţia penitenciarului au obligaţia de a asigura, în condiţiile legii, protecţia şi asistenţa martorului ameninţat sau vulnerabil, care execută o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate"*.

a datelor pe care le furnizează organelor judiciare sau a declaraţiilor sale, organul judiciar competent acordă acestuia statutul de martor ameninţat şi dispune una ori mai multe dintre măsurile de protecţie prevăzute la art. 126 sau 127, după caz.	încuviinţa să nu declare aceste date, atribuindu-i-se o altă identitate sub care urmează să apară în faţa organului judiciar. (2) Această măsură poate fi dispusă de către procuror în cursul urmăririi penale, iar în cursul judecăţii de instanţă, la cererea motivată a procurorului, a martorului sau a oricărei alte persoane îndreptăţite.	
ART. 126 Măsurile de protecţie dispuse în cursul urmăririi penale (1) În cursul urmăririi penale, odată cu acordarea statutului de martor ameninţat, procurorul dispune aplicarea uneia sau a mai multora dintre următoarele măsuri: a) supravegherea şi paza locuinţei martorului sau asigurarea unei locuinţe temporare; b) însoţirea şi asigurarea protecţiei martorului sau a membrilor de familie ai acestuia în cursul deplasărilor; c) protecţia datelor de identitate, prin acordarea unui pseudonim cu care martorul va semna declaraţia sa; d) audierea martorului fără ca acesta să fie prezent,	**ART. 86[1] Protecţia datelor de identificare a martorului** (3) Datele despre identitatea reală a martorului se consemnează într-un proces-verbal, care va fi păstrat, la sediul parchetului care a efectuat sau a supravegheat efectuarea urmăririi penale ori, după caz, la sediul instanţei, într-un loc special, în plic sigilat, în condiţii de maximă siguranţă. Procesul-verbal va fi semnat de cel care a înaintat cererea, precum şi de cel care a dispus măsura. (4) Documentele privind identitatea reală a martorului vor fi prezentate procurorului sau, după caz, completului de judecată, în condiţii de strictă confidenţialitate. (5) În toate cazurile, documentele privind identitatea reală a martorului vor fi introduse în dosarul penal numai	Şi în Cpp anterior procedura de acordare a statutului de martor căruia i s-a atribuit o altă identitate, condiţiile de acordare, obligaţiile martorului, măsurile de protecţie ce puteau fi dispuse, organul judiciar competent în funcţie de faza procesului penal în care se afla cauza care a justificat măsura, obligaţia verificării periodice a subzistenţei pericolului care a impus luarea măsurii erau în mod similar reglementate. Deosebirea vizează reglementarea în texte diferite în NCpp a măsurilor de protecţie, în raport de faza în care se află procesul penal, ceea ce face ca nu toate măsurile să aibă corespondent în ambele faze. Atunci când s-a apreciat necesar a se dispune măsura ascultării martorului fără ca acesta să fie prezent, prin intermediul mijloacelor audiovideo de transmitere, *vocea şi imaginea este obligatoriu a fi distorsionate.*

prin intermediul mijloacelor audiovideo de transmitere, cu vocea şi imaginea distorsionate, atunci când celelalte măsuri nu sunt suficiente. (2) Procurorul dispune aplicarea unei măsuri de protecţie din oficiu sau la cererea martorului, a uneia dintre părţi sau a unui subiect procesual principal. (3) În cazul aplicării măsurilor de protecţie prevăzute la alin. (1) lit. c) şi d), declaraţia martorului nu va cuprinde adresa reală sau datele sale de identitate, acestea fiind consemnate într-un registru special la care vor avea acces doar organul de urmărire penală, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa, în condiţii de confidenţialitate. (4) Procurorul dispune acordarea statutului de martor ameninţat şi aplicarea măsurilor de protecţie prin ordonanţă motivată, care se păstrează în condiţii de confidenţialitate. (5) Procurorul verifică, la	după ce procurorul, prin ordonanţă sau, după caz, instanţa, prin încheiere, a constatat că a dispărut pericolul care a determinat luarea măsurilor de protecţie a martorului. (6) Declaraţiile martorilor cărora li s-a atribuit o altă identitate, redate în procesul-verbal al procurorului potrivit art. 86^2 alin. 5, precum şi declaraţia martorului, consemnată în cursul judecăţii şi semnată de procurorul care a fost prezent la ascultarea martorului şi de preşedintele completului de judecată, potrivit art. 86^2 alin. 6, teza I, pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte şi împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. (7) Pot fi audiaţi ca martori cărora li s-a atribuit o altă identitate şi investigatorii sub acoperire. (8) Dispoziţiile prevăzute în alin. 1 - 6 se aplică şi experţilor. **ART. 86^2 Modalităţi speciale de ascultare a martorului** (1) În situaţiile prevăzute în art. 86^1, procurorul sau, după caz, instanţa de judecată poate încuviinţa ca martorul să fie	

intervale de timp rezonabile, dacă se menţin condiţiile care au determinat luarea măsurilor de protecţie, iar în caz contrar dispune, prin ordonanţă motivată, încetarea acestora. (6) Măsurile prevăzute la alin. (1) se menţin pe tot parcursul procesului penal dacă starea de pericol nu a încetat. (7) Dacă starea de pericol a apărut în cursul procedurii de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară, din oficiu sau la sesizarea procurorului, dispune măsurile de protecţie prevăzute la art. 127. Dispoziţiile art. 128 se aplică în mod corespunzător. (8) Măsurile de protecţie prevăzute la alin. (1) lit. a) şi b) se comunică autorităţii desemnate cu punerea în executare a măsurii.	ascultat fără a fi prezent fizic la locul unde se află organul de urmărire penală ori în sala în care se desfăşoară şedinţa de judecată, prin intermediul mijloacelor tehnice prevăzute în alineatele următoare. (3) Martorul poate fi ascultat prin intermediul unei reţele de televiziune cu imaginea şi vocea distorsionate, astfel încât să nu poată fi recunoscut. (4) Declaraţia martorului ascultat, în condiţiile arătate în alin. 1 - 3^1, se înregistrează prin mijloace tehnice video şi audio şi se redă integral în formă scrisă. (5) În cursul urmăririi penale, se întocmeşte un proces-verbal în care se redă cu exactitate declaraţia martorului şi acesta se semnează de procurorul care a fost prezent la ascultarea martorului şi de organul de urmărire penală şi se depune la dosarul cauzei. Declaraţia martorului, transcrisă, va fi semnată şi de acesta şi va fi păstrată în dosarul depus la parchet, într-un loc special, în plic sigilat, în condiţii de maximă siguranţă. (7) Suportul pe care a fost înregistrată declaraţia martorului, în original, sigilat cu sigiliul parchetului sau, după caz, al instanţei de judecată în faţa	

	căreia s-a făcut declaraţia, se păstrează în condiţiile prevăzute în alin. 5. Suportul care conţine înregistrările efectuate în cursul urmăririi penale va fi înaintat la terminarea urmăririi penale instanţei competente, împreună cu dosarul cauzei, şi va fi păstrat în aceleaşi condiţii. (8) Dispoziţiile art. 78, 85 şi ale art. 86 alin. 1 şi 2 se aplică în mod corespunzător. **ART. 86[5] Protejarea deplasărilor martorului** Procurorul care efectuează sau supraveghează cercetarea penală ori, după caz, instanţa de judecată poate dispune ca organele poliţiei să supravegheze domiciliul sau reşedinţa martorului ori să-i asigure o reşedinţă temporară supravegheată, precum şi să-l însoţească la sediul parchetului sau al instanţei şi înapoi la domiciliu sau la reşedinţă. Măsurile prevăzute în alin. 1 vor fi ridicate de procuror sau, după caz, de instanţă, când se constată că pericolul care a impus luarea lor a încetat.	
ART. 127 Măsurile de protecţie dispuse în cursul judecăţii În cursul judecăţii, odată cu acordarea statutului de	**ART. 86[1] Protecţia datelor de identificare a martorului** (1) Dacă există probe sau indicii temeinice că prin declararea identităţii reale a	NCpp şi Cpp anterior nu conţin deosebiri de substanţă. Deosebirea vizează reglementarea în texte diferite în NCpp a măsurilor de protecţie, în raport de faza în care se află procesul penal, ceea ce face ca nu toate măsurile să aibă corespondent în ambele faze, spre pildă cele de la art.127 alin.1 lit.c) specifice fazei de judecată. Atunci când s-a apreciat necesar a se dispune măsura ascultării martorului fără ca acesta să fie

martor ameninţat, instanţa dispune aplicarea uneia sau a mai multora dintre următoarele măsuri: a) supravegherea şi paza locuinţei martorului sau asigurarea unei locuinţe temporare; b) însoţirea şi asigurarea protecţiei martorului sau a membrilor de familie ai acestuia în cursul deplasărilor; c) nepublicitatea şedinţei de judecată pe durata ascultării martorului; d) ascultarea martorului fără ca acesta să fie prezent în sala de judecată, prin intermediul mijloacelor audiovideo de transmitere, cu vocea şi imaginea distorsionate, atunci când celelalte măsuri nu sunt suficiente; e) protecţia datelor de identitate ale martorului şi acordarea unui pseudonim sub care acesta va depune mărturie.	martorului sau a localităţii acestuia de domiciliu ori de reşedinţă ar fi periclitată viaţa, integritatea corporală sau libertatea lui ori a altei persoane, martorului i se poate încuviinţa să nu declare aceste date, atribuindu-i-se o altă identitate sub care urmează să apară în faţa organului judiciar. **ART. 86[2] Modalităţi speciale de ascultare a martorului** (1) În situaţiile prevăzute în art. 86[1], procurorul sau, după caz, instanţa de judecată poate încuviinţa ca martorul să fie ascultat fără a fi prezent fizic la locul unde se află organul de urmărire penală ori în sala în care se desfăşoară şedinţa de judecată, prin intermediul mijloacelor tehnice prevăzute în alineatele următoare. (3) Martorul poate fi ascultat prin intermediul unei reţele de televiziune cu imaginea şi vocea distorsionate, astfel încât să nu poată fi recunoscut. **ART. 86[5] Protejarea deplasărilor martorului** Procurorul care efectuează sau supraveghează cercetarea penală ori, după caz, instanţa de judecată poate dispune ca organele poliţiei să	prezent în sala de judecată, prin intermediul mijloacelor audiovideo de transmitere, *vocea şi imaginea este obligatoriu a fi distorsionate.*

	supravegheze domiciliul sau reşedinţa martorului ori să-i asigure o reşedinţă temporară supravegheată, precum şi să-l însoţească la sediul parchetului sau al instanţei şi înapoi la domiciliu sau la reşedinţă.	
ART. 128 Dispunerea măsurii protecţiei martorului în cursul judecăţii (1) Instanţa dispune aplicarea unei măsuri de protecţie din oficiu, la cererea procurorului, a martorului, a părţilor sau a persoanei vătămate. (2) Propunerea formulată de procuror cuprinde: a) numele martorului care urmează a fi ascultat în faza de judecată şi faţă de care se doreşte dispunerea măsurii de protecţie; b) motivarea concretă a gravităţii pericolului şi a necesităţii măsurii. (3) Atunci când cererea este formulată de celelalte persoane prevăzute la alin. (1), instanţa poate dispune ca procurorul să efectueze de urgenţă verificări cu privire la temeinicia cererii de protecţie. (4) Cererea se soluţionează în camera de	**ART. 86[1] Protecţia datelor de identificare a martorului** (2) Această măsură poate fi dispusă de către procuror în cursul urmăririi penale, iar în cursul judecăţii de instanţă, la cererea motivată a procurorului, a martorului sau a oricărei alte persoane îndreptăţite.	În NCpp este reglementată procedura de dispunerea a măsurii de protecţie a martorului în cursul judecăţii. Aceasta se dispune de instanţa pe rolul căreia se află cauza, la propunerea motivată a procurorului, la cererea martorului, a părţilor sau a persoanei vătămate, în camera de consiliu, cu participarea obligatorie a procurorului şi fără participarea persoanei care a formulat cererea. Înainte de a soluţiona cererea, atunci când aceasta nu este formulată de către procuror, instanţa poate dispune ca procurorul să efectueze de urgenţă verificări cu privire la temeinicia cererii de protecţie. Instanţa se pronunţă prin încheiere definitivă care se păstrează în condiţii de confidenţialitate. Când s-a dispus supravegherea şi paza locuinţei martorului sau asigurarea unei locuinţe temporare, precum şi însoţirea şi asigurarea protecţiei martorului sau a membrilor de familie ai acestuia în cursul deplasărilor, măsurile de protecţie se comunică autorităţii desemnate de lege cu punerea lor în executare. După rămânerea definitivă a hotărârii, sunt aplicabile dispoziţiile Legii nr.682/2002 privind protecţia martorilor.

consiliu, fără participarea persoanei care a formulat cererea. (5) Participarea procurorului este obligatorie. (6) Instanţa se pronunţă prin încheiere motivată, care nu este supusă căilor de atac. (7) Încheierea prin care se dispune măsura de protecţie se păstrează în condiţii de confidenţialitate. Dacă protecţia martorului este necesară şi după rămânerea definitivă a hotărârii, sunt aplicabile dispoziţiile legii speciale. (8) Măsurile de protecţie prevăzute la art. 127 lit. a) şi b) se comunică autorităţii desemnate de lege cu punerea în executare a măsurilor.		
ART. 129 Audierea martorului protejat *(1) În situaţiile prevăzute la art. 126 alin. (1) lit. d) şi art. 127 lit. d), audierea martorului se poate efectua prin intermediul mijloacelor audiovideo, fără ca martorul să fie prezent fizic în locul unde se află organul judiciar.* *(2) *** Abrogat*	**ART. 86[2] Modalităţi speciale de ascultare a martorului** (1) În situaţiile prevăzute în art. 86[1], procurorul sau, după caz, instanţa de judecată poate încuviinţa ca martorul să fie ascultat fără a fi prezent fizic la locul unde se află organul de urmărire penală ori în sala în care se desfăşoară şedinţa de judecată, prin intermediul mijloacelor tehnice prevăzute în	Nu există diferenţe de esenţă între reglementarea prin Cpp anterior şi NCpp în ceea ce priveşte audierea martorului protejat atunci când, în cursul urmăririi penale ori în cursul judecăţii s-a dispus ascultarea martorului fără ca acesta să fie prezent în sala de judecată, prin intermediul mijloacelor audiovideo de transmitere, cu vocea şi imaginea distorsionate, atunci când celelalte măsuri s-a apreciat că nu sunt suficiente *(cu privire la aprecierea probei date de martorul protejat, a se vedea supra obs. art.103 NCpp şi jurisprudenţa CEDO relevantă).* Dispoziţia privitoare la respingerea de către organul judiciar a întrebărilor care ar putea conduce la identificarea martorului trebuie privită din perspectiva obligaţiei organului judiciar de a veghea la protejarea identităţii martorului, identitate care nu trebuie dezvăluită în niciun mod.

(3) Subiecţii procesuali principali, părţile şi avocaţii acestora pot adresa întrebări martorului audiat în condiţiile alin. (1). Organul judiciar respinge întrebările care ar putea conduce la identificarea martorului. (4) Declaraţia martorului protejat se înregistrează prin mijloace tehnice video şi audio şi se redă integral în formă scrisă. (5) În cursul urmăririi penale declaraţia se semnează de organul de urmărire penală ori, după caz, de judecătorul de drepturi şi libertăţi şi de procurorul care a fost prezent la audierea martorului şi se depune la dosarul cauzei. Declaraţia martorului, transcrisă, va fi semnată şi de acesta şi va fi păstrată în dosarul depus la parchet, într-un loc special, în condiţii de confidenţialitate. (6) În cursul judecăţii, declaraţia martorului se semnează de preşedintele completului de judecată. (7) Suportul pe care a fost înregistrată declaraţia martorului, în original,	alineatele următoare. (3) Martorul poate fi ascultat prin intermediul unei reţele de televiziune cu imaginea şi vocea distorsionate, astfel încât să nu poată fi recunoscut. (4) Declaraţia martorului ascultat, în condiţiile arătate în alin. 1 - 3^1, se înregistrează prin mijloace tehnice video şi audio şi se redă integral în formă scrisă. (5) În cursul urmăririi penale, se întocmeşte un proces-verbal în care se redă cu exactitate declaraţia martorului şi acesta se semnează de procurorul care a fost prezent la ascultarea martorului şi de organul de urmărire penală şi se depune la dosarul cauzei. Declaraţia martorului, transcrisă, va fi semnată şi de acesta şi va fi păstrată în dosarul depus la parchet, într-un loc special, în plic sigilat, în condiţii de maximă siguranţă. (7) Suportul pe care a fost înregistrată declaraţia martorului, în original, sigilat cu sigiliul parchetului sau, după caz, al instanţei de judecată în faţa căreia s-a făcut declaraţia, se păstrează în condiţiile prevăzute în alin. 5. Suportul care conţine înregistrările efectuate în cursul urmăririi penale va fi înaintat la terminarea urmăririi penale	

sigilat cu sigiliul parchetului sau, după caz, al instanţei de judecată în faţa căreia s-a făcut declaraţia, se păstrează în condiţii de confidenţialitate. Suportul care conţine înregistrările efectuate în cursul urmăririi penale este înaintat la terminarea urmăririi penale instanţei competente, împreună cu dosarul cauzei, şi este păstrat în aceleaşi condiţii privind confidenţialitatea.	instanţei competente, împreună cu dosarul cauzei, şi va fi păstrat în aceleaşi condiţii. (8) Dispoziţiile art. 78, 85 şi ale art. 86 alin. 1 şi 2 se aplică în mod corespunzător. **ART. 86[1] Protecţia datelor de identificare a martorului** (3) Datele despre identitatea reală a martorului se consemnează într-un proces-verbal, care va fi păstrat, la sediul parchetului care a efectuat sau a supravegheat efectuarea urmăririi penale ori, după caz, la sediul instanţei, într-un loc special, în plic sigilat, în condiţii de maximă siguranţă. Procesul-verbal va fi semnat de cel care a înaintat cererea, precum şi de cel care a dispus măsura. (4) Documentele privind identitatea reală a martorului vor fi prezentate procurorului sau, după caz, completului de judecată, în condiţii de strictă confidenţialitate. (5) În toate cazurile, documentele privind identitatea reală a martorului vor fi introduse în dosarul penal numai după ce procurorul, prin ordonanţă sau, după caz, instanţa, prin încheiere, a constatat că a dispărut pericolul	

	care a determinat luarea măsurilor de protecţie a martorului. (6) Declaraţiile martorilor cărora li s-a atribuit o altă identitate, redate în procesul-verbal al procurorului potrivit art. 86^2 alin. 5, precum şi declaraţia martorului, consemnată în cursul judecăţii şi semnată de procurorul care a fost prezent la ascultarea martorului şi de preşedintele completului de judecată, potrivit art. 86^2 alin. 6, teza I, pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte şi împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. (7) Pot fi audiaţi ca martori cărora li s-a atribuit o altă identitate şi investigatorii sub acoperire. (8) Dispoziţiile prevăzute în alin. 1 – 6 se aplică şi experţilor.	
ART. 130 Martorul vulnerabil (1) Procurorul sau, după caz, instanţa poate decide acordarea statutului de martor vulnerabil următoarelor categorii de persoane: a) martorului care a suferit o traumă ca urmare a săvârşirii infracţiunii ori ca	*Fără corespondent*	NCpp prevede necesar a asigura protecţia recunoscută martorului protejat (mai puţin supravegherea şi paza locuinţei martorului sau asigurarea unei locuinţe temporare), printr-o reglementare distinctă, şi martorului care a suferit o traumă ca urmare a săvârşirii infracţiunii ori ca urmare a comportamentului ulterior al suspectului sau inculpatului, precum şi martorului minor. Măsura se poate dispune atât în cursul urmăririi penale cât şi în cursul judecăţii, în condiţiile şi după procedura reglementată pentru acordarea statutului de martorul protejat, dispoziţiile privindu-l pe acesta aplicându-se în mod corespunzător. *Distorsionarea vocii şi a imaginii nu este obligatorie în cazul martorului vulnerabil.*

urmare a comportamentului ulterior al suspectului sau inculpatului; b) martorului minor. (2) Odată cu acordarea statutului de martor vulnerabil, procurorul şi instanţa pot dispune măsurile de protecţie prevăzute la art. 126 alin. (1) lit. b) şi d) sau, după caz, art. 127 lit. b) - e), care se aplică în mod corespunzător. Distorsionarea vocii şi a imaginii nu este obligatorie. (3) Dispoziţiile art. 126 şi 128 se aplică în mod corespunzător.		
ART. 131 Confruntarea (1) Când se constată că există contraziceri între declaraţiile persoanelor audiate în aceeaşi cauză, se procedează la confruntarea lor dacă aceasta este necesară pentru lămurirea cauzei. (2) Persoanele confruntate sunt audiate cu privire la faptele şi împrejurările în privinţa cărora declaraţiile date anterior se contrazic. (3) Organul de urmărire penală sau instanţa de	**ART. 87 Obiectul confruntării** Când se constată că există contraziceri între declaraţiile persoanelor ascultate în aceeaşi cauză, se procedează la confruntarea acelor persoane, dacă aceasta este necesară pentru lămurirea cauzei. **ART. 88 Procedura confruntării** (1) Persoanele confruntate sunt ascultate cu privire la faptele şi împrejurările în privinţa cărora declaraţiile date anterior se contrazic. (2) Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată	Dispoziţiile din NCpp sunt identice cu cele ale anterioarei reglementări, mai puţin dispoziţia de consemnare în procesul-verbal de confruntare nu doar a răspunsurilor date de persoanele confruntate, ci şi a întrebărilor la care acestea au răspuns, astfel cum de altfel în practica organelor judiciare se realiza şi sub imperiul vechii reglementări. Acest procedeu probatoriu, a cărui efectuare este condiţionată de existenţa unor contraziceri între declaraţiile persoanelor audiate în aceeaşi cauză, nu este enumerat distinct de art.97 alin.2 NCpp printre mijloacele de proba prin care proba se obţine. Aceasta întrucât confruntarea reprezintă o modalitate distinctă de ascultare a subiecţilor procesuali prin care se obțin declarațiile acestora cu privire la anumite fapte şi împrejurări.

judecată poate încuviinţa ca persoanele confruntate să îşi pună reciproc întrebări. *(4) Întrebările şi răspunsurile se consemnează într-un proces-verbal.*	poate încuviinţa ca persoanele confruntate să-şi pună reciproc întrebări. (3) Declaraţiile date de persoanele confruntate se consemnează în proces-verbal.	
ART. 132 Scopul şi obiectul măsurii (1) Identificarea persoanelor sau obiectelor se poate dispune dacă este necesară în scopul clarificării împrejurărilor cauzei. (2) Identificarea persoanelor sau obiectelor poate fi dispusă de procuror ori de organele de cercetare penală, în cursul urmăririi penale, sau de instanţă, în cursul judecăţii.	*Fără corespondent*	Dispoziţia este fără echivalent în reglementarea anterioară, noul legiuitorul prevăzând cazurile, scopul şi condiţiile în care identificarea persoanelor sau obiectelor poate fi dispusă, precum şi organul judiciar competent a o face.
ART. 133 Audierea prealabilă a persoanei care face identificarea (1) După dispunerea măsurii şi înainte ca identificarea să fie realizată, persoana care face identificarea trebuie audiată cu privire la persoana sau obiectul pe care urmează să îl identifice. *(2) Audierea constă în descrierea tuturor caracteristicilor persoanei*	*Fără corespondent*	În vechiul Cod de procedură penală prezentarea pentru recunoaştere nu era în mod distinct reglementată, nefiind enumerată ca mijloc de probă în cuprinsul art.64 În doctrină s-a apreciat că nici nu se impunea această reglementare, întrucât ea nu reprezintă decât o modalitate de ascultare a persoanelor, rezultatele prezentării pentru recunoaştere având forma unor declaraţii. NCpp transpune normativ o tehnică de identificare proprie tacticii criminalistice prin care diverşi subiecţi procesuali sunt chemaţi să recunoască persoane sau obiecte având legătură cu cauza. Şi în practica anterioară persoana care realiza identificarea era în prealabil audiată cu privire la persoana sau obiectul prezentat spre recunoaştere. În NCpp este însă în mod expres introdusă obligaţia audierii prealabile a persoanei care face identificarea şi indicat asupra a ce poartă această declaraţie. Terminologia folosită de noul legiuitor, „identificare” în loc de „recunoaştere”, este mai potrivită, sensul primului termen trimiţând către obiectivitate, imparţialitate, lăsând deschisă orice opţiune persoanei care realizează activitatea.

sau ale obiectului, precum şi a împrejurărilor în care au fost văzute. Persoana care face identificarea este întrebată dacă a mai participat anterior la o altă procedură de identificare privind aceeaşi persoană sau acelaşi obiect ori dacă persoana sau obiectul de identificat i-au fost indicate ori descrise anterior.		
ART. 134 Identificarea persoanelor (1) Persoana care urmează să fie identificată este prezentată împreună cu alte 4 - 6 persoane necunoscute, cu trăsături asemănătoare celor descrise de persoana care face identificarea. (2) Dispoziţiile alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător şi în situaţia identificării persoanelor după fotografii. (3) Identificarea se desfăşoară astfel încât persoanele care urmează să fie identificate să nu o vadă pe cea care le identifică. (4) Desfăşurarea activităţii de identificare a persoanelor, precum şi declaraţiile persoanei care face identificarea sunt	*Fără corespondent*	În NCpp este pe larg detaliată (chiar excesiv) procedura identificării persoanelor, procedeu probatoriu frecvent folosit în practica organelor judiciare de unde a şi fost preluat. Imposibilitatea de constituire a grupului de persoane din numărul de membri prescrişi de legiuitor, în opinia noastră nu ar trebui să împiedice efectuarea identificării, dacă organul judiciar o apreciază necesară, iar nerespectarea normei nu ar putea atrage decât o eventuală nulitate relativă, a cărei invocare este supusă condiţiilor şi termenului reglementate în art.282 NCpp.

consemnate într-un proces-verbal. (5) Procesul-verbal trebuie să cuprindă, pe lângă menţiunile prevăzute la art. 135 alin. (2), numele, prenumele şi adresa persoanelor care au fost introduse în grupul de identificare sau ale căror fotografii au fost prezentate persoanei care face identificarea, numele şi prenumele persoanei identificate, precum şi ordonanţa sau încheierea prin care s-a dispus efectuarea identificării de persoane. (6) În cursul urmăririi penale, în situaţia în care organul de urmărire penală consideră necesar, activitatea de identificare este înregistrată audiovideo. Înregistrarea identificării este anexată procesului-verbal ca parte integrantă a acestuia şi poate fi folosită ca mijloc de probă.		
ART. 135 Identificarea obiectelor (1) Obiectele despre care se presupune că pot contribui la aflarea adevărului în legătură cu	*Fără corespondent*	În NCpp este pe larg detaliată procedura identificării obiectelor, procedeu probatoriu folosit şi anterior în practica organelor judiciare, de unde a şi fost preluat.

săvârşirea unei infracţiuni sunt prezentate în vederea identificării, după ce persoana care face identificarea le-a descris în prealabil. Dacă aceste obiecte nu pot fi aduse pentru a fi prezentate, persoana care face identificarea poate fi condusă la locul unde se află obiectele. (2) Desfăşurarea activităţii de identificare a obiectelor, precum şi declaraţiile persoanei care face identificarea sunt consemnate într-un proces-verbal ce trebuie să cuprindă menţiuni cu privire la: ordonanţa sau încheierea prin care s-a dispus măsura, locul unde a fost încheiat, data, ora la care a început şi ora la care s-a terminat activitatea, cu menţionarea oricărui moment de întrerupere, numele, prenumele persoanelor prezente şi calitatea în care acestea participă, numele şi prenumele persoanei care face identificarea, descrierea amănunţită a obiectelor identificate. (3) În cursul urmăririi		

penale, în situaţia în care organul de urmărire consideră necesar, activitatea de identificare şi declaraţia persoanei care face identificarea sunt înregistrate audiovideo. Înregistrarea identificării este anexată procesului-verbal ca parte integrantă a acestuia şi poate fi folosită ca mijloc de probă.		
ART. 136 Alte identificări Identificarea vocilor, sunetelor sau a altor elemente ce fac obiectul percepţiei senzoriale se dispune şi se efectuează cu respectarea procedurii prevăzute la art. 134.	*Fără corespondent*	Dispoziţiile art.136 din NCpp sunt nou introduse în încercarea de a acoperi întreaga varietate de identificări ce ar putea apărea necesar de efectuat într-o cauză determinată. Prevederea într-o lege fundamentală a unor procedee probatorii proprii tehnicii și metodologiei criminalistice este nepotrivită.
ART. 137 Pluralitatea de identificări (1) În cazul în care mai multe persoane sunt chemate să identifice aceeaşi persoană sau acelaşi obiect, organele judiciare competente iau măsuri prin care să fie evitată comunicarea între cei care au făcut identificarea şi cei care urmează să o efectueze. (2) Dacă aceeaşi persoană urmează să participe la mai multe proceduri de identificare a unor persoane	*Fără corespondent*	Dispoziţiile art.137 din NCpp sunt nou introduse, preluate din practica organelor judiciare, aparţin tehnicii și metodologiei criminalistice şi prevederea lor într-o lege fundamentală este nepotrivită.

sau a unor obiecte, organele judiciare competente iau măsuri ca persoana supusă identificării să fie situată între persoane diferite de cele ce au participat la procedurile anterioare, respectiv obiectul supus identificării să fie plasat printre obiecte diferite de cele utilizate anterior.		
CAPITOLUL IV ***Metode speciale de supraveghere sau cercetare*** ***ART. 138*** ***Dispoziţii generale*** ***(1) Constituie metode speciale de supraveghere sau cercetare următoarele:*** ***a) interceptarea comunicaţiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanţă;*** ***b) accesul la un sistem informatic;*** ***c) supravegherea video, audio sau prin fotografiere;*** ***d) localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice;*** ***e) obţinerea datelor privind tranzacţiile financiare ale unei persoane;*** ***f) reţinerea, predarea***	-	***Noul Cod de procedură penală enumeră în cuprinsul art. 138 metodele speciale de supraveghere sau cercetare, le defineşte pe fiecare în parte şi explică înţelesul unor termeni folosiţi în cadrul definiţiilor, asigurând astfel o prezentare generală a acestor metode speciale. Nu sunt necesare explicaţii întrucât ar însemna să dăm definiţie la definiţie.***

sau percheziţionarea trimiterilor poştale; *g) utilizarea investigatorilor sub acoperire şi a colaboratorilor;* *h) participarea autorizată la anumite activităţi;* *i) livrarea supravegheată;* *j) obţinerea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice ori furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului, altele decât conţinutul comunicaţiilor, reţinute de către aceştia în temeiul legii speciale privind reţinerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice şi de furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului.* *(2) Prin interceptarea comunicaţiilor ori a oricărui tip de comunicare se înţelege interceptarea, accesul, monitorizarea, colectarea sau înregistrarea comunicărilor efectuate prin telefon,*		

sistem informatic ori prin orice alt mijloc de comunicare. ***(3) Prin acces la un sistem informatic se înţelege pătrunderea într-un sistem informatic sau mijloc de stocare a datelor informatice fie direct, fie de la distanţă, prin intermediul unor programe specializate ori prin intermediul unei reţele, în scopul de a identifica probe.*** ***(4) Prin sistem informatic se înţelege orice dispozitiv sau ansamblu de dispozitive interconectate ori aflate în relaţie funcţională, dintre care unul sau mai multe asigură prelucrarea automată a datelor, cu ajutorul unui program informatic.*** ***(5) Prin date informatice se înţelege orice reprezentare de fapte, informaţii sau concepte sub o formă adecvată prelucrării într-un sistem informatic, inclusiv un program capabil să determine executarea unei funcţii de către un sistem informatic.*** ***(6) Prin supraveghere***		

video, audio sau prin fotografiere se înţelege fotografierea persoanelor, observarea sau înregistrarea conversaţiilor, mişcărilor ori a altor activităţi ale acestora. ***(7) Prin localizare sau urmărire prin mijloace tehnice se înţelege folosirea unor dispozitive care determină locul unde se află persoana sau obiectul la care sunt ataşate.*** ***(8) Prin percheziţionarea trimiterilor poştale se înţelege verificarea, prin mijloace fizice sau tehnice, a scrisorilor, a altor trimiteri poştale sau a obiectelor transmise prin orice alt mijloc.*** ***(9) Prin obţinerea datelor privind tranzacţiile financiare ale unei persoane se înţelege operaţiunile prin care se asigură cunoaşterea conţinutului tranzacţiilor financiare şi al altor operaţiuni efectuate sau care urmează să fie efectuate prin intermediul unei instituţii de credit ori al altei entităţi financiare, precum şi obţinerea de la o***		

instituţie de credit sau de la altă entitate financiară de înscrisuri ori informaţii aflate în posesia acesteia referitoare la tranzacţiile sau operaţiunile unei persoane. *(10) Prin utilizarea investigatorilor sub acoperire şi a colaboratorilor se înţelege folosirea unei persoane cu o altă identitate decât cea reală în scopul obţinerii de date şi informaţii cu privire la săvârşirea unei infracţiuni.* *(11) Prin participarea autorizată la anumite activităţi se înţelege comiterea unei fapte similare laturii obiective a unei infracţiuni de corupţie, efectuarea de tranzacţii, operaţiuni sau orice fel de înţelegeri privind un bun sau privind o persoană despre care se bănuieşte că ar fi dispărută, că este victima traficului de persoane ori a unei răpiri, efectuarea de operaţiuni privind droguri, precum şi prestarea unui serviciu, desfăşurate cu autorizarea organului judiciar competent, în scopul*		

obţinerii de mijloace de probă. ***(12) Prin livrare supravegheată se înţelege tehnica de supraveghere şi cercetare prin care se permite intrarea, tranzitarea sau ieşirea de pe teritoriul ţării a unor bunuri în privinţa cărora există o suspiciune cu privire la caracterul ilicit al deţinerii sau obţinerii acestora, sub supravegherea ori cu autorizarea autorităţilor competente, în scopul investigării unei infracţiuni sau al identificării persoanelor implicate în săvârşirea acesteia.*** ***(13) Prin supraveghere tehnică se înţelege utilizarea uneia dintre metodele prevăzute la alin. (1) lit. a) - e).***		
ART. 139 ***Supravegherea tehnică*** ***(1) Supravegherea tehnică se dispune de judecătorul de drepturi şi libertăţi atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:*** ***a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârşirea***	**ART. 91^1** ***Condiţiile şi cazurile de interceptare şi înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*** *Interceptarea şi înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de*	***Noul Cod de procedură penală instituie norme procedurale mult mai riguroase în materia tehnicilor speciale de supraveghere făcând pentru prima oară o calificare şi definire a acestora.*** ***Supravegherea tehnică este definită ca noţiune cu referire la utilizarea uneia dintre tehnicile prevăzute la art. 138 alin. 1 lit. a) – e) şi j) din Noul Cod de procedură penală.*** ***Potrivit Noului Cod de procedură penală, autorizarea supravegherii tehnice solicitată de procuror este dispusă de judecătorul de drepturi şi libertăţi cand sunt îndeplinite cumulativ trei condiţii arătate în art. 139 alin. 1 lit. a) – c).*** ***Prima condiţie se referă la necesitatea existenţei unei suspiciuni rezonabile cu privire la pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni din categoria celor expres arătate.*** ***Ca atare, supravegherea tehnică poate fi dispusă nu numai în cazul în care organele de***

unei infracţiuni dintre cele prevăzute la alin. (2); ***b) măsura să fie proporţională cu restrângerea drepturilor şi libertăţilor fundamentale, date fiind particularităţile cauzei, importanţa informaţiilor ori a probelor ce urmează a fi obţinute sau gravitatea infracţiunii;*** ***c) probele nu ar putea fi obţinute în alt mod sau obţinerea lor ar presupune dificultăţi deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranţa persoanelor sau a unor bunuri de valoare.*** ***(2) Supravegherea tehnică se poate dispune în cazul infracţiunilor contra securităţii naţionale prevăzute de Codul penal şi de legi speciale, precum şi în cazul infracţiunilor de trafic de droguri, de trafic de arme, de trafic de persoane, acte de terorism, de spălare a banilor, de falsificare de monede ori alte valori, de falsificare de instrumente de plată electronică, contra patrimoniului, de şantaj, de viol, de lipsire de libertate, de evaziune fiscală, în cazul***	*comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condiţiile prevăzute de lege, dacă sunt date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea şi înregistrarea se impun pentru stabilirea situaţiei de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanţilor nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată.* *Interceptarea şi înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracţiunilor contra siguranţei naţionale prevăzute de Codul penal şi de alte legi speciale, precum şi în cazul infracţiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracţiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, cu modificările şi completările*	***urmărire penală au indicii temeinice că s-a săvârşit sau urmează să se comită o infracţiune ci şi atunci când există o suspiciune rezonabilă chiar şi cu privire la pregătirea unei infracţiuni.*** ***În opinia noastră, suspiciunea, fie ea şi rezonabilă, are un caracter subiectiv, nu poate fi cuantificată în nici un mod, diferă de la caz la caz şi de la individ la individ, astfel încât nu poate fi instituită prin norme juridice, mai ales de procedură care prin esenţa lor sunt de strictă interpretare.*** ***Următoarea condiţie prevăzută de noul cod are în vedere existenţa unei proporţionalităţi între măsura dispusă şi restrângerea dreptului şi libertăţilor fundamentale, raportat la particularităţile cauzei, importanţa informaţiilor ori a probelor care se vor a fi obţinute sau gravitatea infracţiunii.*** ***Măsura supravegherii tehnice, în oricare din modalităţile sale este prin ea însăşi de natură a aduce atingere unor drepturi şi libertăţi ale persoanei vizate astfel încât legiuitorul a dorit ca aceasta să nu fie dispusă oricând şi în orice situaţie ci numai după o justă analiză a cauzei respective, pe baza elementelor arătate în textul de lege (proporţionalitate, importanţa informaţiilor ori probelor, gravitatea infracţiunii).*** ***În fine, ultima cerinţă se referă la imposibilitatea obţinerii probelor în alt mod decât prin luarea acestei măsuri sau abţinerea acestora cu acea dificultate deosebită ce ar prejudicia ancheta sau există pericol pentru siguranţa persoanelor ori a unor bunuri de valoare.*** ***Pentru ca această ultimă condiţie să fie îndeplinită nu trebuie ca toate cele trei situaţii să fie realizate, fiind suficientă numai una dintre acestea (imposibilitatea, pericolul, siguranţa).*** ***Dacă în ceea ce priveşte siguranţa persoanelor s-ar putea să nu existe diferenţe mari de interpretare întrucât aceasta trebuie să pornească întotdeauna de la valorile ocrotite (viaţa, sănătatea, integritatea, libertatea etc.) ce nu pot fi contestate, nu acelaşi lucru se poate spune despre siguranţa unor „bunuri de valoare" care în absenţa trimiterii la nişte criterii ar putea genera o practică neunitară.*** ***O altă observaţie care are în vedere lărgirea sferei infracţiunilor în cazul cărora se poate dispune supravegherea tehnică, noul cod de procedură penală prevăzând noi fapte penale ca infracţiunile contra patrimoniului, şantajul, violul, lipsirea de libertate, evaziunea fiscală, infracţiunile contra intereselor financiare ale Uniunii Europene, ori alte infracţiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare.*** ***O altă noutate o constituie prevederea expresă că probele obţinute prin supravegherea tehnică care au vizat şi raporturile dintre avocat şi suspect ori inculpatul pe care îl apără şi care nu pot fi folosite în cadrul nici unui proces-verbal, vor fi distruse <u>de îndată</u> de către procuror care îl va informa tot de îndată pe judecătorul care a dispus supravegherea.*** ***Judecătorul dacă va aprecia necesar va dispune şi informarea avocatului, ceea ce este tot un aspect de noutate. Din analiza textului reiese că informarea judecătorului are loc după distrugerea probelor şi nu înainte pentru că în caz contrar s-ar fi precizat necesitatea avizului***

infracţiunilor de corupţie şi al infracţiunilor asimilate infracţiunilor de corupţie, infracţiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, al infracţiunilor care se săvârşesc prin sisteme informatice sau mijloace de comunicaţii electronice ori în cazul altor infracţiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare. ***(3) Înregistrările prevăzute în prezentul capitol, efectuate de părţi sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terţii. Orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege.*** ***#M2*** ***(4) Raportul dintre avocat şi persoana pe care o asistă sau o reprezintă nu poate forma obiectul supravegherii tehnice decât dacă există date că avocatul săvârşeşte ori pregăteşte săvârşirea unei infracţiuni dintre cele prevăzute la alin. (2). Dacă***	*ulterioare, în cazul unor alte infracţiuni grave ori al infracţiunilor care se săvârşesc prin mijloace de comunicare electronică. Dispoziţiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.* *Autorizaţia se dă pentru durata necesară interceptării şi înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de preşedintele instanţei căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripţie se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În lipsa preşedintelui instanţei autorizaţia se dă de către judecătorul desemnat de acesta.* ****** *Dispoziţii privind condiţiile şi cazurile de interceptare şi înregistrare a convorbirilor, comunicaţiilor efectuate prin orice sistem de telecomunicaţii sau informatic se găsesc şi în unele legi speciale în vigoare, respectiv: Legea nr. 51/1991 (art. 12^{2-6}, art. 13 – 15), Legea nr. 143/2000 (art. 23), Legea nr. 78/2000 (art. 27 alin. 1 lit. b şi c, alin. 2-4), Legea nr. 678/2001 (art. 23), Legea 535/2004 (art.*	***din partea judecătorului pentru distrugerea probelor.***

pe parcursul sau după executarea măsurii rezultă că activităţile de supraveghere tehnică au vizat şi raporturile dintre avocat şi suspectul ori inculpatul pe care acesta îl apără, probele obţinute nu pot fi folosite în cadrul niciunui proces penal, urmând a fi distruse, de îndată, de către procuror. Judecătorul care a dispus măsura este informat, de îndată, de către procuror. Atunci când apreciază necesar, judecătorul dispune informarea avocatului.	*20 – 22 şi art. 41), Legea nr. 508/2004 (art. 16 alin. 1 lit. b şi c, allin. 4-5), Legea nr. 656/2002 (art. 35 alin. 1 lit. b, c şi alin. 3), Ordonanaţa de Urgenţă a Guvernului nr. 43/2002 aprobată prin Legea nr. 503/2002 (art. 16 alin. 1 lit. b şi c, alin. 2 şi 3).* ***Legea nr. 51/1991 privind siguranţa naţională a României*** *ART. 12^2)* *Activităţile specifice culegerii de informaţii care presupun restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi fundamentale ale omului se efectuează numai în situaţiile în care:* *a) nu există alte posibilităţi ori sunt posibilităţi limitate pentru cunoaşterea, prevenirea sau contracararea riscurilor ori ameninţărilor la adresa securităţii naţionale;* *b) acestea sunt necesare şi proporţionale, date fiind circumstanţele situaţiei concrete;* *c) a fost obţinută autorizaţia prevăzută de lege.* *Activităţile specifice prevăzute la alin. 1 pot consta în:* *a) interceptarea şi înregistrarea comunicaţiilor electronice, efectuate sub orice formă;*	

	b) căutarea unor informaţii, documente sau înscrisuri pentru a căror obţinere este necesar accesul într-un loc, la un obiect ori deschiderea unui obiect; *c) ridicarea şi repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informaţiilor pe care acesta le conţine, precum şi înregistrarea, copierea sau obţinerea de extrase prin orice procedee;* *d) instalarea de obiecte, întreţinerea şi ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse, supravegherea prin fotografiere, filmare sau prin alte mijloace tehnice ori constatări personale, efectuate sistematic în locuri publice sau efectuate în orice mod în locuri private;* *e) localizarea, urmărirea şi obţinerea de informaţii prin GPS sau prin alte mijloace tehnice de supraveghere;* *f) interceptarea trimiterilor poştale, ridicarea şi repunerea la loc a acestora, examinarea lor, extragerea informaţiilor pe care acestea le conţin, precum şi înregistrarea, copierea sau obţinerea de extrase prin orice procedee;* *g) obţinerea de informaţii privind tranzacţiile financiare sau datele financiare ale unei*	

	persoane, în condiţiile legii. *ART. 12^3)* *Propunerea de autorizare a unor activităţi specifice din cele prevăzute la art. 12^2 alin. 2 se formulează în scris şi trebuie să cuprindă:* *a) numele şi funcţia persoanei care formulează propunerea;* *b) data şi locul emiterii propunerii;* *c) date sau informaţii din care să rezulte existenţa unei ameninţări la adresa securităţii naţionale, prin prezentarea faptelor şi circumstanţelor pe care se întemeiază propunerea;* *d) motivaţia pentru care se impun activităţi specifice;* *e) categoriile de activităţi pentru care se propune solicitarea autorizării;* *f) dacă este necesară încuviinţarea pătrunderii în spaţii private pentru desfăşurarea de activităţi specifice;* *g) perioada pentru care se propune solicitarea autorizării;* *h) identitatea persoanei supusă măsurii, dacă aceasta este cunoscută;* *i) locul unde urmează a fi executate activităţile propuse, dacă acesta este cunoscut.* *Propunerea se înaintează*	

	procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi este examinată sub aspectul legalităţii şi temeiniciei, în termen de 24 de ore de la înregistrare ori de îndată în cazurile urgente, de procurori anume desemnaţi de acesta. *Dacă apreciază că propunerea este nejustificată, procurorul o respinge prin ordonanţă motivată, comunicând aceasta de îndată organului care a formulat-o.* *Dacă se apreciază că propunerea este întemeiată şi sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau înlocuitorul de drept al acestuia solicită în scris preşedintelui Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie autorizarea activităţilor propuse.* *Solicitarea trebuie să cuprindă datele menţionate la alin. 1.* *Solicitarea este examinată, de urgenţă, în camera de consiliu, de unul din judecătorii anume desemnaţi de preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.* *În cazul în care judecătorul, examinând solicitarea, apreciază că nu sunt suficiente informaţii, solicită suplimentarea de îndată, în scris, a argumentelor*	

	prezentate. *ART. 12^4)* *În cazul solicitării prelungirii autorizării, cererea se întocmeşte potrivit art. 12^3, care se aplică în mod corespunzător, la care se adaugă solicitarea de prelungire a autorizării, cu prezentarea motivelor ce justifică prelungirea.* *ART. 12^5)* *În cazul în care judecătorul constată că solicitarea este justificată şi activităţile se impun în condiţiile art. 12^2 alin. 1, dispune autorizarea, prin încheiere motivată, care trebuie să cuprindă:* *a) denumirea instanţei, data, ora şi locul emiterii;* *b) date şi informaţii din care să rezulte existenţa unei ameninţări la adresa securităţii naţionale, prin prezentarea faptelor şi circumstanţelor care justifică măsura;* *c) activităţile specifice autorizate, dintre cele prevăzute la art. 12^2 alin. 2;* *d) identitatea persoanei care este afectată de activităţile specifice, prin restrângerea drepturilor şi libertăţilor fundamentale, dacă aceasta*	

	este cunoscută; *e) organele care efectuează activităţile autorizate;* *f) persoanele fizice sau juridice care au obligaţia de a acorda sprijin la executarea activităţilor autorizate;* *g) precizarea locului sau a localităţilor în care se vor desfăşura activităţile autorizate, dacă acestea sunt cunoscute;* *h) durata de valabilitate a autorizaţiei.* *Judecătorul emite, totodată, un mandat cuprinzând elementele prevăzute la alin. 1 lit. a) şi c) - h).* *În situaţiile în care este necesar să se autorizeze noi activităţi decât cele iniţiale, desfăşurarea acestora în alte locuri sau localităţi, dacă sunt cunoscute, ori atunci când au intervenit schimbări ale numerelor de apel, mandatul iniţial se completează în mod corespunzător, cu aplicarea procedurii prevăzute de art. 12^3.* *Durata de valabilitate a autorizării activităţilor este cea necesară pentru desfăşurarea acestora, dar nu mai mult de 6 luni. Autorizarea poate fi prelungită în aceleaşi condiţii, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăşi 3 luni. Durata*	

	maximă a autorizărilor cu privire la aceleaşi date şi informaţii din care să rezulte existenţa unei ameninţări la adresa securităţii naţionale este de doi ani. Activităţile specifice încetează înainte de expirarea duratei pentru care au fost autorizate, îndată ce au încetat motivele care le-au justificat. *ART. 12^6)* *În cazul în care judecătorul constată că cererea nu este justificată, o respinge prin încheiere motivată. Încheierea este definitivă.* *O nouă autorizaţie cu privire la aceeaşi persoană poate fi solicitată şi emisă numai dacă cererea se bazează pe noi date şi informaţii şi cu respectarea prevederilor art. 12^3 - 12^5.* *ART. 12^7)* *Atunci când întârzierea obţinerii autorizării ar prejudicia grav finalitatea activităţilor specifice necesare, acestea se pot efectua cu autorizarea procurorului, pe o durată de maximum 48 de ore, urmând ca autorizarea judecătorului să fie solicitată, de îndată ce există posibilitatea, dar nu mai târziu de expirarea acestui termen. Judecătorul se pronunţă asupra cererii de*	

	îndată. *În cazul în care judecătorul apreciază că se impune continuarea activităţilor prevăzute la alin. 1, dispoziţiile art. 12^3 - 12^5 se aplică în mod corespunzător.* *Dacă judecătorul apreciază că nu se mai impune continuarea activităţilor prevăzute la alin. 1, confirmă efectuarea acestora şi păstrarea materialelor obţinute sau, după caz, dispune încetarea de îndată a acestora şi distrugerea materialelor obţinute, în termen de maximum 7 zile. O copie a procesului-verbal privind distrugerea se transmite judecătorului.* *ART. 12^8)* *Persoanele care solicită autorizarea, autorizează, pun în executare sau sprijină punerea în executare a autorizării beneficiază de protecţia legii şi sunt obligate să păstreze secretul asupra datelor şi informaţiilor de care iau cunoştinţă cu acest prilej şi să respecte prevederile legale privind protecţia informaţiilor clasificate.* *Organele care pun în executare activităţile autorizate sunt obligate să le întrerupă de îndată atunci când temeiurile*	

	care le-au justificat au încetat şi să îl informeze despre aceasta pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie informează Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie despre întreruperea activităţilor autorizate atunci când temeiurile care le-au justificat au încetat. *Aceleaşi organe au obligaţia să îl informeze în scris pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie despre rezultatul activităţilor autorizate prin mandat şi despre măsurile luate, conform legii.* *Procedura de autorizare a activităţilor specifice, precum şi desfăşurarea activităţilor autorizate se fac cu respectarea prevederilor legale privind protecţia informaţiilor clasificate.* *ART. 12^9)* *Datele şi informaţiile de interes pentru securitatea naţională, rezultate din activităţile autorizate, dacă indică pregătirea sau săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală, sunt reţinute în scris şi transmise*	

	organelor de urmărire penală, potrivit art. 61 din Codul de procedură penală, însoţite de mandatul emis pentru acestea, la care se adaugă propunerea de declasificare, după caz, totală sau în extras, potrivit legii, a mandatului. Convorbirile şi/sau comunicările interceptate, redate în scris, şi/sau imaginile înregistrate se transmit organelor de urmărire penală în integralitate, însoţite de conţinutul digital original al acestora. *În cazul în care datele şi informaţiile rezultate din activităţile autorizate nu sunt suficiente pentru sesizarea organelor de urmărire penală şi nici nu justifică desfăşurarea în continuare de activităţi de informaţii cu privire la acea persoană, din dispoziţia conducătorului organului de stat cu atribuţii în domeniul securităţii naţionale se dispune notificarea persoanei ale cărei drepturi sau libertăţi au fost afectate prin activităţile autorizate, cu privire la activităţile desfăşurate faţă de aceasta şi perioadele în care s-au desfăşurat.* *Notificarea prevăzută la alin. 2 nu se va face dacă:* *a) ar putea conduce la*	

	periclitarea îndeplinirii atribuţiilor de serviciu ale organelor de stat cu atribuţii în domeniul securităţii naţionale, prin dezvăluirea unor surse ale acestora, inclusiv ale serviciilor de securitate şi informaţii ale altor state; *b) ar putea afecta apărarea securităţii naţionale;* *c) ar putea aduce atingere drepturilor şi libertăţilor unor terţe persoane;* *d) ar putea duce la deconspirarea metodelor şi mijloacelor, inclusiv a tehnicilor speciale de investigare concrete, utilizate în cazul respectiv de organele de stat cu atribuţii în domeniul securităţii naţionale.* *ART. 12^10)* *Orice persoană care se consideră vătămată în drepturile sau libertăţile sale fundamentale ca urmare a activităţilor specifice culegerii de informaţii efectuate de organele de informaţii sau de cele cu atribuţii în domeniul securităţii naţionale se poate adresa, potrivit legii, comisiilor parlamentare sau organelor judiciare, astfel:* *a) comisiilor însărcinate să exercite control parlamentar, potrivit legilor de organizare şi funcţionare a organelor de*	

	informaţii sau a celor cu atribuţii în domeniul securităţii naţionale; *b) instanţei de judecată, în condiţiile Legii nr. 677/2001 pentru protecţia persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal şi libera circulaţie a acestor date, cu modificările şi completările ulterioare;* *c) instanţelor judecătoreşti, pentru repararea daunelor materiale şi morale suferite, potrivit legii civile;* *d) organelor judiciare, prin formularea de plângeri şi căi de atac potrivit Codului de procedură penală;* *e) altor comisii sau organe judiciare, potrivit procedurilor reglementate de legi speciale.* ***LEGE nr. 535 din 25 noiembrie 2004 privind prevenirea şi combaterea terorismului*** ***ART. 20*)*** *Ameninţările la adresa securităţii naţionale a României, prevăzute la art. 3 din Legea nr. 51/1991 privind siguranţa naţională a României, inclusiv faptele de terorism prevăzute în prezenta lege, constituie temeiul legal pentru a se propune procurorului de către organele de stat cu atribuţii în domeniul securităţii naţionale, în cazuri justificate, să*	

	solicite autorizarea efectuării unor activităţi în scopul culegerii de informaţii, constând în: interceptarea şi înregistrarea comunicaţiilor, căutarea unor informaţii, documente sau înscrisuri pentru a căror obţinere este necesar accesul într-un loc, la un obiect sau deschiderea unui obiect; ridicarea şi repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informaţiilor pe care acesta le conţine, cât şi înregistrarea, copierea sau obţinerea de extrase prin orice procedee; instalarea de obiecte, întreţinerea şi ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse. ****) Conform art. 76 pct. 1 şi art. 104 din Legea nr. 255/2013 (#M2), începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală), articolul 20 va avea următorul cuprins:*** *"ART. 20* ***Ameninţările la adresa securităţii naţionale a României în ceea ce priveşte infracţiunile prevăzute în prezenta lege constituie temeiul legal pentru organele de stat cu atribuţii în domeniul securităţii naţionale să solicite autorizarea efectuării***	

	unor activităţi specifice culegerii de informaţii, potrivit procedurii prevăzute în Legea nr. 51/1991 privind siguranţa naţională a României, care se aplică în mod corespunzător."	
ART. 140 ***Procedura de emitere a mandatului de supraveghere tehnică*** ***(1) Supravegherea tehnică poate fi dispusă în cursul urmăririi penale, pe o durată de cel mult 30 de zile, la cererea procurorului, de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află sediul parchetului din care face parte procurorul care a formulat cererea.*** ***(2) Cererea formulată de procuror trebuie să cuprindă: indicarea măsurilor de supraveghere tehnică care se solicită a fi dispuse, numele sau alte date de identificare a persoanei împotriva căreia***	ART. 91^1 *Autorizaţia poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleaşi condiţii, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile.* *Durata totală a interceptărilor şi înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeaşi persoană şi aceeaşi faptă, nu poate depăşi 120 de zile.* *Înregistrarea convorbirilor dintre avocat şi partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informaţii concludente şi utile privitoare la pregătirea sau săvârşirea de către avocat a unei infracţiuni dintre cele prevăzute la alin. 1 şi 2.* *Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor şi înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizaţiei dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanţa care a*	***Noul Cod de procedură penală detaliază şi completează procedura de emitere a mandatului de supraveghere tehnică, evidenţiindu-se mai multe elemente de noutate:*** ***Astfel, supravegherea tehnică poate fi dispusă <u>numai în cursul urmăririi penale</u> de <u>judecătorul de drepturi şi libertăţi</u> spre deosebire de <u>actuala reglementare</u> conform căreia competenţa în această materie revine preşedintelui instanţei şi în lipsa acestuia judecătorului desemnat de preşedinte, care o pot dispune chiar dacă în cauză nu s-a început urmărirea penală.*** ***Cererea formulată de procuror trebuie să conţină anumite elemente obligatorii, dintre care menţionăm obligativitatea indicării probelor ori a datelor din care rezultă suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârşirea unei infracţiuni, indicarea faptei şi încadrării juridice, motivarea caracterului proporţional şi subsidiar al măsurii etc., elemente care nu se regăsesc în Codul de procedură penală în vigoare. De asemenea, procurorul trebuie să înainteze dosarul cauzei judecătorului de drepturi şi libertăţi, în prezent neexistând o astfel de prevedere expresă.*** ***Dacă în actuala reglementare nu se face nici o referire la timpul în care preşedintele instanţei (judecătorul desemnat) trebuie să se pronunţe asupra cererii, conform Noului Cod de procedură penală cererea se soluţionează în aceeaşi zi.*** ***Participarea procurorului este obligatorie, în prezent neexistând această obligaţie.*** ***Ambele coduri de procedură penală conţin prevederi conform cărora judecătorul se pronunţă prin încheierea asupra cererii formulată de procuror.*** ***În Noul Cod de procedură penală încheierea trebuie să conţină anumite elemente obligatorii, arătate în mod expres (alin. 5 al art. 140), prevedrile din actualul cod fiind mult mai generale.*** ***Au fost de asemenea introduse prevederi conform cărora încheierea prin care judecătorul se pronunţă asupra măsurilor de supraveghere tehnică nu este supusă căilor de atac, dispoziţie expresă care nu se regăseşte în actualul Cod de procedură penală.*** ***O altă noutate o constituie prevederea (art. 140 alin. 8) că o nouă cerere de încuviinţare a aceleiaşi măsuri poate fi formulată numai dacă au apărut ori s-au descoperit fapte sau împrejurări noi, necunoscute la momentul soluţionării cererii anterioare de către*** *judecătorul de drepturi şi libertăţi.* *În ceea ce priveşte cazurile şi condiţiile care pot avea loc interceptarea şi înregistrarea convorbirilor şi comunicaţiilor prevăzute în legile speciale în vigoare, sunt aplicabile dispoziţiile*

se dispune măsura, dacă sunt cunoscute, indicarea probelor ori a datelor din care rezultă suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârşirea unei infracţiuni pentru care se poate dispune măsura, indicarea faptei şi a încadrării juridice, iar, în cazul măsurii supravegherii video, audio sau prin fotografiere, dacă se solicită şi încuviinţarea ca organele de urmărire penală să pătrundă în spaţii private indicate pentru a activa sau a dezactiva mijloacele tehnice ce urmează a fi folosite pentru executarea măsurii supravegherii tehnice, motivarea caracterului proporţional şi subsidiar al măsurii. Procurorul trebuie să înainteze dosarul judecătorului de drepturi şi libertăţi. ***(3) Cererea prin care se solicită încuviinţarea supravegherii tehnice se soluţionează în aceeaşi zi, în camera de consiliu, fără citarea părţilor. Participarea procurorului este obligatorie.***	*emis autorizaţia.*	*actualului Cod de procedură penală, urmând ca la data intrării în vigoare a Noului Cod de procedură penală să se aplice noile prevederi.* *Excepţie face Legea nr. 51/1991 cu modificările şi completările ulterioare (siguranţa naţională), în cazul căreia începând cu data de 1 februarie 2014 este instituită o procedură care diferă în parte de cea prevăzută în Noul Cod de procedură penală.* *Legiuitorul a avut în vedere specificul activităţilor care trebuie efectuate de organele abilitate în raport cu natura şi periculozitatea sporită a infracţiunilor prin care se aduce atingere siguranţei naţionale şi intereselor colectivităţii umane inclusiv bunurilor acesteia, care a necesitat o reglementare mai strictă.* *Astfel, propunerea de autorizare a activităţii se înaintează procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie care în termen de 24 ore trebuie să se pronunţe caz în care dacă apreciază că solicitarea nu este întemeiată o respinge prin ordonanţă motivată, urmând ca în caz afirmativ să solicite în scris preşedintelui Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie autorizarea activităţilor propuse.* *Solicitarea este examinată de urgenţă în Camera de Consiliu de către judecătorul desemnat de preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.* *Autorizarea este valabilă timp de maxim 6 luni, putând fi prelungită pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăşi 3 luni.* *Durata maximă a autorizării este de doi ani.* *Se observă că cererea de autorizare nu se adresează ca în celelalte situaţii, judecătorul de drepturi, libertăţi ci preşedintelui Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.* *Solicitarea se formulează nu de oricare procuror ci de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie ori înlocuitorul de drept al acestuia.* *De asemenea, există deosebiri şi în ceea ce priveşte durata autorizării, durata prelungirilor acordate şi durata totală a interceptărilor şi înregistrărilor autorizate care nu mai este de 120 de zile ci de 2 ani de zile.* *La fel şi prelungirile de autorizare nu mai sunt de maxim 30 zile ci de maxim 3 luni de zile.* *Această procedură în parte diferită de cea reglementată de Noul Cod de procedură penală este aplicabilă şi în cazul Legii nr. 535/2004 dacă infracţiunile prevăzute în această lege sunt de natură a constitui o ameninţare la adresa siguranţei naţionale a României.* *Acolo unde nu există prevederi speciale, dispoziţiile se completează cu cele ale Codului de procedură penală care se aplică corespunzător.*

(4) În cazul în care apreciază că cererea este întemeiată, judecătorul de drepturi şi libertăţi dispune, prin încheiere, admiterea cererii procurorului şi emite de îndată mandatul de supraveghere tehnică. Întocmirea minutei este obligatorie. ***(5) Încheierea judecătorului de drepturi şi libertăţi şi mandatul trebuie să cuprindă:*** ***a) denumirea instanţei;*** ***b) data, ora şi locul emiterii;*** ***c) numele, prenumele şi calitatea persoanei care a dat încheierea şi a emis mandatul;*** ***d) indicarea măsurii concrete încuviinţate;*** ***e) perioada şi scopul pentru care s-a autorizat măsura;*** ***f) numele persoanei supuse măsurii de supraveghere tehnică ori datele de identificare ale acesteia, dacă sunt cunoscute;*** ***g) indicarea, în cazul în care este necesar faţă de natura măsurii încuviinţate, a elementelor de identificare a fiecărui***		

telefon, a punctului de acces la un sistem informatic, a oricăror date cunoscute pentru identificarea căii de comunicare sau a numărului de cont; ***h) în cazul măsurii supravegherii video, audio sau prin fotografiere în spaţii private, menţiunea privind încuviinţarea solicitării ca organele de urmărire penală să pătrundă în spaţii private pentru a activa sau dezactiva mijloacele tehnice ce urmează a fi folosite pentru executarea măsurii supravegherii tehnice;*** ***i) semnătura judecătorului şi ştampila instanţei.*** ***(6) În cazul în care judecătorul de drepturi şi libertăţi apreciază că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 139 şi prevederile alin. (1) din prezentul articol, dispune, prin încheiere, respingerea cererii de încuviinţare a măsurii supravegherii tehnice.*** ***(7) Încheierea prin care judecătorul de drepturi şi***		

libertăţi se pronunţă asupra măsurilor de supraveghere tehnică nu este supusă căilor de atac. ***(8) O nouă cerere de încuviinţare a aceleiaşi măsuri poate fi formulată numai dacă au apărut ori s-au descoperit fapte sau împrejurări noi, necunoscute la momentul soluţionării cererii anterioare de către judecătorul de drepturi şi libertăţi.*** ***#M2*** ***(9) La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării comunicaţiilor ori înregistrării acestora, precum şi a oricăror tipuri de comunicări efectuate de aceasta prin orice mijloc de comunicare, indiferent de natura infracţiunii ce formează obiectul cercetării. Dispoziţiile alin. (1) - (8) se aplică în mod corespunzător.***		
ART. 141 *Autorizarea unor măsuri de supraveghere tehnică de către procuror* *(1) Procurorul poate autoriza, pe o durată de*	**ART. 91^2** ***Organele care efectuează interceptarea şi înregistrarea*** *(2) În caz de urgenţă, când întârzierea obţinerii autorizării prevăzute în art. 91^1 alin. 1, 2*	***În Noul Cod de procedură penală dispoziţiile privind cazurile şi condiţiile în care procurorul poate autoriza măsuri de supraveghere tehnică sunt mai bine definite pentru a nu lăsa posibilitatea de interpretare într-un alt mod decât cel voit de legiuitor.*** ***Sunt aplicabile şi în cazul autorizării dispuse de procuror condiţiile cumulative prevăzute de art. 139 alin. 1 şi 2 din Noul Cod de procedură penală sau care fac referire la supravegherea tehnică dispusă de judecătorul de drepturi şi libertăţi.***

maximum 48 de ore, măsurile de supraveghere tehnică atunci când: ***a) există urgenţă, iar obţinerea mandatului de supraveghere tehnică în condiţiile art. 140 ar conduce la o întârziere substanţială a cercetărilor, la pierderea, alterarea sau distrugerea probelor ori ar pune în pericol siguranţa persoanei vătămate, a martorului sau membrilor familiilor acestora; şi*** ***b) sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 139 alin. (1) şi (2).*** ***(2) Ordonanţa procurorului prin care se autorizează măsura de supraveghere tehnică trebuie să cuprindă menţiunile prevăzute la art. 140 alin. (5).*** ***(3) Procurorul are obligaţia de a sesiza, în termen de cel mult 24 de ore de la expirarea măsurii, judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află sediul***	*şi 8 ar aduce grave prejudicii activităţii de urmărire penală, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune, cu titlu provizoriu, prin ordonanţă motivată, înscrisă în registrul special prevăzut în art. 228 alin. 1^1, interceptarea şi înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, pe o durată de cel mult 48 de ore.* *(3) În termen de 48 de ore de la expirarea termenului prevăzut în alin. 2, procurorul prezintă ordonanţa, împreună cu suportul pe care sunt fixate interceptările şi înregistrările efectuate şi un proces-verbal de redare rezumativă a convorbirilor, judecătorului de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în vederea confirmării. Judecătorul se pronunţă asupra legalităţii şi temeiniciei ordonanţei în cel mult 24 de ore, prin încheiere motivată dată în camera de consiliu. În cazul în care ordonanţa este confirmată, iar*	***Dacă potrivit actualului Cod de procedură penală procurorul poate autoriza personal supravegherea tehnică când întârzierea obţinerii autorizării ar prejudicia grav urmărirea penală fără a defini în ce constă aceasta, în Noul Cod de procedură penală sunt prevăzute expres şi limitativ situaţii care pot afecta urmărirea penală, respectiv întârzierea substanţială a cercetărilor, pierderea, alterarea sau distrugerea probelor, creându-se în fapt şi posibilitatea unui control al temeiniciei şi al caracterului de urgenţă a măsurii.*** ***În timp ce actualul cod are în vedere numai protejarea activităţii de urmărire penală, Noul Cod de procedură penală extinde aria situaţiilor care justifică urgenţa măsurii când întârzierea ar pune în pericol siguranţa persoanei vătămate, a martorului sau membrilor familiilor acestora.*** ***Ambele coduri menţin durata de 48 ore a supravegherii tehnice autorizată de procuror, reducându-se de la 48 de ore la 24 de ore, termenul în care procurorul trebuie să sesizeze judecătorul de drepturi şi libertăţi în vederea confirmării măsurii; judecătorul de drepturi şi libertăţi se pronunţă prin încheiere care nu este supusă căilor de atac, dispoziţie care nu este prevăzută expres în actualul Cod de procedură penală.***

parchetului din care face parte procurorul care a emis ordonanţa, în vederea confirmării măsurii, înaintând totodată un proces-verbal de redare rezumativă a activităţilor de supraveghere tehnică efectuate şi dosarul cauzei. ***(4) În cazul în care judecătorul de drepturi şi libertăţi apreciază că au fost îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1), confirmă în termen de 24 de ore măsura dispusă de procuror, prin încheiere, pronunţată în camera de consiliu, fără citarea părţilor.*** ***(5) Cu privire la datele informatice identificate prin accesul la un sistem informatic, procurorul poate dispune, prin ordonanţă:*** ***a) realizarea şi conservarea unei copii a acestor date informatice;*** ***b) suprimarea accesării sau îndepărtarea acestor date informatice din sistemul informatic.*** ***Copiile se realizează cu mijloace tehnice şi proceduri adecvate, de natură să asigure***	*procurorul a solicitat prelungirea autorizării, judecătorul va dispune autorizarea pe mai departe a interceptării şi înregistrării, în condiţiile art. 91^1 alin. 1 - 3 şi 8. Dacă judecătorul nu confirmă ordonanţa procurorului, va dispune încetarea de îndată a interceptărilor şi înregistrărilor, iar cele efectuate vor fi şterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal care se comunică în copie instanţei.*	

integritatea informaţiilor conţinute de acestea. ***(6) În cazul în care judecătorul de drepturi şi libertăţi apreciază că nu au fost respectate condiţiile prevăzute la alin. (1), infirmă măsura luată de către procuror şi dispune distrugerea probelor obţinute în temeiul acesteia. Procurorul distruge probele astfel obţinute şi întocmeşte un proces-verbal în acest sens.*** ***(7) Odată cu cererea de confirmare a măsurii sau separat, procurorul poate solicita judecătorului de drepturi şi libertăţi luarea măsurii supravegherii tehnice în condiţiile art. 140.*** ***(8) Încheierea prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi se pronunţă asupra măsurilor dispuse de procuror nu este supusă căilor de atac.***		
ART. 142 ***Punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică*** ***(1) Procurorul pune în executare supravegherea tehnică ori poate dispune ca aceasta să fie efectuată***	**ART. 91^2** ***Organele care efectuează interceptarea şi înregistrarea*** *(1) Procurorul procedează personal la interceptările şi înregistrările prevăzute în art. 91^1 sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de*	***Se menţin în Noul Cod de procedură penală dispoziţiile conform cărora supravegherea tehnică autorizată poate fi pusă în executare de procuror sau acesta poate dispune ca executarea să fie realizată de organele de cercetare penală. În plus, Noul Cod prevede că punerea în executare a supravegherii tehnice poate fi efectuată şi de lucrători specializaţi din cadrul poliţiei ori de alte organe specializate ale statului.*** ***Sunt prevăzute în continuare dispoziţii noi care instituie obligaţia pentru furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice sau furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului sau de orice tip de comunicare ori de servicii financiare, de a colabora cu***

de organul de cercetare penală sau de lucrători specializaţi din cadrul poliţiei ori de alte organe specializate ale statului. ***#M2*** ***(2) Furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice sau furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului sau de orice tip de comunicare ori de servicii financiare sunt obligaţi să colaboreze cu organele de urmărire penală, cu autorităţile prevăzute la alin. (1), în limitele competenţelor acestora, pentru punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică.*** ***#B*** ***(3) Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere au obligaţia să păstreze secretul operaţiunii efectuate, sub sancţiunea legii penale.*** ***(4) Procurorul are obligaţia de a înceta imediat supravegherea tehnică înainte de expirarea duratei mandatului dacă nu mai există temeiurile***	*organul de cercetare penală. Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări şi înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operaţiunii efectuate, încălcarea acestei obligaţii fiind pedepsită potrivit Codului penal.*	***organele de urmărire penală şi cu autorităţile mai sus arătate pentru punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică.*** ***O altă dispoziţie nouă are în vedere termenul de păstrare a datelor rezultate din măsurile de supraveghere care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau nu contribuie la identificarea şi localizarea persoanelor şi nu sunt folosite în alte cauze penale. Potrivit dispoziţiilor Noului Cod de procedură penală acestea pot fi distruse la împlinirea termenului de 1 an de la soluţionarea cauzei de către procuror care va întocmi un proces-verbal în acest sens.***

care au justificat măsura, informând de îndată despre aceasta judecătorul care a emis mandatul. ***(5) Datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică pot fi folosite şi în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informaţii concludente şi utile privitoare la pregătirea ori săvârşirea unei alte infracţiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2).*** ***(6) Datele rezultate din măsurile de supraveghere care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau care nu contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, dacă nu sunt folosite în alte cauze penale potrivit alin. (5), se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, cu asigurarea confidenţialităţii. Din oficiu sau la solicitarea părţilor, judecătorul ori completul învestit poate solicita datele sigilate dacă există noi probe din care rezultă că totuşi o parte dintre acestea privesc fapta ce formează obiectul***		

cercetării. După un an de la soluţionarea definitivă a cauzei, acestea sunt distruse de către procuror, care întocmeşte un proces-verbal în acest sens.		
ART. 142^1 *(1) Orice persoană autorizată care realizează activităţi de supraveghere tehnică, în baza prezentei legi, are posibilitatea de a asigura semnarea electronică a datelor rezultate din activităţile de supraveghere tehnică, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat.* *(2) Orice persoană autorizată care transmite date rezultate din activităţile de supraveghere tehnică, în baza prezentei legi, are posibilitatea să semneze datele transmise, utilizând şi o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat şi care permite identificarea neambiguă a persoanei*		***Sunt dispoziţii noi conform cărora orice persoană autorizată care realizează activităţi de supraveghere tehnică sau care transmite date rezultate din asemenea activităţi, ori care primeşte astfel de date au posibilitatea de a asigura semnarea electronică a datelor rezultate, transmise sau verificate sub aspectul integrităţii, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditate.*** ***Instituirea acestor prevederi legale a avut în vedere creşterea responsabilităţii persoanelor care desfăşoară asemenea activităţi, precum şi crearea posibilităţii de identificare neambiguă a persoanei autorizate.*** ***Din acest considerent s-a prevăzut expres că fiecare persoană care certifică datele sub semnătură electronică răspund potrivit legii pentru securitatea şi integritatea acestor date.*** ***De observat însă că textul foloseşte expresia „au posibilitatea de a asigura semnarea electronică a datelor rezltate, transmise, verificate etc." .*** ***Textul are în vedere situația în care persoana autorizată care realizează activităţile prevăzute, utilizează o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat.*** ***Pentru a garanta securitatea și integritatea acestor date, în alin. 4 se prevede răspunderea, potrivit legii, a persoanei autorizate.*** ***A se vedea și dispozițiile Legii nr. 455 din 18 iulie 2001 privind semnătura electronică.***

autorizate, aceasta asumându-şi astfel responsabilitatea în ceea ce priveşte integritatea datelor transmise. ***(3) Orice persoană autorizată care primeşte date rezultate din activităţile de supraveghere tehnică, în baza prezentei legi, are posibilitatea să verifice integritatea datelor primite şi să certifice această integritate prin semnarea datelor, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat şi care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate.*** ***(4) Fiecare persoană care certifică datele sub semnătură electronică răspunde potrivit legii pentru securitatea şi integritatea acestor date.***		
ART. 143 ***Consemnarea activităţilor de supraveghere tehnică*** ***(1) Procurorul sau organul de cercetare penală întocmeşte un***	**ART. 91^3** ***Certificarea înregistrărilor*** *Convorbirile sau comunicările interceptate şi înregistrate care privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau contribuie la identificarea ori localizarea*	*Noul Cod de procedură penală are unele dispoziţii noi cu privire la* ***condiţiile în care pot fi efectuate copii de pe suportul de stocare a datelor informatice care conţine rezultatul activităţilor de supraveghere în sensul că trebuie să fie o persoană autorizată iar după efectuarea copiei să semneze datele incluse în aceasta, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat şi care permite identificarea concretă a persoanei autorizate.*** ***Se prevede şi în acest caz asumarea responsabilităţi în ceea ce priveşte integritatea datelor***

proces-verbal pentru fiecare activitate de supraveghere tehnică, în care sunt consemnate rezultatele activităţilor efectuate care privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, datele de identificare ale suportului care conţine rezultatul activităţilor de supraveghere tehnică, numele persoanelor la care se referă, dacă sunt cunoscute, sau alte date de identificare, precum şi, după caz, data şi ora la care a început activitatea de supraveghere şi data şi ora la care s-a încheiat. ***(2) La procesul-verbal se ataşează, în plic sigilat, o copie a suportului care conţine rezultatul activităţilor de supraveghere tehnică. Suportul sau o copie certificată a acestuia se păstrează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat şi va fi pus la dispoziţia instanţei, la solicitarea acesteia. După sesizarea instanţei, copia suportului***	*participanţilor sunt redate integral într-un proces-verbal de procuror sau de lucrătorul din cadrul poliţiei judiciare delegat de procuror, în care se menţionează autorizaţia dată pentru efectuarea acestora, numărul ori numerele posturilor telefonice sau alte date de identificare a legăturilor între care s-au purtat convorbirile ori comunicările, numele persoanelor care le-au purtat, dacă sunt cunoscute, data şi ora fiecărei convorbiri ori comunicări în parte şi numărul de ordine al suportului pe care se face imprimarea.* *Procesul-verbal este certificat pentru autenticitate de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală în cauză. Dacă săvârşirea unor infracţiuni are loc prin convorbiri sau comunicări care conţin secrete de stat, consemnarea se face în procese-verbale separate, iar dispoziţiile art. 97 alin. 3 se aplică în mod corespunzător. Corespondenţele în altă limbă decât cea română sunt transcrise în limba română, prin intermediul unui interpret.* *La procesul-verbal se ataşează, în plic sigilat, o copie a suportului care conţine înregistrarea convorbirii.*	***de către persoana care a efectuat copia.*** ***Deosebit de prevedeile anterioare, în această situaţie textul instituie obligativitatea utilizării semnăturii electronice, formularea având de această dată caracter imperativ, cum de altfel este firesc.***

care conţine activităţile de supraveghere tehnică şi copii de pe procesele-verbale se păstrează la grefa instanţei, în locuri speciale, în plic sigilat, la dispoziţia exclusivă a judecătorului sau completului învestit cu soluţionarea cauzei. ***(2^1) Orice persoană autorizată care realizează copii ale unui suport de stocare a datelor informatice care conţine rezultatul activităţilor de supraveghere tehnică are posibilitatea să verifice integritatea datelor incluse în suportul original şi, după efectuarea copiei, să semneze datele incluse în aceasta, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat şi care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate, aceasta asumându-şi astfel responsabilitatea în ceea ce priveşte integritatea datelor.*** ***(3) Convorbirile, comunicările sau***	*Suportul original se păstrează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, şi va fi pus la dispoziţia instanţei, la solicitarea acesteia. După sesizarea instanţei, copia suportului care conţine înregistrarea convorbirii şi copii de pe procesele-verbale se păstrează la grefa instanţei, în locuri speciale, în plic sigilat, la dispoziţia exclusivă a judecătorului sau completului învestit cu soluţionarea cauzei.*	

conversaţiile purtate într-o altă limbă decât cea română sunt transcrise în limba română, prin intermediul unui interpret, care are obligaţia de a păstra confidenţialitatea. ***(4) Convorbirile, comunicările sau conversaţiile interceptate şi înregistrate, care privesc fapta ce formează obiectul cercetării ori contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, sunt redate de către procuror sau organul de cercetare penală într-un proces-verbal în care se menţionează mandatul emis pentru efectuarea acestora, numerele posturilor telefonice, datele de identificare ale sistemelor informatice ori ale punctelor de acces, numele persoanelor ce au efectuat comunicările, dacă sunt cunoscute, data şi ora fiecărei convorbiri sau comunicări. Procesul-verbal este certificat pentru autenticitate de către procuror.*** ***(5) După încetarea măsurii de supraveghere, procurorul informează judecătorul de drepturi şi***		

libertăţi despre activităţile efectuate.		
ART. 144 ***Prelungirea mandatului de supraveghere tehnică*** ***(1) Mandatul de supraveghere tehnică poate fi prelungit, pentru motive temeinic justificate, de către judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă, la cererea motivată a procurorului, în cazul în care sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 139, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile.*** ***(2) Judecătorul de drepturi şi libertăţi se pronunţă în camera de consiliu, fără citarea părţilor, prin încheiere care nu este supusă căilor de atac. Întocmirea minutei este obligatorie.*** ***#M2*** ***(3) Durata totală a măsurilor de supraveghere tehnică, cu privire la aceeaşi persoană şi aceeaşi faptă, nu poate depăşi, în aceeaşi cauză, 6 luni, cu excepţia măsurii de supraveghere video, audio sau prin fotografiere în***	**ART. 91^1** ***Condiţiile şi cazurile de interceptare şi înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*** *Autorizaţia poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleaşi condiţii, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile.* *Durata totală a interceptărilor şi înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeaşi persoană şi aceeaşi faptă, nu poate depăşi 120 de zile.*	***Noutatea constă în faptul că durata totală a măsurilor de supraveghere tehnică, cu privire aceeaşi persoană şi aceeaşi faptă, în aceeaşi cauză nu poate depăşi 6 luni de zile. Excepţie face numai măsura supravegherii video, audio sau prin fotografiere în spaţii private, care nu poate depăşi 120 de zile.*** ***Din formularea textului rezultă că cele trei condiţii trebuie îndeplinite cumulativ, fiind aplicabile şi situaţiei în care supravegherea video, audio sau prin fotografiere are loc în spaţii private, caz în care durata maximă este de 120 zile.*** ***În practică ar putea exista situaţii în care în aceeaşi cauză, pentru aceeaşi faptă şi faţă de aceeaşi persoană să fie autorizate la date diferite şi pe cale de consecinţă puse în aplicare la date diferite, diverse măsuri de supraveghere tehnică (înregistrare audio, video, fotografiere etc.) în funcţie de necesităţile cauzei.*** ***Date fiind formulările imperative ale textului de lege cu privire la intervalul maxim şi folosirea termenului „durata totală” a măsurilor de supraveghere şi nu durata măsurii de supraveghere, apreciem că la calculul celor 6 luni respectiv 120 zile trebuie avut în vedere intervalele de timp însumate ale tuturor măsurilor de supraveghere tehnică autorizate şi aplicate.***

spaţii private, care nu poate depăşi 120 de zile.		
ART. 145 ***Informarea persoanei supravegheate*** ***(1) După încetarea măsurii de supraveghere tehnică, procurorul informează, în scris, în cel mult 10 zile, pe fiecare subiect al unui mandat despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privinţa sa.*** ***(2) După momentul informării, persoana supravegheată are dreptul de a lua cunoştinţă, la cerere, de conţinutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activităţile de supraveghere tehnică efectuate. De asemenea, procurorul trebuie să asigure, la cerere, ascultarea convorbirilor, comunicărilor sau conversaţiilor ori vizionarea imaginilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică.*** ***(3) Termenul de formulare a cererii este de 20 de zile de la data comunicării informării***	ART. 91^3 *Certificarea înregistrărilor* *La prezentarea materialului de urmărire penală, procurorul este obligat să prezinte învinuitului sau inculpatului procesele-verbale în care sunt redate convorbirile înregistrate şi să asigure, la cerere, ascultarea acestora.* *Dacă în cauză s-a dispus o soluţie de netrimitere în judecată, procurorul este obligat să înştiinţeze despre aceasta persoana ale cărei convorbiri sau comunicări au fost interceptate şi înregistrate. Suportul pe care sunt imprimate convorbirile înregistrate se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidenţialităţii, şi se păstrează până la împlinirea termenului de prescripţie a răspunderii penale pentru fapta ce a format obiectul cauzei, când se distrug, încheindu-se proces-verbal în acest sens.*	***Noul Cod de procedură penală introduce mai multe elemente noi cu privire la modalităţile în care se realizează informarea persoanei supravegheate, termenele, condiţiile şi situaţiile în care aceasta poate fi amânată, aspecte care nu se regăsesc în actualele prevederi.*** ***Astfel, după încetarea măsurii de supraveghere tehnică procurorul este obligat să informeze în scris în maximum 10 zile pe fiecare subiect al unui mandat despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privinţa sa. De observat că această obligaţie de încunoştiinţare nu este condiţionată de finalizarea cercetărilor în cauză, de prezentarea materialului de urmărire penală sau de adoptarea unei soluţii.*** ***Din momentul informării, persoana supravegheată (care nu trebuie neapărat să aibă calitatea de inculpat) are dreptul să ia cunoştinţă la cerere de conţinutul proceselor-verbale care atestă activităţile de supraveghere tehnică efectuate. De asemenea, la cererea persoanei supravegheate procurorul trebuie să-i asigure ascultarea convorbirilor sau conversaţiilor ori vizionarea imaginilor.*** ***Spre deosebire de actuala reglementare, dispoziţiile din Noul Cod de procedură penală prevăd un termen de 20 zile de la data informării scrise făcută de procuror în care subiectul poate formula cerere de a lua cunoştinţă de procesele-verbale respectiv de ascultare a convorbirilor, comunicărilor, coversaţiilor ori de vizionare a imaginilor.*** ***Un alt element de noutate este este prevederea posibilităţii pentru procuror de a amâna motivat efectuarea informării scrise sau a prezentării suporturilor pe care sunt stocate activităţile de supraveghere tehnică ori a procesului-verbale de redarepână cel mai târziu la terminarea urmăririi penale sau până la clasarea cauzei. Dat fiind faptul că regula este ca informarea şi prezentarea înregistrărilor să fie realizate în termenele anterior arătate (10 respectiv 20 zile), legiuitorul a prevăzut condiţiile în care pot avea loc amândouă: perturbarea sau periclitarea bunei desfăşurări a urmăririi penaleîn cauză; punerea în pericol a siguranţei victimei, a martorilor sau a membrilor acestora; dificultăţi în supraveghereaa tehnică asupra altor peroane implicate în cauză, cerinţe care nu trebuie îndeplinite cumulativ.*** ***Cu toate că legea nu prevede expres, în cazul în care se impune amânarea, procurorul se pronunţă prin ordonanţă, potrivit art. 286 N.C.P.P. ("Actele organelor de urmărire penală").***

scrise prevăzute la alin. (1). ***(4) Procurorul poate să amâne motivat efectuarea informării sau a prezentării suporturilor pe care sunt stocate activităţile de supraveghere tehnică ori a proceselor-verbale de redare, dacă aceasta ar putea conduce la:*** ***a) perturbarea sau periclitarea bunei desfăşurări a urmăririi penale în cauză;*** ***b) punerea în pericol a siguranţei victimei, a martorilor sau a membrilor familiilor acestora;*** ***c) dificultăţi în supravegherea tehnică asupra altor persoane implicate în cauză.*** ***(5) Amânarea prevăzută la alin. (4) se poate dispune cel mai târziu până la terminarea urmăririi penale sau până la clasarea cauzei.***		
ART. 146 ***Conservarea materialelor rezultate din supravegherea tehnică*** ***(1) Dacă în cauză s-a dispus o soluţie de clasare, împotriva căreia nu a fost formulată plângere în termenul legal prevăzut la***	**ART. 91^3** ***Certificarea înregistrărilor*** *Dacă în cauză s-a dispus o soluţie de netrimitere în judecată, procurorul este obligat să înştiinţeze despre aceasta persoana ale cărei convorbiri sau comunicări au fost interceptate şi înregistrate. Suportul pe care*	***Noul Cod de procedură penală nu conţine în principal dispoziţii noi în ceea ce priveşte modul în care trebuie conservate materialele rezultate din supravegherea tehnică.*** ***Noutăţile sunt determinate de instituţiile noi prevăzute de Noul Cod de procedură penală, cum este cea a judecătorului de drepturi şi libertăţi.*** ***Astfel, în cazul în care s-a dispus o soluţie de clasare împotriva căreia nu a fost formulată plângere în termenul legal de 20 zile prevăzut de art. 340 din Noul Cod de procedură penală sau plângerea a fost respinsă, procurorul are obligaţia să înştiinţeze de îndată despre aceasta judecătorul de drepturi şi libertăţi care va dispune conservarea suportului probator sau a copiei certificate a acestuia, prin arhivarea, o dată cu dosarul cauzei, la sediul instanţei în***

art. 340 sau plângerea a fost respinsă, procurorul înştiinţează de îndată despre aceasta pe judecătorul de drepturi şi libertăţi. ***(2) Judecătorul de drepturi şi libertăţi dispune conservarea suportului material sau a copiei certificate a acestuia, prin arhivare la sediul instanţei în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidenţialităţii.*** ***(3) Dacă în cauză instanţa a pronunţat o hotărâre de condamnare, de renunţare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, de achitare ori încetare a procesului penal, rămasă definitivă, suportul material sau copia acestuia se conservă prin arhivare odată cu dosarul cauzei la sediul instanţei, în locuri speciale, cu asigurarea confidenţialităţii.***	*sunt imprimate convorbirile înregistrate se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidenţialităţii, şi se păstrează până la împlinirea termenului de prescripţie a răspunderii penale pentru fapta ce a format obiectul cauzei, când se distrug, încheindu-se proces-verbal în acest sens.* *După arhivare, suportul pe care sunt imprimate convorbirile înregistrate poate fi consultat sau copiat în cazul reluării cercetărilor sau în condiţiile prevăzute în art. 91^2 alin. 5 şi numai de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, iar în alte cazuri numai cu autorizarea judecătorului.* *Dacă în cauză instanţa a pronunţat o hotărâre de condamnare, achitare sau încetare a procesului penal, rămasă definitivă, suportul original şi copia acestuia se arhivează odată cu dosarul cauzei la sediul instanţei, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidenţialităţii. După arhivare, suportul pe care sunt imprimate convorbirile înregistrate poate fi consultat sau copiat numai în condiţiile prevăzute în art. 91^2 alin. 5, cu*	***locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidenţialităţii.*** ***În aceleaşi condiţii se realizează conservarea în cazul în care s-a pronunţat o hotărâre de condamnare, de achitare, de încetare a procesului verbal de renunţare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, rămasă definitivă (ultimele două fiind instituţii nou introduse de Noul Cod de procedură penbală.*** ***Datele rezultate din măsurile de supraveghere care nu privesc fapta ce formează obiectul acestora sau nu conduc la identificarea ori localizarea persoanelor se arhivează la sediul parchetului în locuri speciale cu asigurarea confidenţialităţii dacă nu sunt folosite în alte cauze.*** ***Acestea sunt păstrate 1 an de zile după soluţionarea definitivă a cauzei după care sunt distruse de procuror care va întocmi în acest sens un proces-verbal (a se vedea dispoziţiile art. 142 alin. 5 şi 6 din Noul Cod de procedură penală).***

	încuviinţarea prealabilă a preşedintelui instanţei.	
ART. 147 ***Reţinerea, predarea şi percheziţionarea trimiterilor poştale*** ***(1) Reţinerea, predarea şi percheziţionarea trimiterilor poştale se poate dispune de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea, cu privire la scrisorile, trimiterile poştale sau obiectele trimise ori primite de făptuitor, suspect, inculpat sau de orice persoană care este bănuită că primeşte ori trimite prin orice mijloc aceste bunuri de la făptuitor, suspect sau inculpat ori bunuri destinate acestuia, dacă:*** ***a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârşirea***	***ART. 98*** ***Reţinerea şi predarea corespondenţei şi a obiectelor*** *(1) Instanţa de judecată, la propunerea procurorului, în cursul urmăririi penale, sau din oficiu, în cursul judecăţii, poate dispune ca orice unitate poştală sau de transport să reţină şi să predea scrisorile, telegramele şi oricare altă corespondenţă, ori obiectele trimise de învinuit sau inculpat, ori adresate acestuia, fie direct, fie indirect.* *(1^1) Măsura prevăzută în alin. 1 se dispune dacă sunt întrunite condiţiile arătate în art. 91^1 alin. 1 şi potrivit procedurii acolo prevăzute.* *(1^2) Reţinerea şi predarea scrisorilor, telegramelor şi a oricăror alte corespondenţe ori obiecte la care se referă alin. 1 pot fi dispuse, în scris, în cazuri urgente şi temeinic justificate şi de procuror, care este obligat să informeze de îndată despre aceasta instanţa.* *(2) Corespondenţa şi obiectele ridicate care nu au legătură cu cauza se restituie destinatarului.*	***Conform dispoziţiilor Noului Cod de procedură penală, reţinerea, predarea şi percheziţionarea trimiterilor poştale se dispun de judecătorul de drepturi şi libertăţi spre deosebire de Codul de procedură penală în vigoare care prevede că cererea formulată în acest sens se soluţionează de instanţa de judecată.*** ***Condiţiile în care se dispune această măsură şi procedura sunt similare celor prevăzute în cazul măsurii de supraveghere tehnică, astfel încât o reiterare a acestora nu se justifică.*** ***Ca şi în cazul dispunerii măsurii de supraveghere tehnică este interzisă reţinerea, predarea şi percheziţionarea trimiterilor poştale în raporturile dintre avocat şi suspect, inculpat sau orice altă persoană pe care o apără, cu excepţia cazului în care sunt date că avocatul săvârşeşte sau pregăteşte săvârşirea vreunei infracţiuni de natura celor arătate în art. 139 alin. 2 din Noul Cod de procedură penală.*** ***Dispoziţiile Noului Cod de procedură penală prevăd pe lângă reţinerea şi predarea şi percheziţia trimiterilor poştale.*** ***S-a avut în vedere de către legiuitor posibilitatea percheziţionării corespondenţei şi a trimiterilor poştale (ex. colet) în vederea identificării şi ridicării de bunuri primite ori trimise pe această cale de făptuitor, suspect, inculpat sau orice persoană care este bănuită că primeşte ori trimite astfel de bunuri.*** ***Această măsură având ca obiect reţinerea, predarea şi percheziţionarea trimiterilor poştale poate fi dispusă şi de procuror cu respectarea aceloraşi condiţii ca în situaţia dispunerii măsurii de supraveghere tehnică, aplicându-se corespunzător aceleaşi prevederi legale.*** ***Noul Cod de procedură penală conţine dispoziţii exprese care instituie obligaţii pentru unităţile poştale sau de transport şi orice alte persoane fizice sau juridice care efectuează activitate de transport sau transfer de informaţii de a reţine şi preda procurorului scrisorile, trimiterile poştale ori obiectele la care se face referire în mandatul dispus de judecător sau în autorizaţia emisă de procuror.*** ***Ca şi în cazul măsurii supravegherii tehnice, procurorul îl informează în scris cu cel mult 10 zile pe fiecare subiect al mandatului despre măsura luată în privinţa sa. După momentul informării, persoana respectivă are dreptul de a lua cunoştinţă de activităţile efectuate.*** ***Se constată că legiuitorul nu a mai prevăzut un termen de 20 zile în care persoana interesată să poată face cererea, ca în cazul măsurii de supraveghere tehnică.*** ***Măsura privind reţinerea, predarea şi percheziţionarea trimiterilor poştale poate fi prelungită în aceleaşi condiţii ca şi măsura de supraveghere tehnică.***

unei infracţiuni; *b) măsura este necesară şi proporţională cu restrângerea drepturilor şi libertăţilor fundamentale, date fiind particularităţile cauzei, importanţa informaţiilor sau a probelor ce urmează a fi obţinute ori gravitatea infracţiunii;* *c) probele nu ar putea fi obţinute în alt mod sau obţinerea lor ar presupune dificultăţi deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranţa persoanelor sau a unor bunuri de valoare.* *(2) Este interzisă reţinerea, predarea şi percheziţionarea corespondenţei sau a trimiterilor poştale trimise ori primite în raporturile dintre avocat şi suspectul, inculpatul sau orice altă persoană pe care acesta o apără, cu excepţia situaţiilor în care există date că avocatul săvârşeşte sau pregăteşte săvârşirea unei infracţiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2).* *(3) Dispoziţiile art. 140 se aplică în mod corespunzător.*		

(4) În cazurile în care există urgenţă, iar obţinerea mandatului de reţinere, predare şi percheziţionare a trimiterilor poştale în condiţiile art. 140 ar conduce la o întârziere substanţială a cercetărilor, la pierderea, alterarea sau distrugerea probelor ori ar pune în pericol siguranţa victimei sau a altor persoane şi sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1) şi (2), procurorul poate dispune, pe o durată de maximum 48 de ore, măsurile prevăzute la alin. (1). Dispoziţiile art. 141 alin. (2) - (8) se aplică în mod corespunzător. *(5) Unităţile poştale sau de transport şi orice alte persoane fizice sau juridice care efectuează activităţi de transport sau transfer de informaţii sunt obligate să reţină şi să predea procurorului scrisorile, trimiterile poştale ori obiectele la care se face referire în mandatul dispus de judecător sau în autorizaţia emisă de procuror.* *(6) Corespondenţa,*		

trimiterile poştale sau obiectele ridicate şi percheziţionate care nu au legătură cu cauza se restituie destinatarului. ***(7) După efectuarea activităţilor autorizate, procurorul îl informează, în cel mult 10 zile, în scris, pe fiecare subiect al unui mandat despre măsura ce a fost luată în privinţa sa. După momentul informării, persoana ale cărei corespondenţă, trimiteri poştale sau obiecte au fost ridicate şi percheziţionate are dreptul de a lua cunoştinţă de activităţile efectuate.*** ***(8) Dispoziţiile art. 145 alin. (4) şi (5) se aplică în mod corespunzător.*** ***(9) Măsura poate fi prelungită în condiţiile art. 144.***		
ART. 148 ***Utilizarea investigatorilor sub acoperire sau cu identitate reală şi a colaboratorilor*** ***(1) Autorizarea folosirii investigatorilor sub acoperire se poate dispune de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea***	*ART. 224* ***Acte premergătoare*** *În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare.* *De asemenea, în vederea strângerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale, pot efectua acte*	***În raport cu actuala reglementare, dispoziţiile din Noul Cod de procedură penală conţin elemente noi care nu se regăsesc în prezent în ceea ce priveşte condiţiile în care se pot utiliza investigatori sub acoperire, categoriile de infracţiuni, durata măsurii şi prelungirea acesteia, măsurile de protecţie a investigatorului şi a membrilor acestora, persoanele care pot cunoaşte adevărata identitate a investigatorilor şi a colaboratorilor acestuia, folosirea de către aceştia a unor dispozitive tehnice pentru fotografiere sau înregistrări audio şi video. Astfel, Noul Cod de procedură penală prevede că autorizarea investigatorului sub acoperire se dispune dacă există <u>o suspiciune rezonabilă</u> cu privire la pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni, spre deosebire de Codul de procedură penală în vigoare conform căruia trebuie să existe <u>indicii temeinice şi concrete</u>.*** ***Sfera infracţiunilor în cazul cărora pot fi utilizaţi investigatori sub acoperire, mai mare decât în***

penală, pe o perioadă de maximum 60 de zile, dacă: ***a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni contra securităţii naţionale prevăzute de Codul penal şi de alte legi speciale, precum şi în cazul infracţiunilor de trafic de droguri, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism sau asimilate acestora, de finanţare a terorismului, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, falsificare de instrumente de plată electronică, şantaj, lipsire de libertate, evaziune fiscală, în cazul infracţiunilor de corupţie, al infracţiunilor asimilate infracţiunilor de corupţie, al infracţiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, al infracţiunilor care se săvârşesc prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică ori în cazul altor infracţiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare ori există o suspiciune rezonabilă că o***	*premergătoare şi lucrătorii operativi din Ministerul de Interne, precum şi din celelalte organe de stat cu atribuţii în domeniul siguranţei naţionale, anume desemnaţi în acest scop, pentru fapte care constituie, potrivit legii, ameninţări la adresa siguranţei naţionale.* *Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.* *ART. 224^1* ***Actele premergătoare efectuate de investigatorii sub acoperire*** *În cazul în care există indicii temeinice şi concrete că s-a săvârşit sau că se pregăteşte săvârşirea unei infracţiuni contra siguranţei naţionale prevăzute în Codul penal şi în legi speciale, precum şi în cazul infracţiunilor de trafic de stupefiante şi de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, sau a unei infracţiuni prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, cu modificările şi completările ulterioare, ori a unei alte infracţiuni grave care nu poate fi descoperită sau ai cărei făptuitori nu pot fi*	***actuala reglementare.*** ***Intră în această categorie şi faptele asimilate actelor de terorism, de finanţare a terorismului, falsificare de instrumente de plată electronică, şantaj, lipsire de libertate, evaziune fiscală, infracţiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, infracţiunile care se săvârşesc prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică, ori în cazul altor infracţiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare ori există o suspiciune rezonabilă că o persoană este implicată în activităţi infracţionale ce au legătură cu infracţiunile pentru care pot fi folosiţi investigatori sub acoperire.*** ***De asemenea, ca şi în cazul dispunerii măsurii de supraveghere tehnică, respectiv de reţinere, predare şi percheziţionare a trimiterilor poştale, măsura trebuie să fie necesară şi proporţională cu restrângerea drepturilor şi libertăţilor fundamentale date fiind particularităţile cauzei, importanâa infracţiunilor, a probelor care vor fi obţinute ori gravitatea infracţiunii.*** ***O a treia condiţie este ca probele sau localizarea şi identificarea făptuitorului, suspectului sau inculpatului nu ar putea fi obţinute în alt mod sau obţinerea lor ar presupune dificultăţi deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranţa persoanelor sau a unor bunuri de valoare.*** ***Aşa cum am arătat şi anterior aceste trei condiţii trebuie îndeplinite cumulativ. În ceea ce priveşte ultima condiţie, de observat că prezintă mai multe modalităţi care nu trebuie cumulate, fiind suficient unul din acestea pentru ca această a treia condiţie să fie îndeplinită.*** ***În Noul Cod de procedură penală sunt mai bine definite cazurile în care pot fi folosiţi ca investigatori sub acoperire şi lucrătorii operativi din cadrul organelor de stat care desfăşoară potrivit legii activităţi de informaţii în vederea asigurării securităţii naţionale (infracţiuni contra securităţii naţionale şi infracţiuni de terorism).*** ***O dispoziţie nouă este şi prevederea expresă că investigatorul sub acoperire poate folosi dispozitive tehnice pentru a obţine fotografii sau înregistrări audio şi video caz în care procurorul sesizează*** ***judecătorul de drepturi şi libertăţi şi acesta dispune emiterea mandatului de supraveghere tehnică (în caz de urgenţă autorizarea este dispusă chiar de procuror cu respectarea dispoziţiilor legale în materie (art. 141).*** ***În ceea ce priveşte durata maximă pentru care se poate autoriza folosirea investigatorilor sub acoperire, elementul de noutate constă în aceea că fiecare perioadă de autorizare poate fi prelungită cu maxim 60 zile în loc de 30 zile ca în actualul Cod de procedură penală iar durata totală a măsurii în aceeaşi cauză şi cu privire la aceeaşi persoană nu mai este limitată la 1 an de zile în cazul unor anumite categorii de infracţiuni expres arătate (contra vieţii, securităţii naţionale, trafic de droguri, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare bani, infracţiunile impotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene).***

persoană este implicată în activităţi infracţionale ce au legătură cu infracţiunile enumerate mai sus; ***b) măsura este necesară şi proporţională cu restrângerea drepturilor şi libertăţilor fundamentale, date fiind particularităţile cauzei, importanţa informaţiilor sau a probelor ce urmează a fi obţinute ori gravitatea infracţiunii;*** ***c) probele sau localizarea şi identificarea făptuitorului, suspectului ori inculpatului nu ar putea fi obţinute în alt mod sau obţinerea lor ar presupune dificultăţi deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranţa persoanelor sau a unor bunuri de valoare.*** ***(2) Măsura se dispune de procuror, din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanţă care trebuie să cuprindă, în afara menţiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2):*** ***a) indicarea activităţilor pe care investigatorul sub acoperire este autorizat să le desfăşoare;*** ***b) perioada pentru care***	*identificaţi prin alte mijloace, pot fi folosiţi, în vederea strângerii datelor privind existenţa infracţiunii şi identificarea persoanelor faţă de care există presupunerea că au săvârşit o infracţiune, investigatori sub o altă identitate decât cea reală.* *Investigatorii sub acoperire sunt lucrători operativi din cadrul poliţiei judiciare şi pot fi folosiţi numai pe o perioadă determinată, în condiţiile prevăzute în art. 224^2 şi 224^3.* *Investigatorul sub acoperire culege date şi informaţii în baza autorizaţiei emise potrivit dispoziţiilor prevăzute în art. 224^2, pe care le pune, în totalitate, la dispoziţia procurorului.* *ART. 224^2* ***Autorizarea folosirii investigatorilor sub acoperire*** *Persoanele prevăzute în art. 224^1 pot efectua investigaţii numai cu autorizarea motivată a procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.* *Autorizarea este dată prin ordonanţă motivată, pentru o perioadă de cel mult 60 de zile şi poate fi prelungită pentru motive temeinic justificate. Fiecare prelungire nu poate depăşi 30 de zile, iar durata*	

s-a autorizat măsura; ***c) identitatea atribuită investigatorului sub acoperire.*** ***(3) În cazul în care procurorul apreciază că este necesar ca investigatorul sub acoperire să poată folosi dispozitive tehnice pentru a obţine fotografii sau înregistrări audio şi video, sesizează judecătorul de drepturi şi libertăţi în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică. Dispoziţiile art. 141 se aplică în mod corespunzător.*** ***(4) Investigatorii sub acoperire sunt lucrători operativi din cadrul poliţiei judiciare. În cazul investigării infracţiunilor contra securităţii naţionale şi infracţiunilor de terorism pot fi folosiţi ca investigatori sub acoperire şi lucrători operativi din cadrul organelor de stat care desfăşoară, potrivit legii, activităţi de informaţii în vederea asigurării securităţii naţionale.*** ***(5) Investigatorul sub***	*totală a autorizării, în aceeaşi cauză şi cu privire la aceeaşi persoană, nu poate depăşi un an.* *În cererea de autorizare adresată procurorului se vor menţiona datele şi indiciile privitoare la faptele şi persoanele faţă de care există presupunerea că au săvârşit o infracţiune, precum şi perioada pentru care se cere autorizarea.* *Ordonanţa procurorului prin care se autorizează folosirea investigatorului sub acoperire trebuie să cuprindă, pe lângă menţiunile prevăzute la art. 203, următoarele:* *a) indiciile temeinice şi concrete care justifică măsura şi motivele pentru care măsura este necesară;* *b) activităţile pe care le poate desfăşura investigatorul sub acoperire;* *c) persoanele faţă de care există presupunerea că au săvârşit o infracţiune;* *d) identitatea sub care investigatorul sub acoperire urmează să desfăşoare activităţile autorizate;* *e) perioada pentru care se dă autorizarea;* *f) alte menţiuni prevăzute de lege.* *În cazuri urgente şi temeinic*	

acoperire culege date şi informaţii în baza ordonanţei emise potrivit alin. (1) - (3), pe care le pune, în totalitate, la dispoziţia procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, întocmind un proces-verbal. ***(6) În cazul în care desfăşurarea activităţii investigatorului impune participarea autorizată la anumite activităţi, procurorul procedează potrivit dispoziţiilor art. 150.*** ***(7) Organele judiciare pot folosi sau pune la dispoziţia investigatorului sub acoperire orice înscrisuri ori obiecte necesare pentru desfăşurarea activităţii autorizate. Activitatea persoanei care pune la dispoziţie sau foloseşte înscrisurile ori obiectele nu constituie infracţiune.*** ***(8) Investigatorii sub acoperire pot fi audiaţi ca martori în cadrul procesului penal în aceleaşi condiţii ca şi martorii ameninţaţi.*** ***(9) Durata măsurii poate fi prelungită pentru motive temeinic justificate, în cazul***	*justificate se poate solicita autorizarea şi a altor activităţi decât cele pentru care există autorizare, procurorul urmând să se pronunţe de îndată.* *ART. 224^3* ***Folosirea datelor obţinute de investigatorii sub acoperire*** *Datele şi informaţiile obţinute de investigatorul sub acoperire pot fi folosite numai în cauza penală şi în legătură cu persoanele la care se referă autorizaţia emisă de procuror.* *Aceste date şi informaţii vor putea fi folosite şi în alte cauze sau în legătură cu alte persoane, dacă sunt concludente şi utile.* ***Legea nr. 687/2001 privind prevenirea şi combaterea traficului de persoane*** ***ART. 22)*** *În vederea strângerii datelor necesare începerii urmăririi penale pot fi folosiţi investigatori sub acoperire, în condiţiile legii.* ***LEGE nr. 143 din 26 iulie 2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri*** *ART. 21)* *(1) Procurorul poate autoriza folosirea investigatorilor acoperiţi pentru descoperirea*	

în care sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1), fiecare prelungire neputând depăşi 60 de zile. Durata totală a măsurii, în aceeaşi cauză şi cu privire la aceeaşi persoană, nu poate depăşi un an, cu excepţia infracţiunilor contra vieţii, securităţii naţionale, infracţiunilor de trafic de droguri, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, precum şi infracţiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene. ***(10) În situaţii excepţionale, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1), iar folosirea investigatorului sub acoperire nu este suficientă pentru obţinerea datelor sau informaţiilor ori nu este posibilă, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate autoriza folosirea unui colaborator, căruia îi poate fi atribuită o altă identitate decât cea reală.*** ***Dispoziţiile alin. (2) - (3) şi (5) - (9) se aplică în mod corespunzător.***	*faptelor, identificarea autorilor şi obţinerea mijloacelor de probă, în situaţiile în care există indicii temeinice că a fost săvârşită sau că se pregăteşte comiterea unei infracţiuni dintre cele prevăzute în prezenta lege.* *(2) Autorizarea este dată în formă scrisă pentru o perioadă de cel mult 60 de zile şi poate fi prelungită pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile.* ***LEGE nr. 78 din 8 mai 2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie*** *ART. 26^1)* *(1) În cazul în care există indicii temeinice şi concrete că s-a săvârşit sau că se pregăteşte săvârşirea de către un funcţionar a unei infracţiuni de luare de mită, prevăzută de art. 254 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite, prevăzută de art. 256 din Codul penal, sau de trafic de influenţă, prevăzută de art. 257 din Codul penal, procurorul poate autoriza folosirea investigatorilor sub acoperire sau a investigatorilor cu identitate reală, în scopul descoperirii faptelor, identificării făptuitorilor şi obţinerii*	

	mijloacelor de probă. *(2) Investigatorii sub acoperire sunt lucrători operativi din cadrul poliţiei judiciare, anume desemnaţi în acest scop, în condiţiile legii.* *(3) Investigatorii cu identitate reală sunt lucrători operativi din cadrul poliţiei judiciare.* *(4) Autorizarea folosirii investigatorilor sub acoperire sau a investigatorilor cu identitate reală este dată prin ordonanţă motivată de procurorul competent să efectueze urmărirea penală, pentru o perioadă de cel mult 30 de zile, care poate fi prelungită motivat numai dacă temeiurile care au determinat autorizarea se menţin. Fiecare prelungire nu poate depăşi 30 de zile, iar durata totală a autorizării, în aceeaşi cauză şi cu privire la aceeaşi persoană, nu poate depăşi 4 luni.* *(5) Ordonanţa procurorului prin care se autorizează folosirea investigatorilor sub acoperire sau a investigatorilor cu identitate reală trebuie să cuprindă, pe lângă menţiunile prevăzute la art. 203 din Codul de procedură penală, următoarele:* *a) indiciile temeinice şi concrete cu privire la săvârşirea*	

	sau la pregătirea săvârşirii infracţiunilor prevăzute la art. 254, 256 sau 257 din Codul penal; *b) funcţionarul faţă de care există presupunerea că a săvârşit sau pregăteşte săvârşirea unei infracţiuni dintre cele prevăzute la art. 254, 256 sau 257 din Codul penal, atunci când identitatea acestuia este cunoscută;* *c) activităţile pe care investigatorul sub acoperire sau investigatorul cu identitate reală este autorizat să le efectueze;* *d) identitatea sub care investigatorul sub acoperire urmează a efectua activităţile autorizate;* *e) perioada pentru care se dă autorizarea.* *(6) Investigatorii sub acoperire sau investigatorii cu identitate reală pot fi autorizaţi să promită, să ofere sau, după caz, să dea bani ori alte foloase unui funcţionar, în condiţiile prevăzute la art. 254, 256 sau 257 din Codul penal.* *(7) Procesele-verbale încheiate de investigatorii sub acoperire sau de investigatorii cu identitate reală cu privire la activităţile desfăşurate, autorizate în condiţiile alin. (6), pot constitui mijloace de probă şi*	

	pot fi folosite numai în cauza penală în care a fost dată autorizarea. *(8) Identitatea reală a investigatorilor sub acoperire nu poate fi dezvăluită în timpul ori după terminarea acţiunii acestora.* *(9) Procurorul competent să autorizeze folosirea unui investigator sub acoperire are dreptul să-i cunoască adevărata identitate, cu respectarea secretului profesional.* *(10) Investigatorii sub acoperire sau investigatorii cu identitate reală pot fi audiaţi ca martori în condiţiile art. 86^2 din Codul de procedură penală.* ***LEGE nr. 656 din 7 decembrie 2002 pentru prevenirea şi sancţionarea spălării banilor, precum şi pentru instituirea unor măsuri de prevenire şi combatere a finanţării actelor de terorism*** *ART. 36)* *În cazul în care există indicii temeinice şi concrete că s-a săvârşit sau că se pregăteşte săvârşirea unei infracţiuni de spălare a banilor ori de finanţare a actelor de terorism, care nu poate fi descoperită sau ai cărei făptuitori nu pot fi identificaţi prin alte mijloace, pot fi folosiţi,*	

	în vederea strângerii datelor privind existenţa infracţiunii şi identificarea făptuitorilor, investigatori sub acoperire, în condiţiile prevăzute de Codul de procedură penală. ***LEGE nr. 508 din 17 noiembrie 2004*** *privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea în cadrul Ministerului Public a Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism* *ART. 17)* *(1) În cazul în care există indicii temeinice că s-a săvârşit sau că se pregăteşte săvârşirea unei infracţiuni dintre cele atribuite prin prezenta lege în competenţa Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, care nu poate fi descoperită sau ai cărei făptuitori nu pot fi identificaţi prin alte mijloace, pot fi folosiţi investigatori sub acoperire sau colaboratori şi informatori ai poliţiei judiciare, în condiţiile Codului de procedură penală şi ale altor legi speciale.* *(2) Investigatorii sub acoperire sunt ofiţeri sau agenţi de poliţie judiciară special desemnaţi în acest scop şi, cu autorizarea motivată a procurorilor Direcţiei*	

	de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, pot efectua investigaţii în cazul infracţiunilor prevăzute în prezenta lege. Actele încheiate de investigatorii sub acoperire şi colaboratorii acestora constituie mijloace de probă. *(3) Procurorii Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism pot dispune şi autoriza efectuarea de livrări supravegheate, cu sau fără substituirea totală sau parţială a bunurilor, mărfurilor sau a substanţelor care fac obiectul livrării.* *(4) În cauzele de competenţa Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată, pentru buna desfăşurare a urmăririi penale, procurorii pot dispune măsuri specifice de protecţie a martorilor, a experţilor şi a victimelor, potrivit legii.* *(5) Persoanele prevăzute la alin. (1) şi (2) pot efectua investigaţii numai cu autorizarea motivată a procurorului din cadrul Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată care efectuează urmărirea penală.* *(6) Autorizarea este dată prin ordonanţă motivată, pentru o*	

	perioadă de cel mult 60 de zile, şi poate fi prelungită pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile; durata totală a autorizării, în aceeaşi cauză şi cu privire la aceeaşi persoană, nu poate depăşi un an. *(7) În cererea de autorizare adresată procurorului se vor menţiona datele şi indiciile privitoare la faptele şi persoanele faţă de care există presupunerea că au săvârşit o infracţiune, precum şi perioada pentru care se cere autorizarea.* *(8) Ordonanţa procurorului prin care se autorizează folosirea investigatorului sub acoperire trebuie să cuprindă, pe lângă menţiunile prevăzute la art. 203 din Codul de procedură penală, şi următoarele date:* *a) indiciile temeinice şi concrete care justifică măsura şi motivele pentru care măsura este necesară;* *b) activităţile pe care le poate desfăşura investigatorul sub acoperire;* *c) persoanele faţă de care există presupunerea că au săvârşit o infracţiune;* *d) identitatea sub care investigatorul sub acoperire urmează să desfăşoare activităţile autorizate;*	

	e) perioada pentru care se dă autorizarea; *f) alte menţiuni prevăzute de lege.* *(9) În cazuri urgente şi temeinic justificate se poate solicita autorizarea şi a altor activităţi decât cele pentru care există autorizare, procurorul urmând să se pronunţe de îndată.*	
ART. 149 ***Măsurile de protecţie a investigatorilor sub acoperire şi a colaboratorilor*** ***(1) Identitatea reală a investigatorilor sub acoperire şi a colaboratorilor cu o altă identitate decât cea reală nu poate fi dezvăluită.*** ***(2) Procurorul, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată are dreptul de a cunoaşte adevărata identitate a investigatorului sub acoperire şi a colaboratorului, cu respectarea secretului profesional.*** ***(3) Investigatorul sub acoperire, colaboratorul,***	*ART. 224^4* ***Măsuri de protecţie a investigatorilor sub acoperire*** *Identitatea reală a investigatorilor sub acoperire nu poate fi dezvăluită în timpul ori după terminarea acţiunii acestora.* *Procurorul competent să autorizeze folosirea unui investigator sub acoperire are dreptul să-i cunoască adevărata identitate, cu respectarea secretului profesional.*	***Referitor la măsurile de protecţie a investigatorilor sub acoperire şi a colaboratorilor, dispoziţiile care le reglementează au avut în vedere modificările introduse prin noul Cod de procedură penală, respectiv înfiinţarea unor instituţii noi precum judecătorul de drepturi şi libertăţi şi judecătorul de cameră preliminară cu atribuţii concrete pe linia autorizării unor măsuri solicitate de procuror şi a verificării legalităţii administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.*** ***Ca atare, adevărata identitate a investigatorilor sub acoperire şi a colaboratorilor cu o altă identitate au dreptul să o cunoască nu numai procurorul cum sunt dispoziţiile actualului cod, dar şi judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată cu respectarea secretului profesional.*** ***O altă dispoziţie cu caracter de noutate în această materie o reprezintă faptul că investigatorul sub acoperire, colaboratorul, informatorul, membrii familiilor acestora sau alte persoane supuse ameninţărilor, intimidărilor sau actelor de violenţă pot beneficia de măsuri speciale de protecţia martorilor, potrivit legii.*** ***Se cere condiţia ca aceste ameninţări, intimidări sau acte de violenţă să fie în legătură cu activitatea desfăşurată de investigatorul sub acoperire, informator sau de colaborator.***

informatorul, precum şi membrii de familie ai acestora sau alte persoane supuse ameninţărilor, intimidărilor sau actelor de violenţă, în legătură cu activitatea desfăşurată de investigatorul sub acoperire, informator sau colaborator, pot beneficia de măsuri specifice de protecţie a martorilor, potrivit legii.		
ART. 150 ***Participarea autorizată la anumite activităţi*** ***(1) Participarea autorizată la anumite activităţi în condiţiile art. 138 alin. (11) se poate dispune de către procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, pe o perioadă de maximum 60 de zile, dacă:*** ***a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni de trafic de droguri, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, şantaj, lipsire de libertate, evaziune fiscală, în cazul infracţiunilor de corupţie, al infracţiunilor***	***LEGE nr. 143 din 26 iulie 2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri*** *ART. 22)* *(1) Poliţiştii din formaţiunile de specialitate, care acţionează ca investigatori acoperiţi, precum şi colaboratorii acestora pot procura droguri, substanţe chimice, esenţiale şi precursori, cu autorizarea prealabilă a procurorului, în vederea descoperirii activităţilor infracţionale şi a identificării persoanelor implicate în astfel de activităţi.* *(2) Actele încheiate de poliţiştii şi colaboratorii acestora, prevăzuţi la alin. (1), pot constitui mijloace de probă.* ***LEGE nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi***	***Este o instituţie nouă în sensul că este reglementată în Noul Cod de procedură penală.*** ***Aşa cum este definită la art. 138 din Noul Cod de procedură penală, participarea autorizată la anumite activităţi constă în comiterea unor fapte similare laturii obiective a unei infracţiuni sau operaţiuni de natura celor expres arătate de textul de lege în baza autorizării prealabile a organului judiciar competent în scopul obţinerii de mijloace de probă.*** ***Participarea autorizată la anumite activităţi se dispune de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală pe o durată de maxim 60 zile.*** ***Pentru a putea fi dispusă această măsură trebuie îndeplinite cumulativ trei condiţii care se regăsesc şi în cazul celorlalte metode speciale de supraveghere şi cercetare şi care au fost prezentate anterior (suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârşirea unor anumite categorii de infracţiuni, măsura este necesară şi proporţională cu restrângerea drepturilor şi libertăţilor fundamentale, probele nu ar putea fi obţinute în alt mod sau ar presupune dificultăţi deosebite).*** ***Măsura poate fi dispusă de procuror din oficiu sau la cererea organelor de cercetare penală prin ordonanţă care trebuie să cuprindă menţiunile prevăzute expres în textul de lege.*** ***Măsura dispusă poate fi prelungită de procuror pentru motive temeinic justificate dacă sunt îndeplinite cele 3 condiţii la care s-a făcut referire, fiecare prelungire neputând depăşi 60 zile, durata totală a măsurii neputând depăşi pentru aceeaşi faptă 120 zile.*** ***Organele judiciare pot pune la dispoziţia persoanei care desfăşoară activităţile autorizate orice înscrisuri sau obiecte necesare desfăşurării activităţii.*** ***Atât persoana care pune la dispoziţie bunurile sau înscrisurile (organul judiciar) cât şi cea care le primeşte şi foloseşte nu vor comite o infracţiune prin desfăşurarea acestor activităţi chiar dacă acestea sunt infracţiuni.*** ***În cuprinsul textului de lege sunt dispoziţii referitoare la punerea în executare a acestor***

asimilate infracţiunilor de corupţie şi al infracţiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene sau în cazul altor infracţiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare ori dacă există o suspiciune rezonabilă că o persoană este implicată în activităţi infracţionale care au legătură, potrivit art. 43, cu infracţiunile enumerate mai sus; ***b) măsura este necesară şi proporţională cu restrângerea drepturilor şi libertăţilor fundamentale, date fiind particularităţile cauzei, importanţa informaţiilor sau a probelor ce urmează a fi obţinute ori gravitatea infracţiunii;*** ***c) probele nu ar putea fi obţinute în alt mod sau obţinerea lor ar presupune dificultăţi deosebite ce ar prejudicia ancheta ori un pericol pentru siguranţa persoanelor sau a unor bunuri de valoare.*** ***(2) Măsura se dispune de către procuror, din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanţă care trebuie să***	***sancţionarea faptelor de corupţie*** *ART. 26^1* ***(****6) Investigatorii sub acoperire sau investigatorii cu identitate reală pot fi autorizaţi să promită, să ofere sau, după caz, să dea bani ori alte foloase unui funcţionar, în condiţiile prevăzute la art. 254, 256 sau 257 din Codul penal.*	***măsuri , datele şi menţiunile pe care trebuie să le conţină procesul – verbal.*** ***Persoana care a desfăşurat activităţi autorizate poate fi audiată ca martor în cadrul procesului verbal cu respectarea dispoziţiilor privind audierea martorului, dacă organul judiciar apreciază ca necesar.***

cuprindă, în afara menţiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2): ***a) indicarea activităţilor autorizate;*** ***b) perioada pentru care s-a autorizat măsura;*** ***c) persoana care desfăşoară activităţile autorizate.*** ***(3) Activităţile autorizate pot fi desfăşurate de un organ de cercetare penală, de un investigator cu identitate reală, de un investigator sub acoperire sau de un colaborator.*** ***(4) Desfăşurarea activităţilor autorizate de către persoana prevăzută la alin. (2) lit. c) nu constituie contravenţie sau infracţiune.*** ***(5) Punerea în executare a acestor măsuri se consemnează într-un proces-verbal care conţine: datele la care măsura a început şi s-a încheiat, date cu privire la persoanele care au desfăşurat activităţile autorizate, descrierea dispozitivelor tehnice utilizate în cazul în care s-a autorizat de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, folosirea***		

mijloacelor tehnice de supraveghere, identitatea persoanelor cu privire la care a fost pusă în aplicare măsura. ***(6) Persoana care a desfăşurat activităţile autorizate poate fi audiată ca martor în cadrul procesului penal, cu respectarea dispoziţiilor privind audierea martorilor ameninţaţi, dacă organul judiciar apreciază că audierea este necesară.*** ***(7) Organele judiciare pot folosi sau pune la dispoziţia persoanei care desfăşoară activităţile autorizate orice înscrisuri sau obiecte necesare pentru desfăşurarea activităţii autorizate. Persoana care pune la dispoziţie sau foloseşte înscrisurile ori obiectele nu va comite o infracţiune prin desfăşurarea acestor activităţi, în cazul în care acestea constituie infracţiuni.*** ***(8) Măsura dispusă poate fi prelungită de către procuror, pentru motive temeinic justificate, în cazul în care sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin.***		

(1), fiecare prelungire neputând depăşi 60 de zile. ***(9) Durata totală a măsurii, cu privire la aceeaşi persoană şi aceeaşi faptă, nu poate depăşi un an.***		
ART. 151 ***Livrarea supravegheată*** ***(1) Livrarea supravegheată poate fi autorizată, prin ordonanţă, de către procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, la solicitarea instituţiilor sau organelor competente.*** ***(2) Livrarea supravegheată poate fi autorizată numai în următoarele cazuri:*** ***a) dacă descoperirea sau arestarea persoanelor implicate în transportul ilegal de droguri, arme, obiecte furate, materiale explozive, nucleare, alte materiale radioactive, sume de bani şi alte obiecte care rezultă din activităţi ilicite ori obiecte utilizate în scopul comiterii de infracţiuni nu ar putea fi făcută în alt mod sau ar presupune dificultăţi deosebite ce ar prejudicia***	***LEGE nr. 143 din 26 iulie 2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri*** *ART. 20)* *Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie poate autoriza, la solicitarea instituţiilor sau organelor legal abilitate, efectuarea de livrări supravegheate, cu sau fără substituirea totală a drogurilor ori a precursorilor.* ***LEGE nr. 656 din 7 decembrie 2002 pentru prevenirea şi sancţionarea spălării banilor, precum şi pentru instituirea unor măsuri de prevenire şi combatere a finanţării actelor de terorism*** *ART. 35* *(1) Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor sau de finanţare a actelor de terorism, în scopul strângerii de probe sau al identificării făptuitorului pot fi dispuse următoarele măsuri:*	***Noul Cod de procedură penală reglementează condiţiile în care poate fi autorizată livrarea supravegheată şi procedura de realizare a acesteia, dispoziţii care nu se regăsesc în codul de procedură penală în vigoare.*** ***Această metodă de supraveghere şi cercetare poate fi autorizată prin ordonanţă de către procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, la solicitarea instituţiilor sau organelor competente.*** ***În actuala reglementare (art. 20 din Legea nr. 143/2000) autorizarea efectării livrărilor supravegheate poate fi dispusă numai de procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, prevedere care va fi abrogată la intrarea în vigoare a Noului Cod de procedură penală. De asemenea, această prevedere avea în vedere numai livrări supravegheate de droguri sau precursori.*** ***În Noul Cod de procedură penală aria folosirii acestei metode tehnice este extinsă şi pentru alte categorii de infracţiuni.*** ***Astfel, livrarea supravegheată poate fi autorizată numai dacă descoperirea sau arestarea persoanelor implicate în transportul ilegal de droguri, obiecte furate, materiale explozive, nucleare, alte materiale radioactive, sume de bani sau alte obiecte care rezultă din activităţi ilicite ori obiecte utilizate în scopul comiterii de infracţiuni nu ar putea fi făcute în alt mod sau ar presupune dificultăţi deosebite ce ar prejudicia ancheta ori un pericol deosebit pentru siguranţa persoanelor sau a unore bunuri de valoare.*** ***Pe lângă această condiţie mai trebuie îndeplinită şi condiţia ca descoperirea ori dovedirea infracţiunilor săvârşite cu livrarea de transporturi ilegale sau suspecte ar fi imposibilă ori foarte dificilă în alt mod.*** ***Aceste condiţii trebuie îndeplinite cumulativ.*** ***Pe lângă aceste condiţii de fond, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală trebuie să se asigure că autorităţile statelor tranzitate sunt de acord cu intrarea sau ieşirea pe teritoriul acestora a transportului respectiv şi că acel transport ilegal sau suspect este supravegheat permanent de autorităţile competente ale acelui stat.*** ***Aceste prevederi nu se aplică în cazul în care un tratat internaţional la care România este parte are dispoziţii contrare. În această situaţie se vor aplica dispoziţiile tratatutului respectiv, care are prioritate.***

ancheta ori un pericol pentru siguranţa persoanelor sau a unor bunuri de valoare; ***b) dacă descoperirea ori dovedirea infracţiunilor săvârşite în legătură cu livrarea de transporturi ilegale sau suspecte ar fi imposibilă ori foarte dificilă în alt mod.*** ***(3) Livrarea supravegheată poate fi realizată în condiţiile în care procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală ia măsuri şi se asigură ca autorităţile statelor tranzitate:*** ***a) să fie de acord cu intrarea pe teritoriul acestora a transportului ilegal sau suspect şi cu ieşirea acestuia de pe teritoriul statului;*** ***b) să garanteze faptul că transportul ilegal sau suspect este supravegheat permanent de către autorităţile competente;*** ***c) să garanteze faptul că procurorul, organele de poliţie sau alte autorităţi de stat competente sunt înştiinţate în ceea ce priveşte rezultatul urmăririi***	*d) livrarea supravegheată a sumelor de bani.* *(5) Măsura prevăzută la alin. (1) lit. d) poate fi dispusă de procuror şi este autorizată prin ordonanţă motivată, care trebuie să cuprindă, pe lângă menţiunile prevăzute la art. 203 din Codul de procedură penală, următoarele:* *a) indiciile temeinice care justifică măsura şi motivele pentru care măsura este necesară;* *b) detalii cu privire la banii care fac obiectul supravegherii;* *c) timpul şi locul efectuării livrării sau, după caz, itinerarul ce urmează a fi parcurs în vederea efectuării livrării, dacă acestea sunt cunoscute;* *d) datele de identificare a persoanelor autorizate să supravegheze livrarea.*	***Noul Cod de procedură penală conţine prevederi cu privire la conţinutul ordonanţei procurorului de autorizare a livrării supravegheate, organele competente să o pună în aplicare, actele întocmite la finalizarea livrării supravegheate, aspecte care nu necesită explicaţii suplimentare.***

penale împotriva persoanelor acuzate de infracţiuni care au constituit obiectul metodei speciale de cercetare la care se face referire la alin. (1). ***(4) Dispoziţiile alin. (3) nu se aplică în cazul în care un tratat internaţional la care România este parte are dispoziţii contrare.*** ***(5) Ordonanţa procurorului trebuie să cuprindă: numele suspectului sau inculpatului, dacă sunt cunoscute, dovezile din care rezultă caracterul ilicit al bunurilor ce urmează să intre, să tranziteze sau să iasă de pe teritoriul ţării, modalităţile în care va fi efectuată supravegherea. Procurorul trebuie să emită câte o ordonanţă pentru fiecare livrare supravegheată dispusă.*** ***(6) Livrarea supravegheată este pusă în aplicare de către poliţie sau de altă autoritate competentă. Procurorul stabileşte, coordonează şi controlează modul de punere în aplicare a livrării supravegheate.***		

(7) Punerea în aplicare a livrării supravegheate nu constituie infracţiune. ***(8) Organele prevăzute la alin. (6) au obligaţia de a întocmi, la finalizarea livrării supravegheate pe teritoriul României, un proces-verbal cu privire la activităţile desfăşurate, pe care îl înaintează procurorului.***		
ART. 152 ***Obţinerea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice sau furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului, altele decât conţinutul comunicaţiilor, şi reţinute de către aceştia*** ***(1) Organele de urmărire penală, cu autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi şi libertăţi, pot solicita unui furnizor de reţele publice de comunicaţii electronice sau unui furnizor de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului transmiterea datelor reţinute, în baza legii speciale privind reţinerea datelor generate sau***	***LEGE nr. 82 din 13 iunie 2012 privind reţinerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice şi de furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului, precum şi pentru modificarea şi completarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal şi protecţia vieţii private în sectorul comunicaţiilor electronice*** *ART. 1* *(1) Prezenta lege stabileşte obligaţia furnizorilor de reţele publice de comunicaţii electronice şi a furnizorilor de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului de a reţine anumite date generate sau prelucrate în cadrul activităţii lor pentru punerea acestora la dispoziţia organelor*	***Această metodă specială de supraveghere instituită prin dispoziţiile Noului Cod de procedură penală are în vedere obţinerea de la furnizori de reţele publice de comunicaţii electronice respectiv de furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului, a datelor reţinute de către aceştia în conformitate cu prevederile Legii nr. 82/2012.*** ***Pentru a putea fi utilizată această metodă sunt prevăzute în mod expres condiţii care trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv să existe o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârşirea unei infracţiuni, să existe temeiuri pentru a se crede că datele solicitate constituie probe pentru categoriile de infracţiuni prevăzute de Legea nr. 82/2012. Sunt avute în vedere acele infracţiuni la care fac referire dispoziţiile art. 1 alin. 1 al Legii nr. 82/2012, respectiv infracţiunile grave.*** ***Având în vedere că legiuitorul nu defineşte noţiunea de infracţiune gravă, urmează ca organul de urmărire penală să facă această apreciere în raport de anumite criterii deja consacrate cum ar fi consecinţele săvârşirii infracţiunii, valorile cărora li se aduc atingere, mijloacele folosite pentru comiterea faptei, pedeapsa prevăzută de lege, persoana făptuitorului etc.*** ***Această condiţie de gravitate a faptei nu mai este cerută în situaţia în care obţinerea datelor are ca scop rezolvarea cauzelor cu persoane dispărute ori sunt necesare pentru punerea în executarea unui mandat de arestare sau de executare a pedepsei.*** ***Totodată trebuie precizat că această metodă specială de supraveghere nu vizează conţintul comunicaţiilor ci obţinerea acelor date reţinute de furnizori de reţele publice, de comunicare electronice şi furnizori de servicii de comunicaţii, denumite date de trafic şi de localizare a persoanelor fizice şi a persoanelor juridice, respectiv date necesare pentru identificarea unui abonat sau a unui utilizator înregistrat.*** ***În ceea ce priveşte modalitatea de dispunere a acestei măsuri, dispoziţiile Noului Cod de procedură penală prevăd că măsura se solicită de organele de urmărire penală şi este autorizată în 48 de ore de la formularea cererii de către judecătorul de drepturi şi libertăţi***

prelucrate de furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice şi de furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului, altele decât conţinutul comunicaţiilor, în cazul în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârşirea unei infracţiuni şi există temeiuri pentru a se crede că datele solicitate constituie probe, pentru categoriile de infracţiuni prevăzute de legea privind reţinerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice şi de furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului. ***(2) Judecătorul de drepturi şi libertăţi se pronunţă în termen de 48 de ore cu privire la solicitarea organelor de urmărire penală de transmitere a datelor, prin încheiere motivată, în camera de consiliu.*** ***(3) Furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice şi furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate***	*de urmărire penală, instanţelor de judecată şi organelor de stat cu atribuţii în domeniul siguranţei naţionale în scopul utilizării lor în cadrul activităţilor de prevenire, de cercetare, de descoperire şi de urmărire penală a infracţiunilor grave sau pentru rezolvarea cauzelor cu persoane dispărute ori pentru punerea în executare a unui mandat de arestare sau de executare a pedepsei.* *(2) Prezenta lege se aplică datelor de trafic şi de localizare a persoanelor fizice şi a persoanelor juridice, precum şi datelor necesare pentru identificarea unui abonat sau unui utilizator înregistrat.* *ART. 16* *(1) Furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice şi furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului au obligaţia ca, la solicitarea organelor de urmărire penală, a instanţelor de judecată şi a organelor de stat cu atribuţii în domeniul securităţii naţionale, formulată în aplicarea dispoziţiilor Codului de procedură penală, precum şi a celor din legile speciale în materie, să transmită acestora, în cel mult 48 de ore de la data solicitării, datele reţinute potrivit*	***care se pronunţă prin încheiere motivată în camera de consiliu.*** ***De observat că dispoziţiile Noului Cod de procedură penală nu fac trimitere expresă la procuror ca în cazul celorlalte măsuri speciale de supraveghere sau cercetare când denumeşte autoritatea care poate să se adreseze judecătorului de drepturi şi libertăţi ci la organele de urmărire penală.*** ***Se are în vedere situaţia în care datele sunt obţinute în vederea rezolvării cauzelor cu persoane dispărute sau a punerii efective în executare a mandatelor de executare a pedepselor când competenţa este a organelor de poliţie şi nu a procurorului.*** ***Pentru toate celelalte situaţii în care procurorul supraveghează sau efectuează urmărirea penală acesta este autoritatea îndreptăţită să se adreseze judecătorului de drepturi şi libertăţi în vederea autorizării transmiterii datelor de către furnizori.*** ***În actuala reglementare (art. 18) organele de cercetare ale poliţiei judiciare au dreptul să solicite datele numai cu aprobarea procurorului şi autorizarea judecătorului competent.***

publicului care colaborează cu organele de urmărire penală au obligaţia de a păstra secretul operaţiunii efectuate.	*prezentei legi.* *(2) În cazul în care nu este posibilă transmiterea informaţiilor solicitate în termenul prevăzut la alin. (1), furnizorii sunt obligaţi să anunţe solicitantul cu privire la motivul întârzierii şi, în orice caz, să transmită informaţiile solicitate în cel mult 5 zile de la data solicitării iniţiale.* *ART. 18)* *(1) Organele de cercetare ale poliţiei judiciare au dreptul să solicite datele reţinute în baza prezentei legi doar cu aprobarea procurorului care supraveghează sau efectuează urmărirea penală ori a procurorului competent potrivit procedurii de dare în urmărire a persoanelor şi cu aprobarea judecătorului competent.* *(2) Judecătorul se pronunţă cu privire la solicitarea procurorului de transmitere a datelor în 48 de ore, prin încheiere motivată, în camera de consiliu.*	
ART. 153 ***Obţinerea de date privind situaţia financiară a unei persoane*** ***(1) Procurorul poate solicita, cu încuviinţarea prealabilă a judecătorului de drepturi şi libertăţi, unei instituţii de credit sau***	***LEGE nr. 656 din 7 decembrie 2002 pentru prevenirea şi sancţionarea spălării banilor, precum şi pentru instituirea unor măsuri de prevenire şi combatere a finanţării actelor de terorism*** *ART. 34)* *În cazul infracţiunilor*	***Potrivit dispoziţiilor Noului Cod de procedură penală această metodă de supraveghere a situaţiei financiare a unei persoane se dispune de procuror din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală prin ordonanţă.*** ***Luarea măsurii trebuie însă încuviinţată în prealabil de către judecătorul de drepturi şi libertăţi şi nu dispusă de către acesta.*** ***Textul nu prevede care este actul prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi încuviinţează luarea măsurii astfel încât până la o viitoare completare şi modificare legislativă, aceasta ar putea fi o încheiere motivată.*** ***În Codul de procedură penală în vigoare nu există reglementări privind obţinerea de date cu***

oricărei alte instituţii care deţine date privind situaţia financiară a unei persoane comunicarea datelor privind existenţa şi conţinutul conturilor şi a altor situaţii financiare ale unei persoane în cazul în care există indicii temeinice cu privire la săvârşirea unei infracţiuni şi există temeiuri pentru a se crede că datele solicitate constituie probe. ***(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanţă care trebuie să cuprindă, în afara menţiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2): instituţia care este în posesia ori care are sub control datele, numele suspectului sau inculpatului, motivarea îndeplinirii condiţiilor prevăzute la alin. (1), menţionarea obligaţiei instituţiei de a comunica imediat, în condiţii de confidenţialitate, datele solicitate.*** ***(3) Instituţia prevăzută la alin. (1) este obligată să pună de îndată la dispoziţie***	*prevăzute la art. 29 şi 31, precum şi în cazul infracţiunii de finanţare a actelor de terorism, secretul bancar şi secretul profesional nu sunt opozabile organelor de urmărire penală şi nici instanţelor de judecată. Datele şi informaţiile se transmit la solicitarea scrisă a procurorului sau a organelor de cercetare penală, dacă cererea acestora a fost autorizată de procuror, ori a instanţelor de judecată.* *ART. 35)* *(1) Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor sau de finanţare a actelor de terorism, în scopul strângerii de probe sau al identificării făptuitorului pot fi dispuse următoarele măsuri:* *a) punerea sub supraveghere a conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora;* *b) punerea sub supraveghere, interceptarea sau înregistrarea comunicaţiilor;* *c) accesul la sisteme informatice;* *d) livrarea supravegheată a sumelor de bani.* *(2) Măsura prevăzută la alin. (1) lit. a) poate fi dispusă de procuror pe o durată de cel mult 30 de zile. Pentru motive*	***privire la situaţia financiară. Asemenea dispoziţii sunt în legile speciale menţionate, deosebirea constând în aceea că nu se prevede obligativitatea încuviinţării de către judecător în timpul efectuării urmării penale.***

datele solicitate.	*temeinice, această măsură poate fi prelungită de procuror prin ordonanţă motivată, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile. Durata maximă a măsurii dispuse este de 4 luni.* *(3) Măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b) şi c) pot fi dispuse de judecător, potrivit dispoziţiilor art. 91^1 - 91^6 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.* *(4) Procurorul poate dispune să i se comunice înscrisuri, documente bancare, financiare ori contabile, în condiţiile prevăzute la alin. (1).* *(5) Măsura prevăzută la alin. (1) lit. d) poate fi dispusă de procuror şi este autorizată prin ordonanţă motivată, care trebuie să cuprindă, pe lângă menţiunile prevăzute la art. 203 din Codul de procedură penală, următoarele:* *a) indiciile temeinice care justifică măsura şi motivele pentru care măsura este necesară;* *b) detalii cu privire la banii care fac obiectul supravegherii;* *c) timpul şi locul efectuării livrării sau, după caz, itinerarul ce urmează a fi parcurs în vederea efectuării livrării, dacă acestea sunt cunoscute;* *d) datele de identificare a*	

	persoanelor autorizate să supravegheze livrarea. *ART. 36)* *În cazul în care există indicii temeinice şi concrete că s-a săvârşit sau că se pregăteşte săvârşirea unei infracţiuni de spălare a banilor ori de finanţare a actelor de terorism, care nu poate fi descoperită sau ai cărei făptuitori nu pot fi identificaţi prin alte mijloace, pot fi folosiţi, în vederea strângerii datelor privind existenţa infracţiunii şi identificarea făptuitorilor, investigatori sub acoperire, în condiţiile prevăzute de Codul de procedură penală.* ***LEGE nr. 508 din 17 noiembrie 2004 privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea în cadrul Ministerului Public a Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism*** *ART. 16)* *(1) Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârşirea uneia dintre infracţiunile atribuite prin prezenta lege în competenţa Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, în scopul strângerii de probe sau al identificării făptuitorului, pot fi*	

	dispuse în condiţiile Codului de procedură penală ori ale legilor speciale următoarele măsuri: *a) punerea sub supraveghere a conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora;* *b) punerea sub supraveghere, interceptarea sau înregistrarea comunicaţiilor;* *c) accesul la sisteme informatice.* *(2) Procurorii Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism pot dispune să li se comunice, în original sau în copie, orice date, informaţii, înscrisuri, documente bancare, financiare ori contabile şi altele asemenea, oricărei persoane care le deţine ori de la care emană, aceasta fiind obligată să se conformeze, în condiţiile alin. (1).* *(3) Nerespectarea obligaţiei prevăzute la alin. (2) atrage răspunderea juridică, potrivit legii.* *(4) Măsurile prevăzute la alin. (1) lit. a) şi c) pot fi dispuse de procurorii Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism pe o durată de cel mult 30 de zile. Pentru motive temeinice aceste măsuri pot fi prelungite de procuror prin*	

	ordonanţă motivată, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile. Durata maximă a măsurilor dispuse este de 120 de zile. *(5) Măsura prevăzută la alin. (1) lit. b) poate fi dispusă de judecător, potrivit dispoziţiilor art. 91^1 - 91^6 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.* *ART. 19)* *(1) Verificarea conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora poate fi efectuată numai la cererea procurorului Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism care efectuează urmărirea penală în cauză.* *(2) Secretul bancar şi cel profesional, cu excepţia secretului profesional al avocatului, exercitat în condiţiile legii, nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale, şi nici instanţei de judecată. Datele şi informaţiile solicitate de procuror sau de instanţa de judecată se comunică la cererea scrisă a procurorului, în cursul urmăririi penale, sau a instanţei, în cursul judecăţii.* ***ORDONANŢĂ DE URGENŢĂ nr.***	

	43 din 4 aprilie 2002 privind Direcţia Naţională Anticorupţie *ART. 16*)* *(1) Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârşirea uneia dintre infracţiunile atribuite prin prezenta ordonanţă de urgenţă în competenţa Direcţiei Naţionale Anticorupţie, în scopul strângerii de probe sau al identificării făptuitorului, pot fi dispuse următoarele măsuri:* *a) punerea sub supraveghere a conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora;* *.....* *(2) Măsurile prevăzute la alin. (1) lit. a) şi c) pot fi dispuse de procurorii Direcţiei Naţionale Anticorupţie, pe o durată de cel mult 30 de zile. Pentru motive temeinice aceste măsuri pot fi prelungite de procuror prin ordonanţă motivată, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile. Durata maximă a măsurilor dispuse este de 4 luni.* *(4) Procurorii Direcţiei Naţionale Anticorupţie pot dispune să li se comunice înscrisuri, documente bancare, financiare ori contabile, în condiţiile prevăzute la alin. (1).* *ART. 20)* *(1) După începerea urmăririi penale secretul bancar şi cel profesional, cu excepţia*	

	secretului profesional al avocatului, nu sunt opozabile procurorilor Direcţiei Naţionale Anticorupţie. Datele şi informaţiile solicitate de procuror se comunică la cererea scrisă a acestuia. *(2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi cu privire la instanţa de judecată.* *(3) Verificarea conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora se realizează numai la cererea procurorului din cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie care efectuează urmărirea penală.* ***LEGE nr. 78 din 8 mai 2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie*** *ART. 26)* *Secretul bancar şi cel profesional, cu excepţia secretului profesional al avocatului exercitat în condiţiile legii, nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale, şi nici instanţei de judecată. Datele şi informaţiile solicitate de procuror sau de instanţa de judecată se comunică la cererea scrisă a procurorului, în cursul urmăririi penale, sau a instanţei,*	

	în cursul judecăţii. *ART. 27)* *(1) Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârşirea uneia dintre infracţiunile prevăzute în prezenta lege, în scopul strângerii de probe sau al identificării făptuitorului, procurorul poate să autorizeze motivat, pe o durată de cel mult 30 de zile:* *a) punerea sub supraveghere a conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora;* *.....* *d) comunicarea de înscrisuri, documente bancare, financiare ori contabile.* *(2) Pentru motive temeinice autorizarea prevăzută la alin. (1) poate fi prelungită, în aceleaşi condiţii, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile. Durata maximă a măsurilor prevăzute la alin. (1) lit. a) - c) autorizate este de 4 luni.* *(3) În cursul judecăţii, instanţa poate dispune prelungirea măsurilor prevăzute la alin. (1), prin încheiere motivată.* ***LEGE nr. 656 din 7 decembrie 2002 pentru prevenirea şi sancţionarea spălării banilor, precum şi pentru instituirea unor măsuri de prevenire şi combatere a finanţării actelor***	

	de terorism ***ART. 35)*** *(1) Când sunt indicii temeinice cu privire la săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor sau de finanţare a actelor de terorism, în scopul strângerii de probe sau al identificării făptuitorului pot fi dispuse următoarele măsuri:* *a) punerea sub supraveghere a conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora;* *.....* *(2) Măsura prevăzută la alin. (1) lit. a) poate fi dispusă de procuror pe o durată de cel mult 30 de zile. Pentru motive temeinice, această măsură poate fi prelungită de procuror prin ordonanţă motivată, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile. Durata maximă a măsurii dispuse este de 4 luni.* *....* *(4) Procurorul poate dispune să i se comunice înscrisuri, documente bancare, financiare ori contabile, în condiţiile prevăzute la alin. (1).*	
ART. 154 ***Conservarea datelor informatice*** ***(1) Dacă există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni,***	-	*Noul Cod de procedură penală reglementează procedura de conservare a datelor informatice, inclusiv a celor referitoare la traficul internațional care au fost stocate prin intermediul unui sistem informatic și care se află în posesia sau controlul unui furnizor de rețele publice de comunicații electronice ori furnizor de servicii de comunicații electronice destinate publicului.* *Sunt avute în vedere acele date la care se referă Legea nr. 82/2012 (art. 1 alin. 1) precum şi datele privind situaţia financiară a unei persoane obţinute ca urmare a dispunerii măsurilor speciale de supraveghere sau cercetare prevăzute la art. 152 şi 153 din Noul Cod de procedură*

în scopul strângerii de probe ori identificării făptuitorului, suspectului sau a inculpatului, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate dispune conservarea imediată a anumitor date informatice, inclusiv a datelor referitoare la traficul informaţional, care au fost stocate prin intermediul unui sistem informatic şi care se află în posesia sau sub controlul unui furnizor de reţele publice de comunicaţii electronice ori unui furnizor de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului, în cazul în care există pericolul pierderii sau modificării acestora. ***(2) Conservarea se dispune de procuror, din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, pe o durată de maximum 60 de zile, prin ordonanţă care trebuie să cuprindă, în afara menţiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2): furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice ori***		*penală (analizate anterior).* *Conservarea datelor informatice are loc dacă există pericolul pierderii sau modificării acestora şi dacă există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni iar scopul urmat este strângerea de probe sau identificarea făptuitorului. Aceste condiţii trebuie îndeplinite cumulativ.* *Măsura se dispune de procuror din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală în cazul în care procurorul execută supravegherea, pe o durată de maxim 60 de zile prin ordonanţă şi poate fi prelungită pentru motive temeinic justificate o singură dată tot de procuror pe o durată de maxim 30 zile.* *Elementele pe care trebuie să le conţină ordonanţa procurorului sunt arătate în mod expres în alin. 2 al art. 154 din Noul Cod de procedură penală.* *În cazul în care procurorul solicită furnizorului de servicii sau comunicaţii transmiterea datelor conservate, este necesară autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi şi libertăţi, termenele de 60, respectiv 30 zile aplicându-se în mod corespunzător. Judecătorul de drepturi şi libertăţi se pronunţă în 48 ore prin încheierea motivată în camera de consiliu.* *Până la terminarea urmăririi penale, procurorul are obligaţia să încunoştiinţeze în scris persoanele împotriva cărora se efectuează urmărirea penală şi ale căror date au fost conservate.*

furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului în posesia cărora se află datele informatice ori care le au sub control, numele făptuitorului, suspectului sau inculpatului, dacă este cunoscut, descrierea datelor ce trebuie conservate, motivarea îndeplinirii condiţiilor prevăzute la alin. (1), durata pentru care a fost emisă, menţionarea obligaţiei persoanei sau furnizorilor de reţele publice de comunicaţii electronice ori furnizorilor de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului de a conserva imediat datele informatice indicate şi de a le menţine integritatea, în condiţii de confidenţialitate. ***(3) Măsura conservării poate fi prelungită, pentru motive temeinic justificate, de procuror, o singură dată, pe o durată de maximum 30 de zile.*** ***(4) Ordonanţa procurorului se transmite, de îndată, oricărui furnizor de reţele publice de comunicaţii electronice ori***		

furnizor de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului în posesia căruia se află datele prevăzute la alin. (1) ori care le are sub control, acesta fiind obligat să le conserve imediat, în condiţii de confidenţialitate. ***(5) În cazul în care datele referitoare la traficul informaţional se află în posesia mai multor furnizori de reţele publice de comunicaţii electronice ori furnizori de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului, furnizorul în posesia sau sub controlul căruia se află datele informatice are obligaţia de a pune, de îndată, la dispoziţia organului de urmărire penală informaţiile necesare identificării celorlalţi furnizori, în vederea cunoaşterii tuturor elementelor din lanţul de comunicare folosit.*** ***(6) În termenul prevăzut la alin. (2) şi (3), procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate, cu autorizarea prealabilă a***		

judecătorului de drepturi şi libertăţi, să solicite unui furnizor de reţele publice de comunicaţii electronice ori unui furnizor de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului transmiterea datelor conservate potrivit legii ori poate dispune ridicarea acestei măsuri. Dispoziţiile art. 170 alin. (2^1) - (2^5), alin. (4) şi (5) şi ale art. 171 se aplică în mod corespunzător. *(7) Judecătorul de drepturi şi libertăţi se pronunţă în termen de 48 de ore cu privire la solicitarea organelor de urmărire penală de transmitere a datelor, prin încheiere motivată, în camera de consiliu.* *(8) Până la terminarea urmăririi penale, procurorul este obligat să încunoştinţeze, în scris, persoanele faţă de care se efectuează urmărirea penală şi ale căror date au fost conservate.*		
Art. 155 - Abrogat		

Percheziţia şi ridicarea de obiecte şi înscrisuri ***Art. 156*** ***Dispoziţii comune*** ***(1) Percheziţia poate fi domiciliară, corporală, informatică sau a unui vehicul.*** ***(2) Percheziţia se efectuează cu respectarea demnităţii, fără a constitui ingerinţă disproporţională în viaţa privată.***	***Art. 100*** ***Percheziţia*** *(2) Percheziţia poate fi domiciliară sau corporală.*	***Noul Cod de procedură penală prevede două noi forme de percheziţie, respectiv percheziţia informatică şi percheziţia unui vehicul, alături de cea domiciliară sau corporală.*** ***Codul în vigoare nu conţine prevederi exprese cu privire la percheziţia informatică.*** ***Fidel principiilor proporţionalităţii şi respectării demnităţii umane, Noul Cod de procedură penală stipulează expres că percheziţia trebuie efectuată în condiţiile respectării acestor valori, astfel încât să nu devină o „ingerinţă disproporţionată în viaţa privată" a persoanei.***
ART. 157 ***Cazurile şi condiţiile în care se poate dispune percheziţia domiciliară*** ***(1) Percheziţia domiciliară ori a bunurilor aflate în domiciliu poate fi dispusă dacă există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârşirea unei infracţiuni de către o persoană ori la deţinerea unor obiecte sau înscrisuri ce au legătură cu o infracţiune şi se presupune că percheziţia poate conduce la descoperirea şi strângerea probelor cu privire la această infracţiune, la conservarea urmelor săvârşirii infracţiunii sau la prinderea suspectului ori inculpatului.*** ***(2) Prin domiciliu se***	***Art. 100*** ***Percheziţia*** *(1) Când persoana căreia i s-a cerut să predea vreun obiect sau vreun înscris dintre cele arătate în art. 98 tăgăduieşte existenţa sau deţinerea acestora, precum şi ori de câte ori există indicii temeinice că efectuarea unei percheziţii este necesară pentru descoperirea şi strângerea probelor, se poate dispune efectuarea acesteia.*	***Elementul de noutate îl constituie faptul că percheziţia se poate dispune când există o <u>suspiciune rezonabilă</u> cu privire la săvârşirea unei infracţiuni ori la deţinerea unor obiecte sau înscrisuri ce au legătură cu o infracţiune şi se presupune că percheziţia poate conduce la descoperirea probelor, <u>conservarea urmelor infracţiunii</u> sau la <u>predarea suspectului ori inculpatului.</u>*** ***În actuala reglementare, efectuarea percheziţiei domiciliare este condiţionată de existenţa unor <u>indicii temeinice</u> că în acest mod s-ar putea descoperi şi strânge probe sau de refuzul persoanei de a preda de bună voie obiectele şi înscrisurile care privesc săvârşirea unei infracţiuni .*** ***De asemenea, Noul Cod defineşte noţiunea de domiciliu în care se poate efectua percheziţia, prin aceasta înţelegându-se nu numai locuinţa ci orice spaţiu delimitat în orice mod care aparţine ori este folosit de o persoană fizică sau juridică. Astfel, în cazul persoanei fizice percheziţia va putea viza apartamentul, sau după caz, construcţia, curtea, anexele şi orice loc împrejmuit care ţin de acestea, iar la persoana juridică, sediul societăţii şi spaţiile care aparţin de acesta. Sunt definite astfel în concret locurile în care se poate efectua percheziţia domiciliară.***

înţelege o locuinţă sau orice spaţiu delimitat în orice mod ce aparţine ori este folosit de o persoană fizică sau juridică.		
ART. 158 ***Procedura de emitere a mandatului de percheziţie domiciliară*** ***(1) Percheziţia domiciliară poate fi dispusă în cursul urmăririi penale, la cererea procurorului, de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În cursul judecăţii, percheziţia se dispune, din oficiu sau la cererea procurorului, de către instanţa învestită cu judecarea cauzei.*** ***(2) Cererea formulată de procuror trebuie să cuprindă:*** ***a) descrierea locului unde urmează a se efectua***	*Art. 100* *Percheziţia* *(3) Percheziţia domiciliară poate fi dispusă numai de judecător, prin încheiere motivată, în cursul urmăririi penale, la cererea procurorului, sau în cursul judecăţii. În cursul urmăririi penale, percheziţia domiciliară se dispune de judecătorul de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.* *(4) Percheziţia domiciliară se dispune în cursul urmăririi penale în camera de consiliu, fără citarea părţilor. Participarea procurorului este obligatorie.* *(4^1) În baza încheierii, judecătorul emite de îndată autorizaţia de percheziţie, care trebuie să cuprindă:* *a) denumirea instanţei;* *b) data, ora şi locul emiterii;* *c) numele, prenumele şi calitatea persoanei care a emis*	***Procedura de emitere a mandatului de percheziţie domiciliară instituită de Noul Cod de procedură penală, conţine elemente noi în raport cu reglementarea actuală, în ceea ce priveşte denumirea actului procedural, autoritatea care îl dispune, datele pe care trebuie să le prevadă cererea formulată de procuror şi încheierea prin care se pronunţă judecătorul, termenul în care acesta este obligat să soluţioneze cererea de percheziţie, faptul că aceasta nu este supusă căilor de atac, condiţiile în care se poate efectua o nouă percheziţie, posibilitatea dispunerii percheziţiei şi în vederea punerii în executare a mandatului de arestare preventivă a inculpatului.*** ***Astfel, în cursul urmăririi penale, percheziţia domiciliară se dispune de judecătorul de drepturi şi libertăţi la solicitarea procurorului, prin încheierea motivată. În actuala reglementare percheziţia se dispune de judecător, acesta putând fi oricare din judecătorii de la instanţa competentă.*** ***În baza încheierii pe care se pronunţă asupra cererii procurorului judecătorul de drepturi şi libertăţi emite un mandat de percheziţie domiciliară, în timp ce în actualul Cod de procedură penală judecătorul emite o autorizaţie de percheziţie.*** ***Încheierea dată de judecătorul de drepturi şi libertăţi nu este supusă căilor de atac, reglementarea în vigoare neconţinând dispoziţii exprese în acest sens.*** ***Noul Cod de procedură penală prevede expres că o nouă percheziţie poate fi efectuată în acelaşi loc numai dacă au apărut ori s-au descoperit fapte sau împrejurări noi necunoscute la momentul soluţionării cererii anterioare de către judecător. Actualul Cod de procedură penală nu conţine dispoziţii sub acest aspect, singura menţiune fiind că autorizaţia de percheziţie poate fi folosită o singură dată.*** ***Un alt element de noutate îl reprezintă faptul că în cursul judecăţii, instanţa de judecată poate dispune efectuarea percheziţiei în vederea punerii în executare a mandatului de arestare preventivă a inculpatului, din oficiu sau la cererea procurorului.*** ***Elementele pe care trebuie să le conţină cererea procurorului prin care se solicită emiterea mandatului de percheziţie domiciliară sunt prevăzute expres în Noul Cod de procedură penală, în timp ce în actualul cod nu există astfel de prevederi.*** ***Prin definirea cuprinsului cererii formulate de procuror s-a creat posibilitatea reală pentru judecătorul de drepturi şi libertăţi de a se pronunţa în deplină cunoştinţă de cauză.*** ***De asemenea şi încheierea prin care judecătorul dispune admiterea cererii mandatului de percheziţie trebuie să cuprindă anumite elemente care sunt mai bine definite decât în actuala***

percheziţia, iar dacă sunt suspiciuni rezonabile privind existenţa sau posibilitatea transferării probelor, datelor sau persoanelor căutate în locuri învecinate, descrierea acestor locuri; ***b) indicarea probelor ori a datelor din care rezultă suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârşirea unei infracţiuni sau cu privire la deţinerea obiectelor ori înscrisurilor ce au legătură cu o infracţiune;*** ***c) indicarea infracţiunii, a probelor sau a datelor din care rezultă că în locul în care se solicită efectuarea percheziţiei se află suspectul ori inculpatul sau pot fi descoperite probe cu privire la săvârşirea infracţiunii ori urme ale săvârşirii infracţiunii;*** ***d) numele, prenumele şi, dacă este necesar, descrierea suspectului sau inculpatului despre care se bănuieşte că se află în locul unde se efectuează percheziţia, precum şi indicarea urmelor săvârşirii infracţiunii ori a altor obiecte despre care se presupune că există în locul***	*autorizaţia de percheziţie;* *d) perioada pentru care s-a emis autorizaţia;* *e) locul unde urmează a se efectua percheziţia;* *f) numele persoanei la domiciliul sau reşedinţa căreia se efectuează percheziţia;* *g) numele învinuitului sau inculpatului.* *(5) Percheziţia corporală sau asupra vehiculelor poate fi dispusă, după caz, de organul de cercetare penală, de procuror sau de judecător.* *(6) Percheziţia domiciliară nu poate fi dispusă înainte de începerea urmăririi penale.* ***ART. 101*** ***Percheziţia domiciliară în cursul urmăririi penale*** *Percheziţia dispusă în cursul urmăririi penale, potrivit art. 100, se efectuează de procuror sau de organul de cercetare penală, însoţit, după caz, de lucrători operativi.* ***ART. 102*** ***Percheziţia domiciliară în cursul judecăţii*** *Instanţa poate proceda la efectuarea percheziţiei cu ocazia unei cercetări locale.* *În celelalte cazuri, dispoziţia instanţei de judecată de a se*	***reglementare, unele dintre acestea neregăsindu-se în dispoziţiile Codului de procedură penală în vigoare (ex. perioada pentru care s-a emis mandatul, descrierea făptuitorului, suspectului sau inculpatului care se bănuieşte că se afla în locul unde se efectuează percheziţia).*** ***Conform Noului Cod de procedură penlă când se dispune prin încheiere asupra cererii de efectuare a percheziţiei, întocmirea minutei de către judecător este obligatorie, dispoziţie care nu există în Codul de procedură penală în vigoare.***

ce urmează a fi percheziţionat. ***(3) În cazul în care, în timpul efectuării percheziţiei, se constată că au fost transferate probe, date sau că persoanele căutate s-au ascuns în locuri învecinate, mandatul de percheziţie este valabil, în condiţiile legii, şi pentru aceste locuri. Continuarea efectuării percheziţiei în această situaţie se încuviinţează de către procuror.*** ***(4) Procurorul înaintează cererea împreună cu dosarul cauzei judecătorului de drepturi şi libertăţi.*** ***(5) Cererea prin care se solicită încuviinţarea efectuării percheziţiei domiciliare se soluţionează, în termen de 24 de ore, în camera de consiliu, fără citarea părţilor. Participarea procurorului este obligatorie.*** ***(6) Judecătorul dispune, prin încheiere, admiterea cererii, atunci când este întemeiată, şi încuviinţarea efectuării percheziţiei şi emite de îndată mandatul de percheziţie. Întocmirea***	*efectua o percheziţie se comunică procurorului, în vederea efectuării acesteia.*	

minutei este obligatorie. ***(7) Încheierea instanţei şi mandatul de percheziţie trebuie să cuprindă:*** ***a) denumirea instanţei;*** ***b) data, ora şi locul emiterii;*** ***c) numele, prenumele şi calitatea persoanei care a emis mandatul de percheziţie;*** ***d) perioada pentru care s-a emis mandatul, care nu poate depăşi 15 zile;*** ***e) scopul pentru care a fost emis;*** ***f) descrierea locului unde urmează a se efectua percheziţia sau, dacă este cazul, şi a locurilor învecinate acestuia;*** ***g) numele sau denumirea persoanei la domiciliul, reşedinţa ori sediul căreia se efectuează percheziţia, dacă este cunoscută;*** ***h) numele făptuitorului, suspectului sau inculpatului, dacă este cunoscut;*** ***i) descrierea făptuitorului, suspectului sau inculpatului despre care se bănuieşte că se află în locul unde se efectuează percheziţia, indicarea urmelor săvârşirii***		

infracţiunii sau a altor obiecte despre care se presupune că există în locul ce urmează a fi percheziţionat; *j) menţiunea că mandatul de percheziţie poate fi folosit o singură dată;* *k) semnătura judecătorului şi ştampila instanţei.* *(8) În cazul în care judecătorul de drepturi şi libertăţi apreciază că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 157, dispune, prin încheiere, respingerea cererii de efectuare a percheziţiei domiciliare.* *(9) Încheierea prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi se pronunţă asupra cererii de încuviinţare a efectuării percheziţiei domiciliare nu este supusă căilor de atac.* *(10) O nouă cerere de efectuare a unei percheziţii domiciliare în acelaşi loc poate fi formulată dacă au apărut ori s-au descoperit fapte sau împrejurări noi, necunoscute la momentul soluţionării cererii anterioare de către*		

judecător. ***(11) În cursul judecăţii, din oficiu sau la cererea procurorului, instanţa de judecată poate dispune efectuarea unei percheziţii în vederea punerii în executare a mandatului de arestare preventivă a inculpatului, precum şi în cazul în care există suspiciuni rezonabile că în locul unde se solicită efectuarea percheziţiei există mijloace materiale de probă ce au legătură cu infracţiunea ce face obiectul cauzei. Dispoziţiile alin. (2) - (8) şi ale art. 157 se aplică în mod corespunzător.***		
ART. 159 ***Efectuarea percheziţiei domiciliare*** ***(1) Mandatul de percheziţie se comunică procurorului, care ia măsuri pentru executarea acestuia.*** ***(2) Percheziţia se efectuează de procuror sau de organul de cercetare penală, însoţit, după caz, de lucrători operativi.*** ***(3) Percheziţia domiciliară nu poate fi începută înainte de ora***	***ART. 103*** ***Timpul de efectuare a percheziţiei*** *Ridicarea de obiecte şi înscrisuri, precum şi percheziţia domiciliară se pot face între orele 6,00 - 20,00, iar în celelalte ore numai în caz de infracţiune flagrantă sau când percheziţia urmează să se efectueze într-un local public. Percheziţia începută între orele 6,00 - 20,00 poate continua şi în timpul nopţii.* ***ART. 104*** ***Procedura percheziţiei***	***În Noul Cod de procedură penală se prevede că percheziţia domiciliară nu poate fi începută înainte de ora 6,00 sau după ora 20,00 cu excepţia infracţiunii flagrante sau al cazului în care se efectuează într-un local deschis publicului la acea oră. Aparent, dispoziţiile Noului Cod diferă de actuala reglementare conform căreia percheziţia se poate face între orele 6,00 – 20,00, iar odată începută pote continua şi în timpul nopţii.*** ***În realitate nu există deosebiri de fond între cele două reglementări, ambele permiţând continuarea percheziţiei începută între orele 6 – 20 şi pe parcursul nopţii.*** ***Elementele noi care nu se regăsesc în Codul de procedură penală în vigoare se referă la posibilitatea organelor judiciare de a restricţiona libertatea de mişcare a persoanelor prezente sau a accesului altor persoane la locul percheziţiei pe durata acesteia dacă este necesar, obligativitatea organului judiciar de a înmâna o copie a mandatului emis de judecător uneia din persoanele expres arătate în textul de lege, precum şi obligativitatea organului judiciar de a solicita înainte de începerea percheziţiei predarea de bună – voie a persoanelor sau a obiectelor căutate care, dacă sunt predate, percheziţia nu se mai efectuează.*** ***De asemenea, un alt element de noutate îl constituie dreptul recunoscut expres persoanei (fizice sau juridice) la care se efectuează percheziţia, reprezentantului acesteia, membrului de***

6,00 sau după ora 20,00, cu excepţia infracţiunii flagrante sau când percheziţia urmează să se efectueze într-un local deschis publicului la acea oră. ***(4) În cazul în care este necesar, organele judiciare pot restricţiona libertatea de mişcare a persoanelor prezente sau accesul altor persoane în locul unde se efectuează percheziţia, pe durata efectuării acesteia.*** ***(5) Înainte de începerea percheziţiei, organul judiciar se legitimează şi înmânează o copie a mandatului emis de judecător persoanei la care se va efectua percheziţia, reprezentantului acesteia sau unui membru al familiei, iar în lipsă, oricărei alte persoane cu capacitate deplină de exerciţiu care cunoaşte persoana la care se va efectua percheziţia şi, dacă este cazul, custodelui.*** ***(6) În cazul percheziţiei efectuate la sediul unei persoane juridice, mandatul de percheziţie se înmânează reprezentantului acesteia sau, în lipsa***	*(1) Organul judiciar care urmează a efectua percheziţia este obligat ca, în prealabil, să se legitimeze şi, în cazurile prevăzute de lege, să prezinte autorizaţia dată de judecător.* *(2) Ridicarea de obiecte şi înscrisuri precum şi percheziţia domiciliară se fac în prezenţa persoanei de la care se ridică obiecte ori înscrisuri, sau la care se efectuează percheziţia, iar în lipsa acesteia, în prezenţa unui reprezentant, a unui membru al familiei, sau a unui vecin, având capacitate de exerciţiu.* *(3) Aceste operaţiuni se efectuează de organul judiciar în prezenţa unor martori asistenţi.* *(4) Când persoana la care se face percheziţia este reţinută ori arestată, va fi adusă la percheziţie. În cazul în care nu poate fi adusă, ridicarea de obiecte şi înscrisuri, precum şi percheziţia domiciliară se fac în prezenţa unui reprezentant ori a unui membru de familie, iar în lipsa acestora, a unui vecin, având capacitate de exerciţiu.* *(5) Este interzisă efectuarea în acelaşi timp cu percheziţia a oricăror acte procedurale în aceeaşi cauză, care prin natura lor împiedică persoana la care se face percheziţia să participe la percheziţie.*	***familie sau oricărei persoane în prezenţa căreia se face percheziţia şi care are capacitate deplină de exerciţiu ca la efectuarea percheziţiei să participe un avocat.*** ***Totodată, noile dispoziţii legale instituie dreptul persoanei percheziţionate de a fi asistată ori reprezentată de o persoană de încredere, dispoziţie care nu există în Codul de procedură penală în vigoare, care permite reprezentarea numai în lipsa acesteia.*** ***Noul Cod de procedură penală prevede şi situaţiile în care percheziţia poate începe fără înmânarea copiei mandatului de percheziţie fără solicitarea prealabilă de predare a persoanei sau obiectelor, fără informarea privind posibilitatea prezenţei unui avocat ori a unei persoane de încredere, cazurile de acest gen fiind expres şi limitativ arătate în textul de lege.*** ***Dispoziţii noi care nu sunt în actuala reglementare sunt şi cele referitoare la folosirea forţei de către organele judiciare în mod adevcat şi proporţional pentru a pătrunde într-un domiciliu, cazurile în care există această posibilitate fiind expres şi limitativ arătate.*** ***Totodată, Noul Cod de procedură penală stipulează că atât locul cât şi obiectele sau persoanele găsite pe parcursul percheziţiei pot fi fotografiate ori înregistrate audio-video după care fotografiile şi înregistrările se anexează procesului – verbal de percheziţie şi fac parte integrantă din acesta (prevedere nouă).***

reprezentantului, oricărei alte persoane cu capacitate deplină de exerciţiu care se află în sediu ori este angajat al persoanei juridice respective. ***(7) În cazul în care efectuarea percheziţiei este extinsă în locuinţele învecinate în condiţiile art. 158 alin. (3), persoanele din aceste spaţii vor fi înştiinţate cu privire la extinderea efectuării percheziţiei.*** ***(8) Persoanelor prevăzute la alin. (5) şi (6) li se solicită, înainte de începerea percheziţiei, predarea de bunăvoie a persoanelor sau a obiectelor căutate. Percheziţia nu se mai efectuează dacă persoanele sau obiectele indicate în mandat sunt predate.*** ***(9) Persoanelor prevăzute la alin. (5) şi (6) li se aduce la cunoştinţă că au dreptul ca la efectuarea percheziţiei să participe un avocat. Dacă se solicită prezenţa unui avocat, începerea percheziţiei este amânată până la sosirea acestuia, dar nu mai mult***	***ART. 105*** ***Efectuarea percheziţiei domiciliare*** *Organul judiciar care efectuează percheziţia are dreptul să deschidă încăperile sau alte mijloace de păstrare în care s-ar putea găsi obiectele sau înscrisurile căutate, dacă cel în măsură să le deschidă refuză aceasta.* *Organul judiciar este obligat să se limiteze la ridicarea numai a obiectelor şi înscrisurilor care au legătură cu fapta săvârşită; obiectele sau înscrisurile a căror circulaţie sau deţinere este interzisă se ridică totdeauna.* *Organul judiciar trebuie să ia măsuri ca faptele şi împrejurările din viaţa personală a celui la care se efectuează percheziţia şi care nu au legătură cu cauza, să nu devină publice.*	

de două ore de la momentul la care acest drept este comunicat, luându-se măsuri de conservare a locului ce urmează a fi percheziţionat. În cazuri excepţionale, ce impun efectuarea percheziţiei de urgenţă, sau în cazul în care avocatul nu poate fi contactat, percheziţia poate începe şi înainte de expirarea termenului de două ore. ***(10) De asemenea, persoanei percheziţionate i se va permite să fie asistată ori reprezentată de o persoană de încredere.*** ***(11) Când persoana la care se face percheziţia este reţinută ori arestată, va fi adusă la percheziţie. În cazul în care nu poate fi adusă, ridicarea de obiecte şi înscrisuri, precum şi percheziţia domiciliară se fac în prezenţa unui reprezentant ori martor asistent.*** ***(12) Organul judiciar care efectuează percheziţia are dreptul să deschidă, prin folosirea forţei, încăperile, spaţiile, mobilierul şi alte obiecte în care s-ar putea***		

găsi obiectele, înscrisurile, urmele infracţiunii sau persoanele căutate, în cazul în care posesorul acestora nu este prezent sau nu doreşte să le deschidă de bunăvoie. La deschiderea acestora, organele judiciare ce efectuează percheziţia trebuie să evite daunele nejustificate. ***(13) Organul judiciar este obligat să se limiteze la ridicarea numai a obiectelor şi înscrisurilor care au legătură cu fapta pentru care se efectuează urmărirea penală. Obiectele sau înscrisurile a căror circulaţie ori deţinere este interzisă sau în privinţa cărora există suspiciunea că pot avea o legătură cu săvârşirea unei infracţiuni pentru care acţiunea penală se pune în mişcare din oficiu se ridică întotdeauna.*** ***(14) În mod excepţional, percheziţia poate începe fără înmânarea copiei mandatului de percheziţie, fără solicitarea prealabilă de predare a persoanei sau a obiectelor, precum şi fără informarea prealabilă***		

privind posibilitatea solicitării prezenţei unui avocat ori a unei persoane de încredere, în următoarele cazuri: ***a) când este evident faptul că se fac pregătiri pentru acoperirea urmelor sau distrugerea probelor ori a elementelor ce prezintă importanţă pentru cauză;*** ***b) dacă există suspiciunea că în spaţiul în care urmează a se efectua percheziţia se află o persoană a cărei viaţă sau integritate fizică este pusă în pericol;*** ***c) dacă există suspiciunea că persoana căutată s-ar putea sustrage procedurii.*** ***(15) În cazul în care în spaţiul unde urmează a fi efectuată percheziţia nu se află nicio persoană, aceasta se efectuează în prezenţa unui martor asistent.*** ***(16) În cazurile prevăzute la alin. (14) şi (15), copia mandatului de percheziţie se înmânează de îndată ce este posibil.*** ***(17) Organele judiciare care efectuează percheziţia***		

pot folosi forţa, în mod adecvat şi proporţional, pentru a pătrunde într-un domiciliu: *a) dacă există motive temeinice pentru a anticipa rezistenţă armată sau alte tipuri de violenţă ori există un pericol cu privire la distrugerea probelor;* *b) în cazul unui refuz sau dacă nu a fost primit niciun răspuns la solicitările organelor judiciare de a pătrunde în domiciliu.* *(18) Este interzisă efectuarea în acelaşi timp cu percheziţia a oricăror acte procedurale în aceeaşi cauză, care prin natura lor împiedică persoana la care se face percheziţia să participe la efectuarea acesteia, cu excepţia situaţiei în care se desfăşoară, în aceeaşi cauză, simultan mai multe percheziţii.* *(19) Locul în care se desfăşoară percheziţia, precum şi persoanele sau obiectele găsite pe parcursul percheziţionării pot fi fotografiate ori înregistrate audiovideo.* *(20) Înregistrarea audiovideo sau fotografiile*		

efectuate sunt anexate procesului-verbal de percheziţie şi fac parte integrantă din acesta.		
ART. 160 ***Identificarea şi păstrarea obiectelor*** ***(1) După identificare, obiectele sau înscrisurile se prezintă persoanei de la care sunt ridicate şi persoanelor prezente, pentru a fi recunoscute şi a fi însemnate de către acestea spre neschimbare, după care se etichetează şi se sigilează.*** ***(2) Obiectele care nu pot fi însemnate ori pe care nu se pot aplica etichete şi sigilii se împachetează sau se închid, pe cât posibil împreună, după care se aplică sigilii.*** ***(3) Obiectele care nu pot fi ridicate se lasă în păstrarea celui la care se află sau a unui custode. Persoanei căreia i se lasă spre păstrare obiectele i se pune în vedere că are obligaţia de a le păstra şi conserva, precum şi de a le pune la dispoziţia organelor de urmărire penală, la cererea acestora, sub sancţiunea prevăzută***	*ART. 107* ***Identificarea şi păstrarea obiectelor*** *Obiectele sau înscrisurile se prezintă persoanei de la care sunt ridicate şi celor care asistă, pentru a fi recunoscute şi a fi însemnate de către acestea spre neschimbare, după care se etichetează şi se sigilează.* *Obiectele care nu pot fi însemnate ori pe care nu se pot aplica etichete şi sigilii se împachetează sau se închid, pe cât posibil laolaltă, după care se aplică sigilii.* *Obiectele care nu pot fi ridicate se sechestrează şi se lasă în păstrare fie celui la care se află, fie unui custode.* *Probele pentru analiză se iau cel puţin în dublu şi se sigilează. Una din probe se lasă celui de la care se ridică, iar în lipsa acestuia, uneia din persoanele arătate în art. 108 alin. final.*	***În ceea ce priveşte identificarea şi păstrarea obiectelor găsite la percheziţie, Noul Cod de procedură penală preia în cea mai mare parte actualele reglementări, singura prevedere nouă se referă la obligaţia organului judiciar de a pune în vedere persoanei căreia i s-au lăsat în păstrare obiectele ce nu se pot ridica că trebuie să le conserve şi să le pună la dispoziţia organelor de urmărire penală la cererea acestora.***

la art. 275 din Codul penal. ***(4) Probele pentru analiză se iau cel puţin în dublu şi se sigilează. Una dintre probe se lasă celui de la care se ridică, iar în lipsa acestuia, uneia dintre persoanele prevăzute la art. 159 alin. (11).***		
ART. 161 ***Procesul-verbal de percheziţie*** ***(1) Activităţile desfăşurate cu ocazia efectuării percheziţiei sunt consemnate într-un proces-verbal.*** ***(2) Procesul-verbal trebuie să cuprindă:*** ***a) numele, prenumele şi calitatea celui care îl încheie;*** ***b) numărul şi data mandatului de percheziţie;*** ***c) locul unde este încheiat;*** ***d) data şi ora la care a început şi ora la care s-a terminat efectuarea percheziţiei, cu menţionarea oricărei întreruperi intervenite;*** ***e) numele, prenumele, ocupaţia şi adresa persoanelor ce au fost prezente la efectuarea percheziţiei, cu***	*ART. 108* ***Procesul-verbal de percheziţie şi de ridicare a obiectelor şi înscrisurilor*** *Despre efectuarea percheziţiei şi ridicarea de obiecte şi înscrisuri se întocmeşte proces-verbal.* *Procesul-verbal trebuie să cuprindă, în afară de menţiunile prevăzute în art. 91, şi următoarele menţiuni: locul, timpul şi condiţiile în care înscrisurile şi obiectele au fost descoperite şi ridicate, enumerarea şi descrierea lor amănunţită, pentru a putea fi recunoscute.* *În procesul-verbal se face menţiune şi despre obiectele care nu au fost ridicate, precum şi de acelea care au fost lăsate în păstrare.* *Copie de pe procesul-verbal se lasă persoanei la care s-a făcut percheziţia sau de la care s-au ridicat obiectele şi înscrisurile, ori reprezentantului acesteia sau*	***Noul Cod de procedură penală prevede în mod expres datele şi elementele pe care trebuie să le conţină procesul – verbal de percheziţie domiciliară, spre deosebire de actualul cod care conţine prevederi cu caracter mai general.*** ***De asemenea, apar elemente de noutate privind datele care trebuie consemnate în procesul-verbal, respectiv menţionarea informării persoanei la care are loc percheziţia cu privire la dreptul de a contacta un avocat pentru a participa la percheziţie, menţiunile privind înregistrările audio – video sau fotografice, cele privind locul şi condiţiile în care suspectul sau inculpatul a fost prins.***

menţionarea calităţii acestora; ***f) efectuarea informării persoanei la care se va efectua percheziţia cu privire la dreptul de a contacta un avocat care să participe la percheziţie;*** ***g) descrierea amănunţită a locului şi condiţiilor în care înscrisurile, obiectele sau urmele infracţiunii au fost descoperite şi ridicate, enumerarea şi descrierea lor amănunţită, pentru a putea fi recunoscute; menţiuni cu privire la locul şi condiţiile în care suspectul sau inculpatul a fost prins;*** ***h) obiecţiile şi explicaţiile persoanelor care au participat la efectuarea percheziţiei, precum şi menţiunile referitoare la înregistrarea audiovideo sau fotografiile efectuate;*** ***i) menţiuni despre obiectele care nu au fost ridicate, dar au fost lăsate în păstrare;*** ***j) menţiunile prevăzute de lege pentru cazurile speciale.*** ***(3) Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină şi la sfârşit de cel***	*unui membru al familiei, iar în lipsă, celor cu care locuieşte sau unui vecin şi, dacă este cazul, custodelui.*	

care îl încheie, de persoana la care s-a făcut percheziţia, de avocatul acesteia, dacă a fost prezent, precum şi de persoanele arătate la alin. (2) lit. e). Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau refuză să semneze, se face menţiune despre aceasta, precum şi despre motivele imposibilităţii sau refuzului de a semna. ***(4) O copie de pe procesul-verbal se lasă persoanei la care s-a făcut percheziţia sau de la care s-au ridicat obiectele şi înscrisurile ori uneia dintre persoanele prevăzute la art. 159 alin. (5) sau (6) care au participat la percheziţie.***		
ART. 162 ***Măsurile privind obiectele ori înscrisurile ridicate*** ***(1) Obiectele ori înscrisurile ridicate care constituie mijloace de probă sunt ataşate la dosar sau păstrate în alt mod, iar urmele săvârşirii infracţiunii se ridică şi sunt conservate.*** ***(2) Obiectele, înscrisurile***	***ART. 109*** ***Măsuri privind obiectele ridicate*** *Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată dispune ca obiectele ori înscrisurile ridicate care constituie mijloace de probă să fie, după caz, ataşate la dosar sau păstrate în alt mod.* *Obiectele şi înscrisurile ridicate, care nu sunt ataşate la dosar, pot fi fotografiate. În*	***Nu sunt deosebiri esenţiale între cele două reglementări; există deosebiri numai în ceea ce priveşte modul de formulare a textului.***

şi urmele ridicate, care nu sunt ataşate la dosar, pot fi fotografiate. Fotografiile se vizează de organul de urmărire penală şi se ataşează la dosar. ***(3) Mijloacele materiale de probă se păstrează de organul de urmărire penală sau de instanţa de judecată la care se găseşte dosarul, până la soluţionarea definitivă a cauzei.*** ***(4) Obiectele care nu au legătură cu cauza se restituie persoanei căreia îi aparţin, cu excepţia celor care sunt supuse confiscării, în condiţiile legii.*** ***(5) Obiectele ce servesc ca mijloc de probă, dacă nu sunt supuse confiscării, în condiţiile legii, pot fi restituite, chiar înainte de soluţionarea definitivă a procesului, persoanei căreia îi aparţin, în afară de cazul când prin această restituire s-ar putea stânjeni aflarea adevărului. Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată pune în vedere persoanei căreia i-au fost restituite obiectele că este obligată să le păstreze***	*acest caz fotografiile se vizează şi se ataşează la dosar.* *Până la soluţionarea definitivă a cauzei, mijloacele materiale de probă se păstrează de organul de urmărire penală sau de instanţa de judecată la care se găseşte dosarul.* *Obiectele şi înscrisurile predate sau ridicate în urma percheziţiei şi care nu au legătură cu cauza se restituie persoanei căreia îi aparţin. Obiectele supuse confiscării nu se restituie.* *Obiectele ce servesc ca mijloc de probă, dacă nu sunt supuse confiscării, pot fi restituite persoanei căreia îi aparţin, chiar înainte de soluţionarea definitivă a procesului, afară de cazul când prin această restituire s-ar putea stânjeni aflarea adevărului. Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată pune în vedere persoanei căreia i-au fost restituite obiectele, că este obligată să le păstreze până la soluţionarea definitivă a cauzei.*	

până la soluţionarea definitivă a cauzei.		
ART. 163 ***Conservarea sau valorificarea obiectelor ridicate*** ***Obiectele ce servesc ca mijloc de probă, dacă sunt dintre acelea prevăzute la art. 252 alin. (2) şi dacă nu sunt restituite, se conservă sau se valorifică potrivit prevederilor art. 252.***	***ART. 110*** ***Conservarea sau valorificarea obiectelor ridicate*** *Obiectele ce servesc ca mijloc de probă, dacă sunt dintre acelea arătate în art. 165 alin. 2 şi dacă nu este cazul a fi restituite, se conservă sau se valorifică potrivit dispoziţiilor acelui articol.*	***Noul Cod de procedură penală nu conţine prevederi noi în această materie.***
ART. 164 ***Dispoziţii speciale privind percheziţiile efectuate la o autoritate publică, instituţie publică sau la alte persoane juridice de drept public*** ***Percheziţia la o autoritate publică, instituţie publică sau la alte persoane juridice de drept public se efectuează potrivit prevederilor prezentei secţiuni, după cum urmează:*** ***a) organul judiciar se legitimează şi înmânează o copie a mandatului de percheziţie reprezentantului autorităţii, instituţiei sau persoanei juridice de drept public;***	***ART. 111*** ***Dispoziţii speciale privind unităţile publice şi alte persoane juridice*** *Dispoziţiile din prezenta secţiune se aplică în mod corespunzător şi atunci când actele procedurale se efectuează la o unitate dintre cele la care se referă art. 145 din Codul penal sau la o altă persoană juridică, dispoziţii care se completează după cum urmează:* *a) organul judiciar se legitimează şi, după caz, înfăţişează reprezentantului unităţii publice sau al altei persoane juridice autorizaţia dată;* *b) ridicarea de obiecte şi înscrisuri, precum şi percheziţia se efectuează în prezenţa reprezentantului unităţii;*	***Nu există deosebiri esenţiale între cele două reglementări în legătură cu modalitatea şi condiţiile efectuării percheziţiei în cazul autorităţilor publice, instituţiilor publice sau altor persoane juridice de drept public.***

b) percheziţia se efectuează în prezenţa reprezentantului autorităţii, instituţiei sau persoanei juridice de drept public ori a altei persoane cu capacitate deplină de exerciţiu; ***c) o copie de pe procesul-verbal de percheziţie se lasă reprezentantului autorităţii, instituţiei sau persoanei juridice de drept public.***	*c) atunci când este obligatorie prezenţa martorilor asistenţi, aceştia pot face parte din personalul unităţii;* *d) copie de pe procesul-verbal se lasă reprezentantului unităţii.*	
ART. 165 ***Cazurile şi condiţiile în care se efectuează percheziţia corporală*** ***(1) Percheziţia corporală presupune examinarea corporală externă a unei persoane, a cavităţii bucale, a nasului, a urechilor, a părului, a îmbrăcămintei, a obiectelor pe care o persoană le are asupra sa sau sub controlul său, la momentul efectuării percheziţiei.*** ***(2) În cazul în care există o suspiciune rezonabilă că prin efectuarea unei percheziţii corporale vor fi descoperite urme ale infracţiunii, corpuri delicte ori alte obiecte ce prezintă importanţă pentru aflarea***	***ART. 106*** ***Efectuarea percheziţiei corporale*** *Percheziţia corporală se efectuează de organul judiciar care a dispus-o, cu respectarea dispoziţiilor art. 104 alin. 1, sau de persoana desemnată de acest organ.* *Percheziţia corporală se face numai de o persoană de acelaşi sex cu cea percheziţionată.*	***Un prim element de noutate îl reprezintă definirea activităţilor pe care le presupune o percheziţie corporală, aceasta incluzând atât examinarea corporală externă a unei persoane, a cavităţii bucale, a nasului, urechilor, a părului şi îmbrăcămintei, dar şi a obiectelor pe care o persoană le are asupra sa sau sub controlul său la momentul percheziţiei (geantă, servietă, sacoşe, geamantane etc.).*** ***Şi în cazul percheziţiei corporale se prevede necesitatea existenţei unei suspiciuni rezonabile că vor fi descoperite urme de infracţiuni (ex. o rană pe corp, fire de păr aparţinând victimei etc.), corpuri delicte ori alte obiecte importante pentru stabilirea adevărului.*** ***În ceea ce priveşte efectuarea percheziţiei corporale, Noul Cod de procedură penală conţine prevederi exprese şi cu privire la situaţia în care organul judiciar renunţă a mai efectua percheziţia, respectiv când persoana supusă percheziţiei predă de bunăvoie obiectele căutate (excepţie făcând cazul în care este util a se căuta alte obiecte sau urme).*** ***De asemenea, noul cod prevede obligativitatea întocmirii procesului-verbal de percheziţie corporală care trebuie să conţină anumite menţiuni expres arătate.*** ***Prevederile referitoare la obligaţia înmânării unei copii de pe procesul – verbal persoanei percheziţionate şi cele privind măsurile care trebuie luate faţă de obiectele şi înscrisurile ridicate se aplică şi în cazul percheziţiei domiciliare.*** ***În actualul Cod de procedură penală nu există asemenea prevederi exprese, în practică aplicându-se prin asemănare dispoziţiile care reglementează percheziţia domiciliară.***

adevărului în cauză, organele judiciare sau orice autoritate cu atribuţii în asigurarea ordinii şi securităţii publice procedează la efectuarea acesteia. ***ART. 166*** ***Efectuarea percheziţiei corporale*** ***(1) Organul judiciar trebuie să ia măsuri ca percheziţia să fie efectuată cu respectarea demnităţii umane.*** ***(2) Percheziţia se efectuează de o persoană de acelaşi sex cu persoana percheziţionată.*** ***(3) Înainte de începerea percheziţiei, persoanei percheziţionate i se solicită predarea de bunăvoie a obiectelor căutate. Dacă obiectele căutate sunt predate, nu se mai efectuează percheziţia, cu excepţia cazului când se consideră util să se procedeze la aceasta, pentru căutarea altor obiecte sau urme.*** ***(4) Procesul-verbal de percheziţie trebuie să cuprindă:***		

a) numele şi prenumele persoanei percheziţionate; ***b) numele, prenumele şi calitatea persoanei care a efectuat percheziţia;*** ***c) enumerarea obiectelor găsite cu ocazia percheziţiei;*** ***d) locul unde este încheiat;*** ***e) data şi ora la care a început şi ora la care s-a terminat efectuarea percheziţiei, cu menţionarea oricărei întreruperi intervenite;*** ***f) descrierea amănunţită a locului şi condiţiilor în care înscrisurile, obiectele sau urmele infracţiunii au fost descoperite şi ridicate, enumerarea şi descrierea lor amănunţită, pentru a putea fi recunoscute; menţiuni cu privire la locul şi condiţiile în care suspectul sau inculpatul a fost găsit.*** ***(5) Procesul-verbal trebuie semnat pe fiecare pagină şi la sfârşit de cel care îl încheie şi de persoana percheziţionată. Dacă persoana percheziţionată nu poate sau refuză să semneze, se face menţiune despre***		

aceasta, precum şi despre motivele imposibilităţii sau refuzului de a semna. ***(6) O copie a procesului-verbal se lasă persoanei percheziţionate.*** ***(7) Dispoziţiile art. 162 se aplică în mod corespunzător.***		
ART. 167 ***Percheziţia unui vehicul*** ***(1) Percheziţia unui vehicul constă în examinarea exteriorului ori interiorului unui vehicul sau a altui mijloc de transport ori a componentelor acestora.*** ***(2) Percheziţia unui vehicul se efectuează în condiţiile prevăzute la art. 165 alin. (2).*** ***(3) Prevederile art. 162, 165 şi 166 se aplică în mod corespunzător.***	*ART. 100* *Percheziţia* *(5) Percheziţia corporală sau asupra vehiculelor poate fi dispusă, după caz, de organul de cercetare penală, de procuror sau de judecător.*	***Noul Cod de procedură penală, spre deosebire de actualul, defineşte percheziţia unui vehicul, prin aceasta înţelegându-se examinarea exteriorului ori interiorului unui vehicul sau a altui mijloc de transport ori a componentelor acestora.*** ***Dispoziţiile cu privire la existenţa unei suspiciuni rezonabile, cazurile şi condiţiile în care se efectuează percheziţia; procedura de realizare a acesteia, necesitatea întocmirii procesului – verbal şi măsurile care trebuie luate faţă de obiectele ori înscrisurile ridicate instituite în cazul celorlalte forme de percheziţie (domiciliară, corporală) se aplică în mod corespunzător.***
ART. 168 ***Percheziţia informatică*** ***(1) Prin percheziţie în sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice se înţelege procedeul de cercetare, descoperire, identificare şi strângere a probelor stocate într-un sistem informatic sau***	-	***Percheziţia informatică presupune cercetarea unui sistem informatic a unei părţi din acesta sau a unui suport de stocare a datelor informatice în scopul descoperirii, identificării şi strângerii probelor necesare soluţionării cauzei.*** ***Noul Cod de procedură penală reglementează procedura prin care se realizează percheziţia informatică de o manieră menită să asigure integritatea informaţiilor şi securitatea acestora, în condiţii în care garantează dreptul la viaţă privată a persoanei la care se efectuează percheziţia.*** ***În cursul urmăririi penale percheziţia informatică se dispune la cererea procurorului de judecătorul de drepturi şi libertăţi care se pronunţă prin încheiere şi emite de îndată mandatul de percheziţie dacă admite cererea. Încheierea nu este supusă căilor de atac.*** ***La fel ca şi în cazul celorlalte forme de percheziţie şi percheziţia informatică se efectuează în***

suport de stocare a datelor informatice, realizat prin intermediul unor mijloace tehnice şi proceduri adecvate, de natură să asigure integritatea informaţiilor conţinute de acestea. *(2) În cursul urmăririi penale, judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune efectuarea unei percheziţii informatice, la cererea procurorului, atunci când pentru descoperirea şi strângerea probelor este necesară cercetarea unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice.* *(3) Procurorul înaintează cererea prin care se solicită încuviinţarea efectuării percheziţiei informatice împreună cu dosarul cauzei*		*prezenţa suspectului ori a inculpatului sau după caz a reprezentantului acestuia ori a martorului asistent.* *O particularitate a percheziţiei informatice, dat fiind specificul său, este că aceasta se efectuează de către un specialist care funcţionează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora în prezenţa procurorului sau a organului de cercetare penală.* *La terminarea percheziţiei informatice se încheie un proces – verbal de percheziţie informatică care trebuie să conţină elementele arătate în textul de lege.* *În cursul judecăţii, percheziţia informatică se dispune de către instanţa de judecată din oficiu sau la cererea procurorului, a părţilor ori a persoanei vătămate cu respectarea aceloraşi condiţii în ceea ce priveşte modul de dispunere şi modalitatea de realizare a percheziţiei.*

judecătorului de drepturi şi libertăţi. *(4) Cererea se soluţionează în camera de consiliu, fără citarea părţilor. Participarea procurorului este obligatorie.* *(5) Judecătorul dispune prin încheiere admiterea cererii, atunci când aceasta este întemeiată, încuviinţarea efectuării percheziţiei informatice şi emite de îndată mandatul de percheziţie.* *(6) Încheierea instanţei trebuie să cuprindă:* *a) denumirea instanţei;* *b) data, ora şi locul emiterii;* *c) numele, prenumele şi calitatea persoanei care a emis mandatul;* *d) perioada pentru care s-a emis mandatul şi în cadrul căreia trebuie efectuată activitatea dispusă;* *e) scopul pentru care a fost emis;* *f) sistemul informatic sau suportul de stocare a datelor informatice care urmează a fi percheziţionat, precum şi numele suspectului sau*		

inculpatului, dacă este cunoscut; ***g) semnătura judecătorului şi ştampila instanţei.*** ***(7) Încheierea prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi se pronunţă asupra cererii de încuviinţare a efectuării percheziţiei informatice nu este supusă căilor de atac.*** ***(8) În cazul în care, cu ocazia efectuării percheziţiei unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice, se constată că datele informatice căutate sunt cuprinse într-un alt sistem informatic ori suport de stocare a datelor informatice şi sunt accesibile din sistemul sau suportul iniţial, procurorul dispune de îndată conservarea, copierea datelor informatice identificate şi va solicita de urgenţă completarea mandatului, dispoziţiile alin. (1) - (7) aplicându-se în mod corespunzător.*** ***(9) În vederea executării percheziţiei dispuse, pentru asigurarea integrităţii datelor informatice stocate***		

pe obiectele ridicate, procurorul dispune efectuarea de copii. ***(10) Dacă ridicarea obiectelor care conţin datele informatice prevăzute la alin. (1) ar afecta grav desfăşurarea activităţii persoanelor care deţin aceste obiecte, procurorul poate dispune efectuarea de copii, care servesc ca mijloc de probă. Copiile se realizează cu mijloace tehnice şi proceduri adecvate, de natură să asigure integritatea informaţiilor conţinute de acestea.*** ***(11) Percheziţia în sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice se efectuează în prezenţa suspectului ori a inculpatului, dispoziţiile art. 159 alin. (10) şi (11) aplicându-se în mod corespunzător.*** ***(12) Percheziţia în sistem informatic ori a unui suport de stocare a datelor informatice se efectuează de un specialist care funcţionează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora, în prezenţa procurorului sau a***		

organului de cercetare penală. ***(13) Procesul-verbal de percheziţie informatică trebuie să cuprindă:*** ***a) numele persoanei de la care a fost ridicat sistemul informatic sau suporturile de stocare a datelor informatice ori numele persoanei al cărei sistem informatic este cercetat;*** ***b) numele persoanei care a efectuat percheziţia;*** ***c) numele persoanelor prezente la efectuarea percheziţiei;*** ***d) descrierea şi enumerarea sistemelor informatice ori suporturilor de stocare a datelor informatice faţă de care s-a dispus percheziţia;*** ***e) descrierea şi enumerarea activităţilor desfăşurate;*** ***f) descrierea şi enumerarea datelor informatice descoperite cu ocazia percheziţiei;*** ***g) semnătura sau ştampila persoanei care a efectuat percheziţia;*** ***h) semnătura persoanelor prezente la efectuarea percheziţiei.***		

(14) Organele de urmărire penală trebuie să ia măsuri ca percheziţia informatică să fie efectuată fără ca faptele şi împrejurările din viaţa personală a celui la care se efectuează percheziţia să devină, în mod nejustificat, publice. ***(15) Datele informatice identificate cu caracter secret se păstrează în condiţiile legii.*** ***(16) În cursul judecăţii, percheziţia informatică se dispune de către instanţă, din oficiu sau la cererea procurorului, a părţilor ori a persoanei vătămate, în cazurile prevăzute la alin. (2). Mandatul de efectuare a percheziţiei informatice dispuse de instanţă se comunică procurorului, care procedează potrivit alin. (8) - (15).***		
ART. 169 ***Ridicarea de obiecte şi înscrisuri*** ***Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată are obligaţia să ridice obiectele şi înscrisurile ce pot servi ca mijloc de probă în procesul penal.***	***ART. 96*** ***Ridicarea de obiecte şi înscrisuri*** *Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată are obligaţia să ridice obiectele şi înscrisurile ce pot servi ca mijloc de probă în procesul penal.*	***Nu sunt elemente de noutate.***

ART. 170 ***Predarea obiectelor, înscrisurilor sau a datelor informatice*** ***(1) În cazul în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni şi sunt temeiuri de a se crede că un obiect ori un înscris poate servi ca mijloc de probă în cauză, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate dispune persoanei fizice sau juridice în posesia căreia se află să le prezinte şi să le predea, sub luare de dovadă.*** ***(2) De asemenea, în condiţiile alin. (1), organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate dispune ca:*** ***a) orice persoană fizică sau juridică de pe teritoriul României să comunice anumite date informatice aflate în posesia sau sub controlul său, care sunt stocate într-un sistem informatic ori pe un suport de stocare a datelor informatice;*** ***b) orice furnizor de reţele publice de comunicaţii electronice sau furnizor de***	***ART. 97*** ***Predarea obiectelor şi înscrisurilor*** *Orice persoană fizică sau persoană juridică, în posesia căreia se află un obiect sau un înscris ce poate servi ca mijloc de probă, este obligată să-l prezinte şi să-l predea, sub luare de dovadă, organului de urmărire penală sau instanţei de judecată, la cererea acestora.* *Dacă organul de urmărire penală sau instanţa de judecată apreciază că şi o copie de pe un înscris poate servi ca mijloc de probă, reţine numai copia.* *Dacă obiectul sau înscrisul are caracter secret ori confidenţial, prezentarea sau predarea se face în condiţii care să asigure păstrarea secretului ori a confidenţialităţii.*	***Potrivit dispoziţiilor Noului Cod de procedură penală, predarea are ca obiect nu numai obiectele şi înscrisurile dar şi datele informatice stocate într-un sistem informatic ori pe un suport de stocare de către persoanele fizice şi juridice, precum şi datele referitoare la abonaţii, utilizatorii aflaţi în posesia sau controlul furnizorilor de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului, inclusiv datele referitoare la serviciile prestate de aceşti furnizori.*** ***Actuala reglementare a Codului de procedură penală are în vederenumai obiectele şi înscrisurile.*** ***În ceea ce priveşte condiţiile în care organul de urmărire penală sau instanţa de judecată pot dispune ca deţinătorii de obiecte, înscrisuri sau date informatice să le predea respectiv să le comunice, noile dispoziţii prevăd că trebuie să existe o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni precum şi temeiuri de a se crede că aceste obiecte, înscrisuri sau date informatice pot servi ca mijloc de probă în cauză.*** ***Referitor la acest aspect, actualul cod prevede doar o singură condiţie, aceea ca obiectele şi înscrisurile să servească ca mijloc de probă.*** ***Organul de urmărire penală, după caz instanţa de judecată dispun cu privire la predarea obiectelor, înscrisurilor şi comunicarea datelor informatice, prin ordonanţă, respectiv încheiere care trebuie să cuprindă elementele arătate de lege în mod expres.*** ***Codul de procedură penală în vigoare nu conţine dispoziţii exprese referitoare la actul prin care trebuie dispusă măsura de către procuror sau judecător.***

servicii de comunicaţii electronice destinate publicului să comunice anumite date referitoare la abonaţi, utilizatori şi la serviciile prestate, aflate în posesia sau sub controlul său, altele decât conţinutul comunicaţiilor şi decât cele prevăzute la art. 138 alin. (1) lit. j). ***(2^1) Persoanele fizice sau juridice, inclusiv furnizorii de reţele publice de comunicaţii electronice sau furnizorii de servicii de comunicaţii electronice destinate publicului, au posibilitatea să asigure semnarea datelor solicitate în baza alin. (2), utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat.*** ***(2^2) Orice persoană autorizată care transmite date solicitate în baza alin. (2) are posibilitatea să semneze datele transmise utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat şi care permite***		

identificarea neambiguă a persoanei autorizate, aceasta asumându-şi astfel responsabilitatea în ceea ce priveşte integritatea datelor transmise. ***(2^3) Orice persoană autorizată care primeşte date solicitate în baza alin. (2) are posibilitatea să verifice integritatea datelor primite şi să certifice această integritate prin semnarea datelor, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat şi care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate.*** ***(2^4) Fiecare persoană care certifică datele sub semnătură electronică răspunde potrivit legii pentru integritatea şi securitatea acestor date.*** ***(2^5) Aplicarea prevederilor alin. (2^1) - (2^4) se face cu respectarea procedurilor stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.*** ***(3) *** Abrogat*** ***(4) Ordonanţa organului de urmărire penală sau***		

încheierea instanţei trebuie să cuprindă: numele şi semnătura persoanei care a dispus predarea, numele persoanei ce este obligată să predea obiectul, înscrisul ori datele informatice, descrierea obiectului, înscrisului sau a datelor informatice ce trebuie predate, precum şi data şi locul unde trebuie să fie predate. ***(5) Dacă organul de urmărire penală sau instanţa de judecată apreciază că şi o copie a unui înscris sau a datelor informatice poate servi ca mijloc de probă, reţine numai copia.*** ***(6) Dacă obiectul, înscrisul sau datele informatice au caracter secret ori confidenţial, prezentarea sau predarea se face în condiţii care să asigure păstrarea secretului ori a confidenţialităţii.***		
ART. 171 ***Ridicarea silită de obiecte şi înscrisuri*** ***(1) Dacă obiectul sau înscrisul cerut nu este predat de bunăvoie, organul de urmărire***	***ART. 99*** ***Ridicarea silită de obiecte sau de înscrisuri*** *Dacă obiectul sau înscrisul cerut nu este predat de bunăvoie, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată*	***Elementele de noutate sunt dispoziţiile care prevăd că ridicarea silită se dispune de organul de urmărire penală prin ordonanţă şi de instanţa de judecată prin încheiere;*** ***De asemenea, un element de noutate este şi prevederea expresă că împotriva măsurii de ridicare silită sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia se poate face plângere de către orice persoană intersată. În acest caz se vor aplica dispoziţiile art. 250 din Noul Cod de procedură penală conform cărora termenul de constatare este de 3 zile de la data comunicării ordonanţei ori a încheierii sau de la data aducerii la îndeplinire a acestora, competenţa de***

penală, prin ordonanţă, sau instanţa de judecată, prin încheiere, dispune ridicarea silită. În cursul judecăţii dispoziţia de ridicare silită a obiectelor sau înscrisurilor se comunică procurorului, care ia măsuri de aducere la îndeplinire, prin organul de cercetare penală. ***(2) Împotriva măsurii dispuse potrivit alin. (1) sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia se poate face plângere de către orice persoană interesată. Dispoziţiile art. 250 se aplică în mod corespunzător.***	*dispune ridicarea silită.* *În cursul judecăţii dispoziţia de ridicare silită a obiectelor sau înscrisurilor se comunică procurorului, care ia măsuri de aducere la îndeplinire prin organul de cercetare penală.*	***soluţionare revenind judecătorului de drepturi şi libertăţi de la instanţa care ar judeca dosarul în fond.***
ART. 172 ***Dispunerea efectuării expertizei sau a constatării*** ***(9) Când există pericol de dispariţie a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situaţii de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, organul de urmărire penală poate dispune prin ordonanţă efectuarea unei constatări.*** ***(10) Constatarea este efectuată de către un specialist care funcţionează***	*ART. 112* *Folosirea unor specialişti* *Când există pericol de dispariţie a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situaţii de fapt şi este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, organul de urmărire penală poate folosi cunoştinţele unui specialist sau tehnician, dispunând, din oficiu sau la cerere, efectuarea unei constatări tehnico-ştiinţifice.* *Constatarea tehnico-ştiinţifică se efectuează, de regulă, de către specialişti sau tehnicieni care funcţionează în cadrul ori pe*	***Noul Cod de procedură penală nu mai prevede posibilitatea refacerii sau completării, constatării tehnico-ştiinţifice sau medico-legale, ca actuala reglementare.*** ***Potrivit Noului Cod de procedură penală, dacă sunt contestate concluziile raportului de constatare sau se apreciază că este necesară opinia unui expert, organul judiciar dispune efectuarea unei expertize.*** ***Un alt element de noutate este prevederea că certificatul medico-legal are valoarea unui raport de constatare.***

în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora. ***(11) Certificatul medico-legal are valoarea unui raport de constatare.*** ***(12) După finalizarea raportului de constatare, când organul judiciar apreciază că este necesară opinia unui expert sau când concluziile raportului de constatare sunt contestate, se dispune efectuarea unei expertize.*** ***ART. 181^1*** ***Obiectul constatării şi raportul de constatare*** ***(1) Organul de urmărire penală stabileşte prin ordonanţă obiectul constatării, întrebările la care trebuie să răspundă specialistul şi termenul în care urmează a fi efectuată lucrarea. (2) Raportul de constatare cuprinde descrierea operaţiilor efectuate de specialist, a metodelor, programelor şi echipamentelor utilizate şi concluziile constatării.***	*lângă instituţia de care aparţine organul de urmărire penală. Ea poate fi efectuată şi de către specialişti sau tehnicieni care funcţionează în cadrul altor organe.* *ART. 113* *Obiectul şi materialul constatării tehnico-ştiinţifice* *Organul de urmărire penală care dispune efectuarea constatării tehnico-ştiinţifice stabileşte obiectul acesteia, formulează întrebările la care trebuie să se răspundă şi termenul în care urmează a fi efectuată lucrarea.* *Constatarea tehnico-ştiinţifică se efectuează asupra materialelor şi datelor puse la dispoziţie sau indicate de către organul de urmărire penală. Celui însărcinat cu efectuarea constatării nu i se pot delega şi nici acesta nu-şi poate însuşi atribuţii de organ de urmărire penală sau de organ de control.* *Specialistul sau tehnicianul însărcinat cu efectuarea lucrării, dacă socoteşte că materialele puse la dispoziţie ori datele indicate sunt insuficiente, comunică aceasta organului de urmărire penală, în vederea completării lor.* *ART. 114*	

	Constatarea medico-legală *În caz de moarte violentă, de moarte a cărei cauză nu se cunoaşte ori este suspectă, sau când este necesară o examinare corporală asupra învinuitului ori persoanei vătămate pentru a constata pe corpul acestora existenţa urmelor infracţiunii, organul de urmărire penală dispune efectuarea unei constatări medico-legale şi cere organului medico-legal, căruia îi revine competenţa potrivit legii, să efectueze această constatare.* *Exhumarea în vederea constatării cauzelor morţii se face numai cu încuviinţarea procurorului.* *ART. 115* *Raportul de constatare tehnico-ştiinţifică sau medico-legală* *Operaţiile şi concluziile constatării tehnico-ştiinţifice sau medico-legale se consemnează într-un raport.* *Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată, din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părţi, dacă apreciază că raportul tehnico-ştiinţific ori medico-legal nu este complet sau concluziile acestuia nu sunt precise, dispune refacerea sau completarea constatării tehnico-ştiinţifice ori medico-legale, sau efectuarea*	

	unei expertize. *Când refacerea sau completarea constatării tehnico-ştiinţifice ori medico-legale este dispusă de instanţa de judecată, raportul se trimite procurorului, pentru ca acesta să ia măsuri în vederea completării sau refacerii lui.*	
ART. 172 ***Dispunerea efectuării expertizei sau a constatării*** ***(1) Efectuarea unei expertize se dispune când pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte ori împrejurări ce prezintă importanţă pentru aflarea adevărului în cauză este necesară şi opinia unui expert.*** ***(2) Expertiza se dispune, în condiţiile art. 100, la cerere sau din oficiu, de către organul de urmărire penală, prin ordonanţă motivată, iar în cursul judecăţii se dispune de către instanţă, prin încheiere motivată.*** ***(3) Cererea de efectuare a expertizei trebuie formulată în scris, cu indicarea faptelor şi împrejurărilor supuse evaluării şi a obiectivelor care trebuie lămurite de expert.***	*ART. 116* *Ordonarea efectuării expertizei* *Când pentru lămurirea unor fapte sau împrejurări ale cauzei, în vederea aflării adevărului, sunt necesare cunoştinţele unui expert, organul de urmărire penală ori instanţa de judecată dispune, la cerere sau din oficiu, efectuarea unei expertize.* *ART. 119* *Experţi oficiali* *Dacă există experţi medico-legali sau experţi oficiali în specialitatea respectivă, nu poate fi numit expert o altă persoană, decât dacă împrejurări deosebite ar cere aceasta.* *Când expertiza urmează să fie efectuată de un serviciu medico-legal, de un laborator de expertiză criminalistică sau de orice institut de specialitate, organul de urmărire penală ori instanţa de judecată se adresează acestora pentru efectuarea expertizei.*	***În Noul Cod de procedură penală sunt mai bine individualizate situaţiile în care se dispune efectuarea expertizei, precizându-se că scopul acesteia este să ajute la constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte sau împrejurări care prezintă importanţă pentru aflarea adevărului, actuala reglementare având un caracter general (lămurirea unor fapte sau împrejurări ale cauzei).*** ***De asemenea, Noul Cod de procedură penală prevede în mod expres că expertiza se dispune în timpul urmăririi penale de procuror prin ordonanţă iar în cursul judecăţii de instanţa de judecată prin încheiere, ambele trebuind să fie motivate, ceea ce nu se precizează în actualul cod.*** ***Ordonanţa sau încheierea prin care se dispune expertiza va trebui să indice faptele sau împrejurările pe care expertul urmează să le constate, să le clarifice şi să le evalueze, precum şi obiectivele la care trebuie să răspundă, termenul de efectuare a expertizei şi instituţia sau experţii desemnaţi. Prevederi asemănătoare sunt şi în Codul de procedură penală în vigoare în cadrul procedurii dispunerii constatării tehnico-ştiinţifice (art. 113 Cpp) la care textul de lege face trimitere când se referă la expertiză (art. 118 alin. 2).*** ***Conform prevederilor Noului Cod de procedură penală, expertiza poate fi efectuată şi de experţi independenţi autorizaţi din ţară sau din străinătate, nu numai de experţi oficiali din laboratoare sau instituţii de specialitate.*** ***Actualul Cod de procedură penală prevede că nu poate fi numit expert o altă persoană dacă există experţi oficiali în specialitatea respectivă, excepţie făcând doar situaţia în care există o împrejurare deosebită (art. 119 alin. 1).***

(4) Expertiza poate fi efectuată de experţi oficiali din laboratoare sau instituţii de specialitate ori de experţi independenţi autorizaţi din ţară sau din străinătate, în condiţiile legii. ***(5) Expertiza şi examinarea medico-legală se efectuează în cadrul instituţiilor medico-legale.*** ***(6) Ordonanţa organului de urmărire penală sau încheierea instanţei prin care se dispune efectuarea expertizei trebuie să indice faptele sau împrejurările pe care expertul trebuie să le constate, să le clarifice şi să le evalueze, obiectivele la care trebuie să răspundă, termenul în care trebuie efectuată expertiza, precum şi instituţia ori experţii desemnaţi.*** ***(7) În domeniile strict specializate, dacă pentru înţelegerea probelor sunt necesare anumite cunoştinţe specifice sau alte asemenea cunoştinţe, instanţa ori organul de urmărire penală poate solicita opinia unor specialişti care funcţionează în cadrul***	*Când serviciul medico-legal ori laboratorul de expertiză criminalistică sau institutul de specialitate consideră necesar ca la efectuarea expertizei să participe sau să-şi dea părerea şi specialişti de la alte instituţii, poate folosi asistenţa sau avizul acestora.*	

organelor judiciare sau în afara acestora. Dispoziţiile relative la audierea martorului sunt aplicabile în mod corespunzător. ***(8) La efectuarea expertizei pot participa experţi independenţi autorizaţi, numiţi la solicitarea părţilor sau subiecţilor procesuali principali.***		
ART. 173 ***Numirea expertului*** ***(1) Expertul este numit prin ordonanţa organului de urmărire penală sau prin încheierea instanţei.*** ***(2) Organul de urmărire penală sau instanţa desemnează, de regulă, un singur expert, cu excepţia situaţiilor în care, ca urmare a complexităţii expertizei, sunt necesare cunoştinţe specializate din discipline distincte, situaţie în care desemnează doi sau mai mulţi experţi.*** ***(3) *** Abrogat*** ***(4) Părţile şi subiecţii procesuali principali au dreptul să solicite ca la efectuarea expertizei să participe un expert recomandat de acestea. În cazul în care expertiza este dispusă de instanţă,***	*ART. 118* *Procedura expertizei* *Expertiza se efectuează potrivit dispoziţiilor din prezentul cod, afară de cazul când prin lege se dispune altfel. Dispoziţiile art. 113 se aplică în mod corespunzător.* *Expertul este numit de organul de urmărire penală sau de instanţa de judecată, cu excepţia expertizei prevăzute în art. 119 alin. 2.* *Fiecare dintre părţi are dreptul să ceară ca un expert recomandat de ea să participe la efectuarea expertizei.* *ART. 119* *Experţi oficiali* *Dacă există experţi medico-legali sau experţi oficiali în specialitatea respectivă, nu poate fi numit expert o altă persoană, decât dacă împrejurări deosebite ar cere*	***Potrivit dispoziţiilor Noului Cod de procedură penală expertul este numit prin ordonanţa organului de urmărire penală sau prin încheierea instanţei de judecată. Codul de procedură penală în vigoare nu defineşte expres natura actului prin care este desemnat expertul.*** ***Un element de noutate îl reprezintă prevederea conform căreia în situaţia unor expertize complexe când sunt necesare cunoştinţele specializate din discipline distincte, organul de urmărire penală sau instanţa pot desemna doi sau mai mulţi experţi.***

procurorul poate solicita ca un expert recomandat de acesta să participe la efectuarea expertizei. ***(5) Expertul, instituţia medico-legală, institutul sau laboratorul de specialitate, la cererea expertului, poate solicita, atunci când consideră necesar, participarea specialiştilor de la alte instituţii sau avizul acestora.*** ***(6) Instituţia medico-legală, institutul sau laboratorul de specialitate comunică organului judiciar care a dispus efectuarea expertizei numele experţilor desemnaţi.***	*aceasta.* *Când expertiza urmează să fie efectuată de un serviciu medico-legal, de un laborator de expertiză criminalistică sau de orice institut de specialitate, organul de urmărire penală ori instanţa de judecată se adresează acestora pentru efectuarea expertizei.* *Când serviciul medico-legal ori laboratorul de expertiză criminalistică sau institutul de specialitate consideră necesar ca la efectuarea expertizei să participe sau să-şi dea părerea şi specialişti de la alte instituţii, poate folosi asistenţa sau avizul acestora.*	
ART. 174 ***Incompatibilitatea expertului*** ***(1) Persoana aflată în vreunul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute de art. 64 nu poate fi desemnată ca expert, iar în cazul în care a fost desemnată, hotărârea judecătorească nu se poate întemeia pe constatările şi concluziile acesteia. Motivul de incompatibilitate trebuie***	-	***Noul Cod de procedură penală conţine dispoziţii privind cazurile de incompatibilitate ale expertului.*** ***Situaţiile de incompatibilitate sunt cele arătate de art. 64 din Noul Cod de procedură penală referitoare la incompatibilitatea judecătorului care se aplică în mod corespunzător şi în cazul expertului.*** ***În situaţia expertului care a mai avut această calitate în aceeaşi cauză şi care se găseşte într-o stare de incompatibilitate dacă ar fi desemnat din nou expert, legiuitorul a instituit o excepţie pentru cazul în care acesta este recomandat de părţi sau de procuror.*** ***Nu va putea fi desemnat ca expert recomandat de de părţi în aceeaşi cauză o persoană care funcţionează în cadrul aceleiaşi instituţii medico-legale, institut sau laborator de specialitate cu expertul desemnat de conducerea instituţiei respectiv la cererea organului judiciar. Din modul de formulare al textului rezultă că această interdicţie nu operează dacă expertul este recomandat de procuror.*** ***Şi în cazul expertului aflat în stare de incompatibilitate operează instituţiile precum abţinerea, recuzarea inclusiv procedura de soluţionare a acestora, prevederile art. 66 – 68 din***

dovedit de cel ce îl invocă. ***(2) Nu poate fi desemnată ca expert persoana care a avut această calitate în aceeaşi cauză, cu excepţia situaţiei în care aceasta este recomandată de părţi sau de procuror.*** ***(3) Nu poate fi desemnată ca expert recomandat de părţi în aceeaşi cauză o persoană care funcţionează în cadrul aceleiaşi instituţii medico-legale, institut sau laborator de specialitate cu expertul desemnat de conducerea instituţiei respective la solicitarea organului judiciar.*** ***(4) Dispoziţiile art. 66 - 68 se aplică în mod corespunzător.***		***Noul Cod de procedură penală aplicându-se corespunzător.***
ART. 175 ***Drepturile şi obligaţiile expertului*** ***(1) Expertul are dreptul de a refuza efectuarea expertizei pentru aceleaşi motive pentru care martorul poate refuza depunerea mărturiei.*** ***(2) Expertul are dreptul să ia cunoştinţă de materialul dosarului necesar pentru efectuarea expertizei.*** ***(3) Expertul poate cere lămuriri organului judiciar***	*ART. 121* *Drepturile expertului* *Expertul are dreptul să ia cunoştinţă de materialul dosarului necesar pentru efectuarea expertizei. În cursul urmăririi penale cercetarea dosarului se face cu încuviinţarea organului de urmărire.* *Expertul poate cere lămuriri organului de urmărire penală sau instanţei de judecată cu privire la anumite fapte ori împrejurări ale cauzei.*	***In Noul Cod de procedură penală obligaţiile expertului sunt expres prevăzute şi acestea se referă la obligaţia acestuia de a se prezenta în faţa organelor de urmărire penală sau a instanţei de judecată ori de câte ori este chemat, de a-şi întocmi raportul de expertiză, cu respectarea termenului limită stabilită prin ordonanţă, respectiv încheiere, termen care poate fi prelungit pentru motive întemeiate fără ca prelungirea totală acordată să fie însă mai mare de 6 luni.*** ***Este instituit prin dispoziţiile Noului Cod sancţiunea aplicării amenzii judiciare pentru întarzierea sau refuzul nejustificat de efectuare a expertizei precum şi răspunderea civilă a expertului sau a instituţiei desemnate cu efectuarea expertizei pentru prejudiciile cauzate.*** ***Cu privire la drepturile expertului, acestea se regăsesc în parte şi în actualul cod de procedura penală. Elementele de noutate au în vedere dreptul expertului de a refuza efectuarea expertizei pentru aceleaşi motive pentru care martorul poate refuza depunerea mărturiei, dreptul la un onorariu pentru activitatea depusă care este stabilit de organele judiciare în funcţie de natura, complexitatea cauzei şi cheltuielile suportate sau care urmează a fi suportate şi dreptul de a beneficia de măsuri de protecţie în condiţiile art. 125 din Noul Cod***

care a dispus efectuarea expertizei cu privire la anumite fapte ori împrejurări ale cauzei ce trebuie evaluate. ***(4) Expertul poate cere lămuriri părţilor şi subiecţilor procesuali principali, cu încuviinţarea şi în condiţiile stabilite de organele judiciare.*** ***(5) Expertul are dreptul la un onorariu pentru activitatea depusă în vederea efectuării expertizei, pentru cheltuielile pe care ar trebui să le suporte sau le-a suportat pentru efectuarea expertizei. Cuantumul onorariului este stabilit de către organele judiciare în funcţie de natura şi complexitatea cauzei şi de cheltuielile suportate sau care urmează a fi suportate de către expert. Dacă expertiza este efectuată de instituţia medico-legală ori institutul sau laboratorul de specialitate, costul expertizei este stabilit în condiţiile prevăzute de legea specială.*** ***(6) Expertul poate beneficia şi de măsuri de protecţie, în condiţiile prevăzute la art.***	*Părţile, cu încuviinţarea şi în condiţiile stabilite de organul de urmărire penală sau de instanţa de judecată, pot da expertului explicaţiile necesare.*	***de procedură penală care se referă la protecţia martorului ameninţat.*** ***Dispoziţii cu privire la plata onorariului expertului şi stabilirea cuantumului acestuia de către organul judiciar sunt şi în legislaţia în vigoare dar nu se regăsesc în dispoziţiile actualului Cod de procedură penală în Secţiunea X – expertizele.***

125. *(7) Expertul are obligaţia de a se prezenta în faţa organelor de urmărire penală sau a instanţei de judecată ori de câte ori este chemat şi de a-şi întocmi raportul de expertiză cu respectarea termenului-limită stabilit în ordonanţa organului de urmărire penală sau în încheierea instanţei. Termenul-limită din ordonanţă sau încheiere poate fi prelungit, la cererea expertului, pentru motive întemeiate, fără ca prelungirea totală acordată să fie mai mare de 6 luni.* *(8) Întârzierea sau refuzul nejustificat de efectuare a expertizei atrage aplicarea unei amenzi judiciare, precum şi răspunderea civilă a expertului sau a instituţiei desemnate să o efectueze pentru prejudiciile cauzate.*		
ART. 176 *Înlocuirea expertului* *(1) Expertul poate fi înlocuit dacă refuză sau, în mod nejustificat, nu finalizează raportul de expertiză până la termenul fixat.* *(2) Înlocuirea se dispune*	-	***Potrivit dispozitiilor Noului Cod de procedură penală expertul poate fi înlocuit in 4 situaţii: refuză să efectueze expertiza, nu finalizează în mod nejustificat raportul de expertiză în temeiul stabilit de organul judiciar, în cazul admiterii declaraţiei de abţinere şi in situaţia admiterii cererii de recuzare.*** ***Inlocuirea se dispune prin ordonanţă, respectiv încheiere, după citarea expertului iar măsura se comunică asociaţiei sau corpului profesional de care aparţine acesta.*** ***In caz de înlocuire este instituită obligaţia expertului înlocuit de a pune de îndată la dispoziţia organului judiciar toate datele şi obiectivele incredinţate şi observaţiile privind activităţile***

prin ordonanţă de către organul de urmărire penală sau prin încheiere de către instanţă, după citarea expertului, şi se comunică asociaţiei sau corpului profesional de care aparţine acesta. ***(3) Expertul este, de asemenea, înlocuit când este admisă declaraţia sa de abţinere sau cererea de recuzare ori în cazul în care se află în imposibilitate obiectivă de a efectua sau finaliza expertiza.*** ***(4) Expertul înlocuit trebuie, sub sancţiunea prevăzută la art. 283 alin. (4), să pună de îndată la dispoziţia organului judiciar toate actele sau obiectele încredinţate, precum şi observaţiile cu privire la activităţile desfăşurate până la momentul înlocuirii sale.***		***efectuate până în momentul înlocuirii.*** ***Dispoziţiile asemănătoare nu se regăsesc în actualul Cod de procedură penală.***
ART. 177 ***Procedura efectuării expertizei*** ***(1) Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată, când dispune efectuarea unei expertize, fixează un termen la care sunt chemate părţile, subiecţii procesuali***	*ART. 120* *Lămuriri date expertului şi părţilor* *Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată, când dispune efectuarea unei expertize, fixează un termen la care sunt chemate părţile, precum şi expertul, dacă acesta a fost desemnat de organul de*	***Elementele de noutate pe care le introduce Noul Cod de procedură penală au in vedere obligația organului judiciar de a înștiința expertul că are îndatorirea să analizeze obiectul expertizei, să indice cu exactitate orice observație sau constatare şi să exprime o opinie imparțială în conformitate cu regulile științei şi experienței profesionale.***

principali, precum şi expertul, dacă acesta a fost desemnat. ***(2) La termenul fixat se aduce la cunoştinţa procurorului, a părţilor, a subiecţilor procesuali principali şi a expertului obiectul expertizei şi întrebările la care expertul trebuie să răspundă şi li se pune în vedere că au dreptul să facă observaţii cu privire la aceste întrebări şi că pot cere modificarea sau completarea lor. De asemenea, după caz, sunt indicate expertului obiectele pe care urmează să le analizeze.*** ***(3) Expertul este înştiinţat cu privire la faptul că are obligaţia de a analiza obiectul expertizei, de a indica cu exactitate orice observaţie sau constatare şi de a expune o opinie imparţială cu privire la faptele sau împrejurările evaluate, în conformitate cu regulile ştiinţei şi expertizei profesionale.*** ***(4) Părţile şi subiecţii procesuali principali sunt încunoştinţaţi că au dreptul să ceară numirea câte unui***	*urmărire penală sau de instanţă.* *La termenul fixat se aduce la cunoştinţă părţilor şi expertului obiectul expertizei şi întrebările la care expertul trebuie să răspundă şi li se pune în vedere că au dreptul să facă observaţii cu privire la aceste întrebări şi că pot cere modificarea sau completarea lor.* *Părţile mai sunt încunoştinţate că au dreptul să ceară numirea şi a câte unui expert recomandat de fiecare dintre ele, care să participe la efectuarea expertizei.* *După examinarea obiecţiilor şi cererilor făcute de părţi şi expert, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată pune în vedere expertului termenul în care urmează a fi efectuată expertiza, încunoştinţându-l totodată dacă la efectuarea acesteia urmează să participe părţile.* *Alineatul 5 *** Abrogat*	

expert recomandat de fiecare dintre ele, care să participe la efectuarea expertizei. ***(5) După examinarea obiecţiilor şi cererilor făcute de părţi, de subiecţii procesuali principali şi expert, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată pune în vedere expertului termenul în care urmează a fi efectuată expertiza, încunoştinţându-l totodată dacă la efectuarea acesteia urmează să participe părţile sau subiecţii procesuali principali.*** ***(6) Atunci când expertiza urmează să fie efectuată de o instituţie medico-legală, de un laborator de expertiză criminalistică sau de orice institut de specialitate, sunt aplicabile dispoziţiile art. 173 alin. (3), nefiind necesară prezenţa expertului în faţa organului judiciar.***		
ART. 178 ***Raportul de expertiză*** ***(1) După efectuarea expertizei, constatările, clarificările, evaluările şi opinia expertului sunt consemnate într-un raport.***	***ART. 122*** *Raportul de expertiză* *După efectuarea expertizei, expertul întocmeşte un raport scris.* *Când sunt mai mulţi experţi se întocmeşte un singur raport de*	***Un element de noutate privind conținutul raportului de expertiză se referă la faptul ca opiniile separate (în cazul mai multor experți) nu mai pot fi consemnate şi într-o anexă a raportului ca în actuala reglementare, ci ele trebuie motivate numai în cuprinsul acestuia.*** ***O altă prevedere nouă constă în obligația menționării în partea introductivă a raportului de expertiză a dovezii încunostiinţării părţilor cu privire la efectuarea expertizei, care pot participa la aceasta şi pot da explicații în cursul expertizei.*** ***In ceea ce privește partea expozitivă a raportului de expertiză, aceasta trebuie să descrie şi***

(2) Când sunt mai mulţi experţi se întocmeşte un singur raport de expertiză. Opiniile separate se motivează în acelaşi raport. ***(3) Raportul de expertiză se depune la organul judiciar care a dispus efectuarea expertizei.*** ***(4) Raportul de expertiză cuprinde:*** ***a) partea introductivă, în care se arată organul judiciar care a dispus efectuarea expertizei, data când s-a dispus efectuarea acesteia, numele şi prenumele expertului, obiectivele la care expertul urmează să răspundă, data la care a fost efectuată, materialul pe baza căruia expertiza a fost efectuată, dovada încunoştinţării părţilor, dacă au participat la aceasta şi au dat explicaţii în cursul expertizei, data întocmirii raportului de expertiză;*** ***b) partea expozitivă prin care sunt descrise operaţiile de efectuare a expertizei, metodele, programele şi echipamentele utilizate;*** ***c) concluziile, prin care se răspunde la obiectivele***	*expertiză. Dacă sunt deosebiri de păreri, opiniile separate sunt consemnate în cuprinsul raportului sau într-o anexă.* *Raportul de expertiză se depune la organul de urmărire penală sau la instanţa de judecată care a dispus efectuarea expertizei.* ***ART. 123*** *Conţinutul raportului* *Raportul de expertiză cuprinde:* *a) partea introductivă, în care se arată organul de urmărire penală sau instanţa de judecată care a dispus efectuarea expertizei, data când s-a dispus efectuarea acesteia, numele şi prenumele expertului, data şi locul unde a fost efectuată, data întocmirii raportului de expertiză, obiectul acesteia şi întrebările la care expertul urma să răspundă, materialul pe baza căruia expertiza a fost efectuată şi dacă părţile care au participat la aceasta au dat explicaţii în cursul expertizei;* *b) descrierea în amănunt a operaţiilor de efectuare a expertizei, obiecţiile sau explicaţiile părţilor, precum şi analiza acestor obiecţii ori explicaţii în lumina celor constatate de expert;* *c) concluziile, care cuprind răspunsurile la întrebările puse şi*	***metodele, programele şi echipamentele utilizate.*** ***De asemenea, o prevedere nouă are în vedere situația în care expertiza a fost efectuată în lipsa părților ori a subiecților procesuali, caz în care aceștia sau avocatul lor sunt încunoştiinţaţi cu privire la întocmirea raportului de expertiză şi cu privire la dreptul de a-l studia.***

stabilite de organele judiciare, precum şi orice alte precizări şi constatări rezultate din efectuarea expertizei, în legătură cu obiectivele expertizei. ***(5) În situaţia în care expertiza a fost efectuată în lipsa părţilor ori a subiecţilor procesuali principali, aceştia sau avocatul lor sunt încunoştinţaţi cu privire la întocmirea raportului de expertiză şi cu privire la dreptul la studierea raportului.***	*părerea expertului asupra obiectului expertizei.*	
ART. 179 ***Audierea expertului*** ***(1) În cursul urmăririi penale sau al judecăţii, expertul poate fi audiat de organul de urmărire penală sau de instanţă, la cererea procurorului, a părţilor, a subiecţilor procesuali principali sau din oficiu, dacă organul judiciar apreciază că audierea este necesară pentru lămurirea constatărilor sau concluziilor expertului.*** ***(2) Dacă expertiza a fost efectuată de o instituţie medico-legală, institut sau laborator de specialitate, instituţia va desemna un***	-	***Este o dispoziție nouă care dă posibilitatea organului de urmărire penală, respectiv instanței de judecată să procedeze la audierea expertului dacă audierea este necesară pentru lămurirea constatărilor sau concluziilor expertului.*** ***Audierea se efectuează potrivit dispozițiilor referitoare la audierea martorilor.*** ***In caz că expertiza s-a efectuat de o instituție medico-legală, institut sau laborator de specialitate, instituția va desemna un expert dintre cei care au participat la efectuarea expertizei care urmează a fi audiat.***

expert, dintre persoanele care au participat la efectuarea expertizei, ce urmează a fi audiat de către organul de urmărire penală sau de instanţă. ***(3) Audierea expertului se efectuează potrivit dispoziţiilor privitoare la audierea martorilor.***		
ART. 180 ***Suplimentul de expertiză*** ***(1) Când organul de urmărire penală sau instanţa constată, la cerere sau din oficiu, că expertiza nu este completă, iar această deficienţă nu poate fi suplinită prin audierea expertului, dispune efectuarea unui supliment de expertiză de către acelaşi expert. Când nu este posibilă desemnarea aceluiaşi expert, se dispune efectuarea unei alte expertize de către un alt expert.*** ***(2) Când expertiza a fost efectuată în cadrul instituţiei medico-legale, unui institut sau laborator de specialitate, organul de urmărire penală sau instanţa se adresează instituţiei respective în vederea efectuării***	***ART. 124*** *Suplimentul de expertiză* *Când organul de urmărire penală sau instanţa de judecată constată, la cerere sau din oficiu, că expertiza nu este completă, dispune efectuarea unui supliment de expertiză fie de către acelaşi expert, fie de către altul.* *De asemenea, când se socoteşte necesar, se cer expertului lămuriri suplimentare în scris, ori se dispune chemarea lui spre a da explicaţii verbale asupra raportului de expertiză. În acest caz, ascultarea expertului se face potrivit dispoziţiilor privitoare la ascultarea martorilor.* *Lămuririle suplimentare în scris pot fi cerute şi serviciului medico-legal, laboratorului de expertiză criminalistică ori institutului de specialitate care a efectuat expertiza.*	***Elementul de noutate pe care îl introduce Noul Cod de procedură penală este că suplimentul de expertiza se poate dispune în caz că expertiza nu este completă numai dacă aceasta deficienţă nu poate fi suplinită prin audierea expertului.*** ***De asemenea, spre deosebire de actualul cod se prevede ca daca suplimentul de expertiza nu se poate efectua de același expert, organul judiciar va dispune efectuarea altei expertize de către un alt expert.*** ***Pentru situația in care expertiza s-a efectuat in cadrul unei instituții medico-legale, institut sau laborator de specialitate, Noul Cod de procedura penala prevede ca organul judiciar se adresează acelei instituții pentru efectuarea suplimentului de expertiza.***

suplimentului de expertiză.		
ART. 181 ***Efectuarea unei noi expertize*** ***(1) Organul de urmărire penală sau instanţa dispune efectuarea unei noi expertize atunci când concluziile raportului de expertiză sunt neclare sau contradictorii ori între conţinutul şi concluziile raportului de expertiză există contradicţii, iar aceste deficienţe nu pot fi înlăturate prin audierea expertului.*** ***(2) Când organul de urmărire penală sau instanţa de judecată dispune efectuarea unei noi expertize de către o instituţie medico-legală, aceasta este efectuată de o comisie, în condiţiile legii.***	*ART. 125* *Efectuarea unei noi expertize* *Dacă organul de urmărire penală sau instanţa de judecată are îndoieli cu privire la exactitatea concluziilor raportului de expertiză, dispune efectuarea unei noi expertize.*	***În Codul de procedură penală în vigoare se prevede că o nouă expertiză poate fi dispusă dacă organul judiciar are îndoieli cu privire la exactitatea concluziilor raportului de expertiză apreciere care putea fi și de natură subiectivă în condițiile în care nu sunt definiți anumiți parametri de apreciere.*** ***Noul Cod de procedură penală condiționează posibilitatea efectuării unei noi expertize de neclaritatea sau contradictorialitatea concluziilor raportului, de existența contradicțiilor între conținutul și concluziile raportului de expertiză, dacă aceste deficiențe nu pot fi înlăturate prin audierea expertului.*** ***De asemenea, Noul Cod de procedură penală prevede că dacă noua expertiză dispusă de organul judiciar se realizează în cadrul unei instituții medico-legale, aceasta trebuie efectuată de către o comisie.***
ART. 181^1 ***Obiectul constatării şi raportul de constatare*** ***(1) Organul de urmărire penală stabileşte prin ordonanţă obiectul constatării, întrebările la care trebuie să răspundă specialistul şi termenul în care urmează a fi efectuată***	-	***Observaţiile s-au făcut în contextul analizei prevederilor referitoare la raportul de constatare.***

lucrarea. ***(2) Raportul de constatare cuprinde descrierea operaţiilor efectuate de specialist, a metodelor, programelor şi echipamentelor utilizate şi concluziile constatării.***		
ART. 182 ***Lămuririle cerute la institutul de emisiune*** ***În cazurile privitoare la infracţiunea de falsificare de monedă ori de alte valori, organul de urmărire penală sau instanţa poate cere lămuriri institutului de emisiune.***	*ART. 126* *Lămuriri cerute la institutul de emisiune* *În cazurile privitoare la infracţiunea de falsificare de monedă sau de alte valori, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate cere lămuriri institutului de emisiune.*	***Nu sunt elemente de noutate.***
ART. 183 ***Prezentarea scriptelor de comparaţie*** ***(1) În cauzele privind infracţiuni de fals în înscrisuri, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate dispune să fie prezentate scripte de comparaţie.*** ***(2) Dacă scriptele se găsesc în depozite publice, autorităţile în drept sunt obligate a le elibera.*** ***(3) Dacă scriptele se găsesc la o persoană, organul de urmărire penală sau instanţa îi pune în vedere să le prezinte.***	*ART. 127* *Prezentarea scriptelor de comparaţie* *În cauzele privind infracţiuni de fals în înscrisuri, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate ordona să fie prezentate scripte de comparaţie.* *Dacă scriptele se găsesc în depozite publice, autorităţile în drept sunt obligate a le elibera.* *Dacă scriptele se găsesc la un particular care nu este soţ sau rudă apropiată cu învinuitul sau inculpatul, organul de urmărire penală ori instanţa de judecată îi pune în vedere să le prezinte.* *Scriptele de comparaţie trebuie*	***Principalul element de noutate constă în faptul că potrivit noilor dispoziții orice persoană care deține scripte de comparație trebuie să le prezinte organului de urmărire penală, respectiv instanței de judecată la cererea acestora, nemaifiind exceptate persoanele care au calitatea de soț sau rudă apropiată cu învinuitul ori inculpatul, așa cum prevede actuala reglementare.*** ***În caz de refuz, noile dispoziții procedurale prevăd că acestea nu pot fi interpretate în defavoarea suspectului sau inculpatului, interdicție care nu se regăsește în actualele reglementări.*** ***În ceea ce privește modul de securizare a scriptelor de comparație, Noul Cod de procedură penală prevede că acestea trebuie introduse într-un plic sigilat care se semnează de organul de urmărire penală sau de președintele completului de judecată și de persoana care le prezintă, spre deosebire de actualele prevederi din interpretarea cărora se înțelege că însăși scriptele de comparație trebuie vizate și semnate.***

(4) Scriptele se introduc într-un plic sigilat care se vizează de organul de urmărire penală sau de preşedintele completului de judecată şi se semnează de acela care le prezintă. ***(5) Organul de urmărire penală ori instanţa poate solicita suspectului sau inculpatului să prezinte o piesă scrisă cu mâna sa ori să scrie după dictare.*** ***(6) Dacă suspectul sau inculpatul refuză, se face menţiune în procesul-verbal. Refuzul de a se conforma solicitării organului de urmărire penală sau instanţei nu poate fi interpretat în defavoarea suspectului sau inculpatului.***	*vizate de organul de urmărire penală sau de preşedintele completului de judecată şi semnate de acela care le prezintă.* *Organul de urmărire penală ori instanţa de judecată poate dispune ca învinuitul sau inculpatul să prezinte o piesă scrisă cu mâna sa, ori să scrie după dictarea ce i s-ar face.* *Dacă învinuitul sau inculpatul refuză, se face menţiune în procesul-verbal.*	
ART. 184 ***Expertiza medico-legală psihiatrică*** ***(1) În cazul infracţiunilor comise de minorii cu vârsta între 14 şi 16 ani, în cazul uciderii sau vătămării copilului nou-născut ori a fătului de către mamă, precum şi atunci când organul de urmărire penală sau instanţa are o îndoială asupra discernământului suspectului ori inculpatului***	*ORDIN Nr. 1134/C-255 din 25 mai 2000* ***pentru aprobarea Normelor procedurale privind efectuarea expertizelor, a constatărilor şi a altor lucrări medico-legale*** *ART. 28* *(1) Expertiza medico-legală psihiatrică se face numai prin examinarea nemijlocită a persoanei, în cadrul unei comisii alcătuite dintr-un medic legist, care este preşedintele comisiei,*	***Noul Cod de procedură penală cuprinde o reglementare detaliată a modalităților de efectuare a diferitelor tipuri de expertize una dintre acestea fiind expertiza medico-legală psihiatrică a suspectului sau inculpatului.*** ***În Codul de procedură penală în vigoare nu este prevăzută o procedură detaliată de efectuare a acestei expertize, dispunerea acesteia realizându-se în baza dispozițiilor generale privind expertiza și reglementărilor din actele normative speciale.*** ***Prin dispozițiile Noului Cod de procedură penală sunt reglementate cazurile în care expertiza medico-legală psihiatrică este obligatorie, modul de dispunere a acesteia, organele judiciare competente să o dispună, drepturile persoanei față de care se efectuează expertiza.*** ***Astfel, conform prevederilor noului cod expertiza medico-legală psihiatrică se efectuează în cazul infracţiunilor comise de minori cu vârsta între 14 și 16 ani, în cazul uciderii sau vătămării copilului nou-născut și a fătului de către mamă precum și în situația în care organul judiciar are o îndoială asupra discernământului suspectului ori inculpatului la momentul săvârșirii infracțiunii.***

în momentul săvârşirii infracţiunii ce face obiectul acuzaţiei, se dispune efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice, stabilindu-se totodată termenul de prezentare în vederea examinării. ***(2) Expertiza se efectuează în cadrul instituţiei medico-legale de către o comisie, constituită potrivit legii.*** ***(3) Expertiza medico-legală psihiatrică se efectuează după obţinerea consimţământului scris al persoanei ce urmează a fi supusă expertizei, exprimat, în prezenţa unui avocat ales sau din oficiu, în faţa organului judiciar, iar în cazul minorului, şi în prezenţa ocrotitorului legal.*** ***(4) În cazul în care suspectul sau inculpatul refuză în cursul urmăririi penale efectuarea expertizei ori nu se prezintă în vederea examinării la comisia medico-legală psihiatrică, organul de cercetare penală sesizează procurorul sau judecătorul de drepturi şi libertăţi în vederea emiterii unui mandat de aducere în***	*şi 2 medici psihiatri. Aceste comisii nu se pot organiza la nivelul cabinetelor medico-legale.* *(2) Expertizele medico-legale psihiatrice se efectuează la sediul instituţiilor medico-legale, cu următoarele excepţii, dacă se efectuează prima expertiză:* *a) în cazul bolnavilor psihici cronici, când transportul şi examinarea acestora nu se pot face în siguranţă deplină, comisia de expertiză medico-legală psihiatrică efectuează examinarea în cadrul spitalelor de psihiatrie sau în cadrul secţiilor de psihiatrie ale spitalelor penitenciare;* *b) în cazul persoanelor aflate în arest preventiv comisia de expertiză medico-legală psihiatrică poate efectua examinarea şi în cadrul secţiilor de psihiatrie ale spitalelor penitenciare, putând coopta în comisia de expertiză pe medicul şef de secţie, dacă este medic primar;* *c) în cazul bolnavilor netransportabili, cu suferinţe evolutiv letale sau aflaţi în stare gravă în condiţii de spitalizare comisia se poate deplasa la patul bolnavului pentru efectuarea expertizei numai în situaţia în care această lucrare*	***Noul Cod de procedură penală instituie obligativitatea obținerii consimțământului scris al persoanei ce va fi supusă expertizei, exprimat în prezența unui avocat ales sau din oficiu, în fața organului judiciar.*** ***În cazul minorului este necesară și prezența ocrotitorului legal.*** ***Sunt reglementate și situațiile în care suspectul sau inculpatul refuză efectuarea expertizei sau nu se prezintă la comisia medico-legală caz în care procurorul, sau după caz judecătorul de drepturi și libertăți este sesizat pentru emiterea mandatului de aducere în scopul prezentării la comisia medico-legală psihiatrică.*** ***De asemenea sunt reglementate și cazurile în care pentru o examinare complexă este necesară internarea medicală a suspectului sau inculpatului într-o instituție sanitară de specialitate, iar acesta refuză. În această situație, la sesizarea comisiei medico-legale, procurorul în faza de urmărire penală poate cere judecătorului de drepturi și libertăți competent, luarea măsurii internării nevoluntare pe o durată de maxim 30 de zile în vederea efectuării expertizei.*** ***Judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță prin încheiere, care poate fi contestată la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, de către suspect, inculpat sau procuror în termen de 24 de ore de la pronunțare, contestare care nu suspendă executarea.*** ***Sunt prevăzute elementele pe care trebuie să le conțină propunerea procurorului de luare a măsurii internării nevoluntare, termenul în care judecătorul de drepturi și libertăți urmează să se pronunțe, elementele și datele conținutului încheierii, procedura în cazul în care inculpatul este arestat sau nu poate fi prezent din cauza stării de sănătate, forței majore ori stării de necesitate, procedura de soluționare a contestației, etc.*** ***Măsura internării nevoluntare poate fi luată și de instanță în cursul judecății la propunerea comisiei medico-legale psihiatrice, dispozițiile aplicându-se corespunzător.*** ***De precizat că măsura internării medicale în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice poate fi prelungită o singură dată pe o durată de cel mult 30 de zile.*** ***Dacă înainte de exirarea duratei internării nevoluntare se constată că nu mai este necesară, organul care a dispus măsura dispune revocarea acesteia.*** ***Modul de sesizare a judecătorului de drepturi și libertăți respectiv a instanței de judecată pentru revocarea măsurii și procedura de soluționare sunt expres arătate.*** ***Un aspect care trebuie menționat este că perioada în care suspectul sau inculpatul a fost internat se deduce din durata pedepsei în condițiile prevăzute de codul penal întrucât și această măsură este o formă privativă de libertate.***

scopul prezentării la comisia medico-legală psihiatrică. Dispoziţiile art. 265 alin. (4) - (9) se aplică în mod corespunzător. ***(5) În cazul în care consideră că este necesară o examinare complexă, ce necesită internarea medicală a suspectului sau a inculpatului într-o instituţie sanitară de specialitate, iar acesta refuză internarea, comisia medico-legală sesizează organul de urmărire penală sau instanţa cu privire la necesitatea luării măsurii internării nevoluntare.*** ***(6) În cursul urmăririi penale, procurorul, dacă apreciază că solicitarea comisiei medico-legale este întemeiată, poate cere judecătorului de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află locul de internare ori sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea luarea***	*este necesară în vederea încheierii unui act de dispoziţie. Asigurarea transportului de la şi la sediul instituţiei medico-legale se face de către familia sau aparţinătorii persoanei respective.* *(3) Membrii comisiei sunt desemnaţi după cum urmează:* *a) la nivelul institutelor de medicină legală directorul institutului desemnează, prin dispoziţie scrisă, un medic legist primar şi 2 medici psihiatri specialişti sau primari ce pot fi cooptaţi şi din cadrul spitalelor clinice de psihiatrie, prin propunere nominală şi de comun acord cu conducerile unităţilor sanitare respective, sau al unor unităţi medico-sanitare prestatoare de servicii, acreditate de Ministerul Sănătăţii, şi cu avizul Consiliului superior de medicină legală;* *b) la nivelul serviciilor de medicină legală judeţene medicul şef desemnează, prin dispoziţie scrisă, un medic legist primar şi 2 medici psihiatri din cadrul secţiei de psihiatrie a spitalului judeţean respectiv sau al unor unităţi medico-sanitare prestatoare de servicii, acreditate de Ministerul Sănătăţii, cu aprobarea nominală a direcţiei de sănătate*	

măsurii internării nevoluntare, pentru maximum 30 de zile, în vederea efectuării expertizei psihiatrice. ***(7) Propunerea procurorului de luare a măsurii internării nevoluntare trebuie să cuprindă, după caz, menţiuni cu privire la: fapta pentru care se efectuează cercetarea penală, încadrarea juridică, denumirea infracţiunii; faptele şi împrejurările din care rezultă îndoiala asupra discernământului suspectului sau inculpatului, sesizarea comisiei medico-legale psihiatrice cu privire la refuzul suspectului sau inculpatului de a se interna, motivarea necesităţii luării măsurii internării şi a proporţionalităţii acesteia cu scopul urmărit. Propunerea împreună cu dosarul cauzei se prezintă judecătorului de drepturi şi libertăţi.*** ***(8) Judecătorul de drepturi şi libertăţi fixează ziua şi ora de soluţionare a propunerii de luare a măsurii internării***	*publică judeţene, cel puţin unul dintre cei 2 psihiatri trebuind să fie medic primar psihiatru.* *(4) Expertiza medico-legală psihiatrică se efectuează numai pentru o anumită faptă sau circumstanţă, având ca obiective principale stabilirea capacităţii psihice la momentul comiterii unei fapte prevăzute de legea penală sau al exercitării unui drept, a capacităţii psihice la momentul examinării şi aprecieri asupra periculozităţii sociale şi necesităţii instituirii măsurilor de siguranţă cu caracter medical.* ***ART. 29*** *În vederea efectuării expertizei psihiatrice se pun la dispoziţie comisiei toate documentele din dosar, necesare pentru efectuarea expertizei. În cazul în care expertiza priveşte persoane minore, dosarul va conţine şi ancheta socială, precum şi datele privind performanţa şcolară.*	

nevoluntare, în cel mult 3 zile de la data sesizării, având obligaţia de a-l cita pe suspect sau inculpat pentru termenul fixat. Termenul se comunică procurorului, precum şi avocatului suspectului sau inculpatului, căruia i se acordă, la cerere, dreptul de a studia dosarul cauzei şi propunerea formulată de procuror. ***(9) Soluţionarea propunerii de luare a măsurii internării nevoluntare se face numai în prezenţa suspectului sau inculpatului, în afară de cazul când acesta este dispărut, se sustrage sau când din cauza stării sănătăţii sau din cauză de forţă majoră ori stare de necesitate nu se poate prezenta.*** ***(10) Participarea procurorului şi a avocatului ales sau numit din oficiu al suspectului ori inculpatului este obligatorie.*** ***(11) În cazul admiterii propunerii de internare nevoluntară, încheierea judecătorului trebuie să cuprindă:*** ***a) datele de identitate ale***		

suspectului sau inculpatului; ***b) descrierea faptei de care este acuzat suspectul sau inculpatul, încadrarea juridică şi denumirea infracţiunii;*** ***c) faptele şi împrejurările din care rezultă îndoială asupra stării psihice a suspectului sau inculpatului;*** ***d) motivarea necesităţii luării măsurii internării nevoluntare în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice şi a proporţionalităţii acesteia cu scopul urmărit;*** ***e) durata măsurii internării.*** ***(12) După luarea măsurii, suspectului sau inculpatului i se aduc la cunoştinţă, de îndată, în limba pe care o înţelege, motivele internării, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.*** ***(13) După dispunerea internării, dacă suspectul sau inculpatul se află în stare de deţinere, judecătorul de drepturi şi libertăţi informează administraţia locului de deţinere despre măsura internării şi dispune***		

transferul arestatului într-o secţie de psihiatrie a unui penitenciar-spital. ***(14) Împotriva încheierii judecătorului de drepturi şi libertăţi se poate face contestaţie la judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa ierarhic superioară de către suspect, inculpat sau de procuror în termen de 24 de ore de la pronunţare. Contestaţia împotriva încheierii prin care se dispune internarea nevoluntară nu suspendă executarea.*** ***(15) Contestaţia formulată de suspect sau inculpat împotriva încheierii prin care s-a dispus internarea nevoluntară se soluţionează în termen de 3 zile de la data înregistrării acesteia şi nu este suspensivă de executare.*** ***(16) În vederea soluţionării contestaţiei formulate de procuror, judecătorul de la instanţa ierarhic superioară dispune citarea suspectului sau inculpatului. Participarea avocatului ales sau numit din oficiu al suspectului ori inculpatului este obligatorie.*** ***(17) În vederea soluţionării***		

contestaţiei formulate de suspect sau de inculpat, judecătorul de la instanţa ierarhic superioară comunică acestuia şi procurorului data stabilită pentru judecarea contestaţiei şi le acordă posibilitatea de a depune observaţii scrise până la acea dată, în afară de cazul când apreciază că prezenţa suspectului sau inculpatului, participarea procurorului şi formularea de concluzii orale de către aceştia sunt necesare pentru justa soluţionare a contestaţiei. ***(18) În cazul admiterii contestaţiei formulate de suspect sau inculpat, judecătorul de la instanţa ierarhic superioară dispune respingerea propunerii de internare şi externarea, dacă este cazul, de îndată, a suspectului sau inculpatului, dacă acesta nu este deţinut sau arestat chiar şi în altă cauză.*** ***(19) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 24 de ore de la soluţionarea contestaţiei. Dacă încheierea judecătorului de drepturi şi***		

libertăţi nu este atacată cu contestaţie, acesta restituie dosarul procurorului în termen de 24 de ore de la expirarea termenului de contestaţie. ***(20) În cursul judecăţii, dacă inculpatul refuză efectuarea expertizei ori nu se prezintă în vederea examinării la comisia medico-legală psihiatrică, instanţa, din oficiu sau la cererea procurorului, dispune emiterea unui mandat de aducere în condiţiile art. 265.*** ***(21) Măsura internării nevoluntare poate fi luată de instanţă în cursul judecăţii la propunerea comisiei medico-legale psihiatrice. Dispoziţiile alin. (6) - (19) se aplică în mod corespunzător.*** ***(22) Imediat după luarea măsurii internării nevoluntare sau în cazul schimbării ulterioare a locului de internare, judecătorul de drepturi şi libertăţi sau, după caz, preşedintele completului de judecată care a dispus măsura încunoştinţează despre aceasta şi despre locul internării un membru***		

al familiei suspectului sau inculpatului ori o altă persoană desemnată de acesta, precum şi instituţia medico-legală care efectuează expertiza, încheindu-se în acest sens un proces-verbal. Instituţia de specialitate are obligaţia de a informa organele judiciare despre schimbarea locului internării. ***(23) Hotărârea prin care dispune internarea nevoluntară se pune în executare de procuror prin intermediul organelor de poliţie.*** ***(24) În cazul în care suspectul sau inculpatul se află în stare de deţinere, judecătorul de drepturi şi libertăţi sau instanţa ce a dispus măsura internării într-o instituţie de specialitate în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice informează, de îndată, administraţia locului de deţinere sau arestare despre măsura dispusă.*** ***(25) Măsura internării medicale în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice***		

poate fi prelungită o singură dată, pe o durată de cel mult 30 de zile. Comisia de expertiză medico-legală psihiatrică sesizează procurorul sau, după caz, instanţa asupra necesităţii prelungirii măsurii internării cu cel puţin 7 zile înainte de expirarea acesteia. Sesizarea trebuie să conţină descrierea activităţilor efectuate, motivele pentru care examinarea nu a fost finalizată pe parcursul internării, examinările ce urmează a fi efectuate, precizarea perioadei pentru care este necesară prelungirea. Dispoziţiile alin. (6) - (24) se aplică în mod corespunzător. ***(26) În cazul în care înainte de expirarea duratei internării nevoluntare se constată că aceasta nu mai este necesară, comisia de expertiză medico-legală psihiatrică sau persoana internată sesizează de îndată organul care a dispus măsura, în vederea revocării acesteia. Sesizarea se soluţionează de urgenţă, în camera de***		

consiliu, cu participarea procurorului, după audierea avocatului ales sau din oficiu al persoanei internate. Încheierea pronunţată de judecătorul de drepturi şi libertăţi sau de instanţă nu este supusă niciunei căi de atac. *(27) Dacă în cursul efectuării expertizei medico-legale psihiatrice se constată că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 247, comisia de expertiză medico-legală psihiatrică sesizează organele judiciare în vederea luării măsurii de siguranţă a internării medicale provizorii.* *(28) Perioada în care suspectul sau inculpatul a fost internat într-o instituţie de specialitate în vederea efectuării expertizei psihiatrice se deduce din durata pedepsei, în condiţiile art. 72 din Codul penal.*		
ART. 185 *Autopsia medico-legală* *(1) Autopsia medico-legală se dispune de către organul de urmărire penală sau de către instanţa de judecată, în caz de moarte violentă*	*ORDIN Nr. 1134/C-255 din 25 mai 2000* *pentru aprobarea Normelor procedurale privind efectuarea expertizelor, a constatărilor şi a altor lucrări medico-legale*	*Reglementări privind autopsia medico-legală nu se regăsesc în actualul Cod de procedură penală. Prevederi în acest sens sunt în Ordinul nr.1134/C/2000. Noul Cod de procedură penală prevede procedura dispunerii autopsiei medico-legale, cauzele și condițiile în care se efectuează aceasta, la solicitarea organului de urmărire penală sau după caz a instanței de judecată.* *O prevedere expresă cu caracter de noutate este obligația organului de urmărire penală de a încunoștiința un membru al familiei decedatului despre data autopsiei și dreptul de a*

ori când aceasta este suspectă de a fi violentă sau când nu se cunoaşte cauza morţii ori există o suspiciune rezonabilă că decesul a fost cauzat direct sau indirect printr-o infracţiune ori în legătură cu comiterea unei infracţiuni. În cazul în care corpul victimei a fost înhumat, este dispusă exhumarea pentru examinarea cadavrului prin autopsie. ***(2) Procurorul dispune de îndată efectuarea unei autopsii medico-legale dacă decesul s-a produs în perioada în care persoana se află în custodia poliţiei, a Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor, în timpul internării medicale nevoluntare sau în cazul oricărui deces care ridică suspiciunea nerespectării drepturilor omului, a aplicării torturii sau a oricărui tratament inuman.*** ***(3) Pentru a constata dacă există motive pentru a efectua autopsia medico-legală, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate solicita opinia medicului legist.***	***ART. 34*** *(1) Constatarea şi expertiza medico-legală pe cadavru implică:* *a) examinări la locul unde s-a găsit cadavrul sau în alte locuri, pentru constatarea indiciilor privind cauza morţii şi circumstanţele ei;* *b) examinarea exterioară a cadavrului şi autopsia, inclusiv exhumarea, după caz;* *c) examinări complementare de laborator, cum ar fi cele histopatologice, bacteriologice, toxicologice, hematologice, serologice, biocriminalistice.* *(2) Autopsia medico-legală a cadavrului se efectuează la solicitarea organelor judiciare, numai de către medicul legist, fiind obligatorie în următoarele cazuri:* *1. moarte violentă, chiar şi atunci când există o anumită perioadă între evenimentele cauzale şi deces;* *2. cauza morţii nu este cunoscută;* *3. cauza morţii este suspectă. Un deces este considerat moarte suspectă în următoarele situaţii:* *a) moarte subită;* *b) decesul unei persoane a cărei sănătate, prin natura serviciului, este verificată .periodic din punct de vedere medical;*	***desemna un expert independent autorizat care să asiste la efectuarea autopsiei. Actuala reglementare nu prevede în mod expres obligativitatea încunoștiințării familiei.*** ***Constatările și concluziile autopsiei trebuie cuprinse într-un raport de expertizări nu într-o constatare medico-legală.***

(4) Autopsia se efectuează în cadrul instituţiei medico-legale, potrivit legii speciale. ***(5) La efectuarea autopsiei medico-legale pot fi cooptaţi şi specialişti din alte domenii medicale, în vederea stabilirii cauzei decesului, la solicitarea medicului legist, cu excepţia medicului care a tratat persoana decedată.*** ***(6) Cu ocazia efectuării autopsiei medico-legale pot fi utilizate orice metode legale pentru stabilirea identităţii, inclusiv prelevarea de probe biologice în vederea stabilirii profilului genetic judiciar.*** ***(7) Organul de urmărire penală trebuie să încunoştinţeze un membru de familie despre data autopsiei şi despre dreptul de a desemna un expert independent autorizat care să asiste la efectuarea autopsiei.*** ***(8) Medicul legist care a efectuat autopsia întocmeşte un raport de expertiză, care cuprinde constatările şi concluziile sale cu privire la:***	*c) deces care survine în timpul unei misiuni de serviciu, în incinta unei întreprinderi sau instituţii;* *d) deces care survine în custodie, precum moartea persoanelor aflate în detenţie sau private de libertate, decesele în spitalele psihiatrice, decesele în spitale penitenciare, în închisoare sau în arestul poliţiei, moartea asociată cu activităţile poliţiei sau ale armatei în cazul în care decesul survine în cursul manifestaţiilor publice sau orice deces care ridică suspiciunea nerespectării drepturilor omului, cum este suspiciunea de tortură sau oricare altă formă de tratament violent sau inuman;* *e) multiple decese repetate în serie sau concomitent;* *f) cadavre neidentificate sau scheletizate;* *g) decese survenite în locuri publice sau izolate;* *h) moartea este pusă în legătură cu o deficienţă în acordarea asistenţei medicale sau în aplicarea măsurilor de profilaxie ori de protecţie a muncii;* *i) decesul pacientului a survenit în timpul sau la scurt timp după o intervenţie diagnostică sau terapeutică medico-chirurgicală.* *(3) Autopsia cadavrului,*	

a) identitatea persoanei decedate sau elemente de identificare, dacă identitatea nu este cunoscută; ***b) felul morţii;*** ***c) cauza medicală a morţii;*** ***d) existenţa leziunilor traumatice, mecanismul de producere a acestora, natura agentului vulnerant şi legătura de cauzalitate dintre leziunile traumatice şi deces;*** ***e) rezultatele investigaţiilor de laborator efectuate asupra probelor biologice prelevate de la cadavru şi a substanţelor suspecte descoperite*** ***f) urmele biologice găsite pe corpul persoanei decedate;*** ***g) data probabilă a morţii;*** ***h) orice alte elemente care pot contribui la lămurirea împrejurărilor producerii morţii.***	*respectiv a părţilor de cadavru sau a pieselor scheletice, se efectuează numai în cazul în care organele judiciare pun la dispoziţie medicului legist:* *a) ordonanţa procurorului sau încheierea instanţei de efectuare a autopsiei, care conţine obiectivele acesteia;* *b) procesul-verbal de cercetare la faţa locului;* *c) copia de pe foaia de observaţie clinică completă, în cazul persoanelor decedate în cursul spitalizării.* ***ART. 35*** *(1) Autopsia cadavrului se efectuează numai de către un medic legist, la morga serviciului de medicină legală sau a spitalului în a cărui rază teritorială s-a produs moartea sau a fost găsit cadavrul.* ***ART. 38*** *(1) Medicul legist este asistat la efectuarea autopsiei de personal sanitar mediu sau auxiliar. Autopsia trebuie să fie completă, fără a se omite vreun segment, ţesut sau organ.* *(2) Nu se pot formula concluzii medico-legale privind cauza şi împrejurările morţii numai pe baza unor examene externe sau interne parţiale.*	

	(3) Pentru atestarea leziunilor traumatice externe, respectiv interne, se pot efectua fotografii. ***HOTĂRÂRE Nr. 774 din 7 septembrie 2000 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a dispoziţiilor Ordonanţei Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activităţii şi funcţionarea instituţiilor de medicină legală*** ***ART. 32*** *(2) La efectuarea expertizelor medico-legale realizate de experţii oficiali pot participa experţi numiţi de organele judiciare la cererea părţilor, dintre cei înscrişi pe listele întocmite de Ministerul Sănătăţii şi Familiei şi de Ministerul Justiţiei, cu avizul Consiliului superior de medicină legală.* ***ART. 33*** *(1) Experţii numiţi de organele judiciare la cererea părţilor pot asista la lucrări şi la examinarea persoanei, pot solicita investigaţii complementare, iar în cazul expertizei pe documente pot lucra individual, în paralel cu experţii oficiali.* *(2) Obiecţiile şi contribuţia experţilor numiţi de organele*	

	judiciare la cererea părţilor se consemnează în raportul medico-legal. *(3) În cazul în care experţii numiţi de organele judiciare la cererea părţilor asistă experţii oficiali, prezenţa acestora se consemnează în partea introductivă a raportului medico-legal.* *(4) Experţii numiţi de instanţă la cererea părţilor au acces numai la datele medicale şi medico-legale din dosarul de urmărire penală, respectiv al instanţei. Accesul la datele din arhivele instituţiilor medico-legale se poate face numai cu acordul scris al conducătorului instituţiei medico-legale.*	
ART. 186 ***Exhumarea*** ***(1) Exhumarea poate fi dispusă de către procuror sau de către instanţa de judecată în vederea stabilirii felului şi cauzei morţii, a identificării cadavrului sau pentru stabilirea oricăror elemente necesare soluţionării cauzei.*** ***(2) Exhumarea se face în prezenţa organului de urmărire penală.*** ***(3) Dispoziţiile art. 185 alin.***	***ORDIN Nr. 1134/C-255 din 25 mai 2000*** ***pentru aprobarea Normelor procedurale privind efectuarea expertizelor, a constatărilor şi a altor lucrări medico-legale*** ***ART. 37*** *(1) Exhumarea cadavrelor în vederea expertizelor medico-legale se face numai la solicitarea scrisă a organelor judiciare.* *(2) Examinarea cadavrului deja autopsiat se face de către o comisie de experţi care au un grad profesional mai mare decât*	***Spre deosebire de Codul de procedură penală în vigoare, Noul Cod de procedură penală conține dispoziții cu privire la exhumare arătând că aceasta poate fi dispusă de procuror sau, după caz, de instanța de judecată pentru stabilirea felului şi cauzei morții, a identificării cadavrului sau stabilirea oricăror elemente necesare soluționării cauzei.*** ***Se arată în mod expres că exhumarea se face în prezența organului de urmărire penală, ceea ce duce la concluzia că prezența acestuia este obligatorie și atunci când măsura a fost dispusă de instanța de judecată. Dispozițiile privind autopsia medico-legală se aplică corespunzător și în cazul exhumării.***

(4) - (8) se aplică în mod corespunzător.	*cel al expertului care a efectuat prima expertiză.* *(3) Examinarea cadavrului exhumat şi autopsia se fac fie la locul unde se află cadavrul, fie la o prosectură din apropiere.*	
ART. 187 ***Autopsia medico-legală a fetusului sau a nou-născutului*** ***(1) Autopsia medico-legală a unui fetus se dispune pentru a se stabili vârsta intrauterină, capacitatea de supravieţuire extrauterină, felul şi cauza morţii, precum şi pentru stabilirea filiaţiei, când este cazul.*** ***(2) Autopsia medico-legală a unui nou-născut se dispune pentru a se stabili dacă copilul a fost născut viu, viabilitatea, durata supravieţuirii extrauterine, felul şi cauza medicală a morţii, data morţii, dacă i s-au acordat îngrijiri medicale după naştere, precum şi pentru stabilirea filiaţiei, când este cazul.***	-	***Noul Cod de procedură penală prezintă distinct autopsia medico-legală a fetusului sau a nou-născutului arătând cazurile în care se dispune această măsură.*** ***Cu toate că nu se face trimitere la prevederile referitoare la efectuarea autopsiei medico-legale (art. 185 din N.C.p.p.) este evident că sunt aplicabile aceleași dispoziții procedurale.***
ART. 188 ***Expertiza toxicologică*** ***(1) În cazul în care există o suspiciune cu privire la producerea unei intoxicaţii, se dispune efectuarea unei***	-	***Expertiza toxicologică este de asemenea prevăzută distinct în Noul Cod de procedură penală, fiind arătate situațiile în care trebuie dispusă o astfel de expertiză, care nu au caracter limitativ ci exemplificativ.*** ***Nu este prevăzută procedura de dispunere a expertizei, aplicându-se normele cu caracter general privind dispunerea expertizei judiciare.*** ***În Codul de procedură penală în vigoare nu sunt dispoziții exprese referitoare la acest tip de***

expertize toxicologice. *(2) Produsele considerate suspecte că ar fi determinat intoxicaţia sunt trimise instituţiei medico-legale sau unei alte instituţii specializate.* *(3) Concluziile expertizei toxicologice cuprind constatări de specialitate cu privire la tipul substanţei toxice, cantitatea, calea de administrare, precum şi consecinţele posibile ale substanţei descoperite, cât şi alte elemente care să ajute la stabilirea adevărului.*		*expertiză, unele reglementări existând în Ordinul nr. 1134/C/2000, în special în ce privește expertiza toxicologică în vederea stabilirii alcoolemiei.*
ART. 189 *Examinarea medico-legală a persoanei* *(1) Examinarea medico-legală a persoanei în vederea constatării urmelor şi a consecinţelor unei infracţiuni se efectuează conform legii speciale.* *(2) Medicul legist care a efectuat examinarea medico-legală întocmeşte un certificat medico-legal sau, după caz, un raport de expertiză.* *(3) Constatarea leziunilor traumatice este efectuată, de regulă, printr-o*	*ORDIN Nr. 1134/C-255 din 25 mai 2000* *pentru aprobarea Normelor procedurale privind efectuarea expertizelor, a constatărilor şi a altor lucrări medico-legale* *ART. 26* *Constatarea şi expertiza medico-legală referitoare la persoane în viaţă,* *efectuate la cererea organelor judiciare, constau în examinări clinice şi complementare radiologice, hematologice, serologice, bacteriologice, antropologice, dermatologice, genetice şi altele, putând avea ca obiect:* *a) constatarea sexului,*	*Examinarea medico-legală a persoanei în vederea constatării urmelor infracțiunii sau a consecințelor unei infracțiuni, nu constituie prin ea însăși un aspect de noutate. Noutatea este dată de faptul că Noul Cod de procedură penală o reglementează în mod expres stabilind procedura de dispunere a acesteia, organul abilitat să dispună această măsură, cerințele care trebuie îndeplinite înainte ca examinarea să poată avea loc actul medico-legal care materializează rezultatul examinării medico-legale.* *Potrivit dispozițiilor Noul Cod de procedură penală examinarea fizică a unei persoane se realizează de către medicul legist și constă în examinarea externă și internă a corpului și prelevarea de probe biologice.* *Ca o garanție a respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, legiuitorul a prevăzut obligativitatea organului de urmărire penală de a solicita în prealabil consimțământul scris al persoanei care urmează a fi examinată, respectiv al reprezentantului legal în cazul celor lipsiți de capacitate de exercițiu, iar în cazul celor cu capacitate de exercițiu restrânsă, consimțământul scris al acestora trebuie exprimat în prezența apărătorilor legali.* *Este reglementată și situația în care nu există consimțământul, caz în care judecătorul de drepturi și libertăți va dispune prin încheiere la cererea motivată a procurorului, examinarea fizică a persoanei. Încheierea nu este supusă nici unei căi de atac.* *Efectuarea examinării fizice se poate dispune și de organul de urmărire penală prin ordonanță în cazul în care există consimțământul scris al persoanei sau în cazul în care există urgență,*

examinare fizică. În cazul în care nu este posibilă sau necesară examinarea fizică, expertiza este efectuată în baza documentaţiei medicale puse la dispoziţia expertului. ***(4) Raportul de expertiză sau certificatul medico-legal trebuie să cuprindă: descrierea leziunilor traumatice, precum şi opinia expertului cu privire la natura şi gravitatea leziunilor, mecanismul şi data producerii acestora, urmările pe care acestea le-au produs.*** ***ART. 190*** ***Examinarea fizică*** ***(1) Examinarea fizică a unei persoane presupune examinarea externă şi internă a corpului acesteia, precum şi prelevarea de probe biologice. Organul de urmărire penală trebuie să solicite, în prealabil, consimţământul scris al persoanei care urmează a fi examinată. În cazul persoanelor lipsite de capacitate de exerciţiu, consimţământul la examinarea fizică este solicitat reprezentantului***	*virginităţii, capacităţii sexuale, vârstei, conformaţiei sau dezvoltării fizice, precum şi a elementelor necesare pentru stabilirea filiaţiei;* *b) constatarea leziunilor traumatice, a infirmităţilor şi a stărilor de boală consecutive acestora;* *c) constatarea stării obstetricale, cum ar fi sarcina, viduitatea, avortul, naşterea, lehuzia;* *d) evaluarea stării de sănătate, având ca scop stabilirea aptitudinilor unei persoane de a exercita o anumită activitate sau profesie;* *e) constatarea capacităţii psihice.* ***ART. 33*** *(1) În vederea efectuării expertizei medico-legale pentru a stabili intoxicaţia etilică, recoltarea sângelui necesar pentru determinarea alcoolemiei se face în cadrul instituţiilor de medicină legală sau, dacă acest lucru nu este posibil, în alte unităţi sanitare de la toate persoanele aduse de organele competente, cu respectarea normelor metodologice privind recoltarea probelor de sânge în vederea stabilirii intoxicaţiei etilice.* *(2) Calculul retroactiv al*	***dar procesul-verbal care consemnează activitățile desfășurate trebuie înaintate judecătorului de drepturi și libertăți, care prin încheiere va dispune validarea examinării fizice, iar dacă constată că nu s-au respectat prevederile legale va dispune excluderea probelor obținute prin examinarea fizică.*** ***De observat că nu sunt prevăzute termenele în care organul de urmărire penală sau judecătorul de drepturi și libertăți trebuie să dispună prin ordonanță, respectiv încheiere, asupra măsurii examinării fizice, ceea ce apare ca o omisiune a legiuitorului.*** ***Având în vedere însă caracterul în general de urgență al acestei măsuri, care prin întârziere ar putea conduce la dispariția probelor sau urmelor infracțiunii, luarea măsurii cât și soluționarea cererii procurorului trebuie să se realizeze de îndată, în contextul în care legea nu prevede o procedură contradictorie (judecătorul se pronunță prin încheiere în camera de consiliu iar încheierea nu poate fi atacată).*** ***În ceea ce privește recoltarea de probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, aceasta se realizează din dispoziția organelor de constatare și cu consimțământul celui supus examinării. În această situație nu este prevăzută necesitatea ordonanței organului de urmărire penală sau a încheierii pronunțate de judecătorul de drepturi și libertăți. În ipoteza absenței consimțământului în condițiile manifestării refuzului persoanei aceasta se va face vinovată de sustragere de la recoltarea probei biologice dacă sunt întrunite elementele constitutive ale acelei infracțiuni.***

legal, iar în cazul celor cu capacitate restrânsă de exerciţiu, consimţământul scris al acestora trebuie exprimat în prezenţa ocrotitorilor legali. ***(2) În lipsa consimţământului scris al persoanei care urmează a fi examinată, al reprezentantului legal ori a încuviinţării din partea ocrotitorului legal, judecătorul de drepturi şi libertăţi dispune, prin încheiere, la cererea motivată a procurorului, examinarea fizică a persoanei, dacă această măsură este necesară pentru stabilirea unor fapte sau împrejurări care să asigure buna desfăşurare a urmăririi penale ori pentru a se determina dacă o anumită urmă sau consecinţă a infracţiunii poate fi găsită pe corpul sau în interiorul corpului acesteia.*** ***(3) Cererea organului de urmărire penală trebuie să cuprindă: numele persoanei a cărei examinare fizică este cerută, motivarea îndeplinirii condiţiilor***	*alcoolemiei oferă valori teoretice aproximative.* *(3) Calculul retroactiv al alcoolemiei se efectuează numai în institutele de medicină legală de către o comisie formată dintr-un medic legist primar şi un farmacist sau toxicolog primar, care lucrează în cadrul laboratorului de toxicologie medico-legală al institutului respectiv, ambii având statutul de expert.* *(4) Expertiza de recalculare a alcoolemiei se efectuează numai în cazurile în care s-au recoltat două probe de sânge la un interval de o oră între ele, precum şi, în mod excepţional, în cazul persoanelor aflate în stare clinică gravă: comă, şoc traumatic şi/sau hemoragic, intervenţii chirurgicale de urgenţă, dovedite prin documente medicale şi de la care nu s-a putut preleva a doua probă de sânge. Calculul retroactiv al alcoolemiei nu poate fi efectuat numai pe baza declaraţiilor existente la dosar.* *(5) O expertiză privind calculul retroactiv al alcoolemiei se efectuează pentru o singură variantă de consum.* *(6) În acelaşi caz, pentru variante diferite de consum, expertiza se efectuează numai la*	

prevăzute la alin. (2), modalitatea în care examinarea fizică urmează a fi efectuată, infracţiunea de care este acuzat suspectul sau inculpatul. ***(4) Judecătorul de drepturi şi libertăţi soluţionează cererea de efectuare a examinării fizice în camera de consiliu, prin încheiere ce nu este supusă niciunei căi de atac.*** ***(5) În cazul în care persoana examinată îşi exprimă în scris consimţământul sau în cazul în care există urgenţă, iar obţinerea autorizării judecătorului în condiţiile alin. (4) ar conduce la o întârziere substanţială a cercetărilor, la pierderea, alterarea sau distrugerea probelor, organul de urmărire penală poate dispune, prin ordonanţă, efectuarea examinării fizice. Ordonanţa organului de urmărire penală, precum şi procesul-verbal în care sunt consemnate activităţile desfăşurate cu ocazia examinării fizice sunt înaintate de îndată judecătorului de drepturi şi***	*solicitarea organelor de urmărire penală sau a instanţelor de judecată după cum urmează: de cel mult două ori, la solicitarea organelor de poliţie; a treia oară, numai la solicitarea parchetului; ori de câte ori solicită instanţa de judecată.*	

libertăţi. În cazul în care judecătorul constată că au fost respectate condiţiile prevăzute la alin. (2), dispune, prin încheiere motivată, validarea examinării fizice efectuate de organele de urmărire penală. Încălcarea de către organele de urmărire penală a condiţiilor prevăzute la alin. (2) atrage excluderea probelor obţinute prin examinarea fizică. ***(6) Validarea examinării fizice efectuate de organele de urmărire penală se efectuează potrivit alin. (4).*** ***(7) Examinarea fizică internă a corpului unei persoane sau recoltarea de probe biologice trebuie efectuată de un medic, asistent medical sau de o persoană cu pregătire medicală de specialitate, cu respectarea vieţii private şi a demnităţii umane. Examinarea fizică internă a minorului care nu a împlinit 14 ani se poate face în prezenţa unuia dintre părinţi, la solicitarea părintelui. Recoltarea prin metode noninvazive de probe biologice în vederea***		

efectuării expertizei genetice judiciare se poate efectua şi de către personalul de specialitate al Poliţiei Române. ***(8) În cazul conducerii unui vehicul de către o persoană aflată sub influenţa băuturilor alcoolice sau a altor substanţe, recoltarea de probe biologice se efectuează din dispoziţia organelor de constatare şi cu consimţământul celui supus examinării, de către un medic, asistent medical sau de o persoană cu pregătire medicală de specialitate, în cel mai scurt timp, într-o instituţie medicală, în condiţiile stabilite de legile speciale.*** ***(9) Activităţile efectuate cu ocazia examinării fizice sunt consemnate de organele de urmărire penală într-un proces-verbal ce trebuie să cuprindă: numele şi prenumele organului de urmărire penală care îl încheie, ordonanţa sau încheierea prin care s-a dispus măsura, locul unde a fost încheiat, data, ora la care a început şi ora la care s-a terminat activitatea,***		

numele şi prenumele persoanei examinate, natura examinării fizice, descrierea activităţilor desfăşurate, lista probelor recoltate în urma examinării fizice. ***(10) Rezultatele obţinute din analiza probelor biologice pot fi folosite şi în altă cauză penală, dacă servesc la aflarea adevărului.*** ***(11) Probele biologice care nu au fost consumate cu ocazia analizelor efectuate sunt conservate şi păstrate în instituţia unde au fost prelucrate, pe o perioadă de cel puţin 10 ani de la epuizarea căilor ordinare de atac ale hotărârii judecătoreşti.***		
ART. 191 ***Expertiza genetică judiciară*** ***(1) Expertiza genetică judiciară se poate dispune de către organul de urmărire penală, prin ordonanţă, în cursul urmăririi penale, sau de instanţă, prin încheiere, în cursul judecăţii, cu privire la probele biologice recoltate de la persoane sau orice alte probe ce au fost găsite ori ridicate.***	*ORDIN Nr. 1134/C-255 din 25 mai 2000* ***pentru aprobarea Normelor procedurale privind efectuarea expertizelor, a constatărilor şi a altor lucrări medico-legale*** *ART. 31* *(1) Expertiza medico-legală a filiaţiei, în vederea cercetării paternităţii, se efectuează la cererea instanţelor judecătoreşti sau la cererea persoanelor interesate, în cadrul institutelor*	***Noul Cod de procedură penală reglementează condițiile în care se poate dispune expertiza genetică judiciară cu privire la probele biologice recoltate de la persoane sau orice alte probe ce au fost găsite și ridicate.*** ***Aceasta poate fi dispusă de organul de urmărire penală prin ordonanță în cursul urmăririi penale, sau de instanță, prin încheiere, în cursul judecății.*** ***Datele obținute ca urmare a expertizei genetice judiciare sunt protejate în condițiile legii, fiind considerate date cu caracter personal.*** ***În cadrul expertizei genetice judiciare se regăsește și expertiza filiației în vederea stabilirii legăturilor de rudenie etc., care presupune parcurgerea unor etape succesive respectiv serologică, HLA și ADN.***

(2) Expertiza genetică judiciară se efectuează în cadrul instituţiilor medico-legale, al unei instituţii ori unui laborator de specialitate sau al oricărei alte instituţii de specialitate certificate şi acreditate în acest tip de analize. ***(3) Probele biologice recoltate cu ocazia examinării corporale pot fi folosite numai la identificarea profilului genetic judiciar.*** ***(4) Profilul genetic judiciar obţinut în condiţiile alin. (3) poate fi folosit şi în altă cauză penală, dacă serveşte la aflarea adevărului.*** ***(5) Datele obţinute ca urmare a expertizei genetice judiciare constituie date personale şi sunt protejate conform legii.***	*de medicină legală, conform competenţei teritoriale şi normelor metodologice stabilite de Consiliul superior de medicină legală, de către o comisie alcătuită dintr-un medic legist, care este preşedintele comisiei, şi 2 medici sau biologi specialişti în serologie medico-legală.* *(2) Expertiza filiaţiei parcurge mai multe etape succesive, şi anume: serologică, HLA, ADN.* *(3) Pe parcursul cercetării paternităţii se pot efectua, succesiv sau concomitent cu etapele prevăzute la alin. (2), expertize privind perioada de concepţie, evaluarea capacităţii de procreare, precum şi, după ce copilul a împlinit vârsta de 3 ani, expertiza antropologică.*	
ART. 192 ***Cercetarea la faţa locului*** ***(1) Cercetarea la faţa locului se dispune de către organul de urmărire penală, iar în cursul judecăţii de către instanţa de judecată, atunci când***	***ART. 129*** ***Cercetarea la faţa locului*** *Cercetarea la faţa locului se efectuează atunci când este necesar să se facă constatări cu privire la situaţia locului săvârşirii infracţiunii, să se descopere şi să se fixeze urmele*	***Elementul de noutate constă în faptul că Noul Cod de procedură penală nu mai prevede obligativitatea efectuării cercetării la fața locului în prezența martorilor asistenți și nici obligația instanței de judecată pentru cazul în care aceasta efectuează cercetarea la fața locului de a cita părțile sau de a efectua cercetarea numai în prezența procurorului când participarea acestuia la judecată este obligatorie.*** ***Apreciem că neprevederea acestor obligații nu împiedică pe procuror respectiv instanța de judecată să procedeze la efectuarea cercetării în prezența părților sau/și a martorilor asistenți dacă apreciază necesar.***

este necesară constatarea directă în scopul determinării sau clarificării unor împrejurări de fapt ce prezintă importanţă pentru stabilirea adevărului, precum şi ori de câte ori există suspiciuni cu privire la decesul unei persoane. ***(2) Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate interzice persoanelor care se află ori care vin la locul unde se efectuează cercetarea să comunice între ele sau cu alte persoane.***	*infracţiunii, să se stabilească poziţia şi starea mijloacelor materiale de probă şi împrejurările în care infracţiunea a fost săvârşită.* *Organul de urmărire penală efectuează cercetarea la faţa locului în prezenţa martorilor asistenţi, afară de cazul când aceasta nu este posibil. Cercetarea la faţa locului se face în prezenţa părţilor, atunci când este necesar. Neprezentarea părţilor încunoştinţate nu împiedică efectuarea cercetării.* *Când învinuitul sau inculpatul este reţinut ori arestat, dacă nu poate fi adus la cercetare, organul de urmărire penală îi pune în vedere că are dreptul să fie reprezentat şi îi asigură, la cerere, reprezentarea.* *Instanţa de judecată efectuează cercetarea la faţa locului cu citarea părţilor şi în prezenţa procurorului, când participarea acestuia la judecată este obligatorie.* *Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate interzice persoanelor care se află ori vin la locul unde se efectuează cercetarea, să comunice între ele sau cu alte persoane, ori să plece înainte de terminarea cercetării.*	***De asemenea, un alt element de noutate este neprevederea dreptului procurorului sau instanței de judecată care efectuează cercetarea la fața locului de a interzice persoanelor care se află ori vin la locul unde se efectuează cercetarea de a pleca înainte de terminarea acesteia.*** ***Considerăm că lipsa acestei prevederi care se află în Codul de procedură penală în vigoare este rezultatul unei omisiuni care trebuie îndreptată printr-o modificare și completare legislativă.*** ***Imposibilitatea de a interzice persoanelor respective să plece de la locul cercetării înainte de a se termina cercetarea ar putea avea consecințe dăunătoare activității de cercetare prin facilitatea sustragerii și distrugerii unor probe sau comunicarea cu alte persoane interesate despre ceea ce s-a găsit la cercetare.***

ART. 193 ***Reconstituirea*** ***(1) Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată, dacă găseşte necesar pentru verificarea şi precizarea unor date sau probe administrate ori pentru a stabili împrejurări de fapt ce prezintă importanţă pentru soluţionarea cauzei, poate să procedeze la reconstituirea, în întregime sau în parte, a modului şi a condiţiilor în care s-a comis fapta.*** ***(2) Organele judiciare procedează la reconstituirea activităţilor sau a situaţiilor, având în vedere împrejurările în care fapta a avut loc, pe baza probelor administrate. În cazul în care declaraţiile martorilor, ale părţilor sau ale subiecţilor procesuali principali cu privire la activităţile sau situaţiile ce trebuie reconstituite sunt diferite, reconstituirea trebuie efectuată separat pentru fiecare variantă a desfăşurării faptei descrise de aceştia.*** ***(3) Când suspectul sau inculpatul se află în vreuna***	***ART. 130*** ***Reconstituirea*** *Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată, dacă găseşte necesar pentru verificarea şi precizarea unor date, poate să procedeze la reconstituirea la faţa locului, în întregime sau în parte, a modului şi a condiţiilor în care a fost săvârşită fapta.* *Reconstituirea se face în prezenţa învinuitului sau inculpatului. Dispoziţiile art. 129 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.*	***În Noul Cod de procedură penală sunt mai bine definite situațiile în care trebuie făcută reconstituirea, actualul Cod de procedură penală conținând prevederi mult mai generale:*** ***Un element de noutate îl reprezintă prevederea că în cazul în care declarațiile martorilor, ale părților sau ale subiecților procesuali cu privire la activitățile sau situațiile ce trebuie reconstituite sunt diferite, reconstituirea trebuie făcută separat pentru fiecare variantă a desfăşurării faptei descrise de aceştia.*** ***Ca și în cazul cercetării la fața locului, nici în cazul reconstituirii nu se mai prevede obligația încunoștințării părților ori a prezenței martorilor asistenți.*** ***Spre deosebire de Codul de procedură penală în vigoare care prevede că reconstituirea se face în prezența învinuitului sau inculpatului, Noul Cod de procedură penală instituie această obligație numai pentru situațiile în care suspectul sau inculpatul se află într-una din situațiile prevăzute la art. 90 din Noul Cod de procedură penală caz în care trebuie asistat de apărător.*** ***O altă prevedere care nu se regăsește în actuala reglementare este dispoziția conform căreia „reconstituirea trebuie efectuată astfel încât să nu fie încălcată legea sau ordinea publică, să nu fie adusă atingere moralei publice și să nu fie pusă în pericol viața sau sănătatea persoanelor.”***

din situaţiile prevăzute la art. 90, reconstituirea se face în prezenţa acestuia, asistat de apărător. Atunci când suspectul sau inculpatul nu poate sau refuză să participe la reconstituire, aceasta se efectuează cu participarea altei persoane. ***(4) Reconstituirea trebuie să fie efectuată astfel încât să nu fie încălcată legea sau ordinea publică, să nu fie adusă atingere moralei publice şi să nu fie pusă în pericol viaţa sau sănătatea persoanelor.***		
ART. 194 ***Prezenţa altor persoane la cercetarea la faţa locului şi la reconstituire*** ***Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate dispune prezenţa medicului legist sau a oricăror persoane a căror prezenţă o consideră necesară.***	-	***Noul Cod de procedură penală prevede că organul de urmărire penală sau instanțele de judecată care efectuează cercetarea la fața locului sau reconstituirea pot dispune prezența medicului legist sau a oricărei persoane pe care o consideră necesară ceea ce nu se regăsește în dispozițiile exprese ale actualului cod.*** ***Nu este prevăzut însă actul prin care procurorul sau instanța de judecată dispun cu privire la prezența persoanelor respective, mai ales pentru situația în are acestea refuză să fie prezente.***
ART. 195 ***Procesul-verbal de cercetare la faţa locului sau de reconstituire*** ***(1) Despre efectuarea cercetării la faţa locului sau a reconstituirii se încheie un proces-verbal, care***	***ART. 131*** ***Procesul-verbal de cercetare la faţa locului*** *Despre efectuarea cercetării la faţa locului se încheie proces-verbal, care trebuie să cuprindă, în afara menţiunilor arătate în art. 91, descrierea amănunţită a*	***Nu sunt deosebiri esențiale între cel două reglementări.*** ***Noul Cod de procedură penală conține dispoziții mai detaliate cu privire la conținutul procesului-verbal. Elementele de noutate se referă la consemnarea în procesul-verbal a numelui și prenumelui suspectului sau inculpatului dacă este cazul și a activităților desfășurate inclusiv inclusiv aconstatărilor expertului care participă la cercetarea la fața locului sau la reconstituire.***

trebuie să cuprindă, pe lângă menţiunile prevăzute la art. 199, următoarele: ***a) indicarea ordonanţei sau a încheierii prin care s-a dispus măsura;*** ***b) numele, prenumele persoanelor prezente şi calitatea în care acestea participă;*** ***c) numele şi prenumele suspectului sau inculpatului, dacă este cazul;*** ***d) descrierea amănunţită a situaţiei locului, a urmelor găsite, a obiectelor examinate şi a celor ridicate, a poziţiei şi stării celorlalte mijloace materiale de probă, astfel încât acestea să fie redate cu precizie şi pe cât posibil cu dimensiunile respective. În cazul reconstituirii se consemnează amănunţit şi desfăşurarea reconstituirii.*** ***(2) În toate cazurile se pot face schiţe, desene sau fotografii ori alte asemenea lucrări, care se anexează la procesul-verbal.*** ***(3) Activitatea desfăşurată şi constatările expertului se consemnează în procesul-verbal.***	*situaţiei locului, a urmelor găsite, a obiectelor examinate şi a celor ridicate, a poziţiei şi stării celorlalte mijloace materiale de probă, astfel încât acestea să fie redate cu precizie şi pe cât posibil cu dimensiunile respective.* *În caz de reconstituire a modului în care a fost săvârşită fapta, se consemnează amănunţit şi desfăşurarea reconstituirii.* *În toate cazurile se pot face schiţe, desene sau fotografii, ori alte asemenea lucrări, care se vizează şi se anexează la procesul-verbal.*	

(4) Procesul-verbal trebuie semnat pe fiecare pagină şi la sfârşit de către cel care îl încheie şi de către persoanele care au participat la cercetare sau reconstituire. Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau refuză să semneze procesul-verbal, se face menţiune despre aceasta, precum şi despre motivele imposibilităţii sau refuzului de a semna.		
ART. 196 ***Fotografierea şi luarea amprentelor suspectului, inculpatului sau ale altor persoane*** ***(1) Organele de urmărire penală pot dispune fotografierea şi luarea amprentelor suspectului, inculpatului sau ale altor persoane cu privire la care există o suspiciune că au legătură cu fapta comisă sau că au fost prezente la locul faptei, chiar şi în lipsa consimţământului acestora.*** ***(2) Organul de urmărire penală poate autoriza să se dea publicităţii fotografia unei persoane, când această măsură este necesară pentru stabilirea***	**-**	***Conform Noului Cod de procedură penală organele de urmărire penală pot dispune fotografierea și luarea amprentelor suspectului, inculpatului sau altor persoane dacă există o suspiciune că au legătură cu fapta comisă sau că au fost prezente la locul faptei. Nu este necesar consimțământul persoanei respective.*** ***Dacă este necesară stabilirea identității persoanei despre care există suspiciunea că are legătură cu fapta comisă, organele de urmărire penală pot autoriza să se dea publicității fotografia unei persoane, inclusiv în cazul în care se apreciază că publicarea fotografiei este importantă pentru buna desfășurare a urmăririi penale.*** ***De asemenea, dacă este necesară identificarea amprentelor ce au fost găsite pe anumite obiecte sau a persoanelor care se presupune că au legătură cu fapta ori locul faptei organele de urmărire penală pot dispune luarea amprentelor persoanelor care se presupune că au intrat în contact cu obiectele, inclusiv fotografierea persoanelor respective.*** ***Aceste activități fac parte din ansamblul actelor care interesează atât cercetarea la fața locului cât și reconstituirea prezentând importanță pentru desfășurarea urmăririi penale astfel încât legiuitorul a apreciat în mod just să le reglementeze prin dispozițiile Codului de procedură penală.***

identităţii persoanei sau în alte cazuri în care publicarea fotografiei prezintă importanţă pentru buna desfăşurare a urmăririi penale. ***(3) Dacă este necesară identificarea amprentelor ce au fost găsite pe anumite obiecte sau a persoanelor care pot fi puse în legătură cu fapta ori locul comiterii faptei, organele de urmărire penală pot dispune luarea amprentelor persoanelor despre care se presupune că au intrat în contact cu acele obiecte, respectiv fotografierea acelora despre care se presupune că au avut legătură cu fapta comisă sau au fost prezente la locul faptei.***		
Mijloace materiale de probă ***ART. 197*** ***Obiectele ca mijloace de probă*** ***(1) Obiectele care conţin sau poartă o urmă a faptei săvârşite, precum şi orice alte obiecte care pot servi la aflarea adevărului sunt mijloace materiale de probă.*** ***(2) Sunt corpuri delicte***	***ART. 94*** ***Obiectele ca mijloc de probă*** *Obiectele care conţin sau poartă o urmă a faptei săvârşite, precum şi orice alte obiecte care pot servi la aflarea adevărului, sunt mijloace materiale de probă.* ***ART. 95*** ***Corpuri delicte*** *Sunt de asemenea mijloace materiale de probă obiectele*	***Nu există deosebiri între cel două reglementări, cu excepția unor reformulări care nu vizează conținutul ci modul de exprimare, fără relevanță din punct de vedere juridic.***

mijloacele materiale de probă care au fost folosite sau au fost destinate să servească la săvârşirea unei infracţiuni, precum şi obiectele care sunt produsul infracţiunii.	*care au fost folosite sau au fost destinate să servească la săvârşirea unei infracţiuni, precum şi obiectele care sunt produsul infracţiunii.*	
ART. 198 ***Mijloacele de probă scrise*** ***(1) Înscrisurile pot servi ca mijloace de probă, dacă, din conţinutul lor, rezultă fapte sau împrejurări de natură să contribuie la aflarea adevărului.*** ***(2) Procesul-verbal ce cuprinde constatările personale ale organului de urmărire penală sau ale instanţei de judecată este mijloc de probă. Procesele-verbale întocmite de organele prevăzute la art. 61 alin. (1) lit. a) - c) constituie acte de sesizare a organului de urmărire penală şi nu au valoarea unor constatări de specialitate în procesul penal.***	***ART. 89*** ***Mijloacele de probă scrise*** *Înscrisurile pot servi ca mijloace de probă, dacă în conţinutul lor se arată fapte sau împrejurări de natură să contribuie la aflarea adevărului.* ***ART. 90*** ***Procesul-verbal ca mijloc de probă*** *Procesele-verbale încheiate de organul de urmărire penală sau de instanţa de judecată sunt mijloace de probă.* *De asemenea, sunt mijloace de probă procesele-verbale şi actele de constatare, încheiate de alte organe, dacă legea prevede aceasta.*	***Potrivit dispozițiilor Noului Cod de procedură penală, procesele-verbale întocmite de organele prevăzute la art. 61 alin. 1 lit. a – e (organele inspecțiilor de stat, ale altor organe de stat, ale autorităților publice, organele de control și conducere ale autorităților administrației publice, organele de ordine publică și siguranță națională etc.) nu au valoarea unei constatări de specialitate în procesul penal, reprezentând doar acte de sesizare a organului de urmărire penală. Ca atare, acestea nu constituie prin ele însele mijloace de probă.*** ***În Codul de procedură penală în vigoare procesele-verbale și actele de constatare încheiate de alte organe decât cele de urmărire penală, respectiv instanța de judecată sunt mijloace de probă dacă legea prevede aceasta.*** ***În categoria mijloacelor de probă scrise sunt incluse și procesele-verbale încheiate de unele organe de constatare, potrivit art. 61 alin. 1 lit. a-c N.C.P.P., care constituie acte de sesizare a organului de urmărire penală.*** ***Pentru a nu crea niciun dubiu cu privire la natura juridică a acestora, legiutorul a prevăzut expres caracterul de acte de sesizare a organului de urmărire penală.*** ***Pe de altă parte, constatările de specialitate în procesul penal se dispun conform art. 172 alin. 9-10 N.C.P.P.***
ART. 199 ***Cuprinsul şi forma procesului-verbal*** ***(1) Procesul-verbal cuprinde:*** ***a) numele, prenumele şi calitatea celui care îl***	***Art. 91*** ***Cuprinsul şi forma procesului-verbal*** *Procesul-verbal trebuie să cuprindă:* *a) data şi locul unde este încheiat, ora la care a început şi*	***Nu sunt deosebiri esențiale între cele două reglementări.*** ***Datele pe care trebuie să le conțină procesul-verbal sunt prevăzute într-o nouă ordine de către Noul Cod de procedură penală.***

încheie; ***b) locul unde este încheiat;*** ***c) data la care s-a încheiat procesul-verbal;*** ***d) data şi ora la care a început şi s-a sfârşit activitatea consemnată în procesul-verbal;*** ***e) numele, prenumele, codul numeric personal şi adresa persoanelor ce au fost prezente la întocmirea procesului-verbal, cu menţionarea calităţii acestora;*** ***f) descrierea amănunţită a celor constatate, precum şi a măsurilor luate;*** ***g) numele, prenumele, codul numeric personal şi adresa persoanelor la care se referă procesul-verbal, obiecţiile şi explicaţiile acestora;*** ***h) menţiunile prevăzute de lege pentru cazurile speciale.*** ***(2) Procesul-verbal trebuie semnat pe fiecare pagină şi la sfârşit de cel care îl încheie, precum şi de persoanele arătate la lit. e) şi g). Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau refuză să semneze, se face menţiune despre aceasta, precum şi despre***	*ora la care s-a terminat încheierea procesului-verbal;* *b) numele, prenumele şi calitatea celui care îl încheie;* *c) numele, prenumele, ocupaţia şi adresa martorilor asistenţi, când există;* *d) descrierea amănunţită a celor constatate, precum şi a măsurilor luate;* *e) numele, prenumele, ocupaţia şi adresa persoanelor la care se referă procesul-verbal, obiecţiile şi explicaţiile acestora;* *f) menţiunile prevăzute de lege pentru cazurile speciale.* *Procesul-verbal trebuie semnat pe fiecare pagină şi la sfârşit de cel care îl încheie, precum şi de persoanele arătate la lit. c) şi e). Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau refuză să semneze, se face menţiune despre aceasta.*	

motivele imposibilităţii ori refuzului de a semna.		
ART. 200 ***Comisia rogatorie*** ***(1) Când un organ de urmărire penală sau instanţa de judecată nu are posibilitatea să asculte un martor, să facă o cercetare la faţa locului, să procedeze la ridicarea unor obiecte sau să efectueze orice alt act procedural, se poate adresa unui alt organ de urmărire penală ori unei alte instanţe, care are posibilitatea să le efectueze.*** ***(2) Punerea în mişcare a acţiunii penale, luarea măsurilor preventive, încuviinţarea de probatorii, precum şi dispunerea celorlalte acte procesuale sau măsuri procesuale nu pot forma obiectul comisiei rogatorii.*** ***(3) Comisia rogatorie se poate adresa numai unui organ sau unei instanţe egale în grad.*** ***(4) Ordonanţa sau încheierea prin care s-a dispus comisia rogatorie trebuie să conţină toate lămuririle referitoare la***	***ART. 132*** ***Condiţii pentru dispunerea comisiei rogatorii*** *Când un organ de urmărire penală sau instanţa de judecată nu are posibilitatea să asculte un martor, să facă o cercetare la faţa locului, să procedeze la ridicarea unor obiecte sau să efectueze orice alt act procedural, se poate adresa unui alt organ de urmărire penală ori unei alte instanţe, care are posibilitatea să le efectueze.* *Punerea în mişcare a acţiunii penale, luarea măsurilor preventive, încuviinţarea de probatorii, precum şi dispunerea celorlalte acte procesuale sau măsuri procesuale nu pot forma obiectul comisiei rogatorii.* *Comisia rogatorie se poate adresa numai unui organ sau unei instanţe egale în grad.* ***ART. 134*** ***Drepturile părţilor în cazul comisiei rogatorii*** *Când comisia rogatorie s-a dispus de instanţa de judecată, părţile pot formula în faţa acesteia întrebări, care vor fi transmise instanţei ce urmează a efectua comisia rogatorie.*	***Singurele deosebiri au în vedere natura actului prin care se poate dispune comisia rogatorie și reprezentarea inculpatului arestat.*** ***Conform dispozițiilor Noului Cod de procedură penală, comisia rogatorie se dispune în faza de urmărire penală de procuror prin ordonanță și nu prin rezoluție așa cum se prevede de Codul de procedură penală în vigoare.*** ***În ceea ce privește reprezentarea inculpatului arestat Noul Cod de procedură penală prevede expres că acesta va fi reprezentat de un avocat din oficiu desemnat de instanță care va efectua comisia rogatorie, însă numai în absența avocatului ales, ceea ce nu exclude însă această posibilitate chiar dacă nu o prevede expres, pentru că nu i se pot încălca drepturile inculpatului, unul dintre acestea fiind acela de a-și alege un avocat pentru a-i acorda asistență.*** ***Cu toate că atât Codul de procedură penală în vigoare cât și Noul Cod de procedură penală nu fac referire la reprezentarea inculpatului arestat în faza de urmărire penală, când comisia rogatorie se efectuează de un alt organ de urmărire penală și în acest caz organul de urmărire penală care efectuează comisia rogatorie are obligația de a-i desemna un avocat din oficiu, în absența unui avocat ales.***

îndeplinirea actului care face obiectul acesteia, iar în cazul când urmează să fie ascultată o persoană, se vor arăta şi întrebările ce trebuie să i se pună. ***(5) Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată care efectuează comisia rogatorie poate pune şi alte întrebări, dacă necesitatea acestora rezultă în cursul ascultării.*** ***(6) Când comisia rogatorie s-a dispus de instanţa de judecată, părţile pot formula în faţa acesteia întrebări, care vor fi transmise instanţei ce urmează a efectua comisia rogatorie.*** ***(7) Totodată, oricare dintre părţi poate cere să fie citată la efectuarea comisiei rogatorii.*** ***(8) Când inculpatul este arestat, instanţa care urmează a efectua comisia rogatorie dispune desemnarea unui avocat din oficiu, care îl va reprezenta, în absenţa avocatului ales.***	*Totodată, oricare dintre părţi poate cere să fie citată la efectuarea comisiei rogatorii.* *Când inculpatul este arestat, instanţa care urmează a efectua comisia rogatorie dispune desemnarea unui apărător din oficiu, care îl va reprezenta.*	
ART. 201 ***Delegarea*** ***(1) Organul de urmărire penală sau instanţa de***	***ART. 135*** ***Delegarea*** *Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată poate*	***Nu sunt deosebiri între cele două reglementări.***

judecată poate dispune, în condiţiile arătate la art. 200 alin. (1) şi (2), efectuarea unui act de procedură şi prin delegare. Delegarea poate fi dată numai unui organ sau unei instanţe de judecată ierarhic inferioare. ***(2) Dispoziţiile privitoare la comisia rogatorie se aplică în mod corespunzător şi în caz de delegare.***	*dispune, în condiţiile arătate în art. 132, efectuarea unui act de procedură şi prin delegare. Delegarea poate fi dată numai unui organ sau unei instanţe de judecată ierarhic inferioare.* *Dispoziţiile privitoare la comisia rogatorie se aplică în mod corespunzător şi în caz de delegare.*	
Art. 202 **Scopul, condiţiile generale de aplicare şi categoriile măsurilor preventive** (1) Măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârşit o infracţiune şi dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfăşurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârşirii unei alte infracţiuni. (2) Nicio măsură preventivă nu poate fi dispusă, confirmată, prelungită sau menţinută dacă există o cauză care împiedică	**Art. 136** **Scopul şi categoriile măsurilor preventive** În cauzele privitoare la infracţiuni pedepsite cu detenţiune pe viaţă sau cu închisoare, pentru a se asigura buna desfăşurare a procesului penal ori pentru a se împiedica sustragerea învinuitului sau inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei, se poate lua faţă de acesta una dintre următoarele măsuri preventive: a) reţinerea; b) obligarea de a nu părăsi localitatea; c) obligarea de a nu părăsi ţara; d) arestarea preventivă. Scopul măsurilor preventive poate fi realizat şi prin liberarea provizorie sub control judiciar sau pe cauţiune.	Textul reia principiile prevăzute de art. 136 din Codul de procedură penală de la 1968: asigurarea bunei desfăşurări a procesului, împiedicarea sustragerii suspectului sau inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată (nu şi de la executarea pedepsei, cum dispunea art.136 alin.1, dispoziţie căreia i s-a reproşat că încalcă prezumţia de nevinovăţie), adăugând prevenirea săvârşirii de infracţiuni (corespondent al prevederilor art.5 parag.1 lit.c) din Convenţia europeană) şi consacrându-le drept scop al măsurilor preventive. Spre deosebire de vechiul text al art. 136, noul text subliniază că măsurile preventive nu pot fi luate decât dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârşit o infracţiune – fără a se prevedea condiţia unei anumite sancţiuni prevăzute de lege. Textul alin. (2) este inutil în raport de precizările făcute de legiuitor la alin. (1). La alin. (3) se precizează că *„orice măsură preventivă trebuie să fie proporţională cu gravitatea acuzaţiei*, spre deosebire de Codul de la 1968 care prevedea o formulă mai inspirată, raportându-se la un anumit cuantum al pedepsei închisorii. Ultimul aliniat enumeră măsurile preventive şi, ca noutate absolută, reglementează o nouă măsură preventivă, respectiv arestul la domiciliu, prin care s-a urmărit lărgirea posibilităţilor de individualizare a măsurilor preventve. Totodată, în noua lege nu îşi mai găsesc aplicabilitatea două dintre fostele măsuri preventive: obligaţia de a nu părăsi ţara şi obligaţia de a nu părăsi localitatea.

punerea în mişcare sau exercitarea acţiunii penale. (3) Orice măsură preventivă trebuie să fie proporţională cu gravitatea acuzaţiei aduse persoanei faţă de care este luată şi necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia. (4) Măsurile preventive sunt: a) reţinerea; b) controlul judiciar; c) controlul judiciar pe cauţiune; d) arestul la domiciliu; e) arestarea preventivă.	Măsura prevăzută în alin. 1 lit. a) poate fi luată de organul de cercetare penală sau de procuror. Măsurile prevăzute în alin. 1 lit. b) şi c) se pot lua de procuror sau de judecător, în cursul urmăririi penale, şi de instanţa de judecată, în cursul judecăţii. Măsura prevăzută în alin. 1 lit. d) poate fi luată de judecător. Măsura arestării preventive nu poate fi dispusă în cazul infracţiunilor pentru care legea prevede alternativ pedeapsa amenzii. Liberarea provizorie se dispune de instanţa de judecată. Alegerea măsurii ce urmează a fi luată se face ţinându-se seama de scopul acesteia, de gradul de pericol social al infracţiunii, de sănătatea, vârsta, antecedentele şi alte situaţii privind persoana faţă de care se ia măsura.	
Art. 203 **Organul judiciar competent şi actul prin care se dispune asupra măsurilor preventive** (1) Măsura preventivă prevăzută la 202 alin. (4) lit. a) poate fi luată faţă de suspect sau inculpat de către organul de cercetare penală sau de către procuror, numai în cursul	**Art. 136** **Scopul şi categoriile măsurilor preventive** […] Măsura prevăzută în alin. 1 lit. a) poate fi luată de organul de cercetare penală sau de procuror. Măsurile prevăzute în alin. 1 lit. b) şi c) se pot lua de procuror sau de judecător, în cursul urmăririi penale, şi de instanţa	În acest text sunt indicate organele competente să ia măsuri preventive pentru fiecare măsură preventivă şi actul prin care se dispune asupra acestora: ordonanţă motivată, încheiere motivată. Astfel, potrivit art. 203 alin. (4)-(6), organul de cercetare penală şi procurorul dispun prin ordonanţă motivată, iar în cursul urmăririi penale şi al procedurii de cameră preliminară, judecătorul de drepturi şi libertăţi sau judecătorul de cameră preliminară se pronunţă asupra cererilor, propunerilor, plângerilor şi contestaţiilor privitoare la măsurile preventive în camera de consiliu, prin încheiere motivată.

urmăririi penale. (2) Măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) şi c) pot fi luate faţă de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către procuror şi de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, în procedura de cameră preliminară, de către judecătorul de cameră preliminară, iar în cursul judecăţii, de către instanţa de judecată. (3) Măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. d) şi e) pot fi luate faţă de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, în procedura de cameră preliminară, de către judecătorul de cameră preliminară, iar în cursul judecăţii, de către instanţa de judecată. (4) Organul de cercetare penală şi procurorul dispun asupra măsurilor preventive prin ordonanţă motivată. (5) În cursul urmăririi penale şi al procedurii de cameră preliminară, cererile, propunerile, plângerile şi contestaţiile privitoare la măsurile preventive se soluţionează în camera de	de judecată, în cursul judecăţii. Măsura prevăzută în alin. 1 lit. d) poate fi luată de judecător. [...]	

consiliu, prin încheiere motivată, care se pronunţă în camera de consiliu. (6) În cursul judecăţii, instanţa de judecată se pronunţă asupra măsurilor preventive prin încheiere motivată. (7) Încheierile pronunţate de judecătorul de drepturi şi libertăţi, de judecătorul de cameră preliminară sau de instanţa de judecată se comunică inculpatului şi procurorului care au lipsit de la pronunţare.		
Art. 204 **Calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale** (1) Împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi dispune asupra măsurilor preventive, inculpatul şi procurorul pot formula contestaţie, în termen de 48 de ore de la pronunţare sau, după caz, de la comunicare. Contestaţia se depune la judecătorul de drepturi şi libertăţi care a pronunţat încheierea atacată şi se înaintează, împreună cu dosarul cauzei,	**Art. 140[3]** **Calea de atac împotriva încheierii pronunţate de judecător în cursul urmăririi penale privind măsurile preventive** Împotriva încheierii prin care judecătorul dispune, în timpul urmăririi penale, luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea, încetarea de drept sau prelungirea măsurii preventive, precum şi împotriva încheierii de respingere a propunerii de arestare preventivă, învinuitul sau inculpatul şi procurorul pot face recurs la instanţa superioară în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru cei	Contestaţia reprezintă o cale de atac nou introdusă de legiuitor pentru a desemna actul prin care inculpatul sau procurorul sesizează pe judecătorul de drepturi şi libertăţi împotriva încheierii prin care s-a dispus asupra măsurilor preventive. Prin urmare, sunt supuse căii de atac a contestaţiei toate încheierile pronunţate în materia măsurilor preventive. Contestaţia se depune la judecătorul de drepturi şi libertăţi care a pronunţat încheierea atacată şi se înaintează împreună cu dosarul cauzei la instanţa ierarhic superioară. La Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie contestaţia se soluţionează de un complet format din mai mulţi judecători, fără a se preciza numărul acestora. Actuala reglementare prevede termene diferite de soluţionare a contestaţiei. Astfel, contestaţia formulată de inculpat se soluţionează în 5 zile de la înregistrare, putând astfel depăşi data de expirare a duratei măsurii preventive dispuse anterior, iar cea formulată de procuror împotriva încheierii prin care s-a dispus respingerea propunerii de prelungire a arestării preventive (în cursul urmăririi penale) , revocarea unei măsuri preventive sau înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă (în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare) se soluţionează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior (alin.4 şi alin.5). Pentru soluţionarea contestaţiei formulate de procuror împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de revocare sau de înlocuire a unei măsuri preventive nu este prevăzut un termen de soluţionare , putându-se deci depăşi data de expirare a duratei măsurii preventive dispuse anterior. În toate cazurile, la soluţionarea contestaţiei este obligatorie prezenţa avocatului inculpatului,

judecătorului de drepturi şi libertăţi de la instanţa ierarhic superioară, în termen de 48 de ore de la înregistrare. (2) Contestaţiile împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie dispune asupra măsurilor preventive se soluţionează de un complet compus din judecători de drepturi şi libertăţi de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, dispoziţiile prezentului articol aplicându-se în mod corespunzător. (3) Contestaţia formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau prelungirea unei măsuri preventive ori prin care s-a constatat încetarea de drept a acesteia nu este suspensivă de executare. (4) Contestaţia formulată de inculpat se soluţionează în termen de 5 zile de la înregistrare. (5) Contestaţia formulată de procuror împotriva încheierii prin care s-a dispus respingerea propunerii de prelungire a arestării preventive,	lipsă. Încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac. Alin. 2 Abrogat Învinuitul sau inculpatul arestat va fi adus în faţa instanţei de recurs şi va fi ascultat în prezenţa apărătorului său. În cazul în care învinuitul sau inculpatul se află internat în spital şi, din cauza stării sănătăţii, nu poate fi adus în faţa judecătorului sau când, din cauză de forţă majoră sau stare de necesitate, deplasarea sa nu este posibilă, recursul va fi examinat în lipsa acestuia, dar numai în prezenţa apărătorului său, căruia i se dă cuvântul pentru a pune concluzii. Participarea procurorului la judecarea recursului este obligatorie. Dosarul va fi înaintat instanţei de recurs în termen de 24 de ore, iar recursul se soluţionează în termen de 48 de ore, în cazul arestării învinuitului, şi în 3 zile, în cazul arestării inculpatului. Instanţa se pronunţă în aceeaşi zi, prin încheiere. Când apreciază că măsura preventivă este nelegală sau nu este justificată, instanţa de	ales sau numit din oficiu, precum şi participarea procurorului (alin.8 şi alin.9).

revocarea unei măsuri preventive sau înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă se soluţionează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior. (6) În vederea soluţionării contestaţiei, inculpatul se citează. (7) Soluţionarea contestaţiei se face în prezenţa inculpatului, în afară de cazul când acesta lipseşte nejustificat, este dispărut, se sustrage ori din cauza stării sănătăţii, din cauză de forţă majoră sau stare de necesitate nu poate fi adus în faţa judecătorului. (8) În toate cazurile, este obligatorie acordarea asistenţei juridice pentru inculpat de către un avocat, ales sau numit din oficiu. (9) Participarea procurorului este obligatorie. (10) În cazul admiterii contestaţiei formulate de procuror şi dispunerii arestării preventive a inculpatului, dispoziţiile art. 226 se aplică în mod corespunzător. În cazul admiterii contestaţiei formulate de procuror şi	recurs o revocă, dispunând, în cazul arestării preventive, punerea de îndată în libertate a învinuitului sau inculpatului, dacă acesta nu este arestat în altă cauză. Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea măsurii preventive sau prin care s-a constatat încetarea de drept a acestei măsuri nu este suspensiv de executare. Dosarul cauzei se restituie organului de urmărire penală în termen de 24 de ore de la soluţionarea recursului.	

dispunerii prelungirii arestării preventive a inculpatului, dispoziţiile art. 236 alin. (1) şi (2) se aplică în mod corespunzător. (11) Dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, se poate dispune luarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d) sau majorarea cuantumului cauţiunii. (12) În cazul admiterii contestaţiei formulate de inculpat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive, se poate dispune, în condiţiile prevăzute de lege, respingerea propunerii de luare sau de prelungire a măsurii preventive ori, după caz, înlocuirea acesteia cu o altă măsură preventivă mai uşoară şi, după caz, punerea de îndată în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză. (13) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la soluţionarea contestaţiei. (14) Dacă încheierea judecătorului de drepturi şi libertăţi de la prima instanţă		

nu este atacată cu contestaţie, acesta restituie dosarul procurorului în termen de 48 de ore de la expirarea termenului de contestaţie.		
Art. 205 **Calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în procedura camerei preliminare** (1) Împotriva încheierilor prin care judecătorul de cameră preliminară dispune asupra măsurilor preventive inculpatul şi procurorul pot formula contestaţie, în termen de 48 de ore de la pronunţare sau, după caz, de la comunicare. Contestaţia se depune la judecătorul de cameră preliminară care a pronunţat încheierea atacată şi se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, judecătorului de cameră preliminară de la instanţa ierarhic superioară, în termen de 48 de ore de la înregistrare. (2) Contestaţiile împotriva încheierilor prin care judecătorul de cameră preliminară de la Înalta		Se reia textul anterior, de această dată în referire la camera preliminară.

Curte de Casaţie şi Justiţie dispune în procedura camerei preliminare asupra măsurilor preventive se soluţionează de un alt complet al aceleiaşi instanţe, în condiţiile legii. (3) Contestaţia formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menţinerea unei măsuri preventive ori prin care s-a constatat încetarea de drept a acesteia nu este suspensivă de executare. (4) Contestaţia formulată de inculpat se soluţionează în termen de 5 zile de la înregistrare. (5) Contestaţia formulată de procuror împotriva încheierii prin care s-a dispus revocarea unei măsuri preventive sau înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă se soluţionează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior. (6) În vederea soluţionării contestaţiei, inculpatul se citează. (7) Soluţionarea contestaţiei se face în prezenţa inculpatului, în afară de cazul când acesta lipseşte		

nejustificat, este dispărut, se sustrage ori din cauza stării sănătăţii, din cauză de forţă majoră sau stare de necesitate nu poate fi adus în faţa judecătorului. (8) În toate cazurile, este obligatorie acordarea asistenţei juridice pentru inculpat de către un avocat, ales sau numit din oficiu. (9) Participarea procurorului este obligatorie. (10) Dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, odată cu soluţionarea contestaţiei se poate dispune luarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d) sau majorarea cuantumului cauţiunii.		
Art. 206 **Calea de atac atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul judecăţii** (1) Împotriva încheierilor prin care instanţa dispune**,** **în primă instanţă**, asupra măsurilor preventive inculpatul şi procurorul pot formula contestaţie, în termen de 48 de ore de la pronunţare sau, după caz,	Art. 141 **Calea de atac împotriva încheierii pronunţate de instanţă în cursul judecăţii privind măsurile preventive** Încheierea dată în primă instanţă şi în apel, prin care se dispune luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive, precum şi împotriva încheierii prin care se dispune menţinerea arestării preventive, poate fi atacată separat, cu	Se reia textul anterior, de această dată cu referire la instanţă. În ceea ce priveşte compunerea completului, potrivit art.54 alin 1^2 din Legea nr.304/2004, introdus prin O.U.G. nr.3/2014, contestaţiile împotriva hotărârilor pronunţate în cursul judecăţii în materie penală în primă instanţă de judecătorii şi tribunale se soluţionează în complet format dintr-un judecător. Potrivit art. 31 alin.1 lit.e, introdus prin O.U.G. nr.3/2014, pentru contestaţiile împotriva încheierilor pronunţate în cursul judecăţii în primă instanţă de curţile de apel şi Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 3 judecători. Potrivit art.206 alin.2 din NCPP, încheierile prin care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie dispune asupra măsurilor preventive pot fi contestate la completul competent de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, respectiv completul de 5 judecători, conform art.24 din Legea nr.304/2004, modificat prin O.U.G. nr.3/2014. Potrivit alin.3 al art.206, contestaţia se soluţionează în şedinţă publică, cu participarea procurorului şi cu citarea inculpatului. Totuşi, pentru identitate de raţiune cu reglementarea

de la comunicare. Contestaţia se depune la instanţa care a pronunţat încheierea atacată şi se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, instanţei ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare. (2) Încheierile prin care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie dispune **în primă instanţă** asupra măsurilor preventive pot fi contestate la completul competent de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. (3) Contestaţia se soluţionează în şedinţă publică, cu participarea procurorului şi cu citarea inculpatului. (4) Contestaţia formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menţinerea unei măsuri preventive ori prin care s-a constatat încetarea de drept a acesteia nu este suspensivă de executare. (5) Contestaţia formulată de inculpat se soluţionează în termen de 5 zile de la înregistrare. (6) Contestaţia formulată de procuror împotriva încheierii prin care s-a	recurs, de procuror sau de inculpat, în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru cei lipsă. Încheierea prin care prima instanţă sau instanţa de apel respinge cererea de revocare, înlocuire sau încetare de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac. Dosarul va fi înaintat instanţei de recurs în termen de 24 de ore, iar recursul se judecă în 3 zile. Instanţa de recurs va restitui dosarul primei instanţe în termen de 24 de ore de la soluţionarea recursului. Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menţinerea unei măsuri preventive ori prin care s-a constatat încetarea de drept a arestării preventive nu este suspensiv de executare.	privind soluţionarea contestaţiilor în cursul urmăririi penale şi în procedura de cameră preliminară, prezenţa avocatului ales sau numit din oficiu trebuie să fie obligatorie în toate cazurile.

dispus revocarea unei măsuri preventive sau înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă se soluţionează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior. (7) Dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, instanţa poate dispune luarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d) sau majorarea cuantumului cauţiunii. *Alineatele 1 şi 2 ale art.206 au fost reproduse astfel cum au fost modificate prin art.III, pct.3 din Ordonanţa de Urgenţă nr.3 din 5 februarie 2014*		
Art. 207 **Verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară** (1) Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului faţă de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară de la instanţa competentă, cu cel puţin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.		În cazul luării unei măsuri preventive, procurorul are obligaţia sesizării judecătorului de cameră preliminară cu cel puţin 5 zile înainte de expirarea acestei măsuri. Judecătorul de cameră preliminară, în termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului verifică legalitatea şi temeinicia măsurii. Textul se coroborează cu prevederile art. 348 din Noul Cod de procedură penală care prevede această obligaţie pentru judecătorul de cameră preliminară. Spre deosebire de reglementarea anterioară, în camera preliminară se verifică legalitatea şi temeinicia oricărei măsuri preventive dispuse în cursul urmăririi penale , nu doar a arestării preventive.

(2) În termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, judecătorul de cameră preliminară verifică din oficiu legalitatea şi temeinicia măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului. (3) Dispoziţiile art. 235 alin. (4) - (6) se aplică în mod corespunzător. (4) Când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se menţin sau există temeiuri noi care justifică o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere menţinerea măsurii preventive faţă de inculpat. (5) Când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive şi nu există temeiuri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii preventive, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere revocarea acesteia şi punerea în		

libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză. (6) În tot cursul procedurii de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară, din oficiu, verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive şi a măsurii arestului la domiciliu. Dispoziţiile alin. (2) - (5) se aplică în mod corespunzător.		
Art. 208 **Verificarea măsurilor preventive în cursul judecăţii** (1) Judecătorul de cameră preliminară înaintează dosarul instanţei de judecată cu cel puţin 5 zile înainte de expirarea măsurii preventive. (2) Instanţa de judecată verifică din oficiu dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea, prelungirea sau menţinerea măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului. (3) Dispoziţiile art. 207 alin.		Potrivit art.208, în cauzele în care faţă de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, instanţa este datoare să verifice, în cursul judecăţii, în şedinţă publică , chiar şi înainte de primul termen de judecată , legalitatea şi temeinicia arestării preventive înaintea expirării duratei acesteia instanţa de judecată verifică din oficiu dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurilor preventive.

(3) - (5) se aplică în mod corespunzător. (4) În tot cursul judecăţii, instanţa, din oficiu, prin încheiere, verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat menţinerea măsurii arestării preventive şi a măsurii arestului la domiciliu dispuse faţă de inculpat.		
Art. 209 **Reţinerea** (1) Organul de cercetare penală sau procurorul poate dispune reţinerea, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 202. (2) Persoanei reţinute i se aduc la cunoştinţă, de îndată, în limba pe care o înţelege, infracţiunea de care este suspectat şi motivele reţinerii. (3) Reţinerea se poate dispune pentru cel mult 24 de ore. În durata reţinerii nu se include timpul strict necesar conducerii suspectului sau inculpatului la sediul organului judiciar, conform legii. (4) Dacă suspectul sau inculpatul a fost adus în faţa organului de cercetare	**Art. 143** **Condiţiile reţinerii** Măsura reţinerii poate fi luată de procuror ori de organul de cercetare penală faţă de învinuit sau inculpat, numai după ascultarea acestuia în prezenţa apărătorului, dacă sunt probe sau indicii temeinice că a săvârşit o faptă prevăzută de legea penală. Organul de cercetare penală este obligat să îl încunoştinţeze, de îndată, pe procuror cu privire la luarea măsurii reţinerii. Procurorul sau organul de cercetare penală va aduce la cunoştinţă învinuitului sau inculpatului că are dreptul să-şi angajeze apărător. De asemenea, i se aduce la cunoştinţă că are dreptul de a nu face nicio declaraţie, atrăgându-i-se atenţia că ceea ce declară	Reţinerea poate fi dispusă, ca şi până în prezent, de organul de cercetare penală sau procuror. În ceea ce priveşte condiţiile reţinerii, art. 209 face trimitere la art. 202: a) să existe probe sau indicii temeinice; b) măsura reţinerii să fie necesară în scopul bunei desfăşurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului sau inculpatului ori prevenirii săvârşirii unei alte infracţiuni. Textul aduce câteva noutăţi: a) în durata reţinerii nu se include timpul necesar conducerii suspectului sau inculpatului la sediul organului judiciar; b) suspectul sau inculpatul are dreptul de a-şi încunoştinţa personal avocatul ales; c) avocatul ales are obligaţia de a se prezenta la sediul organului judiciar în cel mult două ore de la încunoştinţare; d) avocatul ales are dreptul de a comunica direct cu suspectul sau inculpatul în condiţii de confidenţialitate. e) plângerea (şi nu contestaţia) împotriva măsurii reţinerii este soluţionată fie de procurorul care soluţionează cauza, în cazul în care este luată de organul de cercetare penală, fie de procurorul ierarhic superior în cazul în care este luată de procuror. În nici un caz plângerea nu ajunge la instanţă. f) sesizarea judecătorului de drepturi şi libertăţi în vederea luării măsurii arestării trebuie făcută cu cel puţin 6 ore înainte de expirarea duratei reţinerii (alin.16). Pe perioada reţinerii suspectului sau inculpatului a cărui identitate nu poate fi stabilită, organul de cercetare penală sau procurorul care a dispus măsura are dreptul de a proceda la fotografierea şi luarea amprentelor acestuia (alin.12).

penală sau a procurorului pentru a fi audiat, în baza unui mandat de aducere legal emis, în termenul prevăzut la alin. (3) nu se include perioada cât suspectul sau inculpatul s-a aflat sub puterea acelui mandat. (5) Măsura reţinerii poate fi luată numai după audierea suspectului sau inculpatului, în prezenţa avocatului ales ori numit din oficiu. (6) Înainte de audiere, organul de cercetare penală ori procurorul este obligat să aducă la cunoştinţa suspectului sau inculpatului că are dreptul de a fi asistat de un avocat ales ori numit din oficiu şi dreptul de a nu face nicio declaraţie, cu excepţia furnizării de informaţii referitoare la identitatea sa, atrăgându-i atenţia că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa. (7) Suspectul sau inculpatul reţinut are dreptul de a-şi încunoştinţa personal avocatul ales sau de a solicita organului de cercetare penală ori procurorului să îl încunoştinţeze pe acesta. Modul de realizare a	poate fi folosit împotriva sa. Măsura reţinerii se ia în cazurile prevăzute în art. 148, precum şi în caz de infracţiune flagrantă, oricare ar fi limitele de pedeapsă prevăzute de lege. **Art. 144** **Durata reţinerii** (1) Măsura reţinerii poate dura cel mult 24 de ore. Din durata măsurii reţinerii se deduce timpul cât persoana a fost privată de libertate ca urmare a măsurii administrative a conducerii la sediul poliţiei, prevăzută în art. 31 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române. (1^1) În situaţia în care reţinerea se dispune după audierea învinuitului citat de către organul de urmărire penală, termenul de 24 de ore se calculează de la ora emiterii ordonanţei. (2) În ordonanţa prin care s-a dispus reţinerea trebuie să se menţioneze ziua şi ora la care reţinerea a început, iar în ordonanţa de punere în libertate, ziua şi ora la care reţinerea a încetat. (3) Când organul de cercetare penală consideră că este necesar a se lua măsura arestării preventive, înaintează	

încunoştinţării se consemnează într-un proces-verbal. Persoanei reţinute nu i se poate refuza exercitarea dreptului de a face personal încunoştinţarea decât pentru motive temeinice, care vor fi consemnate în procesul-verbal. (8) Avocatul ales are obligaţia de a se prezenta la sediul organului judiciar în termen de cel mult două ore de la încunoştinţare. În caz de neprezentare a avocatului ales, organul de cercetare penală sau procurorul numeşte un avocat din oficiu. (9) Avocatul suspectului sau inculpatului are dreptul de a comunica direct cu acesta, în condiţii care să asigure confidenţialitatea. (10) Reţinerea se dispune de organul de cercetare penală sau de procuror prin ordonanţă, care va cuprinde motivele care au determinat luarea măsurii, ziua şi ora la care reţinerea începe, precum şi ziua şi ora la care reţinerea se sfârşeşte. (11) Suspectului sau inculpatului reţinut i se	procurorului, în primele 10 ore de la reţinerea învinuitului, o dată cu încunoştinţarea la care se referă art. 143 alin. 1, un referat motivat. Procurorul, dacă apreciază că sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege pentru luarea măsurii arestării preventive, procedează, înăuntrul termenului prevăzut în alin. 1, potrivit art. 146. (4) Când măsura reţinerii este luată de procuror, dacă acesta consideră că este necesar a se lua măsura arestării preventive, procedează, în termen de 10 ore de la luarea măsurii reţinerii, potrivit art. 146. **Art. 137[1]** **Aducerea la cunoştinţă a motivelor luării măsurilor preventive şi a învinuirii** Persoanei reţinute sau arestate i se aduc de îndată la cunoştinţă, în limba pe care o înţelege, motivele reţinerii sau ale arestării, iar învinuirea, în cel mai scurt termen. Învinuirea se aduce la cunoştinţă numai în prezenţa unui avocat, ales sau numit din oficiu. Când se dispune arestarea preventivă a învinuitului sau inculpatului, judecătorul încunoştinţează despre măsura luată, în termen de 24 de ore, un membru al familiei acestuia ori o	

înmânează un exemplar al ordonanţei prevăzute la alin. (10). (12) Pe perioada reţinerii suspectului sau inculpatului, organul de cercetare penală sau procurorul care a dispus măsura are dreptul de a proceda la fotografierea şi luarea amprentelor acestuia. (13) Dacă reţinerea a fost dispusă de organul de cercetare penală, acesta are obligaţia de a-l informa pe procuror cu privire la luarea măsurii preventive, de îndată şi prin orice mijloace. (14) Împotriva ordonanţei organului de cercetare penală prin care s-a luat măsura reţinerii suspectul sau inculpatul poate face plângere la procurorul care supraveghează urmărirea penală, înainte de expirarea duratei acesteia. Procurorul se pronunţă de îndată, prin ordonanţă. În cazul când constată că au fost încălcate dispoziţiile legale care reglementează condiţiile de luare a măsurii reţinerii, procurorul dispune revocarea ei şi punerea de îndată în libertate a celui reţinut.	altă persoană pe care o desemnează învinuitul sau inculpatul, consemnându-se aceasta într-un proces-verbal. Cel reţinut poate să ceară să fie încunoştinţat despre măsura luată un membru de familie sau una dintre persoanele arătate în alin. 2. Atât cererea celui reţinut, cât şi încunoştinţarea se consemnează într-un proces-verbal. În mod excepţional, dacă organul de cercetare penală apreciază că acest lucru ar afecta urmărirea penală, îl informează pe procuror, care va decide cu privire la înştiinţarea solicitată de reţinut.	

(15) Împotriva ordonanţei procurorului prin care s-a luat măsura reţinerii suspectul sau inculpatul poate face plângere, înainte de expirarea duratei acesteia, la prim-procurorul parchetului sau, după caz, la procurorul ierarhic superior. Prim-procurorul sau procurorul ierarhic superior se pronunţă de îndată, prin ordonanţă. În cazul când constată că au fost încălcate dispoziţiile legale care reglementează condiţiile de luare a măsurii reţinerii, prim-procurorul sau procurorul ierarhic superior dispune revocarea ei şi punerea de îndată în libertate a inculpatului. (16) Procurorul sesizează judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă, în vederea luării măsurii arestării preventive faţă de inculpatul reţinut, cu cel puţin 6 ore înainte de expirarea duratei reţinerii acestuia. (17) Persoanei reţinute i se comunică, sub semnătură, în scris, drepturile prevăzute la art. 83, la art. 210 alin. (1) şi (2), dreptul		

de acces la asistenţă medicală de urgenţă, durata maximă pentru care se poate dispune măsura reţinerii, precum şi dreptul de a face plângere împotriva măsurii dispuse, iar în cazul în care persoana reţinută nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal.		
Art. 210 **Încunoştinţarea despre reţinere** (1) Imediat după reţinere, persoana reţinută are dreptul de a încunoştinţa personal sau de a solicita organului judiciar care a dispus măsura să încunoştinţeze un membru al familiei sale ori o altă persoană desemnată de aceasta despre luarea măsurii reţinerii şi despre locul unde este reţinută. (2) Dacă persoana reţinută nu este cetăţean român, aceasta are şi dreptul de a încunoştinţa sau de a solicita încunoştinţarea misiunii diplomatice ori oficiului consular al statului al cărui cetăţean este sau, după caz, a unei organizaţii internaţionale umanitare, dacă nu doreşte să	**Art. 137[1]** **Aducerea la cunoştinţă a motivelor luării măsurilor preventive şi a învinuirii** Persoanei reţinute sau arestate i se aduc de îndată la cunoştinţă, în limba pe care o înţelege, motivele reţinerii sau ale arestării, iar învinuirea, în cel mai scurt termen. Învinuirea se aduce la cunoştinţă numai în prezenţa unui avocat, ales sau numit din oficiu. Când se dispune arestarea preventivă a învinuitului sau inculpatului, judecătorul încunoştinţează despre măsura luată, în termen de 24 de ore, un membru al familiei acestuia ori o altă persoană pe care o desemnează învinuitul sau inculpatul, consemnându-se aceasta într-un proces-verbal. Cel reţinut poate să ceară să fie încunoştinţat despre măsura luată un membru de familie sau	Persoana reţinută are dreptul de a încunoştinţa personal familia sau de a solicita organului judiciar să o facă. Au fost prevăzute o serie de încunoştinţări suplimentare în cazul în care persoana reţinută nu este cetăţean român (alin.2). De asemenea, a fost prevăzută şi obligativitatea unei noi încunoştinţări despre reţinere, în cazul schimbării ulterioare a locului de reţinere, imediat după producerea schimbării (alin.3). Ca noutate, s-a prevăzut că persoanei reţinute nu i se poate refuza exercitarea dreptului de a face personal încunoştinţarea decât pentru motive temeinice , care vor fi consemnate în procesul-verbal în care s-a consemnat modul în care s-a realizat încunoştinţarea (alin.5). Totodată, spre deosebire de reglementarea anterioară, este prevăzut un termen maxim până la care poate fi amânată încunoştinţarea, de cel mult 4 ore, pentru motive temeinice (alin.6).

beneficieze de asistenţa autorităţilor din ţara sa de origine, ori a reprezentanţei organizaţiei internaţionale competente, dacă este refugiat sau, din orice alt motiv, se află sub protecţia unei astfel de organizaţii. Inspectoratul General pentru Imigrări este informat în toate situaţiile cu privire la dispunerea măsurii preventive faţă de această categorie de persoane. (3) Dispoziţiile alin. (1) şi (2) se aplică în mod corespunzător şi în cazul schimbării ulterioare a locului de reţinere. (4) Abrogat (5) Persoanei reţinute nu i se poate refuza exercitarea dreptului de a face personal încunoştinţarea decât pentru motive temeinice, care vor fi consemnate în procesul-verbal. (6) În mod excepţional, pentru motive temeinice, încunoştinţarea poate fi întârziată cel mult 4 ore.	una dintre persoanele arătate în alin. 2. Atât cererea celui reţinut, cât şi încunoştinţarea se consemnează într-un proces-verbal. În mod excepţional, dacă organul de cercetare penală apreciază că acest lucru ar afecta urmărirea penală, îl informează pe procuror, care va decide cu privire la înştiinţarea solicitată de reţinut.	
Art. 211 **Condiţii generale** (1) În cursul urmăririi penale, procurorul poate dispune luarea măsurii		Măsura preventivă a controlului judiciar poate fi dispusă de procuror, în cursul urmăririi penale cu condiţia ca această măsură să fie necesară în vederea realizării scopului asigurării bunei desfăşurări a procesului penal, a împiedicării sustragerii inculpatului, ori a prevenirii săvârşirii unei alte infracţiuni (art.202 alin.1). De asemenea, în cursul urmăririi penale măsura poate fi dispusă şi de judecătorul de drepturi şi

controlului judiciar faţă de inculpat, dacă această măsură preventivă este necesară pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1). (2) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanţa de judecată, în cursul judecăţii, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar faţă de inculpat, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1).		libertăţi care respinge propunerea de luare a măsurii arestării preventive , conform art.227 alin.2. Măsura poate fi dispusă şi de judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau de instanţa de judecată, în cursul judecăţii. Controlul judiciar este o măsură preventivă nou introdusă în legislaţia noastră penală, cu durată nedeterminată. Condiţiile luării măsurii sunt cele de la reţinere. Măsura poate fi dispusă numai faţă de inculpat. Controlul judiciar dispus de procuror sau de judecătorul de drepturi şi libertăţi se menţine pe toată durata urmăririi penale, până la dispunerea unei soluţii de netrimitere în judecată de procuror sau, după caz, până la verificarea măsurii în procedura de cameră preliminară, potrivit disp.art. 207.
Art. 212 **Luarea măsurii controlului judiciar de către procuror** (1) Procurorul dispune citarea inculpatului aflat în stare de libertate sau aducerea inculpatului aflat în stare de reţinere. (2) Inculpatului prezent i se aduc la cunoştinţă, de îndată, în limba pe care o înţelege, infracţiunea de care este suspectat şi motivele luării măsurii controlului judiciar. (3) Măsura controlului judiciar poate fi luată numai după audierea inculpatului, în prezenţa avocatului ales ori numit din oficiu. Dispoziţiile art. 209 alin. (6)		În vederea luării măsurii controlului judiciar procurorul poate cita pe inculpat sau îl poate aduce în stare de reţinere. Controlul judiciar se dispune numai după audierea inculpatuluişi în prezenţa avocatului ales ori numit din oficiu. Drepturile inculpatului sunt cele despre care s-a făcut vorbire la reţinere. Măsura se pune în executare prin trimiterea unei copii de pe ordonanţă sau încheiere secţiei de poliţie în raza căreia domiciliază persoana în cauză. Pentru detalii a se vedea art. 82-84 din Legea nr. 254/2013.

- (9) se aplică în mod corespunzător. (4) Procurorul dispune luarea măsurii controlului judiciar prin ordonanţă motivată, care se comunică inculpatului.		
Art. 213 **Calea de atac împotriva măsurii controlului judiciar dispuse de procuror** (1) Împotriva ordonanţei procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, în termen de 48 de ore de la comunicare, inculpatul poate face plângere la judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond. (2) Judecătorul de drepturi şi libertăţi sesizat conform alin. (1) fixează termen de soluţionare în camera de consiliu şi dispune citarea inculpatului. (3) Neprezentarea inculpatului nu împiedică judecătorul de drepturi şi libertăţi să dispună asupra măsurii luate de procuror. (4) Judecătorul de drepturi şi libertăţi îl ascultă pe inculpat atunci când acesta este prezent.		Calea de atac împotriva ordonanţei prin care s-a luat măsura controlului judiciar este plângerea la judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă să judece cauza în fond. Termenul este 48 de ore de la comunicare. Dosarul cauzei se restituie procurorului în 48 ore de la pronunţarea încheierii. Judecătorul de drepturi şi libertăţi soluţionează plângerea în camera de consiliu şi se pronunţă prin încheiere motivată, conform prevederilor art. 203 alin. (5) din Noul Cod de procedură penală.

(5) Asistenţa juridică a inculpatului şi participarea procurorului sunt obligatorii. (6) Judecătorul de drepturi şi libertăţi poate revoca măsura, dacă au fost încălcate dispoziţiile legale care reglementează condiţiile de luare a acesteia. (7) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la pronunţarea încheierii.		
Art. 214 **Luarea măsurii controlului judiciar de către judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată** (1) Judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, luarea măsurii controlului judiciar faţă de inculpat, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu. (2) Judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată sesizat potrivit alin. (1) dispune citarea inculpatului. Ascultarea inculpatului este obligatorie dacă acesta se prezintă la		Judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată pot lua, prin încheiere, măsura controlului judiciar, la cererea procurorului sau din oficiu. Sesizarea se soluţionează numai în prezenţa avocatului inculpatului şi cu participarea procurorului (alin.3). Executarea măsurii se face potrivit art. 82 şi urm. din Legea nr. 254/2013.

termenul fixat. (3) Prezenţa avocatului inculpatului şi participarea procurorului sunt obligatorii.		
Art. 215 **Conţinutul controlului judiciar** (1) Pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatul trebuie să respecte următoarele obligaţii: a) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanţa de judecată ori de câte ori este chemat; b) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în faţa căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinţei; c) să se prezinte la organul de poliţie desemnat cu supravegherea sa de către organul judiciar care a dispus măsura, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliţie sau ori de câte ori este chemat. (2) Organul judiciar care a dispus măsura poate impune inculpatului ca, pe timpul controlului judiciar,		Conţinutul controlului judiciar este format din obligaţia de prezentare şi informare a organelor judiciare cu privire la eventualele schimbări, limitări ale dreptului la libera circulaţie, interdicţii (de exercitare a profesiei şi de comunicare, de participare la manifestări cultural-sportive şi adunări publice, de conducere de autovehicule, de deţinere de arme, de emitere cecuri) precum şi obligaţia de supunere la tratament medical. Supravegherea se face de organul anume desemnat în condiţiile legii, Serviciul de probaţiune. În caz de încălcare cu rea-credinţă a obligaţiilor de către inculpat instanţa poate dispune înlocuirea cu o măsură mai severă. Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată pot dispune noi obligaţii sau încetarea celor dispuse iniţial (alin.8 şi 9)..

să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligaţii: a) să nu depăşească o anumită limită teritorială, fixată de organul judiciar, decât cu încuviinţarea prealabilă a acestuia; b) să nu se deplaseze în locuri anume stabilite de organul judiciar sau să se deplaseze doar în locurile stabilite de acesta; c) să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere; d) să nu revină în locuinţa familiei, să nu se apropie de persoana vătămată sau de membrii familiei acesteia, de alţi participanţi la comiterea infracţiunii, de martori ori experţi sau de alte persoane anume desemnate de organul judiciar şi să nu comunice cu acestea direct sau indirect, pe nicio cale; e) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfăşoare activitatea în exercitarea căreia a săvârşit fapta; f) să comunice periodic informaţii relevante despre mijloacele sale de existenţă; g) să se supună unor măsuri		

de control, îngrijire sau tratament medical, în special în scopul dezintoxicării; h) să nu participe la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice; i) să nu conducă vehicule anume stabilite de organul judiciar; j) să nu deţină, să nu folosească şi să nu poarte arme; k) să nu emită cecuri. (3) În cuprinsul actului prin care se dispune luarea măsurii controlului judiciar sunt prevăzute în mod expres obligaţiile pe care inculpatul trebuie să le respecte pe durata acestuia şi i se atrage atenţia că, în caz de încălcare cu rea-credinţă a obligaţiilor care îi revin, măsura controlului judiciar se poate înlocui cu măsura arestului la domiciliu sau măsura arestării preventive. (4) Supravegherea respectării de către inculpat a obligaţiilor care îi revin pe durata controlului judiciar se realizează de către instituţia, organul sau autoritatea anume		

desemnate de organul judiciar care a dispus măsura, în condiţiile legii. (5) Dacă, în cadrul obligaţiei prevăzute la alin. (2) lit. a), s-a impus inculpatului interdicţia de a părăsi ţara sau o anumită localitate, câte o copie a ordonanţei procurorului ori, după caz, a încheierii se comunică, în ziua emiterii ordonanţei sau a pronunţării încheierii, inculpatului, unităţii de poliţie în a cărei circumscripţie locuieşte, precum şi celei în a cărei circumscripţie are interdicţia de a se afla acesta, serviciului public comunitar de evidenţă a persoanelor, Poliţiei de Frontieră Române şi Inspectoratului General pentru Imigrări, în situaţia celui care nu este cetăţean român, în vederea asigurării respectării de către inculpat a obligaţiei care îi revine. Organele în drept dispun darea inculpatului în consemn la punctele de trecere a frontierei. (6) Instituţia, organul sau autoritatea prevăzute la alin. (4) verifică periodic respectarea obligaţiilor de		

către inculpat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora, sesizează de îndată procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanţa de judecată, în cursul judecăţii. (7) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar, inculpatul încalcă, cu rea-credinţă, obligaţiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârşit cu intenţie o nouă infracţiune pentru care s-a dispus punerea în mişcare a acţiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată, la cererea procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condiţiile prevăzute de lege. (8) În cursul urmăririi penale, procurorul care a luat măsura poate dispune, din oficiu sau la cererea motivată a inculpatului, prin ordonanţă, impunerea unor		

noi obligaţii pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse iniţial, dacă apar motive temeinice care justifică aceasta, după audierea inculpatului. (9) Dispoziţiile alin. (8) se aplică în mod corespunzător şi în procedura de cameră preliminară sau în cursul judecăţii, când judecătorul de cameră preliminară ori instanţa de judecată dispune, prin încheiere, la cererea motivată a procurorului sau a inculpatului ori din oficiu, după audierea inculpatului. (10) Abrogat (11) Abrogat (12) Abrogat (13) Abrogat (14) Abrogat (15) Abrogat		
Art. 216 **Condiţii generale** (1) În cursul urmăririi penale, procurorul poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe cauţiune faţă de inculpat, dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute la art. 223 alin. (1) şi (2), luarea acestei măsuri este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202		Controlul judiciar pe cauţiune este de asemenea o măsură preventivă nouă, a cărei diferenţă faţă de controlul judiciar constă în impunerea de către organul judiciar a unei cauţiuni. Condiţiile luării măsurii sunt aceleaşi ca la controlul judiciar.

alin. (1), iar inculpatul depune o cauţiune a cărei valoare este stabilită de către organul judiciar. (2) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanţa de judecată, în cursul judecăţii, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe cauţiune faţă de inculpat, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1). (3) Dispoziţiile art. 212 - 215 se aplică în mod corespunzător.		
Art. 217 **Conţinutul cauţiunii** (1) Consemnarea cauţiunii se face pe numele inculpatului, prin depunerea unei sume de bani determinate la dispoziţia organului judiciar ori prin constituirea unei garanţii reale, mobiliare ori imobiliare, în limita unei sume de bani determinate, în favoarea aceluiaşi organ judiciar. (2) Valoarea cauţiunii este de cel puţin 1.000 lei şi se determină în raport cu gravitatea acuzaţiei aduse inculpatului, situaţia		Conţinutul cauţiunii constă în consemnarea unei sume de bani la dispoziţia organului judiciar ori prin constituirea unei garanţii reale, mobiliare sau imobiliare, în limita unei sume de bani determinate. Valoarea cauţiunii nu poate fi mai mică de 1000 lei şi se stabileşte în raport cu anumite criterii expres determinate de legiuitor: gravitatea acuzaţiei aduse inculpatului, situaţia materială şi obligaţiile legale ale acestuia (alin.2). Noţiunea de gravitatea acuzaţiei nu este explicată, poatând fi concretizată în cuantumul pedepsei închisorii cu care este sancţionată infracţiunea pentru care s-a pus în mişcare acţiunea penală. Textul face trimitere la obligaţiile prev. de art. 215 care pot fi impuse inculpatului, la condiţiile în care cauţiunea se confiscă ori se restituie. În caz de încălcare cu rea credinţă a obligaţiilor, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată pot dispune înlocuirea măsurii cu arestul la domiciliu sau cu arestarea preventivă (alin.9). Confiscarea cauţiunii se dispune de instanţa de judecată, prin hotărârea prin care se soluţionează cauza, dacă măsura controlului judiciar a fost înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive (alin.5). În celelalte cazuri, cauţiunea se restituie prin hotărâre, de către instanţă, sau prin ordonanţă, de către procuror (alin.6 şi alin.8).

materială şi obligaţiile legale ale acestuia. (3) Pe perioada măsurii, inculpatul trebuie să respecte obligaţiile prevăzute la art. 215 alin. (1) şi i se poate impune respectarea uneia ori mai multora dintre obligaţiile prevăzute la art. 215 alin. (2). Dispoziţiile art. 215 alin. (3) - (9) se aplică în mod corespunzător. (4) Cauţiunea garantează participarea inculpatului la procesul penal şi respectarea de către acesta a obligaţiilor prevăzute la alin. (3). (5) Instanţa de judecată dispune prin hotărâre confiscarea cauţiunii, dacă măsura controlului judiciar pe cauţiune a fost înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, pentru motivele prevăzute la alin. (9). (6) În celelalte cazuri, instanţa de judecată, prin hotărâre, dispune restituirea cauţiunii. (7) Dispoziţiile alin. (5) şi (6) se aplică în măsura în care nu s-a dispus plata din cauţiune, în ordinea următoare, a despăgubirilor		Spre deosebire de reglementarea anterioară, cauţiunea nu garantează doar participarea inculpatului la proces, ci şi plata despăgubirilor băneşti acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracţiune, a cheltuielilor judiciare sau a amenzii, plata lor din cauţiune având deci caracter prioritar faţă de restituirea sau confiscarea ei, aşa cum rezultă din dispoziţiile alin.7.

băneşti acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracţiune, a cheltuielilor judiciare sau a amenzii. (8) În cazul în care dispune o soluţie de netrimitere în judecată, procurorul dispune şi restituirea cauţiunii. (9) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar pe cauţiune, inculpatul încalcă, cu rea-credinţă, obligaţiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârşit cu intenţie o nouă infracţiune pentru care s-a dispus punerea în mişcare a acţiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată, la cererea motivată a procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condiţiile prevăzute de lege.		
Art. 218 **Condiţiile generale de luare a măsurii arestului la domiciliu** (1) Arestul la domiciliu se		Arestul la domiciliu este o măsură preventivă nou introdusă în legislaţia noastră penală care poate fi luată dacă sunt îndeplinite condiţiile generale pentru luarea măsurii arestării preventive prevăzute de art. 223 şi dacă luarea acestei măsuri este necesară şi suficientă pentru realizarea scopului măsurilor preventive prevăzut de art. 202 alin. (1). Aprecierea acestor condiţii se face în raport de gradul de pericol al infracţiunii, de scopul

dispune de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanţa de judecată, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 223 şi luarea acestei măsuri este necesară şi suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile prevăzute la art. 202 alin. (1). (2) Aprecierea îndeplinirii condiţiilor prevăzute la alin. (1) se face ţinându-se seama de gradul de pericol al infracţiunii, de scopul măsurii, de sănătatea, vârsta, situaţia familială şi alte împrejurări privind persoana faţă de care se ia măsura. (3) Măsura nu poate fi dispusă cu privire la inculpatul faţă de care există suspiciunea rezonabilă că a săvârşit o infracţiune asupra unui membru de familie şi cu privire la inculpatul care a fost anterior condamnat definitiv pentru infracţiunea de evadare. (4) Persoanei faţă de care s-a dispus măsura arestului la domiciliu i se comunică, sub		măsurii, de sănătatea, vârsta, situaţia familială şi alte împrejurări privind persoana faţă de care se ia măsura. Pentru prima dată legea face referire la „gradul de pericol al infracţiunii" care nu este explicat în cod, dar credem că este vorba de pericolul social, aşa cum acesta este definit de art. 18 din Codul penal de la 1968. Art. 218 alin. (3) stabileşte două impedimente la luarea acestei măsuri: când există suspiciunea rezonabilă că a săvârşit o infracţiune asupra unui membru de familie şi când inculpatul a fost anterior definitiv condamnat pentru evadare. Potrivit alin. (4) este obligatorie comunicarea în scris a drepturilor inculpatului în cazul luării măsurii arestului la domiciliu. Măsura arestului la domiciliu poate fi dispusă atât în faza de urmărire penală, cât şi în cursul judecăţii.

semnătură, în scris, drepturile prevăzute la art. 83, dreptul prevăzut la art. 210 alin. (1) şi (2), dreptul de acces la asistenţă medicală de urgenţă, dreptul de a contesta măsura şi dreptul de a solicita revocarea sau înlocuirea acestei măsuri cu o altă măsură preventivă, iar în cazul în care persoana nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal.		
Art. 219 **Luarea măsurii arestului la domiciliu de către judecătorul de drepturi şi libertăţi** (1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află locul unde s-a constatat săvârşirea infracţiunii ori sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune, la propunerea motivată a procurorului, arestul la		Măsura se dispune de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă să judece în prima instanţă cauza sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia de la locul săvârşirii infracţiunii ori de la sediul parchetului care supraveghează cauza, la propunerea motivată a procurorului (alin.1). .Prin urmare, în faza urmăririi penale legea stabileşte o competenţă alternativă. Neprezentarea inculpatului nu împiedică soluţionarea propunerii procurorului. În cazul în care se respinge propunerea, judecătorul poate dispune luarea unei alte măsuri.

domiciliu al inculpatului. (2) Procurorul înaintează judecătorului de drepturi şi libertăţi propunerea prevăzută la alin. (1) împreună cu dosarul cauzei. (3) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, sesizat conform alin. (1), fixează termen de soluţionare în camera de consiliu în termen de 24 de ore de la înregistrarea propunerii şi dispune citarea inculpatului. (4) Neprezentarea inculpatului nu împiedică judecătorul de drepturi şi libertăţi să soluţioneze propunerea înaintată de procuror. (5) Judecătorul de drepturi şi libertăţi îl audiază pe inculpat atunci când acesta este prezent. (6) Asistenţa juridică a inculpatului şi participarea procurorului sunt obligatorii. (7) Judecătorul de drepturi şi libertăţi admite sau respinge propunerea procurorului prin încheiere motivată. (8) Dosarul cauzei se restituie organului de urmărire penală, în termen de 24 de ore de la expirarea		

termenului de formulare a contestaţiei. (9) Judecătorul de drepturi şi libertăţi care respinge propunerea de arestare preventivă a inculpatului poate dispune, prin aceeaşi încheiere, luarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) şi c), dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege.		
Art. 220 **Luarea măsurii arestului la domiciliu de către judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată** (1) Judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, arestul la domiciliu al inculpatului, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu. (2) Judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată, sesizată conform alin. (1), dispune citarea inculpatului. Audierea inculpatului este obligatorie dacă acesta se prezintă la termenul fixat. (3) Asistenţa juridică a inculpatului şi participarea		Măsura arestului la domiciliu poate fi luată atât de judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară,cât şi de instanţa de judecată, în cursul judecăţii, din oficiu sau la cererea motivată a procurorului.

procurorului sunt obligatorii. (4) Dispoziţiile art. 219 alin. (4), (7) şi (9) se aplică în mod corespunzător.		
Art. 221 **Conţinutul măsurii arestului la domiciliu** (1) Măsura arestului la domiciliu constă în obligaţia impusă inculpatului, pe o perioadă determinată, de a nu părăsi imobilul unde locuieşte, fără permisiunea organului judiciar care a dispus măsura sau în faţa căruia se află cauza şi de a se supune unor restricţii stabilite de acesta. (2) Pe durata arestului la domiciliu, inculpatul are următoarele obligaţii: a) să se prezinte în faţa organului de urmărire penală, a judecătorului de drepturi şi libertăţi, a judecătorului de cameră preliminară sau a instanţei de judecată ori de câte ori este chemat; b) să nu comunice cu persoana vătămată sau membrii de familie ai acesteia, cu alţi participanţi la comiterea infracţiunii, cu martorii ori experţii, precum şi cu alte persoane		Conţinutul măsurii constă în obligaţia impusă inculpatului de a nu părăsi imobilul unde locuieşte fără permisiunea organului judiciar care a dispus măsura sau în faţa căruia se află cauza şi a respecta restricţiile impuse de aceasta. Inculpatul nu poate comunica cu persoana vătămată, membrii familiei acesteia, cu participanţii la săvârşirea infracţiunii, cu martori ori experţi şi alte persoane stabilite de organul judiciar, are obligaţia să poarte un sistem de supraveghere dacă judecătorul a dispus aceasta şi poate părăsi imobilul numai pentru prezentarea la organele judiciare, la chemarea acestora. Judecătorul poate aproba cererea motivată a inculpatului de a se prezenta la locul de muncă, la cursuri ori la alte activităţi similare ori în alte situaţii temeinic justificate. Inculpatul mai poate părăsi locuinţa în caz de urgenţă, informând ulterior organul judiciar. Măsura poate fi luată prin încheierea judecătorului de drepturi şi libertăţi, a judecătorului de cameră preliminară sau a instanţei de judecată. Verificarea măsurii se face de serviciul de probaţiune şi de organul de poliţie care poate pătrunde oricând în locuinţa inculpatului fără învoirea acestuia sau a persoanelor care locuiesc împreună cu acesta, conform alin.10. Această prevedere este o dovadă că măsura arestului la domiciliu reprezintă o restrângere importantă a drepturilor fundamentale. În concepţia legiuitorului, domiciliul se transformă într-un loc de executare a arestului în care organul de supraveghere are dreptul să facă vizite inopinate aşa cum rezultă din prevederile art. 129 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor privative de libertate. Înlocuirea măsurii se face în aceleaşi condiţii ca şi la controlul judiciar. Alin.3 prevede posibilitatea organelor judiciare de a dispune ca pe durata arestului la domiciliu inculpatul să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere, textul de lege neprevăzând însă şi o obligaţie în sensul utilizării sistemelor electronice.

stabilite de organul judiciar. (3) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată poate dispune ca pe durata arestului la domiciliu inculpatul să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere. (4) În cuprinsul încheierii prin care se dispune măsura sunt prevăzute în mod expres obligaţiile pe care inculpatul trebuie să le respecte şi i se atrage atenţia că, în caz de încălcare cu rea-credinţă a măsurii sau a obligaţiilor care îi revin, măsura arestului la domiciliu poate fi înlocuită cu măsura arestării preventive. (5) Pe durata măsurii, inculpatul poate părăsi imobilul prevăzut la alin. (1) pentru prezentarea în faţa organelor judiciare, la chemarea acestora. (6) La cererea scrisă şi motivată a inculpatului, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată, prin încheiere, îi poate permite acestuia părăsirea		

imobilului pentru prezentarea la locul de muncă, la cursuri de învăţământ sau de pregătire profesională ori la alte activităţi similare sau pentru procurarea mijloacelor esenţiale de existenţă, precum şi în alte situaţii temeinic justificate, pentru o perioadă determinată de timp, dacă acest lucru este necesar pentru realizarea unor drepturi ori interese legitime ale inculpatului. (7) În cazuri urgente, pentru motive întemeiate, inculpatul poate părăsi imobilul, fără permisiunea judecătorului de drepturi şi libertăţi, a judecătorului de cameră preliminară sau a instanţei de judecată, pe durata de timp strict necesară, informând imediat despre aceasta instituţia, organul sau autoritatea desemnată cu supravegherea sa şi organul judiciar care a luat măsura arestului la domiciliu ori în faţa căruia se află cauza. (8) Copia încheierii judecătorului de drepturi şi libertăţi, a judecătorului de cameră preliminară sau a		

instanţei de judecată prin care s-a luat măsura arestului la domiciliu se comunică, de îndată, inculpatului şi instituţiei, organului sau autorităţii desemnate cu supravegherea sa, organului de poliţie în a cărei circumscripţie locuieşte acesta, serviciului public comunitar de evidenţă a persoanelor şi organelor de frontieră. (9) Instituţia, organul sau autoritatea desemnate de organul judiciar care a dispus arestul la domiciliu verifică periodic respectarea măsurii şi a obligaţiilor de către inculpat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora, sesizează de îndată procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanţa de judecată, în cursul judecăţii. (10) Pentru supravegherea respectării măsurii arestului la domiciliu sau a obligaţiilor impuse inculpatului pe durata acesteia, organul de poliţie		

poate pătrunde în imobilul unde se execută măsura, fără învoirea inculpatului sau a persoanelor care locuiesc împreună cu acesta. (11) În cazul în care inculpatul încalcă cu rea-credinţă măsura arestului la domiciliu sau obligaţiile care îi revin ori există suspiciunea rezonabilă că a săvârşit cu intenţie o nouă infracţiune pentru care s-a dispus punerea în mişcare a acţiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară ori instanţa de judecată, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu, poate dispune înlocuirea arestului la domiciliu cu măsura arestării preventive, în condiţiile prevăzute de lege.		
Art. 222 **Durata arestului la domiciliu** (1) În cursul urmăririi penale, arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile. (2) Arestul la domiciliu poate fi prelungit, în cursul urmăririi penale, numai în		În cursul urmăririi penale, măsura arestului la domiciliu se ia pe o durată de 30 de zile şi poate fi prelungită, în condiţiile legii, până la 180 de zile (alin.9). Prelungirea poate fi dispusă de judecătorul de drepturi şi libertăţi care a luat măsura şi care este sesizat cu cel puţin 5 zile înainte de expirarea măsurii de către procuror. Arestul la domiciliu nu se deduce din durata maximă a măsurii arestării preventive a inculpatului (alin.10), deşi alte legislaţii prevăd acest fapt, însă este avut în vedere la aprecierea termenului rezonabil al privării de libertate. In ipoteza în care inculpatul este condamnat la o pedeapsă cu închisoarea,durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă, potrivit art.399 alin.9.

caz de necesitate, dacă se menţin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeiuri noi, fiecare prelungire neputând să depăşească 30 de zile. (3) În cazul prevăzut la alin. (2), prelungirea arestului la domiciliu poate fi dispusă de către judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află locul unde s-a constatat săvârşirea infracţiunii ori sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. (4) Judecătorul de drepturi şi libertăţi este sesizat în vederea prelungirii măsurii de către procuror, prin propunere motivată, însoţită de dosarul cauzei, cu cel puţin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia. (5) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, sesizat potrivit alin. (4), fixează termen de soluţionare a propunerii procurorului, în camera de		

consiliu, mai înainte de expirarea duratei arestului la domiciliu şi dispune citarea inculpatului. (6) Participarea procurorului este obligatorie. (7) Judecătorul de drepturi şi libertăţi admite sau respinge propunerea procurorului prin încheiere motivată. (8) Dosarul cauzei se restituie organului de urmărire penală, în termen de 24 de ore de la expirarea termenului de formulare a contestaţiei. (9) Durata maximă a măsurii arestului la domiciliu, în cursul urmăririi penale, este de 180 de zile. (10) Durata privării de libertate dispusă prin măsura arestului la domiciliu nu se ia în considerare pentru calculul duratei maxime a măsurii arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale. (11) Dispoziţiile art. 219 alin. (4) - (6) se aplică în mod corespunzător.		
Art. 223 **Condiţiile şi cazurile de aplicare a măsurii arestării**	**Art. 148** **Condiţiile şi cazurile în care se dispune arestarea inculpatului**	Spre deosebire de reglementarea Codului de procedură penală de la 1968, aşa cum a fost modificat prin reforma judiciară din 2003, în care măsura arestării preventive putea fi luată numai de instanţa de judecată, în reglementarea noului Cod de procedură penală măsura

preventive (1) Măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau de către instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza, în cursul judecăţii, numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârşit o infracţiune şi există una dintre următoarele situaţii: a) inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, ori a făcut pregătiri de orice natură pentru astfel de acte; b) inculpatul încearcă să influenţeze un alt participant la comiterea infracţiunii, un martor ori un expert sau să distrugă, să altereze, să ascundă ori să sustragă mijloace materiale de probă sau să determine o altă persoană să aibă un astfel de comportament; c) inculpatul exercită presiuni asupra persoanei	Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute în art. 143 şi există vreunul dintre următoarele cazuri: a) inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărire sau de la judecată, ori există date că va încerca să fugă sau să se sustragă în orice mod de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei; a[1]) inculpatul a încălcat, cu rea-credinţă, măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau ţara ori obligaţiile care îi revin pe durata acestor măsuri; b) există date că inculpatul încearcă să zădărnicească în mod direct sau indirect aflarea adevărului prin influenţarea unei părţi, a unui martor sau expert ori prin distrugerea, alterarea sau sustragerea mijloacelor materiale de probă; c) există date că inculpatul pregăteşte săvârşirea unei noi infracţiuni; d) inculpatul a săvârşit cu intenţie o nouă infracţiune; e) există date că inculpatul exercită presiuni asupra persoanei vătămate sau că încearcă o înţelegere frauduloasă cu aceasta;	arestării preventive poate fi luată de **trei organe judiciare**: a) judecătorul de drepturi şi libertăţi, în cursul urmăririi penale; b) judecătorul de cameră preliminară în procedura de cameră preliminară; c) instanţa de judecată, în cursul judecăţii. **Condiţiile luării măsurii arestării preventive** sunt de asemenea schimbate. Textul art. 223 reglementează două situaţii: a) să existe suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârşit o infracţiune şi se află într-una din situaţiile prevăzute de art. 223 alin. (1) lit. a) - d). b) să existe o suspiciune rezonabilă că inculpatul a săvârşit una din infracţiunile prevăzute de art. 223 alin. (2) şi să se constate că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică. Aşadar în ambele situaţii avem condiţii cumulative. Spre deosebire de reglementarea anterioară, art.223 alin2 stabileşte criterii legale în raport cu care să fie apreciat pericolul concret pentru ordinea publică, respectiv: evaluarea gravităţii faptei, a modului şi a circumstanţelor de comitere a acesteia, a anturajului şi a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale şi a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia.

vătămate sau încearcă să realizeze o înţelegere frauduloasă cu aceasta; d) există suspiciunea rezonabilă că, după punerea în mişcare a acţiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârşit cu intenţie o nouă infracţiune sau pregăteşte săvârşirea unei noi infracţiuni. (2) Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată şi dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârşit o infracţiune intenţionată contra vieţii, o infracţiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracţiune contra securităţii naţionale prevăzută de Codul penal şi alte legi speciale, o infracţiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, şantaj, viol, lipsire de libertate, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracţiune de corupţie, o infracţiune săvârşită prin mijloace de comunicare electronică sau o altă	f) inculpatul a săvârşit o infracţiune pentru care legea prevede pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani şi există probe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică. În cazurile prevăzute în alin. 1 lit. a) - e), măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată numai dacă pedeapsa prevăzută de lege este detenţiunea pe viaţă sau închisoarea mai mare de 4 ani.	

infracţiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare şi, pe baza evaluării gravităţii faptei, a modului şi a circumstanţelor, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.		
Art. 224 **Propunerea de arestare preventivă a inculpatului în cursul urmăririi penale** (1) Procurorul, dacă apreciază că sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, întocmeşte o propunere motivată de luare a măsurii arestării preventive faţă de inculpat, cu indicarea temeiului de drept. (2) Propunerea prevăzută la alin. (1), împreună cu dosarul cauzei, se prezintă judecătorului de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află locul de reţinere, locul unde s-a constatat săvârşirea infracţiunii ori sediul	**Art. 149[1]** **Arestarea inculpatului în cursul urmăririi penale** Procurorul, din oficiu sau la sesizarea organului de cercetare penală, dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute în art. 143 şi există vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 148, când consideră că în interesul urmăririi penale este necesară arestarea inculpatului, numai după ascultarea acestuia în prezenţa apărătorului, întocmeşte propunerea motivată de luare a măsurii arestării preventive a inculpatului. Dosarul, împreună cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive, întocmită de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, se prezintă preşedintelui ori judecătorului delegat de acesta de la instanţa	Ori de câte ori apreciază că sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, procurorul întocmeşte o propunere motivată de luare a măsurii arestării preventive. Competenţa de soluţionare a propunerii este alternativă: a) judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond; b) judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa corespunzătoare în raza căreia se află locul de reţinere; c) judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa de la locul unde s-a constatat săvârşirea infracţiunii d) judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa corespunzătoare în raza căreia se află sediul parchetului. Alegerea aparţine procurorului în ordinea indicată de text. În noua reglementare nu se mai prevede obligativitatea ascultării inculpatului anterior întocmirii propunerii de arestare preventivă, cum era prevăzut în art.149[1] din Codul de procedură penală de la 1968.

parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea.	căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere, locul unde s-a constatat săvârşirea faptei prevăzute de legea penală ori sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. […]	
Art. 225 **Soluţionarea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale** (1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi sesizat conform art. 224 alin. (2) stabileşte termenul de soluţionare a propunerii de arestare preventivă, fixând data şi ora la care soluţionarea va avea loc. (2) În cazul inculpatului aflat în stare de reţinere, termenul de soluţionare a propunerii de arestare preventivă trebuie fixat înainte de expirarea duratei reţinerii. Ziua şi ora se comunică procurorului, care are obligaţia de a asigura prezenţa inculpatului în faţa judecătorului de drepturi şi libertăţi. De asemenea, ziua şi ora se aduc la cunoştinţa	**Art. 149[1]** **Arestarea inculpatului în cursul urmăririi penale** […] Cu ocazia prezentării dosarului de către procuror, preşedintele instanţei sau judecătorul delegat de acesta fixează ziua şi ora de soluţionare a propunerii de arestare preventivă, până la expirarea mandatului de arestare preventivă a învinuitului devenit inculpat sau, dacă acesta este reţinut, până la expirarea celor 24 de ore de reţinere. Ziua şi ora se comunică atât apărătorului ales sau numit din oficiu cât şi procurorului, acesta din urmă fiind obligat să asigure prezenţa în faţa judecătorului a inculpatului arestat sau reţinut. Propunerea de arestare preventivă se soluţionează în camera de consiliu de un singur	Nu sunt noutăţi în procedura de soluţionare a propunerii, dar textul insistă asupra următoarelor aspecte: a) în cazul în care inculpatul este reţinut termenul trebuie fixat înainte de expirarea duratei reţinerii; b) soluţionarea propunerii se face numai în prezenţa inculpatului (exceptând cazurile prevăzute în alin.4 teza a II-a), cu participarea obligatorie a procurorului c) asistenţa juridică este obligatorie; d) înainte de a proceda la ascultarea inculpatului judecătorul de drepturi şi libertăţi îi aduce la cunoştinţă inculpatului dreptul la tăcere.

avocatului inculpatului, căruia, la cerere, i se pune la dispoziţie dosarul cauzei pentru studiu. (3) Inculpatul aflat în stare de libertate se citează pentru termenul fixat. Termenul se aduce la cunoştinţa procurorului şi avocatului inculpatului, acestuia din urmă acordându-i-se, la cerere, posibilitatea de a studia dosarul cauzei. (4) Soluţionarea propunerii de arestare preventivă se face numai în prezenţa inculpatului, în afară de cazul când acesta lipseşte nejustificat, este dispărut, se sustrage ori din cauza stării sănătăţii, din cauză de forţă majoră sau stare de necesitate nu se prezintă sau nu poate fi adus în faţa judecătorului. (5) În toate cazurile, este obligatorie asistenţa juridică a inculpatului de către un avocat, ales sau numit din oficiu. (6) Participarea procurorului este obligatorie. (7) Judecătorul de drepturi şi libertăţi îl audiază pe inculpatul prezent despre	judecător, indiferent de natura infracţiunii. Inculpatul este adus în faţa judecătorului şi va fi asistat de apărător. În cazul în care inculpatul se află în stare de reţinere sau de arestare potrivit art. 146 şi din cauza stării sănătăţii ori din cauză de forţă majoră sau stare de necesitate nu poate fi adus în faţa judecătorului, propunerea de arestare va fi examinată în lipsa inculpatului, în prezenţa apărătorului, căruia i se dă cuvântul pentru a formula concluzii. Dispoziţiile art. 150 se aplică în mod corespunzător. Participarea procurorului este obligatorie. Judecătorul admite sau respinge propunerea de arestare preventivă, prin încheiere motivată. Dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute în alin. 1, judecătorul dispune, prin încheiere motivată, arestarea preventivă a inculpatului pe o durată care nu poate depăşi 30 de zile. Arestarea inculpatului nu poate fi dispusă decât pentru zilele care au rămas după scăderea din 30 de zile a perioadei în care acesta a fost anterior reţinut sau arestat. Arestarea preventivă a	

fapta de care este acuzat şi despre motivele pe care se întemeiază propunerea de arestare preventivă formulată de procuror. (8) Înainte de a proceda la ascultarea inculpatului, judecătorul de drepturi şi libertăţi îi aduce la cunoştinţă infracţiunea de care este acuzat şi dreptul de a nu face nicio declaraţie, atrăgându-i atenţia că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa.	inculpatului se dispune înainte de expirarea duratei arestării învinuitului. Dispoziţiile art. 146 alin. 10 şi 11^1 şi ale art. 152 alin. 1 se aplică în mod corespunzător. Împotriva încheierii se poate face recurs, în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru cei lipsă. Dispoziţiile alineatelor precedente se aplică şi în cazul în care procurorul pune în mişcare acţiunea penală înainte de expirarea duratei mandatului de arestare a învinuitului. Mandatul de arestare a învinuitului încetează la data emiterii mandatului de arestare a inculpatului. **Art. 150** **Ascultarea inculpatului** Măsura arestării inculpatului poate fi luată numai după ascultarea acestuia de către procuror şi de către judecător, afară de cazul când inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată ori se află în una dintre situaţiile prevăzute în art. 149^1 alin. 6. În cazul în care inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată, când mandatul a	

	fost emis fără ascultarea inculpatului, acesta va fi ascultat imediat ce a fost prins ori s-a prezentat.	
Art. 226 **Admiterea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale** (1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, dacă apreciază că sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, admite propunerea procurorului şi dispune arestarea preventivă a inculpatului, prin încheiere motivată. (2) Arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă pentru cel mult 30 de zile. Durata reţinerii nu se deduce din durata arestării preventive. (3) După luarea măsurii, inculpatului i se aduc la cunoştinţă, de îndată, în limba pe care o înţelege, motivele pentru care s-a dispus arestarea preventivă.		Trebuie remarcate următoarele aspecte: Arestarea preventivă poate fi dispusă pe o perioadă de cel mult 30 de zile, fără a se deduce durata reţinerii. Inculpatului i se aduce la cunoştinţă de îndată motivele pentru care s-a dispus arestarea preventivă.
Art. 227 **Respingerea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale** (1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, dacă apreciază că nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege pentru arestarea preventivă		Respingând propunerea, judecătorul de drepturi şi libertăţi dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului, iar dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege poate (nu este obligat) să dispună aplicarea unei alte măsuri preventive.

a inculpatului, respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului, dispunând punerea în libertate a inculpatului reţinut. (2) Dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, judecătorul de drepturi şi libertăţi poate dispune aplicarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d). (3) Dispoziţiile art. 215 alin. (9) se aplică în mod corespunzător.		
Art. 228 **Încunoştinţarea despre arestarea preventivă şi locul de deţinere a inculpatului arestat preventiv** (1) După luarea măsurii, inculpatului i se aduc la cunoştinţă, de îndată, în limba pe care o înţelege, motivele pentru care s-a dispus arestarea preventivă. (2) Persoanei faţă de care s-a dispus măsura arestării preventive i se comunică, sub semnătură, în scris, drepturile prevăzute la art. 83, dreptul prevăzut la art. 210 alin. (1) şi (2), precum şi dreptul de acces la asistenţă	**Art. 137[1]** **Aducerea la cunoştinţă a motivelor luării măsurilor preventive şi a învinuirii** Persoanei reţinute sau arestate i se aduc de îndată la cunoştinţă, în limba pe care o înţelege, motivele reţinerii sau ale arestării, iar învinuirea, în cel mai scurt termen. Învinuirea se aduce la cunoştinţă numai în prezenţa unui avocat, ales sau numit din oficiu. Când se dispune arestarea preventivă a învinuitului sau inculpatului, judecătorul încunoştinţează despre măsura luată, în termen de 24 de ore, un membru al familiei acestuia ori o altă persoană pe care o	După luarea măsurii, judecătorul de drepturi şi libertăţi are următoarele obligaţii: a) să comunice în scris inculpatului drepturile sale, sub semnătură; b) să informeze despre luarea măsurii un membru de familie sau o altă persoană desemnată. Administraţia locului de deţinere are obligaţia informării familiei şi nu poate refuza inculpatului exercitarea dreptului de a face personal încunoştinţarea decât pentru motive temeinice , care se consemnează în procesul verbal întocmit (alin.7).

medicală de urgenţă, dreptul de a contesta măsura şi dreptul de a solicita revocarea sau înlocuirea arestării cu o altă măsură preventivă, iar în cazul în care nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal. (3) Imediat după luarea măsurii arestării preventive, judecătorul de drepturi şi libertăţi de la prima instanţă sau de la instanţa ierarhic superioară, care a dispus măsura, încunoştinţează despre aceasta un membru al familiei inculpatului ori o altă persoană desemnată de acesta. Dispoziţiile art. 210 alin. (2) se aplică în mod corespunzător. Efectuarea încunoştinţării se consemnează într-un proces-verbal. (4) Îndată după introducerea sa într-un loc de deţinere, inculpatul are dreptul de a încunoştinţa personal sau de a solicita administraţiei locului respectiv să încunoştinţeze persoanele prevăzute la alin. (3) despre locul unde este deţinut. (5) Dispoziţiile alin. (4) se aplică în mod corespunzător	desemnează învinuitul sau inculpatul, consemnându-se aceasta într-un proces-verbal. Cel reţinut poate să ceară să fie încunoştinţat despre măsura luată un membru de familie sau una dintre persoanele arătate în alin. 2. Atât cererea celui reţinut, cât şi încunoştinţarea se consemnează într-un proces-verbal. În mod excepţional, dacă organul de cercetare penală apreciază că acest lucru ar afecta urmărirea penală, îl informează pe procuror, care va decide cu privire la înştiinţarea solicitată de reţinut.	

şi în cazul schimbării ulterioare a locului de deţinere, imediat după producerea schimbării. (6) Administraţia locului de deţinere are obligaţia de a aduce la cunoştinţa inculpatului arestat preventiv dispoziţiile alin. (2) - (5), precum şi de a consemna într-un proces-verbal modul în care s-a realizat încunoştinţarea. (7) Inculpatului arestat preventiv nu i se poate refuza exercitarea dreptului de a face personal încunoştinţarea decât pentru motive temeinice, care se consemnează în procesul-verbal întocmit potrivit alin. (6).		
Art. 229 **Luarea măsurilor de ocrotire în caz de arestare preventivă în cursul urmăririi penale** (1) Când măsura arestării preventive a fost luată faţă de un inculpat în a cărui ocrotire se află un minor, o persoană pusă sub interdicţie, o persoană căreia i s-a instituit tutela sau curatela ori o persoană care, datorită vârstei, bolii sau altei cauze, are nevoie		Judecătorul de drepturi şi libertăţi este organul judiciar care are obligaţia de a încunoştinţa autoritatea competentă în vederea luării măsurilor de ocrotire faţă de persoana aflată în una din situaţiile prev. de art. 229 alin. (1). Textul nu prevede cine are obligaţia de a-l informa pe judecător. Credem că această obligaţie revine procurorului care face propunerea de arestare preventivă.

de ajutor, autoritatea competentă este încunoştinţată, de îndată, în vederea luării măsurilor legale de ocrotire pentru persoana respectivă. (2) Obligaţia de încunoştinţare revine judecătorului de drepturi şi libertăţi de la prima instanţă sau de la instanţa ierarhic superioară, care a luat măsura arestării preventive, modul de îndeplinire a acestei obligaţii fiind consemnat într-un proces-verbal.		
Art. 230 **Mandatul de arestare preventivă** (1) În baza încheierii prin care s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului, judecătorul de drepturi şi libertăţi de la prima instanţă sau, după caz, de la instanţa ierarhic superioară emite de îndată mandatul de arestare preventivă. (2) Dacă, prin aceeaşi încheiere, s-a dispus arestarea preventivă a mai multor inculpaţi, se emite câte un mandat pentru fiecare dintre ei. (3) În mandatul de arestare preventivă se arată:	**Art. 151** **Conţinutul mandatului de arestare** După întocmirea hotărârii prin care s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului, judecătorul de la prima instanţă sau, după caz, preşedintele completului de la instanţa de recurs emite de îndată mandatul de arestare preventivă. Dacă prin aceeaşi hotărâre s-a dispus arestarea mai multor inculpaţi, se emite mandat de arestare separat pentru fiecare dintre ei. În mandatul de arestare trebuie să se arate: a) instanţa care a dispus luarea măsurii arestării inculpatului;	Emiterea mandatului de arestare preventivă nu ridică niciun fel de probleme cu caracter de noutate în afara faptului că judecătorul consemnează într-un proces-verbal cererea persoanei vătămate de a fi informată despre punerea în libertate a inculpatului.

a) instanţa din care face parte judecătorul de drepturi şi libertăţi care a dispus luarea măsurii arestării preventive; b) data emiterii mandatului; c) numele, prenumele şi calitatea judecătorului de drepturi şi libertăţi care a emis mandatul; d) datele de identitate ale inculpatului; e) durata pentru care s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului, cu menţionarea datei la care încetează; f) arătarea faptei de care este acuzat inculpatul, cu indicarea datei şi locului comiterii acesteia, încadrarea juridică, infracţiunea şi pedeapsa prevăzută de lege; g) temeiurile concrete care au determinat arestarea preventivă; h) ordinul de a fi arestat inculpatul; i) indicarea locului unde va fi deţinut inculpatul arestat preventiv; j) semnătura judecătorului de drepturi şi libertăţi; k) semnătura inculpatului prezent. În cazul în care acesta refuză să semneze,	b) data şi locul emiterii; c) numele, prenumele şi calitatea persoanei care a emis mandatul de arestare; d) datele privitoare la persoana inculpatului, prevăzute în art. 70, şi codul numeric personal; e) arătarea faptei ce formează obiectul inculpării şi denumirea infracţiunii; f) încadrarea juridică a faptei şi pedeapsa prevăzută de lege; g) temeiurile concrete care determină arestarea; h) ordinul de a fi arestat inculpatul; i) indicarea locului unde urmează a fi deţinut cel arestat; j) semnătura judecătorului.	

se va face menţiune corespunzătoare în mandat. (4) Când mandatul de arestare a fost emis după ascultarea inculpatului, judecătorul care a emis mandatul înmânează un exemplar al mandatului persoanei arestate şi organului de poliţie. (4[1]) Mandatul de arestare poate fi transmis organelor de poliţie şi prin fax, poştă electronică sau prin orice mijloc în măsură să producă un document scris în condiţii care să permită autorităţilor destinatare să îi stabilească autenticitatea. (5) Dacă persoana vătămată a solicitat înştiinţarea sa cu privire la eliberarea în orice mod a persoanei arestate, judecătorul care a emis mandatul consemnează aceasta într-un proces-verbal, pe care îl predă organului de poliţie. (6) Organul de poliţie predă exemplarul original al mandatului de arestare preventivă şi procesul-verbal prevăzut la alin. (5) administraţiei locului de deţinere.		

Art. 231 **Executarea mandatului de arestare preventivă emis în lipsa inculpatului** (1) Când măsura arestării preventive a fost dispusă în lipsa inculpatului, două exemplare originale ale mandatului emis se înaintează organului de poliţie de la domiciliul sau reşedinţa inculpatului în vederea executării. În cazul în care inculpatul nu are domiciliul sau reşedinţa în România, exemplarele se înaintează organului de poliţie în raza teritorială a căruia se află instanţa de judecată. (2) Mandatul de arestare poate fi transmis organului de poliţie şi prin fax, poştă electronică sau prin orice mijloc în măsură să producă un document scris în condiţii care să permită autorităţilor destinatare să îi stabilească autenticitatea. (3) În situaţia în care mandatul de arestare conţine erori materiale, dar permite identificarea persoanei şi stabilirea măsurii dispuse în raport cu datele de identificare ale persoanei existente în		Ca şi în vechea procedură, se transmit organului de poliţie două exemplare originale ale mandatului emis în lipsa inculpatului. Mandatul poate fi transmis şi prin fax sau poştă electronică. După arestare, organul de poliţie conduce pe cel arestat la organul care a dispus măsura: judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată. Organul care a emis mandatul confirmă prin încheiere măsura arestării şi dispune executarea mandatului ori, după caz, revocă măsura şi o înlocuieşte cu alta sau dispune punerea în libertate a inculpatului. Cu titlu de noutate s-a prevăzut că, în situaţia în care mandatul de arestare conţine erori materiale, dar permite identificarea persoanei şi stabilirea măsurii dispuse în raport cu datele de identificare ale persoanei existente în evidenţele organelor de poliţie şi hotărârea instanţei de judecată, organul de poliţie execută măsura, solicitând în acelaşi timp instanţei de judecată îndreptarea erorilor materiale sesizate (alin.3). Totodată, a fost prevăzut un termen de cel mult 24 de ore în care persoana arătată în mandat este condusă după arestare, după caz, la judecătorul de drepturi şi libertăţi care a dispus măsura sau la judecătorul de cameră preliminară ori completul la care se află spre soluţionare dosarul cauzei (alin.4). Spre deosebire de vechea reglementare, în care judecătorul lua act de îndeplinirea procedurii de asculare, alin.7 prevede că judecătorul procedează la audierea persoanei arestate în lipsă în prezenţa avocatului, dispunând, prin încheiere, fie confirmarea arestării preventive şi executarea mandatului, fie revocarea arestării preventive sau înlocuirea acesteia cu una dintre măsurile preventive mai uşoare.

evidenţele organelor de poliţie şi hotărârea instanţei de judecată, organul de poliţie execută măsura, solicitând în acelaşi timp instanţei de judecată îndreptarea erorilor materiale sesizate. (4) Organul de poliţie procedează la arestarea persoanei arătate în mandat, căreia îi predă un exemplar al acestuia, într-una din formele prevăzute la alin. (1) sau (2), după care o conduce în cel mult 24 de ore la judecătorul de drepturi şi libertăţi care a dispus măsura arestării preventive sau, după caz, la judecătorul de cameră preliminară ori completul la care se află spre soluţionare dosarul cauzei. (5) În vederea executării mandatului de arestare preventivă, organul de poliţie poate pătrunde în domiciliul sau reşedinţa oricărei persoane fizice, fără învoirea acesteia, precum şi în sediul oricărei persoane juridice, fără învoirea reprezentantului legal al acesteia, dacă există indicii temeinice din care să rezulte bănuiala rezonabilă		

că persoana din mandat se află în domiciliul sau reşedinţa respectivă. (6) În cazul în care arestarea preventivă a inculpatului a fost dispusă în lipsă din cauza stării sănătăţii, din cauză de forţă majoră sau stare de necesitate, inculpatul este prezentat, la încetarea acestor motive, judecătorului de drepturi şi libertăţi care a luat măsura ori, după caz, judecătorului de cameră preliminară sau completului la care se află spre soluţionare dosarul cauzei. (7) Judecătorul de drepturi şi libertăţi procedează la audierea inculpatului conform art. 225 alin. (7) şi (8), în prezenţa avocatului acestuia, şi, evaluând declaraţia inculpatului în contextul probelor administrate şi al motivelor avute în vedere la luarea măsurii, dispune prin încheiere, după audierea concluziilor procurorului, confirmarea arestării preventive şi a executării mandatului ori, după caz, în condiţiile prevăzute de lege, revocarea arestării preventive sau înlocuirea		

acesteia cu una dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d) şi punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.		
Art. 232 **Negăsirea persoanei prevăzute în mandatul de arestare preventivă** Când persoana menţionată în mandatul de arestare preventivă nu a fost găsită, organul de poliţie însărcinat cu executarea mandatului încheie un proces-verbal prin care constată aceasta şi înştiinţează judecătorul de drepturi şi libertăţi care a dispus măsura arestării preventive, precum şi organele competente pentru darea în urmărire şi în consemn la punctele de trecere a frontierei.	**Art. 154** **Negăsirea persoanei menţionate în mandat** Când persoana menţionată în mandat nu a fost găsită, organul însărcinat cu executarea încheie un proces-verbal prin care constată aceasta şi înştiinţează organul judiciar care a emis mandatul, precum şi organele competente pentru darea în urmărire şi în consemn la punctele de trecere a frontierei.	Reglementările sunt similare, singurele modificări fiind de natură terminologică.
Art. 233 **Durata arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale** (1) În cursul urmăririi penale, durata arestării preventive a inculpatului nu poate depăşi 30 de zile, în afară de cazul când este prelungită în condiţiile legii. (2) Termenul prevăzut la	**Art. 149** **Durata arestării inculpatului** Durata arestării inculpatului în cursul urmăririi penale nu poate depăşi 30 de zile, afară de cazul când ea este prelungită în condiţiile legii. Termenul curge de la data emiterii mandatului, când arestarea a fost dispusă după ascultarea inculpatului, iar în cazul când arestarea a fost	În cursul urmăririi penale, durata arestării preventive a inculpatului nu poate depăşi 30 de zile cu posibilitatea prelunhgirii în condiţiile legii. Aparent niciun element de noutate, numai că în alineatul următor se precizează că termenul curge de la data punerii în executare a măsurii faţă de inculpatul arestat preventiv, adică nu de la data reţinerii. Textul sus-menţionat se coroborează cu art. 226 alin. (2) care prevede că durate reţinerii nu se deduce din durata arestării preventive, spre deosebire de reglementarea anterioară. Durata totală a arestării inculpatului în cursul urmăririi penale nu poate depăşi un termen rezonabil şi nu poate fi mai mare de 180 de zile, conform art.236 alin.4.

alin. (1) curge de la data punerii în executare a măsurii faţă de inculpatul arestat preventiv. (3) Când o cauză este trecută pentru continuarea urmăririi penale de la un organ de urmărire la altul, arestarea preventivă dispusă sau prelungită anterior rămâne valabilă. Durata arestării preventive se calculează potrivit dispoziţiilor alin. (1) şi (2).	dispusă în lipsa acestuia, termenul curge de la data punerii în executare a mandatului de arestare. Când o cauză este trecută pentru continuarea urmăririi penale de la un organ de urmărire la altul, mandatul de arestare emis anterior rămâne valabil. Durata arestării se calculează potrivit dispoziţiilor alineatului precedent. Alineatul 3 Abrogat	
Art. 234 **Prelungirea arestării preventive în cursul urmăririi penale** (1) Arestarea preventivă a inculpatului poate fi prelungită, în cursul urmăririi penale, dacă temeiurile care au determinat arestarea iniţială impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau există temeiuri noi care justifică prelungirea măsurii. (2) Prelungirea arestării preventive se poate dispune numai la propunerea motivată a procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. (3) În cazul prevăzut la alin.	**Art. 155** **Prelungirea duratei arestării în cursul urmăririi penale** Arestarea inculpatului dispusă de instanţă poate fi prelungită, în cursul urmăririi penale, motivat, dacă temeiurile care au determinat arestarea iniţială impun în continuare privarea de libertate sau există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate. În cazul prevăzut în alin. 1, prelungirea duratei arestării preventive a inculpatului poate fi dispusă de instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond sau de instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere, locul unde s-a constatat săvârşirea faptei prevăzute de legea penală ori	Nu sunt noutăţi, totuşi merită subliniate următoarele idei: a) Arestarea preventivă poate fi prelungită dacă temeiurile care au stat la baza luării măsurii se menţin. b) Competenţa aparţine judecătorului de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă în momentul soluţionării propunerii de prelungire. c) Dacă sunt mai mulţi inculpaţi, pentru care durata arestării preventive expiră la date diferite, procurorul poate sesiza judecătorul cu o propunere de prelungire pentru toţi inculpaţii, sesizarea pentru toţi inculpaţii în acelaşi timp nemaifiind obligatorie, ci facultativă.

(1), prelungirea arestării preventive poate fi dispusă de către judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere, locul unde s-a constatat săvârşirea infracţiunii ori sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea. (4) Dacă arestarea preventivă a fost dispusă iniţial de către un judecător de drepturi şi libertăţi de la o instanţă inferioară celei căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă, prelungirea acestei măsuri se poate dispune numai de un judecător de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă în momentul soluţionării propunerii de prelungire sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere, locul unde s-a constatat săvârşirea infracţiunii ori sediul	sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. **Art. 156** **Propunerea pentru prelungirea arestării dispuse în cursul urmăririi penale** Prelungirea duratei arestării preventive prevăzute în art. 155 se dispune pe baza propunerii motivate a procurorului care, după caz, efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În cazul în care procurorul supraveghează urmărirea penală, acesta va fi sesizat motivat de către organul de cercetare penală, în vederea formulării propunerii de prelungire, cu cel puţin 8 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive. Dacă arestarea a fost dispusă de o instanţă inferioară celei competente să acorde prelungirea, propunerea se înaintează instanţei competente. Alineatul 4 Abrogat Când în aceeaşi cauză se găsesc mai mulţi inculpaţi arestaţi pentru care durata arestării preventive expiră la date diferite, procurorul care sesizează instanţa pentru unul dintre inculpaţi va sesiza,	

parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea. (5) Când, în aceeaşi cauză, se găsesc mai mulţi inculpaţi arestaţi pentru care durata arestării preventive expiră la date diferite, procurorul poate sesiza judecătorul de drepturi şi libertăţi cu propunerea de prelungire a arestării preventive pentru toţi inculpaţii.	totodată, instanţa şi cu privire la ceilalţi inculpaţi.	
Art. 235 **Procedura prelungirii arestării preventive în cursul urmăririi penale** (1) Propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi şi libertăţi cu cel puţin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive. (2) Judecătorul de drepturi şi libertăţi fixează termen pentru soluţionarea propunerii de prelungire a arestării preventive înainte de expirarea măsurii. Ziua şi ora stabilite se comunică procurorului, care are obligaţia de a asigura prezenţa în faţa judecătorului de drepturi şi	**Art. 159** **Procedura prelungirii arestării preventive dispuse în cursul urmăririi penale** Dosarul cauzei va fi depus la instanţă, împreună cu propunerea de prelungire a arestării preventive, întocmită de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, cu cel puţin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive, şi va putea fi consultat de apărător. Propunerea de prelungire a arestării se soluţionează în camera de consiliu, de un singur judecător, indiferent de natura infracţiunii. Inculpatul este adus în faţa judecătorului şi va fi asistat de apărător. În cazul în care inculpatul arestat	Actuala reglementare prevede obligaţia procurorului de a asigura prezenţa în faţa judecătorului de drepturi şi libertăţi a inculpatului arestat preventiv (alin.2). Judecătorul de drepturi şi libertăţi nu mai are obligaţia de a se pronunţa asupra propunerii de prelungire a arestării preventive în termen de 24 de ore de la primirea dosarului , ci înainte de expirarea duratei acesteia (alin.6).

libertăţi a inculpatului arestat preventiv. Avocatul inculpatului este încunoştinţat şi i se acordă, la cerere, posibilitatea de a studia dosarul cauzei. (3) Inculpatul este ascultat de judecătorul de drepturi şi libertăţi asupra tuturor motivelor pe care se întemeiază propunerea de prelungire a arestării preventive, în prezenţa unui avocat, ales sau numit din oficiu. (4) În cazul în care inculpatul arestat preventiv se află internat în spital şi din cauza stării sănătăţii nu poate fi adus în faţa judecătorului de drepturi şi libertăţi sau când, din cauză de forţă majoră ori stare de necesitate, deplasarea sa nu este posibilă, propunerea va fi examinată în lipsa inculpatului, dar numai în prezenţa avocatului acestuia, căruia i se dă cuvântul pentru a pune concluzii. (5) Participarea procurorului este obligatorie. (6) Judecătorul de drepturi şi libertăţi se pronunţă asupra propunerii de	se află internat în spital şi din cauza stării sănătăţii nu poate fi adus în faţa judecătorului sau când, din cauză de forţă majoră sau stare de necesitate, deplasarea sa nu este posibilă, propunerea va fi examinată în lipsa inculpatului, dar numai în prezenţa apărătorului, căruia i se dă cuvântul pentru a pune concluzii. Participarea procurorului este obligatorie. În cazul în care judecătorul acordă prelungirea, aceasta nu va putea depăşi 30 de zile. Judecătorul soluţionează propunerea şi se pronunţă asupra prelungirii arestării preventive, în termen de 24 de ore de la primirea dosarului, şi comunică încheierea celor lipsă de la judecată în acelaşi termen. Încheierea prin care s-a hotărât asupra prelungirii arestării poate fi atacată cu recurs de procuror sau de inculpat în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru cei prezenţi, sau de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se soluţionează înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate. Recursul, declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării preventive,	

prelungire a arestării preventive înainte de expirarea duratei acesteia.	nu este suspensiv de executare. Dispoziţiile art. 140^3 alin. 3 - 7 şi 9 se aplică în mod corespunzător la judecarea recursului. Măsura dispusă de judecător se comunică administraţiei locului de deţinere, care este obligată să o aducă la cunoştinţă inculpatului. Dacă încheierea judecătorului de la prima instanţă nu este atacată cu recurs, instanţa este obligată să restituie dosarul organului de urmărire penală în termen de 24 de ore de la expirarea termenului de recurs. Judecătorul poate acorda şi alte prelungiri, fiecare neputând depăşi 30 de zile. Dispoziţiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător. Durata totală a arestării preventive în cursul urmăririi penale nu poate depăşi un termen rezonabil, şi nu mai mult de 180 de zile.	
Art. 236 **Admiterea propunerii de prelungire a arestării preventive în cursul urmăririi penale** (1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, dacă apreciază că sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, admite propunerea procurorului şi dispune prelungirea arestării preventive a		Nu sunt noutăţi.

inculpatului, prin încheiere motivată. (2) Prelungirea arestării preventive a inculpatului se poate dispune pentru o durată de cel mult 30 de zile. (3) Judecătorul de drepturi şi libertăţi poate acorda în cursul urmăririi penale şi alte prelungiri, fiecare neputând depăşi 30 de zile. Dispoziţiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător. (4) Durata totală a arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale nu poate depăşi un termen rezonabil şi nu poate fi mai mare de 180 de zile.		
Art. 237 **Respingerea propunerii de prelungire a arestării preventive în cursul urmăririi penale** (1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, dacă apreciază că nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege pentru prelungirea arestării preventive a inculpatului, respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului, dispunând punerea în libertate a inculpatului la expirarea duratei acesteia, dacă nu		În cazul respingerii propunerii de prelungire judecătorul de drepturi şi libertăţi poate dispune înlocuirea măsurii arestării preventive cu o altă măsură: controlul judiciar sau controlul judiciar pe cauţiune. Înlocuirea se poate face din oficiu şi nu la propunerea procurorului, ceea ce contravine spiritului Codului, în care judecătorul nu are un rol activ.

este arestat în altă cauză. (2) Dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, judecătorul de drepturi şi libertăţi poate dispune înlocuirea arestării preventive cu una dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) - d).		
Art. 238 **Arestarea preventivă a inculpatului în procedura de cameră preliminară şi în cursul judecăţii** (1) Arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă în procedura de cameră preliminară şi în cursul judecăţii, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza, din oficiu ori la propunerea motivată a procurorului, pentru o perioadă de cel mult 30 de zile, pentru aceleaşi temeiuri şi în aceleaşi condiţii ca şi arestarea preventivă dispusă de către judecătorul de drepturi şi libertăţi în cursul urmăririi penale. Dispoziţiile art. 225, 226 şi 228 - 232 se aplică în mod corespunzător.	**Art. 160[a]** **Arestarea inculpatului în cursul judecăţii** Arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă în cursul judecăţii, prin încheiere motivată, dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute în art. 143 şi există vreunul dintre cazurile prevăzute de art. 148. Încheierea poate fi atacată separat cu recurs. Termenul de recurs este de 24 de ore şi curge de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru cei lipsă. Dosarul va fi înaintat instanţei de recurs în termen de 24 de ore, iar recursul se judecă în 3 zile. Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus arestarea nu este suspensiv de executare. Dispoziţiile art. 151 se aplică şi în cazul arestării inculpatului în cursul judecăţii. Faţă de inculpatul care a mai fost anterior arestat în aceeaşi	Trebuie reţinute următoarele aspecte: a) Arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă în procedura de cameră preliminară şi în cursul judecăţii, indiferent dacă asupra propunerii s-a pronunţat sau nu judecătorul de drepturi şi libertăţi. b) Măsura poate fi luată la propunerea motivată a procurorului sau din oficiu. c) Compunerea instanţei de judecată este cea prevăzută de lege pentru judecarea cauzei. d) Dacă măsura a mai fost luată, poate fi luată din nou numai pentru elemente noi intervenite ulterior. Credem că această prevedere ar fi trebuit introdusă la competenţa instanţei de a lua măsura arestării preventive. Adică, în opinia noastră, după ce cauza a trecut sau a avut posibilitatea să treacă pe la judecătorul de drepturi şi libertăţi, a trecut pe la camera preliminară şi nu s-a propus ori nu s-a luat măsura arestării preventive, instanţa de judecată nu poate lua această măsură decât pentru temeiuri intervenite după sesizarea sa. În caz contrar s-ar crea un paralelism nejustificat, inculpatul fiind obligat să suporte tot timpul ameninţarea unei astfel de măsuri, iar procedura penală să fie lipsită de predictibilitate.

(2) În cursul judecăţii, măsura prevăzută la alin. (1) se poate dispune de către instanţa de judecată în compunerea prevăzută de lege. În acest caz, mandatul de arestare preventivă este emis de către preşedintele completului. (3) Faţă de inculpatul care a mai fost anterior arestat preventiv în aceeaşi cauză, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecăţii, se poate dispune din nou această măsură numai dacă au intervenit temeiuri noi care fac necesară privarea sa de libertate.	cauză, în cursul urmăririi penale sau al judecăţii, se poate dispune din nou această măsură, dacă au intervenit elemente noi care fac necesară privarea sa de libertate.	
Art. 239 **Durata maximă a arestării preventive a inculpatului în cursul judecăţii în primă instanţă** (1) În cursul judecăţii în primă instanţă, durata totală a arestării preventive a inculpatului nu poate depăşi un termen rezonabil şi nu poate fi mai mare de jumătatea maximului special prevăzut de lege pentru infracţiunea care face obiectul sesizării instanţei de judecată. În toate cazurile, durata		Noul Cod de procedură penală reglementează expres, pentru prima dată, durata maximă a arestării preventive a inculpatului în cursul judecăţii în prima instanţă. Astfel, durata arestării în cursul judecăţii în prima instanţă nu poate depăşi jumătatea maximului special prevăzut de lege pentru infracţiunea cu care a fost sesizată instanţa. Textul vorbeşte şi de un termen rezonabil, dar caracterul rezonabil nu este raportat la nimic (spre exemplu la încadrarea juridică), ci doar se face precizarea că acest termen rezonabil nu poate fi mai mare decât durata sus-menţionată. Această durată, în mod evident, deşi legea nu o spune, trebuie apreciată în raport de infracţiunea sancţionată cu pedeapsa cea mai grea, în cazul în care instanţa a fost sesizată cu mai multe infracţiuni. Un element de noutate absolută este faptul că legea reglementează o durată maximă a arestării preventive în primă instanţă de 5 ani (alin.1).

arestării preventive în primă instanţă nu poate depăşi 5 ani. (2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data sesizării instanţei de judecată, în cazul în care inculpatul se află în stare de arest preventiv, şi, respectiv, de la data punerii în executare a măsurii, când faţă de acesta s-a dispus arestarea preventivă în procedura de cameră preliminară sau în cursul judecăţii sau în lipsă. (3) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (1), instanţa de judecată poate dispune luarea unei alte măsuri preventive, în condiţiile legii.		
Art. 240 **Tratamentul medical sub pază permanentă** (1) În cazul în care, pe baza actelor medicale, se constată că cel arestat preventiv suferă de o boală care nu poate fi tratată în reţeaua medicală a Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor, administraţia locului de deţinere dispune efectuarea tratamentului sub pază permanentă în reţeaua	**Art. 139[1]** **Tratamentul medical sub pază permanentă** În cazul în care, pe baza actelor medicale, se constată că cel arestat preventiv suferă de o boală care nu poate fi tratată în reţeaua medicală a Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor, administraţia locului de deţinere dispune efectuarea tratamentului sub pază permanentă în reţeaua medicală a Ministerului Sănătăţii Publice. Motivele care au	Legea reglementează tratamentul medical sub pază permanentă în reţeaua Ministerului Sănătăţii, în cazul în care persoana arestată preventiv suferă de o boală ce nu poate fi tratată în reţeaua Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor. Legea nu precizează cine dispune acest fel de măsură, lăsând să se înţeleagă că o face administraţia locului de deţinere, care comunică de îndată procurorului, judecătorului de cameră preliminară sau instanţei despre luarea acestei măsuri. Alin.2 prevede expres că timpul în care inculpatul este internat sub pază permanaentă intră în durata arestării preventive.

medicală a Ministerului Sănătăţii. Motivele care au determinat luarea acestei măsuri sunt comunicate de îndată procurorului, în cursul urmăririi penale, judecătorului de cameră preliminară, în cursul acestei proceduri, sau instanţei de judecată, în cursul judecăţii. (2) Timpul în care inculpatul este internat sub pază permanentă, conform alin. (1), intră în durata arestării preventive.	determinat luarea acestei măsuri sunt comunicate de îndată procurorului, în cursul urmăririi penale, sau instanţei de judecată, în cursul judecăţii.	
Art. 241 **Încetarea de drept a măsurilor preventive** (1) Măsurile preventive încetează de drept: a) la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de organele judiciare; b) în cazurile în care procurorul dispune o soluţie de netrimitere în judecată ori instanţa de judecată pronunţă o hotărâre de achitare, de încetare a procesului penal, de renunţare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori de suspendare a executării pedepsei sub supraveghere,	**Art. 140** **Încetarea de drept a măsurilor preventive** Măsurile preventive încetează de drept: a) la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de organele judiciare ori la expirarea termenului prevăzut în art. 160^b alin. 1, dacă instanţa nu a procedat la verificarea legalităţii şi temeiniciei arestării preventive în acest termen; b) în caz de scoatere de sub urmărire, de încetare a urmăririi penale sau de încetare a procesului penal ori de achitare. Măsura arestării preventive încetează de drept şi atunci când, înainte de pronunţarea unei hotărâri de condamnare în	Noul Cod de procedură penală reglementează detaliat cazurile de încetare de drept a măsurilor preventive. Elementul de noutate este faptul că procurorul, care nu poate dispune luarea măsurii arestării preventive, poate dispune prin ordonanţă, din oficiu sau la cerere ori la sesizarea administraţiei locului de deţinere punerea de îndată în libertate dacă nu este reţinut în altă cauză, ca urmare a constatării încetării de drept a măsurii preventive.

chiar nedefinitivă; c) la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus condamnarea inculpatului; d) în alte cazuri anume prevăzute de lege. e) Abrogată f) Abrogată g) Abrogată (1[1]) Arestarea preventivă şi arestul la domiciliu încetează de drept: a) în cursul urmăririi penale sau în cursul judecăţii în primă instanţă, la împlinirea duratei maxime prevăzute de lege; b) în apel, dacă durata măsurii a atins durata pedepsei pronunţate în hotărârea de condamnare. (2) Organul judiciar care a dispus această măsură sau, după caz, procurorul, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară ori instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza constată, prin ordonanţă sau încheiere, din oficiu, la cerere sau la sesizarea administraţiei locului de deţinere, încetarea de drept a măsurii preventive, dispunând, în cazul celui	primă instanţă, durata arestării a atins jumătatea maximului pedepsei prevăzute de lege pentru infracţiunea care face obiectul învinuirii, fără a se putea depăşi, în cursul urmăririi penale, maximele prevăzute în art. 159 alin. 13, precum şi în alte cazuri anume prevăzute de lege. În cazurile prevăzute la alin. 1 şi 2, instanţa de judecată, din oficiu sau la sesizarea procurorului, ori procurorul, din oficiu sau în urma informării organului de cercetare penală, are obligaţia, potrivit competenţelor prevăzute de lege, să constate încetarea de drept a măsurii preventive trimiţând, în vederea punerii de îndată în libertate a celui reţinut sau arestat, administraţiei locului de deţinere o copie de pe dispozitiv sau ordonanţă ori un extras cuprinzând următoarele menţiuni: datele necesare pentru identificarea învinuitului sau inculpatului, numărul mandatului de arestare, numărul şi data ordonanţei, ale încheierii sau hotărârii prin care s-a dispus liberarea, precum şi temeiul legal al liberării.	

reţinut sau arestat preventiv, punerea de îndată în libertate, dacă nu este reţinut ori arestat în altă cauză. (3) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată se pronunţă, prin încheiere motivată, asupra încetării de drept a măsurii preventive chiar şi în lipsa inculpatului. Asistenţa juridică a inculpatului şi participarea procurorului sunt obligatorii. (4) Persoanei faţă de care s-a dispus măsura preventivă, precum şi tuturor instituţiilor cu atribuţii în executarea măsurii li se comunică de îndată câte o copie de pe ordonanţa sau încheierea prin care organul judiciar constată încetarea de drept a măsurii preventive.		
Art. 242 **Revocarea măsurilor preventive şi înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă** (1) Măsura preventivă se revocă, din oficiu sau la cerere, în cazul în care au încetat temeiurile care au		Textul reglementează, pe de o parte, revocarea, din oficiu sau la cerere, a măsurilor preventive în cazul în care au dispărut temeiurile care au determinat luare măsurii şi, pe de altă parte, înlocuirea, din oficiu sau la cerere, a măsurii preventive luate, cu alta mai uşoară sau după caz mai grea. Elementele la care se raportează organul judiciar pentru înlocuirea măsurii sunt împrejurările concrete ale cauzei şi conduita procesuală a inculpatului.

determinat-o ori au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii, dispunându-se, în cazul reţinerii şi arestării preventive, punerea în libertate a suspectului ori a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză. (2) Măsura preventivă se înlocuieşte, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai uşoară, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia şi, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei şi a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai uşoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1). (3) Măsura preventivă se înlocuieşte, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai grea, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia şi, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei şi a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai grea este necesară pentru		

realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1). (4) În cazul în care măsura preventivă a fost luată în cursul urmăririi penale de către procuror sau de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, organul de cercetare penală are obligaţia să îl informeze de îndată, în scris, pe procuror despre orice împrejurare care ar putea conduce la revocarea sau înlocuirea măsurii preventive. Dacă apreciază că informaţiile comunicate justifică revocarea sau înlocuirea măsurii preventive, procurorul dispune aceasta sau, după caz, sesizează judecătorul de drepturi şi libertăţi care a luat măsura, în termen de 24 de ore de la primirea informării. Procurorul este obligat să sesizeze şi din oficiu judecătorul de drepturi şi libertăţi, când constată el însuşi existenţa vreunei împrejurări care justifică revocarea sau înlocuirea măsurii preventive luate de acesta. (5) Cererea de revocare sau înlocuire a măsurii preventive formulată de		

inculpat se adresează, în scris, judecătorului de drepturi şi libertăţi, judecătorului de cameră preliminară sau instanţei de judecată, după caz. (6) În cursul urmăririi penale, procurorul înaintează judecătorului de drepturi şi libertăţi dosarul cauzei sau copie de pe acesta certificată de grefa parchetului, în termen de 24 de ore de la solicitarea acestuia de către judecător. (7) În vederea soluţionării cererii, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată fixează data de soluţionare a acesteia şi dispune citarea inculpatului. (8) Când inculpatul este prezent, soluţionarea cererii se face numai după ascultarea acestuia asupra tuturor motivelor pe care se întemeiază cererea, în prezenţa unui avocat ales sau numit din oficiu. Cererea se soluţionează şi în lipsa inculpatului, atunci când acesta nu se prezintă, deşi a fost legal citat sau când, din cauza stării de sănătate, din cauză de forţă		

majoră ori stare de necesitate, nu poate fi adus, dar numai în prezenţa avocatului, ales sau numit din oficiu, căruia i se dă cuvântul pentru a pune concluzii. (9) Participarea procurorului este obligatorie. (10) Dacă cererea are ca obiect înlocuirea măsurii arestării preventive sau a măsurii arestului la domiciliu cu măsura controlului judiciar pe cauţiune, dacă găseşte cererea întemeiată, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată, prin încheiere, dată în camera de consiliu, admite în principiu cererea şi stabileşte valoarea cauţiunii, acordând inculpatului termen pentru depunerea ei. (11) Dacă se depune cauţiunea în termenul fixat, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată, prin încheiere dată în camera de consiliu, admite cererea de		

înlocuire a măsurii preventive cu măsura controlului judiciar pe cauţiune, stabileşte obligaţiile ce vor reveni inculpatului pe durata măsurii şi dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză. (12) Dacă nu se depune cauţiunea în termenul fixat, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată, prin încheiere dată în camera de consiliu, în lipsa inculpatului şi a procurorului, respinge ca neîntemeiată cererea formulată de inculpat. (13) Termenul prevăzut la alin. (10) curge de la data rămânerii definitive a încheierii prin care se stabileşte valoarea cauţiunii.		
Art. 243 **Condiţii speciale de aplicare faţă de minori a măsurilor preventive** (1) Faţă de suspectul şi inculpatul minor se pot dispune măsuri preventive potrivit dispoziţiilor prevăzute în secţiunile 1 - 7 din prezentul capitol, cu	**Art. 160^{e}** **Dispoziţii generale** (1) Reţinerea şi arestarea preventivă a minorului se fac potrivit dispoziţiilor prevăzute în secţiunile I, II şi IV, cu derogările şi completările din prezenta secţiune. (2) La stabilirea dispoziţiilor aplicabile cu privire la măsura	Noul Cod de procedură penală prevede posibilitatea luării măsurilor preventive şi faţă de inculpaţii minori, inclusiv reţinerea şi arestarea preventivă, numai dacă efectele privării de libertate asupra personalităţii minorului nu sunt disproporţionat mai mari faţă de scopul urmărit prin luare măsurii. Legea nu prevede însă cine poate face o astfel de apreciere, respectiv dacă este necesară o expertiză de specialitate care să se pronunţe asupra consecinţelor luării măsurii reţinerii sau arestării minorului. Măsurile preventive aplicabile minorilor au aceeaşi durată maximă ca cele prevăzute pentru majori. Minorii au regimul special de detenţie, stabilit prin Legea nr.254/2013 privind executarea pedepselor şi a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, în raport cu

derogările şi completările prevăzute în prezentul articol. (2) Reţinerea şi arestarea preventivă pot fi dispuse şi faţă de un inculpat minor, în mod excepţional, numai dacă efectele pe care privarea de libertate le-ar avea asupra personalităţii şi dezvoltării acestuia nu sunt disproporţionate faţă de scopul urmărit prin luarea măsurii. (3) La stabilirea duratei pentru care se ia măsura arestării preventive se are în vedere vârsta inculpatului de la data când se dispune asupra luării, prelungirii sau menţinerii acestei măsuri. (4) Când s-a dispus reţinerea sau arestarea preventivă a unui minor, încunoştinţarea prevăzută la art. 210 şi 228 se face, în mod obligatoriu, şi către reprezentantul legal al acestuia sau, după caz, către persoana în îngrijirea ori supravegherea căreia se află minorul.	reţinerii şi arestării preventive se are în vedere vârsta învinuitului sau inculpatului de la data la care se dispune asupra luării, prelungirii sau menţinerii măsurii preventive. **Art. 160^{f}** **Drepturile proprii şi regimul special pentru minori** Minorilor reţinuţi sau arestaţi preventiv li se asigură, pe lângă drepturile prevăzute de lege pentru deţinuţii preventiv ce au depăşit 18 ani, drepturi proprii şi un regim special de detenţie preventivă, în raport cu particularităţile vârstei lor, astfel încât măsurile privative de libertate, luate faţă de minori în scopul bunei desfăşurări a procesului penal ori al împiedicării sustragerii lor de la urmărirea penală, judecată ori de la executarea pedepsei, să nu prejudicieze dezvoltarea fizică, psihică sau morală a minorului. Învinuiţilor sau inculpaţilor minori, reţinuţi ori arestaţi preventiv, li se asigură în toate cazurile asistenţă juridică obligatorie, organele judiciare fiind obligate să ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu dacă minorul nu şi-a ales unul şi pentru ca acesta să poată lua contact direct cu minorul arestat şi să comunice cu el.	particularităţile vârstei, astfel încât măsurile preventive luate faţă de aceştia să nu prejudicieze dezvoltarea lor fizică, psihică sau morală.

	Atunci când se dispune reţinerea sau arestarea preventivă a unui învinuit ori inculpat minor se încunoştinţează despre aceasta imediat, în cazul reţinerii, şi în termen de 24 de ore, în cazul arestării, părinţii, tutorele, persoana în îngrijirea sau supravegherea căreia se află minorul, alte persoane pe care le desemnează acesta, iar în caz de arestare, şi serviciul de reintegrare socială a infractorilor şi de supraveghere a executării sancţiunilor neprivative de libertate de pe lângă instanţa căreia i-ar reveni să judece în primă instanţă cauza, consemnându-se aceasta într-un proces-verbal. În timpul reţinerii sau arestării preventive, minorii se ţin separat de majori, în locuri anume destinate minorilor arestaţi preventiv. Respectarea drepturilor şi a regimului special prevăzute de lege pentru minorii reţinuţi sau arestaţi preventiv este asigurată prin controlul unui judecător anume desemnat de preşedintele instanţei, prin vizitarea locurilor de deţinere preventivă de către procuror, precum şi prin controlul altor organisme abilitate de lege să viziteze deţinuţii preventiv.	

	Art. 160^g **Reţinerea minorului la dispoziţia organului de cercetare penală sau a procurorului** În mod cu totul excepţional, minorul între 14 şi 16 ani, care răspunde penal, poate fi reţinut la dispoziţia procurorului sau a organului de cercetare penală, cu înştiinţarea şi sub controlul procurorului, pentru o durată ce nu poate depăşi 10 ore, dacă există date certe că minorul a comis o infracţiune pedepsită de lege cu detenţiunea pe viaţă sau închisoare de 10 ani ori mai mare. Reţinerea poate fi prelungită numai dacă se impune, prin ordonanţă motivată, de procuror, pentru o durată de cel mult 10 ore. **Art. 160^h** **Arestarea preventivă a minorului** Minorul între 14 şi 16 ani nu poate fi arestat preventiv decât dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta de care este învinuit este detenţiunea pe viaţă sau închisoarea de 10 ani ori mai mare şi o altă măsură preventivă nu este suficientă. Durata arestării inculpatului	

	minor între 14 şi 16 ani este, în cursul urmăririi penale, de cel mult 15 zile, iar verificarea legalităţii şi temeiniciei arestării preventive se efectuează în cursul judecăţii periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile. Prelungirea acestei măsuri în cursul urmăririi penale sau menţinerea ei în cursul judecăţii nu poate fi dispusă decât în mod excepţional. Arestarea preventivă a minorului în cursul urmăririi penale nu poate să depăşească, în total, un termen rezonabil şi nu mai mult de 60 de zile, fiecare prelungire neputând depăşi 15 zile. În mod excepţional, când pedeapsa prevăzută de lege este detenţiunea pe viaţă sau închisoarea de 20 de ani sau mai mare, arestarea preventivă a inculpatului minor între 14 şi 16 ani în cursul urmăririi penale poate fi prelungită până la 180 de zile. Inculpatul minor mai mare de 16 ani poate fi arestat preventiv în cursul urmăririi penale pe o durată de cel mult 20 de zile. Durata măsurii preventive poate fi prelungită în cursul urmăririi penale, de fiecare dată cu 20 de zile. Arestarea preventivă a inculpatului minor în cursul urmăririi penale nu poate să	

	depăşească, în total, un termen rezonabil şi nu mai mult de 90 de zile. În mod excepţional, când pedeapsa prevăzută de lege este detenţiunea pe viaţă sau închisoarea de 10 ani ori mai mare, arestarea preventivă a inculpatului minor în cursul urmăririi penale poate fi prelungită până la 180 de zile. Verificarea legalităţii şi temeiniciei arestării preventive a inculpatului minor mai mare de 16 ani în cursul judecăţii se efectuează periodic, dar nu mai târziu de 40 de zile. Durata arestării învinuitului minor este de cel mult 3 zile.	
Art. 244 **Condiţii speciale de executare a reţinerii şi arestării preventive dispuse faţă de minori** Regimul special de detenţie al minorilor, în raport cu particularităţile vârstei, astfel încât măsurile preventive luate faţă de aceştia să nu prejudicieze dezvoltarea lor fizică, psihică sau morală, va fi stabilit prin legea privind executarea pedepselor şi a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.		Regimul special de detenţie al minorilor trebuie adaptat astfel încât executarea măsurilor preventive să nu le vatăme dezvoltarea psihică şi fizică. Textul nu prevede însă nicio garanţie, de genul unui raport al organului judiciar care supraveghează executarea măsurii către instanţa de judecată şi către autoritatea pentru protecţia minorilor.

CAPITOLUL II **Aplicarea provizorie a măsurilor de siguranţă cu caracter medical** SECŢIUNEA 1 **Obligarea provizorie la tratament medical** ART. 245 **Condiţiile de aplicare şi conţinutul măsurii** (1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, pe durata urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, în cursul procedurii de cameră preliminară, sau instanţa, în cursul judecăţii, poate dispune obligarea provizorie la tratament medical a suspectului sau inculpatului, dacă se află în situaţia prevăzută de art. 109 alin. (1) din Codul penal. (2) Măsura prevăzută la alin. (1) constă în obligarea suspectului sau inculpatului să urmeze în mod regulat tratamentul medical prescris de un medic de specialitate, până la însănătoşire sau până la obţinerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol.	CAPITOLUL II **ALTE MĂSURI PROCESUALE** Secţiunea I **Luarea măsurilor de ocrotire şi de siguranţă** ART. 162 **Luarea măsurilor de siguranţă** (1) Dacă procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală constată, în cursul urmăririi penale, că învinuitul sau inculpatul se află în vreuna dintre situaţiile arătate în art. 113 sau 114 din Codul penal, sesizează instanţa care, dacă este cazul, dispune luarea, în mod provizoriu, a măsurii de siguranţă corespunzătoare. În cursul urmăririi penale, măsura de siguranţă poate fi dispusă pe o durată ce nu poate depăşi 180 de zile. În cursul judecăţii, măsura de siguranţă corespunzătoare este dispusă, de asemenea, în mod provizoriu de instanţa de judecată. (1^1) Instanţa dispune luarea măsurilor de siguranţă prevăzute în alin. 1 numai după ascultarea învinuitului ori inculpatului şi în prezenţa apărătorului şi a procurorului. (2) Instanţa ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire a	Măsurile de siguranţă cu caracter medical care pot fi aplicate provizoriu după intrarea în vigoare a noilor coduri sunt aceleaşi, însă procedura şi condiţiile de aplicare ale acestora sunt reglementate diferit în cuprinsul Noului Cod de procedură penală. Astfel, spre deosebire de dispoziţiile anterioare, Noul Cod prevede distinct pentru fiecare măsură în parte condiţiile de aplicare precum şi procedura incidentă. Referitor la *măsura de siguranţă a obligării provizorii la tratament medical* se constată că legea nouă defineşte conţinutul şi durata ei, aceasta constând în obligarea suspectului sau inculpatului să urmeze în mod regulat tratamentul medical prescris de un medic de specialitate, până la însănătoşire sau până la obţinerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol. Textul de lege, sub aspectul condiţiilor de aplicare a măsurii, se completează cu prevederile art.109 din Codul penal. Se remarcă faptul că nu se mai menţine termenul de 180 de zile ca durată maximă a măsurii în cursul urmăririi penale, termenul fixat de noile dispoziţii legale fiind până la însănătoşirea persoanei în privinţa căreia s-a luat măsura. Persoanele abilitate legal să dispună această măsură sunt: -judecătorul de drepturi şi libertăţi, pe durata urmăririi penale, -judecătorul de cameră preliminară, în cursul procedurii de cameră preliminară, -instanţa, în cursul judecăţii Procedura concretă de luare a măsurii este reglementată in extenso în cuprinsul art. 246, art.245 statuând doar cu privire la publicitatea/nepublicitatea acesteia, astfel în faza urmăririi penale şi în cea a camerei preliminare judecata se va desfăşura în camera de consiliu, iar în faza de judecată în şedinţă publică, urmând ca instanţa să se pronunţe prin încheiere.

(3) Judecătorul de drepturi şi libertăţi şi judecătorul de cameră preliminară se pronunţă asupra măsurii prevăzute la alin. (1) în camera de consiliu, prin încheiere motivată. Instanţa se pronunţă asupra măsurii prin încheiere motivată.	internării medicale provizorii şi, totodată, sesizează comisia medicală competentă să avizeze internarea bolnavilor mintali şi a toxicomanilor periculoşi. (3) Măsura internării provizorii durează până la confirmarea acesteia de către instanţa de judecată. (4) Confirmarea se face pe baza avizului comisiei medicale, care trebuie comunicat instanţei în termen de 45 de zile de la sesizarea comisiei. Nerespectarea acestui termen constituie abatere judiciară şi se sancţionează conform art. 198 alin. 3. (5) În cazul în care s-a dispus internarea medicală, se vor lua şi măsurile prevăzute în art. 161. (6) Hotărârea instanţei de judecată prin care s-a confirmat măsura internării poate fi atacată separat cu recurs. Recursul nu suspendă executarea.	
ART. 246 **Procedura de aplicare şi de ridicare a măsurii** (1) În cursul urmăririi penale sau al procedurii de cameră preliminară, dacă apreciază că sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege,	ART. 162 **Luarea măsurilor de siguranţă** (1) Dacă procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală constată, în cursul urmăririi penale, că învinuitul sau inculpatul se află în vreuna dintre situaţiile arătate	*Procedura de aplicare* a măsurii de siguranţă a obligării provizorii la tratament medical este reglementată amplu în cuprinsul acestui text de lege. Astfel, în cursul urmăririi penale sau în procedura de cameră preliminară măsura se va lua în baza propunerii motivate formulate de procuror, similar procedurii anterioare. Cu caracter de noutate se constată că propunerea procurorului va fi însoţită obligatoriu de o expertiză medico-legală din care să rezulte necesitatea aplicării măsurii. Sub aspectul competenţei de soluţionare a propunerii se preiau dispoziţiile din cuprinsul art.245 care sunt completate. Astfel, instanţa abilitată să dispună această măsură este cea

procurorul înaintează judecătorului de drepturi şi libertăţi sau judecătorului de cameră preliminară de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă o propunere motivată de luare faţă de inculpat a măsurii obligării provizorii la tratament medical. (2) Propunerea prevăzută la alin. (1) va fi însoţită de expertiza medico-legală din care să rezulte necesitatea aplicării măsurii obligării la tratament medical. (3) Judecătorul sesizat conform alin. (1) fixează termen de soluţionare a propunerii în cel mult 5 zile de la data înregistrării acesteia şi dispune citarea suspectului sau inculpatului. (4) Când suspectul sau inculpatul este prezent, soluţionarea propunerii se face numai după audierea acestuia, în prezenţa unui avocat, ales sau numit din oficiu. Propunerea se soluţionează şi în lipsa suspectului sau inculpatului, atunci când acesta nu se prezintă, deşi a fost legal citat, dar numai în prezenţa avocatului, ales sau numit	în art. 113 sau 114 din Codul penal, sesizează instanţa care, dacă este cazul, dispune luarea, în mod provizoriu, a măsurii de siguranţă corespunzătoare. În cursul urmăririi penale, măsura de siguranţă poate fi dispusă pe o durată ce nu poate depăşi 180 de zile. În cursul judecăţii, măsura de siguranţă corespunzătoare este dispusă, de asemenea, în mod provizoriu de instanţa de judecată. (1^1) Instanţa dispune luarea măsurilor de siguranţă prevăzute în alin. 1 numai după ascultarea învinuitului ori inculpatului şi în prezenţa apărătorului şi a procurorului. (2) Instanţa ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire a internării medicale provizorii şi, totodată, sesizează comisia medicală competentă să avizeze internarea bolnavilor mintali şi a toxicomanilor periculoşi. (3) Măsura internării provizorii durează până la confirmarea acesteia de către instanţa de judecată. (4) Confirmarea se face pe baza avizului comisiei medicale, care trebuie comunicat instanţei în termen de 45 de zile de la sesizarea comisiei. Nerespectarea acestui termen constituie abatere judiciară şi se	căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă. După sesizarea formulată de procuror judecătorul va fixa termen de soluţionare a propunerii în cel mult 5 zile de la data înregistrării acesteia şi va dispune citarea suspectului sau inculpatului. Prezenţa acestuia la soluţionarea propunerii nu este obligatorie, dacă a fost citat legal. Se menţin dispoziţiile privind obligativitatea ascultării suspectului sau inculpatului cu condiţia ca acesta să fie prezent la soluţionarea propunerii, precum şi cele privind obligativitatea asigurării asistenţei juridice de către un avocat, ales sau numit din oficiu, indiferent dacă suspectul sau inculpatul este prezent sau nu. De asemenea, se menţin dispoziţiile privind participarea obligatorie a procurorului. O prevedere legală nouă care oferă garanţii suplimentare suspectului sau inculpatului în această procedură este cea care statuează dreptul acestuia de a fi asistat de un medic desemnat de el care va putea prezenta concluzii. Acest drept al suspectului sau inculpatului se menţine şi la alcătuirea planului terapeutic. Judecătorul învestit cu propunerea de luare a măsurii de obligare provizorie la tratament medical se va pronunţa prin încheiere motivată, în sensul admiterii propunerii sau respingerii acesteia, încheiere care poate fi contestată în 5 zile de la pronunţare. Contestaţia nu suspendă executarea măsurii de siguranţă. În cazul admiterii propunerii, pe lângă obligarea provizorie la tratament medical a suspectului sau inculpatului, dacă în cauză până la acest moment nu s-a efectuat o expertiză medico-legală, se va efectua în mod obligatoriu un astfel de act. Se constată că noua reglementare renunţă la dispoziţiile existente anterior privind confirmarea măsurii. Procedura de luare a măsurii în cursul judecăţii în primă instanţă sau în apel este similară, astfel la propunerea procurorului ori din oficiu, instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza, după solicitarea de acte medicale concludente sau efectuarea unei expertize medico-legale, îl poate obliga pe inculpat provizoriu la tratament medical. Procedura de judecare a propunerii va fi cea prezentată anterior. Noul Cod de procedură penală prevede şi *procedura incidentă pentru ridicarea măsurii obligării provizorii la tratament medical*. Aceasta poate avea loc dacă s-a produs însănătoşirea suspectului sau inculpatului ori a intervenit o ameliorare a stării sale de sănătate care înlătură starea de pericol pentru siguranţa publică. Sesizarea în vederea ridicării măsurii poate fi formulată de către: -procuror, -medicul de specialitate, -suspect ori inculpat, -un membru de familie al acestuia.

din oficiu, căruia i se dă cuvântul pentru a pune concluzii. (5) Participarea procurorului este obligatorie. (6) Suspectul sau inculpatul are dreptul ca la soluţionarea propunerii de luare a măsurii obligării provizorii la tratament medical să fie asistat şi de către un medic desemnat de acesta, care poate prezenta concluzii judecătorului de drepturi şi libertăţi. Suspectul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de medicul specialist desemnat de acesta şi la alcătuirea planului terapeutic. (7) Judecătorul se pronunţă asupra propunerii printr-o încheiere, care poate fi contestată în 5 zile de la pronunţare. Contestarea nu suspendă punerea în aplicare a măsurii de siguranţă. (8) Dacă admite propunerea, judecătorul dispune obligarea provizorie la tratament medical a suspectului sau inculpatului şi efectuarea unei expertize medico-	sancţionează conform art. 198 alin. 3. (5) În cazul în care s-a dispus internarea medicală, se vor lua şi măsurile prevăzute în art. 161. (6) Hotărârea instanţei de judecată prin care s-a confirmat măsura internării poate fi atacată separat cu recurs. Recursul nu suspendă executarea.	Competenţa soluţionării cererii de ridicare a măsurii revine judecătorului de drepturi şi libertăţi sau celui de cameră preliminară care a luat măsura, iar procedura de judecare a acesteia va similară celei prevăzute pentru aplicarea măsurii, inclusiv sub aspectul obligativităţii efectuării expertizei medico-legale. Dacă solicitarea de ridicare a măsurii se formulează după sesizarea instanţei cu rechizitoriu aceasta se va soluţiona de către judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, de către instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza. Dacă suspectul sau inculpatul încalcă cu rea-credinţă măsura obligării provizorii la tratament medical, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa care a luat măsura ori în faţa căreia se află cauza dispune, la sesizarea procurorului sau a medicului de specialitate ori din oficiu, internarea medicală provizorie a suspectului sau inculpatului, în condiţiile prevăzute la art. 247. În ceea ce priveşte punerea în executare a măsurii de siguranţă a obligării provizorii la tratament medical se vor avea în vedere dispoziţiile art 572 rap la art.566-568.

legale, în cazul în care aceasta nu a fost depusă potrivit alin. (2). (9) În cazul când după dispunerea măsurii s-a produs însănătoşirea suspectului sau inculpatului ori a intervenit o ameliorare a stării sale de sănătate care înlătură starea de pericol pentru siguranţa publică, judecătorul de drepturi şi libertăţi sau judecătorul de cameră preliminară care a luat măsura dispune, la sesizarea procurorului ori a medicului de specialitate sau la cererea suspectului ori inculpatului sau a unui membru de familie al acestuia, ridicarea măsurii luate. Dispoziţiile alin. (2) - (7) se aplică în mod corespunzător. (10) Dacă după dispunerea măsurii a fost sesizată instanţa prin rechizitoriu, ridicarea acesteia, potrivit alin. (9), se dispune de către judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, de către instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza. (11) În cursul judecăţii în primă instanţă şi în apel, la		

propunerea procurorului ori din oficiu, inculpatul poate fi obligat provizoriu la tratament medical de către instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza, care solicită acte medicale concludente sau efectuarea unei expertize medico-legale. Dispoziţiile alin. (4) - (9) se aplică în mod corespunzător. (12) Dacă suspectul sau inculpatul încalcă cu rea-credinţă măsura obligării provizorii la tratament medical, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa care a luat măsura ori în faţa căreia se află cauza dispune, la sesizarea procurorului sau a medicului de specialitate ori din oficiu, internarea medicală provizorie a suspectului sau inculpatului, în condiţiile prevăzute la art. 247.		
SECŢIUNEA a 2-a **Internarea medicală provizorie** ART. 247 **Condiţiile de aplicare şi**	ART. 162 **Luarea măsurilor de siguranţă** (1) Dacă procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală constată, în cursul urmăririi penale, că	Sub aspectul condiţiilor de aplicare şi al procedurii incidente *internarea medicală provizorie* este structurată similar obligării provizorii la tratament medical. Astfel, această măsură de siguranţă se poate dispune provizoriu dacă suspectul sau inculpatul este bolnav mintal ori consumator cronic de substanţe psihoactive şi dacă luarea măsurii este necesară pentru înlăturarea unui pericol concret şi actual. În privinţa condiţiilor de aplicare textul de lege se analizează prin coroborare cu art.110 din Codul penal.

conţinutul măsurii (1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, pe durata procedurii de cameră preliminară, sau instanţa, în cursul judecăţii, poate dispune internarea medicală provizorie a suspectului sau inculpatului care este bolnav mintal ori consumator cronic de substanţe psihoactive, dacă luarea măsurii este necesară pentru înlăturarea unui pericol concret şi actual pentru siguranţa publică. (2) Măsura prevăzută la alin. (1) constă în internarea medicală nevoluntară a suspectului sau inculpatului într-o unitate specializată de asistenţă medicală, până la însănătoşire sau până la ameliorarea care înlătură starea de pericol ce a determinat luarea măsurii. (3) Dispoziţiile art. 245 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.	învinuitul sau inculpatul se află în vreuna dintre situaţiile arătate în art. 113 sau 114 din Codul penal, sesizează instanţa care, dacă este cazul, dispune luarea, în mod provizoriu, a măsurii de siguranţă corespunzătoare. În cursul urmăririi penale, măsura de siguranţă poate fi dispusă pe o durată ce nu poate depăşi 180 de zile. În cursul judecăţii, măsura de siguranţă corespunzătoare este dispusă, de asemenea, în mod provizoriu de instanţa de judecată. (1^1) Instanţa dispune luarea măsurilor de siguranţă prevăzute în alin. 1 numai după ascultarea învinuitului ori inculpatului şi în prezenţa apărătorului şi a procurorului. (2) Instanţa ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire a internării medicale provizorii şi, totodată, sesizează comisia medicală competentă să avizeze internarea bolnavilor mintali şi a toxicomanilor periculoşi. (3) Măsura internării provizorii durează până la confirmarea acesteia de către instanţa de judecată. (4) Confirmarea se face pe baza avizului comisiei medicale, care trebuie comunicat instanţei în termen de 45 de zile de la sesizarea comisiei.	De asemenea, această măsură se poate lua şi în cazul încălcării cu rea-credinţă a măsurii obligării provizorii la tratament medical – art.246 alin.12. Legea defineşte conţinutul măsurii şi durata ei, aceasta constând în internarea medicală nevoluntară a suspectului sau inculpatului într-o unitate specializată de asistenţă medicală, până la însănătoşire sau până la ameliorarea care înlătură starea de pericol ce a determinat luarea măsurii. Se remarcă faptul că nici în cazul acestei măsuri nu se menţine termenul de 180 de zile prevăzut anterior ca durată maximă a acesteia în cursul urmăririi penale, termenul fixat de noile dispoziţii legale fiind până la însănătoşirea persoanei în privinţa căreia s-a luat măsura sau până la ameliorarea care înlătură starea de pericol ce a determinat luarea măsurii. Măsura de siguranţă a internării provizorii se dispune de către: -judecătorul de drepturi şi libertăţi, pe durata urmăririi penale, -judecătorul de cameră preliminară, în cursul procedurii de cameră preliminară, -instanţă, în cursul judecăţii. Similar obligării provizorii la tratament medical, noile dispoziţii legale stabilesc procedura de luare a măsurii internării provizorii într-un text de lege distinct, respectiv art.248, în cuprinsul prezentului articol fiind prevăzută doar publicitatea/nepublicitatea procedurii. Astfel, în faza urmăririi penale şi în cea a camerei preliminare judecata se va desfăşura în camera de consiliu, iar în faza de judecată în şedinţă publică, urmând ca instanţa să se pronunţe prin încheiere.

	Nerespectarea acestui termen constituie abatere judiciară şi se sancţionează conform art. 198 alin. 3. (5) În cazul în care s-a dispus internarea medicală, se vor lua şi măsurile prevăzute în art. 161. (6) Hotărârea instanţei de judecată prin care s-a confirmat măsura internării poate fi atacată separat cu recurs. Recursul nu suspendă executarea.	
ART. 248 **Procedura de aplicare şi de ridicare a măsurii** (1) În cursul urmăririi penale sau al procedurii de cameră preliminară, dacă apreciază că sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege, procurorul înaintează judecătorului de drepturi şi libertăţi sau judecătorului de cameră preliminară de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă o propunere motivată de luare faţă de suspect sau inculpat a măsurii internării medicale provizorii. (2) Propunerea prevăzută la alin. (1) va fi însoţită de acte medicale concludente	ART. 162 **Luarea măsurilor de siguranţă** (1) Dacă procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală constată, în cursul urmăririi penale, că învinuitul sau inculpatul se află în vreuna dintre situaţiile arătate în art. 113 sau 114 din Codul penal, sesizează instanţa care, dacă este cazul, dispune luarea, în mod provizoriu, a măsurii de siguranţă corespunzătoare. În cursul urmăririi penale, măsura de siguranţă poate fi dispusă pe o durată ce nu poate depăşi 180 de zile. În cursul judecăţii, măsura de siguranţă corespunzătoare este dispusă, de asemenea, în mod provizoriu de instanţa de judecată. (1^1) Instanţa dispune luarea	*Procedura de aplicare a măsurii de siguranţă a internării medicale provizorii* este reglementată amplu în cuprinsul acestui text de lege, fiind similară cu cea prevăzută pentru obligarea provizorie la tratament medical. Astfel, măsura se va lua în baza propunerii motivate formulate de procuror, cu caracter de noutate constatându-se că această propunere va fi însoţită de acte medicale relevante sau de o expertiză medico-legală din care să rezulte necesitatea aplicării măsurii. Sub aspectul competenţei de soluţionare a propunerii se preiau dispoziţiile din cuprinsul art.247 care sunt completate în sensul stabilirii instanţei abilitate să dispună această măsură, aceasta fiind cea căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă. După sesizarea formulată de procuror judecătorul va fixa de îndată termen de soluţionare a propunerii şi va dispune aducerea cu mandat a suspectului sau a inculpatului. Se menţin dispoziţiile privind obligativitatea audierii suspectului sau inculpatului în măsura în care starea de sănătate a acestuia o permite, în prezenţa unui apărător ales sau din oficiu. În mod excepţional, în cazul în care suspectul sau inculpatul este internat şi nu este posibilă deplasarea sa, legea prevede posibilitatea audierii acestuia la locul unde se află. De asemenea, se menţin dispoziţiile privind participarea obligatorie a procurorului. Similar procedurii prevăzute pentru obligarea la tratament medical, în cazul în care raportul de expertiză medico-legală psihiatrică nu afost întocmit anterior sesizării judecătorului, se instituie obligativitatea întocmirii acestuia în cursul soluţionării propunerii, dispunându-se şi internarea dacă aceasta este necesară pentru efectuarea expertizei. Şi în această procedură este reglementat dreptul suspectului sau inculpatului de a fi asistat la luarea măsurii de către un medic desemnat de acesta care va putea prezenta concluzii, drept

sau de expertiza medico-legală psihiatrică. (3) Judecătorul sesizat conform alin. (1) fixează de îndată termen de soluţionare a propunerii şi dispune aducerea cu mandat a suspectului sau a inculpatului. (4) Soluţionarea propunerii se face numai după audierea suspectului sau inculpatului, dacă starea sa de sănătate o permite, în prezenţa unui avocat, ales sau numit din oficiu. Când suspectul sau inculpatul se află deja internat într-o unitate de asistenţă medicală şi deplasarea sa nu este posibilă, judecătorul de drepturi şi libertăţi procedează la audierea acestuia, în prezenţa avocatului, în locul unde se află. (5) Când propunerea prevăzută la alin. (1) nu este însoţită de expertiza medico-legală psihiatrică, instanţa sesizată dispune efectuarea acesteia, luând, dacă este cazul, şi măsura internării necesare pentru efectuarea expertizei. (6) Participarea	măsurilor de siguranţă prevăzute în alin. 1 numai după ascultarea învinuitului ori inculpatului şi în prezenţa apărătorului şi a procurorului. (2) Instanţa ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire a internării medicale provizorii şi, totodată, sesizează comisia medicală competentă să avizeze internarea bolnavilor mintali şi a toxicomanilor periculoşi. (3) Măsura internării provizorii durează până la confirmarea acesteia de către instanţa de judecată. (4) Confirmarea se face pe baza avizului comisiei medicale, care trebuie comunicat instanţei în termen de 45 de zile de la sesizarea comisiei. Nerespectarea acestui termen constituie abatere judiciară şi se sancţionează conform art. 198 alin. 3. (5) În cazul în care s-a dispus internarea medicală, se vor lua şi măsurile prevăzute în art. 161. (6) Hotărârea instanţei de judecată prin care s-a confirmat măsura internării poate fi atacată separat cu recurs. Recursul nu suspendă executarea.	care este prevăzut inclusiv pentru alcătuirea planului terapeutic. Similar procedurii prevăzute pentru obligarea provizorie la tratament medical, judecătorul învestit cu această propunere se va pronunţa prin încheiere, care poate fi contestată în 5 zile de la pronunţare. Contestarea încheierii nu suspendă executarea măsurii de siguranţă. În cazul în care soluţia pronunţată este de admitere a propunerii formulate de procuror, se va dispune internarea provizorie a suspectului sau inculpatului, iar dacă anterior nu s-a efectuat o expertiză medico-legală se va întocmi în mod obligatoriu un astfel de act, de asemenea se va dispune luarea măsurilor de ocrotire dacă sunt îndeplinite condiţiile art.229 din Codul de procedură penală. Luarea provizorie a acestei măsuri de siguranţă se poate dispune şi în cursul judecăţii în primă instanţă sau în apel, la propunerea procurorului ori din oficiu de către instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza, în baza unei expertize medico-legale psihiatrice. Procedura de judecare a propunerii va fi cea prezentată anterior. Dispoziţiile noi prevăd şi *procedura incidentă pentru ridicarea unei astfel de măsuri*. Aceasta poate avea loc dacă s-a produs însănătoşirea suspectului sau inculpatului ori a intervenit o ameliorare a stării sale de sănătate care înlătură starea de pericol. Sesizarea în vederea ridicării măsurii poate fi formulată de procuror, medicul de specialitate sau de către suspect ori inculpat sau un membru de familie al acestuia. Competenţa soluţionării cererii de ridicare a măsurii revine judecătorului de drepturi şi libertăţi sau celui de cameră preliminară care a luat măsura, iar procedura de judecare a acesteia va fi aceiaşi cu cea prevăzută pentru aplicarea măsurii, cu menţiunea că şi în acest caz este necesară efectuarea expertizei psihiatrice. Dacă solicitarea de ridicare a măsurii se formulează după sesizarea instanţei cu rechizitoriu aceasta se va soluţiona de către judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, de către instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza. În ceea ce priveşte punerea în executare a măsurii de siguranţă a internării provizorii se vor avea în vedere dispoziţiile art 572 rap la art.569-571.

procurorului este obligatorie. (7) Suspectul sau inculpatul are dreptul ca la soluţionarea propunerii de luare a măsurii internării medicale ori la alcătuirea concretă a planului terapeutic să fie asistat şi de către un medic desemnat de acesta, ale cărui concluzii sunt înaintate judecătorului de drepturi şi libertăţi. (8) Judecătorul se pronunţă de îndată asupra propunerii, printr-o încheiere care poate fi contestată în 5 zile de la pronunţare. Contestarea nu suspendă punerea în aplicare a măsurii de siguranţă. (9) Dacă admite propunerea, judecătorul dispune internarea medicală provizorie a suspectului sau inculpatului şi ia măsuri pentru efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice, dacă aceasta nu a fost făcută potrivit alin. (2). (10) Dacă judecătorul dispune internarea medicală provizorie, se iau şi măsurile prevăzute la art. 229.		

(11) Dacă după dispunerea măsurii s-a produs însănătoşirea suspectului sau inculpatului ori a intervenit o ameliorare a stării sale de sănătate care înlătură starea de pericol, judecătorul de drepturi şi libertăţi sau judecătorul de cameră preliminară care a luat măsura dispune, prin încheiere, la sesizarea procurorului ori a medicului curant sau la cererea suspectului ori inculpatului sau a unui membru de familie al acestuia, efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice în vederea ridicării măsurii aplicate. (12) Dacă după dispunerea măsurii a fost sesizată instanţa prin rechizitoriu, ridicarea acesteia, potrivit alin. (11), se dispune de către judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, de către instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza. (13) În cursul judecăţii în primă instanţă şi în apel, faţă de inculpat se poate dispune internarea medicală provizorie, la		

propunerea procurorului ori din oficiu, de către instanţa în faţa căreia se află cauza, pe baza expertizei medico-legale psihiatrice. Dispoziţiile alin. (4) - (11) se aplică în mod corespunzător.		
CAPITOLUL III **Măsurile asigurătorii, restituirea lucrurilor şi restabilirea situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunii** ART. 249 **Condiţiile generale de luare a măsurilor asigurătorii** (1) Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecăţii, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanţă sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării	Secţiunea II **Măsurile asigurătorii, restituirea lucrurilor şi restabilirea situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunii** ART. 163 **Măsurile asigurătorii** (1) Măsurile asigurătorii se iau în cursul procesului penal de procuror sau de instanţa de judecată şi constau în indisponibilizarea, prin instituirea unui sechestru, a bunurilor mobile şi imobile, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracţiune, precum şi pentru garantarea executării pedepsei amenzii. (2) Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei se pot lua asupra bunurilor învinuitului sau inculpatului şi ale persoanei responsabile civilmente, până la concurenţa valorii probabile a pagubei. (3) Măsurile asigurătorii	Similar reglementării anterioare, măsurile asigurătorii, astfel cum sunt prevăzute în Noul Cod de procedură penală, constau în indisponibilizarea bunurilor mobile şi imobile ale suspectului, inculpatului, părţii responsabile civilmente ori ale altor persoane cărora le aparţin acestea, prin instituirea sechestrului. Scopul luării acestor măsuri potrivit noii reglementări este pentru a se evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracţiune Noul Cod de procedură penală structurează diferit condiţiile de luare a măsurilor asiguratorii. Astfel, se stabilesc persoanele care pot dispune aceste măsuri şi anume: -procurorul-în cursul urmăririi penale -judecătorul de cameră preliminară-în procedura de cameră preliminară -instanţa de judecată-în cursul judecăţii. În procedura de cameră preliminară şi în cursul judecăţii măsurile asigurătorii pot fi luate din oficiu sau la cererea procurorului. Actul procesual prin care se dispune măsura de către procuror este ordonanţa, iar de către instanţă încheierea. Bunurile în privinţa cărora se pot lua aceste măsuri sunt stabilite diferit în funcţie de scopul pentru care s-a instituit măsura. Astfel, dispoziţiile privind măsurile asigurătorii luate pentru garantarea executării pedepsei amenzii nu au suferit modificări, acestea fiind doar adaptate terminologic noilor prevederi. În concret noţiunea de învinuit existentă în vechea reglementare a fost înlocuită cu aceea de suspect. Cu caracter de noutate s-au reglementat expres măsurile asigurătorii dispuse în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse stabilindu-se că acestea se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate. Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracţiune au suferit doar

speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracţiune. (2) Măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, prin instituirea unui sechestru asupra acestora. (3) Măsurile asigurătorii pentru garantarea executării pedepsei amenzii se pot lua numai asupra bunurilor suspectului sau inculpatului. (4) Măsurile asigurătorii în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate. (5) Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracţiune şi pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului şi ale persoanei responsabile civilmente,	pentru garantarea executării pedepsei amenzii se iau numai asupra bunurilor învinuitului sau inculpatului. (4) Nu pot fi sechestrate bunuri care aparţin unei unităţi dintre cele la care se referă art. 145 din Codul penal, precum şi cele exceptate de lege. (5) Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei se pot lua la cererea părţii civile sau din oficiu. (6) Luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie: a) *** Abrogată b) în cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exerciţiu sau cu capacitate de exerciţiu restrânsă.	modificări de ordin terminologic folosindu-se termenul de suspect în loc de cel de învinuit. Prin Noul Cod de procedură penală s-a instituit posibilitatea luării măsurilor asigurătorii pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare. Acestea se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului şi ale persoanei responsabile civilmente, până la concurenţa valorii probabile a acestora. Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse, precum şi cele pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua, în cursul urmăririi penale, în procedura de cameră preliminară şi în etapa judecăţii, şi la cererea părţii civile. Măsurile asigurătorii luate din oficiu de către organele judiciare pot folosi şi părţii civile. Similar reglementării anterioare luarea acestor măsuri este obligatorie în cazul în care persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exerciţiu sau cu capacitate de exerciţiu restrânsă. De asemenea, s-au preluat şi dispoziţiile referitoare la bunurile exceptate de la luarea aceastei măsuri.

până la concurenţa valorii probabile a acestora. (6) Măsurile asigurătorii prevăzute la alin. (5) se pot lua, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară şi al judecăţii, şi la cererea părţii civile. Măsurile asigurătorii luate din oficiu de către organele judiciare prevăzute la alin. (1) pot folosi şi părţii civile. (7) Măsurile asigurătorii luate în condiţiile alin. (1) sunt obligatorii în cazul în care persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exerciţiu sau cu capacitate de exerciţiu restrânsă. (8) Nu pot fi sechestrate bunuri care aparţin unei autorităţi sau instituţii publice ori unei alte persoane de drept public şi nici bunurile exceptate de lege.		
ART. 250 **Contestarea măsurilor asigurătorii** (1) Împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia suspectul ori	ART. 168 **Contestarea măsurii asigurătorii** (1) În contra măsurii asigurătorii luate şi a modului de aducere la îndeplinire a acesteia, învinuitul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, precum	Similar dispoziţiilor anterioare, noua reglementare prevede posibilitatea contestării măsurilor asigurătorii luate de procuror, însă procedura instituită în acest sens este mult mai detaliată ca cea existentă în Codul anterior. Legea nouă stabileşte un termen de exercitare a contestaţiei de 3 zile, termen care curge de la data comunicării ordonanţei de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia. Contestaţia se va adresa judecătorului de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond, procurorul având obligaţia de a înainta dosarul cauzei în

inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestaţie, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanţei de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond. (2) Contestaţia nu este suspensivă de executare. (3) Procurorul înaintează judecătorului de drepturi şi libertăţi dosarul cauzei, în termen de 24 de ore de la solicitarea dosarului de către acesta. (4) Soluţionarea contestaţiei se face în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestaţia şi a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, care este definitivă. Participarea procurorului este obligatorie. (5) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la soluţionarea contestaţiei. (6) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de	şi orice altă persoană interesată se pot plânge procurorului sau instanţei de judecată, în orice fază a procesului penal. (2) Hotărârea instanţei de judecată poate fi atacată separat cu recurs. Recursul nu suspendă executarea. (3) După soluţionarea definitivă a procesului penal, dacă nu s-a făcut plângere împotriva aducerii la îndeplinire a măsurii asigurătorii, se poate face contestaţie potrivit legii civile.	termen de 24 de ore de la solicitarea acestuia de către judecător. Similar dispoziţiilor anterioare contestaţia nu este suspensivă de executare. Soluţionarea acesteia va avea loc în camera de consiliu, urmând a se cita titularul contestaţiei şi persoanele interesate. Judecătorul se va pronunţa prin încheiere motivată, aceasta fiind definitivă. Participarea procurorului este obligatorie. Dosarul cauzei se va restitui procurorului în termen de 48 de ore de la soluţionarea contestaţiei. Noile dispoziţii legale instituie şi posibilitatea contestării modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanţa de judecată. Titularii unei astfel de contestaţii pot fi procurorul, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată. Contestaţia se adresează judecătorului cameră preliminară ori celui de la instanţa care a luat măsura, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a acesteia. Contestaţia nu suspendă executarea. Soluţionarea acesteia se va desfăşura în şedinţă publică, cu citarea părţilor, în termen de 5 zile de la înregistrarea contestaţiei. Participarea procurorului este obligatorie. Instanţa se va pronunţa prin încheiere motivată. Întocmirea minutei este obligatorie. După rămânerea definitivă a hotărârii, se poate face contestaţie potrivit legii civile numai asupra modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii.

către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanţa de judecată, procurorul, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestaţie la acest judecător ori la această instanţă, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a măsurii. (7) Contestaţia nu suspendă executarea şi se soluţionează, în şedinţă publică, prin încheiere motivată, cu citarea părţilor, în termen de 5 zile de la înregistrarea acesteia. Participarea procurorului este obligatorie. (8) După rămânerea definitivă a hotărârii, se poate face contestaţie potrivit legii civile numai asupra modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii. (9) Întocmirea minutei este obligatorie.		
ART. 251 **Organele care aduc la îndeplinire măsurile asigurătorii** Ordonanţa de luare a măsurii asigurătorii se aduce la îndeplinire de către organele de cercetare	ART. 164 **Organele care aduc la îndeplinire măsurile asigurătorii** (1) Ordonanţa de luare a măsurii asigurătorii se aduce la îndeplinire de către organul de urmărire penală care a luat măsura.	Organele care aduc la îndeplinire măsurile asiguratorii potrivit noii reglementări sunt organele de cercetare penală.

penală.	(2) Încheierea instanţei judecătoreşti prin care s-a dispus luarea măsurii asigurătorii se aduce la îndeplinire prin executorul judecătoresc. (3) Măsurile asigurătorii dispuse de procuror sau de instanţa de judecată pot fi aduse la îndeplinire şi prin organele proprii de executare ale unităţii păgubite, în cazul în care aceasta este una dintre cele la care se referă art. 145 din Codul penal. (4) În cazurile în care urmărirea penală se efectuează de către procuror, acesta poate dispune ca măsura asigurătorie luată să fie adusă la îndeplinire de către secretarul parchetului.	
ART. 252 **Procedura sechestrului** (1) Organul care procedează la aplicarea sechestrului este obligat să identifice şi să evalueze bunurile sechestrate, putând recurge, dacă este cazul, la evaluatori sau experţi. (2) Bunurile perisabile, obiectele din metale sau pietre preţioase, mijloacele de plată străine, titlurile de valoare interne, obiectele de artă şi de muzeu, colecţiile de valoare,	ART. 165 **Procedura sechestrului** (1) Organul care procedează la aplicarea sechestrului este obligat să identifice şi să evalueze bunurile sechestrate, putând recurge în caz de necesitate şi la experţi. (2) Bunurile perisabile, obiectele din metale sau pietre preţioase, mijloacele de plată străine, titlurile de valoare interne, obiectele de artă şi de muzeu, colecţiile de valoare, precum şi sumele de bani care fac obiectul sechestrului, vor fi ridicate în mod obligatoriu.	Nu se constată modificări.

precum şi sumele de bani care fac obiectul sechestrului vor fi ridicate în mod obligatoriu. (3) Bunurile perisabile se predau autorităţilor competente, potrivit profilului de activitate, care sunt obligate să le primească şi să le valorifice de îndată. (4) Metalele sau pietrele preţioase ori obiectele confecţionate cu acestea şi mijloacele de plată străine se depun la cea mai apropiată instituţie bancară. (5) Titlurile de valoare interne, obiectele de artă sau de muzeu şi colecţiile de valoare se predau spre păstrare instituţiilor de specialitate. (6) Obiectele prevăzute la alin. (4) şi (5) se predau în termen de 48 de ore de la ridicare. Dacă obiectele sunt strict necesare urmăririi penale, procedurii de cameră preliminară sau judecăţii, depunerea se face ulterior, dar nu mai târziu de 48 de ore de la pronunţarea în cauză a unei soluţii definitive. (7) Obiectele sechestrate se păstrează până la	(3) Bunurile perisabile se predau unităţilor comerciale cu capital majoritar de stat, potrivit profilului activităţii, care sunt obligate să le primească şi să le valorifice de îndată. (4) Metalele sau pietrele preţioase ori obiectele confecţionate cu acestea şi mijloacele de plată străine se depun la cea mai apropiată instituţie bancară competentă. (5) Titlurile de valoare interne, obiectele de artă sau de muzeu şi colecţiile de valoare se predau spre păstrare instituţiilor de specialitate. (6) Obiectele prevăzute în alin. 4 şi 5 se predau în termen de 48 de ore de la ridicare. Dacă obiectele sunt strict necesare urmăririi penale, depunerea se face ulterior, dar nu mai târziu de 48 de ore de la rezolvarea cauzei de către procuror, după terminarea urmăririi penale. (7) Obiectele sechestrate se păstrează până la ridicarea sechestrului. (8) Sumele de bani rezultate din valorificarea făcută potrivit alin. 3 şi 7, precum şi sumele de bani ridicate potrivit alin. 2, se consemnează, după caz, pe numele învinuitului, inculpatului sau persoanei responsabile civilmente, la dispoziţia	

ridicarea sechestrului. (8) Sumele de bani rezultate din valorificarea făcută potrivit alin. (3), precum şi sumele de bani ridicate potrivit alin. (2) se consemnează, după caz, pe numele suspectului sau inculpatului ori al persoanei responsabile civilmente, la dispoziţia organului judiciar care a dispus instituirea sechestrului, căruia i se predă recipisa de consemnare a sumei, în termen de cel mult 3 zile de la ridicarea banilor ori de la valorificarea bunurilor. (9) Celelalte bunuri mobile sechestrate sunt puse sub sigiliu sau ridicate, putându-se numi un custode.	organului care a dispus instituirea sechestrului, căruia i se predă recipisa de consemnare a sumei, în termen de cel mult 3 zile de la ridicarea banilor ori de la valorificarea bunurilor. (9) Dacă există pericol de înstrăinare, celelalte bunuri mobile sechestrate vor fi puse sub sigiliu sau ridicate, putându-se numi un custode.	
ART. 252^1 **Cazuri speciale de valorificare a bunurilor mobile sechestrate** (1) În cursul procesului penal, înainte de pronunţarea unei hotărâri definitive, procurorul sau instanţa de judecată care a instituit sechestrul poate dispune de îndată valorificarea bunurilor mobile sechestrate, la	ART. 168^1 **Cazuri speciale de valorificare a bunurilor mobile sechestrate** (1) În cursul procesului penal, înainte de pronunţarea unei hotărâri definitive, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată care a instituit sechestrul poate dispune de îndată valorificarea bunurilor mobile sechestrate, la cererea proprietarului bunurilor sau atunci când există acordul	Nu se constată modificări.

cererea proprietarului bunurilor sau atunci când există acordul acestuia. (2) În cursul procesului penal, înainte de pronunţarea unei hotărâri definitive, atunci când nu există acordul proprietarului, bunurile mobile asupra cărora s-a instituit sechestrul asigurător pot fi valorificate, în mod excepţional, în următoarele situaţii: a) atunci când, în termen de un an de la data instituirii sechestrului, valoarea bunurilor sechestrate s-a diminuat în mod semnificativ, respectiv cu cel puţin 40% în raport cu cea de la momentul dispunerii măsurii asigurătorii. Dispoziţiile art. 252 alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi în acest caz; b) atunci când există riscul expirării termenului de garanţie sau când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra unor animale sau păsări vii; c) atunci când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra produselor inflamabile sau petroliere;	acestuia. (2) În cursul procesului penal, înainte de pronunţarea unei hotărâri definitive, atunci când nu există acordul proprietarului, bunurile mobile asupra cărora s-a instituit sechestrul asigurător pot fi valorificate, în mod excepţional, în următoarele situaţii: a) atunci când, în termen de un an de la data instituirii sechestrului, valoarea bunurilor sechestrate s-a diminuat în mod semnificativ, respectiv cu cel puţin 40% în raport cu valoarea din momentul dispunerii măsurii asigurătorii. Dispoziţiile art. 165 alin. 1 se aplică în mod corespunzător şi în acest caz; b) atunci când există riscul expirării termenului de garanţie sau când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra unor animale sau păsări vii; c) atunci când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra produselor inflamabile sau petroliere; d) atunci când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra unor bunuri a căror depozitare sau întreţinere necesită cheltuieli disproporţionate în raport cu valoarea bunului. (3) În cursul procesului penal, înainte de pronunţarea unei	

d) atunci când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra unor bunuri a căror depozitare sau întreţinere necesită cheltuieli disproporţionate în raport cu valoarea bunului. (3) În cursul procesului penal, înainte de pronunţarea unei hotărâri definitive, atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii: proprietarul nu a putut fi identificat şi valorificarea nu se poate face potrivit alin. (2), autovehiculele asupra cărora s-a instituit sechestrul asigurător pot fi valorificate, în următoarele situaţii: a) atunci când acestea au fost folosite, în orice mod, la săvârşirea unei infracţiuni; b) dacă de la data instituirii măsurii asigurătorii asupra acestor bunuri a trecut o perioadă de un an sau mai mare. (4) Sumele de bani rezultate din valorificarea bunurilor mobile făcută potrivit alin. (1) şi (2) se consemnează pe numele suspectului, inculpatului sau al persoanei responsabile	hotărâri definitive, atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii: proprietarul nu a putut fi identificat şi valorificarea nu se poate face potrivit alin. 2, autovehiculele ori mijloacele de transport asupra cărora s-a instituit sechestrul asigurător pot fi valorificate în următoarele situaţii: a) atunci când acestea au fost folosite, în orice mod, la săvârşirea unei infracţiuni; b) dacă de la data instituirii măsurii asigurătorii asupra acestor bunuri a trecut o perioadă de un an sau mai mare. (4) Sumele de bani rezultate din valorificarea bunurilor mobile făcută potrivit alin. 1 şi 2 se consemnează pe numele învinuitului, inculpatului sau al persoanei responsabile civilmente, la dispoziţia organului judiciar care a dispus sechestrul. Prevederile art. 165 alin. 8 se aplică în mod corespunzător. (5) Sumele de bani rezultate din valorificarea bunurilor mobile făcută potrivit alin. 3 se consemnează pe numele făptuitorului, învinuitului, inculpatului sau al persoanei responsabile civilmente ori, după caz, într-un cont special	

civilmente, la dispoziţia organului judiciar care a dispus sechestrul. Prevederile art. 252 alin. (8) referitoare la depunerea recipisei se aplică în mod corespunzător. (5) Sumele de bani rezultate din valorificarea bunurilor mobile făcută potrivit alin. (3) se consemnează pe numele făptuitorului, suspectului, inculpatului sau al persoanei responsabile civilmente ori, după caz, într-un cont special constituit în acest sens, potrivit dispoziţiilor legale în vigoare, la dispoziţia organului judiciar care a dispus sechestrul. Prevederile art. 252 alin. (8) referitoare la depunerea recipisei se aplică în mod corespunzător.	constituit în acest sens, potrivit dispoziţiilor legale în vigoare, la dispoziţia organului judiciar care a dispus sechestrul. Prevederile art. 165 alin. 8 se aplică în mod corespunzător.	
ART. 252^2 **Valorificarea bunurilor mobile sechestrate în cursul urmăririi penale** (1) În cursul urmăririi penale, atunci când nu există acordul proprietarului, dacă	ART. 168^2 **Valorificarea bunurilor mobile sechestrate în cursul urmăririi penale** (1) În cursul urmăririi penale, atunci când nu există acordul proprietarului, dacă procurorul care a instituit sechestrul	Procedura valorificării bunurilor mobile sechestrate în cursul urmăririi penale este asemănătoare celei existente anterior modificărilor legislative. Se constată că, potrivit noii reglementări organul judiciar abilitat să dispună în acest sens este judecătorul de drepturi şi libertăţi în baza propunerii motivate formulate de procuror. Termenul pe care judecătorul îl stabileşte pentru soluţionarea solicitării este de 10 zile, termen la care vor fi citate părţile şi custodele bunurilor. Participarea procurorului este obligatorie. Părţile interesate au aceleaşi drepturi ca cele existente în reglementarea anterioară.

procurorul care a instituit sechestrul apreciază că se impune valorificarea bunurilor mobile sechestrate, îl sesizează cu o propunere motivată de valorificare a bunurilor sechestrate pe judecătorul de drepturi şi libertăţi. (2) Judecătorul de drepturi şi libertăţi sesizat în condiţiile alin. (1) fixează un termen, care nu poate fi mai scurt de 10 zile, la care sunt chemate părţile, precum şi custodele bunurilor, atunci când a fost desemnat unul. Participarea procurorului este obligatorie. (3) La termenul fixat, în cameră de consiliu, se aduce la cunoştinţa părţilor şi a custodelui faptul că se intenţionează valorificarea bunurilor mobile sechestrate şi li se pune în vedere că au dreptul de face observaţii sau cereri legate de bunurile ce urmează a fi valorificate. După examinarea obiecţiilor şi cererilor făcute de părţi sau custode, judecătorul de drepturi şi libertăţi dispune prin încheiere motivată asupra valorificării bunurilor	apreciază că se impune valorificarea bunurilor mobile sechestrate, se fixează un termen, care nu poate fi mai scurt de 10 zile, la care sunt chemate părţile, precum şi custodele bunurilor, atunci când a fost desemnat unul. (2) La termenul fixat se aduce la cunoştinţa părţilor şi a custodelui faptul că se intenţionează valorificarea bunurilor mobile sechestrate şi li se pune în vedere că au dreptul de a face observaţii sau cereri legate de bunurile ce urmează a fi valorificate. După examinarea obiecţiilor şi cererilor făcute de părţi sau custode, procurorul dispune prin ordonanţă asupra valorificării bunurilor mobile prevăzute la art. 168^1 alin. 2. Lipsa părţilor legal citate nu împiedică desfăşurarea procedurii. (3) Împotriva ordonanţei prin care s-a dispus valorificarea bunurilor mobile sechestrate părţile, custodele, precum şi orice altă persoană interesată pot face plângere la instanţa competentă să soluţioneze cauza în primă instanţă, în termen de 10 zile. (4) Termenul prevăzut la alin. 3 curge de la comunicare, în cazul părţilor şi al custodelui, sau	Judecătorul de drepturi şi libertăţi se va pronunţa prin încheiere motivată împotriva căreia se poate formula contestaţie la judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa ierarhic superioară. Contestaţia poate fi exercitată de părţi, custode, procuror, precum şi de către orice altă persoană interesată în termen de 10 zile, care va curge de la comunicare pentru procuror, părţi sau custode sau de la data când au luat la cunoştinţă de încheiere în cazul celorlalte persoane interesate. Se constată o limitare aparentă a acestui drept în raport de interesul fiecărei persoane de a exercita contestaţie, astfel părţile sau custodele pot face contestaţie numai împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi a dispus valorificarea bunurilor mobile sechestrate, iar procurorul poate face contestaţie numai împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi a respins propunerea de valorificare a bunurilor mobile sechestrate. Contestaţia este suspensivă de executare. Judecarea acesteia se va face de urgenţă şi cu precădere, iar hotărârea prin care se soluţionează este definitivă.

mobile prevăzute la art. 252^1 alin. (2). Lipsa părţilor legal citate nu împiedică desfăşurarea procedurii. (4) Împotriva încheierii judecătorului de drepturi şi libertăţi prevăzute la alin. (2) se poate face contestaţie la judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa ierarhic superioară de către părţi, custode, procuror, precum şi de către orice altă persoană interesată în termen de 10 zile. (5) Termenul prevăzut la alin. (4) curge de la comunicare pentru procuror, părţi sau custode sau de la data când au luat la cunoştinţă de încheiere în cazul altor persoane interesate. (6) Părţile sau custodele pot face contestaţie numai împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi a dispus valorificarea bunurilor mobile sechestrate. Procurorul poate face contestaţie numai împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi a respins	de la data când au luat la cunoştinţă, în cazul altor persoane. (5) Plângerea împotriva ordonanţei suspendă executarea. Judecarea cauzei se face de urgenţă şi cu precădere, iar hotărârea instanţei prin care s-a soluţionat contestaţia este definitivă.	

propunerea de valorificare a bunurilor mobile sechestrate. (7) Contestaţia prevăzută la alin. (4) este suspensivă de executare. Judecarea cauzei se face de urgenţă şi cu precădere, iar hotărârea prin care se soluţionează contestaţia este definitivă.		
ART. 252^3 **Valorificarea bunurilor mobile sechestrate în cursul judecăţii** (1) În cursul judecăţii, instanţa de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, a uneia dintre părţi sau a custodelui, poate dispune asupra valorificării bunurilor mobile sechestrate. În acest scop, instanţa de judecată fixează un termen, care nu poate fi mai scurt de 10 zile, la care sunt citate în camera de consiliu părţile, precum şi custodele bunurilor, atunci când a fost desemnat unul. Participarea procurorului este obligatorie. (2) La termenul fixat, se pune în discuţia părţilor, în camera de consiliu, valorificarea bunurilor mobile sechestrate şi li se	ART. 168^3 **Valorificarea bunurilor mobile sechestrate în cursul judecăţii** (1) În cursul judecăţii, instanţa de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, a uneia dintre părţi sau a custodelui, poate dispune asupra valorificării bunurilor mobile sechestrate. În acest scop, instanţa de judecată fixează un termen, care nu poate fi mai scurt de 10 zile, la care sunt citate părţile, precum şi custodele bunurilor, atunci când a fost desemnat unul. (2) La termenul fixat se pune în discuţia părţilor, în şedinţă publică, valorificarea bunurilor mobile sechestrate şi li se pune în vedere faptul că au dreptul de a face observaţii sau cereri legate de acestea. Lipsa părţilor legal citate nu împiedică desfăşurarea procedurii. (3) Asupra valorificării	Spre deosebire de reglementarea anterioară procedura prevăzută în cuprinsul acestei dispoziţii legale se va desfăşura în camera de consiliu. De asemenea, se statuează expres participarea obligatorie a procurorului.

pune în vedere că au dreptul de a face observaţii sau cereri legate de acestea. Lipsa părţilor legal citate nu împiedică desfăşurarea procedurii. (3) Asupra valorificării bunurilor mobile sechestrate, precum şi cu privire la cererile prevăzute la alin. (2), instanţa de judecată dispune prin încheiere motivată. Încheierea instanţei este definitivă.	bunurilor mobile sechestrate, precum şi cu privire la cererile prevăzute la alin. 2, instanţa de judecată dispune prin încheiere. Încheierea instanţei este definitivă.	
ART. 252^4 **Contestarea modului de valorificare a bunurilor mobile sechestrate** (1) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a încheierii prevăzute de art. 252^2 alin. (3) sau a hotărârii judecătoreşti de valorificare a bunurilor mobile sechestrate, prevăzută de art. 252^2 alin. (7) sau art. 252^3 alin. (3), suspectul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, custodele, orice altă persoană interesată, precum şi procurorul pot formula, în cursul	ART. 168^4 **Contestarea modului de valorificare a bunurilor mobile sechestrate** (1) Împotriva modului de ducere la îndeplinire a ordonanţei sau, după caz, a încheierii de valorificare a bunurilor mobile sechestrate învinuitul sau inculpatul, partea responsabilă civilmente, custodele, precum şi orice altă persoană interesată pot formula, în cursul procesului penal, plângere la instanţa competentă să soluţioneze cauza în primă instanţă. (2) Plângerea prevăzută la alin. 1 se face în termen de 15 zile de la îndeplinirea actului	Se prevede expres posibilitatea procurorului de a contesta modul de aducere la îndeplinire a hotărârilor prin care se dispune valorificarea bunurilor mobile sechestrate. Nu se constată alte modificări.

procesului penal, contestaţie la instanţa competentă să soluţioneze cauza în primă instanţă. (2) Contestaţia prevăzută la alin. (1) se face în termen de 15 zile de la îndeplinirea actului contestat. (3) Instanţa soluţionează contestaţia de urgenţă şi cu precădere, în şedinţă publică, cu citarea părţilor, prin încheiere definitivă. (4) După soluţionarea definitivă a procesului penal, dacă nu s-a făcut contestaţie împotriva modului de aducere la îndeplinire a încheierii sau a hotărârii judecătoreşti de valorificare a bunurilor mobile sechestrate prevăzute la alin. (1), se poate face contestaţie potrivit legii civile.	contestat. (3) Instanţa soluţionează plângerea de urgenţă şi cu precădere, în şedinţă publică, cu citarea părţilor, prin încheiere definitivă. (4) După soluţionarea definitivă a procesului penal, dacă nu s-a făcut plângere împotriva modului de ducere la îndeplinire a ordonanţei sau, după caz, a încheierii de valorificare a bunurilor mobile sechestrate, se poate face contestaţie potrivit legii civile.	
ART. 253 **Procesul-verbal de sechestru şi notarea sau înscrierea ipotecară** (1) Organul care aplică sechestrul încheie un proces-verbal despre toate actele efectuate potrivit art. 252, descriind în amănunt bunurile sechestrate, cu	ART. 166 **Procesul-verbal de sechestru şi inscripţia ipotecară** (1) Organul care aplică sechestrul încheie proces-verbal despre toate actele efectuate potrivit art. 165, descriind amănunţit bunurile sechestrate, cu indicarea valorii lor. În procesul-verbal se arată bunurile	Nu se constată modificări.

indicarea valorii lor. În procesul-verbal se arată şi bunurile exceptate de lege de la urmărire, potrivit dispoziţiilor art. 249 alin. (8), găsite la persoana căreia i s-a aplicat sechestru. De asemenea, se consemnează obiecţiile suspectului sau inculpatului ori ale părţii responsabile civilmente, precum şi cele ale altor persoane interesate. (2) În procesul-verbal prevăzut la alin. (1) se menţionează şi faptul că părţile au fost încunoştinţate că: a) pot solicita valorificarea bunului sau bunurilor sechestrate, în temeiul art. 252^1 alin. (1); b) în cursul procesului penal, înainte de pronunţarea unei hotărâri definitive, bunurile mobile asupra cărora s-a instituit sechestrul asigurător pot fi valorificate de către organul judiciar, chiar şi fără consimţământul proprietarului, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 252^1 alin. (2). (3) Un exemplar al	exceptate de lege de la urmărire, găsite la persoana căreia i s-a aplicat sechestru. De asemenea, se consemnează obiecţiile părţilor sau ale altor persoane interesate. (1^1) În procesul-verbal prevăzut la alin. 1 se menţionează şi faptul că părţile au fost încunoştinţate că: a) pot solicita valorificarea bunului sau bunurilor sechestrate, în temeiul art. 168^1 alin. 1; b) în cursul procesului penal, înainte de pronunţarea unei hotărâri judecătoreşti, bunurile mobile asupra cărora s-a instituit sechestrul asigurător pot fi valorificate de către organul judiciar, chiar şi fără consimţământul proprietarului, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 168^1 alin. 2. (2) Un exemplar de pe procesul-verbal se lasă persoanei căreia i s-a aplicat sechestrul, iar în lipsă, celor cu care locuieşte, administratorului, portarului, ori celui care în mod obişnuit îl înlocuieşte sau unui vecin. În cazul când parte din bunuri ori totalitatea lor au fost predate unui custode, se lasă acestuia o copie de pe procesul-verbal. Un exemplar se înaintează şi organului care a	

procesului-verbal prevăzut la alin. (1) se lasă persoanei asupra bunurilor căreia s-a aplicat sechestrul, iar în lipsa acesteia, celor cu care locuieşte, administratorului, portarului sau celui care în mod obişnuit îl înlocuieşte ori unui vecin. În cazul când o parte din bunuri sau totalitatea lor au fost predate unui custode, se lasă acestuia o copie de pe procesul-verbal. Un exemplar se înaintează şi organului judiciar care a dispus luarea măsurii asigurătorii, în termen de 24 de ore de la încheierea procesului-verbal. (4) Pentru bunurile imobile sechestrate, procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată care a dispus instituirea sechestrului cere organului competent notarea ipotecară asupra bunurilor sechestrate, anexând copie de pe ordonanţa sau încheierea prin care s-a dispus sechestrul şi un exemplar al procesului-verbal de sechestru. (5) Prevederile alin. (4) se aplică în mod corespunzător	dispus luarea măsurii asigurătorii, în termen de 24 de ore de la încheierea procesului-verbal. (3) Pentru bunurile imobile sechestrate, organul care a dispus instituirea sechestrului cere organului competent luarea inscripţiei ipotecare asupra bunurilor sechestrate, anexând copii de pe actul prin care s-a dispus sechestrul şi un exemplar al procesului-verbal de sechestru.	

şi cu privire la dispunerea înscrierii ipotecare asupra bunurilor mobile.		
ART. 254 **Poprirea** (1) Sumele de bani datorate cu orice titlu suspectului ori inculpatului sau părţii responsabile civilmente de către o a treia persoană ori de către cel păgubit sunt poprite în mâinile acestora, în limitele prevăzute de lege, de la data primirii ordonanţei sau încheierii prin care se înfiinţează sechestrul. (2) Sumele de bani prevăzute la alin. (1) vor fi consemnate de către debitori, după caz, la dispoziţia organului judiciar care a dispus poprirea sau a organului de executare, în termen de 5 zile de la scadenţă, recipisele urmând a fi predate procurorului, judecătorului de cameră preliminară ori instanţei de judecată în termen de 24 de ore de la consemnare.	ART. 167 **Poprirea** Sumele de bani datorate cu orice titlu învinuitului, inculpatului sau părţii responsabile civilmente de către o a treia persoană, ori de către cel păgubit, sunt poprite în mâinile acestora şi în limitele prevăzute de lege, de la data primirii actului prin care se înfiinţează sechestrul. Aceste sume vor fi consemnate de debitori, după caz, la dispoziţia organului care a dispus poprirea sau a organului de executare, în termen de 5 zile de la scadenţă, recipisele urmând a fi predate aceluiaşi organ în 24 de ore de la consemnare.	Nu se constată modificări.
ART. 255 **Restituirea lucrurilor** (1) Dacă procurorul sau judecătorul de drepturi şi libertăţi, în cursul urmăririi	ART. 169 **Restituirea lucrurilor** (1) Dacă procurorul sau instanţa de judecată constată că lucrurile ridicate de la învinuit	Se constată modificări privind organele competente să dispună restituirea lucrurilor. Astfel, în cursul urmăririi penale această măsură poate fi dispusă de procuror sau de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, în cursul procedurii de cameră preliminară de judecătorul de cameră preliminară, iar în cursul judecăţii de instanţa de judecată. Restituirea lucrurilor se poate face din oficiu sau la cerere.

penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecăţii, constată, la cerere sau din oficiu, că lucrurile ridicate de la suspect ori inculpat sau de la orice persoană care le-a primit spre a le păstra sunt proprietatea persoanei vătămate sau a altei persoane ori au fost luate pe nedrept din posesia sau deţinerea acestora, dispune restituirea acestor lucruri. Dispoziţiile art. 250 se aplică în mod corespunzător. (2) Restituirea lucrurilor ridicate are loc numai dacă prin aceasta nu sunt îngreunate stabilirea situaţiei de fapt şi justa soluţionare a cauzei şi cu obligaţia pentru cel căruia îi sunt restituite să le păstreze până la pronunţarea unei soluţii definitive în procesul penal.	ori inculpat, sau de la orice persoană care le-a primit spre a le păstra, sunt proprietatea persoanei vătămate ori au fost luate pe nedrept din posesia sau deţinerea sa, dispune restituirea acestor lucruri persoanei vătămate. Orice altă persoană care pretinde un drept asupra lucrurilor ridicate poate cere, potrivit dispoziţiilor art. 168, stabilirea acestui drept şi restituirea. (2) Restituirea lucrurilor ridicate are loc numai dacă prin aceasta nu se stinghereşte aflarea adevărului şi justa soluţionare a cauzei şi cu obligaţia pentru cel căruia îi sunt restituite să le păstreze până la rămânerea definitivă a hotărârii.	
ART. 256 **Restabilirea situaţiei anterioare** Instanţa de judecată, în cursul judecăţii, poate lua măsuri de restabilire a situaţiei anterioare	ART. 170 **Restabilirea situaţiei anterioare** Procurorul sau instanţa de judecată poate lua măsuri de restabilire a situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunii, când	Se constată modificări referitor la organul judiciar abilitat să ia măsuri de restabilire a situaţiei anterioare, acesta fiind doar instanţa de judecată.

săvârşirii infracţiunii, când schimbarea acelei situaţii a rezultat din comiterea infracţiunii, iar restabilirea este posibilă.	schimbarea acelei situaţii a rezultat în mod vădit din comiterea infracţiunii, iar restabilirea este posibilă.	
Art. 257 **Modul de citare** (1) Chemarea unei persoane în faţa organului de urmărire penală sau a instanţei de judecată se face prin citaţie scrisă. Citarea se poate face şi prin notă telefonică sau telegrafică, încheindu-se în acest sens un **proces-verbal**. (2) Comunicarea citaţiilor şi a tuturor actelor de procedură se va face, din oficiu, prin agenţii procedurali ai organelor judiciare sau prin orice alt salariat al acestora, prin intermediul poliţiei locale ori prin serviciul poştal sau de curierat. (3) Persoanele prevăzute la alin. (2) sunt obligate să îndeplinească procedura de citare şi să comunice dovezile de îndeplinire a acesteia înainte de termenul de citare stabilit de organul judiciar. (4) În cazul prevăzut la art.	**Art. 175** **Modul de citare** (1)Chemarea unei persoane în faţa organului de urmărire penală sau a instanţei de judecată se face prin citaţie scrisă. Citarea se poate face şi prin notă telefonică sau telegrafică. (2)Citaţiile se înmânează de agenţi anume însărcinaţi cu îndeplinirea acestei atribuţii sau prin mijlocirea serviciului poştal.	Art. 257 N.C.proc.pen. reia art. 175 C.p.p. Elemente de noutate: Alin. (1) consacră obligativitatea procesului-verbal care să consemneze citarea prin notă telefonică sau telegrafică. Alin. (2) - (5) diversifică modalităţile de transmitere a citaţiilor: orice salariat al organelor judiciare, poliţie, curierat, poştă electronică (cu acord). Este reglementată situaţia particulară prev. de art. 80 – prin reprezentantul legal sau printr-o publicaţie de circulaţie naţională. Citarea minorului se face prin intermediul părinţilor sau al tutorelui [alin. (6)]. Persoanei prezente i se poate face comunicarea citaţie oral (cu proces-verbal). Alin. (8) impune protecţia datelor personale, citarea şi comunicarea actelor procedurale realizându-se în plic închis.

80, persoanele vătămate şi părţile civile pot fi citate prin reprezentantul legal sau printr-o publicaţie de circulaţie naţională. (5) Citarea se poate realiza şi prin intermediul **poştei electronice** sau prin orice alt sistem de mesagerie electronică, cu acordul persoanei citate. (6) Minorul cu o vârstă mai mică de 16 ani va fi citat, prin intermediul părinţilor sau al tutorelui, cu excepţia cazului în care acest lucru nu este posibil. (7) Organul judiciar poate comunica şi oral persoanei prezente termenul următor, aducându-i la cunoştinţă consecinţele neprezentării. În cursul urmăririi penale, aducerea la cunoştinţă a termenului se menţionează într-un proces-verbal, care se semnează de către persoana astfel citată. (8) Citarea şi comunicarea actelor procedurale se fac **în plic închis**, care va purta menţiunea "Pentru justiţie. A se înmâna cu prioritate".		
Art. 258 **Conţinutul citaţiei** (1) Citaţia este individuală şi trebuie să cuprindă	**Art. 176** **Conţinutul citaţiei** (1)Citaţia este individuală şi trebuie să cuprindă următoarele	Art. 258 din N.C.proc.pen. reia art. 176 din actualul Cod, cu câteva precizări suplimentare: - menţiunea că partea citată poate consulta dosarul aflat la parchet - citaţia comunicată suspectului sau inculpatului conţine detalii suplimentare.

următoarele: a) denumirea organului de urmărire penală sau a instanţei de judecată care emite citaţia, sediul său, data emiterii şi numărul dosarului; b) numele şi prenumele celui citat, calitatea în care este citat şi indicarea obiectului cauzei; c) adresa celui citat; d) ora, ziua, luna şi anul, locul de înfăţişare, precum şi invitarea celui citat să se prezinte la data şi locul indicate; e) menţiunea că partea citată are dreptul la un avocat cu care să se prezinte la termenul fixat; f) dacă este cazul, menţiunea că, potrivit art. 90 sau art. 93 alin. (4), apărarea este obligatorie, iar în cazul în care partea nu îşi alege un avocat, care să se prezinte la termenul fixat, i se va desemna un avocat din oficiu; g) menţiunea că partea citată poate, în vederea exercitării dreptului la apărare, să consulte dosarul aflat la arhiva instanţei sau a parchetului; h) consecinţele	menţiuni: a) denumirea organului de urmărire penală sau a instanţei de judecată care emite citaţia, sediul său, data emiterii şi numărul dosarului; b) numele, prenumele celui citat, calitatea în care este citat şi indicarea obiectului cauzei; c) adresa celui citat, care trebuie să cuprindă în oraşe şi municipii: localitatea, judeţul, strada, numărul şi apartamentul unde locuieşte, iar în comune: judeţul, comuna şi satul. În citaţie se menţionează, când este cazul, orice alte date necesare pentru stabilirea adresei celui citat; d) ora, ziua, luna şi anul, locul de înfăţişare, precum şi invitarea celui citat să se prezinte la data şi locul indicate, cu arătarea consecinţelor legale în caz de neprezentare; e) că partea citată are dreptul la un apărător cu care să se prezinte la termenul fixat; f) că potrivit art. 171 alin. 2 şi 3 apărarea este obligatorie, iar în cazul în care partea nu îşi alege un apărător, cu care să se prezinte la termenul fixat, i se va desemna un apărător din oficiu; g) că partea citată poate, în vederea exercitării dreptului la apărare, să consulte dosarul	

neprezentării în faţa organului judiciar. (2) Citaţia transmisă suspectului sau inculpatului trebuie să cuprindă încadrarea juridică şi denumirea infracţiunii de care este acuzat, atenţionarea că, în caz de neprezentare, poate fi adus cu mandat de aducere. (3) Citaţia se semnează de cel care o emite.	aflat la arhiva instanţei. (2)Citaţia se semnează de cel care o emite.	
Art. 259 **Locul de citare** (1) Suspectul, inculpatul, părţile în proces, precum şi alte persoane se citează la adresa unde locuiesc, iar dacă aceasta nu este cunoscută, la adresa locului lor de muncă, prin serviciul de personal al unităţii la care lucrează. (2) Suspectul sau inculpatul are obligaţia de a comunica în termen de cel mult 3 zile organului judiciar schimbarea adresei unde locuieşte. Suspectul sau inculpatul este informat cu privire la această obligaţie în cadrul audierii şi cu privire la consecinţele nerespectării obligaţiei. (3) Suspectul sau inculpatul care a indicat, printr-o	**Art. 177** **Locul de citare** (1) Învinuitul sau inculpatul se citează la adresa unde locuieşte, iar dacă aceasta nu este cunoscută, la adresa locului său de muncă, prin serviciul de personal al unităţii la care lucrează. (2) Dacă printr-o declaraţie dată în cursul procesului penal învinuitul sau inculpatul a indicat un alt loc pentru a fi citat, el este citat la locul indicat. (3) În caz de schimbare a adresei arătată în declaraţia învinuitului sau inculpatului, acesta este citat la noua sa adresă, numai dacă a încunoştinţat organul de urmărire penală ori instanţa de judecată de schimbarea intervenită, sau dacă organul judiciar apreciază pe baza datelor obţinute potrivit art. 180	Art. 259 din N.C.proc.pen. reia art. 177 din actualul Cod, cu unele modificări şi completări: Alin. (2) stipulează obligaţia suspectului/inculpatului de a comunica în termen de 3 zile schimbarea adresei unde locuieşte. Alin. (4) introduce posibilitatea citării suspectului/inculpatului la domiciliul avocatului ales, dacă nu s-a prezentat după prima citare. Alin. (5) stabileşte locul de citare a suspectului/inculpatului cu domiciliul necunoscut la sediul organului judiciar [in art. 177 alin. (4) din actualul Cod, citarea acestuia se face la sediul consiliului local]. Alin. (9) – (11) reglementează citarea în străinătate. Alin. (13) reglementează citarea prin poştă electronică.

declaraţie dată în cursul procesului penal, un alt loc pentru a fi citat este citat la locul indicat. (4) Suspectul sau inculpatul poate fi citat la sediul avocatului ales, dacă nu s-a prezentat după prima citare legal îndeplinită. (5) Dacă nu se cunosc nici adresa unde locuieşte suspectul sau inculpatul şi nici locul său de muncă, la sediul organului judiciar se afişează o înştiinţare care trebuie să cuprindă: a) anul, luna, ziua şi ora când a fost făcută; b) numele şi prenumele celui care a făcut afişarea şi funcţia acestuia; c) numele, prenumele şi domiciliul sau, după caz, reşedinţa, respectiv sediul celui citat; d) numărul dosarului în legătură cu care se face înştiinţarea şi denumirea organului judiciar pe rolul căruia se află dosarul; e) menţiunea că înştiinţarea se referă la actul procedural al citaţiei; f) menţiunea termenului stabilit de organul judiciar care a emis citaţia în care destinatarul este în drept să	că s-a produs o schimbare de adresă. (4) Dacă nu se cunoaşte adresa unde locuieşte învinuitul sau inculpatul şi nici locul său de muncă, citaţia se afişează la sediul consiliului local în a cărui rază teritorială s-a săvârşit infracţiunea. Când activitatea infracţională s-a desfăşurat în mai multe locuri, citaţia se afişează la sediul consiliului local în a cărui rază teritorială se află organul care efectuează urmărirea penală. (5) Bolnavii aflaţi în spital sau într-o casă de sănătate se citează prin administraţia acestora. (6) Deţinuţii se citează la locul de deţinere, prin administraţia acestuia. (7) Militarii se citează la unitatea din care fac parte, prin comandantul acesteia. (8) Dacă învinuitul sau inculpatul locuieşte în străinătate, citarea se face potrivit normelor de drept internaţional penal aplicabile în relaţia cu statul solicitat, în condiţiile legii. În absenţa unei asemenea norme sau în cazul în care instrumentul juridic internaţional aplicabil o permite, citarea se face prin scrisoare recomandată. În acest caz, avizul de primire a scrisorii	

se prezinte la organul judiciar pentru a i se comunica citaţia; g) menţiunea că, în cazul în care destinatarul nu se prezintă pentru comunicarea citaţiei în interiorul termenului prevăzut la lit. f), citaţia se consideră comunicată la împlinirea acestui termen; h) semnătura celui care a afişat înştiinţarea. (6) Bolnavii sau persoanele aflate, după caz, în spitale, aşezăminte medicale ori de asistenţă socială se citează prin administraţia acestora. (7) Persoanele private de libertate se citează la locul de deţinere, prin administraţia acestuia. (7[1]) Militarii se citează la unitatea din care fac parte, prin comandantul acesteia. (8) Pentru persoanele care alcătuiesc echipajul unei nave maritime sau fluviale, aflate în cursă, citarea se face la căpitănia portului unde este înregistrată nava. (9) Dacă suspectul sau inculpatul locuieşte în străinătate, citarea se face, pentru primul termen, potrivit normelor de drept internaţional penal	recomandate, semnat de destinatar, sau refuzul de primire a acesteia ţine loc de dovadă a îndeplinirii procedurii de citare. (8[1]) La stabilirea termenului pentru înfăţişarea învinuitului sau inculpatului aflat în străinătate, se ţine seama de normele internaţionale aplicabile în relaţia cu statul pe teritoriul căruia se află învinuitul sau inculpatul, iar în lipsa unor asemenea norme, de necesitatea ca citaţia în vederea înfăţişării să fie primită cel mai târziu cu 40 de zile înainte de ziua stabilită pentru înfăţişare. (9) Citarea altor persoane decât învinuitul sau inculpatul se face potrivit dispoziţiilor din prezentul articol. Unităţile la care se referă art. 145 din Codul penal şi alte persoane juridice se citează la sediul acestora, iar în cazul neidentificării sediului, citaţia se afişează la sediul consiliului local în a cărui rază teritorială s-a săvârşit infracţiunea.	

aplicabile în relaţia cu statul solicitat, în condiţiile legii. În absenţa unei asemenea norme sau în cazul în care instrumentul juridic internaţional aplicabil o permite, citarea se face prin scrisoare recomandată. În acest caz, avizul de primire a scrisorii recomandate, semnat de destinatar, sau refuzul de primire a acesteia ţine loc de dovadă a îndeplinirii procedurii de citare. Pentru primul termen de judecată, suspectul sau inculpatul va fi înştiinţat prin citaţie că are obligaţia de a indica o adresă pe teritoriul României, o adresă de poştă electronică sau mesagerie electronică, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul. În cazul în care nu se conformează, comunicările i se vor face prin scrisoare recomandată, recipisa de predare la poşta română a scrisorii, în cuprinsul căreia vor fi menţionate actele care se expediază, ţinând loc de dovadă de îndeplinire a procedurii. (10) Personalul misiunilor		

diplomatice, al oficiilor consulare şi cetăţenii români trimişi să lucreze în cadrul organizaţiilor internaţionale, membrii de familie care locuiesc cu ei, cât timp se află în străinătate, precum şi cetăţenii români aflaţi în străinătate în interes de serviciu, inclusiv membrii de familie care îi însoţesc, se citează prin intermediul unităţilor care i-au trimis în străinătate. (11) La stabilirea termenului pentru înfăţişarea suspectului sau inculpatului aflat în străinătate se ţine seama de normele internaţionale aplicabile în relaţia cu statul pe teritoriul căruia se află suspectul sau inculpatul, iar în lipsa unor asemenea norme, de necesitatea ca citaţia în vederea înfăţişării să fie primită cel mai târziu cu 30 de zile înainte de ziua stabilită pentru înfăţişare. (12) Instituţiile, autorităţile publice şi alte persoane juridice se citează la sediul acestora, iar în cazul neidentificării sediului, se aplică în mod corespunzător dispoziţiile alin. (5).		

(13) Citarea prin intermediul poştei electronice sau al unui sistem de mesagerie electronică se face la adresa electronică ori la coordonatele care au fost indicate în acest scop organului judiciar de către persoana citată sau de către reprezentantul ei.		
Art. 260 **Înmânarea citaţiei** (1) Citaţia se înmânează, oriunde este găsit, personal celui citat, care va semna dovada de primire. (2) Dacă persoana citată refuză să primească citaţia, persoana însărcinată să comunice citaţia va afişa pe uşa destinatarului o **înştiinţare,** încheind un proces-verbal cu privire la împrejurările constatate. Înştiinţarea trebuie să cuprindă: a) anul, luna, ziua şi ora când afişarea a fost făcută; b) numele şi prenumele celui care a făcut afişarea şi funcţia acestuia; c) numele, prenumele şi domiciliul sau, după caz, reşedinţa, respectiv sediul celui înştiinţat; d) numărul dosarului în	**Art. 178** **Înmânarea citaţiei** (1) Citaţia se înmânează personal celui citat, care va semna dovada de primire. (2) Dacă persoana citată nu vrea să primească citaţia, sau primind-o nu voieşte sau nu poate să semneze dovada de primire, agentul lasă **citaţia** celui citat ori, în cazul refuzului de primire, o afişează pe uşa locuinţei acestuia, încheind despre aceasta proces-verbal. (2^1) În cazul în care scrisoarea recomandată prin care se citează un învinuit sau inculpat care locuieşte în străinătate nu poate fi înmânată datorită refuzului primirii ei sau din orice alt motiv, precum şi în cazul în care statul destinatarului nu permite citarea prin poştă a cetăţenilor săi, citaţia se va afişa la sediul parchetului sau al instanţei, după caz.	Art. 260 N.C.proc.pen. Elemente de noutate: -alin. (2) – în cazul refuzului primirii citației, pe uşa destinatarului se va afișa o **înștiințare** (în reglementarea actuală se afișează citația). -alin. (2^1) – despre refuzul sau incapacitatea de a semna dovada de primire se întocmește un proces-verbal. -alin. (4) – în anumite condiții, citația se poate realiza și prin intermediul autorităților competente ale statului străin.

legătură cu care se face înştiinţarea şi denumirea organului judiciar pe rolul căruia se află dosarul, cu indicarea sediului acestuia; e) menţiunea că înştiinţarea se referă la actul procedural al citaţiei; f) menţiunea termenului stabilit de organul judiciar care a emis citaţia în care destinatarul este în drept să se prezinte la organul judiciar pentru a i se comunica citaţia; g) menţiunea că, în cazul în care destinatarul nu se prezintă pentru comunicarea citaţiei în interiorul termenului prevăzut la lit. f), citaţia se consideră comunicată la împlinirea acestui termen; h) semnătura celui care a afişat înştiinţarea. (2[1]) Dacă persoana citată, primind citaţia, refuză sau nu poate să semneze dovada de primire, persoana însărcinată să comunice citaţia încheie despre aceasta proces-verbal. (3) În cazul în care scrisoarea recomandată prin care se citează un suspect sau inculpat care	(3) Când citarea se face potrivit art. 177 alin. 1 partea finală, alin. 5, 6 şi 7, unităţile acolo arătate sunt obligate a înmâna de îndată citaţia persoanei citate sub luare de dovadă, certificându-i semnătura sau arătând motivul pentru care nu s-a putut obţine semnătura acesteia. Dovada este predată agentului procedural, iar acesta o înaintează organului de urmărire penală sau instanţei de judecată care a emis citaţia. (4) Citaţia destinată unei unităţi dintre cele la care se referă art. 145 din Codul penal sau altei persoane juridice se predă la registratură sau funcţionarului însărcinat cu primirea corespondenţei. Dispoziţiile alin. 2 se aplică în mod corespunzător.	

locuieşte în străinătate nu poate fi înmânată, precum şi în cazul în care statul destinatarului nu permite citarea prin poştă, citaţia se va afişa la sediul parchetului sau al instanţei, după caz. (4) Citarea se poate realiza şi prin intermediul autorităţilor competente ale statului străin dacă: a) adresa celui citat este necunoscută sau inexactă; b) nu a fost posibilă trimiterea citaţiei prin intermediul poştei; c) dacă citarea prin poştă a fost ineficientă sau necorespunzătoare. (5) Când citarea se face potrivit art. 259 alin. (6) - (8), unităţile acolo arătate sunt obligate a înmâna de îndată citaţia persoanei citate sub luare de dovadă, certificându-i semnătura sau arătând motivul pentru care nu s-a putut obţine semnătura acesteia. Dovada este predată agentului procedural, iar acesta o înaintează organului de urmărire penală sau instanţei de judecată care a emis citaţia. (6) Citaţia destinată unei instituţii sau autorităţi		

publice ori altei persoane juridice se predă la registratură sau funcţionarului însărcinat cu primirea corespondenţei. Dispoziţiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător. (7) Când citarea se realizează potrivit art. 257 alin. (5), persoana care realizează citarea întocmeşte un proces-verbal.		
Art. 261 **Înmânarea citaţiei altor persoane** (1) Dacă persoana citată nu se află acasă, agentul înmânează citaţia soţului, unei rude sau oricărei persoane care locuieşte cu ea ori care în mod obişnuit îi primeşte corespondenţa. Citaţia nu poate fi înmânată unui minor sub 14 ani sau unei persoane lipsite de discernământ. (2) Dacă persoana citată locuieşte într-un imobil cu mai multe apartamente sau într-un hotel, în lipsa persoanelor arătate la alin. (1), citaţia se predă administratorului, portarului ori celui care în mod obişnuit îl înlocuieşte. (3) Persoana care primeşte	**Art. 179** **Înmânarea citaţiei altor persoane** (1)Dacă persoana citată nu se află acasă, agentul înmânează citaţia soţului, unei rude sau oricărei persoane care locuieşte cu ea, ori care în mod obişnuit îi primeşte corespondenţa. Citaţia nu poate fi înmânată unui minor sub 14 ani sau unei persoane lipsite de uzul raţiunii. (2)Dacă persoana citată locuieşte într-un imobil cu mai multe apartamente sau într-un hotel, în lipsa persoanelor arătate în alin. 1, citaţia se predă administratorului, portarului ori celui care în mod obişnuit îl înlocuieşte. (3)Persoana care primeşte citaţia semnează dovada de primire, iar agentul, certificând identitatea şi semnătura, încheie	Art. 261 N.C.proc.pen. reia art. 179 C.p.p. Elemente de noutate: -alin. (4) – se afișează pe ușa locuinței o **înștiințare** (în reglementarea actuală, se afișează citația).

citaţia semnează dovada de primire, iar agentul, certificând identitatea şi semnătura, încheie proces-verbal. Dacă aceasta refuză sau nu poate semna dovada de primire, agentul afişează citaţia pe uşa locuinţei, încheind proces-verbal. (4) În lipsa persoanelor arătate la alin. (1) şi (2), agentul este obligat să se intereseze când poate găsi persoana citată pentru a-i înmâna citaţia. Când persoana citată nu poate fi găsită, agentul afişează pe uşa locuinţei persoanei citate o **înştiinţare** care trebuie să cuprindă: a) anul, luna, ziua şi ora când depunerea sau, după caz, afişarea a fost făcută; b) numele şi prenumele celui care a făcut afişarea şi funcţia acestuia; c) numele, prenumele şi domiciliul sau, după caz, reşedinţa, respectiv sediul celui înştiinţat; d) numărul dosarului în legătură cu care se face înştiinţarea şi denumirea organului judiciar pe rolul căruia se află dosarul, cu indicarea sediului acestuia; e) menţiunea că înştiinţarea	proces-verbal. Dacă aceasta nu voieşte sau nu poate semna dovada de primire, agentul afişează citaţia pe uşa locuinţei, încheind proces-verbal. (4)În lipsa persoanelor arătate în alin. 1 şi 2, agentul este obligat să se intereseze când poate găsi persoana citată pentru a-i înmâna citaţia. Când nici pe această cale nu se poate ajunge la înmânare, agentul afişează **citaţia** pe uşa locuinţei persoanei citate, încheind proces-verbal. (5)În cazul când persoana citată locuieşte într-un imobil cu mai multe apartamente sau într-un hotel, dacă în citaţie nu s-a indicat apartamentul ori camera în care locuieşte, agentul este obligat să facă investigaţii pentru a afla aceasta. Dacă investigaţiile au rămas fără rezultat, agentul afişează citaţia pe uşa principală a clădirii, încheind proces-verbal şi făcând menţiune despre împrejurările care au făcut imposibilă înmânarea citaţiei.	

se referă la actul procedural al citaţiei; f) menţiunea termenului stabilit de organul judiciar care a emis citaţia în care destinatarul este în drept să se prezinte la organul judiciar pentru a i se comunica citaţia; g) menţiunea că, în cazul în care destinatarul nu se prezintă pentru comunicarea citaţiei în interiorul termenului prevăzut la lit. f), citaţia se consideră comunicată la împlinirea acestui termen; h) semnătura celui care a afişat înştiinţarea. (5) În cazul când persoana citată locuieşte într-un imobil cu mai multe apartamente sau într-un hotel, dacă în citaţie nu s-a indicat apartamentul ori camera în care locuieşte, agentul este obligat să facă investigaţii pentru a afla aceasta. Dacă investigaţiile au rămas fără rezultat, agentul afişează citaţia pe uşa principală a clădirii, încheind proces-verbal şi făcând menţiune despre împrejurările care au făcut imposibilă înmânarea citaţiei.		

(6) Abrogat		
Art. 261[1] **Imposibilitatea de a comunica citaţia** Când comunicarea citaţiei nu se poate face, deoarece imobilul nu există, este nelocuit ori destinatarul nu mai locuieşte în imobilul respectiv, sau atunci când comunicarea nu poate fi făcută din alte motive asemănătoare, agentul întocmeşte un proces-verbal în care menţionează situaţiile constatate, pe care îl trimite organului judiciar care a dispus citarea.	**Art. 180** **Cercetări în vederea înmânării citaţiei** Dacă persoana citată şi-a schimbat adresa, agentul afişează citaţia pe uşa locuinţei arătate în citaţie şi se informează pentru aflarea noii adrese, menţionând în procesul verbal datele obţinute.	În cazul imposibilității comunicării citației, agentul întocmește un proces-verbal pe care îl trimite organului judiciar.
Art. 262 **Dovada de primire şi procesul-verbal de predare a citaţiei** (1) Dovada de primire a citaţiei trebuie să cuprindă numărul dosarului, denumirea organului de urmărire penală sau a instanţei care a emis citaţia, numele, prenumele şi calitatea persoanei citate, precum şi data pentru care este citată. De asemenea, trebuie să cuprindă data înmânării citaţiei, numele, prenumele, calitatea şi semnătura celui care înmânează citaţia,	**Art. 181** **Dovada de primire şi procesul-verbal de predare a citaţiei** (1)Dovada de primire a citaţiei trebuie să cuprindă numărul dosarului, denumirea organului de urmărire penală sau a instanţei care a emis citaţia, numele, prenumele şi calitatea persoanei citate, precum şi data pentru care este citată. De asemenea, trebuie să cuprindă data înmânării citaţiei, numele, prenumele, calitatea şi semnătura celui ce înmânează citaţia, certificarea de către acesta a identităţii şi semnăturii persoanei căreia i s-a înmânat citaţia, precum şi arătarea	Art. 262 N.C.proc.pen. reia art. 181 C.p.p. Elemente de noutate: -alin. (2) reglementează, în plus față de norma actuală ipoteza transmiterii electronice a unei citații.

certificarea de către acesta a identităţii şi semnăturii persoanei căreia i s-a înmânat citaţia, precum şi arătarea calităţii acesteia. (2) Ori de câte ori, cu prilejul predării, afişării sau transmiterii **electronice** a unei citaţii se încheie un proces-verbal, acesta va cuprinde în mod corespunzător şi menţiunile prevăzute la alin. (1). În situaţia în care citarea se realizează prin intermediul poştei electronice sau prin orice alt sistem de mesagerie electronică, la procesul-verbal se ataşează, dacă este posibil, dovada transmiterii acesteia.	calităţii acesteia. (2)Ori de câte ori cu prilejul predării sau afişării unei citaţii se încheie un proces-verbal, acesta va cuprinde în mod corespunzător şi menţiunile arătate în alineatul precedent.	
Art. 263 **Incidente privind citarea** (1) În cursul judecăţii, neregularitatea cu privire la citare este luată în considerare doar dacă partea lipsă la termenul la care s-a produs neregularitatea o invocă la termenul următor la care este prezentă sau legal citată, dispoziţiile privind sancţiunea nulităţii aplicându-se în mod corespunzător. (2) Cu excepţia situaţiei în	-	Art. 263 din N.C.proc.pen. reglementează termenul în care poate fi invocată neregularitatea cu privire la citație.

care prezenţa inculpatului este obligatorie, neregularitatea privind procedura de citare a unei părţi poate fi invocată de către procuror, de către celelalte părţi ori din oficiu numai la termenul la care ea s-a produs.		
Art. 264 **Comunicarea altor acte procedurale** (1) Comunicarea celorlalte acte de procedură se face potrivit dispoziţiilor prevăzute în prezentul capitol. (2) În cazul persoanelor private de libertate, comunicarea celorlalte acte de procedură se face prin fax sau prin orice alt mijloc de comunicare electronică disponibil la locul de detenţie.	**Art. 182** **Comunicarea altor acte procedurale** Comunicarea celorlalte acte de procedură se face potrivit dispoziţiilor prevăzute în prezentul capitol.	Art. 264 din N.C.proc.pen. reia art. 182 din C.p.p., în alin. (2) reglementându-se, în plus, și comunicarea celorlalte acte de procedură în cazul persoanelor private de libertate.
Art. 265 **Mandatul de aducere** (1) O persoană poate fi adusă în faţa organului de urmărire penală sau a instanţei de judecată pe baza unui mandat de aducere, dacă, fiind anterior citată, nu s-a prezentat, **în mod nejustificat,** iar ascultarea ori prezenţa ei	**Art. 183** **Mandatul de aducere** (1)O persoană poate fi adusă în faţa organului de urmărire penală sau a instanţei de judecată pe baza unui mandat de aducere, întocmit potrivit dispoziţiilor art. 176, dacă fiind anterior citată nu s-a prezentat, iar ascultarea ori prezenţa ei este necesară.	Art. 265 din N.C.proc.pen. reia art. 183 C.p.p., cu unele elemente de noutate: -alin. (1) extinde cazurile în care poate fi adusă cu mandat o persoană, adăugându-l pe acela în care nu a fost posibilă comunicarea corespunzătoare a citației și împrejurările indică o sustragere a persoanei de la primirea citației. Totodată, este condiționată aducerea cu mandat a unei persoane care nu s-a prezentat ori a fost citată (condiție: neprezentarea să fi fost *nejustificată*). -alin. (4) – dacă e necesară pătrunderea fără consimțământ într-un domiciliu sau sediu, în cursul urmăririi penale, mandatul de aducere este emis de către judecătorul de drepturi și libertăți, la cererea motivată a procurorului. -alin. (12) – se impune o limită maximă (8 ore) a duratei rămânerii la dispoziția organului a persoanei aduse cu mandat.

este necesară, **sau dacă nu a fost posibilă comunicarea corespunzătoare a citaţiei şi împrejurările indică fără echivoc că persoana se sustrage de la primirea citaţiei.** (2) Suspectul sau inculpatul poate fi adus cu mandat de aducere, chiar înainte de a fi fost chemat prin citaţie, dacă această măsură se impune în interesul rezolvării cauzei. (3) În cursul urmăririi penale mandatul de aducere se emite de către organul de urmărire penală, iar în cursul judecăţii de către instanţă. (4) În cazul în care pentru executarea mandatului de aducere este necesară pătrunderea fără consimţământ într-un domiciliu sau sediu, în cursul urmăririi penale mandatul de aducere poate fi dispus, la cererea motivată a procurorului, de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei	Învinuitul sau inculpatul poate fi adus cu mandat chiar înainte de a fi fost chemat prin citaţie, dacă organul de urmărire penală sau instanţa constată motivat că în interesul rezolvării cauzei se impune această măsură. (2)Persoanele aduse cu mandat, potrivit alin. 1 şi 2, nu pot rămâne la dispoziţia organului judiciar decât timpul strict necesar pentru audierea lor, în afară de cazul când s-a dispus reţinerea ori arestarea preventivă a acestora. (3)Persoana adusă cu mandat de aducere este ascultată de îndată de către organul judiciar.	

circumscripţie se află sediul parchetului din care face parte procurorul. (5) Cererea formulată de procuror, în cursul urmăririi penale, trebuie să cuprindă: a) motivarea îndeplinirii condiţiilor prevăzute la alin. (1) şi (2); b) indicarea infracţiunii care constituie obiectul urmăririi penale şi numele suspectului sau al inculpatului; c) indicarea adresei unde se află persoana pentru care se solicită emiterea mandatului de aducere. (6) Cererea prin care se solicită, în cursul urmăririi penale, emiterea unui mandat de aducere se soluţionează în camera de consiliu, fără citarea părţilor. (7) În cazul în care apreciază că cererea este întemeiată, judecătorul de drepturi şi libertăţi dispune motivat, prin încheiere definitivă, admiterea solicitării parchetului şi încuviinţarea aducerii persoanei solicitate, emiţând de îndată mandatul de aducere. (8) Mandatul de aducere		

emis de judecătorul de drepturi şi libertăţi trebuie să cuprindă: a) denumirea instanţei; b) data, ora şi locul emiterii; c) numele, prenumele şi calitatea persoanei care a emis mandatul de aducere; d) scopul pentru care a fost emis; e) numele persoanei care urmează a fi adusă cu mandat şi adresa unde locuieşte. În cazul suspectului sau inculpatului, mandatul de aducere trebuie să menţioneze infracţiunea care constituie obiectul urmăririi penale; f) indicarea temeiului şi motivarea necesităţii emiterii mandatului de aducere; g) menţiunea că mandatul de aducere poate fi folosit o singură dată; h) semnătura judecătorului şi ştampila instanţei. (9) În cazul în care judecătorul de drepturi şi libertăţi apreciază că nu sunt satisfăcute condiţiile prevăzute la alin. (1), (2) şi (4), dispune, prin încheiere definitivă, respingerea cererii, ca neîntemeiată. (10) Mandatul de aducere		

emis de organul de urmărire penală, în cursul urmăririi penale, sau de instanţă, în cursul judecăţii, trebuie să cuprindă, în mod corespunzător, menţiunile prevăzute la alin. (8). (11) Organul judiciar ascultă, de îndată, persoana adusă cu mandat de aducere sau, după caz, efectuează de îndată actul care a necesitat prezenţa acesteia. (12) Persoanele aduse cu mandat rămân la dispoziţia organului judiciar numai pe durata impusă de audiere sau de îndeplinirea actului procesual care a făcut necesară prezenţa lor**, dar nu mai mult de 8 ore,** în afară de cazul când s-a dispus reţinerea ori arestarea preventivă a acestora.		
Art. 266 **Executarea mandatului de aducere** (1) Mandatul de aducere se execută prin organele de cercetare penală ale poliţiei judiciare şi organele de ordine publică. Persoana căreia i se încredinţează executarea mandatului transmite mandatul	**Art. 184** **Executarea mandatului de aducere** (1) Mandatul de aducere se execută prin organele poliţiei, jandarmeriei sau poliţiei comunitare. (2) Dacă persoana arătată în mandatul de aducere nu poate fi adusă din motive de boală, cel însărcinat cu executarea	Art. 266 N.C.proc.pen. reia art. 184 C.p.p.; elemente de noutate: -alin. (1) – reglementează modalitatea constrângerii ca fiind o modalitate subsidiară -alin. (2) - reglementează pătrunderea fără consimțământ în locuința sau sediul oricărei persoane, pe baza mandatului emis de judecătorul de drepturi și libertăți. -alin. (3), (4) – procesul-verbal încheiat se comunică de îndată organului de urmărire penală sau instanței. -alin. (6) activitățile se consemnează într-un proces-verbal.

persoanei pentru care acesta a fost emis şi îi solicită să o însoţească. În cazul în care persoana indicată în mandat refuză să însoţească persoana care execută mandatul sau încearcă să fugă, aceasta va fi adusă prin constrângere. (2) În vederea executării mandatului emis de judecătorul de drepturi şi libertăţi sau de instanţa de judecată, organele prevăzute la alin. (1) pot pătrunde în locuinţa sau sediul oricărei persoane, în care există indicii că se află cel căutat, în cazul în care acesta refuză să coopereze, împiedică executarea mandatului sau pentru orice alt motiv temeinic justificat şi proporţional cu scopul urmărit. (3) Dacă persoana arătată în mandatul de aducere nu poate fi adusă din motive de boală, cel însărcinat cu executarea mandatului constată aceasta într-un proces-verbal, care se înaintează de îndată organului de urmărire penală sau, după caz, instanţei de judecată. (4) Dacă cel însărcinat cu	mandatului constată aceasta printr-un proces-verbal, care se înaintează de îndată organului de urmărire penală ori instanţei de judecată. (2^1) Dispoziţiile alin. 2 se aplică şi în cazul în care persoana arătată în mandat, cu excepţia învinuitului sau inculpatului, nu poate fi adusă din orice altă cauză. (3) Dacă cel însărcinat cu executarea mandatului de aducere nu găseşte persoana prevăzută în mandat la adresa indicată, face cercetări şi dacă acestea au rămas fără rezultat, încheie un proces-verbal care va cuprinde menţiuni despre cercetările făcute. (3[1]) Dacă învinuitul, inculpatul sau martorul refuză să se supună mandatului de aducere sau încearcă să fugă, va fi adus prin constrângere în faţa organelor de urmărire penală sau a instanţei de judecată. (4) Executarea mandatelor de aducere privind pe militari se face prin comandantul unităţii militare sau prin comandantul garnizoanei.	

executarea mandatului de aducere nu găseşte persoana prevăzută în mandat la adresa indicată, face cercetări şi, dacă acestea au rămas fără rezultat, încheie un proces-verbal care va cuprinde menţiuni despre cercetările făcute. Procesul-verbal se înaintează, de îndată, organului de urmărire penală sau, după caz, instanţei de judecată. (5) Executarea mandatelor de aducere privind pe militari se face prin comandantul unităţii militare sau prin poliţia militară. (6) Activităţile desfăşurate cu ocazia executării mandatului de aducere sunt consemnate într-un proces-verbal, care trebuie să cuprindă: a) numele, prenumele şi calitatea celui care îl încheie; b) locul unde este încheiat; c) menţiuni despre activităţile desfăşurate.		
Art. 267 **Accesul la bazele electronice de date** (1) În vederea realizării procedurii de citare, a	**Art. 184[1]** **Accesul la bazele electronice de date** (1)În vederea realizării procedurii de citare, a	Au fost menţinute dispoziţiile legii vechi privind accesul la datele electronice de date.

comunicării actelor de procedură sau a aducerii cu mandat la desfăşurarea procedurilor, procurorul sau instanţa au drept de acces direct la bazele electronice de date deţinute de organele administraţiei de stat. (2) Organele administraţiei de stat care deţin baze electronice de date sunt obligate să colaboreze cu procurorul sau cu instanţa de judecată în vederea asigurării accesului direct al acestora la informaţiile existente în bazele electronice de date, în condiţiile legii.	comunicării actelor de procedură sau a aducerii cu mandat la desfăşurarea procedurilor, procurorul sau instanţa are drept de acces direct la bazele electronice de date deţinute de organele administraţiei de stat. (2)Organele administraţiei publice care deţin baze electronice de date sunt obligate să colaboreze cu procurorul sau cu instanţa de judecată, în vederea asigurării accesului direct al acestora la informaţiile existente în bazele electronice de date.	
Art. 268 **Consecinţele nerespectării termenului** (1) Când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exerciţiul dreptului şi nulitatea actului făcut peste termen. (2) Când o măsură procesuală nu poate fi luată decât pe un anumit termen, expirarea acestuia atrage de drept încetarea efectului	**Art. 185** **Consecinţele nerespectării termenului** (1)Când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exerciţiul dreptului şi nulitatea actului făcut peste termen. (2)Când o măsură procesuală nu poate fi luată decât pe un anumit termen, expirarea acestuia atrage de drept încetarea efectului măsurii. (3)Pentru celelalte termene	Au fost menţinute dispoziţiile legii anterioare.

măsurii. (3) Pentru celelalte termene procedurale se aplică, în caz de nerespectare, dispoziţiile privitoare la nulităţi.	procedurale se aplică, în caz de nerespectare, dispoziţiile privitoare la nulităţi.	
Art. 269 **Calculul termenelor procedurale** (1) La calcularea termenelor procedurale se porneşte de la ora, ziua, luna sau anul prevăzut în actul care a provocat curgerea termenului, în afară de cazul când legea dispune altfel. (2) La calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se socoteşte ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlineşte. (3) Termenele socotite pe luni sau pe ani expiră, după caz, la sfârşitul zilei corespunzătoare a ultimei luni ori la sfârşitul zilei şi lunii corespunzătoare din ultimul an. Dacă această zi cade într-o lună care nu are zi corespunzătoare, termenul expiră în ultima zi a acelei luni. (4) Când ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârşitul primei zile	**Art. 186** **Calculul termenelor procedurale** (1)La calcularea termenelor procedurale se porneşte de la ora, ziua, luna sau anul menţionat în actul care a provocat curgerea termenului, afară de cazul când legea dispune altfel. (2)La calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se socoteşte ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlineşte. (3)Termenele socotite pe luni sau pe ani expiră, după caz, la sfârşitul zilei corespunzătoare a ultimei luni ori la sfârşitul zilei şi lunii corespunzătoare din ultimul an. Dacă această zi cade într-o lună ce nu are zi corespunzătoare, termenul expiră în ultima zi a acelei luni. (4)Când ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârşitul primei zile lucrătoare care urmează.	Au fost menţinute dispoziţiile legii anterioare.

lucrătoare care urmează.		
Art. 270 **Acte considerate ca făcute în termen** (1) Actul depus înăuntrul termenului prevăzut de lege la administraţia locului de deţinere ori la unitatea militară sau la oficiul poştal prin scrisoare recomandată este considerat ca făcut în termen. Înregistrarea sau atestarea făcută de către administraţia locului de deţinere pe actul depus, recipisa oficiului poştal, precum şi înregistrarea ori atestarea făcută de unitatea militară pe actul depus servesc ca dovadă a datei depunerii actului. (2) Dacă un act care trebuia făcut într-un anumit termen a fost comunicat sau transmis, din necunoaştere ori dintr-o greşeală vădită a expeditorului, înainte de expirarea termenului, unui organ judiciar care nu are competenţă, se consideră că a fost depus în termen, chiar dacă actul ajunge la organul judiciar competent după expirarea termenului fixat. (3) Cu excepţia căilor de atac, actul efectuat de	**Art. 187** **Acte considerate ca făcute în termen** (1)Actul depus înăuntrul termenului prevăzut de lege la administraţia locului de deţinere ori la unitatea militară sau la oficiul poştal prin scrisoare recomandată este considerat ca făcut în termen. Înregistrarea sau atestarea făcută de către administraţia locului de deţinere pe actul depus, recipisa oficiului poştal, precum şi înregistrarea ori atestarea făcută de unitatea militară pe actul depus, servesc ca dovadă a datei depunerii actului. (2)Cu excepţia căilor de atac, actul efectuat de procuror este considerat ca făcut în termen, dacă data la care a fost trecut în registrul de ieşire al parchetului este înăuntrul termenului cerut de lege pentru efectuarea actului.	Art. 270 N.C.proc.pen. reia art. 187 din C.p.p.; element de noutate: -alin. (2) – reglementează, în plus faţă de actualul cod, ipoteza actului comunicat in termen, însă adresat unui organ judiciar necompetent.

procuror este considerat ca făcut în termen dacă data la care a fost trecut în registrul de ieşire al parchetului este înăuntrul termenului cerut de lege pentru efectuarea actului.		
Art. 271 **Calculul termenelor în cazul măsurilor privative sau restrictive de drepturi** În calculul termenelor privind măsurile preventive **sau orice măsuri restrictive de drepturi,** ora sau ziua de la care începe şi cea la care se sfârşeşte termenul intră în durata acestuia.	**Art. 188** **Calcularea termenelor în cazul măsurilor preventive** În calcularea termenelor privind măsurile preventive, ora sau ziua de la care începe şi cea la care se sfârşeşte termenul intră în durata acestuia.	Modul de calcul al termenelor în cazul măsurilor privative de libertate se aplică și în cazul măsurilor restrictive de drepturi.
Art. 272 **Acoperirea cheltuielilor judiciare** (1) Cheltuielile necesare pentru efectuarea actelor de procedură, administrarea probelor, conservarea mijloacelor materiale de probă, onorariile avocaţilor, precum şi orice alte cheltuieli ocazionate de desfăşurarea procesului penal se acoperă din sumele avansate de stat sau plătite de părţi. (2) Cheltuielile judiciare prevăzute la alin. (1), avansate de stat, sunt	**Art. 189** **Acoperirea cheltuielilor judiciare** (1)Cheltuielile necesare pentru efectuarea actelor de procedură, administrarea probelor, conservarea mijloacelor materiale de probă, retribuirea apărătorilor, precum şi orice alte cheltuieli ocazionate de desfăşurarea procesului penal se acoperă din sumele avansate de stat sau plătite de părţi. (2)Cheltuielile judiciare prevăzute în alin. 1, avansate de stat, sunt cuprinse distinct, după caz, în bugetul de venituri şi cheltuieli al Ministerului Justiţiei, Ministerului Public şi	Au fost menţinute dispoziţiile legii anterioare.

cuprinse distinct, după caz, în bugetul de venituri şi cheltuieli al Ministerului Justiţiei, al Ministerului Public, precum şi **al altor ministere de resort.**	Ministerului Administraţiei şi Internelor.	
Art. 273 **Sumele cuvenite martorului, expertului şi interpretului** (1) Martorul, expertul şi interpretul chemaţi de organul de urmărire penală ori de instanţă au dreptul la restituirea cheltuielilor de transport, întreţinere, locuinţă şi a altor cheltuieli necesare, prilejuite de chemarea lor. (2) Martorul, expertul şi interpretul care sunt salariaţi au dreptul la venitul de la locul de muncă, pe durata lipsei de la serviciu pricinuite de chemarea la organul de urmărire penală sau la instanţă. (3) Martorul care nu este salariat, dar are venit din muncă, este îndreptăţit să primească o compensare. (4) Expertul şi interpretul au dreptul la o retribuţie pentru îndeplinirea însărcinării date, în cazurile şi în condiţiile prevăzute	**Art. 190** **Sumele cuvenite martorului, expertului şi interpretului** (1)Martorul, expertul şi interpretul chemaţi de organul de urmărire penală ori de instanţa de judecată au dreptul la restituirea cheltuielilor de transport, întreţinere, locuinţă şi altor cheltuieli necesare, prilejuite de chemarea lor. (2)Martorul, expertul şi interpretul care sunt salariaţi au dreptul şi la venitul de la locul de muncă, pe durata lipsei de la serviciu, pricinuită de chemarea la organul de urmărire penală sau la instanţa de judecată. (3)Martorul care nu este salariat, dar are venit din muncă, este îndreptăţit să primească şi o compensare. (4)Expertul şi interpretul au dreptul şi la o retribuţie pentru îndeplinirea însărcinării date, în cazurile şi condiţiile prevăzute prin dispoziţii legale. (5)Sumele acordate potrivit alin. 1, 3 şi 4 se plătesc pe baza dispoziţiilor luate de organul care a dispus chemarea şi în faţa	În ceea ce priveşte sumele cuvenite martorului, expertului sau interpretului, a fost îndepărtată dispoziţia privind plata acestor sume imediat după înfăţişare, în cazul martorului. Deşi a fost înlăturată dispoziţia privind plata venitului de la locul de muncă, pe durata lipsei de la serviciu, de către cel la care lucrează martorul, expertul sau interpretul, aceste sume vor fi avansate tot de către angajator, deoarece art. 273 alin.5 prevede că se plătesc din fondul special alocat pentru cheltuieli judiciare doar cheltuielile de transport, întreţinere, locuinţă şi alte cheltuieli necesare, compensarea pentru martorul care nu este salariat, dar are venit din muncă şi, respectiv, retribuţia pentru îndeplinirea însărcinării date de către expert şi interpret, în cazurile şi în condiţiile prevăzute de dispoziţiile legale.

prin dispoziţii legale. (5) Sumele acordate potrivit alin. (1), (3) şi (4) se plătesc pe baza dispoziţiilor luate de organul care a dispus chemarea şi în faţa căruia s-a prezentat martorul, expertul sau interpretul, din fondul cheltuielilor judiciare special alocat.	căruia s-a prezentat martorul, expertul sau interpretul, din fondul cheltuielilor judiciare special alocat. **Aceste sume se plătesc martorului imediat după înfăţişare, iar expertului şi interpretului, după ce şi-au îndeplinit însărcinările.** **(6)Suma care reprezintă venitul arătat în alin. 2 se plăteşte de cel la care lucrează martorul, expertul** sau interpretul.	
Art. 274 **Plata cheltuielilor avansate de stat în caz de renunţare la urmărirea penală, condamnare, amânarea aplicării pedepsei sau renunţarea la aplicarea pedepsei** (1) În caz de **renunţare la urmărirea penală,** condamnare**, amânare a aplicării pedepsei sau renunţare la aplicarea pedepsei,** inculpatul este obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, cu excepţia cheltuielilor privind avocaţii din oficiu şi interpreţii desemnaţi de organele judiciare, care rămân în sarcina statului. (2) Când sunt mai mulţi inculpaţi, procurorul sau, după caz, instanţa hotărăşte partea din cheltuielile	**Art. 191** **Plata cheltuielilor avansate de stat în caz de condamnare** (1)În caz de condamnare, inculpatul este obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, cu excepţia cheltuielilor privind interpreţii desemnaţi de organele judiciare, potrivit legii, precum şi în cazul în care s-a dispus acordarea de asistenţă gratuită, care rămân în sarcina statului. (2)Când sunt mai mulţi inculpaţi condamnaţi, instanţa hotărăşte partea din cheltuielile judiciare datorate de fiecare. La stabilirea acestei părţi se ţine seama, pentru fiecare dintre inculpaţi, de măsura în care a provocat cheltuielile judiciare. (3)Partea responsabilă civilmente, în măsura în care este obligată solidar cu inculpatul la repararea pagubei,	Art. 274 N.C.proc.pen. reia art. 191 C.p.p. Elemente de noutate -alin. (1) – extinde reglementarea actuală („în caz de condamnare”) cu alte trei cazuri: renunțarea la urmărirea penală, amânarea aplicării pedepsei și renunțarea la aplicarea pedepsei.

judiciare datorate de fiecare. La stabilirea acestei părţi se ţine seama, pentru fiecare dintre inculpaţi, de măsura în care a provocat cheltuielile judiciare. (3) Partea responsabilă civilmente, în măsura în care este obligată solidar cu inculpatul la repararea pagubei, este obligată în mod solidar cu acesta şi la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat.	este obligată în mod solidar cu acesta şi la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat.	
Art. 275 **Plata cheltuielilor avansate de stat în celelalte cazuri** (1) Cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate după cum urmează: 1. în caz de achitare, de către: a) persoana vătămată, în măsura în care i se reţine o culpă procesuală; b) partea civilă căreia i s-au respins în totul pretenţiile civile, în măsura în care i se reţine o culpă procesuală; c) inculpatul care a fost obligat la repararea prejudiciului; 2. în caz de încetare a procesului penal, de către: a) inculpat, dacă există o	**Art. 192** **Plata cheltuielilor avansate de stat în celelalte cazuri** (1) În caz de achitare sau de încetare a procesului penal în faţa instanţei de judecată, cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate după cum urmează: 1. În caz de achitare, de către: a) partea vătămată, în măsura în care cheltuielile au fost determinate de aceasta; b) partea civilă căreia i s-a respins în totul pretenţiile civile, în măsura în care cheltuielile au fost determinate de această parte; c) inculpat, în cazul când, deşi achitat, a fost totuşi obligat la repararea pagubei; d) **inculpat, în cazul când a fost**	Art. 275 N.C.proc.pen. reia art. 192 C.p.p. Elemente de noutate: -alin. (1) pct. (1) – se renunță la cazul referitor la incidența art. 10 lit. b^1 din C.p.p. (care nu se mai regăsește în Noul Cod). -alin. (1) pct. (2) - se renunță la cazul „înlocuirii răspunderii penale”. -alin. (4) – caz nou reglementat: restituirea cauzei în procedura camerei preliminare. -alin. (5) – este reglementată, în plus față de norma actuală, și ipoteza respingerii plângerii formulate împotriva actelor și măsurilor dispuse de organele de urmărire penală.

cauză de nepedepsire; b) persoana vătămată, în caz de retragere a plângerii prealabile sau în cazul în care plângerea prealabilă a fost tardiv introdusă; c) partea prevăzută în acordul de mediere, în cazul în care a intervenit medierea penală; d) inculpatul şi persoana vătămată, în caz de împăcare; 3. dacă inculpatul cere continuarea procesului penal, cheltuielile judiciare sunt suportate de către: a) persoana vătămată, atunci când aceasta şi-a retras plângerea prealabilă ori s-a dispus clasarea în temeiul dispoziţiilor art. 16 alin. (1) lit. a) - c) sau achitarea inculpatului; b) inculpat, atunci când se dispune clasarea pentru alte situaţii decât cele prevăzute în dispoziţiile art. 16 alin. (1) lit. a) - c) ori încetarea procesului penal; 4. **în caz de restituire a cauzei la parchet în procedura camerei preliminare, cheltuielile judiciare sunt suportate de către stat.** (2) În cazul declarării	**achitat în temeiul art. 10 alin. 1 lit. b[1]).** 2. În caz de încetare a procesului penal, de către: a) inculpat, dacă s-a dispus **înlocuirea răspunderii penale** sau există o cauză de nepedepsire; b) ambele părţi, în caz de împăcare; c) partea vătămată, în caz de retragere a plângerii sau în cazul în care plângerea a fost tardiv introdusă. 3. În caz de amnistie, prescripţie sau retragere a plângerii, precum şi în cazul existenţei unei cauze de nepedepsire, dacă inculpatul cere continuarea procesului penal, cheltuielile judiciare sunt suportate de către: a) partea vătămată, atunci când în cauză se face aplicaţia art. 13 alin. 2; b) inculpat, atunci când în cauză se face aplicaţia art. 13 alin. 3. (1[1]) În cazul în care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, cheltuielile judiciare sunt suportate de persoana care a făcut sesizarea, în măsura în care se reţine exercitarea abuzivă a acestui drept. (2) În cazul declarării apelului ori recursului sau al introducerii oricărei alte cereri, cheltuielile	

apelului, recursului în casaţie ori al introducerii unei contestaţii sau oricărei alte cereri, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana căreia i s-a respins ori care şi-a retras apelul, recursul în casaţie, contestaţia sau cererea. (3) În toate celelalte cazuri, cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia. (4) În cazul când mai multe părţi sau persoane vătămate sunt obligate la suportarea cheltuielilor judiciare, instanţa hotărăşte partea din cheltuielile judiciare datorate de fiecare. (5) Dispoziţiile alin. (1) pct. 1 şi 2 şi ale alin. (2) - (4) se aplică în mod corespunzător în cazul dispunerii în cursul urmăririi penale a unei soluţii de clasare **şi în situaţia respingerii unei plângeri formulate împotriva actelor şi măsurilor dispuse de organele de urmărire penală.** (6) Cheltuielile pentru plata interpreţilor desemnaţi de organele judiciare, potrivit legii, rămân în sarcina	judiciare sunt suportate de către persoana căreia i s-a respins ori care şi-a retras apelul, recursul sau cererea. (3) În toate celelalte cazuri, cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia. (4) În cazul când mai multe părţi sunt obligate la suportarea cheltuielilor judiciare, instanţa hotărăşte partea din cheltuielile judiciare datorate de fiecare. (5) Dispoziţiile prevăzute în alin. 1 pct. 1 lit. a) şi d), precum şi la pct. 2 şi 3, se aplică în mod corespunzător şi în caz de clasare, de scoatere de sub urmărire sau de încetare a urmăririi penale. (6) Cheltuielile pentru plata interpreţilor desemnaţi de organele judiciare, potrivit legii, pentru asistarea părţilor rămân, în toate cazurile, în sarcina statului.	

statului.		
Art. 276 **Plata cheltuielilor judiciare făcute de părţi** (1) În caz de condamnare, **renunţare la urmărirea penală, renunţare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei**, inculpatul este obligat să plătească persoanei vătămate, precum şi părţii civile căreia i s-a admis acţiunea civilă cheltuielile judiciare făcute de acestea. (2) Când acţiunea civilă este admisă numai în parte, instanţa îl poate obliga pe inculpat la plata totală sau parţială a cheltuielilor judiciare. (3) În caz de renunţare la pretenţiile civile, precum şi în caz de **tranzacţie, mediere ori recunoaştere a pretenţiilor civile,** instanţa dispune asupra cheltuielilor conform înţelegerii părţilor. (4) În situaţiile prevăzute la alin. (1) şi (2), când sunt mai mulţi inculpaţi ori dacă există şi parte responsabilă civilmente, se aplică în mod corespunzător dispoziţiile art. 274 alin. (2) şi (3). (5) În caz de achitare,	**Art. 193** **Plata cheltuielilor judiciare făcute de părţi** (1)Inculpatul este obligat să plătească părţii vătămate în caz de condamnare, precum şi părţii civile căreia i s-a admis acţiunea civilă, cheltuielile judiciare făcute de acestea. (2)Când acţiunea civilă este admisă numai în parte, instanţa poate obliga pe inculpat la plata totală sau parţială a cheltuielilor judiciare. (3)În caz de renunţare la acţiunea civilă, instanţa se pronunţă asupra cheltuielilor la cererea părţilor. (4)În situaţiile prevăzute în alin. 1 şi 2, când sunt mai mulţi condamnaţi, ori dacă există şi parte responsabilă civilmente, se aplică în mod corespunzător dispoziţiile art. 191 alin. 2 şi 3. (5)În caz de achitare, partea vătămată este obligată să plătească inculpatului şi părţii responsabile civilmente cheltuielile judiciare făcute de aceştia, în măsura în care au fost provocate de partea vătămată. (6)În celelalte cazuri privind restituirea cheltuielilor judiciare făcute de părţi în cursul procesului penal, instanţa stabileşte obligaţia de restituire	Art. 176 N.C.proc.pen. reia art. 193 C.p.p. Elemente de noutate: -alin. (1) – Alături de condamnare, sunt prevăzute, suplimentar, alte trei cazuri: renunțarea la urmărirea penală, renunțarea la aplicarea pedepsei și amânarea aplicării pedepsei. -alin. (3) alături de renunțarea la pretențiile civile, sunt prevăzute, suplimentar, alte trei cazuri: tranzacția, medierea și recunoașterea pretențiilor civile.

persoana vătămată sau partea civilă este obligată să plătească inculpatului şi, după caz, părţii responsabile civilmente cheltuielile judiciare făcute de aceştia, în măsura în care au fost provocate de persoana vătămată sau de partea civilă. (6) **În celelalte cazuri instanţa stabileşte obligaţia de restituire potrivit legii civile.**	potrivit legii civile.	
Art. 277 **Modificări în acte procedurale** (1) Orice adăugare, corectură ori suprimare făcută în cuprinsul unui act procedural este luată în considerare numai dacă aceste modificări sunt confirmate în scris, în cuprinsul sau la sfârşitul actului, de către cei care l-au semnat. (2) Modificările neconfirmate, dar care nu schimbă înţelesul frazei, rămân valabile. (3) Locurile nescrise în cuprinsul unei declaraţii trebuie barate, astfel încât să nu se poată face adăugări.	**Art. 194** **Modificări în acte procedurale** (1)Orice adăugare, corectură ori suprimare făcută în cuprinsul unui act procedural este ţinută în seamă, numai dacă aceste modificări sunt confirmate în scris, în cuprinsul sau la sfârşitul actului, de către cei care l-au semnat. (2)Modificările neconfirmate, dar care nu schimbă înţelesul frazei, rămân valabile. (3)Locurile nescrise în cuprinsul unei declaraţii trebuie barate, astfel încât să nu se poată face adăugări.	Au fost menţinute dispoziţiile din legea veche.

Art. 278 **Îndreptarea erorilor materiale** (1) Erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se îndreaptă de însuşi organul de urmărire penală, de judecătorul de drepturi şi libertăţi sau de cameră preliminară ori de instanţa care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu. (2) În vederea îndreptării erorii, părţile pot fi chemate spre a da lămuriri. (3) Despre îndreptarea efectuată organul judiciar întocmeşte, după caz, un proces-verbal sau o încheiere, făcându-se menţiune şi la sfârşitul actului corectat.	**Art. 195** **Îndreptarea erorilor materiale** (1)Erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se îndreaptă de însuşi organul de urmărire penală sau de instanţa de judecată care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu. (2)În vederea îndreptării erorii, părţile pot fi chemate spre a da lămuriri. (3)Despre îndreptarea efectuată, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată, după caz, întocmeşte un proces-verbal sau o încheiere, făcându-se menţiune şi la sfârşitul actului corectat.	Au fost menţinute dispoziţiile din legea veche, dispoziţia suferind reformulări necesare în vederea adaptării la noile funcţii judiciare.
Art. 279 **Înlăturarea unor omisiuni vădite** Dispoziţiile art. 278 se aplică şi în cazul când organul judiciar, ca urmare a unei omisiuni vădite, nu s-a pronunţat asupra sumelor pretinse de martori, experţi, interpreţi, avocaţi, potrivit art. 272 şi 273, precum şi cu privire la restituirea lucrurilor sau la ridicarea	**Art. 196** **Înlăturarea unor omisiuni vădite** Dispoziţiile art. 195 se aplică şi în cazul când organul de urmărire penală sau instanţa, ca urmare a unei omisiuni vădite, nu s-a pronunţat asupra sumelor pretinse de martori, experţi, interpreţi, apărători, potrivit art. 189 sau 190, precum şi cu privire la restituirea lucrurilor sau la ridicarea măsurilor asigurătorii.	Au fost menţinute dispoziţiile din legea veche, dispoziţia suferind reformulări necesare în vederea adaptării la noile funcţii judiciare.

măsurilor asigurătorii.		
Art. 280 **Efectele nulităţii** (1) Încălcarea dispoziţiilor legale care reglementează desfăşurarea procesului penal atrage nulitatea actului în condiţiile prevăzute expres de prezentul cod. (2) Actele îndeplinite ulterior actului care a fost declarat nul sunt la rândul lor lovite de nulitate, atunci când există o legătură directă între acestea şi actul declarat nul. (3) Atunci când constată nulitatea unui act, organul judiciar dispune, când este necesar şi dacă este posibil, refacerea acelui act cu respectarea dispoziţiilor legale.	**Art. 197** **Încălcările care atrag nulitatea** (1) Încălcările dispoziţiilor legale care reglementează desfăşurarea procesului penal atrag nulitatea actului, numai atunci când s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelui act. (2) Dispoziţiile relative la competenţa după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanţei, la compunerea acesteia şi la publicitatea şedinţei de judecată sunt prevăzute sub sancţiunea nulităţii. De asemenea, sunt prevăzute sub sancţiunea nulităţii şi dispoziţiile relative la participarea procurorului, prezenţa învinuitului sau a inculpatului şi asistarea acestora de către apărător, când sunt obligatorii, potrivit legii, precum şi la efectuarea referatului de evaluare în cauzele cu infractori minori. (3) Nulitatea prevăzută în alin. 2 nu poate fi înlăturată în nici un mod. Ea poate fi invocată în orice stare a procesului şi se ia în considerare chiar din oficiu. (4) Încălcarea oricărei alte dispoziţii legale decât cele prevăzute în alin. 2 atrage nulitatea actului în condiţiile	Art. 280 – 282 N.C.proc.pen. își propun reformarea materiei nulităților (actualmente reglementate în art. 197 C.p.p.) dar, surprinzător, nu prin sporirea exigenței în ceea ce privește aplicarea strictă a legii (preeminența principiului legalității asupra oportunității justificative). Astfel, se reduc cazurile de nulitate absolută, se suplimentează condițiile care trebuie îndeplinite pentru a se putea invoca nulitățile relative etc. Elemente de noutate: -art. 281 – Este eliminat dintre cazurile de nulitate absolută cazul nerespectării, **de către parchet,** a dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei. De exemplu, trimiterea în judecată a unui general în activitate de către Parchetul de pe lângă Judecătoria X, pentru săvârșirea infracțiunii de trădare, ar putea fi, eventual, sancționată cu nulitatea relativă, dar numai dacă cel care o invocă justifică o **vătămare** a drepturilor sale și un **interes procesual propriu** (?), conform art. 282 alin. 1, 2 C.p.p. -Nici măcar normele de competență a instanței, după materie sau după calitatea persoanei, nu rămân sacrosancte, nulitatea absolută intervenind doar în anumite circumstanțe (art. 281 alin. (1) lit. b din N.C.proc.pen.). -art. 282 alin. (2) N.C.proc.pen. consacră, alături de vătămarea drepturilor o nouă condiție pentru ca nulitatea relativă să poată fi invocată: interesul procesual propriu (?). Nu se mai regăsește în actuala reglementare, posibilitatea instanței de a lua în considerare, **din oficiu**, încălcările legii în regimul nulității relative, chiar dacă sunt necesare pentru aflarea adevărului (această posibilitate este consacrată în art. 197 alin. 4 din actual Cod). Sunt reglementate, în schimb, modalități de acoperire a nulității relative (art. 282 alin. (5) N.C.proc.pen.). Anumite cazuri de nulitate absolută – cele în legătură cu exercitarea dreptului la apărare – nu mai pot fi invocate *„în orice stare a procesului”*, ca acum (art. 197 alin. (3) C.p.p.), ci doar până la momente procesuale determinate (art. 281 alin. (4) N.C.proc.pen.). Sunt anulabile actele subsecvente actului declarat nul, dar numai dacă între acestea există o legătură directă (art. 280 alin. (2) N.C.proc.pen.).

	alin. 1, numai dacă a fost invocată în cursul efectuării actului când partea este prezentă sau la primul termen de judecată cu procedura completă când partea a lipsit la efectuarea actului. Instanţa ia în considerare **din oficiu** încălcările, în orice stare a procesului, dacă anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului şi justa soluţionare a cauzei. (5) În situaţiile prevăzute în alin. 1 şi 4, în cazul în care refacerea actului anulabil se poate face în faţa instanţei care a constatat, prin încheiere, încălcarea dispoziţiilor legale, aceasta acordă un termen scurt pentru refacerea imediată a actului.	
Art. 281 **Nulităţile absolute** (1) Determină întotdeauna aplicarea nulităţii încălcarea dispoziţiilor privind: a) compunerea completului de judecată; b) competenţa materială şi competenţa personală a instanţelor judecătoreşti, atunci când judecata a fost efectuată de o instanţă inferioară celei legal competente; c) publicitatea şedinţei de judecată;		

d) participarea procurorului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii; e) prezenţa suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii; f) asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum şi a celorlalte părţi, atunci când asistenţa este obligatorie. (2) Nulitatea absolută se constată din oficiu sau la cerere. (3) Încălcarea dispoziţiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. a) - d) poate fi invocată în orice stare a procesului. (4) Încălcarea dispoziţiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. e) şi f) trebuie invocată: a) până la încheierea procedurii în camera preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare; b) în orice stare a procesului, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecăţii; c) în orice stare a procesului, indiferent de momentul la care a		

intervenit încălcarea, când instanţa a fost sesizată cu un acord de recunoaştere a vinovăţiei.		
Art. 282 **Nulităţile relative** (1) Încălcarea oricăror dispoziţii legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinţei legale s-a adus o **vătămare** drepturilor părţilor ori ale subiecţilor procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desfiinţarea actului. (2) Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părţi sau persoana vătămată, atunci când există **un interes procesual propriu** în respectarea dispoziţiei legale încălcate. (3) Nulitatea relativă se invocă în cursul sau imediat după efectuarea actului ori cel mai târziu în termenele prevăzute la alin. (4). (4) Încălcarea dispoziţiilor legale prevăzute la alin. (1) poate fi invocată: a) până la închiderea procedurii de cameră		

preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în această procedură; b) până la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale, când instanţa a fost sesizată cu un acord de recunoaştere a vinovăţiei; c) până la următorul termen de judecată cu procedura completă, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecăţii. (5) Nulitatea relativă se acoperă atunci când: a) persoana interesată nu a invocat-o în termenul prevăzut de lege; b) persoana interesată a renunţat în mod expres la invocarea nulităţii.		
Art. 283 **Abateri judiciare** (1) Următoarele abateri săvârşite în cursul procesului penal se sancţionează cu amendă judiciară de la 100 lei la 1.000 lei: a) neîndeplinirea în mod nejustificat sau îndeplinirea greşită ori cu întârziere a lucrărilor de citare sau de	**Art. 198** **Abateri judiciare** (1)Următoarele abateri săvârşite în cursul procesului penal se sancţionează cu amendă judiciară de la 100 lei la 1.000 lei: a) neîndeplinirea sau îndeplinirea greşită ori cu întârziere a lucrărilor de citare sau de comunicare a actelor procedurale, de transmitere a	Art. 383 N.C.proc.pen. reia art. 198 C.p.p. Elemente de noutate: -alin. (2) – adaugă un caz nou de abatere judiciară: părăsirea, fără un motiv întemeiat sau fără permisiune, a locului unde urmează a fi audiată partea vătămată, martorul etc. -alin. (3) – lipsa nejustificată a avocatului este sancționată majorat. Despre sancțiunea aplicată este informat și Baroul. -alin. (4) lit. „l” – o nouă abatere judiciară: neîndeplinirea de către martori a obligației de a încunoștința organele judiciare despre schimbarea locuinței. -alin. (4) lit. „h” – o nouă abatere judiciară, săvârșită de către avocați. -alin. (4) lit. „o” – o nouă abatere judiciară săvârșită de către furnizorii de serviciu de telecomunicații informatice sau financiare. -alin. (4) lit. „p” – o nouă abatere judiciară săvârșită de către de către unitățile poștale etc. -alin. (4) lit. „q” – un nou caz de abatere disciplinară.

comunicare a actelor procedurale, de transmitere a dosarelor, precum şi a oricăror alte lucrări, dacă prin aceasta s-au provocat întârzieri în desfăşurarea procesului penal; b) neîndeplinirea ori îndeplinirea greşită a îndatoririlor de înmânare a citaţiilor sau a celorlalte acte procedurale, precum şi neexecutarea mandatelor de aducere. (2) Lipsa nejustificată a martorului, precum şi a persoanei vătămate, părţii civile sau părţii civilmente responsabile, chemate să dea declaraţii, **sau părăsirea, fără permisiune ori fără un motiv întemeiat**, a locului unde urmează a fi audiate se sancţionează cu amendă judiciară de la 250 lei la 5.000 lei. (3) Lipsa nejustificată a avocatului ales sau desemnat din oficiu, fără a asigura substituirea, în condiţiile legii, sau refuzul nejustificat al acestuia de a asigura apărarea, în condiţiile în care s-a asigurat exercitarea deplină a tuturor drepturilor procesuale, se sancţionează	dosarelor, precum şi a oricăror alte lucrări, dacă prin acestea s-au provocat întârzieri în desfăşurarea procesului penal; b) neîndeplinirea ori îndeplinirea greşită a îndatoririlor de înmânare ori de comunicare a citaţiilor sau a celorlalte acte procedurale, precum şi neexecutarea mandatelor de aducere; b[1]) lipsa nejustificată a apărătorului ales sau desemnat din oficiu fără a asigura substituirea, în condiţiile legii, ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura apărarea. (2)Lipsa nejustificată a martorului, a părţii vătămate sau a părţii responsabile civilmente se sancţionează cu amendă de la 250 lei la 3.000 lei. (3)Lipsa nejustificată a apărătorului ales sau desemnat din oficiu fără a asigura substituirea, în condiţiile legii, ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura apărarea se sancţionează cu amendă judiciară de la 250 lei la 3.000 lei. (4)Următoarele abateri săvârşite în cursul procesului penal se sancţionează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei: a) împiedicarea în orice mod a	

cu amendă judiciară **de la 500 lei la 5.000 lei. Baroul de avocaţi este informat cu privire la amendarea unui membru al baroului.** (4) Următoarele abateri săvârşite în cursul procesului penal se sancţionează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei: a) împiedicarea în orice mod a exercitării, în legătură cu procesul, a atribuţiilor care revin organelor judiciare, personalului auxiliar de specialitate al instanţelor judecătoreşti şi al parchetelor, experţilor desemnaţi de organul judiciar în condiţiile legii, agenţilor procedurali, precum şi altor salariaţi ai instanţelor şi parchetelor; b) lipsa nejustificată a expertului sau interpretului legal citat; c) tergiversarea de către expert sau interpret a îndeplinirii însărcinărilor primite; d) neîndeplinirea de către orice persoană a obligaţiei de prezentare, la cererea organului de urmărire penală sau a instanţei de	exercitării, în legătură cu procesul, a atribuţiilor ce revin organelor judiciare, personalului auxiliar de specialitate al instanţelor judecătoreşti şi al parchetelor, experţilor desemnaţi de organul judiciar în condiţiile legii, agenţilor procedurali, precum şi altor salariaţi ai instanţelor şi parchetelor; b) lipsa nejustificată a expertului sau interpretului legal citat; c) tergiversarea de către expert sau interpret a îndeplinirii însărcinărilor primite; d) neîndeplinirea de către orice persoană a obligaţiei de prezentare, la cererea organului de urmărire penală sau a instanţei de judecată, a obiectelor ori înscrisurilor cerute de acestea, precum şi neîndeplinirea aceleiaşi obligaţii de către reprezentantul legal al persoanei juridice sau de cel însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestei obligaţii; e) nerespectarea obligaţiei de păstrare, prevăzută în art. 109 alin. 5; f) neluarea de către reprezentantul legal al persoanei juridice în cadrul căreia urmează a se efectua o expertiză a măsurilor necesare pentru efectuarea acesteia sau pentru	

judecată, a obiectelor ori înscrisurilor cerute de acestea, precum şi neîndeplinirea aceleiaşi obligaţii de către reprezentantul legal al persoanei juridice sau de cel însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestei obligaţii; e) nerespectarea obligaţiei de păstrare, prevăzută la art. 160 alin. (3); f) neluarea de către reprezentantul legal al persoanei juridice în cadrul căreia urmează a se efectua o expertiză a măsurilor necesare pentru efectuarea acesteia sau pentru efectuarea la timp a expertizei, precum şi împiedicarea de către orice persoană a efectuării expertizei în condiţiile legii; g) nerespectarea de către părţi, avocaţii acestora, martori, experţi, interpreţi sau orice alte persoane a măsurilor luate de către preşedintele completului de judecată potrivit art. 352 alin. (9) sau art. 359; h) **nerespectarea de către avocaţii părţilor a măsurilor luate de către preşedintele completului de judecată**	efectuarea la timp a expertizei, precum şi împiedicarea de către orice persoană a efectuării expertizei în condiţiile legii; g) nerespectarea de către părţi, apărătorii acestora, martori, experţi, interpreţi sau orice alte persoane a măsurilor luate de către preşedintele completului de judecată potrivit art. 298; h) manifestările ireverenţioase ale părţilor, apărătorilor acestora, martorilor, experţilor, interpreţilor sau ale oricăror alte persoane, faţă de judecător sau procuror; i) nerespectarea de către învinuit sau inculpat a obligaţiei de a încunoştinţa în scris, în termen de 3 zile, organele judiciare despre orice schimbare a locuinţei pe parcursul procesului penal; j) neîndeplinirea de către organul de cercetare penală a dispoziţiilor scrise ale procurorului, în termenul stabilit de acesta; k) abuzul de drept constând în exercitarea cu rea-credinţă a drepturilor procesuale şi procedurale de către părţi, reprezentanţii legali ai acestora ori consilierii juridici. (5)Amenzile judiciare aplicate constituie venituri la bugetul de stat, cuprinzându-se distinct în	

potrivit art. 359, cu excepţia situaţiilor când aceştia susţin cereri, excepţii, concluzii pe fondul cauzei, precum şi atunci când procedează la audierea părţilor, martorilor şi experţilor; i) manifestările ireverenţioase ale părţilor, martorilor, experţilor, interpreţilor sau ale oricăror alte persoane faţă de judecător sau procuror; j) Abrogată k) nerespectarea de către suspect sau inculpat a obligaţiei de a încunoştinţa în scris, în termen de cel mult 3 zile, organele judiciare despre orice schimbare a locuinţei pe parcursul procesului penal; l) **neîndeplinirea de către martor a obligaţiei de a încunoştinţa organele judiciare, în termen de cel mult 5 zile, despre schimbarea locuinţei** pe parcursul procesului penal, potrivit art. 120 alin. (2) lit. c); m) neîndeplinirea în mod nejustificat de către organul de cercetare penală a dispoziţiilor scrise ale procurorului, în termenul	bugetul Ministerului Public sau Ministerului Justiţiei, după caz, potrivit legii. (6)Aplicarea amenzii judiciare nu înlătură răspunderea penală, în cazul în care fapta constituie infracţiune.	

stabilit de acesta; n) abuzul de drept constând în exercitarea cu rea-credinţă a drepturilor procesuale şi procedurale de către părţi, reprezentanţii legali ai acestora ori consilierii juridici; o) **neîndeplinirea obligaţiei prevăzute** la art. 142 alin. (2) sau a obligaţiei prevăzute la art. 152 alin. (5) **de către furnizorii de servicii de telecomunicaţii informatice sau financiare**; p) **neîndeplinirea obligaţiei prevăzute** la art. 147 alin. (5) **de către unităţile poştale** ori de transport sau orice alte persoane fizice ori juridice care efectuează activităţi de transport sau transfer de informaţii; q) **neîndeplinirea obligaţiei prevăzute** la art. 153 alin. (4) **de către furnizorul de servicii** sau de persoana în posesia căreia sunt sau care are sub control datele prevăzute la art. 153 alin. (1). (5) Amenzile judiciare aplicate constituie venituri la bugetul de stat, cuprinzându-se distinct în bugetul Ministerului Public		

sau al Ministerului Administraţiei şi Internelor, al Ministerului Justiţiei, după caz, potrivit legii. (6) Aplicarea amenzii judiciare nu înlătură răspunderea penală, în cazul în care fapta constituie infracţiune.		
Art. 284 **Procedura privitoare la amenda judiciară** (1) Amenda se aplică de organul de urmărire penală prin ordonanţă, iar de judecătorul de drepturi şi libertăţi, de judecătorul de cameră preliminară şi de instanţa de judecată, prin încheiere. (2) Persoana amendată poate cere anularea ori reducerea amenzii. Cererea de anulare sau de reducere se poate face în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanţei ori a încheierii de amendare. (3) Dacă persoana amendată justifică de ce nu şi-a putut îndeplini obligaţia, judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau instanţa de judecată poate dispune anularea ori reducerea	**Art. 199** **Procedura privitoare la amenda judiciară** (1)Amenda se aplică de organul de urmărire penală, prin ordonanţă, iar de instanţa de judecată, prin încheiere. (2)Persoana amendată poate cere scutirea de amendă ori reducerea amenzii. Cererea de scutire sau de reducere se poate face în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanţei ori a încheierii de amendare. (3)Dacă persoana amendată justifică de ce nu a putut îndeplini obligaţia sa, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată, apreciind, dispune scutirea sau reducerea amenzii.	Art. 284 N.C.proc.pen. reia art. 199 C.p.p., fiind introduse în reglementare noile funcțiuni judiciare: judecătorul de drepturi și libertăți și judecătorul de cameră preliminară. Alin. (4) consacră controlul judecătorului de drepturi și libertăți asupra ordonanței procurorului de aplicare a amenzii.

amenzii. (4) Cererea de anulare sau de reducere a amenzii aplicate prin ordonanţă va fi soluţionată de judecătorul de drepturi şi libertăţi, prin încheiere. (5) Cererea de anulare sau de reducere a amenzii aplicate prin încheiere va fi soluţionată de un alt judecător de drepturi şi libertăţi, respectiv de un alt judecător de cameră preliminară ori de un alt complet, prin încheiere.		
Partea Specială		
PARTEA SPECIALĂ **TITLUL I** **Urmărirea penală**		
CAPITOLUL I **Dispoziţii generale**		Art. 5 din **Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative care cuprind dispoziţii procesual penale** prevede: (1) Cauzele aflate în cursul urmăririi penale la data intrării în vigoare a legii noi rămân în competenţa organelor de urmărire penală legal sesizate, urmând a fi soluţionate potrivit acesteia, cu excepţia cauzelor de competenţa parchetelor militare şi a secţiilor militare din cadrul parchetelor competente. (2) Sesizarea instanţei în cauzele prevăzute la alin. (1) se va face potrivit normelor de competenţă din legea nouă. (3) La judecarea cauzelor şi la soluţionarea propunerilor, contestaţiilor, plângerilor sau a oricăror alte cereri în care cercetarea penală a fost efectuată de Direcţia Naţională Anticorupţie potrivit legii vechi, precum şi a celor care au rămas în competenţa acesteia în condiţiile alin. (1), participă procurori din cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie.

ART. 285 **Obiectul urmăririi penale** (1) Urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existenţa infracţiunilor, la identificarea persoanelor care au săvârşit o infracţiune şi la stabilirea răspunderii penale a acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată. (2) Procedura din cursul urmăririi penale este nepublică.	**ART. 200** **Obiectul urmăririi penale** Urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existenţa infracţiunilor, la identificarea făptuitorilor şi la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.	Se înlocuiește termenul de ”**făptuitori**” cu cel de ”**persoane care au săvârșit o infracțiune**”. Termenul de **”făptuitor”** este însă utilizat și de N.C.P.P. (a se vedea în acest sens art. 44 alin. 1-2, art. 48 alin. 1 lit.a, art. 61 alin. 2-3, art. 62 alin. 1 și 3, art. 147 alin. 1, art. 148, art. 154 alin. 1-2, art. 158 alin. 7 lit. h, I, art. 252^1 alin. 5, art. 289 alin. 2 și 8, art. 293 alin. 2, art. 296 alin. 3, art. 310, art. 321 alin. 3, art. 360 alin. 1, art. 452 alin. 2 și art. 567 N.C.P.P.). Se precizează în mod expres faptul că urmăririea penală are **caracter nepublic**.
ART. 286 **Actele organelor de urmărire penală** (1) Procurorul dispune asupra actelor sau măsurilor procesuale şi soluţionează cauza prin ordonanţă, dacă legea nu prevede altfel. (2) Ordonanţa trebuie să cuprindă: a) denumirea parchetului şi data emiterii;	**ART. 203** **Ordonanţele organului de urmărire penală** În desfăşurarea urmăririi penale, organul de urmărire dispune asupra actelor sau măsurilor procesuale prin ordonanţă, acolo unde legea prevede aceasta, iar în celelalte cazuri prin rezoluţie motivată. Ordonanţa trebuie să fie motivată şi să cuprindă totdeauna data şi locul	Noul Cod de Procedură Penală nu mai prevede **rezoluția** ca act al procurorului și al organelor de cercetare penală, ceea ce reprezintă o **simplificare** a activității acestora. Se precizează conținutul și structura ordonanței. Se prevede pentru prima dată, în mod expres, faptul că organele de cercetare penală formulează propuneri prin **referat** (în C. pr. pen. din 1968, această precizare exista **numai** cu privire la **referatul** întocmit la terminarea cercetării penale, respectiv în art. 256 C. pr. pen., art. 258-260 C. pr.pen.).

b) numele, prenumele şi calitatea celui care o întocmeşte; c) fapta care face obiectul urmăririi penale, încadrarea juridică a acesteia şi, după caz, datele privitoare la persoana suspectului sau inculpatului; d) obiectul actului sau măsurii procesuale ori, după caz, tipul soluţiei, precum şi motivele de fapt şi de drept ale acestora; e) date referitoare la măsurile asigurătorii, măsurile de siguranţă cu caracter medical şi măsurile preventive luate în cursul urmăririi; f) alte menţiuni prevăzute de lege; g) semnătura celui care a întocmit-o. (3) Abrogat (4) Organele de cercetare penală dispun, prin ordonanţă, asupra actelor şi măsurilor procesuale şi formulează propuneri prin referat. Dispoziţiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.	întocmirii, numele, prenumele şi calitatea celui care o întocmeşte, cauza la care se referă, obiectul actului sau măsurii procesuale, temeiul legal al acesteia şi semnătura celui care a întocmit-o. Ordonanţa va cuprinde de asemenea menţiunile speciale prevăzute de lege pentru anumite acte sau măsuri. Când organul de cercetare penală consideră că este cazul să fie luate anumite măsuri, face propuneri motivate.	
<u>**ART. 287**</u> **Păstrarea unor acte de urmărire penală**	<u>**ART. 205**</u> **Păstrarea unor acte de urmărire penală**	Se schimbă regula, în sensul că se înaintează instanţei **copii** numerotate şi certificate ale actelor de urmărire penală, **originale** rămânând la organul de urmărire penală. Se elimină astfel riscul pierderii sau sustragerii actelor originale; copiile actelor rămân arhivate

(1) Când legea prevede că un act sau o măsură procesuală trebuie să fie încuviinţată, autorizată sau confirmată, un exemplar al actului rămâne la procuror. (2) În cazurile în care procurorul sesizează judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară ori alte autorităţi prevăzute de lege, în vederea soluţionării propunerilor ori cererilor formulate în cursul urmăririi penale, va înainta copii numerotate şi certificate de grefa parchetului de pe actele dosarului ori numai de pe cele care au legătură cu cererea sau propunerea formulată. Organul de urmărire penală păstrează originalul actelor, în vederea continuării urmăririi penale.	(1) Când legea prevede că un act sau o măsură procesuală trebuie să fie încuviinţată, autorizată sau confirmată de procuror, un exemplar al ordonanţei sau al actului procesual rămâne la procuror. (2) În cazurile în care procurorul înaintează dosarul cauzei instanţei în vederea soluţionării propunerilor ori cererilor formulate în cursul urmăririi penale, acesta sau organul de cercetare penală păstrează copii de pe toate actele dosarului, în vederea continuării urmăririi penale. (3) În cazurile în care, în cursul urmăririi penale, dosarul cauzei este solicitat în acelaşi timp de instanţe diferite, procurorul înaintează copii numerotate şi certificate de grefa parchetului de pe toate actele dosarului. Organul de urmărire penală păstrează originalul actelor dosarului, în vederea continuării urmăririi penale.	la dosarul instanței.

CAPITOLUL II **Sesizarea organelor de urmărire penală** **SECŢIUNEA 1** **Reglementări generale**		
ART. 288 **Modurile de sesizare** (1) Organul de urmărire penală este sesizat prin plângere sau denunţ, prin actele încheiate de alte organe de constatare prevăzute de lege ori se sesizează din oficiu. (2) Când, potrivit legii, punerea în mişcare a acţiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, la sesizarea formulată de persoana prevăzută de lege ori cu autorizarea organului prevăzut de lege, acţiunea penală nu poate fi pusă în mişcare în lipsa acestora. (3) În cazul infracţiunilor săvârşite de militari, sesizarea comandantului este necesară numai în ceea ce priveşte infracţiunile prevăzute la art. 413 - 417 din Codul penal.	**ART. 221** **Modurile de sesizare** Organul de urmărire penală este sesizat prin plângere sau denunţ, ori se sesizează din oficiu când află pe orice altă cale că s-a săvârşit o infracţiune. În cazul în care organul de urmărire penală se sesizează din oficiu, încheie un proces-verbal în acest sens. Când, potrivit legii, punerea în mişcare a acţiunii penale se face numai la plângerea prealabilă ori la sesizarea sau cu autorizarea organului prevăzut de lege, urmărirea penală nu poate începe în lipsa acestora. De asemenea, urmărirea penală nu poate începe fără exprimarea dorinţei guvernului străin în cazul infracţiunii prevăzute în art. 171 din Codul penal. Când prin săvârşirea unei infracţiuni s-a produs o pagubă uneia din unităţile la care se referă art. 145 din Codul penal,	**Sesizarea din oficiu** este explicată în art. 292 N.C.P.P.

	unitatea păgubită este obligată să sesizeze de îndată organul de urmărire penală, să prezinte situaţii explicative cu privire la întinderea pagubei, date cu privire la faptele prin care paguba a fost pricinuită şi să se constituie parte civilă. **ART. 225** **Sesizarea la cererea organului competent** Când legea prevede că începerea urmăririi penale nu poate avea loc fără o sesizare specială, aceasta trebuie făcută în scris şi semnată de către organul competent. În actul de sesizare trebuie să se arate în mod corespunzător datele prevăzute în art. 222 alin. 2. **ART. 226** **Unele dispoziţii privind urmărirea penală pentru militari** *Pentru infracţiunile prevăzute de Codul penal în art. 331 - 334, 348, 353 şi 354, urmărirea penală poate începe numai la sesizarea comandantului.* Pentru celelalte infracţiuni săvârşite de militari, organul de urmărire penală procedează	

	potrivit regulilor obişnuite, informând pe comandant de îndată ce a început urmărirea penală.	
ART. 289 **Plângerea** (1) Plângerea este încunoştinţarea făcută de o persoană fizică sau juridică, referitoare la o vătămare ce i s-a cauzat prin infracţiune. (2) Plângerea trebuie să cuprindă: numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea şi domiciliul petiţionarului ori, pentru persoane juridice, denumirea, sediul, codul unic de înregistrare, codul de identificare fiscală, numărul de înmatriculare în registrul comerţului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice şi contul bancar, indicarea reprezentantului legal ori convenţional, descrierea faptei care formează obiectul plângerii, precum şi indicarea făptuitorului şi a mijloacelor de probă, dacă sunt cunoscute. (3) Plângerea se poate face personal sau prin	**ART. 222** **Plângerea** (1) Plângerea este încunoştinţarea făcută de o persoană fizică sau de o persoană juridică, referitoare la o vătămare ce i s-a cauzat prin infracţiune. (2) Plângerea trebuie să cuprindă: numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea şi domiciliul petiţionarului, descrierea faptei care formează obiectul plângerii, indicarea făptuitorului, dacă este cunoscut şi a mijloacelor de probă. (3) Plângerea se poate face personal sau prin mandatar. Mandatul trebuie să fie special, iar procura rămâne ataşată plângerii. (4) Plângerea făcută oral se consemnează într-un proces-verbal de organul care o primeşte. (5) Plângerea se poate face şi de către unul dintre soţi pentru celălalt soţ, sau de către copilul major pentru părinţi. Persoana	Spre deosebire de C.pr. pen. din anul 1968, potrivit N.C.P.P., **mijloacele de probă** trebuie indicate, doar dacă sunt cunoscute. Această modificare este firească, întrucât, potrivit art. 99 (”**Sarcina probei”)** N.C.P.P. și art. 100 alin. 1 N.C.P.P. (”**Administrarea probelor”**), sarcina strângerii și administrării probelor în cursul urmăririi penale îi revine organului de urmărire penală. Pe de altă parte, această modificare vine și în sprijinul celerității procesului penal, întrucât, neindicarea mijloacelor de probă (în ipoteza în care nu sunt cunoscute), nu mai constituie un motiv de restituire a plângerii pe cale administrativă petiţionarului, conform art. 294 alin. 2 N.C.P.P. **Adăugare**: - datele de identificare în cazul în care plângerea este formulată de o persoană juridică; - plângerea se poate face şi în formă electronică, însă îndeplineşte condiţiile de formă **numai** dacă este certificată prin semnătură electronică, în conformitate cu prevederile legale.

mandatar. Mandatul trebuie să fie special, iar procura rămâne ataşată plângerii. (4) Dacă este făcută în scris, plângerea trebuie semnată de persoana vătămată sau de mandatar. (5) Plângerea în formă electronică îndeplineşte condiţiile de formă numai dacă este certificată prin semnătură electronică, în conformitate cu prevederile legale. (6) Plângerea formulată oral se consemnează într-un proces-verbal de către organul care o primeşte. (7) Plângerea se poate face şi de către unul dintre soţi pentru celălalt soţ sau de către copilul major pentru părinţi. Persoana vătămată poate să declare că nu îşi însuşeşte plângerea. (8) Pentru persoana lipsită de capacitatea de exerciţiu, plângerea se face de reprezentantul său legal. Persoana cu capacitate de exerciţiu restrânsă poate face plângere cu încuviinţarea persoanelor prevăzute de legea civilă. În cazul în care făptuitorul	vătămată poate să declare că nu-şi însuşeşte plângerea. (6) Pentru persoana lipsită de capacitatea de exerciţiu, plângerea se face de reprezentantul său legal. Persoana cu capacitate de exerciţiu restrânsă poate face plângere cu încuviinţarea persoanelor prevăzute de legea civilă. (7) Plângerea greşit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanţa de judecată se trimite pe cale administrativă organului competent. (...) (9) În cazul în care plângerea este întocmită de către o persoană care locuieşte pe teritoriul României, cetăţean român, străin sau persoană fără cetăţenie, prin care se sesizează săvârşirea unei infracţiuni pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene, organul judiciar este obligat să primească plângerea şi să o transmită organului competent din ţara pe teritoriul căruia a fost comisă infracţiunea. Regulile privind cooperarea judiciară în materie penală se aplică în mod corespunzător.	

este persoana care reprezintă legal sau încuviinţează actele persoanei vătămate, sesizarea organelor de urmărire penală se face din oficiu. (9) Plângerea greşit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanţa de judecată se trimite, pe cale administrativă, organului judiciar competent. (10) În cazul în care plângerea este întocmită de către o persoană care locuieşte pe teritoriul României, cetăţean român, străin sau persoană fără cetăţenie, şi prin aceasta se sesizează săvârşirea unei infracţiuni pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene, organul judiciar este obligat să primească plângerea şi să o transmită organului competent din ţara pe teritoriul căreia a fost comisă infracţiunea. Regulile privind cooperarea judiciară în materie penală se aplică în mod corespunzător.		

ART. 290 **Denunţul** (1) Denunţul este încunoştinţarea făcută de către o persoană fizică sau juridică despre săvârşirea unei infracţiuni. (2) Denunţul se poate face numai personal, dispoziţiile art. 289 alin. (2), (4) - (6) şi (8) - (10) aplicându-se în mod corespunzător.	**ART. 223** **Denunţul** (1) Denunţul este încunoştinţarea făcută de către o persoană fizică sau de către o persoană juridică despre săvârşirea unei infracţiuni. (2) Denunţul trebuie să conţină aceleaşi date ca şi plângerea. (3) Denunţul scris trebuie să fie semnat de denunţător, iar în cazul denunţului oral, acesta se consemnează într-un proces-verbal de către organul în faţa căruia a fost făcut. (4) Dispoziţiile art. 222 alin. 9 se aplică în mod corespunzător.	Definiția denunțului rămâne aceeași. Spre deosebire de C.pr. pen. din anul 1968, potrivit N.C.P.P., **mijloacele de probă** trebuie indicate, doar dacă sunt cunoscute.
ART. 291 **Sesizările făcute de persoane cu funcţii de conducere şi de alte persoane** (1) Orice persoană cu funcţie de conducere în cadrul unei autorităţi a administraţiei publice sau în cadrul altor autorităţi publice, instituţii publice ori al altor persoane juridice de drept public, precum şi orice persoană cu atribuţii de control, care, în exercitarea atribuţiilor lor, au luat cunoştinţă de	**ART. 227** **Sesizări făcute de persoane cu funcţii de conducere şi de alţi funcţionari** Orice persoană cu funcţie de conducere într-o unitate la care se referă art. 145 din Codul penal sau cu atribuţii de control, care a luat cunoştinţă de săvârşirea unei infracţiuni în acea unitate, este obligată să sesizeze de îndată pe procuror sau organul de cercetare penală şi să ia măsuri să nu dispară urmele infracţiunii, corpurile delicte şi orice alte mijloace de probă.	Obligația de sesizare a organelor de urmărire penală există doar în cazul săvârșirii unei infracţiuni pentru care acţiunea penală se pune în mişcare din oficiu. Se restrânge sfera persoanelor care au această obligaţie la cele exercită un serviciu de interes public pentru care au fost învestite de autorităţile publice sau care sunt supuse controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu de interes public. În **expunerea de motive** (publicată pe site-ul Camerei Deputaților – http://www.cdep.ro/proiecte/2013/100/30/1/em249.pdf) la Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010, Secțiunea a 2-a, pct. 2.2. Titlul II – Dispoziții privind modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesul penale se arată următoarele: *”S-a realizat o reglementare uniformă a competențelor organelor de control care constată infracțiuni cu prilejul desfășurării activității, prin compatibilizarea textelor din actele normative care le reglementează activitatea cu cele ale art. 61 din noul Cod de procedură penală.* *Aceste dispoziții au fost reevaluate pentru a pune în acord legile speciale care acordă atribuții investigative unor autorități nejudiciare cu dispozițiile art. 61 din noul Cod de procedură penală,*

săvârşirea unei infracţiuni pentru care acţiunea penală se pune în mişcare din oficiu, sunt obligate să sesizeze de îndată organul de urmărire penală şi să ia măsuri pentru ca urmele infracţiunii, corpurile delicte şi orice alte mijloace de probă să nu dispară. (2) Orice persoană care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost învestită de autorităţile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu de interes public, care în exercitarea atribuţiilor sale a luat cunoştinţă de săvârşirea unei infracţiuni pentru care acţiunea penală se pune în mişcare din oficiu, este obligată să sesizeze de îndată organul de urmărire penală.	Obligaţiile prevăzute în alin. 1 revin şi oricărui funcţionar care a luat cunoştinţă despre săvârşirea unei infracţiuni în legătură cu serviciul în cadrul căruia îşi îndeplineşte sarcinile.	*în situațiile în care actele de control poartă asupra unor fapte care constituie totodată și infracțiuni. S-a transpus astfel noua concepție privind exercitarea atribuțiilor de constatare a infracțiunilor și valorificarea procesuală a informațiilor și a probelor materiale strânse de către organele nejudiciare, cu ocazia constatării comiterii unei infracțiuni, actele întocmite cu această ocazie fiind limitate la scopul și funcțiile instituite în art. 61 din Codul de procedură penală, constituind doar acte de sesizare a organului de urmărire penală.* *Modificările au avut de asemenea în vedere stabilirea limitelor în care autoritățile nejudiciare pot face investigații, valorificarea probatorie a constatărilor, prezervarea privilegiului non-autoincriminării, inviolabilității domiciliului în sensul CEDO, protecția spațiilor profesionale. În acest sens, au fost modificate dispozițiile art. 33 și 36 din Legea nr. 21/1996 – Legea concurenței.”*
<u>ART. 292</u> **Sesizarea din oficiu** Organul de urmărire penală se sesizează din oficiu dacă află că s-a săvârşit o infracţiune pe orice altă cale decât cele	**<u>ART. 221 alin. 1</u>** **Modurile de sesizare** Organul de urmărire penală este sesizat prin plângere sau denunţ, ori se sesizează din oficiu când află pe orice altă cale că s-a săvârşit o infracţiune. În	Spre deosebire de C. pr. pen. din 1968, **sesizarea din oficiu** este prevăzută în N.C.P.P. într-un text de lege distinct. Potrivit art.298 alin.1 N.C.P.P. (”**Procedura în cazul infracțiunii flagrante**”): *„În caz de infracţiune flagrantă, organul de cercetare penală este obligat să constate săvârşirea acesteia, chiar în lipsa plângerii prealabile”.*

prevăzute la art. 289 - 291 şi încheie un proces-verbal în acest sens.	cazul în care organul de urmărire penală se sesizează din oficiu, încheie un proces-verbal în acest sens.	
<u>**ART. 293**</u> **Constatarea infracţiunii flagrante** (1) Este flagrantă infracţiunea descoperită în momentul săvârşirii sau imediat după săvârşire. (2) Este de asemenea considerată flagrantă şi infracţiunea al cărei făptuitor, imediat după săvârşire, este urmărit de organele de ordine publică şi de siguranţă naţională, de persoana vătămată, de martorii oculari sau de strigătul public ori prezintă urme care justifică suspiciunea rezonabilă că ar fi săvârşit infracţiunea sau este surprins aproape de locul comiterii infracţiunii cu arme, instrumente sau orice alte obiecte de natură a-l presupune participant la infracţiune. (3) În cazul infracţiunii flagrante, organele de ordine publică şi siguranţă naţională întocmesc un proces-verbal, în care	<u>**ART. 465**</u> **Infracţiunea flagrantă** Este flagrantă infracţiunea descoperită în momentul săvârşirii sau imediat după săvârşire. Este de asemenea considerată flagrantă şi infracţiunea al cărei făptuitor, imediat după săvârşire, este urmărit de persoana vătămată, de martorii oculari sau de strigătul public, ori este surprins aproape de locul comiterii infracţiunii cu arme, instrumente sau orice alte obiecte de natură a-l presupune participant la infracţiune. În cazurile de mai sus, orice persoană are dreptul să prindă pe făptuitor şi să-l conducă înaintea autorităţii. <u>**ART. 467 alin. 1 şi 2**</u> **Constatarea infracţiunii** Organul de urmărire penală sesizat întocmeşte un proces-verbal, în care consemnează cele constatate cu privire la fapta săvârşită. În procesul-verbal se consemnează de asemenea	Se **extinde** definiția infracțiunii flagrante. Se prevăd în mod expres obligațiile organelor de ordine publică şi siguranţă naţională. Spre deosebire de C. pr. pen. din anul 1968, când obligația de întocmire a procesului-verbal de constatare revenea organelor de urmărire penală, în N.C.P.P., această obligație le revine organelor de ordine publică şi siguranţă naţională, care consemnează, totodată, şi activităţile desfăşurate.

consemnează toate aspectele constatate şi activităţile desfăşurate, pe care îl înaintează de îndată organului de urmărire penală. (4) Plângerile şi cererile prezentate în scris, corpul delict, precum şi obiectele şi înscrisurile ridicate cu ocazia constatării infracţiunii sunt puse la dispoziţia organului de urmărire penală.	declaraţiile învinuitului şi ale celorlalte persoane ascultate. Dacă este cazul, organul de urmărire penală strânge şi alte probe.	
ART. 294 **Examinarea sesizării** (1) La primirea sesizării, organul de urmărire penală procedează la verificarea competenţei sale, iar în cazul prevăzut la art. 58 alin. (3) înaintează procurorului cauza, împreună cu propunerea de trimitere a sesizării organului competent. (2) În situaţia în care plângerea sau denunţul nu îndeplineşte condiţiile de formă prevăzute de lege ori descrierea faptei este incompletă ori neclară, se restituie pe cale administrativă	**ART. 210** **Verificarea competenţei** Organul de urmărire penală sesizat potrivit art. 221 este dator să-şi verifice competenţa. Dacă organul de cercetare penală constată că nu este competent a efectua cercetarea, trimite de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent. **Art. 222 alin. 8** **Plângerea** (8) Plângerea îndreptată la organul de urmărire penală, care nu cuprinde elementele	Sesizarea se restituie petiționarului **și** în cazul în care descrierea faptei este incompletă ori neclară. Potrivit art. 315 alin. 1 lit. a N.C.P.P., **clasarea** se dispune când nu se poate începe urmărirea penală, întrucât nu sunt întrunite condițiile de fond și formă esențiale ale sesizării.

petiţionarului, cu indicarea elementelor care lipsesc. (3) Atunci când sesizarea îndeplineşte condiţiile legale de admisibilitate, dar din cuprinsul acesteia rezultă vreunul dintre cazurile de împiedicare a exercitării acţiunii penale prevăzute de art. 16 alin. (1), organele de cercetare penală înaintează procurorului actele, împreună cu propunerea de clasare. (4) În cazul în care procurorul apreciază propunerea întemeiată, dispune, prin ordonanţă, clasarea.	prevăzute la alin. 2, se restituie petiţionarului pe cale administrativă, cu indicarea elementelor care lipsesc. **Art. 228 alin. 4 şi 6** **Începerea urmăririi penale** (4) Dacă din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate după primirea plângerii ori denunţului rezultă vreunul dintre cazurile de împiedicare a punerii în mişcare a acţiunii penale prevăzute la art. 10, organul de urmărire penală înaintează procurorului actele încheiate cu propunerea de a nu se începe urmărirea penală. (6) În cazul în care procurorul este de acord cu propunerea, dispune prin rezoluţie neînceperea urmăririi penale. În situaţia în care procurorul îşi însuşeşte argumentele cuprinse în propunerea organului de cercetare penală, motivarea rezoluţiei este facultativă sau poate cuprinde doar argumente suplimentare. Copie de pe rezoluţie şi de pe propunerea organului de cercetare penală se comunică persoanei care a făcut sesizarea, precum şi, după caz, persoanei faţă de care s-au	

	efectuat acte premergătoare. Dispoziţiile art. 245 alin. 1 lit. c^1) se aplică în mod corespunzător.	
ART. 294[1] **Efectuarea de verificări prealabile** (1) Ori de câte ori este necesară o autorizare prealabilă sau îndeplinirea unei alte condiţii prealabile pentru începerea urmăririi penale, organul de urmărire penală efectuează verificări prealabile. (2) În cazurile prevăzute la alin. (1), parchetul, odată cu sesizarea instituţiei competente, înaintează un referat întocmit de procurorul căruia i-a fost repartizată lucrarea, care va cuprinde rezultatele verificărilor prealabile cu privire la săvârşirea unor fapte prevăzute de legea penală de către persoana cu privire la care se solicită autorizarea prealabilă sau îndeplinirea altei condiţii prealabile.	**ART. 225** **Sesizarea la cererea organului competent** Când legea prevede că începerea urmăririi penale nu poate avea loc fără o sesizare specială, aceasta trebuie făcută în scris şi semnată de către organul competent. În actul de sesizare trebuie să se arate în mod corespunzător datele prevăzute în art. 222 alin. 2.	**A se vedea și ART. 305 (”*Începerea urmăririi penale*”) alin. 4:** Faţă de persoanele pentru care urmărirea penală este supusă obţinerii unei autorizaţii prealabile sau îndeplinirii unei alte condiţii prealabile, efectuarea urmăririi penale se poate dispune numai după obţinerea autorizaţiei ori după îndeplinirea condiţiei. Se prevede obligația înaintării **referatului** întocmit de procuror.

SECŢIUNEA a 2-a **Plângerea prealabilă**		
ART. 295 **Plângerea prealabilă** (1) Punerea în mişcare a acţiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracţiunilor pentru care legea prevede că este necesară o astfel de plângere. (2) Plângerea prealabilă se adresează organului de cercetare penală sau procurorului, potrivit legii. (3) Dispoziţiile art. 289 alin. (1) - (6) şi (8) se aplică în mod corespunzător.	**ART. 279** **Organele cărora li se adresează plângerea** Punerea în mişcare a acţiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracţiunilor pentru care legea prevede că este necesară astfel de plângere. Plângerea prealabilă se adresează organului de cercetare penală sau procurorului, potrivit legii. **ART. 283** **Conţinutul plângerii** Plângerea trebuie să cuprindă descrierea faptei, indicarea autorului, arătarea mijloacelor de probă, indicarea adresei părţilor şi a martorilor, precizarea dacă persoana vătămată se constituie parte civilă şi, atunci când este cazul, indicarea persoanei responsabile civilmente.	Se precizează în mod expres faptul că dispozițiile legale indicate privind plângerea penală se aplică și în cazul plângerii prealabile.
ART. 296 **Termenul de introducere a plângerii prealabile** (1) Plângerea prealabilă	**ART. 284** **Termenul de introducere a plângerii** În cazul infracţiunilor pentru	Textul reunește dispozițiile din art. 284 și 285 ale C. pr. pen. din anul 1968. Se modifică **termenul de introducere** a plângerii de la **2** la **3 luni** care curge de la data la care persoana vătămată sau reprezentantul ei legal a aflat despre săvârşirea faptei, iar nu de la data

trebuie să fie introdusă în termen de 3 luni din ziua în care persoana vătămată a aflat despre săvârşirea faptei. (2) Când persoana vătămată este un minor sau un incapabil, termenul de 3 luni curge de la data când reprezentantul său legal a aflat despre săvârşirea faptei. (3) În cazul în care făptuitorul este reprezentantul legal al persoanelor prevăzute la alin. (2), termenul de 3 luni curge de la data numirii unui nou reprezentant legal. (4) Plângerea prealabilă greşit îndreptată se consideră valabilă, dacă a fost introdusă în termen la organul judiciar necompetent. (5) Plângerea prealabilă greşit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanţa de judecată se trimite, pe cale administrativă, organului judiciar competent.	care legea prevede că este necesară o plângere prealabilă, aceasta trebuie să fie introdusă în termen de 2 luni din ziua în care persoana vătămată a ştiut cine este făptuitorul. Când persoana vătămată este un minor sau un incapabil, termenul de 2 luni curge de la data când persoana îndreptăţită a reclama a ştiut cine este făptuitorul. **<u>ART. 285</u>** **Plângerea greşit îndreptată** Plângerea prealabilă greşit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanţa de judecată se trimite organului competent, pe cale administrativă. În aceste cazuri, plângerea se consideră valabilă, dacă a fost introdusă în termen la organul necompetent.	la care a cunoscut cine este făptuitorul, ca în reglementarea anterioară. Are în vedere și situația în care făptuitorul este reprezentatul legal al subiectului pasiv al infracțiunii. A se avea în vedere și **art. 69** din **Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator** (M.Of. nr. 441 din 22 mai 2006). **<u>ART. 69*)</u>** (1) În cazul în care procedura de mediere se desfăşoară înaintea începerii procesului penal şi aceasta se închide prin împăcarea părţilor, persoana vătămată nu mai poate sesiza, pentru aceeaşi faptă, organul de urmărire penală sau, după caz, instanţa de judecată. (2) Dacă procedura de mediere a fost declanşată în termenul prevăzut de lege pentru introducerea plângerii prealabile, acest termen se suspendă pe durata desfăşurării medierii. Dacă părţile aflate în conflict nu s-au împăcat, persoana vătămată poate introduce plângerea prealabilă în acelaşi termen, care îşi va relua cursul de la data întocmirii procesului-verbal de închidere a procedurii de mediere, socotindu-se şi timpul scurs înainte de suspendare. ***)** *Conform <u>art. 84</u> pct. 8 şi <u>art. 104</u> din Legea nr. 255/2013, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a <u>Legii nr. 135/2010</u> privind Codul de procedură penală), <u>articolul 69</u> va avea următorul cuprins:* ***<u>"ART. 69</u>*** *(1) În cazul în care procedura de mediere se desfăşoară înaintea începerii procesului penal şi aceasta se închide prin soluţionarea conflictului şi încheierea unei înţelegeri, potrivit <u>art. 56</u> alin. (1) lit. a), prin derogare de la dispoziţiile <u>art. 157</u> alin. (3) din Codul penal, fapta nu va atrage răspunderea penală pentru făptuitorul cu privire la care conflictul s-a încheiat prin mediere.* *(2) Termenul prevăzut de lege pentru introducerea plângerii prealabile se suspendă pe durata desfăşurării medierii. Dacă părţile aflate în conflict nu au încheiat o înţelegere, potrivit <u>art. 56</u> alin. (1) lit. a), persoana vătămată poate introduce plângerea prealabilă în acelaşi termen, care îşi va relua cursul de la data întocmirii procesului-verbal de închidere a procedurii de mediere, socotindu-se şi timpul scurs înainte de suspendare."*

<u>ART. 297</u> **Obligaţiile organului de urmărire penală în procedura plângerii prealabile** (1) La primirea plângerii prealabile, organul de urmărire penală verifică dacă aceasta îndeplineşte condiţiile de formă şi dacă a fost depusă în termenul prevăzut de lege. În cazul în care constată că este tardivă, organul de cercetare penală înaintează procurorului actele încheiate împreună cu propunerea de clasare. (2) Dacă într-o cauză în care s-au făcut acte de urmărire penală se constată că este necesară plângerea prealabilă, organul de urmărire penală cheamă persoana vătămată şi o întreabă dacă înţelege să facă plângere. În caz afirmativ, organul de urmărire penală continuă cercetarea. În caz contrar, înaintează procurorului actele încheiate şi propunerea de clasare.	**<u>ART. 286</u>** **Schimbarea încadrării faptei** Dacă într-o cauză în care s-au făcut acte de cercetare penală se consideră ulterior că fapta urmează a primi o încadrare juridică pentru care este necesară plângerea prealabilă, organul de cercetare penală cheamă partea vătămată şi o întreabă dacă înţelege să facă plângere. În caz afirmativ, organul de cercetare penală continuă cercetarea. În caz contrar, transmite actele procurorului în vederea încetării urmăririi penale.	Soluţia care se dispune este **clasarea**.

ART. 298 **Procedura în cazul infracţiunii flagrante** (1) În caz de infracţiune flagrantă, organul de cercetare penală este obligat să constate săvârşirea acesteia, chiar în lipsa plângerii prealabile. (2) După constatarea infracţiunii flagrante, organul de urmărire penală cheamă persoana vătămată şi, dacă aceasta declară că face plângere prealabilă, începe urmărirea penală. În caz contrar, organul de cercetare penală înaintează procurorului actele încheiate şi propunerea de clasare.	**ART. 280** **Procedura în cazul infracţiunilor flagrante** În caz de infracţiune flagrantă, organul de urmărire penală este obligat să constate săvârşirea acesteia, chiar în lipsa plângerii prealabile. Alineatul 2 *** Abrogat După constatarea infracţiunii flagrante, organul de urmărire penală cheamă persoana vătămată şi, dacă aceasta declară că face plângere prealabilă, continuă urmărirea penală. În caz contrar, procurorul dispune încetarea urmăririi penale.	Soluția care se dispune este **clasarea**.
CAPITOLUL III **Conducerea şi supravegherea activităţii organelor de cercetare penală de către procuror**		În C. pr. pen. din anul 1968, capitolul III aferent (din Partea Specială, Titlul I. Urmărirea penală) era intitulat ”***Supravegherea exercitată de procuror în activitatea de urmărire penală***”). Titlul capitolului III din N.C.P.P. evidențiază calitatea procurorului de **conducător** al activității organelor de cercetare penală.
ART. 299 **Obiectul supravegherii** (1) Procurorul supraveghează activitatea organelor de cercetare penală, astfel ca orice	**ART. 216 alin. 1 și 2** **Obiectul supravegherii** Procurorul, în exercitarea supravegherii respectării legii în activitatea de urmărire penală, veghează ca orice infracţiune să	Acest text se corelează cu art. 209 alin. 14 N.C.P.P. (”***Reținerea***”): ” Împotriva ordonanţei organului de cercetare penală prin care s-a luat măsura reţinerii suspectul sau inculpatul poate face plângere la procurorul care supraveghează urmărirea penală, înainte de expirarea duratei acesteia. Procurorul se pronunţă de îndată, prin ordonanţă. În cazul când constată că au fost încălcate dispoziţiile legale care reglementează condiţiile de luare a măsurii reţinerii, procurorul dispune revocarea ei şi punerea de îndată în libertate a celui reţinut.” Deși art. 299 N.C.P.P. **nu** prevede obligația procurorului de a veghea asupra legalității arestării

infracţiune să fie descoperită şi orice persoană care a săvârşit o infracţiune să fie trasă la răspundere penală. (2) De asemenea, procurorul exercită supravegherea activităţii organelor de cercetare penală astfel ca niciun suspect sau inculpat să nu fie reţinut decât în cazurile şi în condiţiile prevăzute de lege.	fie descoperită, orice infractor să fie tras la răspundere penală şi ca nici o persoană să nu fie urmărită penal fără să existe indicii temeinice că a săvârşit o faptă prevăzută de legea penală. De asemenea, procurorul veghează ca nici o persoană să nu fie reţinută sau arestată, decât în cazurile şi în condiţiile prevăzute de lege.	preventive, care, în C. pr. pen. din anul 1968 era prevăzută detaliat și în art. 139 alin. $3^1 – 3^2$ **(”Înlocuirea sau revocarea măsurilor preventive**”), totuși această obligație este prevăzută în art. 242 alin. 4 N.C.P.P. (”***Revocarea măsurilor preventive și înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă***”) : *”În cazul în care măsura preventivă a fost luată în cursul urmăririi penale de către procuror sau de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, organul de cercetare penală are obligaţia să îl informeze de îndată, în scris, pe procuror despre orice împrejurare care ar putea conduce la revocarea sau înlocuirea măsurii preventive. Dacă apreciază că informaţiile comunicate justifică revocarea sau înlocuirea măsurii preventive, procurorul dispune aceasta sau, după caz, sesizează judecătorul de drepturi şi libertăţi care a luat măsura, în termen de 24 de ore de la primirea informării. Procurorul este obligat să sesizeze şi din oficiu judecătorul de drepturi şi libertăţi, când constată el însuşi existenţa vreunei împrejurări care justifică revocarea sau înlocuirea măsurii preventive luate de acesta.”*
<u>ART. 300</u> **Modalităţile de exercitare a supravegherii** (1) Procurorul, în exercitarea atribuţiei de a conduce şi supraveghea activitatea organelor de cercetare penală, veghează ca actele de urmărire penală să fie efectuate cu respectarea dispoziţiilor legale. (2) Organele de cercetare penală sunt obligate după sesizare să îl informeze pe procuror despre activităţile pe care le efectuează sau urmează să le efectueze. (3) În exercitarea atribuţiei de a conduce activitatea de urmărire	**<u>ART. 218</u>** **Modalităţi de exercitare a supravegherii** Procurorul conduce şi controlează nemijlocit activitatea de cercetare penală a poliţiei judiciare şi a altor organe de cercetare speciale şi supraveghează ca actele de urmărire penală să fie efectuate cu respectarea dispoziţiilor legale. Organele de cercetare penală sunt obligate să încunoştinţeze de îndată pe procuror despre infracţiunile de care au luat cunoştinţă. Procurorul poate să asiste la efectuarea oricărui act de cercetare penală sau să-l efectueze personal. Procurorul	Se **extinde** obligația organelor de cercetare penală de a-l informa pe procuror și cu privire la activitățile pe care le efectuează sau urmează să le efectueze. Se prevede în mod expres posibilitatea ca procurorul de a reţine orice cauză în vederea efectuării urmăririi penale. Această posibilitate legală decurge din competența procurorului de a conduce și controla nemijlocit activitatea de urmărire penală a organelor de cercetare penală, prev. de art. 56 alin. 1-2 N.C.P.P. Această posibilitate era prevăzută anterior din disp. art. 218 alin. 1 și 3 C. pr. pen.

penală, procurorul ia măsurile necesare sau dă dispoziţii organelor de cercetare penală care iau aceste măsuri. Procurorul poate să asiste la efectuarea oricărui act de cercetare penală sau să îl efectueze personal. (4) În exercitarea atribuţiei de supraveghere a activităţii de urmărire penală, procurorul poate să ceară spre verificare orice dosar de la organul de cercetare penală, care este obligat să îl trimită de îndată, cu toate actele, materialele şi datele privitoare la fapta care formează obiectul cercetării. Procurorul poate reţine orice cauză în vederea efectuării urmăririi penale.	poate să ceară spre verificare orice dosar de la organul de cercetare penală, care este obligat să-l trimită, cu toate actele, materialele şi datele privitoare la fapte care formează obiectul cercetării. **<u>ART. 216 alin. 3</u>** **Obiectul supravegherii** În exercitarea activităţii de supraveghere, procurorul ia măsurile necesare sau dă dispoziţii organelor de cercetare penală ca să ia asemenea măsuri.	
<u>ART. 301</u> **Trimiterea la organul competent** (1) Când procurorul constată că urmărirea penală nu se efectuează de organul de cercetare penală prevăzut de lege, ia măsuri ca urmărirea să fie făcută de organul competent,	**<u>ART. 268</u>** **Trimiterea la organul competent** Când procurorul constată că pentru vreuna din infracţiunile sau infractorii arătaţi în <u>art. 207</u>, <u>208</u> şi <u>209</u> alin. 3 şi 4 urmărirea penală s-a făcut de un alt organ decât cel prevăzut în textele menţionate, ia măsuri ca	Rămân valabile doar actele sau măsurile procesuale legal efectuate, **nu** și actele procesuale care nu pot fi refăcute. Procurorul are obligația să verifice dacă există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 43 N.C.P.P., în vederea reunirii cauzelor și a trimiterii ulterioare la organul competent.

procedând potrivit art. 63. (2) În cazul prevăzut la alin. (1), actele sau măsurile procesuale legal efectuate rămân valabile. (3) Când procurorul constată că există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 43, dispune reunirea cauzelor, trimiţând ulterior cauza organului competent.	urmărirea să fie făcută de organul competent. În cazul prevăzut în alineatul precedent rămân valabile măsurile asigurătorii luate, actele sau măsurile procesuale confirmate sau încuviinţate de procuror, precum şi actele procesuale care nu pot fi refăcute.	
<u>ART. 302</u> **Trecerea cauzei de la un organ de cercetare penală la altul** (1) Procurorul poate să dispună, după necesitate, ca într-o cauză urmărirea penală să fie efectuată de un alt organ de cercetare decât cel sesizat. (2) Preluarea unei cauze de către un organ de cercetare penală ierarhic superior se dispune de procurorul de la parchetul care exercită supravegherea urmăririi penale în acea cauză, pe baza propunerii motivate a organului de cercetare penală care preia cauza.	**<u>ART. 217 alin. 1 şi 2</u>** **Trecerea cauzei de la un organ la altul** Procurorul poate să dispună, după necesitate, ca într-o cauză în care cercetarea penală trebuie efectuată de un anumit organ de cercetare, să fie efectuată de un alt asemenea organ. Preluarea unei cauze de către un organ de cercetare penală ierarhic superior se dispune de procurorul de la parchetul care exercită supravegherea acestuia, pe baza propunerii motivate a organului de cercetare penală care preia cauza şi după încunoştinţarea procurorului care exercită supravegherea acesteia.	Se constată că această posibilitate de preluare este prevăzută şi în art. 325 N.C.P.P. **<u>ART. 325</u>** **Preluarea cauzelor de la alte parchete** (1) Procurorii din cadrul parchetului ierarhic superior pot prelua, în vederea efectuării sau supravegherii urmăririi penale, cauze de competenţa parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziţia motivată a conducătorului parchetului ierarhic superior. (2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi când legea prevede o altă subordonare ierarhică.

<u>ART. 303</u> **Dispoziţiile date de procuror** (1) Procurorul poate să dispună cu privire la efectuarea oricărui act de urmărire penală de organele de cercetare penală ale poliţiei judiciare sau de organele de cercetare penală speciale, după caz. (2) Dispoziţiile date de procuror în legătură cu efectuarea actelor de cercetare penală sunt obligatorii şi prioritare pentru organul de cercetare, precum şi pentru alte organe ce au atribuţii prevăzute de lege în constatarea infracţiunilor. Organele ierarhic superioare ale poliţiei judiciare sau ale organelor de cercetare penală speciale nu pot da îndrumări sau dispoziţii privind cercetarea penală. (3) În cazul neîndeplinirii sau al îndeplinirii în mod defectuos de către organul de cercetare penală a dispoziţiilor date de procuror, acesta poate sesiza conducătorul	**<u>ART. 219</u>** **Dispoziţii date de procuror** Procurorul poate să dea dispoziţii cu privire la efectuarea oricărui act de urmărire penală. În cazul organelor de cercetare ale poliţiei judiciare, organele ierarhic superioare ale acestora nu pot să le dea îndrumări sau dispoziţii privind cercetarea penală, procurorul fiind singurul competent în acest sens. Dispoziţiile date de procuror sunt obligatorii pentru organul de cercetare penală, precum şi pentru alte organe ce au atribuţii prevăzute de lege în constatarea infracţiunilor. În cazul neîndeplinirii sau al îndeplinirii în mod defectuos, de către organul de cercetare penală, a dispoziţiilor date de procuror, acesta va sesiza conducătorul organului de cercetare penală, care are obligaţia ca în termen de 3 zile de la sesizare să comunice procurorului măsurile dispuse.	Se adaugă **caracterul prioritar** al dispozițiilor date de procuror organelor de cercetare penală. Și în codul de procedură penală anterior, în art. 198 lit. j, era prevăzută ca **abatere judiciară,** neîndeplinirea de către organul de cercetare penală a dispozițiilor scrise ale procurorului, în termenul stabilit de acesta. Trebuie avute în vedere și disp. art. 55 alin. 4-6 (”**Organele de urmărire penală**”) N.C.P.P., art. 57 **(”Competența organelor de cercetare penală**”) N.C.P.P. și următoarele prevederi ale **Legii nr. 364/ 2004** privind organizarea şi funcţionarea poliţiei judiciare: **<u>art. 6</u>** (1) Numirea, promovarea şi eliberarea poliţiştilor în/din funcţiile structurilor poliţiei judiciare se fac potrivit normelor de competenţă aprobate prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. (2) Pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare de către lucrătorii poliţiei judiciare a obligaţiilor ce le revin în activitatea desfăşurată în calitatea de organ de cercetare penală al poliţiei judiciare, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie poate propune ministrului administraţiei şi internelor eliberarea din funcţia de lucrător de poliţie judiciară. ***) 1.** *Conform <u>art. 74</u> pct. 1 şi <u>art. 104</u> din Legea nr. 255/2013, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a <u>Legii nr. 135/2010</u> privind Codul de procedură penală), la <u>articolul 6</u>, <u>alineatul (2)</u> se modifică şi va avea următorul cuprins:* *"(2) Pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare de către lucrătorii poliţiei judiciare a obligaţiilor ce le revin în activitatea desfăşurată în calitatea de organ de cercetare penală al poliţiei judiciare, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie poate retrage avizul prevăzut la <u>art. 2</u> alin. (3). Retragerea avizului conduce la încetarea calităţii de lucrător în cadrul poliţiei judiciare."* **2.** *Conform <u>art. 74</u> pct. 2 şi <u>art. 104</u> din Legea nr. 255/2013), începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a <u>Legii nr. 135/2010</u> privind Codul de procedură penală), la <u>articolul 6</u>, după <u>alineatul (2)</u> se introduc două noi alineate, alineatele (3) şi (4), cu următorul cuprins:* *"(3) La evaluarea profesională a poliţiştilor din cadrul poliţiei judiciare care se realizează de către şeful nemijlocit se va ţine cont şi de referatul conducătorului parchetului sub coordonarea, controlul şi conducerea căruia îşi desfăşoară activitatea aceştia.* *(4) Regulamentul privind întocmirea şi comunicarea referatului prevăzut la alin. (3) se aprobă prin ordin comun al ministrului afacerilor interne şi al procurorului general al Parchetului de pe*

organului de cercetare penală, care are obligaţia ca în termen de 3 zile de la sesizare să comunice procurorului măsurile dispuse, ori poate aplica sancţiunea amenzii judiciare pentru abaterile judiciare prevăzute la art. 283 alin. (1) lit. a) sau, după caz, alin. (4) lit. m) ori poate solicita retragerea avizului prevăzut la art. 55 alin. (4) şi (5).		*lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie."*
<u>**ART. 304**</u> **Infirmarea actelor procesuale sau procedurale** (1) Când procurorul constată că un act sau o măsură procesuală a organului de cercetare penală nu este dată cu respectarea dispoziţiilor legale sau este neîntemeiată, o infirmă motivat, din oficiu sau la plângerea persoanei interesate. (2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică şi în cazul verificării efectuate de către procurorul ierarhic superior cu privire la actele procurorului ierarhic inferior.	<u>**ART. 220 alin. 1**</u> **Infirmarea actelor sau măsurilor procesuale nelegale** Când procurorul constată că un act sau o măsură procesuală a organului de urmărire penală nu este dată cu respectarea dispoziţiilor legale, o infirmă prin ordonanţă.	Se precizează că infirmarea vizează și actele procedurale. Alin. 2 reprezintă o prevedere expresă a **principiului controlului ierarhic** ce caracterizează activitatea Ministerului Public.

CAPITOLUL IV **Efectuarea urmăririi penale** **SECŢIUNEA 1** **Desfăşurarea urmăririi penale**		
ART. 305 **Începerea urmăririi penale** (1) Când actul de sesizare îndeplineşte condiţiile prevăzute de lege şi se constată că nu există vreunul dintre cazurile care împiedică exercitarea acţiunii penale prevăzute la art. 16 alin. (1), organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă. (2) Începerea urmăririi penale se dispune prin ordonanţă care cuprinde, după caz, menţiunile prevăzute la art. 286 alin. (2) lit. a) - c) şi g). (3) Când din datele şi probele existente în cauză rezultă indicii rezonabile că o anumită persoană a săvârşit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, procurorul dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare faţă de aceasta, care	**ART. 228** **Începerea urmăririi penale** (1) Organul de urmărire penală sesizat în vreunul dintre modurile prevăzute la art. 221 dispune prin rezoluţie începerea urmăririi penale, când din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate nu rezultă vreunul dintre cazurile de împiedicare a punerii în mişcare a acţiunii penale prevăzute la art. 10. (1^1) Rezoluţia de începere a urmăririi penale va cuprinde data şi ora la care s-a dispus începerea urmăririi penale şi va fi înregistrată într-un registru special. (2) În cazul prevăzut la art. 10 lit. b^1), organul de urmărire penală înaintează dosarul procurorului cu propunerea de a dispune, după caz, neînceperea urmăririi penale sau scoaterea de sub urmărire penală. (3) *** Abrogat (3^1) Rezoluţia de începere a urmăririi penale, emisă de organul de cercetare penală, se	Începerea urmăririi penale se dispune prin **ordonanţă**. Se prevede în mod expres începerea urmăririi penale cu privire la faptă (*in rem*). Deși legiuitorul folosește expresia de ”**indicii rezonabile**”, înțelesul aceasteia nu este explicat. Nu se mai prevede ca, în ordonanța de începere a urmăririi penale, să fie menționată ora emiterii; ordonanța nu se mai înregistrează într-un registru special, cum se proceda cu rezoluția de începere a urmăririi penale conform C.pr. pen. din 1968. Din folosirea sintagmei ”***în continuare***” prevăzută în alin. 3 rezultă faptul că, în orice cauză penală în care se începe urmărirea penală față de o anumită persoană, este **obligatoriu** să se înceapă anterior urmărirea penală cu privire la faptă. În consecință, **și** în cazul **infracțiunii flagrante** (a se vedea și art. 293 N.C.P.P. – ”***Constatarea infracțiunii flagrante***”), **după** dispunerea începerii urmăririi penale cu privire la faptă, procurorul dispune ca urmărirea penală să se efectueze **în continuare** faţă de făptuitor. Nu mai este prevăzută atribuția organului de cercetare penală de a începe urmărirea penală față de o persoană care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală (chiar dacă, în Codul de procedură penală din anul 1968 era supusă confirmării motivate a procurorului), ci aceasta este, potrivit alin. 3, **competența exclusivă** a procurorului. Pe de altă parte, potrivit **art. 311 alin. 1** N.C.P.P. (”***Extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice***”), extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice se poate **dispune** și de către organul de cercetare penală, care este însă obligat să-l informeze pe procuror și poate propune, după caz, punerea în mişcare a acţiunii penale. Dispozițiile alin. 4 se corelează cu disp. **art. 294[1] alin. 1 N.C.P.P. (”*Efectuarea de verificări prealabile*”):** (1) Ori de câte ori este necesară o autorizare prealabilă sau îndeplinirea unei alte condiţii prealabile pentru începerea urmăririi penale, organul de urmărire penală efectuează verificări prealabile.

dobândeşte calitatea de suspect. (4) Faţă de persoanele pentru care urmărirea penală este condiţionată de obţinerea unei autorizaţii prealabile sau de îndeplinirea unei alte condiţii prealabile, efectuarea urmăririi penale se poate dispune numai după obţinerea autorizaţiei ori după îndeplinirea condiţiei.	supune confirmării motivate a procurorului care exercită supravegherea activităţii de cercetare penală, în termen de cel mult 48 de ore de la data începerii urmăririi penale, organele de cercetare penală fiind obligate să prezinte totodată şi dosarul cauzei. (4) Dacă din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate după primirea plângerii ori denunţului rezultă vreunul dintre cazurile de împiedicare a punerii în mişcare a acţiunii penale prevăzute la art. 10, organul de urmărire penală înaintează procurorului actele încheiate cu propunerea de a nu se începe urmărirea penală. (5) Dacă procurorul constată că nu sunt întrunite condiţiile arătate în alin. 4, restituie actele organului de urmărire penală, fie pentru completarea actelor premergătoare, fie pentru începerea urmăririi penale. (6) În cazul în care procurorul este de acord cu propunerea, dispune prin rezoluţie neînceperea urmăririi penale. În situaţia în care procurorul îşi însuşeşte argumentele cuprinse în propunerea organului de cercetare penală, motivarea rezoluţiei este facultativă sau	

	poate cuprinde doar argumente suplimentare. Copie de pe rezoluţie şi de pe propunerea organului de cercetare penală se comunică persoanei care a făcut sesizarea, precum şi, după caz, persoanei faţă de care s-au efectuat acte premergătoare. Dispoziţiile art. 245 alin. 1 lit. c[1]) se aplică în mod corespunzător. (6[1]) Împotriva rezoluţiei de neîncepere a urmăririi penale se poate face plângere la instanţa de judecată, potrivit art. 278[1] şi următoarele. (7) Dacă ulterior se constată că nu a existat sau că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia propunerea de a nu se începe urmărirea penală, procurorul infirmă rezoluţia şi restituie actele organului de urmărire, dispunând începerea urmăririi penale.	
ART. 306 **Obligaţiile organelor de urmărire penală** (1) Pentru realizarea obiectului urmăririi penale, organele de cercetare penală au obligaţia ca, după sesizare, să caute şi să strângă datele ori informaţiile cu privire la existenţa infracţiunilor şi	**ART. 200** **Obiectul urmăririi penale** Urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existenţa infracţiunilor, la identificarea făptuitorilor şi la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.	**Art. 306** face trimitere la **art. 100** (”***Administrarea probelor***”) și **art. 101** (”***Principiul loialității administrării probelor***”). Obligația prev. în alin. 2 este prevăzută și în art. 60 (”**Cazuri urgente**”): *”Procurorul sau organul de cercetare penală, după caz, este obligat să efectueze actele de urmărire penală care nu suferă amânare, chiar dacă acestea privesc o cauză care nu este de competenţa acestuia. Lucrările efectuate în astfel de cazuri se trimit, de îndată, procurorului competent.”*

identificarea persoanelor care au săvârşit infracţiuni, să ia măsuri pentru limitarea consecinţelor acestora, să strângă şi să administreze probele cu respectarea prevederilor art. 100 şi 101. (2) Organele de cercetare penală au obligaţia de a efectua actele de cercetare care nu suferă amânare, chiar dacă privesc o cauză pentru care nu au competenţa de a efectua urmărirea penală. (3) După începerea urmăririi penale, organele de cercetare penală strâng şi administrează probele, atât în favoarea, cât şi în defavoarea suspectului ori inculpatului. (4) Organul de urmărire penală se pronunţă, prin ordonanţă motivată, în condiţiile art. 100 alin. (3) şi (4), asupra cererilor de administrare a probelor, în limita competenţei sale. (5) Când organul de cercetare penală apreciază că este necesară administrarea unor mijloace de probă sau folosirea unor metode speciale de supraveghere, care pot fi	**ART. 202** **Rolul activ al organului de urmărire penală** Organul de urmărire penală este obligat să strângă probele necesare pentru aflarea adevărului şi pentru lămurirea cauzei sub toate aspectele, în vederea justei soluţionări a acesteia. Organul de urmărire adună probele atât în favoarea, cât şi în defavoarea învinuitului sau inculpatului. Îndatoririle prevăzute în alineatul precedent se îndeplinesc chiar dacă învinuitul sau inculpatul recunoaşte fapta. Organul de urmărire penală este obligat să explice învinuitului sau inculpatului, precum şi celorlalte părţi drepturile lor procesuale. Organul de urmărire penală este de asemenea obligat să strângă date cu privire la împrejurările care au determinat, înlesnit sau favorizat săvârşirea infracţiunii, precum şi orice alte date de natură să servească la soluţionarea cauzei. **ART. 213** **Cazuri urgente** Organul de cercetare penală	În **Expunerea de motive** (publicată pe site-ul Camerei Deputaților – http:/www.cdep.ro/proiecte/2013/100/30/1/em249pdf.) la Legea nr. 255/2013 de punere în aplicare, pct. 2.2 Titlul II ”***Dispoziții privind modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale***” pct. 1, se arată: *”Au fost abrogate textele referitoare la secretul bancar și cel profesional din legea specială privind prevenirea spălării banilor, precum și din cele de organizare și funcționare a D.N.A. și D.I.I.C.O.T., reținându-se că nu se justifică reglementarea unor proceduri diferite în legile speciale pentru anumite categorii de infracțiuni sau pentru anumite organe judiciare. Procedura de acces la informațiile bancare pentru toate categoriile de infracțiuni sau de către toate organele judiciare se va realiza în condițiile prevăzute de Legea nr. 135/2010 (noul Cod de procedură penală):”* Prin prevederile alin. 6 sunt **exonerate** de răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunii de divulgare a secretului profesional, prev. de art. 227 N.C.P. (art. 196 C. pen. 1968), persoanele care, în exercitarea profesiei, au luat cunoștință de datele ori informaţiile pe care le solicită organele de urmărire penală, după începerea urmăririi penale. Prevederile alin. 7 sunt puse în acord cu disp. art. 112 (”***Confiscarea specială***”) și 112^{1} (”***Confiscarea extinsă***”) N.C.P. În art. 41 din Legea nr. 255 din 19 iulie 2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative care cuprind dispoziţii procesual penale se arată: Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică după cum urmează: (...) 2. Articolul 26 va avea următorul cuprins: "*ART. 26* *Secretul bancar şi cel profesional, cu excepţia secretului profesional al avocatului exercitat în condiţiile legii, nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale, şi nici instanţei de judecată.*" De asemenea, potrivit art. 86 din Legea nr. 255 din 19 iulie 2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru

autorizate ori dispuse, în faza de urmărire penală, numai de procuror sau, după caz, de judecătorul de drepturi şi libertăţi, formulează propuneri motivate, care trebuie să cuprindă datele şi informaţiile care sunt obligatorii în cadrul acelei proceduri. Referatul este trimis procurorului împreună cu dosarul cauzei. (6) Secretul bancar şi cel profesional, cu excepţia secretului profesional al avocatului, nu sunt opozabile procurorului, după începerea urmăririi penale. (7) Organul de urmărire penală este obligat să strângă probele necesare pentru identificarea bunurilor şi valorilor supuse confiscării speciale şi confiscării extinse, potrivit Codului penal.	este obligat să efectueze actele de cercetare ce nu suferă amânare, chiar dacă acestea privesc o cauză care nu este de competenţa lui. Lucrările efectuate în astfel de cazuri se trimit, de îndată, prin procurorul care exercită supravegherea activităţii organului ce le-a efectuat, procurorului competent.	modificarea şi completarea unor acte normative care cuprind dispoziţii procesual penale, Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică după cum urmează: 1. Articolul 114 va avea următorul cuprins: "*ART. 114* *Instituţiile de credit sunt obligate să furnizeze procurorului sau instanţei de judecată, la solicitarea acestora, informaţii de natura secretului bancar, dispoziţiile privind metodele speciale de supraveghere sau cercetare din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător.*"
ART. 307 **Aducerea la cunoştinţă a calităţii de suspect** Persoanei care a dobândit calitatea de suspect i se aduc la cunoştinţă, înainte de prima sa audiere,	**ART. 6** **Garantarea dreptului de apărare** Dreptul de apărare este garantat învinuitului, inculpatului şi celorlalte părţi în tot cursul procesului penal.	A se avea în vedere și **art. 83 (”*Drepturile inculpatului*”)** În cursul procesului penal, inculpatul are următoarele drepturi: a) dreptul de a nu da nicio declaraţie pe parcursul procesului penal, atrăgându-i-se atenţia că dacă refuză să dea declaraţii nu va suferi nicio consecinţă defavorabilă, iar dacă va da declaraţii acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa; a[1]) dreptul de a fi informat cu privire la fapta pentru care este cercetat şi încadrarea juridică a acesteia;

această calitate, fapta pentru care este suspectată, încadrarea juridică a acesteia, drepturile procesuale prevăzute la art. 83, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.	În cursul procesului penal, organele judiciare sunt obligate să asigure părţilor deplina exercitare a drepturilor procesuale în condiţiile prevăzute de lege şi să administreze probele necesare în apărare. Organele judiciare au obligaţia să-l încunoştinţeze, de îndată şi mai înainte de a-l audia, pe învinuit sau pe inculpat despre fapta pentru care este cercetat, încadrarea juridică a acesteia şi să-i asigure posibilitatea pregătirii şi exercitării apărării. Orice parte are dreptul să fie asistată de apărător în tot cursul procesului penal. Organele judiciare au obligaţia să încunoştinţeze pe învinuit sau inculpat, înainte de a i se lua prima declaraţie, despre dreptul de a fi asistat de un apărător, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de ascultare. În condiţiile şi în cazurile prevăzute de lege, organele judiciare sunt obligate să ia măsuri pentru asigurarea asistenţei juridice a învinuitului sau inculpatului, dacă acesta nu are apărător ales. **ART. 70** **Întrebări şi lămuriri prealabile** (1) Învinuitul sau inculpatul, înainte de a fi ascultat, este	b) dreptul de a consulta dosarul, în condiţiile legii; c) dreptul de a avea un avocat ales, iar dacă nu îşi desemnează unul, în cazurile de asistenţă obligatorie, dreptul de a i se desemna un avocat din oficiu; d) dreptul de a propune administrarea de probe în condiţiile prevăzute de lege, de a ridica excepţii şi de a pune concluzii; e) dreptul de a formula orice alte cereri ce ţin de soluţionarea laturii penale şi civile a cauzei; f) dreptul de a beneficia în mod gratuit de un interpret atunci când nu înţelege, nu se exprimă bine sau nu poate comunica în limba română; g) dreptul de a apela la un mediator, în cazurile permise de lege; g^1) dreptul de a fi informat cu privire la drepturile sale; h) alte drepturi prevăzute de lege. Potrivit **art. 92 alin. 8** (”***Drepturile avocatului suspectului și inculpatului***”), avocatul suspectului sau inculpatului are dreptul să beneficieze de timpul și înlesnirile necesare pentru pregătirea și realizarea unei apărări efective. Aceasta înseamnă că, și în faza de urmărire penală, apărătorul suspectului sau inculpatului pot solicita ca audierea să se efectueze la o dată ulterioară aducerii la cunoștință a calității de suspect sau inculpat.

	întrebat cu privire la nume, prenume, poreclă, data şi locul naşterii, numele şi prenumele părinţilor, cetăţenie, studii, situaţia militară, loc de muncă, ocupaţie, adresa la care locuieşte efectiv, antecedente penale şi alte date pentru stabilirea situaţiei sale personale. (2) Învinuitului sau inculpatului i se aduc apoi la cunoştinţă fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător, precum şi dreptul de a nu face nicio declaraţie, atrăgându-i-se totodată atenţia că ceea ce declară poate fi folosit şi împotriva sa. Dacă învinuitul sau inculpatul dă o declaraţie, i se pune în vedere să declare tot ce ştie cu privire la faptă şi la învinuirea ce i se aduce în legătură cu aceasta. (3) Dacă învinuitul sau inculpatul consimte să dea o declaraţie, organul de urmărire penală, înainte de a-l asculta, îi cere să dea o declaraţie, scrisă personal, cu privire la învinuirea ce i se aduce. (4) Învinuitului sau inculpatului i se aduce la cunoştinţă şi obligaţia să anunţe în scris, în termen de 3 zile, orice	

	schimbare a locuinţei pe parcursul procesului penal. **<u>ART. 202 alin. 3</u>** **Rolul activ al organului de urmărire penală** Organul de urmărire penală este obligat să explice învinuitului sau inculpatului, precum şi celorlalte părţi drepturile lor procesuale.	
<u>ART. 308</u> **Procedura audierii anticipate** (1) Atunci când există riscul ca un martor să nu mai poată fi audiat în cursul judecăţii, procurorul poate sesiza judecătorul de drepturi şi libertăţi în vederea audierii anticipate a martorului. (2) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, dacă apreciază cererea întemeiată, stabileşte de îndată data şi locul audierii, dispunându-se citarea părţilor şi subiecţilor procesuali principali. (3) Participarea procurorului este obligatorie.	**Prevedere nouă.**	Textul are în vedere **consolidarea probatoriului** și pentru faza de judecată, în situațiile în care ar exista **riscul** ca un martor să nu mai poată fi audiat (de ex. martor care locuiește în străinătate sau o martoră care urmează să se afle în concediu de maternitate).

ART. 309 **Punerea în mişcare a acţiunii penale** (1) Acţiunea penală se pune în mişcare de procuror, prin ordonanţă, în cursul urmăririi penale, de îndată ce se constată că există probe din care rezultă presupunerea rezonabilă că o persoană a săvârşit o infracţiune şi nu există vreunul dintre cazurile de împiedicare, prevăzute la art. 16 alin. (1). (2) Punerea în mişcare a acţiunii penale este comunicată inculpatului de către organul de urmărire penală care îl cheamă pentru a-l audia. Dispoziţiile art. 108 se aplică în mod corespunzător, încheindu-se în acest sens un proces-verbal. (3) La cerere, inculpatului i se eliberează o copie a ordonanţei prin care a fost dispusă măsura. (4) Atunci când consideră necesar, procurorul poate proceda personal la audierea inculpatului şi la comunicarea prevăzute la alin. (2). (5) Organul de urmărire	**ART. 234** **Propuneri făcute de organul de cercetare penală** Dacă organul de cercetare penală consideră că sunt temeiuri pentru punerea în mişcare a acţiunii penale, face propuneri în acest sens, pe care le înaintează procurorului. Organul de cercetare penală, dacă consideră că sunt întrunite şi condiţiile prevăzute de lege pentru luarea măsurii arestării preventive a inculpatului, procedează în acelaşi mod. **ART. 235** **Punerea în mişcare a acţiunii penale prin ordonanţă** Procurorul se pronunţă asupra punerii în mişcare a acţiunii penale după examinarea dosarului. Dacă procurorul este de acord cu propunerea, pune în mişcare acţiunea penală prin ordonanţă. Ordonanţa de punere în mişcare a acţiunii penale trebuie să cuprindă, pe lângă menţiunile arătate în art. 203, date cu privire la persoana inculpatului, fapta pentru care este învinuit şi încadrarea juridică a acesteia. **ART. 237 alin. 2 şi 4** **Continuarea cercetării şi**	Spre deosebire de C. pr. pen. din anul 1968, când, pentru a se pune în mișcare acțiunea penală trebuiau să existe ”**temeiuri**” (fără ca acest termen să fost explicat de legiuitor), în N.C.P.P., pentru a se pune în mișcare acțiunea penală trebuie să existe ”**probe”** (noțiunea fiind explicată în art. 97 N.C.P.P.) din care să rezulte ”presupunerea rezonabilă” că a fost săvârșită o infracțiune. Legiuitorul nu explică nici înțelesul expresiei ”presupunere rezonabilă”, însă, în art. 4 alin. 2 (”Prezumţia de nevinovăţie”) N.C.P.P. prevede principiul ”*in dubio pro reo*” (după administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului). Ca element de noutate față de C.pr. pen. din anul 1968, în N.C.P.P. se prevede dreptul inculpatului de a i se elibera inculpatului, la cerere, o copie a ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale. A se vedea și **art. 7 N.C.P.P.** (”**Obligativitatea punerii în mișcare și a exercitării acțiunii penale**”). Potrivit art. 324 alin. 4 N.C.P.P., punerea în mișcare a acțiunii penale **nu** poate forma obiectul delegării organelor de cercetare penală în cazurile în care urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror. **ART. 108** **Comunicarea drepturilor şi a obligaţiilor** (1) Organul judiciar comunică suspectului sau inculpatului calitatea în care este audiat, fapta prevăzută de legea penală pentru săvârşirea căreia este suspectat sau pentru care a fost pusă în mişcare acţiunea penală şi încadrarea juridică a acesteia. (2) Suspectului sau inculpatului i se aduc la cunoştinţă drepturile prevăzute la art. 83, precum şi următoarele obligaţii: a) obligaţia de a se prezenta la chemările organelor judiciare, atrăgându-i-se atenţia că, în cazul neîndeplinirii acestei obligaţii, se poate emite mandat de aducere împotriva sa, iar în cazul sustragerii, judecătorul poate dispune arestarea sa preventivă; b) obligaţia de a comunica în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei, atrăgându-i-se atenţia că, în cazul neîndeplinirii acestei obligaţii, citaţiile şi orice alte acte comunicate la prima adresă rămân valabile şi se consideră că le-a luat la cunoştinţă. (3) În cursul urmăririi penale, înainte de prima audiere a suspectului sau inculpatului, i se aduc

penală continuă urmărirea şi fără a-l audia pe inculpat atunci când acesta lipseşte nejustificat, se sustrage sau este dispărut.	**ascultarea inculpatului** (2) Dacă procurorul a pus în mişcare acţiunea penală, organul de cercetare penală îl cheamă pe inculpat, îi comunică fapta pentru care este învinuit şi îi dă explicaţii cu privire la drepturile şi obligaţiile pe care le are. Atunci când inculpatul nu locuieşte în ţară, organul de cercetare penală va ţine seama, la fixarea termenului de prezentare în faţa acestuia, de reglementările speciale privind asistenţa judiciară internaţională în materie penală. (4) Organul de cercetare penală va continua urmărirea şi fără a-l asculta pe inculpat, când acesta este dispărut, se sustrage de la cercetare sau nu locuieşte în ţară.	la cunoştinţă drepturile şi obligaţiile prevăzute la alin. (2). Aceste drepturi şi obligaţii i se comunică şi în scris, sub semnătură, iar în cazul în care nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal. (4) Organul judiciar trebuie să aducă la cunoştinţa inculpatului posibilitatea încheierii, în cursul urmăririi penale, a unui acord, ca urmare a recunoaşterii vinovăţiei, iar în cursul judecăţii posibilitatea de a beneficia de reducerea pedepsei prevăzute de lege, ca urmare a recunoaşterii învinuirii.
<u>ART. 310</u> **Dispoziţii privind luarea unor măsuri faţă de făptuitor** (1) În cazul infracţiunii flagrante, orice persoană are dreptul să îl prindă pe făptuitor. (2) Dacă făptuitorul a fost prins în condiţiile alin. (1), persoana care l-a reţinut trebuie să îl predea de îndată, împreună cu corpurile delicte, precum şi	**<u>Art. 465 alin. 3</u>** **Infracţiunea flagrantă** În cazurile de mai sus (de infracțiune flagrantă – n.n.), orice persoană are dreptul să prindă pe făptuitor şi să-l conducă înaintea autorităţii.	Se prevede în mod expres obligația persoanei care l-a reținut pe făptuitor de a preda de îndată organelor de poliție toate corpurile delicte, obiectele și înscrisurile ridicate.

cu obiectele şi înscrisurile ridicate, organelor de urmărire penală, care întocmesc un proces-verbal.		
ART. 311 **Extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice** (1) În cazul în care, după începerea urmăririi penale, organul de urmărire penală constată fapte noi, date cu privire la participarea unor alte persoane sau împrejurări care pot duce la schimbarea încadrării juridice a faptei, dispune extinderea urmăririi penale ori schimbarea încadrării juridice. (2) Organul de cercetare penală care a dispus extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice este obligat să îl informeze pe procuror cu privire la măsura dispusă, propunând, după caz, punerea în mişcare a acţiunii penale. (3) Organul judiciar care a dispus extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice este obligat să îl informeze pe	**ART. 238** **Extinderea cercetării penale** Organul de cercetare penală, dacă constată fapte noi în sarcina învinuitului sau inculpatului ori împrejurări noi care pot duce la schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale ori s-a pus în mişcare acţiunea penală sau date cu privire la participarea şi a unei alte persoane la săvârşirea acelei fapte, este obligat să facă propuneri procurorului pentru extinderea cercetărilor penale sau schimbarea încadrării juridice. Propunerile se înaintează în cel mult 3 zile de la data constatării faptelor, împrejurărilor sau persoanelor noi. Procurorul va decide, prin ordonanţă, în cel mult 5 zile.	Extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice se poate **dispune** și de către organul de cercetare penală, care este însă obligat să-l informeze pe procuror și poate propune, după caz, punerea în mişcare a acţiunii penale. Se elimină termenele de **3 zile** și **5 zile** în care organul de cercetare penală era obligat să facă propuneri procurorului, respectiv acesta din urmă trebuia să decidă prin ordonanță. Se prevede posibilitatea ca procurorul să dispună extinderea acţiunii penale cu privire la aspectele noi.

suspect despre faptele noi cu privire la care s-a dispus extinderea. (4) În cazul în care extinderea urmăririi penale s-a dispus cu privire la mai multe persoane, organul de urmărire penală are obligaţia să procedeze faţă de aceste persoane potrivit art. 307. (5) Procurorul sesizat de organul de cercetare în urma extinderii urmăririi penale sau din oficiu cu privire la ipotezele prevăzute la alin. (1) poate dispune extinderea acţiunii penale cu privire la aspectele noi. **SECŢIUNEA a 2-a** **Suspendarea urmăririi penale**		
<u>ART. 312</u> **Cazurile de suspendare** (1) În cazul când se constată printr-o expertiză medico-legală că suspectul sau inculpatul suferă de o boală gravă, care îl împiedică să ia parte la procesul penal, organul de cercetare penală înaintează	**<u>ART. 239</u>** **Cazuri de suspendare** În cazul când se constată printr-o expertiză medico-legală că învinuitul sau inculpatul suferă de o boală gravă, care îl împiedică să ia parte la procesul penal, organul de cercetare penală înaintează procurorului propunerile sale împreună cu	Se adaugă **două** cazuri noi de suspendare a urmăririi penale: - în situaţia în care există un impediment legal temporar pentru punerea în mişcare a acţiunii penale faţă de o persoană; - pe perioada desfăşurării procedurii de mediere. A se avea în vedere și art. 70 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (M. Of. nr. 441 din 22 mai 2006). **<u>ART. 70*)</u>** (1) În cazul în care medierea se desfăşoară după începerea procesului penal, urmărirea penală

procurorului propunerile sale împreună cu dosarul, pentru a dispune suspendarea urmăririi penale. (2) Suspendarea urmăririi penale se dispune şi în situaţia în care există un impediment legal temporar pentru punerea în mişcare a acţiunii penale faţă de o persoană. (3) Suspendarea urmăririi penale se dispune şi pe perioada desfăşurării procedurii de mediere, potrivit legii.	dosarul, pentru a dispune suspendarea urmăririi penale. Procurorul se pronunţă asupra suspendării prin ordonanţă.	sau, după caz, judecata se suspendă, în temeiul prezentării de către părţi a contractului de mediere. (2) Suspendarea durează până când procedura medierii se închide prin oricare dintre modurile prevăzute de prezenta lege, dar nu mai mult de 3 luni de la data semnării contractului de mediere. *(3) *** Abrogat* (4) Procesul penal se reia din oficiu, imediat după primirea procesului-verbal prin care se constată că părţile nu s-au împăcat, sau, dacă acesta nu se comunică, la expirarea termenului prevăzut la alin. (2). *(5) Pentru soluţionarea cauzelor penale în baza acordului încheiat ca rezultat al medierii, mediatorul este obligat să transmită organului judiciar acordul de mediere şi procesul-verbal de încheiere a medierii în original şi în format electronic dacă părţile au ajuns la o înţelegere sau doar procesul-verbal de încheiere a medierii în situaţiile prevăzute la art. 56 alin. (1) lit. b) şi c).* *(6) Dispoziţiile art. 61 alin. (2) se aplică în mod corespunzător în cazul în care medierea este recomandată de către organele judiciare.* ****)** Conform art. 84 pct. 9 şi art. 104 din Legea nr. 255/2013 (începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală), la articolul 70, alineatele (1), (2), (4) şi (5) vor avea următorul cuprins:* *"**ART. 70*** *(1) În cazul în care medierea cu privire la latura penală a cauzei se desfăşoară după începerea procesului penal, urmărirea penală sau, după caz, judecata se poate suspenda, în temeiul prezentării de către părţi a contractului de mediere.* *(2) Suspendarea durează până când procedura medierii se închide prin oricare dintre modurile prevăzute de prezenta lege, dar nu mai mult de 3 luni de la data la care a fost dispusă.* .... *(4) Procesul penal se reia din oficiu, imediat după primirea procesului-verbal prin care se constată că nu s-a încheiat înţelegerea potrivit art. 56 alin. (1) lit. a) sau, dacă acesta nu se comunică, la expirarea termenului prevăzut la alin. (2).* *(5) Pentru soluţionarea acţiunii penale ori a acţiunii civile în baza acordului încheiat ca rezultat al medierii, mediatorul este obligat să transmită organului judiciar acordul de mediere şi procesul-verbal de încheiere a medierii în original şi în format electronic dacă părţile au ajuns la o înţelegere sau doar procesul-verbal de încheiere a medierii în situaţiile prevăzute la art. 56 alin. (1) lit. b) şi c)."*

ART. 313 **Sarcina organului de urmărire pe timpul suspendării** (1) După suspendarea urmăririi penale, procurorul restituie dosarul cauzei organului de cercetare penală ori poate dispune preluarea sa. (2) Ordonanţa de suspendare a urmăririi penale se comunică părţilor şi subiecţilor procesuali principali. (3) În timpul cât urmărirea este suspendată, organele de cercetare penală continuă să efectueze toate actele a căror îndeplinire nu este împiedicată de situaţia suspectului sau inculpatului, cu respectarea dreptului la apărare al părţilor sau subiecţilor procesuali. La reluarea urmăririi penale, actele efectuate în timpul suspendării pot fi refăcute, dacă este posibil, la cererea suspectului sau inculpatului. (4) Organul de cercetare penală este obligat să verifice periodic, dar nu mai târziu de 3 luni de la data dispunerii suspendării, dacă	**ART. 241** **Sarcina organului de cercetare în timpul suspendării** În timpul cât urmărirea este suspendată, organul de cercetare penală continuă să efectueze toate actele a căror îndeplinire nu este împiedicată de situaţia învinuitului sau inculpatului. Organul de cercetare penală este obligat să se intereseze periodic dacă mai subzistă cauza care a determinat suspendarea urmăririi penale. **ART. 240** **Ordonanţa de suspendare** Ordonanţa trebuie să cuprindă, pe lângă menţiunile arătate în art. 203, datele privitoare la persoana învinuitului sau inculpatului, fapta de care este învinuit, cauzele care au determinat suspendarea şi măsurile luate în vederea însănătoşirii învinuitului sau inculpatului. Ordonanţa de suspendare a urmăririi penale se comunică, în copie, învinuitului sau inculpatului şi persoanei vătămate. După comunicare, dosarul se restituie organului de cercetare penală.	Se constată că, deși legiuitorul folosește expresia de restituire a dosarului la organul de cercetare penală, aceasta nu este similară instituției restituirii în situațiile în care procurorul nu își însușește propunerea organului de cercetare penală (art. 317 ”**Restituirea dosarului organului de cercetare penală**” N.C.P.P., art. 323 ” **Restituirea cauzei sau trimiterea la alt organ de urmărire penală”** În fapt, este vorba despre **trimiterea** dosarului la organul de cercetare penală. Se prevede posibilitatea ca, la reluarea urmăririi penale, actele efectuate în timpul suspendării să fie **refăcute**, dacă este posibil, la cererea suspectului sau a inculpatului. Se introduce termenul de **3 luni** de la data dispunerii suspendării, în care organul de cercetare penală este obligat să verifice dacă mai subzistă cauza care a determinat suspendarea urmăririi penale. Se prevede posibilitatea ca procurorul să dispună **preluarea** cauzei. Această posibilitate legală decurge din atribuția procurorului de a conduce activitatea de urmărire penală a organelor de cercetare penală, prev. de art. 300 N.C.P.P.

mai subzistă cauza care a determinat suspendarea urmăririi penale.		
SECŢIUNEA a 3-a **Clasarea şi renunţarea la urmărirea penală**		
ART. 314 **Soluţiile de neurmărire şi netrimitere în judecată** (1) După examinarea sesizării, când constată că au fost strânse probele necesare potrivit dispoziţiilor art. 285, procurorul, la propunerea organului de urmărire penală sau din oficiu, soluţionează cauza prin ordonanţă, dispunând: a) clasarea, când nu exercită acţiunea penală ori, după caz, stinge acţiunea penală exercitată, întrucât există unul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1); b) renunţarea la urmărirea penală, când nu există interes public în urmărirea penală a inculpatului. (2) Procurorul întocmeşte o singură ordonanţă chiar dacă lucrările dosarului privesc mai multe fapte ori	**ART. 228 alin. 4 şi 6** **Începerea urmăririi penale** (4) Dacă din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate după primirea plângerii ori denunţului rezultă vreunul dintre cazurile de împiedicare a punerii în mişcare a acţiunii penale prevăzute la art. 10, organul de urmărire penală înaintează procurorului actele încheiate cu propunerea de a nu se începe urmărirea penală. (6) În cazul în care procurorul este de acord cu propunerea, dispune prin rezoluţie neînceperea urmăririi penale. (...). **ART. 230** **Neînceperea urmăririi penale sau scoaterea de sub urmărire când fapta nu prezintă pericolul social al unei infracţiuni** Procurorul, sesizat potrivit art. 228 alin. 2, dispune prin ordonanţă, după caz, neînceperea urmăririi penale sau	Soluția de **renunțare la urmărirea penală** reprezintă un element de noutate al N.C.P.P. **ART. 16 alin. 1** **Cazurile care împiedică punerea în mişcare şi exercitarea acţiunii penale** (1) Acţiunea penală nu poate fi pusă în mişcare, iar când a fost pusă în mişcare nu mai poate fi exercitată dacă: a) fapta nu există; b) fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârşită cu vinovăţia prevăzută de lege; c) nu există probe că o persoană a săvârşit infracţiunea; d) există o cauză justificativă sau de neimputabilitate; e) lipseşte plângerea prealabilă, autorizarea sau sesizarea organului competent ori o altă condiţie prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mişcare a acţiunii penale; f) a intervenit amnistia sau prescripţia, decesul suspectului ori al inculpatului persoană fizică sau s-a dispus radierea suspectului ori inculpatului persoană juridică; g) a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracţiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condiţiile legii; h) există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege; i) există autoritate de lucru judecat; j) a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii. (2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. e) şi j), acţiunea penală poate fi pusă în mişcare ulterior, în condiţiile prevăzute de lege. **ART. 19** din Legea de aplicare nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative

mai mulţi suspecţi sau inculpaţi şi chiar dacă se dau acestora rezolvări diferite conform alin. (1).	scoaterea de sub urmărire penală. Copia ordonanţei şi, după caz, a propunerii organului de cercetare penală se comunică persoanei care a făcut sesizarea, precum şi persoanei faţă de care s-a dispus soluţia de neurmărire sau de netrimitere în judecată. **ART. 243 alin. 1 – 2** **Procedura încetării** Organul de cercetare penală, când constată existenţa vreunuia dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f) - h), i[1]) şi j), înaintează procurorului dosarul împreună cu propuneri de încetare a urmăririi penale. Procurorul se pronunţă asupra încetării urmăririi penale prin ordonanţă, dispunând potrivit art. 11 pct. 1 lit. c). În cazul în care nu s-a pus în mişcare acţiunea penală, încetarea urmăririi penale se pronunţă prin rezoluţie motivată. **ART. 249** **Cazurile şi procedura scoaterii de sub urmărire** Scoaterea de sub urmărirea penală are loc când se constată existenţa vreunuia dintre cazurile prevăzute în art. 10 lit. a) - e) şi există învinuit sau inculpat în cauză.	care cuprind dispoziţii procesual penale Atunci când, în cursul procesului, se constată că în privinţa unei fapte comise anterior intrării în vigoare a Codului penal sunt aplicabile dispoziţiile art. 18[1] din Codul penal din 1968, ca lege penală mai favorabilă, procurorul dispune clasarea, iar instanţa dispune achitarea, în condiţiile Codului de procedură penală. Se constată o **inconsecvență** a legiuitorului: în timp ce din art. 314 alin. 1 lit b N.C.P.P. rezultă că renunțarea la urmărirea penală se poate dispune **numai** în cauzele în care a fost pusă anterior în mișcare acțiunea penală, din art. 318 alin. 2 N.C.P.P.rezultă că această soluție se poate dispune **și** în cauzele în care urmărirea penală este începută *in rem* și în cauzele cu suspecți.

	Dispoziţiile art. 242 - 246 şi 248 se aplică în mod corespunzător şi în procedura scoaterii de sub urmărire. În cazul prevăzut în art. 10 lit. b[1]) procurorul se pronunţă prin ordonanţă.	
ART. 315 **Clasarea** (1) Clasarea se dispune când: a) nu se poate începe urmărirea penală, întrucât nu sunt întrunite condiţiile de fond şi formă esenţiale ale sesizării; b) există unul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1). (2) Ordonanţa de clasare cuprinde menţiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), precum şi dispoziţii privind: a) ridicarea sau menţinerea măsurilor asigurătorii; aceste măsuri încetează de drept dacă persoana vătămată nu introduce acţiune în faţa instanţei civile, în termen de 30 de zile de la comunicarea soluţiei; b) restituirea bunurilor	**ART. 11** **Clasarea, scoaterea de sub urmărire, încetarea urmăririi penale, achitarea şi încetarea procesului penal** Când se constată existenţa vreunuia din cazurile prevăzute în art. 10: 1. În cursul urmăririi penale procurorul, la propunerea organului de cercetare penală sau din oficiu, dispune: a) clasarea, când nu există învinuit în cauză; **ART. 12** **Sesizarea altor organe decât cele judiciare** În cazurile arătate în art. 10 lit. b), d) şi e), procurorul care dispune clasarea sau scoaterea de sub urmărire, ori instanţa de judecată care pronunţă achitarea, dacă apreciază că fapta ar putea atrage măsuri ori	Se constată că, deși N.C.P.P. folosește termenul de ***"clasare"*** din C. pr. pen. din 1968, instituțiile juridice **nu** sunt identice. Astfel, în temeiul C.pr.pen. din anul 1968, **clasarea** se dispunea, practic numai în situația în care **nu** exista învinuit în cauză. În N.C.P.P., **clasarea** devine o instituție juridică mai amplă, care **înlocuiește soluțiile de netrimitere în judecată** (neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală și încetarea urmăririi penale) din C.pr.pen. din anul 1968.

ridicate sau a cauţiunii; c) sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunerea de luare a măsurii de siguranţă a confiscării speciale; d) sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunerea de desfiinţare totală sau parţială a unui înscris; e) sesizarea instanţei competente potrivit dispoziţiilor legii speciale în materia sănătăţii mintale, în vederea dispunerii internării nevoluntare; f) cheltuielile judiciare. (3) Dacă în cursul urmăririi penale s-a luat una dintre măsurile de siguranţă prevăzute de lege, se va face menţiune despre aceasta. (4) În ordonanţă se va face menţiune şi cu privire la încetarea de drept a măsurii preventive dispuse în cauză. (5) Menţionarea motivelor de fapt şi de drept este obligatorie numai dacă procurorul nu îşi însuşeşte argumentele cuprinse în propunerea organului de cercetare penală ori dacă în cursul	sancţiuni altele decât cele prevăzute de legea penală, sesizează organul competent. **<u>ART. 262 alin. 1 pct. 2 lit. a</u>** **Rezolvarea cauzelor** 2. dă ordonanţă prin care: a) clasează, scoate de sub urmărire sau încetează urmărirea penală potrivit dispoziţiilor <u>art. 11</u>. Dacă procurorul dispune scoaterea de sub urmărire în temeiul <u>art. 10</u> lit. b^1), face aplicarea <u>art. 18^1</u> alin. 3 din Codul penal; **<u>ART. 228 alin. 6</u>** **Începerea urmăririi penale** *(*6) În cazul în care procurorul este de acord cu propunerea, dispune prin rezoluţie neînceperea urmăririi penale. În situaţia în care procurorul îşi însuşeşte argumentele cuprinse în propunerea organului de cercetare penală, motivarea rezoluţiei este facultativă sau poate cuprinde doar argumente suplimentare. (...) **<u>ART. 243</u>** **Procedura încetării**	

urmăririi penale suspectului i-a fost adusă la cunoştinţă această calitate, potrivit art. 307.	Organul de cercetare penală, când constată existenţa vreunuia dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f) - h), i[1]) şi j), înaintează procurorului dosarul împreună cu propuneri de încetare a urmăririi penale. Procurorul se pronunţă asupra încetării urmăririi penale prin ordonanţă, dispunând potrivit art. 11 pct. 1 lit. c). În cazul în care nu s-a pus în mişcare acţiunea penală, încetarea urmăririi penale se pronunţă prin rezoluţie motivată. Atunci când cazul de încetare a urmăririi penale priveşte un învinuit sau inculpat arestat, procurorul trebuie să se pronunţe asupra încetării urmăririi penale în aceeaşi zi în care a primit propunerea de încetare de la organul de cercetare penală. Dacă procurorul a dispus încetarea urmăririi penale, măsura arestării preventive încetează de drept, învinuitul sau inculpatul fiind pus de îndată în libertate. **ART. 244** **Ordonanţa de încetare a urmăririi penale** Ordonanţa de încetare a	

	urmăririi penale trebuie să cuprindă pe lângă menţiunile arătate în art. 203, datele privind persoana şi fapta la care se referă încetarea, precum şi arătarea temeiurilor de fapt şi de drept pe baza cărora se dispune încetarea urmăririi penale. **ART. 245** **Dispoziţii complimentare ale ordonanţei** Prin ordonanţa de încetare a urmăririi penale se dispune totodată asupra: a) revocării măsurilor asigurătorii luate în vederea executării pedepsei amenzii; b) confiscării lucrurilor care potrivit art. 118 din Codul penal sunt supuse confiscării speciale şi restituirii celorlalte. Dacă proprietatea corpurilor delicte şi a celorlalte obiecte care au servit ca mijloace materiale de probă este contestată, ele sunt păstrate de organul de cercetare penală până la hotărârea instanţei civile; c) măsurilor asigurătorii privind reparaţiile civile şi a restabilirii situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunii. În cazul în care s-a dispus	

	menţinerea măsurilor asigurătorii privind reparaţiile civile, aceste măsuri se vor considera desfiinţate, dacă persoana vătămată nu introduce acţiune în faţa instanţei civile în termen de 30 de zile de la comunicarea încetării urmăririi penale; c^1) sesizării instanţei civile competente cu privire la desfiinţarea totală sau parţială a unui înscris; d) cheltuielilor judiciare, stabilind cuantumul acestora, cine trebuie să le suporte şi ordonând încasarea lor; e) restituirii cauţiunii în cazurile prevăzute de lege. Dacă în cursul urmăririi penale s-a luat vreuna din măsurile de siguranţă arătate în art. 162, se va face menţiune despre aceasta. În cazul în care încetarea urmăririi penale priveşte un învinuit sau inculpat arestat, în ordonanţă se va face menţiune şi cu privire la constatarea încetării de drept a măsurii arestării preventive.	
ART. 316 **Înştiinţarea despre clasare** (1) Ordonanţa de clasare se comunică în copie persoanei care a făcut	**ART. 228 alin. 6** **Începerea urmăririi penale** (6) În cazul în care procurorul este de acord cu propunerea, dispune prin rezoluţie	Spre deosebire de prevederile din C.pr. pen. din 1968, când soluția se comunica doar persoanei care făcuse sesizarea, precum şi, după caz, persoanei faţă de care se efectuaseră acte premergătoare, N.C.P.P. prevede comunicarea unei copii a ordonanței de clasare, după caz, și altor persoane interesate.

sesizarea, suspectului, inculpatului sau, după caz, altor persoane interesate. Dacă ordonanţa nu cuprinde motivele de fapt şi de drept, se comunică şi o copie a referatului organului de cercetare penală. (2) În cazul în care inculpatul este arestat preventiv, procurorul înştiinţează prin adresă administraţia locului de deţinere cu privire la încetarea de drept a măsurii arestării preventive, în vederea punerii de îndată în libertate a inculpatului.	neînceperea urmăririi penale. În situaţia în care procurorul îşi însuşeşte argumentele cuprinse în propunerea organului de cercetare penală, motivarea rezoluţiei este facultativă sau poate cuprinde doar argumente suplimentare. Copie de pe rezoluţie şi de pe propunerea organului de cercetare penală se comunică persoanei care a făcut sesizarea, precum şi, după caz, persoanei faţă de care s-au efectuat acte premergătoare. Dispoziţiile art. 245 alin. 1 lit. c^1) se aplică în mod corespunzător. **ART. 246** **Înştiinţarea despre încetarea urmăririi penale** Copie de pe ordonanţa sau rezoluţia prin care procurorul dispune încetarea urmăririi penale se comunică persoanei care a făcut sesizarea, învinuitului sau inculpatului şi, după caz, altor persoane interesate. În cazul când învinuitul sau inculpatul este arestat preventiv, instanţa înştiinţează prin adresă administraţia locului de deţinere, cu dispoziţia de a-l pune de îndată în libertate pe învinuit sau inculpat, potrivit art. 243 alin. 3.	

	ART. 249 **Cazurile şi procedura scoaterii de sub urmărire** Scoaterea de sub urmărirea penală are loc când se constată existenţa vreunuia dintre cazurile prevăzute în art. 10 lit. a) - e) şi există învinuit sau inculpat în cauză. Dispoziţiile art. 242 - 246 şi 248 se aplică în mod corespunzător şi în procedura scoaterii de sub urmărire. În cazul prevăzut în art. 10 lit. b[1]) procurorul se pronunţă prin ordonanţă.	
ART. 317 **Restituirea dosarului organului de cercetare penală** Procurorul sesizat cu propunerea de clasare de către organul de cercetare penală, atunci când constată că nu sunt îndeplinite condiţiile legale pentru a dispune clasarea sau când dispune clasarea parţial şi disjunge cauza conform art. 46, restituie dosarul organului de cercetare penală.	**Art. 228 alin.4 și 5** **Începerea urmăririi penale** (4) Dacă din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate după primirea plângerii ori denunţului rezultă vreunul dintre cazurile de împiedicare a punerii în mişcare a acţiunii penale prevăzute la art. 10, organul de urmărire penală înaintează procurorului actele încheiate cu propunerea de a nu se începe urmărirea penală. (5) Dacă procurorul constată că nu sunt întrunite condiţiile arătate în alin. 4, restituie actele	Deși textul de lege nu precizează că procurorul, constatând că nu sunt aplicabile prevederile art. 315 alin. 1 lit. a sau b N.C.P.P. (”**Clasarea**”) restituie dosarul organului de cercetare penală împreună cu ordonanța prin care dă dispoziții cu privire la actele care urmează să fie efectuate, acest fapt rezultă din interpretarea disp. art. 286 N.C.P.P.(”**Actele organelor de urmărire penală**”) și art. 300 alin. 1 și 3 N.C.P.P.(”**Măsuri de exercitare a supravegherii**”).

	organului de urmărire penală, fie pentru completarea actelor premergătoare, fie pentru începerea urmăririi penale. **ART. 231** **Restituirea dosarului pentru continuarea cercetării penale** Dacă procurorul, sesizat potrivit dispoziţiilor art. 228 alin. 2, constată că nu este cazul să dispună neînceperea urmăririi penale sau scoaterea de sub urmărire penală, restituie dosarul organului de cercetare penală pentru completarea actelor premergătoare sau începerea urmăririi penale, respectiv pentru continuarea cercetării penale. **ART. 248** **Restituirea dosarului şi continuarea cercetării penale** Procurorul, dacă constată că nu este cazul să dispună încetarea sau când a dispus încetarea parţial, restituie dosarul organului de cercetare penală, cu dispoziţia de a continua cercetarea. **ART. 249** **Cazurile şi procedura scoaterii de sub urmărire**	

	Scoaterea de sub urmărirea penală are loc când se constată existenţa vreunuia dintre cazurile prevăzute în art. 10 lit. a) - e) şi există învinuit sau inculpat în cauză. Dispoziţiile art. 242 - 246 şi 248 se aplică în mod corespunzător şi în procedura scoaterii de sub urmărire. În cazul prevăzut în art. 10 lit. b[1]) procurorul se pronunţă prin ordonanţă.	
ART. 318 **Renunţarea la urmărirea penală** (1) În cazul infracţiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunţa la urmărirea penală când, în raport cu conţinutul faptei, cu modul şi mijloacele de săvârşire, cu scopul urmărit şi cu împrejurările concrete de săvârşire, cu urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârşirea infracţiunii, constată că nu există un interes public în urmărirea	**Art. 18[1] C. pen.** **Fapta care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni** (1) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă, prin atingerea minimă adusă uneia dintre valorile apărate de lege și prin conținutul ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanță, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni. (2) La stabilirea în concret a gradului de pericol social se ține seama de modul și mijloacele de săvârșirea a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut	Legiuitorul nu a explicat înțelesul expresiei ”***interes public***” nici în N.C.P., nici în N.C.P.P., însă a indicat criteriile în funcție de care se apreciază lipsa acestuia. În C. pr. pen. din anul 1968, nu se prevedea o limită a maximului special pentru infracțiunile pentru care se putea aplica art. 18[1] C. pen. Obligațiile dispuse de procuror în sarcina suspectului sau inculpatului au ca scop repararea prejudiciului material sau moral, îndreptarea sa (consiliere, muncă în folosul comunității). Se constată o **inconsecvență** a legiuitorului: în timp ce din art. 314 alin. 1 lit b N.C.P.P. rezultă că renunțarea la urmărirea penală se poate dispune **numai** în cauzele în care a fost pusă anterior în mișcare acțiunea penală, din art. 318 alin. 2 N.C.P.P.rezultă că această soluție se poate dispune **şi** în cauzele în care urmărirea penală este începută *in rem* și în cauzele cu suspecți. Se prevede revocarea ordonanței de renunțare la urmărirea penală de către procuror în cazul neîndeplinirii cu rea-credinţă a obligaţiilor în termenul stabilit. Sarcina de a face dovada îndeplinirii obligaţiilor sau prezentarea motivelor de neîndeplinire a acestora revine suspectului ori inculpatului. O nouă renunţare la urmărirea penală în aceeaşi cauză nu mai este posibilă. Se poate renunța la urmărire penală și în situația în care autorul faptei nu este cunoscut (alin.

acesteia. (2) Când autorul faptei este cunoscut, la aprecierea interesului public sunt avute în vedere şi persoana suspectului sau a inculpatului, conduita avută anterior săvârşirii infracţiunii şi eforturile depuse pentru înlăturarea sau diminuarea consecinţelor infracţiunii. (3) Procurorul poate dispune, după consultarea suspectului sau a inculpatului, ca acesta să îndeplinească una sau mai multe dintre următoarele obligaţii: a) să înlăture consecinţele faptei penale sau să repare paguba produsă ori să convină cu partea civilă o modalitate de reparare a acesteia; b) să ceară public scuze persoanei vătămate; c) să presteze o muncă neremunerată în folosul comunităţii, pe o perioadă cuprinsă între 30 şi 60 de zile, în afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă; d) să frecventeze un	produce , precum și de persoana și conduita făptuitorului, dacă este cunoscut. (3) În cazul faptelor prevăzute în prezentul articol, procurorul sau instanța poate aplica una din sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute la art. 91.	2). A se vedea și **art. 7 alin. 2** N.C.P.P. (”***Obligativitatea punerii în mișcare și a exercitării acțiunii penale***”).

program de consiliere. (4) În cazul în care procurorul dispune ca suspectul sau inculpatul să îndeplinească obligaţiile prevăzute la alin. (3), stabileşte prin ordonanţă termenul până la care acestea urmează a fi îndeplinite, care nu poate fi mai mare de 6 luni sau de 9 luni pentru obligaţii asumate prin acord de mediere încheiat cu partea civilă şi care curge de la comunicarea ordonanţei. (5) Ordonanţa de renunţare la urmărire cuprinde, după caz, menţiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), precum şi dispoziţii privind măsurile dispuse conform alin. (3) din prezentul articol şi art. 315 alin. (2) - (4), termenul până la care trebuie îndeplinite obligaţiile prevăzute la alin. (3) din prezentul articol şi sancţiunea nedepunerii dovezilor la procuror, precum şi cheltuielile judiciare. (6) În cazul neîndeplinirii cu rea-credinţă a obligaţiilor în termenul prevăzut la alin. (4), procurorul revocă		

ordonanţa. Sarcina de a face dovada îndeplinirii obligaţiilor sau prezentarea motivelor de neîndeplinire a acestora revine suspectului ori inculpatului. O nouă renunţare la urmărirea penală în aceeaşi cauză nu mai este posibilă. (7) Ordonanţa prin care s-a dispus renunţarea la urmărirea penală se comunică în copie persoanei care a făcut sesizarea, suspectului, inculpatului sau, după caz, altor persoane interesate.		
<u>**ART. 319**</u> **Continuarea urmăririi penale la cererea suspectului sau a inculpatului** (1) În caz de clasare ca urmare a constatării că a intervenit amnistia, prescripţia, retragerea plângerii prealabile sau a existenţei unei cauze de nepedepsire, precum şi în cazul renunţării procurorului la urmărirea penală, suspectul sau inculpatul poate cere, în termen de 20 de zile de la primirea copiei de pe ordonanţa de soluţionare a	<u>**ART. 13**</u> **Continuarea procesului penal în caz de amnistie, prescripţie sau retragere a plângerii prealabile ori de existenţă a unei cauze de nepedepsire** În caz de amnistie, prescripţie sau retragere a plângerii prealabile, precum şi în cazul existenţei unei cauze de nepedepsire, învinuitul sau inculpatul poate cere continuarea procesului penal. Dacă se constată vreunul din cazurile prevăzute în <u>art. 10</u> lit. a) - e), procurorul dispune scoaterea de sub urmărire, iar instanţa de judecată pronunţă achitarea.	Se adaugă un nou caz de continuare a urmăririi penale: **renunțarea procurorului la urmărire penală** (care, la rândul său, este o instituție nouă în N.C.P.P.). Se prevede în mod expres **termenul** în care se poate solicita continuarea urmăririi penale, precum și **soluțiile** pe care le poate dispune procurorul.

cauzei, continuarea urmăririi penale. (2) Dacă după introducerea cererii în termenul legal se constată un alt caz de netrimitere în judecată decât cele prevăzute la alin. (1), procurorul va dispune clasarea cauzei în raport cu acesta. (3) Dacă nu se constată situaţia prevăzută la alin. (2), se va adopta prima soluţie de netrimitere în judecată.	Dacă nu se constată vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. a) - e), procurorul dispune încetarea urmăririi penale, cu excepţia cazului prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. i), iar instanţa de judecată pronunţă încetarea procesului penal.	
ART. 320 **Modul de sesizare a procurorului pentru soluţionarea cauzei** Organul de cercetare penală care constată incidenţa unuia dintre cazurile care determină clasarea cauzei sau renunţarea la urmărire penală trimite dosarul la procuror cu propunere corespunzătoare.	**ART. 228 alin. 2 și 4** **Începerea urmăririi penale** (2) În cazul prevăzut la art. 10 lit. b^1), organul de urmărire penală înaintează dosarul procurorului cu propunerea de a dispune, după caz, neînceperea urmăririi penale sau scoaterea de sub urmărire penală. (4) Dacă din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate după primirea plângerii ori denunţului rezultă vreunul dintre cazurile de împiedicare a punerii în mişcare a acţiunii penale prevăzute la art. 10, organul de urmărire penală înaintează	Această **obligație** a organului de cercetare penală rezultă și din art. 314 alin. 1. În consecință, prevederea din art. 320 N.C.P.P. este repetitivă.

	procurorului actele încheiate cu propunerea de a nu se începe urmărirea penală. **ART. 243 alin. 1** **Procedura încetării** Organul de cercetare penală, când constată existenţa vreunuia dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f) - h), i[1]) şi j), înaintează procurorului dosarul împreună cu propuneri de încetare a urmăririi penale. **ART. 249** **Cazurile şi procedura scoaterii de sub urmărire** Scoaterea de sub urmărirea penală are loc când se constată existenţa vreunuia dintre cazurile prevăzute în art. 10 lit. a) - e) şi există învinuit sau inculpat în cauză. Dispoziţiile art. 242 - 246 şi 248 se aplică în mod corespunzător şi în procedura scoaterii de sub urmărire. În cazul prevăzut în art. 10 lit. b^1) procurorul se pronunţă prin ordonanţă.	

SECŢIUNEA a 4-a **Terminarea urmăririi penale**		
ART. 321 **Înaintarea dosarului privind pe inculpat** (1) De îndată ce urmărirea penală este terminată, organul de cercetare înaintează dosarul procurorului, însoţit de un referat. (2) Referatul trebuie să cuprindă menţiunile prevăzute la art. 286 alin. (4), precum şi date suplimentare privitoare la mijloacele materiale de probă şi măsurile luate cu privire la ele în cursul cercetării penale, precum şi locul unde acestea se află. (3) Când urmărirea penală priveşte mai multe fapte sau mai mulţi inculpaţi, referatul trebuie să cuprindă menţiunile arătate la alin. (2) cu privire la toate faptele şi la toţi inculpaţii şi, dacă este cazul, trebuie să se arate pentru care fapte ori făptuitori se propune clasarea sau renunţarea la urmărire.	**ART. 256** **Înaintarea dosarului privind pe învinuit** De îndată ce cercetarea penală este terminată, organul de cercetare înaintează dosarul procurorului cu un referat, în care consemnează rezultatul cercetării, spre a se decide potrivit art. 262. Referatul va cuprinde în mod corespunzător menţiunile prevăzute în art. 259 - 260. **ART. 258** **Înaintarea dosarului privind pe inculpate** În cauzele în care acţiunea penală a fost pusă în mişcare, după completarea cercetării şi după îndeplinirea dispoziţiilor privitoare la prezentarea materialului de urmărire penală, cercetarea penală se consideră terminată. Organul de cercetare penală înaintează de îndată procurorului dosarul cauzei însoţit de un referat.	Spre deosebire de C.pr. pen. din anul 1968, potrivit N.C.P.P., referatul de terminare a urmăririi penale se întocmește **numai** după ce acțiunea penală a fost pusă în mișcare.

	ART. 260 **Date suplimentare** Referatul trebuie să cuprindă date suplimentare privitoare la: a) mijloacele materiale de probă şi măsurile luate referitor la ele în cursul cercetării penale, precum şi locul unde se află; b) măsurile asigurătorii privind reparaţiile civile sau executarea pedepsei amenzii, luate în cursul cercetării penale; c) cheltuielile judiciare.	
ART. 322 **Verificarea lucrărilor urmăririi penale** (1) În termen de cel mult 15 zile de la primirea dosarului trimis de organul de cercetare penală potrivit art. 320 şi art. 321 alin. (1), procurorul procedează la verificarea lucrărilor urmăririi penale şi se pronunţă asupra acestora. (2) Rezolvarea cauzelor în care sunt arestaţi se face de urgenţă şi cu precădere.	**ART. 261** **Verificarea lucrărilor urmăririi penale** Procurorul este obligat ca în termen de cel mult 15 zile de la primirea dosarului trimis de organul de cercetare penală potrivit art. 256 sau 258 să procedeze la verificarea lucrărilor urmăririi penale şi să se pronunţe asupra acestora. Procurorul procedează la prezentarea materialului de urmărire penală în situaţiile prevăzute în art. 254 alin. 1, dacă inculpatul se prezintă, este prins sau adus după înaintarea dosarului la parchet. Rezolvarea cauzelor în care sunt arestaţi se face de urgenţă	N.C.P.P. nu mai prevede obligativitatea prezentării materialului de urmărire penală, întrucât potrivit art. 78 și art, 83 lit. b N.C.P.P., suspectul și inculpatul au dreptul de a consulta dosarul, în condițiile legii în cursul procesului penal. De asemenea, potrivit **art. 94 (”*Consultarea dosarului*”)** N.C.P.P., avocatul părţilor şi al subiecţilor procesuali principali are dreptul de a solicita consultarea dosarului pe tot parcursul procesului penal. Acest drept nu poate fi exercitat, nici restrâns în mod abuziv. Consultarea dosarului presupune dreptul de a studia actele acestuia, dreptul de a nota date sau informaţii din dosar, precum şi de a obţine fotocopii pe cheltuiala clientului. În cursul urmăririi penale, procurorul stabileşte data şi durata consultării într-un termen rezonabil. Acest drept poate fi delegat organului de cercetare penală. În cursul urmăririi penale, procurorul poate restricţiona motivat consultarea dosarului, dacă prin aceasta s-ar putea aduce atingere bunei desfăşurări a urmăririi penale. După punerea în mişcare a acţiunii penale, restricţionarea se poate dispune pentru cel mult 10 zile. În cursul urmăririi penale, avocatul are obligaţia de a păstra confidenţialitatea sau secretul datelor şi actelor de care a luat cunoştinţă cu ocazia consultării dosarului. În toate cazurile, avocatului nu îi poate fi restricţionat dreptul de a consulta declaraţiile părţii sau ale subiectului procesual principal pe care îl asistă ori îl reprezintă.

	şi cu precădere.	
ART. 323 **Restituirea cauzei sau trimiterea la alt organ de urmărire penală** (1) În situaţia în care procurorul constată că urmărirea penală nu este completă sau că nu a fost efectuată cu respectarea dispoziţiilor legale, restituie cauza organului care a efectuat urmărirea penală în vederea completării sau refacerii urmăririi penale sau trimite cauza la alt organ de cercetare penală potrivit dispoziţiilor art. 302. (2) Atunci când completarea sau refacerea urmăririi penale este necesară numai cu privire la unele fapte sau la unii inculpaţi, iar disjungerea nu este posibilă, procurorul dispune restituirea sau trimiterea întregii cauze la organul de cercetare penală. (3) Ordonanţa de restituire sau de trimitere cuprinde, pe lângă menţiunile arătate la art.	**ART. 265** **Restituirea cauzei sau trimiterea la alt organ de urmărire** Când procurorul constată că urmărirea penală nu este completă, sau că nu au fost respectate dispoziţiile legale care garantează aflarea adevărului, restituie cauza organului care a efectuat urmărirea penală, sau potrivit dispoziţiilor art. 217 trimite cauza la alt organ de urmărire, în vederea completării sau refacerii urmăririi penale. Când completarea sau refacerea urmăririi penale este necesară numai cu privire la unele fapte sau la unii învinuiţi sau inculpaţi, iar disjungerea nu este posibilă, procurorul dispune restituirea sau trimiterea întregii cauze. **ART. 266** **Cuprinsul ordonanţei de restituire** Ordonanţa de restituire sau de trimitere cuprinde, pe lângă menţiunile arătate în art. 203,	Se prevede în mod expres ce trebuie să conțină ordonanța de restituire.

286 alin. (2), indicarea actelor de urmărire penală ce trebuie efectuate ori refăcute, a faptelor sau împrejurărilor ce urmează a fi constatate şi a mijloacelor de probă ce urmează a fi administrate.	indicarea actelor de cercetare penală ce trebuie efectuate ori refăcute, a faptelor sau împrejurărilor ce urmează a fi constatate şi a mijloacelor de probă ce urmează a fi folosite.	
SECŢIUNEA a 5-a **Dispoziţii privind efectuarea urmăririi penale de către procuror**		
ART. 324 **Efectuarea urmăririi penale de către procuror** (1) Urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror în cazurile prevăzute de lege. (2) Procurorul poate dispune preluarea oricărei cauze în care exercită supravegherea, indiferent de stadiul acesteia, pentru a efectua urmărirea penală. (3) În cazurile în care procurorul efectuează urmărirea penală, poate delega, prin ordonanţă, organelor de cercetare penală efectuarea unor acte de urmărire penală. (4) Punerea în mişcare a	**ART. 209 alin. 3** **Competenţa procurorului în faza urmăririi** (3) Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror, în cazul infracţiunilor prevăzute la art. 155 - 173, art. 174 - 177, art. 179, art. 189 alin. 3 - 6, art. 190, art. 191, art. 211 alin. 3, art. 212, art. 236, art. 239, art. 239[1], art. 250, art. 252, art. 253^1 - 255, art. 257, art. 265 - 268, art. 273 - 276, art. 279[1], art. 280, art. 280[1], art. 302[2], art. 317, art. 323 şi art. 356 - 361 din Codul penal, în cazurile prevăzute în art. 27 pct. 1 lit. b) - e), art. 28^1 pct. 1 lit. b), b[1]) – b[3]) şi pct. 5, art. 28^2 pct. 1 lit. b) şi art. 29 pct. 1, precum şi în cazul altor infracţiuni date prin lege în	În ceea ce privește prevederea de la alin. 2, se constată că aceasta este o repetiție a prevederii din art. 300 alin. 4 N.C.P.P. (”***Modalități de exercitare a supravegherii***”). Legiuitorul folosește însă doi termeni distincți: ”**reținerea**” cauzei, respectiv ”**preluarea**” acesteia. A se vedea **art. 56 (”*Competenţa procurorului*”):** (1) Procurorul conduce şi controlează nemijlocit activitatea de urmărire penală a poliţiei judiciare şi a organelor de cercetare penală speciale, prevăzute de lege. De asemenea, procurorul supraveghează ca actele de urmărire penală să fie efectuate cu respectarea dispoziţiilor legale. (2) Procurorul poate să efectueze orice act de urmărire penală în cauzele pe care le conduce şi le supraveghează. (3) Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror: a) în cazul infracţiunilor pentru care competenţa de judecată în primă instanţă aparţine Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau curţii de apel; b) în cazul infracţiunilor prevăzute la art. 188 - 191, art. 279 şi art. 289 - 294 din Codul penal; c) în cazul infracţiunilor săvârşite cu intenţie depăşită, care au avut ca urmare moartea unei persoane; d) în cazul infracţiunilor pentru care competenţa de a efectua urmărirea penală aparţine Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism sau Direcţiei Naţionale Anticorupţie; e) în alte cazuri prevăzute de lege.

acţiunii penale, luarea sau propunerea măsurilor restrictive de drepturi şi libertăţi, încuviinţarea de probatorii ori dispunerea celorlalte acte sau măsuri procesuale nu pot forma obiectul delegării prevăzute la alin. (3).	competenţa sa. **<u>ART. 217 alin. 3</u>** **Trecerea cauzei de la un organ la altul** În cauzele în care urmărirea penală se efectuează de către procuror, acesta poate dispune prin ordonanţă ca anumite acte de cercetare penală să fie efectuate de către organele poliţiei judiciare.	(4) Urmărirea penală în cazul infracţiunilor săvârşite de militari se efectuează, în mod obligatoriu, de procurorul militar. (5) Procurorii militari din cadrul parchetelor militare sau secţiilor militare ale parchetelor efectuează urmărirea penală potrivit competenţei parchetului din care fac parte, faţă de toţi participanţii la săvârşirea infracţiunilor comise de militari, urmând a fi sesizată instanţa competentă potrivit art. 44.
<u>ART. 325</u> **Preluarea cauzelor de la alte parchete** (1) Procurorii din cadrul parchetului ierarhic superior pot prelua, în vederea efectuării sau supravegherii urmăririi penale, cauze de competenţa parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziţia motivată a conducătorului parchetului ierarhic superior. (2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi când legea prevede o altă subordonare ierarhică.	**<u>ART. 209*) alin. 4^1 şi 4^2</u>** **Competenţa procurorului în faza urmăririi** (4^1) Procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competenţa parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziţia conducătorului parchetului ierarhic superior, când: a) imparţialitatea procurorilor ar putea fi ştirbită datorită împrejurărilor cauzei, duşmăniilor locale sau calităţii părţilor; b) una dintre părţi are o rudă sau un afin până la gradul patru inclusiv printre procurorii ori grefierii parchetului sau	Textul a fost pus în acord cu prevederile Deciziei nr. 1058/2007 a Curţii Constituţionale și a extins posibilitatea preluării cauzelor şi pentru situațiile în care legea prevede o altă subordonare ierarhică. De asemenea, se precizează că preluarea se poate dispune și în vederea supravegherii urmăririi penale.

	judecătorii, asistenţii judiciari ori grefierii instanţei; c) există pericolul de tulburare a ordinii publice; d) urmărirea penală este împiedicată sau îngreunată datorită complexităţii cauzei ori altor împrejurări obiective, cu acordul procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. (4^2) În cauzele preluate în condiţiile prevăzute la alin. 4^1, procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot infirma actele şi măsurile procurorilor din parchetele ierarhic inferioare, dacă sunt contrare legii, şi pot îndeplini oricare dintre atribuţiile acestora. ***)** Curtea Constituţională, prin Decizia nr. 1058/2007, a constatat că dispoziţiile lit. a), b), c) şi d) ale art. 209 alin. 4^1 din Codul de procedură penală sunt neconstituţionale.	
ART. 326 **Trimiterea cauzei la un alt parchet** Când există o suspiciune rezonabilă că activitatea de urmărire penală este afectată din pricina	**ART. 217^1** **Trimiterea cauzei la un alt parchet** Când există o suspiciune rezonabilă că activitatea de urmărire penală este afectată din cauza împrejurărilor cauzei	Subiecții procesuali principal sunt, potrivit **art. 33** N.C.P.P., **suspectul** și **persoana vătămată**.

împrejurărilor cauzei sau calităţii părţilor ori a subiecţilor procesuali principali ori există pericolul de tulburare a ordinii publice, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, la cererea părţilor, a unui subiect procesual principal sau din oficiu, poate trimite cauza la un parchet egal în grad, dispoziţiile art. 73 şi 74 fiind aplicabile în mod corespunzător.	sau calităţii părţilor ori există pericolul de tulburare a ordinii publice, procurorul general de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, la cererea părţilor sau din oficiu, poate trimite cauza la un parchet egal în grad.	
CAPITOLUL V **Rezolvarea cauzelor şi sesizarea instanţei**		
ART. 327 **Rezolvarea cauzelor** Atunci când constată că au fost respectate dispoziţiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă şi există probele necesare şi legal administrate, procurorul: a) emite rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată, dacă din	**ART. 262** **Rezolvarea cauzelor** Dacă procurorul constată că au fost respectate dispoziţiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă, existând probele necesare şi legal administrate, procedează, după caz, astfel: 1. când din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârşită de învinuit sau de inculpat şi că acesta răspunde penal:	Spre deosebire de C.pr. pen. din anul 1968, când acțiunea penală se putea pune în mișcare și prin rechizitoriu, N.C.P.P. prevede că, prin rechizitoriul se dispune trimiterea în judecată a **inculpatului**. În consecință, acțiunea penală trebuie să fie pusă în mișcare **până** la emiterea rechizitoriului.

materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârşită de inculpat şi că acesta răspunde penal; b) emite ordonanţă prin care clasează sau renunţă la urmărire, potrivit dispoziţiilor legale.	a) dacă acţiunea penală nu a fost pusă în mişcare în cursul urmăririi penale, dă rechizitoriu prin care pune în mişcare acţiunea penală şi dispune trimiterea în judecată; b) dacă acţiunea penală a fost pusă în mişcare în cursul urmăririi penale, dă rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată; 2. dă ordonanţă prin care: a) clasează, scoate de sub urmărire sau încetează urmărirea penală potrivit dispoziţiilor art. 11. Dacă procurorul dispune scoaterea de sub urmărire în temeiul art. 10 lit. b[1]), face aplicarea art. 18[1] alin. 3 din Codul penal; b) suspendă urmărirea penală, atunci când constată existenţa unei cauze de suspendare a urmăririi.	
ART. 328 **Cuprinsul rechizitoriului** (1) Rechizitoriul se limitează la fapta şi persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală şi cuprinde în mod corespunzător menţiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), datele privitoare la	**ART. 263** **Cuprinsul rechizitoriului** Rechizitoriul trebuie să se limiteze la fapta şi persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală şi trebuie să cuprindă, pe lângă menţiunile prevăzute în art. 203, datele privitoare la persoana inculpatului, fapta reţinută în	Spre deosebire de C.pr. pen. din anul 1968, **art. 328 alin. 1** N.C.P.P. prevede că rechizitoriul cuprinde probele și mijloacele de probă. Aceasta înseamnă că, și în actuala reglementare, rechizitoriul trebuie să cuprindă nu numai o enumerare a mijloacelor de probă, ci și o analiză a acestora, din care să rezulte constatarea existenței infracțiunii, identificarea persoanei care a săvârșit-o și cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei și care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal.

fapta reţinută în sarcina inculpatului şi încadrarea juridică a acesteia, probele şi mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, menţiunile prevăzute la art. 330 şi 331, dispoziţia de trimitere în judecată, precum şi alte menţiuni necesare pentru soluţionarea cauzei. Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalităţii şi temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când a fost întocmit de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, rechizitoriul este verificat de procurorul-şef de secţie, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet. În cauzele cu arestaţi, verificarea se face de urgenţă şi înainte de expirarea duratei arestării preventive. (2) În rechizitoriu se arată	sarcina sa, încadrarea juridică, probele pe care se întemeiază învinuirea, măsura preventivă luată şi durata acesteia, precum şi dispoziţia de trimitere în judecată. În rechizitoriu se arată de asemenea numele şi prenumele persoanelor care trebuie citate în instanţă, cu indicarea calităţii lor în proces şi locul unde urmează a fi citate. În cazul când urmărirea penală este efectuată de procuror, rechizitoriul trebuie să cuprindă şi datele suplimentare prevăzute în art. 260. Procurorul întocmeşte un singur rechizitoriu chiar dacă lucrările urmăririi penale privesc mai multe fapte ori mai mulţi învinuiţi sau inculpaţi şi chiar dacă se dau acestora rezolvări diferite, potrivit art. 262. **ART. 264 alin. 3** **Actul de sesizare a instanţei** (3) Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalităţii şi temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când urmărirea este făcută de acesta, verificarea se face de	

numele şi prenumele persoanelor care trebuie citate în instanţă, cu indicarea calităţii lor în proces, şi locul unde urmează a fi citate. (3) Procurorul întocmeşte un singur rechizitoriu chiar dacă lucrările urmăririi penale privesc mai multe fapte ori mai mulţi suspecţi şi inculpaţi şi chiar dacă se dau acestora rezolvări diferite, potrivit art. 327.	procurorul ierarhic superior. Când urmărirea penală este efectuată de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, rechizitoriul este verificat de procurorul-şef de secţie, iar când urmărirea penală este efectuată de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet. În cauzele cu arestaţi, verificarea se face de urgenţă şi înainte de expirarea duratei arestării preventive.	
<u>**ART. 329**</u> **Actul de sesizare a instanţei** (1) Rechizitoriul constituie actul de sesizare a instanţei de judecată. (2) Rechizitoriul însoţit de dosarul cauzei şi de un număr necesar de copii certificate ale rechizitoriului, pentru a fi comunicate inculpaţilor, se trimit instanţei competente să judece cauza în fond. (3) În situaţia în care inculpatul nu cunoaşte limba română, se vor lua măsuri pentru traducerea autorizată a rechizitoriului, care va fi ataşată actelor menţionate la alin. (2). Când	<u>**ART. 264 alin. 1 şi 4**</u> **Actul de sesizare a instanţei** (1) Rechizitoriul constituie actul de sesizare a instanţei de judecată. (4) Dacă rechizitoriul nu a fost infirmat, procurorul ierarhic care a efectuat verificarea îl înaintează instanţei competente, împreună cu dosarul cauzei şi cu un număr necesar de copii de pe rechizitoriu pentru a fi comunicate inculpaţilor aflaţi în stare de deţinere.	Se precizează în mod expres **caracterul certificat** al copiilor rechizitoriului. Se instituie pentru procuror obligația de traducere a rechizitoriului pentru inculpatul care nu cunoaşte limba română. Se prevede posibilitatea ca inculpatul, cetăţean român aparţinând unei minorităţi naţionale, să solicite să îi fie comunicată o traducere a rechizitoriului în limba maternă. Având în vedere că în **art. 12 alin. 2** (”**Limba oficială și dreptul la interpret**”) se prevede că cetățenii români aparținând minorităților naționale au dreptul să se exprime în limba maternă în fața instanțelor de judecată, actele procedurale întocmindu-se în limba română, procurorul apreciază cu privire la solicitare.

nu există traducători autorizaţi, traducerea rechizitoriului se face de o persoană care poate comunica cu inculpatul. (4) Inculpatul, cetăţean român aparţinând unei minorităţi naţionale, poate solicita să îi fie comunicată o traducere a rechizitoriului în limba maternă.		
ART. 330 **Dispoziţiile privitoare la măsurile preventive sau asigurătorii** Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului, rechizitoriul poate să cuprindă şi propunerea de luare, menţinere, revocare sau de înlocuire a unei măsuri preventive ori a unei măsuri asigurătorii.	**ART. 267** **Dispoziţiile privitoare la măsurile preventive, de siguranţă sau asigurătorii** În cazul în care procurorul, la întocmirea rechizitoriului potrivit art. 262 pct. 1, consideră că este necesară arestarea inculpatului, fiind întrunite condiţiile prevăzute de lege, înaintează instanţei, în termen de 24 de ore, rechizitoriul şi propunerea de arestare a inculpatului. În acelaşi mod procedează procurorul şi în cazul în care este necesară luarea măsurilor de siguranţă prevăzute în art. 113 şi 114 din Codul penal. În cazul în care procurorul consideră că se impune luarea măsurilor preventive prevăzute în art. 145 şi 145[1], dispune aceasta prin rechizitoriu.	Spre deosebire de C. pr. pen. din anul 1968, N.C.P.P. nu mai prevede un termen de înaintare instanței a rechizitoriului care cuprinde **propunerea de luare a unei măsuri preventive sau a unei măsuri asigurătorii**. Însă, potrivit **art. 207** N.C.P.P. ("**Verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară**"): **(1) Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului faţă de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară de la instanţa competentă, cu cel puţin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.** (2) În termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, judecătorul de cameră preliminară verifică din oficiu legalitatea şi temeinicia măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului. (3) Dispoziţiile art. 235 alin. (4) - (6) se aplică în mod corespunzător. (4) Când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se menţin sau există temeiuri noi care justifică o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere menţinerea măsurii preventive faţă de inculpat. (5) Când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive şi nu există temeiuri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii preventive, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere revocarea acesteia şi punerea în libertate a inculpatului, dacă

	În cazurile prevăzute în art. 262 pct. 2, art. 265 şi 268, procurorul trimite dosarul cauzei la instanţă, pentru ca judecătorul care a dispus în cursul urmăririi penale arestarea preventivă sau măsurile de siguranţă prevăzute în art. 113 şi 114 din Codul penal să dispună asupra prelungirii sau revocării acestora. În cazul măsurilor preventive prevăzute în art. 145 şi 145[1], procurorul dispune revocarea acestor măsuri sau, după caz, trimite dosarul cauzei la instanţă cu propunerea de prelungire. Încheierea prin care instanţa dispune cu privire la aceste măsuri se trimite procurorului, care face menţiune despre aceasta în ordonanţa de scoatere de sub urmărire penală, de încetare a urmăririi penale, de suspendare a urmăririi penale, de restituire sau de trimitere la organul competent. Prevederile art. 243 alin. 3 şi art. 249 alin. 2 se aplică în mod corespunzător. Procurorul este obligat să dispună asupra menţinerii sau revocării măsurilor de siguranţă, altele decât cele prevăzute în art. 113 şi 114 din Codul penal, şi a măsurilor asigurătorii luate în cursul urmăririi penale, sau dacă	nu este arestat în altă cauză. (6) În tot cursul procedurii de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară, din oficiu, verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive şi a măsurii arestului la domiciliu. Dispoziţiile alin. (2) - (5) se aplică în mod corespunzător. Potrivit art. 348 alin. 1 N.C.P.P. (”Măsurile preventive în procedura de cameră preliminară”), judecătorul de cameră preliminară se pronunţă, la cerere sau din oficiu, cu privire la luarea, menţinerea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a măsurilor preventive. De asemenea, potrivit art. 238 alin. 1 N.C.P.P. (”Arestarea preventivă a inculpatului în procedura de cameră preliminară şi în cursul judecăţii”), arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă în procedura de cameră preliminară, de către judecătorul de cameră preliminară, din oficiu ori la propunerea motivată a procurorului, pentru o perioadă de cel mult 30 de zile, pentru aceleaşi temeiuri şi în aceleaşi condiţii ca şi arestarea preventivă dispusă de către judecătorul de drepturi şi libertăţi în cursul urmăririi penale. Dispoziţiile art. 225, 226 şi 228 - 232 se aplică în mod corespunzător.

	este cazul să ia asemenea măsuri.	
ART. 331 **Dispoziţiile privitoare la măsurile de siguranţă** Dacă apreciază că faţă de inculpat este necesară luarea unei măsuri de siguranţă cu caracter medical, procurorul, prin rechizitoriu, propune luarea acelei măsuri.	**ART. 267 alin. 1** **Dispoziţiile privitoare la măsurile preventive, de siguranţă sau asigurătorii** În cazul în care procurorul, la întocmirea rechizitoriului potrivit art. 262 pct. 1, consideră că este necesară arestarea inculpatului, fiind întrunite condiţiile prevăzute de lege, înaintează instanţei, în termen de 24 de ore, rechizitoriul şi propunerea de arestare a inculpatului. În acelaşi mod procedează procurorul şi în cazul în care este necesară luarea măsurilor de siguranţă prevăzute în art. 113 şi 114 din Codul penal. În cazul în care procurorul consideră că se impune luarea măsurilor preventive prevăzute în art. 145 şi 145[1], dispune aceasta prin rechizitoriu.	Potrivit **art. 108 lit. a** și **b** din N.C.P., măsurile de siguranță cu caracter medical sunt **obligarea la tratament medical** și **internarea medicală**.
CAPITOLUL VI **Reluarea urmăririi penale**		
ART. 332 **Cazurile de reluare a urmăririi penale** (1) Urmărirea penală este	**ART. 270** **Cazurile de reluare** Urmărirea penală este reluată în caz de:	A se vedea și art. 16 N.C.P.P. (”***Cazurile care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale***”).

reluată în caz de: a) încetare a cauzei de suspendare; b) restituire a cauzei de către judecătorul de cameră preliminară; c) redeschidere a urmăririi penale. (2) Reluarea urmăririi penale nu poate avea loc dacă a intervenit o cauză care împiedică punerea în mişcare a acţiunii penale sau continuarea procesului penal.	a) încetare a cauzei de suspendare; b) restituire a cauzei de către instanţa de judecată în vederea refacerii urmăririi penale; c) redeschidere a urmăririi penale. Reluarea urmăririi penale nu poate avea loc dacă se constată că între timp a intervenit vreunul din cazurile prevăzute în art. 10.	
ART. 333 **Reluarea urmăririi penale după suspendare** Reluarea urmăririi penale după suspendare are loc când se constată de procuror ori de organul de cercetare penală, după caz, că a încetat cauza care a determinat suspendarea. Organul de cercetare penală care constată că a încetat cauza de suspendare înaintează dosarul procurorului pentru a dispune asupra reluării.	**ART. 271** **Reluarea după suspendare** Reluarea urmăririi penale după suspendare are loc când se constată că a încetat cauza care a determinat suspendarea. Organul de cercetare penală care constată că a încetat cauza de suspendare înaintează dosarul procurorului pentru a dispune asupra reluării. Reluarea se dispune prin ordonanţă.	Nu se mai precizează că reluarea urmăririi penale după suspendare se dispune prin ordonanță, întrucât, potrivit art. 286 N. C. P. P., procurorul dispune **numai** prin **ordonanță**.
ART. 334 **Reluarea urmăririi penale în caz de restituire**	**ART. 272** **Reluarea în caz de restituire** Când instanţa de judecată a	În situație prev. de alin. 1, judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă exclude toate probele administrate în cursul urmăririi penale, atunci când apreciază că acestea nu au fost administrate legal. În consecință, reluarea urmăririi penale în acest caz de restituire presupune o **nouă**

(1) Urmărirea penală este reluată atunci când judecătorul de cameră preliminară a dispus restituirea cauzei la parchet în temeiul art. 346 alin. (3) lit. b). (2) În cazul în care hotărârea se întemeiază pe dispoziţiile art. 346 alin. (3) lit. a), reluarea se dispune de către conducătorul parchetului ori procurorul ierarhic superior prevăzut de lege, numai atunci când constată că pentru remedierea neregularităţii este necesară efectuarea unor acte de urmărire penală. Prin ordonanţa de reluare a urmăririi penale se vor menţiona şi actele ce urmează a fi efectuate. (3) În cazurile de restituire prevăzute la alin. (1) şi (2) procurorul efectuează urmărirea penală ori, după caz, trimite cauza la organul de cercetare, dispunând prin ordonanţă actele de urmărire penală ce urmează a fi efectuate.	dispus restituirea cauzei în vederea refacerii urmăririi penale, urmărirea se reia pe baza hotărârii prin care instanţa a dispus restituirea.	**administrare a probelor**, cele anterioare neputând fi valorificate în niciun mod.
<u>ART. 335</u> **Reluarea în caz de redeschidere a urmăririi**	**<u>ART. 273</u>** **Reluarea în caz de redeschidere a urmăririi**	N.C.P.P. face distincția între instituția **infirmării** ordonanței de clasare și cea a **revocării** ei, motivele pe care se întemeiază fiind diferite.

penale (1) Dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluţia constată, ulterior, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, infirmă ordonanţa şi dispune redeschiderea urmăririi penale. Dispoziţiile art. 317 se aplică în mod corespunzător. (2) În cazul în care au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea, procurorul revocă ordonanţa şi dispune redeschiderea urmăririi penale. (3) Când constată că suspectul sau inculpatul nu şi-a îndeplinit cu rea-credinţă obligaţiile stabilite conform art. 318 alin. (3), procurorul revocă ordonanţa şi dispune redeschiderea urmăririi penale. (4) Redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile, sub sancţiunea nulităţii.	(1) Redeschiderea urmăririi penale în cazul în care s-a dispus încetarea urmăririi penale sau scoaterea de sub urmărire are loc dacă ulterior se constată că nu a existat în fapt cazul care a determinat luarea acestor măsuri sau că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia încetarea sau scoaterea de sub urmărire. (1^1) Redeschiderea urmăririi penale are loc, de asemenea, când judecătorul, potrivit art. 278[1], a admis plângerea împotriva ordonanţei sau, după caz, a rezoluţiei procurorului de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale ori de clasare şi a trimis cauza procurorului în vederea redeschiderii urmăririi penale. În cazul în care instanţa, potrivit art. 278[1], a admis plângerea împotriva rezoluţiei de neîncepere a urmăririi penale şi a trimis cauza procurorului în vederea începerii urmăririi penale, acesta dispune începerea urmăririi în condiţiile prevăzute de lege. Dispoziţiile instanţei sunt obligatorii pentru organul de urmărire penală, sub aspectul faptelor şi împrejurărilor ce urmează a fi constatate şi a mijloacelor de	Practic, în cazul infirmării ordonanței de clasare, se constată că soluția inițială a fost nelegală, în timp ce în cazul revocării apar fapte sau împrejurări necunoscute la momentul dispunerii clasării. Spre deosebire de C.pr. pen. din 1968, nu se mai precizează că reluarea urmăririi penale în caz de redeschidere a urmăririi penale se dispune prin ordonanță, întrucât, potrivit **art. 286** N.C.P.P., procurorul dispune **numai** prin **ordonanță**.

Judecătorul de cameră preliminară hotărăşte prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului şi a suspectului sau, după caz, a inculpatului, asupra legalităţii şi temeiniciei ordonanţei prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Încheierea judecătorului de cameră preliminară este definitivă. (5) În cazul în care s-a dispus clasarea sau renunţarea la urmărirea penală, redeschiderea urmăririi penale are loc şi atunci când judecătorul de cameră preliminară a admis plângerea împotriva soluţiei şi a trimis cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale. Dispoziţiile judecătorului de cameră preliminară sunt obligatorii pentru organul de urmărire penală.	probă indicate. (1^2) În cazurile prevăzute în alin. 1 şi 1^1, dacă se consideră pe baza datelor din dosar că se justifică luarea unei măsuri preventive, procurorul procedează potrivit art. 233 sau 236, care se aplică în mod corespunzător. În ordonanţa prin care s-a dispus reluarea urmăririi penale, se face menţiune cu privire la luarea acestor măsuri. (2) Redeschiderea urmăririi penale se dispune de procuror prin ordonanţă.	
CAPITOLUL VII **Plângerea împotriva măsurilor şi actelor de urmărire penală**		În **Expunerea de motive** (publicată pe site-ul Camerei Deputaților http://www.cdep.ro/proiecte/2013/100/30/1/em249.pdf) la **Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative care cuprind dispoziţii procesual penale** se arată: ”**6.** În privința instituției plângerii împotriva actelor procurorului, modificările sunt justificate fie pentru a îndrepta exprimări deficitare din formulările inițiale (spre exemplificare, cea din art. 339 alin. 4, care nu lasă posibilitatea atacării în instanță a soluțiilor dispuse prin alt act în afară

		de rechizitoriu – ceea ce în mod evident era în afara voinței legiuitorului), fie pentru a pune în acord instituția cu noua concepție a Codului privind fazele și funcțiile procesuale (cum este cazul modificărilor aduse art. 341). **7.** Astfel, cea mai importantă modificare o constituie reglementarea soluțiilor pe care le poate adopta judecătorul de cameră preliminară în mod diferențiat, după cum urmărirea penală s-a desfășurat doar *in rem* sau a cunoscut și faza *in personam*, respectiv după cum a fost sau nu pusă în mișcare acțiunea penală. În măsura în care procesul nu a cunoscut această din urmă etapă, s-a observat caracterul inechitabil al reținerii cauzei pentru judecare fără ca persoana dedusă judecății să fi beneficiat de drepturile procesuale ale părții în cursul urmăririi penale. Sub acest aspect, s-au valorificat legislativ inclusiv unele din argumentele care, sub imperiul reglementării anterioare, au stat la baza Deciziei în interesul legii nr. XLVIII (48)/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 574 din 30 iulie 2008. În ceea ce privește soluția de reținere a cauzei pentru judecare, în cazul admiterii plângerii, s-a avut în vedere necesitatea ca persoana dedusă judecății (inculpatul) să poată beneficia de aceleași drepturi cu cea trimisă în judecată prin rechizitoriu, în condițiile în care noul Cod de procedură penală reașează după o nouă filozofie și regulile privind termenele în care nulitățile pot fi invocate – respectiv posibilitatea de a contesta legalitatea probelor și a actelor de urmărire penală anterior trimiterii în judecată. Astfel, s-a asigurat egalitatea tratamentului procesual al persoanelor deduse judecății, prevăzându-se dispoziții similare celor privind procedura camerei preliminare. Din aceleași rațiuni, a fost necesar să se reglementeze, pentru ipoteza începerii judecății ca urmare a admiterii plângerii, și posibilitatea contestării modului de soluționare a excepțiilor privind administrarea probelor și efectuarea urmăririi penale, similar dispozițiilor corespunzătoare procedurii de cameră preliminară.” În art. 15 din **Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative care cuprind dispoziţii procesual penale** se prevede: (1) Plângerile împotriva soluţiilor procurorului de netrimitere în judecată, aflate pe rolul instanţelor la data intrării în vigoare a legii noi, continuă să se judece de către instanţele competente potrivit legii vechi, conform regulilor prevăzute de aceeaşi lege. (2) În cazurile prevăzute la alin. (1), instanţa care admite plângerea şi reţine cauza spre judecare conform art. 278^1 alin. (8) lit. c) din Codul de procedură penală din 1968 face în mod corespunzător aplicarea dispoziţiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, cu privire la probele şi actele de urmărire penală. Încheierea este supusă contestaţiei, în condiţiile legii noi.

		(3) Soluţiile de netrimitere în judecată cu privire la care termenul de formulare a plângerii la instanţă nu a expirat la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse plângerii la judecătorul de cameră preliminară, în condiţiile prevăzute de art. 340 din Codul de procedură penală. Plângerea se soluţionează potrivit legii noi.
ART. 336 **Dreptul de a face plângere** (1) Orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor şi actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime. (2) Plângerea se adresează procurorului care supraveghează activitatea organului de cercetare penală şi se depune fie direct la acesta, fie la organul de cercetare penală. (3) Introducerea plângerii nu suspendă aducerea la îndeplinire a măsurii sau a actului care formează obiectul plângerii.	**ART. 275** **Dreptul de a face plângere** Orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor şi actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime. Alineatul 2 *** Abrogat Plângerea se adresează procurorului care supraveghează activitatea organului de cercetare penală şi se depune fie direct la acesta, fie la organul de cercetare penală. Introducerea plângerii nu suspendă aducerea la îndeplinire a măsurii sau a actului care formează obiectul plângerii.	Nu sunt modificări.
ART. 337 **Obligaţia de înaintare a plângerii** Când plângerea a fost depusă la organul de cercetare penală, acesta este obligat ca în termen de	**ART. 276** **Obligaţia de înaintare a plângerii** Când plângerea a fost depusă la organul de cercetare penală, acesta este obligat ca în termen de 48 de ore de la primirea ei să	Nu sunt modificări.

48 de ore de la primirea ei să o înainteze procurorului împreună cu explicaţiile sale, atunci când acestea sunt necesare.	o înainteze procurorului împreună cu explicaţiile sale, atunci când acestea sunt necesare.	
ART. 338 **Termenul de rezolvare** Procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire şi să comunice de îndată persoanei care a făcut plângerea un exemplar al ordonanţei.	**ART. 277** **Termenul de rezolvare** Procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire şi să comunice de îndată persoanei care a făcut plângerea modul în care a fost rezolvată.	Procurorul are obligația de a comunica **de îndată** petentului un exemplar al **ordonanței** prin care a soluționat plângerea.
ART. 339 **Plângerea împotriva actelor procurorului** (1) Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispoziţiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul şef de secţie al parchetului. (2) În cazul când măsurile şi actele sunt ale prim-procurorului, ale	**ART. 278** **Plângerea contra actelor procurorului** (1) Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispoziţiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul şef de secţie al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. (2) În cazul când măsurile şi actele sunt ale prim-procurorului ori ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea	Este prevăzută competența **procurorului șef de secție** al oricărui parchet care are o asemenea funcție în structură, de a soluționa plângerea. De asemenea, se are în vedere ierarhia funcţiilor într-o structură a parchetului e stabilită prin lege specială (Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism). Prin **Decizia nr. 1/2009** pentru examinarea recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în legătură cu stabilirea organului judiciar competent să soluţioneze plângerea persoanei nemulţumite în cazul în care prim-procurorul a admis-o, a infirmat rezoluţia sau ordonanţa procurorului care a dat tot o soluţie de netrimitere în judecată (Publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 418 din 18.06.2009), Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, în aplicarea dispozițiilor art. 278 alin. 2 și 3 C. pr. pen. și ale art. 278 [1] alin. 1 și 2 teza a II-a C. pr. pen., că *"organul judiciar competent să soluționeze plângerea împotriva rezoluției sau ordonanței prim-procurorului, prin care s-a infirmat rezoluția sau ordonanța procurorului de netrimitere în judecată și s-a dat aceeași ori altă soluție de netrimitere în judecată, pentru alte motive sau pentru unele dintre motivele*

procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel, ale procurorului şef de secţie al parchetului ori au fost luate sau efectuate pe baza dispoziţiilor date de către aceştia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior. (3) Dispoziţiile alin. (1) şi (2) se aplică în mod corespunzător atunci când ierarhia funcţiilor într-o structură a parchetului e stabilită prin lege specială. (4) În cazul soluţiilor de clasare ori de renunţare la urmărire, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluţia. (5) Ordonanţele prin care se soluţionează plângerile împotriva soluţiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior şi se comunică persoanei care a făcut plângerea şi celorlalte persoane interesate. (6) Dispoziţiile art. 336 - 338 se aplică în mod corespunzător, dacă legea nu dispune altfel.	de apel sau ale procurorului şef de secţie al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie ori au fost luate sau efectuate pe baza dispoziţiilor date de către aceştia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior. (2[1]) Plângerea formulată împotriva soluţiei de respingere dispuse de procurorul ierarhic superior este inadmisibilă. (3) În cazul rezoluţiei de neîncepere a urmăririi penale sau al ordonanţei ori, după caz, al rezoluţiei de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei de pe ordonanţă sau rezoluţie, persoanelor interesate, potrivit art. 228 alin. 6, art. 246 alin. 1 şi art. 249 alin. 2. (3[1]) Rezoluţiile sau ordonanţele prin care se soluţionează plângerile împotriva rezoluţiilor sau ordonanţelor de neîncepere a urmăririi penale, de clasare, de scoatere de sub urmărire penală ori de încetare a urmăririi penale, se comunică persoanei care a făcut plângerea şi celorlalte persoane interesate. (4) Dispoziţiile art. 275 - 277	*invocate de petent, este procurorul ierarhic superior.* *Numai în situația în care, la rândul său, procurorul ierarhic superior, astfel sesizat, a respins plângerea și a menținut soluția prim-procurorului sau nu a soluționat plângerea în termenul legal prevăzut la art. 277 din Codul de procedură penală, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt afectate, se pot adresa cu plângere instanței de judecată.”* În art. 339 alin. 5 N.C.P.P. se precizează în mod expres că ordonanţele prin care se soluţionează plângerile împotriva soluţiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior. Dacă procurorul ierarhic superior admite plângerea împotriva soluţiei de clasare sau renunţare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanţă sau rechizitoriu, însă dă aceeași soluție de netrimitere în judecată, pentru alte motive sau pentru unele dintre motivele invocate de petent, se constată că, petentul nu se va putea prevala nici de disp. art. 340 alin. 1 N.C.P.P., întrucât textul de lege are în vedere doar situația când plângerea a fost ***respinsă*** conform art. 339 N.C.P.P. dar nici nu va avea deschisă calea unei noi plângeri **la *procurorul ierarhic*** superior celui care i-a admis prima plângere şi a dispus aceeași ori altă soluție de netrimitere în judecată astfel cum prin decizia dată în interesul legii instanţa supremă a decis, dispoziţiile art. 339 alin.5 interzicâdu-i-o expres.

	se aplică în mod corespunzător.	
ART. 340 **Plângerea împotriva soluţiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată** (1) Persoana a cărei plângere împotriva soluţiei de clasare sau renunţare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanţă sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanţa căreia i-ar reveni, potrivit legii, competenţa să judece cauza în primă instanţă. (2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluţionată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.	**ART. 278[1] alin. 1 - 2** **Plângerea în faţa judecătorului împotriva rezoluţiilor sau ordonanţelor procurorului de netrimitere în judecată** După respingerea plângerii făcute conform art. 275 - 278 împotriva rezoluţiei de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanţei ori, după caz, a rezoluţiei de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum şi orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 şi 278, la judecătorul de la instanţa căreia i-ar reveni, potrivit legii, competenţa să judece cauza în primă instanţă. Plângerea poate fi făcută şi împotriva dispoziţiei de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu. În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea	

	de apel, procurorul şef de secţie al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie ori procurorul ierarhic superior nu a soluţionat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului iniţial de 20 de zile.	
ART. 341 **Soluţionarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară** (1) După înregistrarea plângerii la instanţa competentă, aceasta se trimite în aceeaşi zi judecătorului de cameră preliminară. Plângerea greşit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent. (2) Judecătorul de cameră preliminară stabileşte termenul de soluţionare, care este comunicat, împreună cu un exemplar al plângerii, procurorului şi părţilor, care pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Petentului i se va comunica termenul de soluţionare.	**ART. 278[1] alin. 3-13** **Plângerea în faţa judecătorului împotriva rezoluţiilor sau ordonanţelor procurorului de netrimitere în judecată** Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul. Persoana faţă de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum şi persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluţionarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezenţa persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia. La judecarea plângerii, prezenţa procurorului este	Se micșorează de la **5** la **3** zile termenul de la primirea comunicării de la instanța competentă în care procurorul are obligația să transmită dosarul judecătorului de cameră preliminară. Se prevede posibilitatea ca procurorul și părțile să depună **note scrise** cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. De asemenea, spre deosebire de C. pr. pen. din anul 1968 când erau **obligatorii** participarea procurorului, citarea persoanei faţă de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și a persoanei care a formulat plângerea, în N.C.P.P. se prevede că judecătorul de cameră preliminară se pronunţă asupra plângerii prin **încheiere motivată**, în camera de consiliu, **fără** participarea petentului, a procurorului şi a intimaţilor. În timp ce în C. pr. pen. din anul 1968, hotărârea judecătorului pronunţată potrivit alin. 8 era **definitivă** în toate cazurile, potrivit N.C.P.P., în cazul prevăzut la **alin. 7 pct. 2 lit. c** (cauze în care s-a dispus punerea în mişcare a acţiunii penale, iar judecătorul de cameră preliminară, verificând legalitatea administrării probelor şi a efectuării urmăririi penale, a exclus probele nelegal administrate ori, după caz, a sancţionat potrivit **art. 280 - 282** actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii şi a admis plângerea, a desfiinţat soluţia atacată şi a dispus începerea judecăţii cu privire la faptele şi persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mişcare acţiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimiţând dosarul spre repartizare aleatorie), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul şi inculpatul pot face, motivat, **contestaţie** cu privire la modul de soluţionare a **excepţiilor** privind legalitatea administrării probelor şi a efectuării urmăririi penale.

Persoana care a avut în cauză calitatea de inculpat poate formula cereri şi ridica excepţii şi cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale. (3) Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite judecătorului de cameră preliminară dosarul cauzei. (4) În situaţia în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta, împreună cu dosarul cauzei, instanţei competente. (5) Judecătorul de cameră preliminară se pronunţă asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului şi a intimaţilor. (6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mişcare a acţiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluţii: a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;	obligatorie. La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei faţă de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale şi apoi procurorului. Judecătorul, soluţionând plângerea, verifică rezoluţia sau ordonanţa atacată, pe baza lucrărilor şi a materialului din dosarul cauzei şi a oricăror înscrisuri noi prezentate. Judecătorul pronunţă una dintre următoarele soluţii: a) respinge plângerea, prin sentinţă, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menţinând rezoluţia sau ordonanţa atacată; b) admite plângerea, prin sentinţă, desfiinţează rezoluţia sau ordonanţa atacată şi trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele şi împrejurările ce urmează a fi constatate şi prin care anume mijloace de probă; c) admite plângerea, prin încheiere, desfiinţează rezoluţia	

b) admite plângerea, desfiinţează soluţia atacată şi trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mişcare acţiunea penală şi a completa urmărirea penală; c) admite plângerea şi schimbă temeiul de drept al soluţiei de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situaţie mai grea pentru persoana care a făcut plângerea. (7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mişcare a acţiunii penale, judecătorul de cameră preliminară: 1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă; 2. verifică legalitatea administrării probelor şi a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancţionează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii şi: a) respinge plângerea ca nefondată; b) admite plângerea, desfiinţează soluţia atacată şi trimite motivat cauza la procuror pentru a completa	sau ordonanţa atacată şi, când probele existente la dosar sunt suficiente, reţine cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispoziţiile privind judecata în primă instanţă şi căile de atac aplicându-se în mod corespunzător. În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanţei îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1. Hotărârea judecătorului pronunţată potrivit alin. 8 este definitivă. În situaţia prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privinţa căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeaşi faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală şi nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10. Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia. Plângerea greşit îndreptată se trimite, pe cale administrativă, organului judiciar competent.	

urmărirea penală; c) admite plângerea, desfiinţează soluţia atacată şi dispune începerea judecăţii cu privire la faptele şi persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mişcare acţiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimiţând dosarul spre repartizare aleatorie; d) admite plângerea şi schimbă temeiul de drept al soluţiei de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situaţie mai grea pentru persoana care a făcut plângerea. (8) Încheierea prin care s-a pronunţat una dintre soluţiile prevăzute la alin. (6) şi la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) şi d) este definitivă. (9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul şi inculpatul pot face, motivat, contestaţie cu privire la modul de soluţionare a excepţiilor privind legalitatea administrării probelor şi a efectuării urmăririi penale. Contestaţia nemotivată este		

inadmisibilă. (10) Contestaţia se depune la judecătorul care a soluţionat plângerea şi se înaintează spre soluţionare judecătorului de cameră preliminară de la instanţa ierarhic superioară ori, când instanţa sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, completului competent potrivit legii, care se pronunţă prin încheiere motivată, fără participarea procurorului şi a inculpatului, putând dispune una dintre următoarele soluţii: a) respinge contestaţia ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată şi menţine dispoziţia de începere a judecăţii; b) admite contestaţia, desfiinţează încheierea şi rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepţiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greşit soluţionate. (11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei.		

TITLUL II *Camera preliminară*		
ART. 342 Obiectul procedurii în camera preliminară Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenţei şi a legalităţii sesizării instanţei, precum şi verificarea legalităţii administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. A se vedea și art. 3 alin.1 lit.c, alin.6 NCpp, art. 54 alin.1 lit. a și b NCpp	**Art. 300.** Verificarea sesizării instanţei (1) Instanţa este datoare să verifice din oficiu, la prima înfăţişare, regularitatea actului de sesizare	Se reglementează o procedură nouă, plasată după trimiterea în judecată, în care se verifică sesizarea instanței, în vederea învestirii acesteia. Obiect: ▪ Verificarea competenței ▪ Verificarea legalității trimiterii în judecată dispuse de procuror; ▪ Verificarea legalității administrării probelor şi a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală; Obiectul noii proceduri are corespondențe cu verificarea sesizării instanței (art. 300 Cpp), rezolvarea chestiunilor incidente (art. 301, 302 Cpp); Scop: înlăturarea duratei excesive a procedurilor în faza de judecată
ART. 343 Durata procedurii în camera preliminară Durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanţă.	Fără corespondent	Scopul anterior enunțat este realizat prin stabilirea unei durate maxime a procedurii, respectiv 60 de zile, durată calculată de la data înregistrării cauzei la instanță. Este un termen procedural care se calculează cf. art. 269 alin. 1,2 și 4 NCpp. Ca regulă, depășirea termenului este sancționată cu nulitatea (art. 268 alin. 3 NCpp – *Pentru celelalte termene procedurale se aplică, în caz de nerespectare, dispozițiile privitoare la nulități*). Încălcarea duratei de 60 de zile nu se regăsește printre nulitățile absolute (art. 281 NCpp), context în care ar putea fi considerată o nulitate relativă, cf. art. 282 NCpp, și care ar putea fi invocată până la închiderea procedurii de cameră preliminară cf. art. 282 alin. 4 lit. a NCpp. Într-o altă interpretare, termenul de 60 de zile este un termen de recomandare care nu atrage nicio sancțiune.
ART. 344 Măsurile premergătoare (1) După sesizarea	**Fără corespondent**	După emiterea rechizitoriului și trimiterea în judecată (art. 327 alin.1 lit. a NCpp), acesta împreună cu dosarul cauzei și un număr corespunzător de copii certificate se trimit instanței competente să judece cauza în fond (art. 329 alin.2 NCpp), demers care configurează

instanţei prin rechizitoriu, dosarul se repartizează aleatoriu judecătorului de cameră preliminară. (2) Copia certificată a rechizitoriului şi, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deţinere ori, după caz, la adresa unde locuieşte sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură, aducându-i-se totodată la cunoştinţă obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-şi angaja un apărător şi termenul în care, de la data comunicării, poate formula în scris cereri şi excepţii cu privire la legalitatea administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcţie de complexitatea şi particularităţile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile. (3) În cazurile prevăzute de art. 90, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu şi		momentul procesul al sesizării instanței. Odată sesizată instanța, dosarul se repartizează aleatoriu unui judecător de cameră preliminară (art. 344 alin1 NCpp). Judecătorul de cameră preliminară, în vederea pregătirii procedurii pe care urmează să o desfășoare, ia o serie de măsuri premergătoare (art. 344 alin.2 NCpp). **Măsurile premergătoare** (care vizează inculpatul) sunt: ▪ comunicarea către inculpat a rechizitoriului în copie certificată și, dacă este cazul, traducerea autorizată a acestuia; comunicare care, în funcție de situația inculpatului (liber / arestat), se face: - la adresa la care locuiește - la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură (a se vedea art. 264 cu ref. la art. 259 NCpp) - la locul de deținere ▪ aducerea la cunoștință a obiectului procedurii în camera preliminară cf. art. 342 NCpp ▪ dreptul la apărare prin posibilitatea de a-și angaja apărător; în măsura în care asistența juridică este obligatorie (art. 90 NCpp), judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu cf. art. 344 alin. 3 NCpp; drepturile avocatului inculpatului în cursul procedurii de camera preliminară sunt prevăzute de art. 92 alin. 7 NCpp: - să consulte actele dosarului - să îl asiste pe inculpat - să exercite drepturile procesuale ale acestuia - să formuleze plângeri, cereri, memorii, excepții și obiecțiuni ▪ comunicarea termenului în care pot formula în scris cereri şi excepţii cu privire la legalitatea administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală; în măsura în care a fost desemnat un apărător din oficiu, comunicarea acestui termen se face acestuia Din enumerarea acestor drepturi rezultă că acestea reprezintă manifestarea art. 83 NCpp în cadrul procedurii de camera preliminară. Legea nu prevede expres forma actului prin care se realizează comunicarea acestor drepturi, ceea ce permite concluzia că, formal, acest act poate fi o simplă adresă, esential fiind conținutul său. **Termenul** ▪ este stabilit de judecătorul de camera preliminară în funcţie de complexitatea şi particularităţile cauzei ▪ este de minim 20 de zile ▪ se calculează de la data comunicării

stabileşte, în funcţie de complexitatea şi particularităţile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri şi excepţii cu privire la legalitatea administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile. (4) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătorul de cameră preliminară comunică cererile şi excepţiile formulate de către inculpat ori excepţiile ridicate din oficiu parchetului, care poate răspunde în scris, în termen de 10 zile de la comunicare. Art. 6 alin. 2 Legea nr. 255/2013 ... (2) În situaţia prevăzută la alin. (1) *[cauzele aflate în curs de judecată în primă instanţă la data intrării în vigoare a legii noi în care nu s-a început cercetarea judecătorească]*, instanţa pe rolul căreia se află cauza o trimite judecătorului de cameră preliminară, pentru		Înlăuntrul termenului stabilit cf. art 344 alin.2 sau 3 NCpp, inculpatul / apărătorul au posibilitatea să formuleze cereri sau excepții, iar judecătorul de camera preliminară are posibilitatea să ridice excepții. La expirarea termenului, cererile și excepțiile sunt comunicate de către judecătorul de cameră preliminară parchetului. Legea nu prevede forma actului în care sunt consemnate de către judecătorul de camera preliminară cererile, excepțiile formulate. Acest act, cel mai probabil, ar trebui să fie o încheiere care, în copie, să fie comunicată parchetului. Primind cererile și excepțiile, parchetul are posibilitatea de a formula, în scris, în 10 zile de la comunicare, răspuns (art. 344 alin.4 teza ultimă) – poziția sa în raport cu cererile, excepțiile comunicate, concluzii scrise. Legea nu reglementează tipul actului prin care parchetul răspunde; acesta ar putea fi un înscris similar celor prin care se formulează concluziile scrise ale procurorului, motivarea căilor de atac etc. În acest context, poziția procesuală a parchetului poate fi: ▪ își exprimă, motivat, poziția în raport cu cererile, excepțiile formulate, răspunzând în scris ▪ nu exprimă nicio poziție (nu răspunde) Termenul de 10 zile este unul procedural, iar nerespectarea sa atrage sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului și a nulității actului peste termen (art. 268 alin.1 NCpp – Când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercițiul dreptuluui și nulitatea actului făcut peste termen). Este o nulitate relativă, în condițiile art. 282 NCpp care poate fi invocată de inculpat până la închiderea procedurii de camera preliminară cf. art. 282 alin.4 lit. a NCpp. Procurorul care va formula concluzii scrise cu privire la cererile, excepțiile invocate este procurorul care efectuat / supravegheat urmărirea penală și a emis rechizitoriul.

a proceda potrivit art. 342 - 348 din Codul de procedură penală, ori, după caz, o declină în favoarea instanţei competente		
ART. 345 Procedura în camera preliminară (1) Dacă s-au formulat cereri şi excepţii ori a ridicat din oficiu excepţii, judecătorul de cameră preliminară se pronunţă asupra acestora, prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului şi a inculpatului, la expirarea termenului prevăzut la art. 344 alin. (4). (2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularităţi ale actului de sesizare, în cazul în care sancţionează potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul. (3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularităţile	**Fără corespondent**	Încheierea motivată este actul prin care judecătorul de cameră preliminară se va pronunța asupra cererilor, excepțiilor (art. 345 alin.1, a se vedea și art. 346 alin.1 NCpp), ținând seama și de concluziile scrise transmise de parchet. Pronunțarea are loc după expirarea termenului prev. de art. 344 alin.4, în cameră de consiliu. Procurorul nu participă la această procedură, după cum, nici inculpatul ori apărătorul acestuia. Procedura este nepublică , lipsită de oralitate, contradicitorialitatea fiind asigurată în scris. În măsura în care, pronunțându-se asupra cererilor, excepțiilor formulate, le apreciază întemeiate și le admite (total sau parțial), dându-le efectul legal specific, încheierea va fi comunicată parchetului. Comunicarea încheierii către parchet are loc: 1. În cazul în care constată neregularităţi ale actului de sesizare; 2. Când dispune excluderea uneia sau a mai multor probe administrate; 3. Când aplică sancţiunea nulităţii (relative sau absolute) cu privire la actele procesuale sau procedurale efectuate în cauză. În acest context, în raport cu încheierea astfel comunicată, poziţia parchetului (art.345 alin. 3) se manifestă în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii JCP și poate: 1. Să remedieze neregularităţile actului de sesizare constatate de JCP astfel încât să poată fi stabilit obiectul şi limitele judecăţii şi să comunice că menţine dispoziţia de trimitere în judecată; 2. Să solicite restituirea cauzei; cf. art. 346 alin.3 lit. c teza I NCpp, JCP va restiuti cauza la parchet în această ipoteză 3. Să nu exprime vreo poziţie faţă de neregularităţile constatate; lipsa răspunsului conduce la restituire cf. art. 346 alin. 3 lit. c teza finală În ipoteza în care JCP exclude toate probele administrate în cursul urmăririi penale, pare că nu mai comunică încheierea parchetului, ci restituie cauza cf. art. 346 alin. 3 lit. b NCpp.

actului de sesizare şi comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menţine dispoziţia de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.		
ART. 346 Soluţiile (1) Judecătorul de cameră preliminară hotărăşte prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului şi a inculpatului. Încheierea se comunică de îndată procurorului şi inculpatului. (2) Dacă nu s-au formulat cereri şi excepţii ori nu a ridicat din oficiu excepţii, la expirarea termenelor prevăzute la art. 344 alin. (2) sau (3), judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanţei, a administrării probelor şi a efectuării actelor de urmărire penală şi dispune începerea judecăţii. (3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă: a) rechizitoriul este neregulamentar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art.	**Art. 300.** Verificarea sesizării instanţei Instanţa este datoare să verifice din oficiu, la prima înfăţişare, regularitatea actului de sesizare. În cazul când se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată şi nici prin acordarea unui termen în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia. **Art. 332.** Restituirea pentru refacerea urmăririi penale Când se constată, înainte de terminarea cercetării judecătoreşti, că în cauza supusă judecăţii s-a efectuat cercetare penală de un alt organ decât cel competent, instanţa se desesizează şi restituie cauza procurorului, care procedează potrivit art. 268 alin. 1. Cauza nu se restituie atunci când	■ **ÎNCEPEREA JUDECĂŢII** ▪ Dacă JCP constată legalitatea sesizării instanţei, a administrării probelor şi a efectuării actelor de urmărire penală**;** atât în ipoteza în care nu s-au formulat cereri sau ridicat excepții, cât și în ipoteza în care acestea au fost respinse în totalitate ▪ Dacă procurorul a remediat neregularitatea actului de sesizare constată de JCP şi menţine soluţia de trimitere în judecată (chiar şi în ipoteza nerefacerii unor acte procedurale declarate nule sau a unor probe excluse); . ■ **RESTITUIREA** Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă: ▪ rechizitoriul este neregulat (neregulamentar cf. textului legal) întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul de 5 zile prev. de art. 345 alin. 3 NCpp și, totodată, neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecăţii ▪ a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale; ▪ procurorul solicită restituirea cauzei, ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleaşi dispoziţii. ■ Declinarea de competență (art. 50, 51 NCpp) – art. 346 alin.6 NCpp JCP care a dispus începerea judecății este și judecătorul care va exercita și funcția de judecată (art. 346 alin.7, art. 3 alin.3,)

345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecăţii; b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale; c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condiţiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleaşi dispoziţii. (4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularităţi ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancţionat potrivit art. 280 - 282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecăţii. (5) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei. (6) Dacă apreciază că instanţa sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 şi 51, care se aplică în mod corespunzător. (7) Judecătorul de cameră	constatarea are loc după începerea dezbaterilor sau când instanţa, în urma cercetării judecătoreşti, schimbă încadrarea juridică a faptei într-o altă infracţiune pentru care cercetarea penală ar fi revenit altui organ de cercetare. Instanţa se desesizează şi restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale în cazul nerespectării dispoziţiilor privitoare la competenţa după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanţei, prezenţa învinuitului sau a inculpatului şi asistarea acestuia de către apărător. În cazurile în care dispune restituirea, instanţa se pronunţă şi asupra măsurilor preventive, asupra măsurilor de siguranţă prevăzute în art. 113 şi 114 din Codul penal, precum şi asupra măsurilor asigurătorii. Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror şi de orice persoană ale cărei interese au fost vătămate prin hotărâre, în 3 zile de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru cei lipsă. Dosarul este trimis procurorului imediat după rămânerea definitivă a hotărârii	

preliminară care a dispus începerea judecăţii exercită funcţia de judecată în cauză.	la prima instanţă sau în cel mult 3 zile de la pronunţarea hotărârii de către instanţa de recurs. În cazul în care inculpatul este arestat preventiv, procurorul procedează potrivit dispoziţiilor art. 156 şi 159.	
ART. 347 Contestaţia (1) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (1), procurorul şi inculpatul pot face contestaţie cu privire la modul de soluţionare a cererilor şi a excepţiilor, precum şi împotriva soluţiilor prevăzute la art. 346 alin. (3) - (5). (2) Contestaţia se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanţa ierarhic superioară celei sesizate. Când instanţa sesizată este Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, contestaţia se judecă de către completul competent, potrivit legii. (3) Dispoziţiile art. 343 - 346 se aplică în mod corespunzător. ***ART. 9 Legea nr. 255/2013*** *(...)*	**Art. 332.** Restituirea pentru refacerea urmăririi penale (...) (4) Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror şi de orice persoană ale cărei interese au fost vătămate prin hotărâre, în 3 zile de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru cei lipsă.	▪ În termen de **3 zile de la comunicarea** încheierii JCP **procurorul şi inculpatul** pot face contestaţie; ▪ Contestaţia se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanţa ierarhic superioară celei sesizate; ▪ JCP care soluţionează contestaţia poate dispune una dintre următoarele **soluţii:** 1. respinge contestaţia ca tardivă sau inadmisibilă, ori, după caz, ca nefondată; 2. **admite** contestaţia, **desfiinţează** dispoziţiile prin care în mod nelegal judecătorul de cameră preliminară a constatat neregularitatea sesizării ori prin care a dispus excluderea unor probe şi **dispune începerea judecăţii**; 3. **admite** contestaţia, **desfiinţează** dispoziţiile prin care în mod nelegal judecătorul de cameră preliminară a respins excepţiile privind nelegalitatea sesizării ori privind nelegalitatea administrării probelor şi **dispune restituirea cauzei la procuror**.

(5) Sentinţele prin care s-a dispus, potrivit legii vechi, restituirea cauzei procurorului cu privire la care termenul de declarare a recursului nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse contestaţiei, potrivit art. 347 alin. (1) din Codul de procedură penală. *(6) Contestaţia prevăzută la alin. (5) se soluţionează de către judecătorul de cameră preliminară al instanţei ierarhic superioare celei căreia îi revine, potrivit legii noi, competenţa să judece cauza în primă instanţă ori, după caz, de către completul competent de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.* *(7) Cererile de recurs împotriva sentinţelor prevăzute la alin. (5), depuse anterior intrării în vigoare a legii noi, se vor considera contestaţii.* *(8) Termenul de declarare a contestaţiei prevăzute la alin. (5) se calculează potrivit art. 332 alin.* 4 din Codul de procedură penală din 1968. ART. 10 Legea nr.		

255/2013 .... (4) Recursurile în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, declarate împotriva sentinţelor prin care s-a restituit cauza procurorului, se soluţionează conform dispoziţiilor din legea nouă privitoare la contestaţie de către judecătorul de cameră preliminară de la instanţa ierarhic superioară celei căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond ori, după caz, de către completul competent de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.		
ART. 348 <u>Măsurile preventive în procedura de cameră preliminară</u> (1) Judecătorul de cameră preliminară se pronunţă, la cerere sau din oficiu, cu privire la luarea, menţinerea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a măsurilor preventive. (2) În cauzele în care faţă de inculpat s-a dispus o	**Art. 300[1]** <u>Menţinerea arestării inculpatului la primirea dosarului</u> **(1)** După înregistrarea dosarului la instanţă, în cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, instanţa este datoare să verifice din oficiu, în camera de consiliu, legalitatea şi temeinicia arestării preventive, înainte de expirarea duratei arestării preventive. **(2)** Dacă instanţa constată că	JCP se pronunţă, la cerere sau din oficiu, cu privire la luarea, menţinerea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a măsurilor preventive. În cauzele în care faţă de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, JCP verifică legalitatea şi temeinicia măsurii preventive, **procedând potrivit dispoziţiilor art. 207.** ***Art. 207. Verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară*** ***(1)*** *Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului faţă de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară de la instanţa competentă, cu cel puţin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.* ***(2)*** *În termen de 3 zile de la înregistrarea dosarului, judecătorul de cameră preliminară verifică din oficiu legalitatea şi temeinicia măsurii preventive, înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului.* ***(3)*** *Dispoziţiile art. 235 <u>alin. (4)</u> - <u>(6)</u> se aplică în mod corespunzător.*

măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea şi temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispoziţiilor art. 207.	temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau că nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune, prin încheiere, revocarea arestării preventive şi punerea de îndată în libertate a inculpatului. **(3)** Când instanţa constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanţa menţine, prin încheiere motivată, arestarea preventivă. Dispoziţiile art. 159 alin. 3, 4, 5 şi 11 se aplică în mod corespunzător. **(4)** Încheierea poate fi atacată cu recurs, aplicându-se dispoziţiile art. 160^a alin. 2.	***(4)*** *Când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se menţin sau există temeiuri noi care justifică o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere menţinerea măsurii preventive faţă de inculpat.* ***(5)*** *Când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive şi nu există temeiuri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii preventive, judecătorul de cameră preliminară dispune prin încheiere revocarea acesteia şi punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.* ***(6)*** *În tot cursul procedurii de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară, din oficiu, verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii arestării preventive şi a măsurii arestului la domiciliu. Dispoziţiile alin. (2)-(5) se aplică în mod corespunzător.* ***Art. 238. Arestarea preventivă a inculpatului în procedura de cameră preliminară şi în cursul judecăţii*** ***(1)*** *Arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă în procedura de cameră preliminară şi în cursul judecăţii, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanţa de judecată în faţa căreia se află cauza, din oficiu ori la propunerea motivată a procurorului, pentru o perioadă de cel mult 30 de zile, pentru aceleaşi temeiuri şi în aceleaşi condiţii ca şi arestarea preventivă dispusă de către judecătorul de drepturi şi libertăţi în cursul urmăririi penale. Dispoziţiile art. 225, 226 şi 228-232 se aplică în mod corespunzător.* ~~*"(2) În cursul judecăţii, măsura prevăzută la alin. (1) se poate dispune de către instanţa de judecată în compunerea prevăzută de lege. În acest caz, mandatul de arestare preventivă este emis de către preşedintele completului*~~ ***(3)*** *Faţă de inculpatul care a mai fost anterior arestat preventiv în aceeaşi cauză, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecăţii, se poate dispune din nou această măsură numai dacă au intervenit temeiuri noi care fac necesară privarea sa de libertate.*

TITLUL III **Judecata** **ART. 349** <u>Rolul instanţei de judecată</u> (1) Instanţa de judecată soluţionează cauza dedusă judecăţii cu garantarea respectării drepturilor subiecţilor procesuali şi asigurarea administrării probelor pentru lămurirea completă a împrejurărilor cauzei în scopul aflării adevărului, cu respectarea deplină a legii. (2) Instanţa poate soluţiona cauza numai pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, dacă inculpatul solicită aceasta şi recunoaşte în totalitate faptele reţinute în sarcina sa şi dacă instanţa apreciază că probele sunt suficiente pentru aflarea adevărului şi justa soluţionare a cauzei, cu excepţia cazului în care acţiunea penală vizează o infracţiune care se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă. ART. 6 Legea nr. 255/2013	**Art. 287.** <u>Îndatoririle instanţei de judecată</u> (1) Instanţa de judecată îşi exercită atribuţiile în mod activ, în vederea aflării adevărului şi a realizării rolului educativ al judecăţii. (2) Instanţa îşi formează convingerea pe baza probelor administrate în cauză.	Nu mai este enunțat rolul activ al instanței. Totuși, cf. prezentei dispoziții (alin.1) și art. 5 alin.1, instanța, ca organ judiciar, este supusă principiului aflării adevărului, respectiv are obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului *(principiul aflării adevărului este indisolubil legat de rolul activ al organelor judiciare și reprezintă o trăsătură a sistemului procesual de tip continental);* în acest context, există o ambiguitate cu privire la rolul instanței în materia probațiunii (înlăturând rolul activ al instanței în ceea ce priv. sarcina probei, pare că NCpp se orientează spre sistemul procesual adversial în care judecătorul are rol de arbitru și garant al legalității procedurilor, concluzie ce pare a fi confirmată și de expunerea de motive; însă, păstrând principiul aflării adevărului – art. 5 alin. 1, adăugând și posibilitatea instanței de a administra probe din oficiu – art. 100 alin. 2, art. 374 alin.8, 10, art. 376 alin. 4, orientarea spre sistemul adversial este infirmată). *A se vedea și art. 99, 100 NCpp, în special art. 100 alin.2* ***Administrarea probelor*** ***Art. 100.*** *-* ***(1)*** *În cursul urmăririi penale, organul de urmărire penală strânge şi administrează probe atât în favoarea, cât şi în defavoarea suspectului sau a inculpatului, din oficiu ori la cerere.* ***(2) În cursul judecăţii, instanţa administrează probe la cererea procurorului, a persoanei vătămate sau a părţilor şi, în mod subsidiar, <u>din oficiu,</u> atunci când consideră necesar pentru formarea convingerii sale.*** ***(3)*** *Cererea privitoare la administrarea unor probe formulată în cursul urmăririi penale sau în cursul judecăţii se admite ori se respinge, motivat, de către organele judiciare* ***(4)*** *Organele judiciare pot respinge o cerere privitoare la administrarea unor probe atunci când:* ***a)*** *proba nu este relevantă în raport cu obiectul probaţiunii din cauză;* ***b)*** *se apreciază că pentru dovedirea elementului de fapt care constituie obiectul probei au fost administrate suficiente mijloace de probă;* ***c)*** *proba nu este necesară, întrucât faptul este notoriu;* ***d)*** *proba este imposibil de obţinut;* ***e)*** *cererea a fost formulată de o persoană neîndreptăţită;* ***f)*** *administrarea probei este contrară legii.* Alin.2 vizează posibilitatea judecării cauzei în procedură simplificată, respectiv procedura în cazul recunoașterii vinovăției (art. 374 alin.4, art. 375-377 NCpp).

(1) Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanţă la data intrării în vigoare a legii noi în care nu s-a început cercetarea judecătorească se soluţionează de către instanţa competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeaşi lege. (2) În situaţia prevăzută la alin. (1), instanţa pe rolul căreia se află cauza o trimite judecătorului de cameră preliminară, pentru a proceda potrivit art. 342 - 348 din Codul de procedură penală, ori, după caz, o declină în favoarea instanţei competente.		
ART. 350 <u>Locul unde se desfăşoară judecata</u> (1) Judecata se desfăşoară la sediul instanţei. (2) Pentru motive temeinice, instanţa poate dispune ca judecata să se desfăşoare în alt loc.	**Art. 288.** <u>Locul unde se desfăşoară judecata</u> Judecata se desfăşoară la sediul instanţei. Pentru motive temeinice, instanţa poate dispune ca judecata să se desfăşoare în alt loc.	Nu există modificări, fiind preluat conținutul art. 288 Cpp.
ART. 351 <u>Oralitatea, nemijlocirea şi contradictorialitatea</u> (1) Judecata cauzei se	**Art. 289.** <u>Oralitatea, nemijlocirea şi contradictorialitatea</u> Judecata cauzei se face în faţa	Nu există modificări, fiind preluat conținutul art.289 și 302 Cpp.

face în faţa instanţei constituite potrivit legii şi se desfăşoară în şedinţă, oral, nemijlocit şi în contradictoriu. (2) Instanţa este obligată să pună în discuţie cererile procurorului, ale părţilor sau ale celorlalţi subiecţi procesuali şi excepţiile ridicate de aceştia sau din oficiu şi să se pronunţe asupra lor prin încheiere motivată. (3) Instanţa se pronunţă prin încheiere motivată şi asupra tuturor măsurilor luate în cursul judecăţii.	instanţei constituită potrivit legii şi se desfăşoară în şedinţă, oral, nemijlocit şi în contradictoriu. **Art. 302.** Rezolvarea chestiunilor incidente Instanţa este obligată să pună în discuţie cererile şi excepţiile arătate în art. 301 sau excepţiile ridicate din oficiu şi să se pronunţe asupra lor prin încheiere motivată. Instanţa se pronunţă prin încheiere motivată şi asupra tuturor măsurilor luate în cursul judecăţii.	
ART. 352 Publicitatea şedinţei de judecată (1) Şedinţa de judecată este publică, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege. Şedinţa desfăşurată în camera de consiliu nu este publică. (2) Nu pot asista la şedinţa de judecată minorii sub 18 ani, cu excepţia situaţiei în care aceştia au calitatea de părţi sau martori, precum şi persoanele înarmate, cu excepţia personalului care asigură paza şi ordinea. (3) Dacă judecarea în	**Art. 290.** Publicitatea şedinţei de judecată (1) Şedinţa de judecată este publică. Minorii sub 16 ani nu pot asista la şedinţa de judecată. (2) Dacă judecarea în şedinţă publică ar putea aduce atingere unor interese de stat, moralei, demnităţii sau vieţii intime a unei persoane, instanţa, la cererea procurorului, a părţilor ori din oficiu, poate declara şedinţă secretă pentru tot cursul sau pentru o anumită parte a judecării cauzei. (3) Declararea şedinţei secrete se face în şedinţă publică, după	Se reafirmă regula publicității ședinței de judecată (alin. 1 teza I); excepția o reprezintă ședința nepublică, renunțându-se la ședința secretă, acest din urmă concept fiind în dezacord cu dreptul la un proces echitabil. Se precizează expres caracterul nepublic al ședinței în camera de consiliu (alin. 1 teza a II-a). Interdicția asistenței minorilor la ședința de judecată este modificată; practic, interdiciția vizează minorii în integralitate, fără distincții în funcție de palierele de vârstă, cu excepțiile prevăzute expres (fiind ridicată limita de vârstă de la 16 la 18 ani; totuși, o persoană având vârsta de 18 ani nu mai este minoră / vezi disp. civile în materie de minoritate - art. 38 alin. 2 C.civ.); această regulă cunoaște excepții atunci când minorii au calitatea de participanți în procesul penal (părți, respectiv inculpat sau parte civilă sau alți subiecți procesuali, respectiv martori);(alin.2) Interdicția asistenței la ședința de judecată privește și persoanele înarmate, făcând excepție cele care fac parte din personalul care asigură paza și ordinea instanței (jandarmeria, personalul administrației penitenciare care însoțește persoanele private de libertate). **Alin. 3** preia art. 290 alin. 2 Cpp, la care adaugă un nou motiv - intereselor minorilor sau ale justiţiei –, care justifică declararea ședinței nepublice. **Alin. 4** reglementează ipoteze noi de declarare a ședinței nepublice: ▪ la cererea unui martor, dacă prin audierea sa în şedinţă publică s-ar aduce atingere siguranţei ori demnităţii sau vieţii intime a acestuia sau a membrilor familiei sale

şedinţă publică ar putea aduce atingere unor interese de stat, moralei, demnităţii sau vieţii intime a unei persoane, intereselor minorilor sau ale justiţiei, instanţa, la cererea procurorului, a părţilor ori din oficiu, poate declara şedinţă nepublică pentru tot cursul sau pentru o anumită parte a judecării cauzei. (4) Instanţa poate de asemenea să declare şedinţă nepublică la cererea unui martor, dacă prin audierea sa în şedinţă publică s-ar aduce atingere siguranţei ori demnităţii sau vieţii intime a acestuia sau a membrilor familiei sale, ori la cererea procurorului, a persoanei vătămate sau a părţilor, în cazul în care o audiere în public ar pune în pericol confidenţialitatea unor informaţii. (5) Declararea şedinţei nepublice se face în şedinţă publică, după ascultarea părţilor prezente, a persoanei vătămate şi a procurorului. Dispoziţia instanţei este executorie. (6) În timpul cât şedinţa este nepublică, nu sunt	ascultarea părţilor prezente şi a procurorului când participă la judecată. (4) În timpul cât şedinţa este secretă, nu sunt admişi în sala de şedinţă decât părţile, reprezentanţii acestora, apărătorii şi celelalte persoane chemate de instanţă în interesul cauzei.	▪ la cererea procurorului, a persoanei vătămate sau a părţilor, în cazul în care o audiere în public ar pune în pericol confidenţialitatea unor informaţii. **Alin.5** preia cu modificări art. 290 alin. 3 Cpp; o primă modificare este impusă de concordanța cu concepția NCpp privind participanții în procesul penal, respectiv persoana vătămată care nu mai are calitatea de parte, ci de subiect procesual principal (art. 33, 79-81 NCpp); a doua modificare o reprezintă înlăturarea precizării referitoare la procuror (când participă la judecată), procurorul participând întotdeauna la judecarea cauzelor (a se vedea art. 353 alin.9 și art. 363 NCpp); a treia modificare constă în precizarea expresă a caracterului executoriu al dispoziției de declarare a ședinței ca fiind nepublică. **Alin.6** preia, în esență, art. 290 alin. 4 Cpp; diferențele constau în referirea la persoana vătămată (a se vedea precizările de la alin.5), înlocuirea termenului de apărător cu cea de avocat, precum și a sintagmei *celelalte persoane chemate de instanţă în interesul cauzei* cu cea de *celelalte persoane a căror prezenţă este autorizată de instanţă* **Alin. 7** enunță dreptul părților (inculpat, parte civilă, parte responsabilă civilmente), al subiectului procesual principal-persoana vătămată, al reprezentanților acestora, al altui subiect procesual – expertul, al avocatului de a lua cunoştinţă de actele şi conţinutul dosarului, drept care se regăsește enunțat cu caracter general și în dispoziții ale părții generale (art. 83 alin. 1 lit. b NCpp – inculpat, art. 81 alin. 1 lit.e – persoana vătămată, art. 85 cu ref. la art. 81 alin.1 lit. e – partea civilă, art. 87 cu ref. la art. 81 alin.1 lit. e- partea responsabilă civilmente, art. 94 – avocatul părților și al subiecților procesuali principali, art. 175 alin.2 – expert) **Alin.8** enunță obligaţia de a păstra confidenţialitatea informaţiilor obţinute pe parcursul procesului; titulari ai obligației sunt persoanelor care participă la judecata desfăşurată în şedinţă nepublică (și care se circumstanțiază, în raport de fiecare, cauză cf. alin.6); președintele completului are îndatorirea de a aduce la cunoștință această obigație celor vizați. **Alin.9** stabilește posibilitatea instanței, în ipoteza ședinței nepublice, de a interzice diverse forme de publicitate ale unei asemenea ședințe, în măsura în care acestea au aptitudinea de a dezvălui identitatea persoanei vătămate, a părţii civile, a părţii responsabile civilmente sau a martorilor. **Alin.10** reglementează modul de comunicare al informațiilor de interes public din dosar, făcând trimitere la legea în materie, respectiv legea nr. 544/2001 privind accesul liberal acces la informațiile de interes public **Alin.11** reglementează accesul apărătorului inculpatului la informațiile clasificate esențiale pentru soluționarea cauzei, prin declasificare totală sau partial, trecerea într-un alt grad de clasificare ori permiterea accesului avocatului la asemenea informații (a se vedea legislația specială în materie, de ex. Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor cladificate). **Alin.12** sancționează lipsa de acces a apărătorului inculpatului la asemenea informații, respectiv stabilește lipsa de efect (valoare probatorie) a acestor informații la care nu există acces în pronunțarea unei soluţii de condamnare, de renunţare la aplicarea pedepsei sau de amânare a

admise în sala de şedinţă decât părţile, persoana vătămată, reprezentanţii acestora, avocaţii şi celelalte persoane a căror prezenţă este autorizată de instanţă. (7) Părţile, persoana vătămată, reprezentanţii acestora, avocaţii şi experţii desemnaţi în cauză au dreptul de a lua cunoştinţă de actele şi conţinutul dosarului. (8) Preşedintele completului are îndatorirea de a aduce la cunoştinţa persoanelor ce participă la judecata desfăşurată în şedinţă nepublică obligaţia de a păstra confidenţialitatea informaţiilor obţinute pe parcursul procesului. (9) Pe durata judecăţii, instanţa poate interzice publicarea şi difuzarea, prin mijloace scrise sau audiovizuale, de texte, desene, fotografii sau imagini de natură a dezvălui identitatea persoanei vătămate, a părţii civile, a părţii responsabile civilmente sau a martorilor, în condiţiile prevăzute la alin. (3) sau (4).		aplicării pedepsei în cauză.

(10) Informaţiile de interes public din dosar se comunică în condiţiile legii. (11) În cazul în care informaţiile clasificate sunt esenţiale pentru soluţionarea cauzei, instanţa solicită, de urgenţă, după caz, declasificarea totală, declasificarea parţială sau trecerea într-un alt grad de clasificare ori permiterea accesului la cele clasificate de către apărătorul inculpatului. (12) Dacă autoritatea emitentă nu permite apărătorului inculpatului accesul la informaţiile clasificate, acestea nu pot servi la pronunţarea unei soluţii de condamnare, de renunţare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei în cauză.		
ART. 353 Citarea la judecată (1) Judecata poate avea loc numai dacă persoana vătămată şi părţile sunt legal citate şi procedura este îndeplinită. Inculpatul, partea civilă, partea responsabilă civilmente şi, după caz, reprezentanţii legali ai acestora se citează	**Art. 291.** Citarea părţilor la judecată (1) Judecata poate avea loc numai dacă părţile sunt legal citate şi procedura este îndeplinită. Înfăţişarea părţii în instanţă, în persoană sau prin reprezentant ori avocat ales sau avocat din oficiu, dacă acesta din urmă a luat legătura cu partea reprezentată, acoperă orice	**Alin.1** – referire expresă la persoana vătămată, justificat de faptul că aceasta nu mai are calitatea de parte, ci de subiect procesual principal - este introdusă obligația instanței de a cita din oficiu inculpatul, partea civilă, partea responsabilă civilmente şi, după caz, reprezentanţii legali ai acestora - se prevede posibilitatea instanței de a cita și alți subiecți procesuali (a se vedea art. 34 NCpp – martor, expert, interpret, agent procedural, organe speciale de constatare, orice alte persoane sau organe prevăzute de lege având anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale), în măsura în care prezenţa acestora este necesară pentru soluţionarea cauzei. - se menține regula acoperirii nelegalității de citare prin prezența părții etc, preluându-se art. 291 alin.1 fraza a II-a Cpp **Alin.2** preia regula instituită de art. 291 alin.3 Cpp, făcând referire și la subiecții procesuali

din oficiu de către instanţă. Instanţa poate dispune citarea altor subiecţi procesuali atunci când prezenţa acestora este necesară pentru soluţionarea cauzei. Înfăţişarea persoanei vătămate sau a părţii în instanţă, în persoană sau prin reprezentant ori avocat ales sau avocat din oficiu, dacă acesta din urmă a luat legătura cu persoana reprezentată, acoperă orice nelegalitate survenită în procedura de citare. (2) Partea sau alt subiect procesual principal prezent personal, prin reprezentant sau prin apărător ales la un termen, precum şi acela căruia, personal, prin reprezentant sau apărător ales ori prin funcţionarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenţei, i s-a înmânat în mod legal citaţia pentru un termen de judecată nu mai sunt citaţi pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul dintre aceste termene, cu excepţia situaţiilor în care prezenţa acestora este obligatorie. Militarii şi deţinuţii sunt	nelegalitate survenită în procedura de citare. (2) Neprezentarea părţilor citate nu împiedică judecarea cauzei. Când instanţa consideră că este necesară prezenţa uneia dintre părţile lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia, amânând în acest scop judecata. (3) Partea prezentă personal la un termen, prin reprezentant, prin avocat ales ori prin avocat din oficiu, dacă acesta din urmă a luat legătură cu partea reprezentată, la un termen, precum şi partea căreia, personal, prin reprezentant sau apărător ales sau prin funcţionarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenţei, i s-a înmânat în mod legal citaţia pentru un termen de judecată nu mai sunt citate pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul dintre aceste termene cu excepţia situaţiilor în care prezenţa acestora este obligatorie potrivit legii. (3^1) Completul învestit cu judecarea unei cauze penale poate, din oficiu sau la cererea părţilor, să preschimbe primul termen sau termenul luat în cunoştinţă cu respectarea principiului continuităţii	principali și înlăturând avocatul din oficiu și, în consecință, referirea la luarea legăturii de către acesta cu partea pe care o reprezintă; este, de asemenea, preluată reglementarea cuprinsă în art. 291 alin. 7 și 8 Cpp privind citarea militarilor, a deținuților la fiecare termen **Alin.3** prevede obligația instanței de citarea a persoanei vătămate pentru primul termen de judecată, aducându-i la cunoștință dreptul de a se constitui parte civilă, corelativ art. 20 alin.1 teza a II-a **Alin.4** preia art. 291 alin.2 **Alin.6** prevede posibilitatea judecării cauzei în lipsa persoanei vătămate și a părților, cu condiția ca aceasta să fi fost solicitată de către aceștia; în această ipoteză, participanții menționați nu mai sunt citați **Alin.7** reprezintă o preluare cu modificări a art. 291 alin. 4; modificarea vizează lărgirea sferei persoanelor care iau termen în cunoștință, adăugând, în special, părțile **Alin.8** preia art. 291 alin. 5 **Alin.9** prevede participarea obligatorie a procurorului la judecata cauzei (a se vedea și art. 363) **Alin.10** preia fără modificări art. 291 alin.3^1 Cpp privind preschimbarea termenului

citaţi din oficiu la fiecare termen. (3) Pentru primul termen de judecată, persoana vătămată se citează cu menţiunea că se poate constitui parte civilă până la începerea cercetării judecătoreşti. (4) Neprezentarea persoanei vătămate şi a părţilor citate nu împiedică judecarea cauzei. Când instanţa consideră că este necesară prezenţa uneia dintre părţile lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia, amânând în acest scop judecata. (5) *** Abrogat (6) Pe tot parcursul judecăţii, persoana vătămată şi părţile pot solicita, oral sau în scris, ca judecata să se desfăşoare în lipsă, în acest caz nemaifiind citate pentru termenele următoare. (7) Când judecata se amână, părţile şi celelalte persoane care participă la proces iau cunoştinţă de noul termen de judecată. (8) La cererea persoanelor care iau termenul în cunoştinţă,	completului în situaţia în care din motive obiective instanţa nu îşi poate desfăşura activitatea de judecată la termenul fixat ori în vederea soluţionării cu celeritate a cauzei. Preschimbarea termenului se dispune prin rezoluţia judecătorului, în camera de consiliu şi fără citarea părţilor. Părţile vor fi citate de îndată pentru noul termen fixat. (4) Când judecata se amână, martorii, experţii şi interpreţii prezenţi iau în cunoştinţă noul termen de judecată. (5) La cererea persoanelor care iau termenul în cunoştinţă, instanţa le înmânează citaţii, spre a le servi drept justificare la locul de muncă, în vederea prezentării la noul termen. (6) Când judecata rămâne în continuare, părţile şi celelalte persoane care participă la proces nu se mai citează. (7) Militarii sunt citaţi la fiecare termen. (8) Deţinuţii sunt citaţi, de asemenea, la fiecare termen.	

instanţa le înmânează citaţii, spre a le servi drept justificare la locul de muncă, în vederea prezentării la noul termen. (9) Participarea procurorului la judecata cauzei este obligatorie. (10) Completul învestit cu judecarea unei cauze penale poate, din oficiu sau la cererea părţilor ori a persoanei vătămate, să preschimbe primul termen sau termenul luat în cunoştinţă, cu respectarea principiului continuităţii completului, în situaţia în care din motive obiective instanţa nu îşi poate desfăşura activitatea de judecată la termenul fixat ori în vederea soluţionării cu celeritate a cauzei. Preschimbarea termenului se dispune prin rezoluţia judecătorului în camera de consiliu şi fără citarea părţilor. Părţile vor fi citate de îndată pentru noul termen fixat.		
ART. 354 <u>Compunerea instanţei</u> (1) Instanţa judecă în complet de judecată, a cărui compunere este cea prevăzută de lege.	**Art. 292.** <u>Compunerea instanţei</u> Instanţa judecă în complet de judecată, a cărui compunere este cea prevăzută de lege. Completul de judecată trebuie	Fără modificări Pentru compunerea completelor de judecată a se vedea dispozițiile Legii nr. 304/2004, art. 54; în cazul ÎCCJ, compunerea completelor, în materie penală, este prev. de art. 31 din Legea nr. 304/2004, astfel cum a fost modificat prin art. 72 pct. 8 din Legea nr. 255/2013.

(2) Completul de judecată trebuie să rămână acelaşi în tot cursul judecării cauzei. Când acest lucru nu este posibil, completul se poate schimba până la începerea dezbaterilor. (3) După începerea dezbaterilor, orice schimbare intervenită în compunerea completului atrage reluarea dezbaterilor.	să rămână acelaşi în tot cursul judecării cauzei. Când aceasta nu este posibil, completul se poate schimba până la începerea dezbaterilor. După începerea dezbaterilor, orice schimbare intervenită în compunerea completului atrage reluarea de la început a dezbaterilor.	
ART. 355 <u>Judecata de urgenţă în cauzele cu arestaţi preventiv sau aflaţi în arest la domiciliu</u> (1) Dacă în cauză sunt inculpaţi arestaţi preventiv sau aflaţi în arest la domiciliu, judecata se face de urgenţă şi cu precădere, termenele de judecată fiind, de regulă, de 7 zile. (2) Pentru motive temeinic justificate, instanţa poate acorda termene mai scurte sau mai lungi.	**Art. 293.** <u>Judecata de urgenţă în cauzele cu deţinuţi</u> Judecata în cauzele în care sunt inculpaţi arestaţi preventiv se face de urgenţă şi cu precădere. Judecata se face cu precădere şi atunci când unii dintre inculpaţi sunt deţinuţi în altă cauză. Când instanţa găseşte necesar şi aceasta este posibil, face în cauză aplicaţia dispoziţiilor cu privire la disjungere.	Este reluată regula judecății de urgență și cu precădere în ipoteza inculpaților privați de libertate; această regulă nu se menține și în ipoteza în care inculpații sunt privați de libertate în altă cauză. Se prevede regula unei durate a termenelor de judecată în astfel de cauze, de 7 zile Se prevede și excepția unor termen mai lungi sau mai scurte atunci când există motive justificate temeinic
ART. 356 <u>Asigurarea apărării</u> (1) Persoana vătămată, inculpatul, celelalte părţi şi avocaţii acestora au dreptul să ia cunoştinţă de actele dosarului în tot cursul judecăţii.	**Art. 294.** <u>Asigurarea apărării</u> (...) (2) Inculpatul, celelalte părţi şi apărătorii au dreptul să ia cunoştinţă de dosar în tot cursul judecăţii. (3) Când inculpatul se află în	**Alin. 1 și 2** preiau art. 294 alin. 2 și 3, adaugând (alin.1) și subiectul procesual principal-persoana vătămată ca titular al dreptului de a lua cunoștință de actele dosarului în tot cursul judecății și înlocuind termenul de apărător cu cel de avocat (a se vedea și art. 352 alin.7 și precizările făcute cu privire la acesta), respectiv, cel de judecător cu cel de președinte al completului, în ceea ce privește titularul obligației de a lua măsurile necesare exercitării acestui drept în ipoteza în care persoana vătămată sau una dintre părţi se află în stare de deţinere (extinzând sfera acestora din urmă în raport cu art. 294 alin.3 Cpp care se referă numai la inculpat)

(2) Când persoana vătămată sau una dintre părţi se află în stare de deţinere, preşedintele completului ia măsuri ca aceasta să îşi poată exercita dreptul prevăzut la alin. (1) şi să poată lua contact cu avocatul său. (3) În cursul judecăţii, persoana vătămată şi părţile au dreptul la un singur termen pentru angajarea unui avocat şi pentru pregătirea apărării. (4) În situaţia în care persoana vătămată sau una dintre părţi nu mai beneficiază de asistenţa juridică acordată de avocatul său ales, instanţa poate acorda un alt termen pentru angajarea unui alt avocat şi pregătirea apărării. (5) În situaţiile prevăzute la alin. (1) - (4), acordarea înlesnirilor necesare pregătirii apărării efective trebuie să fie conformă respectării termenului rezonabil al procesului penal.	stare de deţinere, judecătorul cauzei ia măsuri ca acesta să-şi poată exercita dreptul prevăzut în alineatul precedent şi să poată lua contact cu apărătorul său.	**Alin.3** stabilește la un singur termen dreptul persoanei vătămate și al părților justificat de angajarea unui avocat și pregătirea apărării, reglementare menită să asigure judecarea cu celeritate a cauzei, termenul rezonabil al procesului. Din economia reglementării (folosirea conjuncției *și*) rezultă că nu poate fi acordat un termen pentru angajarea unui avocat și un alt termen pentru pregătirea apărării, aceleiași părți, subiect procesual principal. **Alin.4** reglementează și excepția de la regula instituită în alin.3, respectiv ipoteza în care persoana vătămată sau una dintre părţi nu mai beneficiază de asistenţa juridică acordată de avocatul său ales; acordarea unui nou termen în această ipoteză este facultativă, iar nu obligatorie (instanţa poate acorda un alt termen pentru angajarea unui alt avocat şi pregătirea apărării). **Alin.5** stabilește o regulă de principiu pentru toate măsurile procesuale destinate asigurării dreptului la apărare, în contextul alin.1-4, respectiv ca acestea să asigure conformitatea cu un termen rezonabil al procesului; aceste măsuri (înlesniri) nu ar trebui să aibă un efect dilatoriu nejustificat al procesului
ART. 357 <u>Atribuţiile preşedintelui completului</u> (1) Preşedintele	**Art. 296.** <u>Atribuţiile preşedintelui completului</u> Preşedintele conduce şedinţa,	**Alin. 1 și 2** preiau, în esență, art. 296 alin. 1 și 2 Cpp; se precizează expres și procurorul printre participanții asupra ale căror cereri se pronunță președintele completului (înlocuind termenul de președinte), precum și persoana vătămată, ceea ce nu reprezintă un element de noutate, ci unul de rigoare a reglementării; se precizează că respingerea întrebărilor pentru neconcludență

completetului conduce şedinţa, îndeplinind toate îndatoririle prevăzute de lege, şi decide asupra cererilor formulate de procuror, persoana vătămată şi de părţi, dacă rezolvarea acestora nu este dată în căderea completului. (2) În cursul judecăţii, preşedintele, după consultarea celorlalţi membri ai completului, poate respinge întrebările formulate de părţi, persoana vătămată şi de procuror, dacă acestea nu sunt concludente şi utile soluţionării cauzei. (3) Dispoziţiile preşedintelui completului sunt obligatorii pentru toate persoanele prezente în sala de şedinţă.	îndeplinind toate îndatoririle pe care le are de la lege şi decide asupra cererilor formulate de părţi, dacă rezolvarea acestora nu este dată în căderea completului. În cursul judecăţii, preşedintele poate respinge întrebările formulate de părţi şi de procuror, dacă acestea nu sunt concludente şi utile judecării cauzei.	și inutilitate se realizează cu consulatarea celorlalți mebri ai completului. **Alin.3** prevede caracterul obligatoriu pentru toate persoanele prezente în sala de şedinţă al dispozițiilor președintelui completului
ART. 358 <u>Strigarea cauzei şi apelul celor citaţi</u> (1) Preşedintele completului anunţă, potrivit ordinii de pe lista de şedinţă, cauza a cărei judecare este la rând, dispune a se face apelul părţilor şi al celorlalte persoane citate şi constată care dintre ele s-au	**Art. 297.** <u>Strigarea cauzei şi apelul celor citaţi</u> Preşedintele anunţă, potrivit ordinii de pe lista de şedinţă, cauza a cărei judecare este la rând, dispunând facerea apelului părţilor şi al celorlalte persoane citate, şi constată care din ele s-au prezentat. Părţile se pot prezenta şi participa la judecată chiar dacă	**Alin.1** preia art. 297 alin.1 Cpp, înlocuind termenul de președinte cu cel de președinte de complet. Este prevăzută expres obligația verificării de către acesta a procedurii de citare și eventuala motivare a absenței. **Alin. 2** preia art. 297 alin.2 Cpp

prezentat. În cazul participanţilor care lipsesc verifică dacă le-a fost înmânată citaţia în condiţiile art. 260 şi dacă şi-au justificat în vreun fel absenţa. (2) Părţile şi persoana vătămată se pot prezenta şi participa la judecată chiar dacă nu au fost citate sau nu au primit citaţia, preşedintele având îndatorirea să stabilească identitatea acestora.	nu au fost citate sau nu au primit citaţia, preşedintele având îndatorirea să stabilească identitatea acestora.	
ART. 359 Asigurarea ordinii şi solemnităţii şedinţei (1) Preşedintele veghează asupra menţinerii ordinii şi solemnităţii şedinţei, putând lua măsurile necesare în acest scop. (2) Preşedintele poate limita accesul publicului la şedinţa de judecată, ţinând seama de mărimea sălii de şedinţă. (3) Părţile şi persoanele care asistă sau participă la şedinţa de judecată sunt obligate să păstreze disciplina şedinţei. (4) Când o parte sau oricare altă persoană tulbură şedinţa ori nesocoteşte măsurile luate,	**Art. 298.** Asigurarea ordinii şi solemnităţii şedinţei Preşedintele veghează asupra menţinerii ordinii şi solemnităţii şedinţei, putând lua măsurile necesare în acest scop. Preşedintele poate limita accesul publicului la şedinţa de judecată, ţinând seama de mărimea sălii de şedinţă. Părţile şi persoanele care asistă la şedinţa de judecată sunt obligate să păstreze disciplina şedinţei. Când o parte sau oricare altă persoană tulbură şedinţa sau nesocoteşte măsurile luate, preşedintele îi atrage atenţia să respecte disciplina, iar în caz de repetare ori de abateri grave, dispune îndepărtarea ei din sală.	Art. 359 alin.1 -5 frazele I și II preia art. 298 Alin.5 fraza a III-a și alin.6 reglementează măsurile care pot fi luate în ipotezele de repetare a tulburării ședinței: ▪ îndepărtarea părții sau persoanei din sală, dezbaterile urmând a avea loc în lipsa acesteia. ▪ îndepărtarea acestora din sală, în acest caz hotărârea urmând a le fi comunicată.

preşedintele îi atrage atenţia să respecte disciplina, iar în caz de repetare ori de abateri grave, dispune îndepărtarea ei din sală. (5) Partea sau persoana îndepărtată este chemată în sală înainte de începerea dezbaterilor. Preşedintele îi aduce la cunoştinţă actele esenţiale efectuate în lipsă şi îi citeşte declaraţiile celor audiaţi. Dacă partea sau persoana continuă să tulbure şedinţa, preşedintele poate dispune din nou îndepărtarea ei din sală, dezbaterile urmând a avea loc în lipsa acesteia. (6) Dacă partea continuă să tulbure şedinţa şi cu ocazia pronunţării hotărârii, preşedintele completului poate dispune îndepărtarea ei din sală, în acest caz hotărârea urmând a-i fi comunicată.	Partea îndepărtată este chemată în sală înainte de începerea dezbaterilor. Preşedintele îi aduce la cunoştinţă actele esenţiale efectuate în lipsă şi îi citeşte declaraţiile celor ascultaţi.	
ART. 360 <u>Constatarea infracţiunilor de audienţă</u> (1) Dacă în cursul şedinţei se săvârşeşte o faptă prevăzută de legea penală, preşedintele completului de judecată constată acea faptă şi îl identifică pe	**Art. 299.** <u>Constatarea infracţiunilor de audienţă</u> Dacă în cursul şedinţei se săvârşeşte o faptă prevăzută de legea penală, preşedintele constată acea faptă şi identifică pe făptuitor. Procesul-verbal întocmit se trimite procurorului.	Alin.1 preia, în esență, art. 299 alin.1 Cpp și înlocuiește termenul de președinte cu cel de președinte de complet; în fraza a II-a se prevede că actul prin care se constată infracțiunea de audiență, se identifică făptuitorul (vezi și art. 310 privind infracțiunea flagrantă care folosește noțiunea de făptuitor) și care se trimite procurorului este, nu un proces verbal, ci încheierea pronunțată la acel termen În condițiile alin.2, procurorul prezent la judecată are posibilitatea de a: ▪ începe urmărirea penală (art. 305 NCpp), autorul infracțiunii de audiență dobândind calitatea procesuală de suspect (art. 305 alin.3 teza finală NCpp) ▪ pune în mișcare acțiunea penală (art. 309 NCpp) autorul infracțiunii de audiență dobândind

făptuitor. Încheierea de şedinţă se trimite procurorului competent. (2) În cazul în care procurorul participă la judecată, poate declara că începe urmărirea penală, pune în mişcare acţiunea penală şi îl poate reţine pe suspect sau pe inculpat.	Instanţa, dacă este cazul, poate dispune arestarea preventivă a învinuitului, iar preşedintele emite un mandat de arestare a acestuia. Despre luarea acestei măsuri se face menţiune în încheierea de şedinţă. Cel învinuit este trimis de îndată procurorului împreună cu procesul-verbal şi cu mandatul de arestare.	calitatea procesuală de inculpat (art. 32 NCpp)
ART. 361 <u>Pregătirea şedinţei de judecată</u> (1) *** Abrogat (2) Preşedintele completului de judecată are îndatorirea să ia din timp toate măsurile necesare pentru ca la termenul de judecată fixat judecarea cauzei să nu sufere amânare. (3) În acest scop, dosarele repartizate pe complete în mod aleatoriu vor fi preluate de preşedintele completului, care va lua măsurile necesare în scopul pregătirii judecăţii, astfel încât să se asigure soluţionarea cu celeritate a cauzei. (4) În cazurile în care asistenţa juridică este obligatorie, preşedintele	**Art. 294.** <u>Asigurarea apărării</u> (1) În cauzele în care desemnarea unui apărător din oficiu este obligatorie, judecătorul cauzei, odată cu fixarea termenului de judecată, ia măsuri pentru desemnarea apărătorului. (...) **Art. 295.** <u>Alte măsuri pregătitoare</u> (1) Preşedintele completului de judecată are îndatorirea să ia din timp toate măsurile necesare, pentru ca la termenul de judecată fixat judecarea cauzei să nu sufere amânare. (2) De asemenea, se îngrijeşte ca lista cauzelor fixate pentru judecată să fie întocmită şi afişată la instanţă, spre vedere, cu 24 de ore înaintea termenului de judecată. (3) La întocmirea listei se ţine	Alin.2 preia art. 295 alin.1 Cpp Alin.3 enunță obligația de principiu a președintelui de complet de a lua măsurile necesare pregătirii judecății astfel încât să fie asigurată celeritatea Alin.4 preia regula reglementată de art. 294 Cpp Alin.5 reglementează ipoteza cauzelor în care atât persoana fizică, reprezentant la persoanei juridice, cât și persoana juridică au calitatea de inculpat; pt. această ipoteză se prevede obligația președintelui de a verifica dacă inculpatul persoană juridică şi-a desemnat un reprezentant, iar în caz contrar, de a desemna un reprezentant, din rândul practicienilor în insolvenţă (a se vedea și art. 491 NCpp privind reprezentarea persoanei juridice) Alin.6 stabileşte obligația președintelui de a verifica îndeplinirea dispoziţiilor privind citarea și, eventual, de a le reface sau completa Alin.7 preia art. 295 alin.2 Cpp Alin.8 preia art. 295 alin.3 Cpp

completului va lua măsuri pentru desemnarea avocatului din oficiu. (5) În situaţia în care în aceeaşi cauză au calitatea de inculpat atât persoana juridică, cât şi reprezentanţii legali ai acesteia, preşedintele verifică dacă inculpatul persoană juridică şi-a desemnat un reprezentant, iar în caz contrar, procedează la desemnarea unui reprezentant, din rândul practicienilor în insolvenţă. (6) De asemenea, preşedintele verifică îndeplinirea dispoziţiilor privind citarea şi, după caz, procedează la completarea ori refacerea acestora. (7) Preşedintele completului se îngrijeşte ca lista cauzelor fixate pentru judecată să fie întocmită şi afişată la instanţă, cu 24 de ore înaintea termenului de judecată. (8) La întocmirea listei se ţine seama de data intrării cauzelor la instanţă, dându-se întâietate cauzelor în care sunt deţinuţi sau arestaţi la domiciliu şi celor cu privire la care legea	seama de data intrării cauzelor la instanţă, dându-se întâietate cauzelor în care sunt deţinuţi şi celor cu privire la care legea prevede că judecata se face de urgenţă.	

prevede că judecata se face de urgenţă.		
ART. 362 Măsurile preventive în cursul judecăţii (1) Instanţa se pronunţă, la cerere sau din oficiu, cu privire la luarea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a măsurilor preventive. (2) În cauzele în care faţă de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, instanţa este datoare să verifice, în cursul judecăţii, în şedinţă publică, legalitatea şi temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispoziţiilor art. 208.	**Art. 300[1].** Menţinerea arestării inculpatului la primirea dosarului După înregistrarea dosarului la instanţă, în cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, instanţa este datoare să verifice din oficiu, în camera de consiliu, legalitatea şi temeinicia arestării preventive, înainte de expirarea duratei arestării preventive. Dacă instanţa constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau că nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune, prin încheiere, revocarea arestării preventive şi punerea de îndată în libertate a inculpatului. Când instanţa constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanţa menţine, prin încheiere motivată, arestarea preventivă. Dispoziţiile art. 159 alin. 3, 4, 5 şi 11 se aplică în mod corespunzător. Încheierea poate fi atacată cu recurs, aplicându-se	Dispoziția este similară celor cuprinse în art. 300[1] și 300[2] Cpp, respectiv obligația instanței de a se pronunța, în cursul judecății, asupra legalității și temeiniciei măsurilor preventive înainte de expirarea acestora (atunci când procedează din oficiu) și ori de câte ori i se solicită Verificările din oficiu se situează ▪ după primirea dosarului de la judecătorul de cameră preliminară, primire care trebuie să aibă loc cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea măsurii preventive (art. 208 alin.1 și 2 NCpp) ▪ periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile (art. 208 alin. 4)

	dispoziţiile art. 160^a alin. 2. **Art. 300^2.** Verificări privind arestarea inculpatului în cursul judecăţii În cauzele în care inculpatul este arestat, instanţa legal sesizată este datoare să verifice, în cursul judecăţii, legalitatea şi temeinicia arestării preventive, procedând potrivit art. 160^b.	
ART. 363 Participarea procurorului la judecată (1) Participarea procurorului la judecată este obligatorie. (2) În cursul judecăţii, procurorul exercită rol activ, în vederea aflării adevărului şi a respectării dispoziţiilor legale. (3) În cursul judecăţii, procurorul formulează cereri, ridică excepţii şi pune concluzii. Cererile şi concluziile procurorului trebuie să fie motivate. (4) Când apreciază că există vreuna dintre cauzele care împiedică exercitarea acţiunii penale, procurorul pune, după caz, concluzii de achitare sau de încetare a procesului penal.	**Art. 301.** Drepturile procurorului şi ale părţilor în instanţă (1) În cursul judecăţii, procurorul şi oricare dintre părţi pot formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii. (...) **Art. 315.** Participarea procurorului Procurorul este obligat să participe la şedinţele de judecată ale judecătoriilor, în cauzele în care instanţa de judecată a fost sesizată prin rechizitoriu, în cauzele în care legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa închisorii de 3 ani sau mai mare ori în cauzele în care unul dintre inculpaţi se află în stare de detenţie sau în vreuna dintre situaţiile prevăzute în art. 171	Se enunță ▪ participarea obligatorie a procurorului la judecată ▪ rolul activ al procurorului ▪ dreptul acestuia de a formula cereri, ridica excepții și pune concluzii, necesitatea motivării acestora Aceste componente ale activității procurorului care se regăsesc și in art. 315 și art. 316 Cpp

	alin. 2, precum şi în cazul în care se dispune înlocuirea pedepsei amenzii cu cea a închisorii. La şedinţele de judecată privind alte infracţiuni, procurorul participă când consideră necesar. La şedinţele de judecată ale celorlalte instanţe, participarea procurorului este obligatorie în toate cazurile. **Art. 316.** <u>Rolul procurorului</u> În desfăşurarea cercetării judecătoreşti şi a dezbaterilor, procurorul exercită rolul său activ în vederea aflării adevărului şi a respectării dispoziţiilor legale. Procurorul este liber să prezinte concluziile pe care le consideră întemeiate, potrivit legii, ţinând seama de probele administrate. Cererile şi concluziile procurorului trebuie să fie motivate. Când cercetarea judecătorească nu confirmă învinuirea sau când a intervenit vreuna din cauzele de încetare a procesului penal prevăzute în art. 10, procurorul pune, după caz, concluzii de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal.	

ART. 364 <u>Participarea inculpatului la judecată şi drepturile acestuia</u> (1) Judecata cauzei are loc în prezenţa inculpatului. Aducerea inculpatului aflat în stare de deţinere la judecată este obligatorie. (2) Judecata poate avea loc în lipsa inculpatului dacă acesta este dispărut, se sustrage de la judecată ori şi-a schimbat adresa fără a o aduce la cunoştinţa organelor judiciare şi, în urma verificărilor efectuate, nu i se cunoaşte noua adresă. (3) Judecata poate de asemenea avea loc în lipsa inculpatului dacă, deşi legal citat, acesta lipseşte în mod nejustificat de la judecarea cauzei. (4) Pe tot parcursul judecăţii, inculpatul, inclusiv în cazul în care este privat de libertate, poate cere, în scris, să fie judecat în lipsă, fiind reprezentat de avocatul său ales sau din oficiu. (5) Dacă apreciază necesară prezenţa inculpatului, instanţa poate dispune aducerea acestuia	**Art. 301.** <u>Drepturile procurorului şi ale părţilor în instanţă</u> (1) În cursul judecăţii, procurorul şi oricare dintre părţi pot formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii. (...) **Art. 314.** <u>Prezenţa inculpatului la judecată</u> Judecata nu poate avea loc decât în prezenţa inculpatului, când acesta se află în stare de deţinere. Aducerea inculpatului arestat la judecată este obligatorie.	**Alin. 1 și 6** preiau art. 314 și 301 alin.1 Cpp, enunțând însă expres regula judecării cauzei în prezența inculpatului **Alin.2 și 3** stabilesc excepțiile de la această regulă, respectiv ipotezele în care poate avea loc judecată în lipsa inculpatului: ▪ dacă inculpatul este dispărut, se sustrage de la judecată ori şi-a schimbat adresa fără a o aduce la cunoştinţa organelor judiciare şi, în urma verificărilor efectuate, nu i se cunoaşte noua adresă ▪ inculpatul, deşi legal citat, lipseşte în mod nejustificat de la judecarea cauzei **Alin. 4** prevede dreptul inculpatului (liber sau privat de libertate) de a cere judecata în lipsă, urmând a fi reprezentat de avocat (ales sau din oficiu) **Alin. 5** prevede, pt. ipoteza judecării în lipsă, posibilitatea instnației de aduce inculpatul la judecată cu mandat de aducere dacă prezența acestuia este necesară

cu mandat de aducere. (6) Inculpatul poate formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii.		
ART. 365 <u>Participarea celorlalte părţi la judecată şi drepturile acestora</u> (1) Partea civilă şi partea responsabilă civilmente pot fi reprezentate de avocat. (2) Partea civilă şi partea responsabilă civilmente pot formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii.	**Art. 301.** <u>Drepturile procurorului şi ale părţilor în instanţă</u> (1) În cursul judecăţii, procurorul şi oricare dintre părţi pot formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii. (...) **(3)** Partea civilă poate formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii în măsura în care acestea au legătură cu pretenţiile sale civile.	Se prevede posibilitatea reprezentării părții civile și a celei responsabile civilmente (alin.1) și se enunță dreptul acestora de a formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii (a se vedea și art. 85 alin. 1 cu ref. la art. 81 alin.1 lit.b și c și art. 87 cu ref. la art. . 81 alin.1 lit.b și c)
ART. 366 <u>Participarea persoanei vătămate şi a altor subiecţi procesuali la judecată şi drepturile acestora</u> (1) Persoana vătămată poate fi reprezentată de avocat. (2) Persoana vătămată poate formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii în latura penală a cauzei. (3) Persoanele ale căror bunuri sunt supuse confiscării pot fi reprezentate de avocat şi pot formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii cu privire la măsura confiscării.	**Art. 301.** <u>Drepturile procurorului şi ale părţilor în instanţă</u> (1) În cursul judecăţii, procurorul şi oricare dintre părţi pot formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii. **(2)** Partea vătămată poate formula cereri, ridica excepţii şi pune concluzii cu privire la latura penală a cauzei. În caz de concurs de infracţiuni sau de conexitate, dreptul părţii vătămate se limitează la fapta care i-a cauzat vătămarea. **(...)**	**Alin.1** enunță dreptul persoanei vătămate de a fi reprezentată de avocat **Alin.2** preia art. 301 alin. 2 fraza I Cpp **Alin.3** reglementează ipoteza persoanelor ale căror bunuri sunt supuse confiscării, stabilind dreptul acestora de a fi reprezentate de un avocat și de a-și apăra interesele formulând cereri, ridicând excepții și punând concluzii

ART. 367 Suspendarea judecăţii (1) Când se constată pe baza unei expertize medico-legale că inculpatul suferă de o boală gravă, care îl împiedică să participe la judecată, instanţa dispune, prin încheiere, suspendarea judecăţii până când starea sănătăţii inculpatului va permite participarea acestuia la judecată. (2) Dacă sunt mai mulţi inculpaţi, iar temeiul suspendării priveşte numai pe unul dintre ei şi disjungerea nu este posibilă, se dispune suspendarea întregii cauze. (3) Suspendarea judecăţii se dispune şi pe perioada desfăşurării procedurii de mediere, potrivit legii. (4) Încheierea dată în primă instanţă prin care s-a dispus suspendarea cauzei poate fi atacată separat cu contestaţie la instanţa ierarhic superioară în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru procuror, părţile şi persoana vătămată prezente, şi de la comunicare, pentru părţile sau persoana vătămată care	**Art. 303.** Suspendarea judecăţii Când se constată pe baza unei expertize medico-legale că inculpatul suferă de o boală gravă, care îl împiedică să participe la judecată, instanţa dispune, prin încheiere, suspendarea procesului penal până când starea sănătăţii inculpatului va permite participarea acestuia la judecată. Dacă sunt mai mulţi inculpaţi, iar temeiul suspendării priveşte numai pe unul dintre ei şi disjungerea nu este posibilă, se dispune suspendarea întregii cauze. Încheierea dată în primă instanţă prin care s-a dispus suspendarea cauzei poate fi atacată separat cu recurs la instanţa superioară în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul nu suspendă executarea şi se judecă în termen de 3 zile. Procesul penal se reia din oficiu de îndată ce inculpatul poate participa la judecată. Instanţa este obligată să se informeze periodic dacă mai subzistă cauza care a determinat suspendarea procesului penal.	Art. 367 alin. 1 şi 2 preiau dispoziţiile art. 303 alin. 1 şi 2 din Codul de procedură penală anterior. Cazuri de suspendare: - motive medicale privind inculpatul / suspendarea este obligatorie / cazul se probează prin expertiza medico-legală; - desfăşurarea procedurii de mediere (a se vedea art. 70 din Legea nr. 192/2006) / suspendarea este facultativă în aceste cazuri, dacă inculpatul este arestat preventiv sau la domiciliu, instanţa are obligaţia să verifice, în cursul judecăţii, în şedinţă publică, legalitatea şi temeinicia măsurii preventive (alin. 8 cu trimitere la art. 208); - extrădare activă (art. 368). Actul prin care instanţa se pronunţă asupra suspendării este încheierea motivată, supusă căii de atac a contestaţiei (alin. 4); contestaţia nu este suspensivă de executare (alin. 5); contestaţia se judecă în termen de 3 zile de la primirea dosarului sau în 5 zile (art. 368 alin. 4). Procesul se reia din oficiu: - atunci când starea sănătăţii inculpatului permite participarea acestuia la judecată (proba – expertiză medico-legală); - la încheierea procedurii de mediere (după primirea procesului verbal prin care mediatorul constată că nu s-a încheiat înţelegerea – art. 56 alin. 1 lit. a din Legea nr. 192/2006; în absenţa comunicării acestuia, la expirarea unui termen de 3 luni); - la data la care statul solicitat comunică hotărârea asupra cererii de extrădare.

lipsesc. Contestaţia se depune la instanţa care a pronunţat încheierea atacată şi se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, instanţei ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare. (5) Contestaţia nu suspendă executarea şi se judecă în termen de 3 zile de la primirea dosarului. (6) Procesul penal se reia din oficiu de îndată ce inculpatul poate participa la judecată sau la încheierea procedurii de mediere, potrivit legii. (7) Instanţa de judecată este obligată să verifice periodic, dar nu mai târziu de 3 luni, dacă mai subzistă cauza care a determinat suspendarea judecăţii. (8) Dacă inculpatul se află în arest la domiciliu sau este arestat preventiv, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 208. (9) Ridicarea unei excepţii de neconstituţionalitate nu suspendă judecarea cauzei.		
ART. 368 Suspendarea judecăţii în caz de extrădare activă (1) În cazul în care, potrivit legii, se cere	**Art. 303[1].** Suspendarea judecăţii în caz de extrădare activă În cazul în care, potrivit legii, se	**Alin.1** preia, cu excepția ultimei fraze, art. 303[1] alin.1 Cpp, înlocuind noțiune de recurs cu cea de contestație; calea de atac a contestație se depune la instanţa care a pronunţat încheierea atacată şi se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, instanţei ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare (**alin.3**); contestația nu este suspensivă de executare (**alin.4**)

extrădarea unei persoane în vederea judecării într-o cauză penală, instanţa pe rolul căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere motivată, suspendarea judecăţii până la data la care statul solicitat va comunica hotărârea sa asupra cererii de extrădare. Încheierea instanţei este supusă contestaţiei în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru cei lipsă, la instanţa ierarhic superioară. (2) Dacă se solicită extrădarea unui inculpat judecat într-o cauză cu mai mulţi inculpaţi, instanţa poate dispune, în interesul unei bune judecăţi, disjungerea cauzei. (3) Contestaţia se depune la instanţa care a pronunţat încheierea atacată şi se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, instanţei ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare. (4) Contestaţia nu suspendă executarea şi se judecă în şedinţă publică, cu participarea procurorului şi	cere extrădarea unei persoane în vederea judecării într-o cauză penală, instanţa pe rolul căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere motivată, suspendarea judecăţii până la data la care statul solicitat va comunica hotărârea sa asupra cererii de extrădare. Încheierea instanţei este supusă recursului în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se judecă în termen de 3 zile. Dacă se solicită extrădarea unui inculpat judecat într-o cauză cu mai mulţi inculpaţi, instanţa poate dispune, în interesul unei bune judecăţi, disjungerea cauzei.	**Alin.2** preia art. 303^1 alin.2 Cpp privind posibilitatea disjungerii cauzei atunci când se solicită extrădarea unui inculpat judecat într-o cauză cu mai mulţi inculpaţi

cu citarea persoanei vătămate şi a părţilor. Contestaţia se judecă în termen de 5 zile de la primirea dosarului, fără participarea procurorului şi a părţilor.		
ART. 369 <u>Notele privind desfăşurarea şedinţei de judecată</u> (1) Desfăşurarea şedinţei de judecată se înregistrează cu mijloace tehnice audio. (2) În cursul şedinţei de judecată grefierul ia note cu privire la desfăşurarea procesului. Procurorul şi părţile pot cere citirea notelor şi vizarea lor de către preşedinte. (3) După terminarea şedinţei de judecată, participanţii la proces primesc, la cerere, câte o copie de pe notele grefierului. (4) Notele grefierului pot fi contestate cel mai târziu la termenul următor. (5) În caz de contestare de către participanţii la proces a notelor grefierului, acestea vor fi verificate şi, eventual, completate ori rectificate pe baza înregistrărilor din şedinţa de	**Art. 304.** <u>Note privind desfăşurarea şedinţei de judecată</u> (1) Desfăşurarea şedinţei de judecată se înregistrează cu mijloace tehnice audio. (2) În cursul şedinţei de judecată grefierul ia note cu privire la desfăşurarea procesului. Procurorul şi părţile pot cere citirea notelor şi vizarea lor de către preşedinte. (3) În caz de contestare, de către participanţii la proces, a notelor grefierului, acestea vor fi verificate şi, eventual, completate ori rectificate pe baza înregistrărilor din şedinţa de judecată. (4) După terminarea şedinţei de judecată, participanţii la proces primesc, la cerere, câte o copie de pe notele grefierului. (5) Notele grefierului pot fi contestate până la termenul următor.	este preluat conținutul art. 304 Cpp, fără modificări (este modificată numai ordinea în care au fost preluate alineatele)

judecată.		
ART. 370 Felul hotărârilor (1) Hotărârea prin care cauza este soluţionată de prima instanţă de judecată sau prin care aceasta se dezînvesteşte fără a soluţiona cauza se numeşte sentinţă. Instanţa se pronunţă prin sentinţă şi în alte situaţii prevăzute de lege. (2) Hotărârea prin care instanţa se pronunţă asupra apelului, recursului în casaţie şi recursului în interesul legii se numeşte decizie. Instanţa se pronunţă prin decizie şi în alte situaţii prevăzute de lege. (3) Toate celelalte hotărâri pronunţate de instanţe în cursul judecăţii se numesc încheieri. (4) Desfăşurarea procesului în şedinţa de judecată se consemnează într-o încheiere care cuprinde: a) ziua, luna, anul şi denumirea instanţei; b) menţiunea dacă şedinţa a fost sau nu	**Art. 305.** Încheierea de şedinţă Desfăşurarea procesului în şedinţa de judecată se consemnează într-o încheiere care cuprinde: **a)** ziua, luna, anul şi denumirea instanţei; **b)** menţiunea dacă şedinţa a fost sau nu publică; **c)** numele şi prenumele judecătorilor, procurorului şi grefierului; **d)** numele şi prenumele părţilor, apărătorilor şi ale celorlalte persoane care participă în proces şi care au fost prezente la judecată, precum şi ale celor care au lipsit, cu arătarea calităţii lor procesuale şi cu menţiunea privitoare la îndeplinirea procedurii; **e)** enunţarea faptei pentru care inculpatul a fost trimis în judecată şi textele de lege în care a fost încadrată fapta; **f)** înscrisurile care s-au citit în şedinţă; **g)** cererile de orice natură formulate de procuror, de părţi şi de ceilalţi participanţi la proces; **h)** concluziile procurorului şi ale părţilor;	Articolul preia reglementările cuprinse în art. 305 și art. 311 Cpp, cu modificări impuse de noua denumirea a căilor de atac (recurs în casație) Este modificat termenul de redactare al încheierii, de la 24 de ore la cel mult 72 de ore

publică; c) numele şi prenumele judecătorilor, procurorului şi grefierului; d) numele şi prenumele părţilor, avocaţilor şi ale celorlalte persoane care participă în proces şi care au fost prezente la judecată, precum şi ale celor care au lipsit, cu arătarea calităţii lor procesuale şi cu menţiunea privitoare la îndeplinirea procedurii; e) fapta pentru care inculpatul a fost trimis în judecată şi textele de lege în care a fost încadrată fapta; f) mijloacele de probă care au fost supuse dezbaterii contradictorii; g) cererile de orice natură formulate de procuror, de persoana vătămată, de părţi şi de ceilalţi participanţi la proces; h) concluziile procurorului, ale persoanei vătămate şi ale părţilor; i) măsurile luate în cursul şedinţei. (5) Încheierea se întocmeşte de grefier în termen de cel mult 72 de ore de la terminarea	**i)** măsurile luate în cursul şedinţei. Încheierea se întocmeşte de grefier în 24 de ore de la terminarea şedinţei şi se semnează de preşedintele completului de judecată şi de grefier. Când hotărârea se pronunţă în ziua în care a avut loc judecata, nu se întocmeşte o încheiere separată. **Art. 311.** <u>Felul hotărârilor</u> Hotărârea prin care cauza este soluţionată de prima instanţă de judecată sau prin care aceasta se dezinvesteşte fără a soluţiona cauza se numeşte sentinţă. Hotărârea prin care instanţa se pronunţă asupra apelului, recursului, recursului în interesul legii, precum şi hotărârea pronunţată de instanţa de recurs în rejudecarea cauzei se numeşte decizie. Toate celelalte hotărâri date de instanţe în cursul judecăţii se numesc încheieri.	

şedinţei şi se semnează de preşedintele completului de judecată şi de grefier. (6) Când hotărârea se pronunţă în ziua în care a avut loc judecata, nu se întocmeşte încheierea.		
ART. 371 Obiectul judecăţii Judecata se mărgineşte la faptele şi la persoanele arătate în actul de sesizare a instanţei.	**ART. 317 Obiectul judecăţii** Judecata se mărgineşte la fapta şi la persoana arătată în actul de sesizare a instanţei, iar în caz de extindere a procesului penal, şi la fapta şi persoana la care se referă extinderea.	NCpp renunţă la posibilitatea judecării unei alte persoane sau cu privire la o altă faptă decât cea arătată în actul de sesizare, *consecutiv renunţării la posibilitatea extinderii procesului penal cu privire la alte fapte ori alte persoane,* instituţii care în noua reglementare nu se mai regăsesc. „Actul de sesizare" continuă să fie, ca şi în reglementarea anterioară, *rechizitoriul* şi *încheierea judecătorului* care, în procedura plângerii împotriva soluţiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, dispune admiterea plângerii, desfiinţarea soluţiei atacate şi începerea judecăţii. De precizat că este vorba de *judecătorul de drepturi şi libertăţi*, iar o astfel de soluţie nu se poate pronunţa decât *în cauzele în care procurorul, în cursul cercetării penale, a pus în mişcare acţiunea penală*.
ART. 372 Verificările privitoare la inculpat (1) La termenul de judecată, după strigarea cauzei şi apelul părţilor, preşedintele verifică identitatea inculpatului. (2) În cazul inculpatului persoană juridică, preşedintele face verificări cu privire la denumire, sediul social şi sediile secundare, codul unic de identificare, identitatea şi calitatea persoanelor abilitate să îl reprezinte.	**ART. 318 Verificări privitoare la inculpat** (1) La termenul de judecată, după strigarea cauzei şi apelul părţilor, preşedintele verifică identitatea inculpatului. În cazul când inculpatul se află în stare de deţinere, preşedintele se încredinţează dacă a primit în termenul prevăzut în art. 313 alin. 3 copia actului de sesizare a instanţei. Când actul nu a fost comunicat, dacă inculpatul cere, judecata se amână, iar preşedintele îi înmânează o copie de pe actul de sesizare a instanţei, făcându-se menţiune despre aceasta în încheierea de şedinţă. (2) De asemenea, judecata se amână la cererea inculpatului,	Întrucât judecarea cauzei în fond are loc după procedura derulată în camera preliminară, alin.1 al art.372 NCpp nu mai prevede obligaţia preşedintelui de a se asigura că inculpatul arestat a primit actul de sesizare a instanţei, încunoştinţare deja efectuată în procedura anterioară. Alin.2 nu are corespondent în reglementarea anterioară, dar prevederea se impune prin necesitatea verificării datelor de identificare a persoanei juridice întocmai cum aceasta se impune şi pentru persoana fizică.

	când comunicarea s-a făcut cu mai puţin de 3 zile înaintea termenului de judecată.	
ART. 373 Măsurile premergătoare privind martorii, experţii şi interpreţii (1) După apelul martorilor, experţilor şi interpreţilor, preşedintele cere martorilor prezenţi să părăsească sala de şedinţă şi le pune în vedere să nu se îndepărteze fără încuviinţarea sa. (2) Experţii rămân în sala de şedinţă, în afară de cazul în care instanţa dispune altfel. (3) Martorii, experţii şi interpreţii prezenţi pot fi ascultaţi, chiar dacă nu au fost citaţi sau nu au primit citaţie, însă numai după ce s-a stabilit identitatea lor, ţinându-se seama de dispoziţiile art. 122.	**ART. 319 Măsuri premergătoare privind martorii, experţii şi interpreţii** (1) După apelul martorilor, experţilor şi interpreţilor, preşedintele cere martorilor prezenţi să părăsească sala de şedinţă şi le pune în vedere să nu se îndepărteze fără încuviinţarea sa. (2) Experţii rămân în sala de şedinţă, afară de cazul în care instanţa dispune altfel. (3) Martorii, experţii şi interpreţii prezenţi pot fi ascultaţi, chiar dacă nu au fost citaţi sau nu au primit citaţie, însă numai după ce s-a stabilit identitatea lor, ţinându-se seama de dispoziţiile art. 86^1 şi următoarele.	Cele două reglementări sunt identice.
ART. 374 *Aducerea la cunoştinţă a învinuirii, lămuriri şi cereri* *(1) La primul termen la care procedura de citare este legal îndeplinită şi cauza se află în stare de judecată, preşedintele dispune ca grefierul să dea citire actului prin care s-a*	**ART. 322 Începerea cercetării judecătoreşti** Preşedintele dispune ca grefierul să dea citire sau să facă o prezentare succintă a actului de sesizare a instanţei, după care explică inculpatului în ce constă învinuirea ce i se aduce. Totodată, înştiinţează pe inculpat cu privire la dreptul de a	Dispoziţia din alin.1 teza a II-a privitoare la citirea *actului prin care s-a dispus începerea judecăţii,* care se adaugă celei existente şi în reglementarea anterioară privitoare la citirea actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată, este determinată de una dintre soluţiile posibil a fi dispuse de judecătorul de cameră preliminară în ipoteza în care admite plângerea şi desfiinţează soluţia atacată, şi anume cea prevăzută de art.341 alin.7 pct.2 lit.c) NCpp. Cât priveşte situaţiile tranzitorii, *potrivit art.6 din Legea nr.255/2013 (LPA NCpp):* *"(1) Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanţă la data intrării în vigoare a legii noi în care nu s-a început cercetarea judecătorească se soluţionează de către instanţa competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeaşi lege.* *(2) În situaţia prevăzută la alin. (1), instanţa pe rolul căreia se află cauza o trimite*

dispus trimiterea în judecată ori, după caz, a celui prin care s-a dispus începerea judecăţii sau să facă o prezentare succintă a acestuia. *(2) Preşedintele explică inculpatului în ce constă învinuirea ce i se aduce, îl înştiinţează pe inculpat cu privire la dreptul de a nu face nicio declaraţie, atrăgându-i atenţia că ceea ce declară poate fi folosit şi împotriva sa, precum şi cu privire la dreptul de a pune întrebări coinculpaţilor, persoanei vătămate, celorlalte părţi, martorilor, experţilor şi de a da explicaţii în tot cursul cercetării judecătoreşti, când socoteşte că este necesar.* *(3) Preşedintele încunoştinţează partea civilă, partea responsabilă civilmente şi persoana vătămată cu privire la probele administrate în faza urmăririi penale care au fost excluse şi care nu vor fi avute în vedere la soluţionarea cauzei şi pune în vedere persoanei vătămate că se poate constitui parte civilă până la*	nu face nici o declaraţie, atrăgându-i atenţia că ceea ce declară poate fi folosit şi împotriva sa, precum şi cu privire la dreptul de a pune întrebări coinculpaţilor, celorlalte părţi, martorilor, experţilor şi de a da explicaţii în tot cursul cercetării judecătoreşti, când socoteşte că este necesar. **ART. 320 Lămuriri, excepţii şi cereri** (1) Preşedintele explică persoanei vătămate că se poate constitui parte civilă sau că poate participa ca parte vătămată în proces. (2) Preşedintele întreabă pe procuror şi pe părţi dacă au de formulat excepţii, cereri sau propun efectuarea de probe noi. (3) În cazul când se propun noi probe, trebuie să se arate faptele şi împrejurările ce urmează a fi dovedite, mijloacele prin care pot fi administrate aceste probe, locul unde se află aceste mijloace, iar în ce priveşte martorii şi experţii, identitatea şi adresa acestora. (4) Procurorul şi părţile pot cere administrarea de probe noi şi în cursul cercetării judecătoreşti.	*judecătorului de cameră preliminară, pentru a proceda potrivit art. 342 - 348 din Codul de procedură penală, ori, după caz, o declină în favoarea instanţei competente".* *Iar potrivit art.7 din Legea nr.255/2013 (LPA NCpp):* *"Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanţă în care s-a început cercetarea judecătorească anterior intrării în vigoare a legii noi rămân în competenţa aceleiaşi instanţe, judecata urmând a se desfăşura potrivit legii noi".* Alin.2 al art.374 NCpp este identic cu dispoziţiile reglementării anterioare, în timp ce alin.3 prevede situaţia particulară a excluderii parţiale a probelor nelegal administrate în faza de urmărire penală, împrejurare pe care preşedintele o aduce la cunoştinţa părţii civile, părţii responsabile civilmente şi persoanei vătămate, care nu au participat în procedura decameră preliminară. Probele nelegal administrate au fost excluse în procedura de cameră preliminară (pentru cauzele în care s-a emis rechizitoriu) sau în procedura plângerii împotriva soluţiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată (pentru cauzele în care procurorul a dispus o soluţie de neurmărire sau netrimitere în judecată definitiv desfiinţată) În alin.4 legiuitorul prevede în mod expres că posibilitatea de a solicita judecarea cauzei numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale şi a înscrisurilor prezentate de părţi trebuie adusă de preşedinte la cunoştinţa inculpatului şi că aceasta poate fi cerută doar în ipoteza în care acţiunea penală nu vizează o infracţiune care se pedepseşte cu detenţiunea pe viaţă. Interdicţia vizată de alin.4 nu exclude procedura simplificată atunci când ar fi posibilă aplicarea detenţiunii pe viaţă ca urmare a săvârşirii unui concurs de infracţiuni care ar face incident mecanismul prevăzut de art.39 alin.2 NCp ce permite aplicarea detenţiunii pe viaţă chiar în situaţia când ea nu este prevăzută de lege pentru niciuna dintre infracţiunile ce intră în componenţa concursului *(dacă prin adăugare la pedeapsa cea mai mare a sporului de o treime din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea stabilite s-ar depăşi cu 10 ani sau mai mult maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puţin una dintre infracţiunile concurente pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare).* Dacă alin.5 şi alin.6 au corespondent în reglementarea anterioară, alin.7 introduce o dispoziţie neprevăzută în Cpp din 1969, respectiv aceea de a nu se mai administra *probele administrate în cursul urmăririi penale* şi necontestate de părţi. Dispoziţia este consecinţa reglementării unei proceduri adversiale de derulare a procesului penal în faţa instanţei de fond prevăzută în noua reglementare. Aceasta înseamnă că *probele neexcluse în procedura de cameră preliminară* nu se mai readministrează în cursul cercetării judecătoreşti decât dacă instanţa o dispune *din oficiu* apreciind că este necesar pentru aflarea adevărului şi justa soluţionare a cauzei sau dacă sunt *contestate de părţi* ***sub alte aspecte decât cele care ţin de legala lor administrare*** *în cursul urmăririi penale,* legalitate confirmată printr-o hotărâre judecătorească definitivă în procedura de cameră preliminară şi care nu mai poate fi repusă în discuţie. **Totodată, aceasta mai înseamnă şi că *probele administrate în cursul urmăririi penale* şi *excluse în procedura de***

începerea cercetării judecătoreşti. *(4) În cazurile în care acţiunea penală nu vizează o infracţiune care se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă, preşedintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale şi a înscrisurilor prezentate de părţi, dacă recunoaşte în totalitate faptele reţinute în sarcina sa, aducându-i la cunoştinţă dispoziţiile art. 396 alin. (10).* *(5) Preşedintele întreabă procurorul, părţile şi persoana vătămată dacă propun administrarea de probe.* *(6) În cazul în care se propun probe, trebuie să se arate faptele şi împrejurările ce urmează a fi dovedite, mijloacele prin care pot fi administrate aceste probe, locul unde se află aceste mijloace, iar în ceea ce priveşte martorii şi experţii, identitatea şi adresa acestora.* *(7) Probele administrate în cursul urmăririi penale şi necontestate de către părţi*	**ART. 320[1] Judecata în cazul recunoaşterii vinovăţiei** (2) Judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaşte în totalitate faptele reţinute în actul de sesizare a instanţei şi nu solicită administrarea de probe, cu excepţia înscrisurilor în circumstanţiere pe care le poate administra la acest termen de judecată. (7) Instanţa va pronunţa condamnarea inculpatului, care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, şi de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei amenzii. Dispoziţiile alin. 1 - 6 nu se aplică în cazul în care acţiunea penală vizează o infracţiune care se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă.	***cameră preliminară*** **pot fi administrate din nou, cu respectarea legii, de către instanţă, la cerere,** formulată în temeiul alin.9 (condiţia de noutate a probei a cărei administrare se cere este îndeplinită câtă vreme probele excluse nu mai sunt câştigate cauzei, imposibilitatea de a le mai fi avea în vedere la judecată, semnificând că informaţia obţinută prin administrarea lor este înlăturată, nu mai aparţine cauzei, deci, în raport cu cauza este nouă). Poziţionarea alin.5 şi 9 în cuprinsul art.374 NCpp este ilogică: în primul este reglementat exerciţiul unui drept, acela al administrării de probe, în timp ce patru alineate ulterior este reglementată existenţa dreptului însuşi. Plasarea în ultimul alineat al art.374 a dispoziţiei care permite instanţei (atunci cînd apreciază necesar pentru aflarea adevărului şi justa soluţionare a cauzei) din oficiu administrarea de probe, este şi ea dovada inconsecvenţei legiuitorului: pe de o parte, este regândit rolul judecătorului, care va veghea cu preponderenţă ca procedurile ce se desfăşoară în faţa sa să aibă caracter echitabil, *principiul rolului activ* nemaifiind consacrat ca atare în partea generală a NCpp, nemaiexistând un corespondent al art.4 din vechiul Cpp, pe de altă parte însă, potrivit *art. 5 alin.1 NCpp, instanța, ca organ judiciar, este supusă principiului aflării adevărului, respectiv are obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului* (deşi principiul aflării adevărului este indisolubil legat de rolul activ al organelor judiciare și reprezintă o trăsătură a sistemului procesual de tip continental). În concluzie, dacă apreciază necesar, judecătorul va putea dispune administrarea şi a altor probe decât cele indicate de acuzare sau de apărare.

nu se readministrează în cursul cercetării judecătoreşti. Acestea sunt puse în dezbaterea contradictorie a părţilor şi sunt avute în vedere de instanţă la deliberare. *(8) Probele prevăzute la alin. (7) pot fi administrate din oficiu de către instanţă, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului şi justa soluţionare a cauzei.* *(9) Procurorul, persoana vătămată şi părţile pot cere administrarea de probe noi şi în cursul cercetării judecătoreşti.* *(10) Instanţa poate dispune din oficiu administrarea de probe necesare pentru aflarea adevărului şi justa soluţionare a cauzei.*		
ART. 375 *Procedura în cazul recunoaşterii învinuirii* *(1) Dacă inculpatul solicită ca judecata să aibă loc în condiţiile prevăzute la art. 374 alin. (4), instanţa procedează la ascultarea acestuia, după care, luând concluziile procurorului şi ale celorlalte părţi, se pronunţă asupra cererii.* *(2) Dacă admite cererea,*	**ART. 320[1] Judecata în cazul recunoaşterii vinovăţiei** (1) Până la începerea cercetării judecătoreşti, inculpatul poate declara personal sau prin înscris autentic că recunoaşte săvârşirea faptelor reţinute în actul de sesizare a instanţei şi solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.	Procedura în cazul în care inculpatul solicită ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale şi a înscrisurilor prezentate de părţi şi recunoaşte în totalitate faptele reţinute în sarcina sa nu este în mod esenţial diferită de reglementarea anterioară. Diferită este doar terminologia folosită, respectiv recunoaşterea învinuirii în loc de recunoaşterea vinovăţiei, dat fiind că inculpatul recunoaşte nu doar poziţia sa subiectivă faţă de faptă, ci şi fapta însăşi în materialitatea ei, sub toate componentele ce alcătuiesc latura sa obiectivă. Merită amintit că de această procedură poate uza doar inculpatul *major la data comiterii faptei*, procedura abreviată fiind exclusă când se poate dispune o măsură educativă, iar recunoaşterea faptelor trebuie făcută *in personam*, în faţa instanţei (nu este posibilă recunoaşterea prin înscris autentic, prin mandatar etc.). De aici rezultă că de procedura

instanţa întreabă părţile şi persoana vătămată dacă propun administrarea de probe cu înscrisuri. *(3) Dacă respinge cererea, instanţa procedează potrivit art. 374 alin. (5)-(10).*	(3) La termenul de judecată, instanţa întreabă pe inculpat dacă solicită ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaşte şi le însuşeşte, procedează la audierea acestuia şi apoi acordă cuvântul procurorului şi celorlalte părţi. (4) Instanţa de judecată soluţionează latura penală atunci când din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracţiune şi a fost săvârşită de inculpat. (5) Dacă pentru soluţionarea acţiunii civile se impune administrarea de probe în faţa instanţei, se va dispune disjungerea acesteia. (6) În caz de soluţionare a cauzei prin aplicarea alin. 1, dispoziţiile art. 334 şi 340 - 344 se aplică în mod corespunzător. (7) Instanţa va pronunţa condamnarea inculpatului, care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, şi de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei amenzii. Dispoziţiile alin. 1 - 6 nu se aplică în cazul în care acţiunea penală vizează o infracţiune care	simplificată *nu poate beneficia inculpatul care uzează de dreptul la tăcere.* În fine, ea trebuie să poarte asupra tuturor faptelor (prin recunoaşterea parţială nefiind îndeplinită condiţia textului), iar ceea ce trebuie recunoscut sunt *faptele*, nu încadrarea juridică. Asupra cererii de recunoaştere a învinuirii, instanţa se pronunţă doar după ascultarea inculpatului, văzută ca o condiţie de procedibilitate ce va purta asupra naturii faptelor reţinute în actul de sesizare a căror săvârşire inculpatul şi-a asumat-o, asumarea sa fiind irevocabilă. Pronunţarea asupra cererii are loc într-o procedură contradictorie. Deşi legiuitorul nu precizează care sunt motivele pentru care judecătorul poate admite ori respinge cererea, apreciem că acesta are a verifica doar dacă probele administrate sunt suficiente pentru fundamentarea soluţiei date pe fondul cauzei şi nu este necesară suplimentarea probatoriului. Cât priveşte probele ce se pot propune spre administrare, şi în NCpp acestea sunt limitate tot la înscrisuri, însă nu doar în circumstanţiere ca în reglementarea anterioară. Desigur nu se mai pune problema însuşirii probelor din cursul urmăririi penale, prin parcurgerea procedurii de cameră preliminară acestea fiind deja asumate sub aspectul legalităţii. Probele pot fi propuse de oricare dintre părţi şi de persoana vătămată, nu însă şi de procuror cu privire la care legiuitorul a apreciat că şi-a administrat toate probele pe care le-a apreciat necesare, inclusiv înscrisurile, în cursul urmăririi penale.

	se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă. (8) Instanţa respinge cererea atunci când constată că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente pentru a stabili că fapta există, constituie infracţiune şi a fost săvârşită de inculpat. În acest caz instanţa continuă judecarea cauzei potrivit procedurii de drept comun.	
ART. 376 Ordinea cercetării judecătoreşti (1) Instanţa începe efectuarea cercetării judecătoreşti când cauza se află în stare de judecată. (2) Ordinea de efectuare a actelor de cercetare judecătorească este cea prevăzută în dispoziţiile cuprinse în prezenta secţiune. (3) După audierea inculpatului, a persoanei vătămate, a părţii civile şi a părţii responsabile civilmente, se procedează la administrarea probelor încuviinţate. (4) Administrarea de probe din oficiu poate fi făcută oricând pe parcursul cercetării judecătoreşti. (5) Instanţa poate dispune schimbarea ordinii,	**ART. 321 Ordinea cercetării judecătoreşti** (1) Instanţa începe efectuarea cercetării judecătoreşti, când cauza se află în stare de judecată. (2) Ordinea de efectuare a actelor de cercetare judecătorească este cea prevăzută în dispoziţiile cuprinse în prezenta secţiune. (3) Instanţa poate dispune unele schimbări ale ordinii, când aceasta este necesar pentru buna desfăşurare a cercetării judecătoreşti. Când inculpatul este prezent, schimbarea ordinii nu poate fi dispusă decât după ascultarea acestuia.	Spre deosebire de reglementarea anterioară, cercetarea judecătorească nu mai începe cu citirea actului de sesizare (care totuşi marchează în continuare debutul fazei de judecată), ci cu audierea inculpatului, cele două momente nefiind în mod necesar plasate la acelaşi termen. Dacă primele două alineate sunt identice reglementării anterioare, alineatul 3 al art.376 prevede în mod expres că administrarea probelor încuviinţate, adică a celor solicitate de părţi şi admise de instanţă, se va face *după audierea inculpatului, a persoanei vătămate, a părţii civile şi a părţii responsabile civilmente.* Ca excepţie probele pe care instanţa *din oficiu* le apreciază ca fiind necesare pentru aflarea adevărului şi justa soluţionare a cauzei, pot fi administrate *oricând,* fără a fi obligatorie respectarea ordinii mai sus amintite. Tot astfel, schimbarea ordinii se poate dispune atunci când instanţa o apreciază necesară. Potrivit art. 6 din LPA a NCpp: "(1)*Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanţă la data intrării în vigoare a legii noi în care nu s-a început cercetarea judecătorească* se soluţionează de către instanţa competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeaşi lege. (2) În situaţia prevăzută la alin. (1), instanţa pe rolul căreia se află cauza o trimite judecătorului de cameră preliminară, pentru a proceda potrivit art.342 - 348 din Codul de procedură penală, ori, după caz, o declină în favoarea instanţei competente". Potrivit art.7 din LPA a NCpp: "*Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanţă în care s-a început cercetarea judecătorească anterior intrării în vigoare a legii noi* rămân în competenţa aceleiaşi instanţe, judecata urmând a se desfăşura potrivit legii noi". Potrivit art.4 alin.3 din LPA a NCpp: "În *cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi*, încălcarea, în cursul urmăririi penale, a dispoziţiilor legale privind prezenţa obligatorie a învinuitului sau a inculpatului ori asistarea obligatorie a acestora de către apărător poate fi invocată până la începerea dezbaterilor".

când aceasta este necesară.		
ART. 377 ***Cercetarea judecătorească în cazul recunoaşterii învinuirii*** *(1) Dacă a dispus ca judecata să aibă loc în condiţiile prevăzute la art. 375 alin. (1), instanţa administrează proba cu înscrisurile încuviinţate.* *(2) Înscrisurile pot fi prezentate la termenul la care instanţa se pronunţă asupra cererii prevăzute la art. 375 alin. (1) sau la un termen ulterior, acordat în acest scop. Pentru prezentarea de înscrisuri instanţa nu poate acorda decât un singur termen.* *(3) Dispoziţiile art. 383 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.* *(4) Dacă instanţa constată, din oficiu, la cererea procurorului sau a părţilor, că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare trebuie schimbată, este obligată să pună în discuţie noua încadrare şi să atragă atenţia inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă.*	**ART. 320[1] Judecata în cazul recunoaşterii vinovăţiei** (2) Judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaşte în totalitate faptele reţinute în actul de sesizare a instanţei şi nu solicită administrarea de probe, cu excepţia înscrisurilor în circumstanţiere pe care le poate administra la acest termen de judecată. (3) La termenul de judecată, instanţa întreabă pe inculpat dacă solicită ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaşte şi le însuşeşte, procedează la audierea acestuia şi apoi acordă cuvântul procurorului şi celorlalte părţi. (4) Instanţa de judecată soluţionează latura penală atunci când din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracţiune şi a fost săvârşită de inculpat. (5) Dacă pentru soluţionarea acţiunii civile se impune administrarea de probe în faţa instanţei, se va dispune	Ca aspect de noutate care merită menţionat este cel privitor la administrarea probei cu înscrisurile încuviinţate la chiar termenul când instanţa a dispus ca judecată să se desfăşoare în condiţiile procedurii simplificate sau cel târziu la termenul imediat următor, nefiind acordat decât un singur termen pentru prezentarea de înscrisuri. Trebuie observat că, în ipoteza alin.5, deşi porneşte pe procedura abreviată, instanţa va declanşa procedura de drept comun *doar* pe aspectele ce ţin de încadrarea juridică.

Dispoziţiile art. 386 alin. (2) se aplică în mod corespunzător. *(5) Dacă pentru stabilirea încadrării juridice, precum şi dacă, după schimbarea încadrării juridice, este necesară administrarea altor probe, instanţa, luând concluziile procurorului şi ale părţilor, dispune efectuarea cercetării judecătoreşti, dispoziţiile art. 374 alin. (5) - (10) aplicându-se în mod corespunzător.*	disjungerea acesteia. (6) În caz de soluţionare a cauzei prin aplicarea alin. 1, dispoziţiile art. 334 şi 340 - 344 se aplică în mod corespunzător.	
ART. 378 Audierea inculpatului *(1) Inculpatul este lăsat să arate tot ce ştie despre fapta pentru care a fost trimis în judecată, apoi i se pot pune întrebări în mod nemijlocit de către procuror, de persoana vătămată, de partea civilă, de partea responsabilă civilmente, de ceilalţi inculpaţi, precum şi de avocaţii acestora şi de avocatul inculpatului a cărui audiere se face. Preşedintele şi ceilalţi membri ai completului pot, de asemenea, pune întrebări, dacă apreciază necesar, pentru justa soluţionare a cauzei.*	**ART. 323 Ascultarea inculpatului** (1)Instanţa procedează apoi la ascultarea inculpatului. (2) Inculpatul este lăsat să arate tot ce ştie despre fapta pentru care a fost trimis în judecată, apoi i se pot pune întrebări de către preşedinte şi în mod nemijlocit de ceilalţi membri ai completului, de către procuror, de partea vătămată, de partea civilă, de partea responsabilă civilmente, de ceilalţi inculpaţi şi de apărătorul inculpatului a cărui ascultare se face. (3) Instanţa poate respinge întrebările care nu sunt concludente şi utile cauzei. (4) Inculpatul poate fi	Singura diferenţă faţă de reglementarea anterioară este prevederea expresă a posibilităţii *apărătorilor celorlalţi inculpaţi*, a preşedintelui completului şi a celorlalţi membri ai acestuia de a pune întrebări inculpatului, dacă apreciază necesar pentru justa soluţionare a cauzei. Precizarea s-a impus pentru a da o mai mare eficienţă principiului contradictorialităţii ce guvernează această fază a procesului penal. Alin.2 conţine o prevedere inexistentă în vechea reglementare, respectiv aceea a *consemnării* în încheierea de şedinţă a întrebărilor respinse. Neconsemnarea întrebărilor este sancţionată cu nulitatea relativă (nefiind prevăzută expres între cazurile care atrag nulitatea absolută), drept urmare invocarea încălcării normei este condiţionată de existenţa unei vătămari, aceasta să nu poată fi înlăturată decât prin desfiinţarea actului, să fie invocată de persoana în apărarea intereselor procesuale ale căreia norma a fost instituită şi cu respectarea termenului prevăzut în art.282 alin.4 NCpp. Locul menţiunii vizând acordul inculpatului pentru prestarea unei muncii neremunerate în folosul comunităţii nu este în articolul consacrat audierii inculpatului, *procedeu probatoriu care vizează aflarea poziţiei inculpatului cu privire la faptă.* Pentru acest motiv menţiunile din alin.3 al art.378 NCpp ar trebui să se regăsească într-un alt articol. Alineatele 4, 5 şi 6 sunt identice reglementării anterioare.

(2) Instanţa poate respinge întrebările care nu sunt concludente şi utile cauzei. Întrebările respinse se consemnează în încheierea de şedinţă. *(3) În situaţiile în care legea prevede posibilitatea ca inculpatul să fie obligat la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunităţii, acesta va fi întrebat dacă îşi manifestă acordul în acest sens, în cazul în care va fi găsit vinovat.* *(4) Când inculpatul nu îşi mai aminteşte anumite fapte sau împrejurări ori când există contraziceri între declaraţiile făcute de inculpat în instanţă şi cele date anterior, preşedintele îi cere acestuia explicaţii şi poate da citire, în întregime sau în parte, declaraţiilor anterioare.* *(5) Când inculpatul refuză să dea declaraţii, instanţa dispune citirea declaraţiilor pe care acesta le-a dat anterior.* (6) Inculpatul poate fi reascultat ori de câte ori este necesar.	reascultat ori de câte ori este necesar. **ART. 325 Citirea declaraţiilor anterioare ale inculpatului** (1) Când inculpatul nu-şi mai aminteşte anumite fapte sau împrejurări sau când există contraziceri între declaraţiile făcute de inculpat în instanţă şi cele date anterior, preşedintele cere acestuia explicaţii, putând da citire, în întregime sau în parte, declaraţiilor anterioare. (2) Când inculpatul refuză să dea declaraţii, instanţa dispune citirea declaraţiilor pe care acesta le-a dat anterior.	

ART. 379 Audierea coinculpaţilor (1) Dacă sunt mai mulţi inculpaţi, audierea fiecăruia dintre ei se face în prezenţa celorlalţi inculpaţi. (2) Când interesul aflării adevărului o cere, instanţa poate dispune audierea vreunuia dintre inculpaţi fără ca ceilalţi să fie de faţă. (3) Declaraţiile luate separat sunt citite în mod obligatoriu celorlalţi inculpaţi, după audierea lor. (4) Inculpatul poate fi din nou audiat în prezenţa celorlalţi inculpaţi sau a unora dintre ei.	**ART. 324 Ascultarea coinculpaţilor** (1) Dacă sunt mai mulţi inculpaţi, ascultarea fiecăruia dintre ei se face în prezenţa celorlalţi inculpaţi. (2) Când interesul aflării adevărului cere, instanţa poate dispune ascultarea vreunuia dintre inculpaţi, fără ca ceilalţi să fie de faţă. (3) Declaraţiile luate separat sunt citite în mod obligatoriu celorlalţi inculpaţi, după ascultarea lor. (4) Inculpatul poate fi din nou ascultat în prezenţa celorlalţi inculpaţi sau a unora dintre ei.	Procedeul probatoriu este identic reglementat.
ART. 380 Audierea persoanei vătămate, a părţii civile şi a părţii responsabile civilmente (1) Instanţa procedează la audierea persoanei vătămate, a părţii civile şi a părţii responsabile civilmente potrivit dispoziţiilor art. 111 şi 112, după ascultarea inculpatului şi, după caz, a coinculpaţilor. (2) Persoanele menţionate sunt lăsate să arate tot ce ştiu despre fapta care face obiectul judecăţii, apoi li se pot pune	**ART. 326 Ascultarea celorlalte părţi** După ascultarea inculpatului se procedează la ascultarea celorlalte părţi. Dispoziţiile art. 322 - 324 şi 325 alin. 1 se aplică în mod corespunzător şi la ascultarea acestora.	Dacă vechea reglementare conţinea norme de trimitere la procedura aplicabilă inculpatului şi în cazul ascultării celorlalte părţi, în NCpp legiuitorul preferă, pe de o parte, să nominalizeze fiecare dintre părţile procesului penal şi persoana vătămată şi, pe de altă parte, să repete şi în cazul acestora dispoziţiile pe care le prevede în cazul audierii inculpatului. Procedeul probatoriu însă nu conţine în sine diferenţe semnificative faţă de cel reglementat în Cpp anterior.

în mod nemijlocit întrebări de către procuror, inculpat, avocatul inculpatului, persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă civilmente şi avocaţii acestora. Preşedintele şi ceilalţi membri ai completului pot de asemenea pune întrebări, dacă apreciază necesar, pentru justa soluţionare a cauzei. (3) Instanţa poate respinge întrebările care nu sunt concludente şi utile cauzei. Întrebările respinse se consemnează în încheierea de şedinţă. (4) Persoana vătămată, partea civilă şi partea responsabilă civilmente pot fi reascultate ori de câte ori este necesar.		
ART. 381 Audierea martorului şi a expertului (1) Audierea martorului se face potrivit dispoziţiilor art. 119 - 124, care se aplică în mod corespunzător. (2) Dacă martorul a fost propus de către procuror, acestuia i se pot pune în mod nemijlocit întrebări de către procuror, inculpat, persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă	**ART. 327 Ascultarea martorului, expertului sau interpretului** (1) Instanţa trece apoi la ascultarea martorilor potrivit art. 323 şi 325, care se aplică în mod corespunzător. După ce martorului i s-au pus întrebări de instanţă şi de procuror, el este întrebat de partea care l-a propus şi apoi de celelalte părţi. (2) Martorul care posedă un înscris în legătură cu depoziţia făcută poate să-l citească în	Singura distincţie semnificativă este cea privitoare la ordinea diferită în care se pun întrebările către martori prin raportare la criteriul participantului procesual care l-a propus. Cât priveşte regulile aplicabile în cursul audierii acestea sunt aceleaşi cu cele prevăzute de legea procesuală în cazul audierii inculpatului, dându-se din nou eficienţă principiului contradictorialităţii ce guvernează această fază a procesului penal.

civilmente. Dacă martorul sau expertul a fost propus de către una dintre părţi, i se pot pune întrebări de către aceasta, de către procuror, persoana vătămată şi de către celelalte părţi. *(3) Preşedintele şi ceilalţi membri ai completului pot adresa întrebări martorului ori de câte ori consideră necesar, pentru justa soluţionare a cauzei.* (4) Instanţa poate respinge întrebările care nu sunt concludente şi utile cauzei. Întrebările respinse se consemnează în încheierea de şedinţă. (5) Martorul care posedă un înscris în legătură cu depoziţia făcută poate să îl citească în instanţă. Procurorul şi părţile au dreptul să examineze înscrisul, iar instanţa poate dispune reţinerea înscrisului la dosar, în original sau în copie. *(6) Când martorul nu îşi mai aminteşte anumite fapte sau împrejurări ori când există contraziceri între declaraţiile făcute în instanţă şi cele date anterior, după ce martorul a*	instanţă. Procurorul şi părţile au dreptul să examineze înscrisul, iar instanţa poate dispune reţinerea înscrisului la dosar, în original sau în copie. (3) Dacă ascultarea vreunuia dintre martori nu mai este posibilă, instanţa dispune citirea depoziţiei date de acesta în cursul urmăririi penale şi va ţine seama de ea la judecarea cauzei. (4) Instanţa dispune citirea declaraţiilor anterioare şi atunci când martorul face declaraţii care sunt în contrazicere cu cele date anterior. (5) Dacă unul sau mai mulţi martori lipsesc, instanţa poate dispune motivat fie continuarea judecăţii, fie amânarea cauzei. Martorul a cărui lipsă nu este justificată poate fi adus silit. (6) Dispoziţiile prevăzute în alineatele precedente se aplică în mod corespunzător şi în caz de ascultare a expertului sau interpretului. (7) Dispoziţiile art. 86^1 - 86^4 se aplică în mod corespunzător, atunci când este cazul. **ART. 328 Măsuri privitoare la martori** (1) Martorii ascultaţi rămân în sală, la dispoziţia instanţei, până la terminarea actelor de cercetare judecătorească care se	

fost lăsat să declare tot ceea ce ştie, preşedintele poate da citire, în întregime sau în parte, declaraţiilor anterioare. (7) Dacă audierea vreunuia dintre martori nu mai este posibilă, iar în faza de urmărire penală acesta a dat declaraţii în faţa organelor de urmărire penală sau a fost ascultat de către judecătorul de drepturi şi libertăţi în condiţiile art. 308, instanţa dispune citirea depoziţiei date de acesta în cursul urmăririi penale şi ţine seama de ea la judecarea cauzei. *(8) Dacă unul sau mai mulţi martori lipsesc, instanţa poate dispune motivat fie continuarea judecăţii, fie amânarea cauzei. Martorul a cărui lipsă nu este justificată poate fi adus cu mandat de aducere.* (9) Martorii audiaţi rămân în sală, la dispoziţia instanţei, până la terminarea actelor de cercetare judecătorească care se efectuează în şedinţa respectivă. Dacă instanţa găseşte necesar,	efectuează în şedinţa respectivă. Dacă instanţa găseşte necesar, poate dispune retragerea lor sau a unora dintre ei, din sala de şedinţă, în vederea reaudierii ori a confruntării lor. (2)Instanţa, luând concluziile procurorului şi ale părţilor, poate încuviinţa plecarea martorilor după ascultarea lor.	

poate dispune retragerea lor sau a unora dintre ei din sala de şedinţă, în vederea reaudierii ori a confruntării lor. *(10) Instanţa, luând concluziile procurorului, persoanei vătămate şi ale părţilor, poate încuviinţa plecarea martorilor, după audierea lor.* (11) Dispoziţiile alin. (1) - (10) se aplică în mod corespunzător şi în caz de audiere a expertului sau interpretului. *(12) Dispoziţiile art. 130 - 134 şi art. 306 alin. (6) se aplică în mod corespunzător.*		
ART. 382 Consemnarea declaraţiilor Declaraţiile şi răspunsurile inculpaţilor, ale martorilor ori ale altor persoane audiate în cauză se consemnează întocmai în condiţiile prevăzute la art. 110 alin. (1) - (4), întrebările respinse urmând a fi consemnate în încheierea de şedinţă potrivit art. 378 - 380.	**ART. 327[1]** Declaraţiile inculpaţilor, ale martorilor ori ale altor persoane audiate în cauză, inclusiv întrebările adresate acestora de oricare dintre părţi sau de instanţa de judecată, se consemnează întocmai în condiţiile prevăzute de art. 304.	Pentru rigoare, legiuitorul NCpp a apreciat necesar să precizeze că *în cursul judecăţii* se consemnează şi *răspunsurile primite*, urmare întrebărilor puse de preşedinte, ceilalţi membri ai completului, procuror etc. Am apreciat necesară sublinierea întrucât norma la care se trimite, art. 110 alin. (1) - (4) NCpp, normă generală aplicabilă şi la urmărire penală şi la judecată, prevede că *întrebările* se consemnează, neapreciind necesară consemnarea în declaraţie şi a răspunsurilor decât pentru faza de judecată Teza ultimă a articolului este inutilă (cel puţin în cazul inculpatului, persoanei vătămate, părţii civile, părţii responsabile civilmente şi martorului) ea reluând dispoziţia cuprinsă în art.378 alin.2 fraza a II-a, art.380 alin.3 fraza a II-a, art.381 alin.4 fraza a II-a NCpp care obligă la consemnarea în încheierea de şedinţă a întrebărilor respinse.
ART. 383 Renunţarea la probe şi imposibilitatea administrării probelor (1) Procurorul, persoana	**ART. 329 Renunţarea la martori** (1) Procurorul şi părţile pot renunţa la martorii pe care i-au propus.	Dacă în vechiul Cpp legiuitorul particularizează opţiunea renunţării la probe doar pentru proba cu martori, în NCpp este prevăzută posibilitatea renunţării cu privire la orice probă. Altminteri, primele trei aliniate ale art.383 NCpp nu conţin deosebiri de substanţă faţă de reglementarea anterioară.

vătămată şi părţile pot renunţa la probele pe care le-au propus. (2) După punerea în discuţie a renunţării, instanţa poate dispune ca proba să nu mai fie administrată, dacă apreciază că nu mai este necesar. (3) Dacă în cursul cercetării judecătoreşti administrarea unei probe anterior admise apare ca inutilă sau nu mai este posibilă, instanţa, după ce ascultă procurorul, persoana vătămată şi părţile, poate dispune ca acea probă să nu mai fie administrată. (4) Dacă imposibilitatea de administrare se referă la o probă administrată în faza de urmărire penală şi încuviinţată de instanţă, aceasta este pusă în discuţia părţilor, a persoanei vătămate şi a procurorului şi se ţine seama de ea la judecarea cauzei.	(2) După punerea în discuţie a renunţării, instanţa poate dispune ca martorii să nu fie ascultaţi, dacă audierea nu mai este necesară. (3) Dacă în cursul cercetării judecătoreşti administrarea unei probe anterior admisă apare inutilă, instanţa, după ce ascultă procurorul şi părţile, poate dispune ca acea probă să nu mai fie administrată.	Alin.4 al art.383 NCpp trebuie coroborat cu art.374 alin.7 şi 8 NCpp: textul vizează ipoteza *probelor administrate în cursul urmăririi penale şi* ***contestate de către părţi*** *întrucât acestea sunt singurele care se* ***readministrează*** *în cursul cercetării judecătoreşti* şi cu privire la care se poate riguros folosi terminologia textului legal ("*încuviinţarea*" nu poate fi decât consecutivă unei *cereri*). Mai puţin riguros, dar probabil în spiritul legii, este posibil a aplica textul şi în ipoteza în care instanţa *din oficiu* apreciază readministrarea probei administrate în faza de urmărire penală necesară pentru aflarea adevărului şi justa soluţionare a cauzei, readministrare care ulterior se vădeşte imposibilă. Neîndoielnic însă că, în ambele cazuri, este vorba de o probă cu privire la care judecătorul de cameră preliminară a constatat că este *legal* administrată în faza de urmărire penală. Altminteri, potrivit art.346 alin.5 NCpp: „Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecată în fond a cauzei".
ART. 384 Prezentarea mijloacelor materiale de probă Când în cauza supusă judecăţii există mijloace materiale de probă,	**ART. 330 Prezentarea mijloacelor materiale de probă** Când în cauza supusă judecăţii există mijloace materiale de probă, instanţa, din oficiu sau la cerere, dispune, dacă este	Textele sunt aparent similare, diferenţa reprezentând-o condiţia de *posibilitate* a aducerii şi prezentării mijloacelor materiale de probă, în NCpp, respectiv condiţia de *necesitate* a aducerii şi prezentării acestora, prevăzută în reglementarea anterioară. Distincţia pare să fie determinată de considerente de rezonabilitate a prescripţiei legale.

instanţa, la cerere sau din oficiu, dispune aducerea şi prezentarea acestora, dacă este posibil.	necesar, aducerea şi prezentarea acestora.	
ART. 385 Amânarea pentru probe noi Dacă din cercetarea judecătorească rezultă că pentru lămurirea faptelor sau împrejurărilor cauzei este necesară administrarea de probe noi, instanţa dispune fie judecarea cauzei în continuare, fie amânarea ei pentru administrarea probelor.	**ART. 331 Amânarea pentru probe noi** Dacă din cercetarea judecătorească rezultă că pentru lămurirea faptelor sau împrejurărilor cauzei este necesară administrarea unor probe noi, instanţa dispune fie judecarea cauzei în continuare, fie amânarea ei.	Reglementările sunt identice.
ART. 386 Schimbarea încadrării juridice *(1) Dacă în cursul judecăţii se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanţa este obligată să pună în discuţie noua încadrare şi să atragă atenţia inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecăţii, pentru a-şi pregăti apărarea.* (2) Dacă noua încadrare juridică vizează o infracţiune pentru care este necesară plângerea prealabilă a persoanei vătămate, instanţa de	**ART. 334 Schimbarea încadrării juridice** Dacă în cursul judecăţii se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanţa este obligată să pună în discuţie noua încadrare şi să atragă atenţia inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau eventual amânarea judecăţii, pentru a-şi pregăti apărarea.	Dacă primul alineat al noului text este identic cu reglementarea anterioară, alineatul secund este aplicarea în cursul judecăţii a ipotezei avute în vedere prin dispoziţiile *art.286 din vechiul Cod de procedură penală, aplicabil însă doar în cursul urmăririi penale.* Prin eliminarea instituţiei extinderii procesului penal cu privire la altă faptă sau la alte persoane, schimbarea încadrării juridice rămâne singura ipoteză în care instanţa de judecată pronunţă o hotărâre sub altă încadrare decât aceea pe care procurorul a făcut-o în actul de sesizare. În NCpp se elimină posibilitatea extinderii acţiunii penale sau a procesului penal, instituţii care s-a apreciat că privează inculpatul de una dintre fazele procesului penal. Cu privire la noile fapte descoperite în cursul judecăţii, s-a intenţionat ca urmărirea penală să rămână distinctă, pentru a împiedica întârzierea sau diluarea cauzei iniţiale deduse judecăţii. În egală măsură, este eliminată instituţia restituirii dosarului la procuror pentru refacerea urmăririi penale. Eliminarea restituirii, ca soluţie posibil de pronunţat de către judecătorul învestit cu judecata cauzei, este pregătită procedural prin modul de reglementare a competenţei şi a regimului nulităţilor, precum şi prin introducerea procedurii de cameră preliminară.

judecată cheamă persoana vătămată şi o întreabă dacă înţelege să facă plângere prealabilă. În situaţia în care persoana vătămată formulează plângere prealabilă, instanţa continuă cercetarea judecătorească, în caz contrar dispunând încetarea procesului penal.		
ART. 387 Terminarea cercetării judecătoreşti (1) Înainte de a declara terminată cercetarea judecătorească, preşedintele întreabă procurorul, persoana vătămată şi părţile dacă mai au de dat explicaţii ori de formulat cereri noi pentru completarea cercetării judecătoreşti. (2) Dacă nu s-au formulat cereri sau dacă cererile formulate au fost respinse ori dacă s-au efectuat completările cerute, preşedintele declară terminată cercetarea judecătorească.	**ART. 339 Terminarea cercetării judecătoreşti** (1) Înainte de a declara terminată cercetarea judecătorească, preşedintele întreabă pe procuror şi pe părţi dacă mai au de dat explicaţii ori de formulat cereri noi pentru completarea cercetării judecătoreşti. (2) Dacă nu s-au formulat cereri sau dacă cererile formulate au fost respinse, ori dacă s-au efectuat completările cerute, preşedintele declară terminată cercetarea judecătorească.	Reglementările sunt identice.
ART. 388 Dezbaterile şi ordinea în care se dă cuvântul (1) După terminarea cercetării judecătoreşti se trece la dezbateri, dându-se	**ART. 340 Dezbaterile şi ordinea în care se dă cuvântul** (1)După terminarea cercetării judecătoreşti se trece la dezbateri, dându-se cuvântul în următoarea ordine:	Singurele aspecte de noutate vizează posibilitatea pentru preşedintele completului de a limita durata concluziilor (alin.3) şi termenul pentru care dezbaterile pot fi întrerupte : 3 zile în NCpp, faţă de 5 zile în vechea reglementare (alin.ultim). Celelalte dispoziţii sunt identice. Potrivit art.4 alin.3 din Legea nr.255/2013 (LPA NCpp): „În cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, încălcarea, în cursul urmăririi penale, a dispoziţiilor legale

cuvântul în următoarea ordine: procurorului, persoanei vătămate, părţii civile, părţii responsabile civilmente şi inculpatului. (2) Preşedintele poate da cuvântul şi în replică. (3) Durata concluziilor procurorului, ale părţilor, ale persoanei vătămate şi ale avocaţilor acestora poate fi limitată. Preşedintele completului poate hotărî că acestea trebuie să aibă o durată similară. (4) Preşedintele are dreptul să îi întrerupă pe cei care au cuvântul, dacă în susţinerile lor depăşesc limitele cauzei ce se judecă. *(5) *** Abrogat* (6) Pentru motive temeinice dezbaterile pot fi întrerupte. Întreruperea nu poate fi mai mare de 3 zile.	procurorului, părţii vătămate, părţii civile, părţii responsabile civilmente şi inculpatului. (2) Preşedintele poate da cuvântul şi în replică, respectându-se aceeaşi ordine. (3) Preşedintele are dreptul să întrerupă pe cei care au cuvântul, dacă în susţinerile lor depăşesc limitele cauzei ce se judecă. (4) Pentru motive temeinice dezbaterile pot fi întrerupte. Întreruperea nu poate fi mai mare de 5 zile.	privind prezenţa obligatorie a învinuitului sau a inculpatului ori asistarea obligatorie a acestora de către apărător poate fi invocată *până la începerea dezbaterilor”.*
ART. 389 Ultimul cuvânt al inculpatului (1) Înainte de a încheia dezbaterile, preşedintele dă ultimul cuvânt inculpatului personal. (2) În timpul în care inculpatul are ultimul cuvânt nu i se pot pune întrebări. Dacă inculpatul relevă fapte sau împrejurări	**ART. 341 Ultimul cuvânt al inculpatului** (1) Preşedintele înainte de a încheia dezbaterile dă ultimul cuvânt inculpatului personal. (2) În timpul în care inculpatul are ultimul cuvânt, nu i se pot pune întrebări. Dacă inculpatul relevă fapte sau împrejurări noi, esenţiale pentru soluţionarea cauzei, instanţa dispune reluarea	Reglementările sunt identice.

noi, esenţiale pentru soluţionarea cauzei, instanţa dispune reluarea cercetării judecătoreşti.	cercetării judecătoreşti.	
ART. 390 Concluziile scrise (1) Instanţa poate cere părţilor, după închiderea dezbaterilor, să depună concluzii scrise. (2) Procurorul, persoana vătămată şi părţile pot depune concluzii scrise, chiar dacă nu au fost cerute de instanţă.	**ART. 342 Concluzii scrise** (1)Instanţa, când socoteşte necesar, poate cere părţilor, după închiderea dezbaterilor, să depună concluzii scrise. (2) Procurorul şi părţile pot depune concluzii scrise, chiar dacă nu au fost cerute de instanţă.	Reglementările sunt identice.
ART. 391 Soluţionarea cauzei *(1) Deliberarea şi pronunţarea hotărârii se fac în ziua în care au avut loc dezbaterile sau la o dată ulterioară, dar nu mai târziu de 15 zile de la închiderea dezbaterilor.* (2) În situaţii excepţionale, când, raportat la complexitatea cauzei, deliberarea şi pronunţarea nu pot avea loc în termenul prevăzut la alin. (1), instanţa poate amâna pronunţarea o singură dată pentru cel mult 15 zile. (3) Preşedintele completului informează părţile prezente asupra datei la care se va pronunţa hotărârea.	**ART. 306 Soluţionarea cauzei** Deliberarea şi pronunţarea hotărârii se fac de îndată după încheierea dezbaterilor. Pentru motive temeinice, deliberarea şi pronunţarea pot fi amânate cel mult 15 zile.	**Alin.1 al art.391 din NCpp, a fost modificat prin legea de punere în aplicare.** Astfel, deşi nu foloseşte sintagma uzitată de amânarea pronunţării, textul prevede posibilitatea deliberării şi pronunţării la o altă dată decât aceea în care au avut loc dezbaterile, dar nu mai târziu de 15 zile de la aceasta, *fără a se indica situaţia care justifică o atare procedură*. Pe de altă parte, în alineatul 2 este prevăzută posibilitatea amânării o singură dată, pentru cel mult 15 zile, atunci când deliberarea şi pronunţarea nu pot avea loc, din cauza unei situaţii excepţionale, în termenul prevăzut la alin.1. Aceasta înseamnă că acest din urmă termen se poate adăuga precedentului termen de 15 zile, ajungându-se astfel în realitate la posibilitatea unei amânări de pronunţare de 30 de zile de la închiderea dezbaterilor. Noua reglementare prevede expres că amânarea de pronunţare se poate dispune o singură dată, faţă de reglementarea anterioară care nu prevedea decât o limită în timp a *fiecăreia* dintre amânările de pronunţare succesive, legea veche neinterzicând în mod expres amânări succesive.

ART. 392 Deliberarea (1) La deliberare iau parte numai membrii completului în faţa căruia a avut loc dezbaterea. (2) Completul de judecată deliberează în secret.	**ART. 307 Deliberarea** (1) La deliberare iau parte numai membrii completului în faţa căruia a avut loc dezbaterea. (2) Completul de judecată deliberează în secret.	Reglementările sunt identice.
ART. 393 Obiectul deliberării (1) Completul de judecată deliberează mai întâi asupra chestiunilor de fapt şi apoi asupra chestiunilor de drept. (2) Deliberarea poartă asupra existenţei faptei şi vinovăţiei inculpatului, asupra stabilirii pedepsei, asupra stabilirii măsurii educative ori măsurii de siguranţă, dacă este cazul să fie luată, precum şi asupra deducerii duratei măsurilor preventive privative de libertate şi a internării medicale. (3) Completul de judecată deliberează şi asupra reparării pagubei produse prin infracţiune, asupra măsurilor preventive şi asigurătorii, a mijloacelor materiale de probă, a cheltuielilor judiciare, precum şi asupra oricărei alte probleme privind justa soluţionare a cauzei.	**ART. 343 Obiectul deliberării** (1) Completul de judecată deliberează mai întâi asupra chestiunilor de fapt şi apoi asupra chestiunilor de drept. (2) Deliberarea poartă asupra existenţei faptei şi vinovăţiei făptuitorului, asupra stabilirii pedepsei, asupra măsurii educative ori măsurii de siguranţă când este cazul să fie luată, precum şi asupra computării reţinerii şi arestării preventive. (3) Completul de judecată deliberează şi asupra reparării pagubei produse prin infracţiune, asupra măsurilor preventive şi asigurătorii, mijloacelor materiale de probă, cheltuielilor judiciare, precum şi asupra oricărei alte probleme privind justa soluţionare a cauzei. (4) Toţi membrii completului de judecată au îndatorirea să-şi spună părerea asupra fiecărei chestiuni. (5) Preşedintele îşi spune părerea cel din urmă.	Reglementările sunt, în substanţa lor, identice, deosebirile fiind doar de ordin terminologic (inculpat în NCpp, în loc de făptuitor) ori efect al modului diferit de reglementare al unor instituţii (deducerea duratei internării medicale).

(4) Toţi membrii completului de judecată au îndatorirea să îşi spună părerea asupra fiecărei chestiuni. (5) Preşedintele îşi spune părerea cel din urmă.		
ART. 394 Luarea hotărârii (1) Hotărârea trebuie să fie rezultatul acordului membrilor completului de judecată asupra soluţiilor date chestiunilor supuse deliberării. (2) Când unanimitatea nu poate fi întrunită, hotărârea se ia cu majoritate. (3) Dacă din deliberare rezultă mai mult decât două păreri, judecătorul care opinează pentru soluţia cea mai severă trebuie să se alăture celei mai apropiate de părerea sa. (4) Motivarea opiniei separate este obligatorie. (5) În situaţia în care în cadrul completului de judecată nu se poate întruni majoritatea ori unanimitatea, judecarea cauzei se reia în complet de divergenţă.	**ART. 308 Luarea hotărârii** (1) Hotărârea trebuie să fie rezultatul acordului membrilor completului de judecată asupra soluţiilor date chestiunilor supuse deliberării. (2) Când unanimitatea nu poate fi întrunită, hotărârea se ia cu majoritate. (3) Dacă din deliberare rezultă mai mult decât două păreri, judecătorul care opinează pentru soluţia cea mai severă trebuie să se alăture celei mai apropiate de părerea sa. (4) Motivarea opiniei separate este obligatorie. (5)Dacă completul de judecată este format din doi judecători şi unanimitatea nu poate fi întrunită, judecarea cauzei se reia în complet de divergenţă.	Reglementările sunt identice.
ART. 395 ***Reluarea cercetării judecătoreşti sau a dezbaterilor*** *(1) Dacă în cursul*	**ART. 344 Reluarea cercetării judecătoreşti sau a dezbaterilor** (1) Dacă în cursul deliberării instanţa găseşte că o anumită	Alineatul 1 este identic cu reglementarea din vechiul Cpp, în plus prevăzând în mod expres că în cazul repunerii cauzei pe rol prevederile privind citarea se aplică în mod corespunzător. Alineatul 2 prevede în mod expres procedura în cazul în care instanţa apreciază că recunoaşterea învinuirii de către inculpat nu este justificată în raport cu mijloacele de probă

deliberării instanţa apreciază că o anumită împrejurare trebuie lămurită şi este necesară reluarea cercetării judecătoreşti sau a dezbaterilor, repune cauza pe rol. Prevederile privind citarea se aplică în mod corespunzător. *(2) Dacă judecata a avut loc în condiţiile art. 375 alin. (1) şi (2), iar instanţa constată că pentru soluţionarea acţiunii penale se impune administrarea altor probe în afara înscrisurilor prevăzute la art. 377 alin. (1) - (3), repune cauza pe rol şi dispune efectuarea cercetării judecătoreşti.*	împrejurare trebuie lămurită şi că este necesară reluarea cercetării judecătoreşti, repune cauza pe rol. (2) Dacă lămurirea acelei împrejurări se poate face numai prin reluarea dezbaterilor, instanţa o va pune în discuţie în aceeaşi şedinţă, dacă este posibil, sau în altă şedinţă în continuare.	administrate. În ipoteza în care în această situaţie apreciază necesară administrarea altor probe, instanţa va dispune repunerea cauzei pe rol şi efectuarea cercetării judecătoreşti.
ART. 396 Rezolvarea acţiunii penale (1) Instanţa hotărăşte asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunţând, după caz, condamnarea, renunţarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal. (2) Condamnarea se pronunţă dacă instanţa constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta	**ART. 345 Rezolvarea acţiunii penale** (1) Instanţa hotărăşte prin sentinţă asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunţând, după caz, condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal. (2) Condamnarea se pronunţă dacă instanţa constată că fapta există, constituie infracţiune şi a fost săvârşită de inculpat. (3) Achitarea sau încetarea procesului penal se pronunţă potrivit art. 11 pct. 2. (4) Când instanţa a constatat	Potrivit art.9 din Legea nr. 187/2012 (LPA NCp): "(1) Pedepsele cu închisoarea aplicate în baza dispoziţiilor Codului penal din 1969 pentru infracţiuni comise în timpul minorităţii nu vor fi luate în considerare la stabilirea stării de recidivă potrivit dispoziţiilor Codului penal. (2) *Infracţiunile comise în timpul minorităţii, pentru care s-au aplicat pedepse în baza dispoziţiilor Codului penal din 1969, nu constituie impedimente pentru dispunerea renunţării la aplicarea pedepsei, amânării aplicării pedepsei sau suspendării executării pedepsei sub supraveghere pentru o infracţiune comisă ulterior condamnării definitive.*" Soluţiile posibil a fi pronunţate potrivit NCpp sunt evident diferite de cele din vechea reglementare. În cazul condamnării, în NCpp se prevede o condiţie neprevăzută în reglementarea anterioară, respectiv aceea a *inexistenţei oricărei îndoieli rezonabile* cu privire la existenţa faptei, prevederea ei în legea penală ca infracţiune şi săvârşirea de către inculpat. Alineatul 3 reia dispoziţiile art.80 din NCp. Alineatul 4 reia dispoziţiile art.83 din NCp. Achitarea, încetarea procesului penal şi soluţiile posibil a fi dispuse după solicitarea

există, constituie infracţiune şi a fost săvârşită de inculpat. *(3) Renunţarea la aplicarea pedepsei se pronunţă dacă instanţa constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracţiune şi a fost săvârşită de inculpat, în condiţiile art. 80 - 82 din Codul penal.* *(4) Amânarea aplicării pedepsei se pronunţă dacă instanţa constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracţiune şi a fost săvârşită de inculpat, în condiţiile art. 83 - 90 din Codul penal.* (5) Achitarea inculpatului se pronunţă în cazul prevăzut la art. 16 alin. (1) lit. a) - d). (6) Încetarea procesului penal se pronunţă în cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. e) - j). (7) Dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 şi se constată, ca urmare a continuării procesului, că sunt incidente cazurile prevăzute	că există cazul prevăzut în art. 10 lit. b[1]), o dată cu achitarea face şi aplicarea art. 18[1] alin. 3 din Codul penal. (5) Dacă instanţa a dispus înlocuirea răspunderii penale, o dată cu încetarea procesului penal face aplicarea art. 91 din Codul penal. **ART. 320[1] Judecata în cazul recunoaşterii vinovăţiei** (7) Instanţa va pronunţa condamnarea inculpatului, care beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei închisorii, şi de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în cazul pedepsei amenzii. Dispoziţiile alin. 1 - 6 nu se aplică în cazul în care acţiunea penală vizează o infracţiune care se pedepseşte cu detenţiune pe viaţă.	inculpatului de continuare a procesului penal se dispun în cazurile şi condiţiile art.16 din NCpp. Noul legiuitor prevede în mod expres opţiunile judecătorului în cazul în care constată ori nu incidenţa vreunuia dintre cazurile prevăzute în art.16 din NCpp, ulterior solicitării inculpatului de continuare a procesului penal, astfel cum o face şi vechiul Cpp prin dispoziţiile art.13. Alineatul 9 introduce o dispoziţie nouă, respectiv aceea a plăţii amenzii din cauţiunea depusă. Textul este coroborat cu dispoziţiile art.217 alin.7 NCpp care prevăd excepţiile de la restituirea cauţiunii şi ordinea în care se fac plăţile din această sumă. Potrivit art.19 din Legea nr.255/2013 (LPA NCpp) atunci când, în cursul procesului, se constată că în privinţa unei fapte comise anterior intrării în vigoare a NCp sunt aplicabile dispoziţiile art.18[1] a Codului penal din 1968, ca lege penală mai favorabilă, procurorul dispune clasarea, iar instanţa dispune achitarea, în condiţile NCpp. Aceasta înseamnă că soluţiile mai sus menţionate se vor întemeia pe dispoziţiile art.16 lit.b NCpp considerând că prin lipsa ei de pericol social, (nemaiconsiderat în NCp o trăsătură esenţială a infracţiunii), fapta în concret săvârşită nu mai este prevăzută de legea penală ca infracţiune. Într-o altă opinie temeiul de drept în care se vor dispune soluţiile de clasare, respectiv de achitare, în situaţiile tranzitorii avute în vedere de art.19 din Legea nr.255/2013, va fi *însăşi* acest articol, iar nu dispoziţiile generale cuprinse în art.16 NCpp. Autorul prezentului material împărtăşeşte prima dintre opinii. Potrivit art.15 din Legea nr.187/2012 (LPA NCp): "(1) Măsura suspendării condiţionate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menţine şi după intrarea în vigoare a Codului penal. (2) Regimul suspendării condiţionate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969". Iar potrivit art.16 din Legea nr.187/2012 (LPA NCp): "(1) Măsura suspendării sub supraveghere a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menţine şi după intrarea în vigoare a Codului penal, până la împlinirea termenului de încercare stabilit prin hotărârea de condamnare. (2) Pentru determinarea legii penale mai favorabile cu privire la suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei conform art. 5 din Codul penal, instanţa va avea în vedere sfera obligaţiilor impuse condamnatului şi efectele suspendării potrivit legilor succesive, cu prioritate faţă de durata termenului de încercare sau supraveghere". În ceea ce priveşte regimul sancţionator aplicabil minorilor, art.17 din Legea nr.187/2012 (LPA NCp) dispune: "În aplicarea dispoziţiilor referitoare la legea penală mai favorabilă intervenită în cursul procesului, o pedeapsă cu suspendarea executării, aplicabilă potrivit Codului penal din 1969, este considerată mai favorabilă decât o măsură educativă privativă de libertate prevăzută de Codul penal".

la art. 16 alin. (1) lit. a) - d), instanţa de judecată pronunţă achitarea. *(8) Dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 şi se constată că nu sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a) - d), instanţa de judecată pronunţă încetarea procesului penal.* (9) În cazul în care, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecăţii, faţă de inculpat s-a luat măsura preventivă a controlului judiciar pe cauţiune sau s-a dispus înlocuirea unei alte măsuri preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauţiune şi inculpatul este condamnat la pedeapsa amenzii, instanţa dispune plata acesteia din cauţiune, potrivit dispoziţiilor art. 217. *(10) Când judecata s-a desfăşurat în condiţiile art. 375 alin. (1) şi (2), când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiţii a fost respinsă sau când*		Acelaşi act normativ, Legea nr.187/2012 (LPA NCp), reglementează şi soluţiile ce pot fi dispuse de instanţă în cazul minorilor faţă de care s-a dispus anterior măsura libertăţii supravegheate sau condamnarea la o pedeapsă cu suspendarea executării pedepsei. Astfel, potrivit art.18 alin.3 "În cazul revocării libertăţii supravegheate datorită săvârşirii unei noi infracţiuni, instanţa va dispune, ţinând seama de gravitatea infracţiunii comise, o măsură educativă privativă de libertate prevăzută de Codul penal". Iar conform art.22 alin.4: "Dacă în termenul de încercare al suspendării executării unei pedepse pentru infracţiuni comise în timpul minorităţii condamnatul a săvârşit din nou o infracţiune, instanţa revocă suspendarea şi înlocuieşte pedeapsa potrivit alin. (2) sau (3), după care: a) dacă noua infracţiune a fost comisă în timpul minorităţii, se stabileşte şi pentru aceasta o măsură educativă, iar apoi se aplică măsura educativă cea mai grea; b) dacă noua infracţiune a fost comisă după majorat, se aplică o sancţiune rezultantă stabilită potrivit art. 129 alin. (2) din Codul penal". În fine, potrivit art.81 Legea nr.187/2012 (LPA NCp) care modifică art.19^2 din Legea nr.143/2000, în cazul inculpatului trimis în judecată pentru săvârşirea uneia dintre infracţiunile prevăzute de Legea nr.143/2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri, inclus în programul integrat de asistenţă a persoanelor consumatoare de droguri, instanţa de judecată poate dispune renunţarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, *chiar dacă nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 80, respectiv art. 83 din Codul penal*, dacă, până în momentul pronunţării hotărârii, inculpatul respectă protocolul programului. În acelaşi timp, conform alin.2 al art.19^2 astfel modificat: "Nerespectarea, pe durata termenului de supraveghere, a programului integrat de asistenţă a persoanelor consumatoare de droguri atrage în mod corespunzător aplicarea dispoziţiilor art. 88 alin. (1) din Codul penal." În procesul de individualizare a pedepselor şi măsurilor educative, instanţa poate solicita sprijinul serviciului de probaţiune, potrivit art.45-47 din Legea nr. 252/2013 privind organizarea şi funcţionarea sistemului de probaţiune. Alin.10 al art 396 NCpp extinde efectele beneficiului reducerii limitelor de pedeapsă şi ipotezelor în care, deşi s-a dispus efectuarea cercetării judecătoreşti, instanţa a reţinut aceeaşi situaţie de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare şi recunoscută de către inculpatul care a solicitat aplicarea procedurii simplificate. *O situaţie neprevăzută însă de text este aceea în care inculpatul recunoaşte doar o parte dintre faptele reţinute prin actul de sesizare, iar după efectuarea cercetării judecătoreşti după procedura de drept comun, instanţa, la deliberare, ajunge la concluzia că doar aceste fapte sunt probate. Pentru această ipoteză NCpp nu mai prevede reducerea limitelor de pedeapsă, instanţa putând doar face aplicarea circumstanţelor atenuante judiciare (semnificativ limitate prin NCp), dacă este legal posibilă.*

cercetarea judecătorească a avut loc în condiţiile art. 377 alin. (5) ori art. 395 alin. (2), iar instanţa reţine aceeaşi situaţie de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare şi recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime.		
ART. 397 Rezolvarea acţiunii civile (1) Instanţa se pronunţă prin aceeaşi hotărâre şi asupra acţiunii civile. (2) În cazul când admite acţiunea civilă, instanţa examinează, potrivit art. 249 - 254, necesitatea luării măsurilor asigurătorii privind reparaţiile civile, dacă asemenea măsuri nu au fost luate anterior. (3) De asemenea, instanţa se pronunţă prin hotărâre şi asupra restituirii lucrurilor şi restabilirii situaţiei anterioare, potrivit dispoziţiilor art. 255 şi 256. (4) Dispoziţiile din hotărâre privind luarea măsurilor asigurătorii şi	**ART. 346 Rezolvarea acţiunii civile** (1) În caz de condamnare, achitare sau încetare a procesului penal, instanţa se pronunţă prin aceeaşi sentinţă şi asupra acţiunii civile. (2) Când achitarea s-a pronunţat pentru cazul prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. b^1) ori pentru că instanţa a constatat existenţa unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei sau pentru că lipseşte vreunul dintre elementele constitutive ale infracţiunii, instanţa poate obliga la repararea pagubei materiale şi a daunelor morale, potrivit legii civile. (3) Nu pot fi acordate despăgubiri civile în cazul când achitarea s-a pronunţat pentru	Cu inerentele deosebiri determinate de soluţiile diferite pe care instanţa de judecată le pronunţă pe latură penală potrivit NCpp, reglementarea modului de rezolvare a acţiunii civile, inclusiv a aspectelor ce privesc măsurile asigurătorii, sunt similare vechii reglementări. Şi în ipoteza recurgerii la procedura simplificată disjungerea laturii civile este posibilă, cu aceeaşi excepţie: când condiţionează modul de soluţionare a laturii penale. Alineatul 6 introduce o dispoziţie nouă, respectiv aceea a plăţii despăgubirilor acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracţiune, din cauţiunea depusă. Textul este coroborat cu dispoziţiile art.217 alin.7 NCpp care prevăd excepţiile de la restituirea cauţiunii şi ordinea în care se fac plăţile din această sumă.

restituirea lucrurilor sunt executorii. (5) În cazul în care, potrivit dispoziţiilor art. 25 alin. (5), instanţa lasă nesoluţionată acţiunea civilă, măsurile asigurătorii se menţin. Aceste măsuri încetează de drept dacă persoana vătămată nu introduce acţiune în faţa instanţei civile în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii. (6) În cazul în care, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecăţii, faţă de inculpat s-a luat măsura preventivă a controlului judiciar pe cauţiune sau s-a dispus înlocuirea unei alte măsuri preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauţiune şi este admisă acţiunea civilă, instanţa dispune plata din cauţiune a despăgubirilor acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracţiune, potrivit dispoziţiilor art. 217.	că fapta imputată nu există, ori nu a fost săvârşită de inculpat. (4) Instanţa penală nu soluţionează acţiunea civilă când pronunţă achitarea pentru cazul prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. b) ori când pronunţă încetarea procesului penal pentru vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f) şi j), precum şi în caz de retragere a plângerii prealabile. **ART. 353 Măsuri privind reparaţiile civile** (1)Instanţa, în cazul când admite acţiunea civilă, examinează potrivit art. 163 şi următoarele necesitatea luării măsurilor asigurătorii privind reparaţiile civile, dacă asemenea măsuri nu au fost luate anterior. (2) Dispoziţiile din hotărâre privind luarea măsurilor asigurătorii sunt executorii. (3) Când instanţa nu s-a pronunţat asupra acţiunii civile potrivit art. 346 alin. ultim, măsurile asigurătorii se menţin. Aceste măsuri încetează de drept dacă persoana vătămată nu introduce acţiune în faţa instanţei civile în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii.	

ART. 398 Cheltuielile judiciare Instanţa se pronunţă prin hotărâre şi asupra cheltuielilor judiciare, potrivit dispoziţiilor art. 272 - 276.	**ART. 349 Cheltuielile judiciare** Instanţa se pronunţă prin hotărâre şi asupra cheltuielilor judiciare, potrivit dispoziţiilor prevăzute în art. 189 - 193.	Reglementările sunt identice.
ART. 399 Dispoziţiile cu privire la măsurile preventive (1) Instanţa are obligaţia ca, prin hotărâre, să se pronunţe asupra menţinerii, revocării, înlocuirii ori încetării de drept a măsurii preventive dispuse pe parcursul procesului penal cu privire la inculpat. (2) În caz de renunţare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei, de achitare sau de încetare a procesului penal, instanţa dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv. (3) De asemenea, instanţa dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv atunci când pronunţă: a) o pedeapsă cu închisoare cel mult egală cu durata reţinerii şi arestării preventive; b) o pedeapsă cu	**ART. 350 Măsuri cu privire la starea de libertate** (1) Instanţa are obligaţia ca, prin hotărâre, să se pronunţe asupra luării, menţinerii sau revocării măsurii arestării preventive a inculpatului şi asupra luării sau revocării măsurii obligării acestuia de a nu părăsi localitatea ori ţara, motivând soluţia pronunţată. (2) În caz de achitare sau de încetare a procesului penal, instanţa dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv. (3) De asemenea, instanţa dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv, atunci când pronunţă: a) o pedeapsă cu închisoare cel mult egală cu durata reţinerii şi arestării preventive; b) o pedeapsă cu închisoare, cu suspendarea condiţionată a executării ori cu suspendarea executării sub supraveghere sau cu executare la locul de muncă; c) amenda; d) o măsură educativă.	Singurele deosebiri sunt generate de dispariţia în noua reglementare, ca măsuri preventive, a obligării de a nu părăsi localitatea ori ţara şi de soluţiile diferite pe care prin NCpp, instanţa de fond le poate da laturii penale. Deosebirile nu sunt însă de substanţă. În opinia redactorului prezentului material, alineatul 10 al art.399 din NCpp ridică problema posibilităţii judecătorului de a mai dispune vreo măsură după ce, prin pronunţarea hotărârii, **s-a dezînvestit**. Opinăm în sensul că, în principiu, instanţa poate pune în executare o măsură *deja* luată (spre pildă măsura arestării preventive dispusă în lipsa inculpatului care poate fi confirmată, revocată sau înlocuită, potrivit art.231 alin.7 NCpp), dar nu poate **lua** o măsură după ce a soluţionat cauza cu care a fost învestită.

închisoare, cu suspendarea executării sub supraveghere; c) o pedeapsă cu amendă, care nu însoţeşte pedeapsa închisorii; d) o măsură educativă. (4) Hotărârea pronunţată în condiţiile alin. (1) şi (2) cu privire la măsurile preventive este executorie. (5) Când, potrivit dispoziţiilor prevăzute la alin. (1) - (3), inculpatul este pus în libertate, instanţa comunică aceasta administraţiei locului de deţinere. (6) Inculpatul condamnat de prima instanţă şi aflat în stare de arest preventiv este liberat de îndată ce durata reţinerii şi cea a arestării devin egale cu durata pedepsei pronunţate, deşi hotărârea nu este definitivă. Liberarea se dispune de administraţia locului de deţinere, căreia i se comunică, îndată după pronunţarea hotărârii, o copie de pe dispozitiv sau extras. (7) În caz de renunţare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei, de achitare sau	(4) Hotărârea pronunţată în cazul alineatelor precedente cu privire la arestarea preventivă a inculpatului sau la obligarea acestuia de a nu părăsi localitatea ori ţara este executorie. (5) Când potrivit dispoziţiilor prevăzute în alin. 1, 2 şi 3 inculpatul este pus în libertate, instanţa comunică aceasta administraţiei locului de deţinere. (6) Inculpatul condamnat de prima instanţă şi aflat în stare de deţinere este liberat de îndată ce durata reţinerii şi a arestării devin egale cu durata pedepsei pronunţate, deşi hotărârea nu este definitivă. Liberarea se dispune de administraţia locului de deţinere. În acest scop i se comunică, îndată după pronunţarea hotărârii, o copie după dispozitiv sau extras, care va cuprinde menţiunile prevăzute în art. 140 alin. 3. (7)Când în cursul urmăririi penale sau al judecăţii, învinuitul sau inculpatul a fost liberat provizoriu pe cauţiune, instanţa va dispune restituirea sumei depuse drept cauţiune, în cazurile prevăzute de lege. Dispoziţiile art. 160^5 alin. 5 se aplică în mod corespunzător.	

de încetare a procesului penal, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecăţii faţă de inculpat s-a luat măsura preventivă a controlului judiciar pe cauţiune, instanţa va dispune restituirea sumei depuse drept cauţiune, dacă nu s-a dispus plata din aceasta a despăgubirilor acordate pentru repararea pagubelor şi dacă nu s-a dispus plata din cauţiune prevăzută la art. 217 alin. (7). *(8) Instanţa dispune confiscarea cauţiunii dacă măsura controlului judiciar pe cauţiune a fost înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, pentru motivele arătate la art. 217 alin. (9), şi nu s-a dispus plata din cauţiune a sumelor prevăzute la art. 217.* *(9) Durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă.* *(10) După pronunţarea hotărârii, până la sesizarea instanţei de apel, instanţa*		

poate dispune, la cerere sau din oficiu, luarea, revocarea sau înlocuirea unei măsuri preventive cu privire la inculpatul condamnat, în condiţiile legii.		
ART. 400 Minuta (1) Rezultatul deliberării se consemnează într-o minută, care trebuie să aibă conţinutul prevăzut pentru dispozitivul hotărârii. Minuta se semnează de membrii completului de judecată. (2) Întocmirea minutei este obligatorie în cazurile în care judecătorul sau instanţa dispune asupra măsurilor preventive şi în alte cazuri expres prevăzute de lege. (3) Minuta se întocmeşte în două exemplare originale, dintre care unul se ataşează la dosarul cauzei, iar celălalt se depune, spre conservare, la dosarul de minute al instanţei.	**ART. 309 Minuta** (1) Rezultatul deliberării se consemnează într-o minută, care trebuie să aibă conţinutul prevăzut pentru dispozitivul hotărârii. Minuta se semnează de membrii completului de judecată. (2) Întocmirea minutei este obligatorie şi în cazurile în care judecătorul sau instanţa dispune asupra măsurilor preventive. (3) Minuta se întocmeşte în două exemplare originale, din care unul se ataşează la dosarul cauzei, iar celălalt se depune, spre conservare, la dosarul de minute al instanţei.	Reglementările sunt identice cu excepţia ultimei teze a alineatului 2 care dispune că întocmirea minutei este obligatorie şi în alte cazuri expres prevăzute de lege.
ART. 401 Cuprinsul hotărârii Hotărârea prin care instanţa penală soluţionează fondul cauzei trebuie să conţină o parte introductivă, o expunere şi	**ART. 354 Cuprinsul hotărârii** Hotărârea prin care instanţa penală soluţionează fondul cauzei trebuie să conţină o parte introductivă, o expunere şi dispozitivul.	Reglementările sunt identice.

dispozitivul.		
ART. 402 Conţinutul părţii introductive (1) Partea introductivă cuprinde menţiunile prevăzute la art. 370 alin. (4). (2) Când s-a redactat o încheiere de şedinţă, potrivit dispoziţiilor art. 370, partea introductivă se limitează numai la următoarele menţiuni: denumirea instanţei care a judecat cauza, data pronunţării hotărârii, locul unde a fost judecată cauza, precum şi numele şi prenumele membrilor completului de judecată, ale procurorului şi ale grefierului, făcându-se menţiune că celelalte date au fost trecute în încheierea de şedinţă. (3) În hotărârile instanţelor militare trebuie să se indice şi gradul militar al membrilor completului de judecată şi al procurorului. Când inculpatul este militar, se menţionează şi gradul acestuia.	**ART. 355 Conţinutul părţii introductive** (1) Partea introductivă cuprinde menţiunile prevăzute în art. 305. (2) Când s-a redactat o încheiere de şedinţă, potrivit dispoziţiilor din art. 305, partea introductivă se limitează numai la următoarele menţiuni: denumirea instanţei care a judecat cauza, data pronunţării hotărârii, locul unde a fost judecată cauza, precum şi numele şi prenumele membrilor completului de judecată, ale procurorului şi ale grefierului, făcându-se menţiune că celelalte date au fost trecute în încheierea de şedinţă. (3) În hotărârile instanţelor militare trebuie să se indice şi gradul militar al membrilor completului de judecată şi al procurorului. Când inculpatul este militar, se menţionează şi gradul acestuia.	Reglementările sunt identice.

ART. 403 Conţinutul expunerii (1) Expunerea trebuie să cuprindă: a) datele privind identitatea părţilor; b) descrierea faptei ce face obiectul trimiterii în judecată, cu arătarea timpului şi locului unde a fost săvârşită, precum şi încadrarea juridică dată acesteia prin actul de sesizare; c) motivarea soluţiei cu privire la latura penală, prin analiza probelor care au servit ca temei pentru soluţionarea laturii penale a cauzei şi a celor care au fost înlăturate, şi motivarea soluţiei cu privire la latura civilă a cauzei, precum şi analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluţia dată în cauză; d) arătarea temeiurilor de drept care justifică soluţiile date în cauză. *(2) În caz de condamnare, renunţare la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, expunerea trebuie să cuprindă fiecare faptă reţinută de instanţă în sarcina inculpatului, forma*	**ART. 356 Conţinutul expunerii** (1) Expunerea trebuie să cuprindă: a) datele privind identitatea părţilor; b) descrierea faptei ce face obiectul învinuirii, cu arătarea timpului şi locului unde a fost săvârşită, precum şi încadrarea juridică dată acesteia prin actul de sesizare; c) analiza probelor care au servit ca temei pentru soluţionarea laturii penale a cauzei, cât şi a celor care au fost înlăturate, motivarea soluţiei cu privire la latura civilă a cauzei, precum şi analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluţia dată în cauză. (2) În caz de condamnare, expunerea trebuie să mai cuprindă fapta sau fiecare faptă reţinută de instanţă în sarcina inculpatului, forma şi gradul de vinovăţie, circumstanţele agravante sau atenuante, starea de recidivă, timpul ce se deduce din pedeapsa pronunţată şi actele din care rezultă durata acesteia. (3) Dacă instanţa reţine în sarcina inculpatului numai o parte din faptele ce formează obiectul învinuirii, se va arăta în hotărâre pentru care anume fapte s-a pronunţat	Cu singurele excepţii rezultate din instituţiile nou introduse prin NCpp, vizând soluţiile date pe latura penală a cauzei, nu există diferenţe de reglementare, iar noul text nu ridică probleme de interpretare.

şi gradul de vinovăţie, circumstanţele agravante sau atenuante, starea de recidivă, timpul ce se deduce din pedeapsa pronunţată, respectiv timpul care se va deduce din pedeapsa stabilită în caz de anulare sau revocare a renunţării la aplicarea pedepsei ori a amânării aplicării pedepsei, precum şi actele din care rezultă perioada ce urmează a fi dedusă. *(3) Dacă instanţa reţine în sarcina inculpatului numai o parte dintre faptele ce formează obiectul trimiterii în judecată, se va arăta în hotărâre pentru care anume fapte s-a pronunţat condamnarea ori, după caz, renunţarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei şi pentru care anume fapte, încetarea procesului penal sau achitarea.* *(4) În cazul renunţării la aplicarea pedepsei şi al amânării aplicării pedepsei, precum şi în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere, se vor prezenta în hotărâre motivele care au determinat*	condamnarea şi pentru care încetarea procesului penal sau achitarea; d) arătarea temeiurilor de drept care justifică soluţiile date în cauză.	

renunţarea sau amânarea ori, după caz, suspendarea şi se vor arăta consecinţele la care persoana faţă de care s-au dispus aceste soluţii se expune dacă va mai comite infracţiuni sau, după caz, dacă nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligaţiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.		
ART. 404 Conţinutul dispozitivului *(1) Dispozitivul trebuie să cuprindă datele prevăzute la art. 107 privitoare la persoana inculpatului, soluţia dată de instanţă cu privire la infracţiune, indicându-se denumirea acesteia şi textul de lege în care se încadrează, iar în caz de achitare sau de încetare a procesului penal, şi cauza pe care se întemeiază potrivit art. 16, precum şi soluţia dată cu privire la soluţionarea acţiunii civile.* *(2) Când instanţa dispune condamnarea, în dispozitiv se menţionează pedeapsa principală aplicată. În cazul în care dispune suspendarea executării acesteia, în*	**ART. 357 Conţinutul dispozitivului** (1) Dispozitivul trebuie să cuprindă datele prevăzute în art. 70 privitoare la persoana inculpatului, soluţia dată de instanţă cu privire la infracţiune, indicându-se, în caz de condamnare, denumirea acesteia şi textul de lege în care se încadrează, iar în caz de achitare sau de încetare a procesului penal, cauza pe care se întemeiază potrivit art. 11, precum şi soluţia dată cu privire la repararea pagubei materiale şi a daunelor morale. Când instanţa face aplicarea art. 86^7 din Codul penal, dispozitivul va menţiona dacă cel condamnat va executa pedeapsa în unitatea unde îşi desfăşoară activitatea sau la altă unitate. Când instanţa face aplicarea art. 86^1 din	Cu excepţiile rezultate din instituţiile nou introduse prin NCpp vizând soluţiile date pe latura penală a cauzei, nu există diferenţe de reglementare. Alineatul 5 al art.404 NCpp, nemodificat ulterior modificării NCp prin legea de punere în aplicare a acestuia, are în vedere ipoteza anterioară în care pedepsele accesorii era obligatoriu a fi aplicate în cazul condamnării la pedeapsa închisorii sau cea a detenţiunii pe viaţă. Cum în prezent nu mai este, textul din NCpp a rămas necorelat cu dispoziţiile NCp. Alineatul 6 este nou introdus, vechiul Cpp neprevăzând posibilitatea pentru partea vătămată de a solicita încunoştinţarea ei cu privire la dispoziţia de punere în libertate a inculpatului.

dispozitiv se menţionează şi măsurile de supraveghere şi obligaţiile, prevăzute la art. 93 alin. (1) - (3) din Codul penal, pe care trebuie să le respecte condamnatul, se pun în vedere acestuia consecinţele nerespectării lor şi ale săvârşirii de noi infracţiuni şi se indică două entităţi din comunitate unde urmează a se executa obligaţia de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii, prevăzută la art. 93 alin. (3) din Codul penal, după consultarea listei privind posibilităţile concrete de executare existente la nivelul fiecărui serviciu de probaţiune. Consilierul de probaţiune, pe baza evaluării iniţiale, va decide în care din cele două instituţii din comunitate menţionate în hotărârea judecătorească urmează a se executa obligaţia şi tipul de activitate. Când instanţa dispune măsura educativă a supravegherii, în dispozitiv se menţionează persoana care realizează supravegherea şi îndrumarea minorului. *(3) Când instanţa dispune*	Codul penal, dispozitivul va menţiona măsurile de supraveghere prevăzute în art. 86^3 alin. 1 din Codul penal, la care trebuie să se supună condamnatul, precum şi obligaţiile stabilite de instanţă potrivit art. 86^3 alin. 3 din Codul penal. (2) Dispozitivul trebuie să mai cuprindă, după caz, cele hotărâte de instanţă cu privire la: a) deducerea reţinerii şi arestării preventive, indicându-se partea din pedeapsă executată în acest mod; b) măsurile preventive; c) măsurile asigurătorii; d) cheltuielile judiciare; e) restituirea lucrurilor ce nu sunt supuse confiscării; f) rezolvarea oricărei alte probleme privind justa soluţionare a cauzei. (3) Când instanţa pronunţă pedeapsa închisorii sau pedeapsa închisorii cu executare la locul de muncă, în hotărâre se face menţiune că persoana condamnată este lipsită de drepturile arătate în art. 71 din Codul penal, pe durata prevăzută în acelaşi articol. (4) Dispozitivul trebuie să cuprindă totdeauna menţiunea că hotărârea este supusă	

renunţarea la aplicarea pedepsei, în dispozitiv se face menţiune despre aplicarea avertismentului, potrivit art. 81 din Codul penal, iar când dispune amânarea aplicării pedepsei, în dispozitiv se menţionează pedeapsa stabilită a cărei aplicare se amână, precum şi măsurile de supraveghere şi obligaţiile, prevăzute la art. 85 alin. (1) şi (2) din Codul penal, pe care trebuie să le respecte inculpatul, se pun în vedere acestuia consecinţele nerespectării lor şi ale săvârşirii de noi infracţiuni, iar dacă a impus obligaţia de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii, se menţionează două entităţi din comunitate unde urmează a se executa această obligaţie, după consultarea listei privind posibilităţile concrete de executare existente la nivelul fiecărui serviciu de probaţiune. Consilierul de probaţiune, pe baza evaluării iniţiale, va decide în care din cele două instituţii din comunitate menţionate în hotărârea	apelului sau, după caz, recursului, cu arătarea termenului în care poate fi exercitat şi menţionarea datei când hotărârea a fost pronunţată şi că pronunţarea s-a făcut în şedinţă publică.	

judecătorească urmează a se executa obligaţia şi tipul de activitate şi îndrumarea minorului. (4) Dispozitivul trebuie să mai cuprindă, după caz, cele hotărâte de instanţă cu privire la: a) deducerea duratei măsurii preventive privative de libertate şi a internării medicale, indicându-se partea din pedeapsă executată în acest mod; b) măsurile preventive; c) măsurile asigurătorii; d) măsurile de siguranţă; e) cheltuielile judiciare; f) restituirea lucrurilor; g) restabilirea situaţiei anterioare; h) cauţiune; i) rezolvarea oricărei alte probleme privind justa soluţionare a cauzei. (5) Când instanţa pronunţă pedeapsa închisorii, în dispozitiv se face menţiune că persoana condamnată este lipsită de drepturile sau, după caz, unele dintre drepturile prevăzute la art. 65 din Codul penal, pe durata prevăzută în acelaşi articol. (6) Când instanţa a pronunţat pedeapsa		

închisorii, iar persoana vătămată a solicitat înştiinţarea cu privire la eliberarea în orice mod a condamnatului, instanţa face o menţiune în acest sens în dispozitivul hotărârii. *(7) Dispozitivul trebuie să cuprindă menţiunea că hotărârea este supusă apelului, cu arătarea termenului în care acesta poate fi exercitat, indicarea datei în care hotărârea a fost pronunţată şi a faptului că pronunţarea s-a făcut în şedinţă publică.*		
ART. 405 Pronunţarea hotărârii (1) Hotărârea se pronunţă în şedinţă publică de către preşedintele completului de judecată, asistat de grefier. (2) La pronunţarea hotărârii părţile nu se citează. (3) Preşedintele completului pronunţă minuta hotărârii.	**ART. 358 Pronunţarea dispozitivului hotărârii** (1) Dispozitivul hotărârii se pronunţă potrivit art. 310 alin. 1. (2) După pronunţare, preşedintele explică părţilor prezente că pot declara apel sau, după caz, recurs. **ART.310 Pronunţarea hotărârii** (1)Hotărârea se pronunţă în şedinţă publică de către preşedintele completului de judecată asistat de grefier. (2)La pronunţarea hotărârii părţile nu se citează. Hotărârea se redactează în cel mult 20 de	Reglementările sunt identice, diferenţa constând doar în opţiunea de a nu mai menţiona în cuprinsul art.405, ci în cel al articolului următor, termenul în care hotărârea trebuie redactată.

	zile de la pronunţare.	
ART. 406 Redactarea şi semnarea hotărârii (1) Hotărârea se redactează în cel mult 30 de zile de la pronunţare. (2) Hotărârea se redactează de unul dintre judecătorii care au participat la soluţionarea cauzei, în cel mult 30 de zile de la pronunţare, şi se semnează de toţi membrii completului şi de grefier. (3) Dispozitivul hotărârii trebuie să fie conform cu minuta. (4) În caz de împiedicare a vreunuia dintre membrii completului de judecată de a semna, hotărârea se semnează în locul acestuia de preşedintele completului. Dacă şi preşedintele completului este împiedicat a semna, hotărârea se semnează de preşedintele instanţei. Când împiedicarea îl priveşte pe grefier, hotărârea se semnează de grefierul-şef. În toate cazurile se face menţiune pe hotărâre despre cauza care a determinat împiedicarea.	**ART. 312 Redactarea şi semnarea hotărârii** (1) Sentinţa sau decizia se redactează de unul din judecătorii care au participat la soluţionarea cauzei şi se semnează de toţi membrii completului şi de grefier. (2) În caz de împiedicare a vreunuia dintre membrii completului de judecată de a semna, hotărârea se semnează în locul acestuia de preşedintele completului. Dacă şi preşedintele completului este împiedicat a semna, hotărârea se semnează de preşedintele instanţei. Când împiedicarea priveşte pe grefier, hotărârea se semnează de grefierul şef. În toate cazurile se face menţiune pe hotărâre despre cauza care a determinat împiedicarea.	Faţă de reglementarea anterioară, în NCpp termenul de redactare a hotărârii se majorează de la 20 la 30 de zile de la pronunţare. Reglementarea din NCpp este identică cu vechii reglementări, existând însă o sistematizare diferită a dispoziţiilor legale în sensul că menţiuni care în Cpp din 1969 se regăseau în alte articole (a se vedea conţinutul prevăzut pentru minută conform art.309 din Cpp anterior), în NCpp sunt situate în explicitarea altor instituţii. Teza a II-a a alineatului 2 din art.406 NCpp este inutil reluată, câtă vreme ea se regăseşte în primul alineat al aceluiaşi text.

ART. 407 *Comunicarea hotărârii* *(1) După pronunţare, o copie a minutei hotărârii se comunică procurorului, părţilor, persoanei vătămate şi, în cazul în care inculpatul este arestat, administraţiei locului de deţinere, în vederea exercitării căii de atac. În cazul în care inculpatul nu înţelege limba română, o copie a minutei hotărârii se comunică într-o limbă pe care o înţelege. După redactarea hotărârii, acestora li se comunică hotărârea în întregul său.* *(2) În cazul în care instanţa a dispus amânarea aplicării pedepsei sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, hotărârea se comunică serviciului de probaţiune şi, după caz, organului sau autorităţii competente să verifice respectarea obligaţiilor dispuse de instanţă.*	**ART. 360 Comunicarea hotărârii** (1) Copii de pe dispozitivul hotărârii se comunică părţilor care au lipsit atât la judecată, cât şi la pronunţare. (2) Inculpatului deţinut sau aflat în vreuna dintre situaţiile prevăzute în art. 171 alin. 2, care a lipsit de la pronunţarea hotărârii, i se comunică copia dispozitivului hotărârii. De asemenea, copia dispozitivului hotărârii se comunică administraţiei locului de deţinere. (3) După redactarea hotărârii, inculpaţilor prevăzuţi în alineatul precedent li se comunică copii de pe aceasta. (4) În cazul în care instanţa a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, o copie de pe dispozitivul hotărârii se comunică serviciului de protecţie a victimelor şi reintegrare socială a infractorilor.	Noua reglementare este diferită de cea veche sub aspectul *obligativităţii* comunicării minutei hotărârii independent de prezenţa ori lipsa părţilor sau persoanei vătămate la judecată / pronunţare. Totodată, potrivit noii reglementări, minuta se comunică *obligatoriu* şi procurorului, dispoziţie inexistentă în vechea reglementare. Tot astfel, minuta se comunică şi persoanei vătămate, asimilată sub acest aspect părţilor. O dispoziţie nouă, dată în aplicarea principiului garantării dreptului la apărare, este şi aceea privitoare la obligaţia comunicării minutei într-o limbă pe care inculpatul o înţelege, în cazul în care acesta nu înţelege limba română.
CAPITOLUL III **Apelul**	CAPITOLUL III **Căile de atac ordinare** Secţiunea I **Apelul**	În Noul Cod de procedură penală apelul reprezintă singura cale de atac ordinară, fiind supus unui regim juridic asemănător celui prevăzut de Codul anterior. Se dă astfel eficienţă dublului grad de jurisdicţie prevăzut de articolul 2 paragraful 1 al Protocolului la Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale. Regula stabilită prin noile dispoziţii legale referitor la hotărârile supuse acestei căi de atac este similară celei anterioare, în sensul că sentinţele sunt supuse apelului. În aceeaşi măsură

ART. 408 **Hotărârile supuse apelului** (1) Sentinţele pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede altfel. (2) Încheierile pot fi atacate cu apel numai odată cu sentinţa, cu excepţia cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu apel. (3) Apelul declarat împotriva sentinţei se socoteşte făcut şi împotriva încheierilor. **ART. 8 din Legea nr.255/2013** Hotărârile pronunţate în primă instanţă după intrarea în vigoare a legii noi sunt supuse căilor de atac, termenelor şi condiţiilor de exercitare ale acestora, prevăzute de legea nouă. **ART. 9 din Legea nr. 255/2013** (1) Sentinţele supuse căilor de atac ordinare potrivit legii vechi, cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi, sunt supuse apelului. Apelul se judecă de către instanţa	ART. 361 **Hotărârile supuse apelului** Sentinţele pot fi atacate cu apel. Nu pot fi atacate cu apel: a) sentinţele pronunţate de judecătorii; b) sentinţele pronunţate de tribunalele militare; c) sentinţele pronunţate de curţile de apel şi Curtea Militară de Apel; d) sentinţele pronunţate de secţia penală a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie; e) sentinţele de dezinvestire; f) sentinţele pronunţate în materia executării hotărârilor penale, precum şi cele privind reabilitarea. Încheierile date în primă instanţă pot fi atacate cu apel numai o dată cu fondul. Apelul declarat împotriva sentinţei se socoteşte făcut şi împotriva încheierilor, chiar dacă acestea au fost date după pronunţarea sentinţei.	legea prevede şi excepţii cum ar fi sentinţele prin care se dispune declinarea de competenţă, cele din materia executării hotărârilor şi cele privind revizuirea. Similar prevederilor anterioare şi prin noua procedură se menţine posibilitatea atacării cu apel a încheierilor odată cu sentinţa, existând şi excepţii, caz în care încheierile se vor ataca separat. În această materie se vor avea în vedere şi dispoziţiile tranzitorii din cuprinsul art.8, 9 şi 10 din Legea nr 255/2013.

competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeaşi lege. (2) Cererile de recurs împotriva sentinţelor prevăzute la alin. (1) depuse anterior intrării în vigoare a legii noi se vor considera cereri de apel. (3) În cazul prevăzut la alin. (1), termenul de declarare a apelului se calculează potrivit art. 363 din Codul de procedură penală din 1968. (4) Deciziile pronunţate în apelurile soluţionate potrivit alin. (1) sunt definitive, în condiţiile art. 552 din Codul de procedură penală. **ART. 10 din Legea nr.255/2013** (1) Apelurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală se soluţionează de către aceeaşi instanţă, potrivit dispoziţiilor din legea nouă privitoare la apel. (2) Recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, declarate împotriva hotărârilor pentru care		

legea veche nu prevede calea de atac a apelului, se soluţionează de către aceeaşi instanţă, conform dispoziţiilor din legea nouă privitoare la apel. (3) Deciziile pronunţate în apelurile soluţionate potrivit alin. (1) şi (2) sunt definitive, în condiţiile art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală.		
ART. 409 **Persoanele care pot face apel** (1) Pot face apel: a) procurorul, referitor la latura penală şi latura civilă; b) inculpatul, în ceea ce priveşte latura penală şi latura civilă; c) partea civilă, în ceea ce priveşte latura penală şi latura civilă, şi partea responsabilă civilmente, în ceea ce priveşte latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluţia din această latură a influenţat soluţia în latura civilă; d) persoana vătămată, în ceea ce priveşte latura penală; e) martorul, expertul, interpretul şi avocatul, în	ART. 362 **Persoanele care pot face apel** Pot face apel: a) procurorul, în ce priveşte latura penală şi latura civilă. Apelul procurorului în ce priveşte latura civilă este inadmisibil în lipsa apelului formulat de partea civilă, cu excepţia cazurilor în care acţiunea civilă se exercită din oficiu; b) inculpatul, în ce priveşte latura penală şi latura civilă. Împotriva sentinţei de achitare sau de încetare a procesului penal, inculpatul poate declara apel şi în ce priveşte temeiurile achitării sau încetării procesului penal; c) partea vătămată, în ce priveşte latura penală; d) partea civilă şi partea responsabilă civilmente, în ce	Noile prevederi, similar celor anterioare, statuează expres care sunt persoanele care pot exercita calea de atac a apelului şi care sunt limitele în care hotărârile instanţei de fond pot fi criticate. În acord cu decizia nr.190 din 26 februarie 2008 a Curţii Constituţionale, art.409 alin.1 lit.a din Noul Cod de procedură penală prevede că procurorul poate face apel referitor la latura penală şi civilă a cauzei. Cu privire la ceilalţi titulari ai căii de atac a apelului, respectiv inculpat, persoana vătămată şi partea civilă, nu se constată modificări. Singura menţiune care poate fi făcută este referitoare la apelul declarat de inculpat împotriva unei sentinţe de achitare sau de încetare a procesului penal. Astfel, se observă că noua reglementare nu mai preia prevederea existentă în Codul anterior, şi anume că apelul exercitat în această situaţie poate viza inclusiv temeiurile achitării sau încetării procesului penal. Renunţarea la această menţiune nu are însă ca efect inadmisibilitatea apelului declarat pentru motivul arătat, ci este determinată de inutilitatea prevederii examinate. Referitor la partea responsabilă civilmente se constată că în noua reglementare prevalează dreptul acesteia de a exercita apel în privinţa laturii civile a procesului penal. Cu privire la latura penală, admisibilitatea căii de atac este condiţionată de existenţa unei influenţe a soluţiei din această latură a procesului asupra celei din latura civilă. Cu caracter de noutate se observă că în categoria măsurilor care pot fi atacate cu apel au fost incluse amenzile judiciare aplicate martorului, expertului, interpretului sau avocatului. Modificarea a fost determinată de practica neunitară existentă în prezent în această materie. În privinţa altor persoane fizice şi juridice care pot declara apel, Noul Cod de procedură penală condiţionează exercitarea acestei căi de atac de existenţa unei vătămari a drepturilor legitime ale acestor persoane, vătămare cauzată nemijlocit printr-o măsură sau printr-un act al

ceea ce priveşte cheltuielile judiciare, indemnizaţiile cuvenite acestora şi amenzile judiciare aplicate; f) orice persoană fizică ori juridică ale cărei drepturi legitime au fost vătămate nemijlocit printr-o măsură sau printr-un act al instanţei, în ceea ce priveşte dispoziţiile care au provocat asemenea vătămare. (2) Pentru persoanele prevăzute la alin. (1) lit. b) - f), apelul poate fi declarat şi de către reprezentantul legal ori de către avocat, iar pentru inculpat, şi de către soţul acestuia.	priveşte latura penală şi latura civilă; e) martorul, expertul, interpretul şi apărătorul, în ce priveşte cheltuielile judiciare cuvenite acestora; f) orice persoană ale cărei interese legitime au fost vătămate printr-o măsură sau printr-un act al instanţei. Apelul poate fi declarat pentru persoanele prevăzute la lit. b) - f) şi de către reprezentantul legal, de către apărător, iar pentru inculpat, şi de către soţul acestuia.	instanţei. Apelul în această situaţie poate viza doar dispoziţiile care au provocat vătămarea. Această condiţie a exercitării căii de atac nu are caracter de noutate întrucât existenţa unui interes legitim este şi în prezent o condiţie pentru declararea unei căi de atac în cazul acestor persoane. Persoanele care pot declara apel pentru titularii acestui drept sunt aceleaşi şi în noua reglementare, respectiv reprezentanţii legali, avocaţii, iar pentru inculpat soţul acestuia.
ART. 410 **Termenul de declarare a apelului** (1) Pentru procuror, persoana vătămată şi părţi, termenul de apel este de 10 zile, dacă legea nu dispune altfel, şi curge de la comunicarea copiei minutei. (2) În cazul prevăzut la art. 409 alin. (1) lit. e), apelul poate fi exercitat de îndată după pronunţarea încheierii prin care s-a dispus asupra cheltuielilor judiciare, indemnizaţiilor şi amenzilor judiciare şi cel	ART. 363 **Termenul de declarare a apelului** Termenul de apel este de 10 zile, dacă legea nu dispune altfel. Pentru procuror, termenul curge de la pronunţare. În cauzele în care procurorul nu a participat la dezbateri, termenul curge de la înregistrarea la parchet a adresei de trimitere a dosarului. După redactarea hotărârii, instanţa este obligată să trimită de îndată dosarul procurorului, iar acesta este obligat să-l restituie după expirarea termenului de apel.	Termenul de declarare a apelului s-a modificat în privinţa momentului de la care acesta curge. În acest sens, s-a instituit o regulă cu caracter general stabilindu-se că termenul va curge pentru procuror, persoana vătămată şi părţi de la comunicarea copiei minutei. Implicit s-a înlăturat distincţia existentă anterior cu privire la momentul diferit de la care curge acest termen în funcţie de prezenţa sau lipsa părţilor de la judecată. În ceea ce priveşte persoanele prevăzute de art.409 alin.1 lit.e s-a menţinut dispoziţia care statua că apelul poate fi declarat de îndată după pronunţarea încheierii atacate, dar nu mai târziu de 10 zile de la pronunţarea sentinţei prin care s-a soluţionat fondul cauzei. Cu caracter de noutate, pentru persoanele menţionate în cuprinsul art.409 alin.1 lit.f s-a stabilit că termenul de apel de 10 zile curge de la data la care acestea au aflat despre actul sau măsura care le-a provocat vătămarea.

mai târziu în 10 zile de la pronunţarea sentinţei prin care s-a soluţionat cauza. (3) Pentru persoanele prevăzute la art. 409 alin. (1) lit. f), termenul de apel este de 10 zile şi curge de la data la care acestea au aflat despre actul sau măsura care a provocat vătămarea.	Pentru partea care a fost prezentă la dezbateri sau la pronunţare, termenul curge de la pronunţare. Pentru părţile care au lipsit atât la dezbateri, cât şi la pronunţare, precum şi pentru inculpatul deţinut ori pentru inculpatul militar în termen, militar cu termen redus, rezervist concentrat, elev al unei instituţii militare de învăţământ, ori pentru inculpatul internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ, care au lipsit de la pronunţare, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. În cazul prevăzut în art. 362 lit. e), calea de atac poate fi exercitată de îndată după pronunţarea încheierii prin care s-a dispus asupra cheltuielilor judiciare şi cel mai târziu în 10 zile de la pronunţarea sentinţei prin care s-a soluţionat cauza. Judecarea apelului se face numai după soluţionarea cauzei, afară de cazul când procesul a fost suspendat.	
ART. 411 **Repunerea în termen** (1) Apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este	ART. 364 **Repunerea în termen** Apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în	Instituţia repunerii în termenul de apel este reglementată similar în Noul Cod de procedură penală. Diferenţa constatată este referitoare la momentul de la care curge, în atare situaţie, termenul de 10 zile de declarare a apelului, respectiv de la încetarea cauzei care a generat întârzierea declarării căii de atac. Potrivit Codului de procedură penală anterior apelul exercitat în condiţiile

considerat ca fiind făcut în termen dacă instanţa de apel constată că întârzierea a fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare, iar cererea de apel a fost făcută în cel mult 10 zile de la încetarea acesteia. (2) Hotărârea este definitivă până la momentul în care instanţa de apel admite cererea de repunere în termen. (3) Până la soluţionarea repunerii în termen, instanţa de apel poate suspenda executarea hotărârii atacate. (4) Dispoziţiile alin. (1) şi (3) nu se aplică în situaţia redeschiderii procesului penal cerute de persoana condamnată în lipsă.	termen, dacă instanţa de apel constată că întârzierea a fost determinată de o cauză temeinică de împiedicare, iar cererea de apel a fost făcută în cel mult 10 zile de la începerea executării pedepsei sau a despăgubirilor civile. Până la soluţionarea repunerii în termen, instanţa de apel poate suspenda executarea hotărârii atacate. ART. 365 **Apelul peste termen** Partea care a lipsit atât la toate termenele de judecată, cât şi la pronunţare poate declara apel şi peste termen, dar nu mai târziu decât 10 zile de la data, după caz, a începerii executării pedepsei sau a începerii executării dispoziţiilor privind despăgubirile civile. Apelul declarat peste termen nu suspendă executarea. Instanţa de apel poate suspenda executarea hotărârii atacate.	prevăzute de art.364 era considerat în termen dacă era declarat în cel mult 10 zile de la începerea executării pedepsei sau a despăgubirilor civile. Prin noile dispoziţii legale se consacră expres caracterul definitiv al hotărârii primei instanţe până la admiterea unei cereri de repunere în termenul de apel. Se menţine, de asemenea, posibilitatea instanţei de apel de a suspenda executarea hotărârii apelate până la soluţionarea cererii de repunere în termenul de apel. Această instituţie nu este incidentă în procedura redeschiderii procesului penal cerută de persoana condamnată în lipsă. Un element de noutate constă în renunţarea la instituţia apelului peste termen urmând ca lipsa persoanei de la proces să fie examinată prin prisma dispoziţiilor care reglementează redeschiderea procesului penal în cazul persoanei condamnate în lipsă.
ART. 412 **Declararea şi motivarea apelului** (1) Apelul se declară prin cerere scrisă, care trebuie să conţină următoarele: a) numărul dosarului, data şi numărul sentinţei	ART. 366 **Declararea apelului** Apelul se declară prin cerere scrisă. Cererea trebuie să cuprindă: numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea şi domiciliul, reşedinţa sau locuinţa declarantului, să	Procedura de declarare a apelului este similară în privinţa elementelor pe care trebuie să le cuprindă cererea de apel, singura menţiune suplimentară este cea referitoare la denumirea instanţei care a pronunţat hotărârea atacată. Pentru persoanele care nu pot semna s-a abrogat posibilitatea atestării declaraţiei de apel de către primarul sau secretarul consiliului local, ori de un funcţionar desemnat de aceştia din localitatea de domiciliu. Posibilitatea confirmării în instanţă a cererii de apel nesemnate sau neatestate este limitată la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită, spre deosebire de dispoziţiile

sau încheierii atacate; b) denumirea instanţei care a pronunţat hotărârea atacată; c) numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea şi domiciliul, reşedinţa sau locuinţa, precum şi semnătura persoanei care declară apelul. (2) Pentru persoana care nu poate să semneze, cererea va fi atestată de un grefier de la instanţa a cărei hotărâre se atacă sau de avocat. (3) Cererea de apel nesemnată ori neatestată poate fi confirmată în instanţă de parte ori de reprezentantul ei la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită. (4) Apelul se motivează în scris, arătându-se motivele de fapt şi de drept pe care se întemeiază.	indice hotărârea apelată şi numărul dosarului în care a fost pronunţată şi să fie semnată de persoana care face apel. Pentru persoana care nu poate să semneze, cererea va fi atestată de un grefier de la instanţa a cărei hotărâre se atacă sau de apărător. Cererea poate fi atestată şi de primarul sau secretarul consiliului local, ori de funcţionarul desemnat de aceştia, din localitatea unde domiciliază. Cererea de apel nesemnată ori neatestată poate fi confirmată în instanţă de parte ori de reprezentantul ei. Procurorul şi oricare dintre părţile prezente la pronunţarea hotărârii pot declara apel oral în şedinţa în care s-a pronunţat hotărârea. Instanţa ia act şi consemnează aceasta într-un proces-verbal. ART. 374 **Motivarea apelului** Motivele de apel se formulează în scris, prin cererea de apel sau printr-un memoriu separat, care trebuie să fie depus la instanţa de apel cel mai târziu până în ziua judecăţii. Motivele de apel se pot formula şi oral în ziua judecăţii.	anterioare care nu prevedeau un asemenea termen. Se instituie cu caracter obligatoriu declararea în scris şi motivarea scrisă a apelului, astfel calea de atac nu mai poate fi declarată şi motivată oral.

ART. 413 **Instanţa la care se depune apelul** (1) Cererea de apel întocmită în condiţiile prevăzute la art. 412 se depune la instanţa a cărei hotărâre se atacă. (2) Persoana care se află în stare de deţinere poate depune cererea de apel şi la administraţia locului de deţinere. (3) Cererea de apel înregistrată sau atestată în condiţiile alin. (2) ori procesul-verbal întocmit de administraţia locului de deţinere se înaintează de îndată instanţei a cărei hotărâre este atacată.	ART. 367 **Instanţa la care se depune apelul** Cererea de apel se depune la instanţa a cărei hotărâre se atacă. Persoana care se află în stare de deţinere poate depune cererea de apel şi la administraţia locului de deţinere. Dacă apelul este declarat oral, aceasta se constată într-un proces-verbal. Cererea de apel înregistrată sau atestată în condiţiile art. 187 ori procesul-verbal întocmit de administraţia locului de deţinere se înaintează de îndată instanţei prevăzute în alin. 1.	Procedura de depunere a căii de atac este similară celei anterioare, apelul urmând a se depune la instanţa a cărei hotărâre se atacă. Pentru persoanele aflate în stare de deţinere se menţine posibilitatea depunerii cererii şi la administraţia locului de deţinere.
ART. 414 **Renunţarea la apel** (1) După pronunţarea hotărârii şi până la expirarea termenului de declarare a apelului, părţile şi persoana vătămată pot renunţa în mod expres la această cale de atac. (2) Asupra renunţării, cu excepţia apelului care priveşte latura civilă a cauzei, se poate reveni înăuntrul termenului pentru declararea apelului.	ART. 368 **Renunţarea la apel** După pronunţarea hotărârii şi până la expirarea termenului de declarare a apelului, părţile pot renunţa în mod expres la această cale de atac. Asupra renunţării, cu excepţia apelului care priveşte latura civilă a cauzei, se poate reveni înăuntrul termenului pentru declararea apelului. Renunţarea sau revenirea asupra renunţării poate să fie făcută personal de parte sau	Renunţarea la apel nu a fost modificată prin Noul Cod de procedură penală.

(3) Renunţarea sau revenirea asupra renunţării poate să fie făcută personal sau prin mandatar special.	prin mandatar special.	
ART. 415 **Retragerea apelului** (1) Până la închiderea dezbaterilor la instanţa de apel, persoana vătămată şi oricare dintre părţi îşi pot retrage apelul declarat. Retragerea trebuie să fie făcută personal de parte sau prin mandatar special, iar dacă partea se află în stare de deţinere, printr-o declaraţie atestată sau consemnată într-un proces-verbal de către administraţia locului de deţinere. Declaraţia de retragere se poate face fie la instanţa a cărei hotărâre a fost atacată, fie la instanţa de apel. (2) Reprezentanţii legali pot retrage apelul, cu respectarea, în ceea ce priveşte latura civilă, a condiţiilor prevăzute de legea civilă. Inculpatul minor nu poate retrage apelul declarat personal sau de reprezentantul său legal. (3) Apelul declarat de procuror poate fi retras de	ART. 369 **Retragerea apelului** Până la închiderea dezbaterilor la instanţa de apel, oricare dintre părţi îşi poate retrage apelul declarat. Retragerea trebuie să fie făcută personal de parte sau prin mandatar special, iar dacă partea se află în stare de deţinere, printr-o declaraţie atestată sau consemnată într-un proces-verbal de către conducerea locului de deţinere. Declaraţia de retragere se poate face fie la instanţa a cărei hotărâre a fost atacată, fie la instanţa de apel. Reprezentanţii legali pot retrage apelul cu respectarea, în ceea ce priveşte latura civilă, a condiţiilor prevăzute de legea civilă. Inculpatul minor nu poate retrage apelul declarat personal sau de reprezentantul său legal. Apelul declarat de procuror poate fi retras de procurorul ierarhic superior. Apelul declarat de procuror şi retras poate fi însuşit de partea în favoarea căreia a fost declarat.	Instituţia retragerii apelului nu a suferit modificări prin noua reglementare.

procurorul ierarhic superior. (4) Apelul declarat de procuror şi retras poate fi însuşit de partea în favoarea căreia a fost declarat.		
ART. 416 **Efectul suspensiv al apelului** Apelul declarat în termen este suspensiv de executare, atât în ceea ce priveşte latura penală, cât şi în ceea ce priveşte latura civilă, în afară de cazul când legea dispune altfel.	ART. 370 **Efectul suspensiv al apelului** Apelul declarat în termen este suspensiv de executare, atât în ce priveşte latura penală, cât şi latura civilă, afară de cazul când legea dispune altfel.	Noul Cod de procedură penală menţine în acelaşi conţinut dispoziţiile anterioare privind efectul suspensiv al apelului.
ART. 417 **Efectul devolutiv al apelului şi limitele sale** (1) Instanţa judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat şi la persoana la care se referă declaraţia de apel şi numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces. (2) În cadrul limitelor prevăzute la alin. (1), instanţa este obligată ca, în afară de temeiurile invocate şi cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt şi de drept.	ART. 371 **Efectul devolutiv al apelului şi limitele sale** Instanţa judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat şi la persoana la care se referă declaraţia de apel şi numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces. În cadrul limitelor arătate în alineatul precedent, instanţa este obligată ca, în afară de temeiurile invocate şi cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt şi de drept.	Noul Cod de procedură penală preia din Codul anterior şi reglementarea referitoare la efectul devolutiv al apelului, inclusiv limitările existente în privinţa acestuia.

ART. 418 **Neagravarea situaţiei în propriul apel** (1) Instanţa de apel, soluţionând cauza, nu poate crea o situaţie mai grea pentru cel care a declarat apel. (2) De asemenea, în apelul declarat de procuror în favoarea unei părţi, instanţa de apel nu poate agrava situaţia acesteia.	ART. 372 **Neagravarea situaţiei în propriul apel** Instanţa de apel, soluţionând cauza, nu poate crea o situaţie mai grea pentru cel care a declarat apel. De asemenea, în apelul declarat de procuror în favoarea unei părţi, instanţa de apel nu poate agrava situaţia acesteia.	Efectul neagravării situaţiei unei părţi în propriul apel se menţine cu acelaşi conţinut prin noua reglementare.
ART. 419 **Efectul extensiv al apelului** Instanţa de apel examinează cauza prin extindere şi cu privire la părţile care nu au declarat apel sau la care acesta nu se referă, putând hotărî şi în privinţa lor, fără să poată crea acestor părţi o situaţie mai grea.	ART. 373 **Efectul extensiv** Instanţa de apel examinează cauza prin extindere şi cu privire la părţile care nu au declarat apel sau la care acesta nu se referă, putând hotărî şi în privinţa lor, fără să poată crea acestor părţi o situaţie mai grea.	Efectul extensiv al apelului are conţinut identic în noua reglementare.
ART. 420 **Judecarea apelului** (1) Judecarea apelului se face cu citarea părţilor şi a persoanei vătămate. (2) Judecarea apelului nu poate avea loc decât în prezenţa inculpatului, când acesta se află în stare de deţinere. (3) Participarea procurorului la judecarea	ART. 375 **Fixarea termenului de judecată şi prezenţa părţilor** Preşedintele instanţei de apel, primind dosarul, fixează termen pentru judecarea apelului. Judecarea apelului se face cu citarea părţilor. Judecarea apelului nu poate avea loc decât în prezenţa inculpatului, când acesta se află în stare de deţinere.	Procedura judecării apelului este similară celei anterioare fiind structurată în cuprinsul unui singur articol din Noul Cod de procedură penală, respectiv art.420. Astfel, dispoziţiile privind fixarea termenului de judecată, prezenţa procurorului, ordinea în care se dă cuvântul şi judecarea apelului din cuprinsul art.375-378 din Codul anterior sunt reunite într-o normă unică. Prevederile privind citarea părţilor şi a persoanei vătămate, prezenţa acestora şi a procurorului, readministrarea probelor, administrarea unora noi şi ordinea în care se dă cuvântul în susţinerea căii de atac sunt identice cu cele din reglementarea anterioară. Modificări se constată în privinţa ascultării inculpatului, noile dispoziţii legale statuând obligativitatea audierii acestuia în măsura în care aceasta este posibilă. Art.378 alin.1^1 din Codul anterior impunea ascultarea inculpatului în situaţia în care nu a fost audiat de către instanţa de fond, precum şi dacă în privinţa sa nu s-a pronunţat o soluţie de condamnare.

apelului este obligatorie. (4) Instanţa de apel procedează la ascultarea inculpatului, când aceasta este posibilă, potrivit regulilor de la judecata în fond. (5) Instanţa de apel poate readministra probele administrate la prima instanţă şi poate administra probe noi, în condiţiile art. 100. (6) Când apelul este în stare de judecată, preşedintele completului dă cuvântul apelantului, apoi intimatului şi pe urmă procurorului. Dacă între apelurile declarate se află şi apelul procurorului, primul cuvânt îl are acesta. (7) Procurorul şi părţile au dreptul la replică cu privire la chestiunile noi ivite cu ocazia dezbaterilor. Inculpatului i se acordă ultimul cuvânt. (8) Instanţa verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor şi a materialului din dosarul cauzei, precum şi a oricăror probe administrate în faţa instanţei de apel. (9) În vederea soluţionării apelului, instanţa, motivat,	ART. 376 **Prezenţa procurorului** Participarea procurorului la judecarea apelului este obligatorie, oricare ar fi obiectul cauzei. ART. 377 **Ordinea în care se dă cuvântul** Dacă la termenul fixat apelul este în stare de judecată, preşedintele completului dă cuvântul apelantului, apoi intimatului şi în urmă procurorului. Dacă între apelurile declarate se află şi apelul procurorului, primul cuvânt îl are acesta. În cazul în care procurorul sau părţile invocă necesitatea administrării de noi probe, trebuie să indice probele şi mijloacele de probă cu ajutorul cărora pot fi obţinute. Dispoziţiile art. 67 se aplică în mod corespunzător. Procurorul şi părţile au dreptul la replică cu privire la chestiunile noi ivite cu ocazia dezbaterilor. Inculpatul are cel din urmă cuvântul. ART. 378 **Judecarea apelului** (1) Instanţa verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor şi a materialului din dosarul cauzei, precum şi a oricăror probe noi,	Dispoziţiile cu caracter de noutate vizează apelurile declarate împotriva încheierilor care pot fi atacate separat de hotărârea prin care se soluţionează fondul cauzei. Pentru acestea se instituie o nouă procedură de judecată care se va desfăşura în camera de consiliu, fără prezenţa părţilor, pentru acestea legea prevăzând posibilitatea de a depune concluzii scrise. Noile dispoziţii legale reglementează şi posibilitatea derogării de la această procedură, caz în care judecata se va desfăşura în şedinţă publică. Primul tip de derogare este cel prevăzut expres de lege, astfel cum rezultă din sintagma „dacă legea dispune altfel”, iar cel de-al doilea tip este de natură judiciară fiind lăsat la aprecierea instanţei.

poate da o nouă apreciere probelor. (10) Instanţa se pronunţă asupra tuturor motivelor de apel invocate. (11) La judecarea apelului se aplică regulile de la judecata în fond, în măsura în care în prezentul titlu nu există dispoziţii contrare. (12) Apelul împotriva încheierilor care, potrivit legii, pot fi atacate separat se judecă în camera de consiliu fără prezenţa părţilor, care pot depune concluzii scrise, cu excepţia cazurilor în care legea dispune altfel ori a celor în care instanţa apreciază că este necesară judecata în şedinţă publică.	administrate în faţa instanţei de apel. (1^1) Cu ocazia judecării apelului, instanţa este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent, potrivit dispoziţiilor cuprinse în Partea specială, titlul II, capitolul II, atunci când acesta nu a fost ascultat la instanţa de fond, precum şi atunci când instanţa de fond nu a pronunţat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare. (2) În vederea soluţionării apelului, instanţa poate da o nouă apreciere probelor administrate în faţa primei instanţe. (3) Instanţa este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor de apel invocate.	
ART. 421 **Soluţiile la judecata în apel** Instanţa, judecând apelul, pronunţă una dintre următoarele soluţii: 1. respinge apelul, menţinând hotărârea atacată: a) dacă apelul este tardiv sau inadmisibil; b) dacă apelul este nefondat;	ART. 379 **Soluţiile la judecata în apel** Instanţa, judecând apelul, pronunţă una dintre următoarele soluţii: 1. respinge apelul, menţinând hotărârea atacată: a) dacă apelul este tardiv sau inadmisibil; b) dacă apelul este nefondat; 2. admite apelul şi: a) desfiinţează sentinţa primei instanţe, pronunţând o nouă	Soluţiile care pot fi pronunţate în urma judecării apelului sunt identice cu anterioare. Se constată o singură modificare referitoare la unul dintre cazurile care determină admiterea apelului şi desfiinţarea sentinţei primei instanţe, respectiv cel vizând judecata care a avut loc în lipsa unei părţi nelegal citate, sau care legal citată a fost în imposibilitate de a se prezenta şi de a înştiinţa instanţa despre această imposibilitate. Nelegalitatea mai sus menţionată va putea fi invocată doar de partea ale cărei drepturi au fost lezate, opiniile jurisprudenţiale majoritare fiind şi anterior în acest sens. În materie se vor avea în vedere şi normele tranzitorii din cuprinsul art. 14 din Legea nr.255/2013.

2. admite apelul şi: a) desfiinţează sentinţa primei instanţe şi pronunţă o nouă hotărâre procedând potrivit regulilor referitoare la soluţionarea acţiunii penale şi a acţiunii civile la judecata în fond; b) desfiinţează sentinţa primei instanţe şi dispune rejudecarea de către instanţa a cărei hotărâre a fost desfiinţată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanţă a avut loc în lipsa unei părţi nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta şi de a înştiinţa instanţa despre această imposibilitate, invocată de acea parte. Rejudecarea de către instanţa a cărei hotărâre a fost desfiinţată se dispune şi atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepţia cazului de necompetenţă, când se dispune rejudecarea de către instanţa competentă. **ART. 14 din Legea nr.255/2013** (1) Rejudecarea cauzei de către instanţa a cărei hotărâre a fost desfiinţată	hotărâre şi procedează potrivit art. 345 şi urm. privind judecata în fond; b) desfiinţează sentinţa primei instanţe şi dispune rejudecarea de către instanţa a cărei hotărâre a fost desfiinţată, pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanţă a avut loc în lipsa unei părţi nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta şi de a înştiinţa instanţa despre această imposibilitate. Rejudecarea de către instanţa a cărei hotărâre a fost desfiinţată se dispune şi atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate prevăzute în art. 197 alin. 2, cu excepţia cazului de necompetenţă, când se dispune rejudecarea de către instanţa competentă.	

ori de către instanţa competentă, dispusă după intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, se desfăşoară conform legii noi. (2) În cauzele în care rejudecarea s-a dispus anterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală, dispoziţiile art. 5 - 10 se aplică în mod corespunzător.		
ART. 422 **Chestiunile complementare** Instanţa, deliberând asupra apelului, face, atunci când este cazul, aplicarea dispoziţiilor privitoare la reluarea dezbaterilor şi a celor privind rezolvarea acţiunii civile, măsurile asigurătorii, cheltuielile judiciare şi orice alte aspecte de care depinde soluţionarea completă a apelului. De asemenea, instanţa de apel verifică dacă s-a făcut o justă aplicare de către prima instanţă a dispoziţiilor privitoare la deducerea duratei reţinerii, arestării preventive, arestului la domiciliu sau internării	ART. 381 **Chestiuni complementare** Instanţa, deliberând asupra apelului, face, când este cazul, aplicaţia dispoziţiilor privitoare la reluarea dezbaterilor şi a celor privitoare la repararea pagubei, la măsurile asigurătorii, la cheltuielile judiciare şi la orice alte probleme de care depinde soluţionarea completă a apelului. De asemenea, instanţa de apel verifică dacă s-a făcut o justă aplicare de către prima instanţă a dispoziţiilor privitoare la computarea reţinerii şi arestării şi adaugă, dacă este cazul, timpul de arestare scurs după pronunţarea hotărârii atacate cu apel. Instanţa deliberează şi hotărăşte asupra oricărei alte probleme de care depinde	Nu se constată modificări privind cuprinsul dispoziţiei legale.

medicale şi adaugă, dacă este cazul, timpul de arestare scurs după pronunţarea hotărârii atacate cu apel.	soluţionarea completă a apelului.	
ART. 423 **Desfiinţarea hotărârii** (1) În caz de admitere a apelului, hotărârea atacată se desfiinţează, în limitele dispoziţiilor privind efectul devolutiv şi extensiv al apelului. (2) Hotărârea poate fi desfiinţată numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ceea ce priveşte latura penală sau civilă, dacă aceasta nu împiedică justa soluţionare a cauzei. (3) În caz de desfiinţare a hotărârii, instanţa de apel poate menţine măsura arestării preventive.	ART. 382 **Desfiinţarea hotărârii** În caz de admitere a apelului, hotărârea atacată se desfiinţează în întregime, dar în limitele prevăzute în art. 371 şi 373. Hotărârea poate fi desfiinţată numai cu privire la unele fapte sau persoane, ori numai în ce priveşte latura penală sau civilă, dacă aceasta nu împiedică justa soluţionare a cauzei. Când prima instanţă a dispus arestarea inculpatului, instanţa de apel poate menţine măsura arestării în caz de desfiinţare a hotărârii.	Soluţia de admitere a apelului este prezentată similar în ambele reglementări, astfel hotărârea se desfiinţează în limitele stabilite de efectul devolutiv şi extensiv al apelului şi în privinţa faptelor şi persoanelor vizate de calea de atac. De asemenea, desfiinţarea dispusă poate viza ambele laturi ale procesului penal sau doar una dintre acestea.
ART. 424 **Conţinutul deciziei instanţei de apel şi comunicarea acesteia** (1) Decizia instanţei de apel trebuie să cuprindă în partea introductivă menţiunile prevăzute la art. 402, iar în expunere temeiurile de fapt şi de	ART. 383 **Conţinutul deciziei** (1) Decizia instanţei de apel trebuie să cuprindă în partea introductivă menţiunile prevăzute în art. 355, iar în expunere, temeiurile de fapt şi de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum şi temeiurile	Conţinutul deciziei nu a suferit modificări de esenţă prin noile dispoziţii legale. În cazul soluţiei de rejudecare, se remarcă, menţinerea obligativităţii indicării ultimului act procedural valabil întocmit de instanţa a cărei hotărâre se desfiinţează. În lipsa acestei menţiuni legea instituie prezumţia că toate actele procedurale întocmite de instanţa a cărei hotărâre a fost desfiinţată sunt nule de drept. Având în vedere modificările aduse prin Noul Cod de procedură penală referitor la comunicarea hotărârilor, deciziile instanţelor de apel se vor comunica procurorului, părţilor, persoanei vătămate şi administraţiei locului de deţinere.

drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum şi temeiurile care au dus la adoptarea oricăreia dintre soluţiile prevăzute la art. 421. Dispozitivul cuprinde soluţia dată de instanţa de apel, data pronunţării deciziei şi menţiunea că pronunţarea s-a făcut în şedinţă publică. (2) Instanţa de apel se pronunţă asupra măsurilor preventive potrivit dispoziţiilor referitoare la conţinutul sentinţei. (3) În cazul în care inculpatul se află în stare de arest preventiv sau de arest la domiciliu, în expunere şi dispozitiv se arată timpul care se deduce din pedeapsă. (4) Când s-a dispus rejudecarea, decizia trebuie să indice care este ultimul act procedural rămas valabil de la care procesul penal trebuie să îşi reia cursul, în caz contrar toate actele procedurale fiind desfiinţate de drept. (5) Decizia instanţei de apel se comunică procurorului, părţilor, persoanei vătămate şi	care au dus la adoptarea oricăreia dintre soluţiile prevăzute în art. 379 pct. 2. Dispozitivul trebuie să cuprindă soluţia dată de instanţa de apel, data pronunţării deciziei şi menţiunea că pronunţarea s-a făcut în şedinţă publică. *(*1^1) Dispoziţiile art. 350 se aplică în mod corespunzător. (2) În cazul când inculpatul s-a aflat în stare de deţinere, în expunere şi dispozitiv trebuie să se arate timpul care se deduce din pedeapsă. (3) Când s-a dispus rejudecarea, decizia trebuie să indice care este ultimul act procedural rămas valabil de la care procesul penal trebuie să-şi reia cursul.	

administraţiei locului de deţinere.		
ART. 425 **Limitele rejudecării** (1) Instanţa de rejudecare trebuie să se conformeze hotărârii instanţei de apel, în măsura în care situaţia de fapt rămâne cea avută în vedere la soluţionarea apelului. (2) Dacă hotărârea a fost desfiinţată în apelul procurorului, declarat în defavoarea inculpatului sau în apelul persoanei vătămate, instanţa care rejudecă poate agrava soluţia dată de prima instanţă. (3) Când hotărârea este desfiinţată numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ceea ce priveşte latura penală sau civilă, instanţa de rejudecare se pronunţă în limitele în care hotărârea a fost desfiinţată.	ART. 385 **Limitele rejudecării** Instanţa de rejudecare trebuie să se conformeze hotărârii instanţei de apel, în măsura în care situaţia de fapt rămâne cea avută în vedere la soluţionarea apelului. Dacă hotărârea a fost desfiinţată în apelul procurorului, declarat în defavoarea inculpatului sau în apelul părţii vătămate, instanţa care rejudecă poate pronunţa şi o pedeapsă mai grea decât cea arătată în art. 372 alin. 2 şi art. 373. Când hotărârea este desfiinţată numai cu privire la unele fapte sau persoane, ori numai în ce priveşte latura penală sau civilă, instanţa de rejudecare se pronunţă în limitele în care hotărârea a fost desfiinţată.	Limitele rejudecării sunt aceleaşi ca în reglementarea anterioară. Astfel, instanţa de fond va avea şi potrivit noii proceduri obligaţia de a se conforma dispoziţiilor cuprinse în decizia de rejudecare. Se menţine posibilitatea agravării situaţiei inculpatului în cazul în care rejudecarea are loc ca urmare a admiterii apelului declarat de procuror în defavoarea acestuia sau de persoana vătămată. Se păstrează în integralitate dispoziţiile privind limitele rejudecării.
CAPITOLUL III^1 **Contestaţia** ART. 425^1 **Declararea şi soluţionarea contestaţiei** (1) Calea de atac a		Contestația reprezintă o altă cale ordinară de atac alături de apel. Textul de lege care constituie cadrul normativ general în această materie a fost adoptat prin O.U.G. nr 3/2014, ulterior intrării în vigoare a Noului Cod de procedură penală. Dispoziția legală devine incidentă în cazul în care nu există norme derogatorii care să prevadă o altă procedură. Legea prevede expres care sunt situațiile în care poate fi exercitată această cale de atac. Astfel, contestaţia poate fi formulată împotriva următoarelor hotărâri:

contestaţiei se poate exercita numai atunci când legea o prevede expres, prevederile prezentului articol fiind aplicabile când legea nu prevede altfel. (2) Pot face contestaţie procurorul şi subiecţii procesuali la care hotărârea atacată se referă, precum şi persoanele ale căror interese legitime au fost vătămate prin aceasta, în termen de 3 zile, care curge de la pronunţare pentru procuror şi de la comunicare pentru celelalte persoane, dispoziţiile art. 411 alin. (1) aplicându-se în mod corespunzător. (3) Contestaţia se depune la judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, la instanţa care a pronunţat hotărârea care se atacă şi se motivează până la termenul stabilit pentru soluţionare, dispoziţiile art. 415 aplicându-se în mod corespunzător. (4) La soluţionarea contestaţiei, dispoziţiile art. 416 şi art. 418 se aplică în mod corespunzător; în cadrul acestor limite, la soluţionarea contestaţiei		-încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța dispun luarea măsurii internării nevoluntare în vederea efectuării expertizei medico- legale psihiatrice, precum și prelungirea acestei măsuri - art.184 alin.14-19, 21, 25 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care în cursul urmăririi penale, judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive - art.204 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care, în procedura camerei preliminare, judecătorul de cameră preliminară dispune asupra măsurilor preventive - 205 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care, în cursul judecății, instanța dispune, în primă instanță, asupra măsurilor preventive - art.206 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care se dispune luarea sau ridicarea măsurii obligării provizorii la tratament medical a suspectului sau inculpatului - art.246 alin.7, 9 și 11 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care se dispune luarea măsurii internării medicale provizorii a suspectului sau inculpatului - art.248 alin.8 și 13 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăţi soluționează propunerea procurorului de valorificare a bunurilor mobile sechestrate în cursul urmăririi penale - art.252^2 alin. 4-7 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care judecătorul de cameră preliminară, în procedura plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, pronunţă soluţia prevăzută de art.341 alin.7 pct.2 lit.c - art.341 alin.9-11 din Noul Cod de procedură penală -încheierea judecătorului de cameră preliminară, în condițiile art.347 din Noul Cod de procedură penală -încheierea dată în primă instanță prin care s-a dispus suspendarea cauzei - art.367 alin.4 și 5 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care s-a dispus suspendarea judecății în caz de extrădare activă - art.368 alin.1, 3 și 4 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care s-a dispus suspendarea hotărârii supuse revizuirii, odată cu admiterea în principiu a cererii de revizuire sau ulterior acesteia - art.460 alin.2 din Noul Cod de procedură penală - încheierea prin care se dispun sau se revocă măsuri preventive față de persoana juridică art.493 alin.7 și 8 din Noul Cod de procedură penală -sentința prin care instanța rezolvă cererea de reabilitare - art.535 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra cererii procurorului de luare a măsurii de siguranță a confiscării speciale sau a desființării unui înscris, în cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărire penală - art.549^1 alin4 și 5 din Noul Cod de procedură penală -hotărârea prin care judecătoria soluționează cererea sau propunerea de liberare condiționată -

împotriva încheierii privind o măsură preventivă se poate dispune o măsură mai puţin gravă decât cea solicitată sau decât cea dispusă prin încheierea contestată ori se pot modifica obligaţiile din conţinutul măsurii contestate. (5) Contestaţia se soluţionează de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, respectiv de către judecătorul de cameră preliminară de la instanţa superioară celei sesizate sau, după caz, de către instanţa superioară celei sesizate, respectiv de completul competent al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, în şedinţă publică, cu participarea procurorului. (6) La soluţionarea contestaţiei se citează persoana care a făcut contestaţia, precum şi subiecţii procesuali la care hotărârea atacată se referă, dispoziţiile art. 90 şi art. 91 aplicându-se în mod corespunzător. (7) Contestaţia se soluţionează prin decizie, care nu este supusă niciunei		art.587 alin.3 din Noul Cod de procedură penală -hotărârea prin care instanța se pronunță asupra cererii de amânare a executării pedepsei - art.589 alin.7 din Noul Cod de procedură penală -hotărârea prin care instanța se pronunță asupra cererii de întrerupere a executării pedepsei - art.592 alin.3 și art.593 alin.3 din Noul Cod de procedură penală -încheierea prin care judecătorul se pronunță cu privire la aplicarea amnistiei și grațierii, atunci când intervin după rămânerea definitivă a hotărârii - art.596 alin3 din Noul Cod de procedură penală -hotărârilor pronunțate în primă instanță în materia executării - art.597 alin.7 și 8 din Noul Cod de procedură penală Titularii acestei căi de atac sunt procurorul și ceilalți subiecți procesuali la care se referă hotărârea atacată, precum și persoanele ale căror interese legitime au fost vătămate prin hotărâre. Termenul de exercitare a contestației este de 3 zile dacă legea nu prevede altfel și curge de la pronunțare pentru procuror și de la comunicare pentru celelalte persoane. Sunt incidente dispozițiile privind repunerea în termenul de contestație astfel cum sunt reglementate de art.411. Contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau judecătorul care a pronunțat soluția contestată și trebuie motivată până la termenul stabilit pentru soluționarea acesteia. Legea prevede posibilitatea retragerii contestației cu respectarea dispozițiilor art.415 din Codul de procedură penală. Contestația va suspenda executarea hotărârii atacate și nu poate agrava situația juridică a contestatorului, dispozițiile art.416 și 418 aplicându-se corespunzător. Astfel, legea prevede posibilitatea instituirii unei măsuri preventive mai puțin grave decât cea solicitată sau dispusă și posibilitatea modificării obligațiilor din conținutul măsurii cotestate. Competența de soluționare a contestației revine judecătorului de drepturi și libertăți, respectiv judecătorului de cameră preliminară de la instanța superioară celei sesizate sau, după caz, instanței superioare celei sesizate. Ședința de judecată este publică și se va desfășura cu participarea obligatorie a procurorului. Persoana care a făcut contestația și subiecții procesuali la care se referă hotărârea contestată se citează. De asemenea, dispozițiile privind asigurarea asistenței juridice obligatorii se aplică în mod corespunzător. Contestația se va soluționa prin decizie, aceasta fiind definitivă. Soluțiile care pot fi pronunțate sunt următoarele: -respingerea contestației în cazul în care aceasta este tardivă, inadmisibilă sau nefondată -admiterea contestației și, după caz: - desființarea hotărârii atacate și soluționarea cauzei sau

căi de atac, putându-se pronunţa una dintre următoarele soluţii: 1. respingerea contestaţiei, cu menţinerea hotărârii atacate: a) când contestaţia este tardivă sau inadmisibilă; b) când contestaţia este nefondată; 2. admiterea contestaţiei şi: a) desfiinţarea hotărârii atacate şi soluţionarea cauzei; b) desfiinţarea hotărârii atacate şi dispunerea rejudecării cauzei de către judecătorul sau completul care a pronunţat-o, atunci când se constată că nu au fost respectate dispoziţiile privind citarea.		-desființarea hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către judecătorul sau instanța care a pronunțat-o, când se constată nerespectarea dispozițiilor privind citarea.
CAPITOLUL V **Căile extraordinare de atac** SECŢIUNEA 1 **Contestaţia în anulare** ART. 426 **Cazurile de contestaţie în anulare** Împotriva hotărârilor penale definitive se poate	CAPITOLUL IV **Căile extraordinare de atac** SECŢIUNEA I **Contestaţia în anulare** ART. 386 **Cazurile de contestaţie în anulare** Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face	O modificare substanţială intervenită în privinţa acestei căi extraordinare de atac vizează cazurile în care poate fi exercitată. Astfel, cazurile de contestaţie în anulare prevăzute de Codul de procedură penală anterior s-au păstrat, dar au fost reformulate, fiind introduse şi o serie de cazuri noi care constituiau anterior motive de recurs. Primul caz de contestaţie în anulare din noua reglementare reuneşte primele două cazuri prevăzute de art.386 alin.1 lit.a şi b din Codul de procedură penală anterior, cu singura diferenţă că vizează judecata în apel şi nu în recurs, ca urmare a abrogării dispoziţiilor privind această din urmă cale de atac. Astfel, dat fiind scopul urmărit de legiuitor de oferire a tuturor garanţiilor pentru a se asigura prezenţa unei părţi la proces, atât nelegala citare, cât şi imposibilitatea de prezentare a unei părţi legal citate, dar care nu poate înştiinţa instanţa despre acest fapt constituie cazuri de contestaţie în anulare şi în Noul Cod, fiind prevăzute în cuprinsul unei singure dispoziţii legale. Acest caz de contestaţie în anulare va genera probleme de aplicare

face contestaţie în anulare în următoarele cazuri: a) când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părţi sau când, deşi legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta şi de a înştiinţa instanţa despre această imposibilitate; b) când inculpatul a fost condamnat, deşi existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal; c) când hotărârea a fost pronunţată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterea pe fond a procesului; d) când instanţa nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate; e) când judecata a avut loc fără participarea procurorului sau a inculpatului, când aceasta era obligatorie, potrivit legii; f) când judecata a avut loc în lipsa avocatului, când asistenţa juridică a inculpatului era obligatorie, potrivit legii; g) când şedinţa de judecată nu a fost publică,	contestaţie în anulare în următoarele cazuri: a) când procedura de citare a părţii pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanţa de recurs nu a fost îndeplinită conform legii; b) când partea dovedeşte că la termenul la care s-a judecat cauza de către instanţa de recurs a fost în imposibilitate de a se prezenta şi de a încunoştinţa instanţa despre această împiedicare; c) când instanţa de recurs nu s-a pronunţat asupra unei cauze de încetare a procesului penal dintre cele prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f) - i^1), cu privire la care existau probe în dosar; d) când împotriva unei persoane s-au pronunţat două hotărâri definitive pentru aceeaşi faptă; e) când, la judecarea recursului sau la rejudecarea cauzei de către instanţa de recurs, inculpatul prezent nu a fost ascultat, iar ascultarea acestuia este obligatorie potrivit art. 385^14 alin. 1^1 ori art. 385^16 alin. 1.	întrucât se constată o suprapunere între acesta şi cazul de redeschidere a procesului penal în cazul judecăţii în lipsa persoanei condamnate, urmând ca instanţele să procedeze, după caz, la o calificare a căii de atac exercitate astfel încât procedura aleasă să-i fie favorabilă condamnatului. Cel de-al doilea caz de contestaţie în anulare este asemănător celui prevăzut de Codul anterior în cuprinsul art.386 alin.1 lit.c, cu diferenţa că nu sancţionează omisiunea instanţei de control judiciar de a se pronunţa asupra unei cauze de încetare a procesului penal, ci nelegala condamnare a inculpatului, indiferent de stadiul procesului (fond sau apel), fără observarea incidenţei unei astfel de cauze. Cazurile de contestaţie în anulare prevăzute de Noul Cod de procedură penală în cuprinsul art.426 alin.1 literele c-g constituiau anterior motive de recurs fundamentate pe existenţa unor nulităţi absolute. Astfel, pronunţarea hotărârii de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterea pe fond a cauzei se regăseşte în cuprinsul art.385^{9} alin.1 pct.3 teza a 2-a din Codul de procedură penală anterior; nelegala compunere a completului ori existenţa unui caz de incompatibilitate în art.385^{9} alin.1 pct.3 teza 1 şi 3; lipsa procurorului sau a inculpatului de la judecată atunci când aceasta era obligatorie potrivit legii în art.385^{9} alin.1 pct.5; lipsa avocatului când asistenţa juridică era obligatorie în art.385^{9} alin.1 pct.6, iar nerespectarea publicităţii şedinţei de judecată în art.385^{9} alin.1 pct 4 din acelaşi cod. Cazul de contestaţie în anulare prevăzut de art.426 alin.1 lit.h din Noul Cod de procedură penală, constând în omisiunea audierii inculpatului, dacă audierea era legal posibilă, este asemănător celui prevăzut de art.386 alin.1 lit.e din Codul anterior, cu menţiunea că această nelegalitate poate viza atât judecata în fond cât şi cea din apel, spre deosebire de reglementarea anterioară care face referire expresă la calea de atac a recursului. Cazul de contestaţie în anulare prevăzut de art.426 alin.1 lit.i din Noul Cod de procedură penală preia integral dispoziţiile art.386 alin.1 lit.d din Codul anterior. Concluzionând se constată că, abrogarea dispoziţiilor care reglementau calea ordinară de atac a recursului a generat extindera sferei de aplicare a contestaţiei în anulare, prin includerea unora dintre nelegalităţile sancţionate anterior cu nulitate absolută în sfera de incidenţă a acestei căi extraordinare de atac.

în afară de cazurile când legea prevede altfel; h) când instanţa nu a procedat la audierea inculpatului prezent, dacă audierea era legal posibilă; i) când împotriva unei persoane s-au pronunţat două hotărâri definitive pentru aceeaşi faptă.		
ART. 427 **Cererea de contestaţie în anulare** (1) Contestaţia în anulare poate fi făcută de oricare dintre părţi, de persoana vătămată sau de către procuror. (2) În cererea de contestaţie în anulare contestatorul trebuie să arate cazurile de contestaţie pe care le invocă, precum şi motivele aduse în sprijinul acestora.	ART. 387 **Cererea de contestaţie** Contestaţia în anulare poate fi făcută de oricare dintre părţi, iar contestaţia pentru motivele prevăzute în art. 386 lit. c) şi d), şi de procuror. În cererea de contestaţie în anulare pentru motivele prevăzute în art. 386 lit. a) - c) şi e) trebuie să se arate toate cazurile de contestaţie pe care le poate invoca contestatorul şi toate motivele aduse în sprijinul acestora.	Cererea de contestaţie în anulare este reglementată fără diferenţe semnificative faţă de dispoziţiile anterioare. Legea nouă dă posibilitatea părţilor, persoanei vătămate şi procurorului de a exercita această cale extraordinară de atac pentru oricare dintre cazurile prevăzute de lege. Prin urmare, dispare limitarea existentă în Codul de procedură penală anterior referitor la posibilitatea procurorului de a exercita această cale de atac doar în anumite cazuri expres prevăzute. Indicarea cazului de contestaţie şi motivarea acestuia este obligatorie fără excepţie.
ART. 428 **Termenul de introducere a contestaţiei în anulare** (1) Contestaţia în anulare pentru motivele prevăzute la art. 426 poate fi introdusă în 10 zile de la data când persoana împotriva căreia se face	ART. 388 **Termenul de introducere** Contestaţia în anulare pentru motivele arătate în art. 386 lit. a) - c) şi e) poate fi introdusă de către persoana împotriva căreia se face executarea, cel mai târziu în 10 zile de la începerea executării, iar de către celelalte	Termenul de introducere a contestaţiei în anulare în noua reglementare este de 10 zile şi curge de la data la care persoana împotriva căreia se face executarea a luat cunoştinţă de hotărârea a cărei anulare se cere. Spre deosebire de dispoziţiile anterioare se observă modificarea momentului de la care curge termenul arătat mai sus. Dispoziţiile legale nu stabilesc momentul de la care curge termenul mai sus menţionat pentru celelalte părţi, persoana vătămată sau procuror, aceste persoane nefiind vizate de executare. În lipsa unei prevederi exprese, pentru aceşti titulari termenul de 10 zile ar putea să curgă de la data la care iau cunoştinţă de hotărâre în orice mod. Contestaţia fundamentată pe dispoziţiile art.426 lit.b nu este condiţionată de vreun termen.

executarea a luat cunoştinţă de hotărârea a cărei anulare se cere. (2) Contestaţia în anulare pentru cazul prevăzut la art. 426 lit. b) poate fi introdusă oricând.	părţi, în termen de 30 de zile de la data pronunţării hotărârii a cărei anulare se cere. Contestaţia pentru cazul prevăzut în art. 386 lit. d) poate fi introdusă oricând.	
ART. 429 **Instanţa competentă** (1) Contestaţia în anulare se introduce la instanţa care a pronunţat hotărârea a cărei anulare se cere. (2) Contestaţia în anulare pentru cazul în care se invocă autoritatea de lucru judecat se introduce la instanţa la care a rămas definitivă ultima hotărâre.	ART. 389 **Instanţa competentă** Contestaţia în anulare pentru cazurile prevăzute în art. 386 lit. a) - c) şi e) se introduce la instanţa de recurs care a pronunţat hotărârea a cărei anulare se cere. Contestaţia pentru cazul prevăzut în art. 386 lit. d) se introduce la instanţa la care a rămas definitivă ultima hotărâre.	În raport de modificările aduse prin Noul Cod de procedură penală cazurilor de contestaţie în anulare a fost necesară şi schimbarea competenţei de soluţionare a acesteia. Astfel, calea extraordinară de atac se va judeca de către instanţa care a pronunţat hotărârea a cărei anulare se cere, cu excepţia celei fundamentate pe invocarea autorităţii de lucru judecat, caz în care competenţa va aparţine tot instanţei la care a rămas definitivă ultima hotărâre.
ART. 430 **Suspendarea executării** Până la soluţionarea contestaţiei în anulare, instanţa sesizată, luând concluziile procurorului, poate suspenda executarea hotărârii a cărei anulare se cere.	ART. 390 **Suspendarea executării** Până la soluţionarea contestaţiei în anulare, instanţa sesizată, luând concluziile procurorului, poate suspenda executarea hotărârii a cărei anulare se cere.	Dispoziţiile privind posibilitatea suspendării executării hotărârii a cărei anulare se cere se menţin.
ART. 431 **Admiterea în principiu** (1) Instanţa examinează admisibilitatea în principiu, în camera de consiliu, fără citarea părţilor. (2) Instanţa, constatând	ART. 391 **Admiterea în principiu** Instanţa examinează admisibilitatea în principiu a cererii de contestaţie prevăzute în art. 386 lit. a) - c) şi e), fără citarea părţilor.	Etapa examinării admisibilităţii în principiu a contestaţiei în anulare va urma aceeaşi procedură ca cea existentă anterior, cu menţiunea că se va desfăşura în camera de consiliu.

că cererea de contestaţie în anulare este făcută în termenul prevăzut de lege, că motivul pe care se sprijină contestaţia este dintre cele prevăzute la art. 426 şi că în sprijinul contestaţiei se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar, admite în principiu contestaţia şi dispune citarea părţilor interesate.	Instanţa constatând că cererea de contestaţie este făcută în termenul prevăzut de lege, că motivul pe care se sprijină contestaţia este dintre cele prevăzute în art. 386 şi că în sprijinul contestaţiei se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar, admite în principiu contestaţia şi dispune citarea părţilor interesate.	
ART. 432 **Procedura de judecare** (1) La termenul fixat pentru judecarea contestaţiei în anulare, instanţa, ascultând părţile şi concluziile procurorului, dacă găseşte contestaţia întemeiată, desfiinţează prin decizie hotărârea a cărei anulare se cere şi procedează fie de îndată, fie acordând un termen, după caz, la rejudecarea apelului sau la rejudecarea cauzei după desfiinţare. (2) În cazul în care prin contestaţia în anulare se invocă autoritatea de lucru judecat, judecarea contestaţiei se face cu citarea părţilor interesate în cauza în care s-a pronunţat ultima hotărâre. Instanţa, ascultând părţile şi	ART. 392 **Procedura de judecare** La termenul fixat pentru judecarea contestaţiei în anulare, instanţa, ascultând părţile şi concluziile procurorului, dacă găseşte contestaţia întemeiată, desfiinţează prin decizie hotărârea a cărei anulare se cere şi procedează fie de îndată, fie acordând un termen, după caz, la rejudecarea recursului, sau la rejudecarea cauzei după casare. Când condamnatul se află în stare de deţinere, dispoziţiile art. 375 alin. 2 şi 3 se aplică în mod corespunzător. Judecarea contestaţiei prevăzute în art. 386 lit. d) se face cu citarea părţilor interesate în cauza în care s-a pronunţat ultima hotărâre. Instanţa, ascultând părţile şi concluziile procurorului, dacă	Procedura de judecare a contestaţiei în anulare nu a suferit modificări. Poate fi remarcată corelarea căii de atac ce poate fi exercitată împotriva hotărârii pronunţate în contestaţia în anulare cu modificările aduse prin Noul Cod de procedură penală căilor ordinare de atac. Astfel, se observă că hotărârile de tipul celor mai sus menţionate vor fi supuse doar căii de atac a apelului ca urmare a abrogării dispoziţiilor privind recursul.

concluziile procurorului, dacă găseşte contestaţia întemeiată, desfiinţează prin decizie sau, după caz, prin sentinţă ultima hotărâre sau acea parte din ultima hotărâre cu privire la care există autoritate de lucru judecat. (3) Judecarea contestaţiei în anulare nu poate avea loc decât în prezenţa inculpatului, când acesta se află în stare de deţinere. (4) Sentinţa dată în contestaţia în anulare este supusă apelului, iar decizia dată în apel este definitivă.	găseşte contestaţia întemeiată, desfiinţează prin decizie sau, după caz, prin sentinţă, ultima hotărâre sau acea parte din ultima hotărâre cu privire la care există autoritate de lucru judecat. Sentinţa dată în contestaţie este supusă apelului, iar decizia dată în apel este supusă recursului.	
SECŢIUNEA a 2-a **Recursul în casaţie** ART. 433 **Scopul recursului în casaţie şi instanţa competentă** Recursul în casaţie urmăreşte să supună Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie judecarea, în condiţiile legii, a conformităţii hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.	Instituţia nu are corespondent în actuala reglementare.	Recursul în casaţie este o cale extraordinară de atac introdusă prin Noul Cod de procedură penală având drept scop judecarea conformităţii hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile, prin urmare acesta va viza exclusiv legalitatea hotărârii şi nu chestiuni de fapt. Această cale de atac este de competenţa exclusivă a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.
ART. 434 **Hotărârile supuse recursului în casaţie** (1) Pot fi atacate cu recurs în casaţie deciziile		Fiind o cale extraordinară de atac, recursul în casaţie poate fi exercitat numai împotriva hotărârilor definitive, respectiv împotriva deciziilor pronunţate de curţile de apel ca instanţe de control judiciar. Hotărârile care nu sunt susceptibile a fi atacate cu recurs în casaţie sunt prevăzute expres, fiind următoarele:

pronunţate de curţile de apel, ca instanţe de apel, cu excepţia deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor. (2) Nu pot fi atacate cu recurs în casaţie: a) hotărârile pronunţate după rejudecarea cauzei ca urmare a admiterii cererii de revizuire; b) hotărârile de respingere a cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă; c) hotărârile pronunţate în materia executării pedepselor şi a reabilitării; d) hotărârile pronunţate în materia reabilitării; e) soluţiile pronunţate cu privire la infracţiuni pentru care acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate; f) soluţiile pronunţate ca urmare a aplicării procedurii privind recunoaşterea învinuirii; g) hotărârile pronunţate ca urmare a admiterii acordului de recunoaştere a vinovăţiei. (3) Recursul în casaţie exercitat de procuror		- deciziile prin care instanţa de apel a dispus rejudecarea cauzei - hotărârile pronunţate după rejudecarea cauzei ca urmare a admiterii cererii de revizuire - hotărârile de respingere a cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă - hotărârile pronunţate în materia executării pedepselor - hotărârile pronunţate în materia reabilitării - soluţiile pronunţate cu privire la infracţiuni pentru care acţiunea penală se pune în mişcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate - soluţiile pronunţate ca urmare a aplicării procedurii privind recunoaşterea învinuirii - hotărârile pronunţate ca urmare a admiterii acordului de recunoaştere a vinovăţiei. Un aspect esenţial care trebuie menţionat referitor la această cale extraordinară de atac constă în faptul că, dacă este exercitată de procuror, ea nu poate avea drept scop obţinerea unei soluţii de condamnare pentru un inculpat achitat definitiv. În materie urmează a se avea în vedere şi dispoziţiile cu caracter tranzitoriu din cuprinsul art.11, 12 şi 13 din Legea nr.255/2013.

împotriva hotărârilor prin care s-a dispus achitarea inculpatului nu poate avea ca scop obţinerea condamnării acestuia de către instanţa de recurs în casaţie. **ART. 11 din Legea nr.255/2013** (1) Deciziile pronunţate în apel înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac prevăzute de legea anterioară nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse recursului în casaţie. (2) În cazurile prevăzute la alin. (1), termenul de 30 de zile de declarare a recursului în casaţie curge după cum urmează: a) de la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, pentru procuror şi pentru părţile cu privire la care legea anterioară nu prevedea obligaţia comunicării deciziei de apel, precum şi pentru părţile cărora decizia le-a fost comunicată anterior intrării în vigoare a Codului de procedură		

penală; b) de la data comunicării, pentru părţile cărora decizia le-a fost comunicată după data intrării în vigoare a Codului de procedură penală. (3) Cererile de recurs împotriva deciziilor prevăzute la alin. (1), depuse anterior intrării în vigoare a legii noi, se vor considera cereri de recurs în casaţie. (4) Soluţionarea recursului în casaţie este supusă dispoziţiilor Codului de procedură penală. (5) Deciziile prevăzute la alin. (1) devin definitive la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală. **ART. 12 din Legea nr.255/2013** (1) Recursurile în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, declarate împotriva hotărârilor care au fost supuse apelului potrivit legii vechi, rămân în competenţa aceleiaşi instanţe şi se judecă potrivit dispoziţiilor legii vechi privitoare la recurs. (2) În cazul prevăzut la alin. (1), prin derogare de la		

dispoziţiile art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală, hotărârea instanţei de apel rămâne definitivă la data soluţionării recursului, dacă acesta a fost respins ori dacă a fost admis şi procesul a luat sfârşit în faţa instanţei de recurs. (3) Hotărârile pronunţate în recursul soluţionat potrivit alin. (1) nu pot fi atacate cu recurs în casaţie. **ART. 13 din Legea nr.255/2013** Hotărârile rămase definitive anterior intrării în vigoare a legii noi nu pot fi atacate cu recurs în casaţie în condiţiile legii noi.		
ART. 435 **Termenul de declarare a recursului în casaţie** Recursul în casaţie poate fi introdus de către părţi sau procuror în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei instanţei de apel.		Termenul de declarare a recursului în casaţie este de 30 de zile indiferent de titularul care îl exercită şi curge de la data comunicării deciziei din apel.
ART. 436 **Declararea recursului în casaţie** (1) Pot formula cerere de recurs în casaţie: a) procurorul, în ceea ce priveşte latura penală şi latura civilă;		Persoanele care pot exercita această cale extraordinară de atac sunt: - procurorul, în privinţa oricăreia dintre laturile procesului penal - inculpatul, împotriva hotărârilor prin care s-a dispus condamnarea, renunţarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei ori încetarea procesului penal, atât în ceea ce priveşte latura penală cât şi latura civilă - partea civilă şi partea responsabilă civilmente, în privinţa laturii civile, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluţia din această latură a influenţat-o pe cea din latura civilă. Se observă că legiuitorul a omis inserarea persoanei vătămate printre titularii recursului în

b) inculpatul, în ceea ce priveşte latura penală şi latura civilă, împotriva hotărârilor prin care s-a dispus condamnarea, renunţarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei ori încetarea procesului penal; c) partea civilă şi partea responsabilă civilmente, în ceea ce priveşte latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluţia din această latură a influenţat soluţia în latura civilă. (2) Inculpatul, partea civilă şi partea responsabilă civilmente pot formula cerere de recurs în casaţie numai prin intermediul unui avocat care poate pune concluzii în faţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. (3) Până la închiderea dezbaterilor la instanţa de recurs, părţile şi procurorul îşi pot retrage recursul în casaţie declarat. Retragerea trebuie să fie făcută personal de parte sau prin mandatar special, iar dacă partea se află în stare de deţinere, printr-o declaraţie atestată sau consemnată într-un proces-verbal de		casaţie. Părţile pot exercita această cale extraordinară de atac numai prin intermediul unui avocat care îndeplineşte condiţiile legale pentru a putea formula concluzii la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Se prevede posibilitatea retragerii recursului în casaţie, procedura fiind similară cu cea existentă în cazul apelului. Noile dispoziţii legale instituie regula nedeclarării recursului în casaţie omisso medio, regulă existentă în reglementarea anterioară în cazul recursului (art.385[1] alin.4 din Codul de procedură penală anterior). Astfel, decizia instanţei de apel prin care a fost respins apelul nu poate fi atacată cu recurs în casaţie de persoanele care nu au exercitat calea de atac a apelului ori când apelul acestora a fost retras.

către conducerea locului de deţinere. Declaraţia de retragere se poate face fie la instanţa a cărei hotărâre a fost atacată, fie la instanţa de recurs. (4) Reprezentanţii legali pot retrage recursul în casaţie cu respectarea, în ceea ce priveşte latura civilă, a condiţiilor prevăzute de legea civilă. Inculpatul minor nu poate retrage recursul în casaţie declarat personal sau de reprezentantul său legal. (5) Recursul în casaţie declarat de procuror poate fi retras de procurorul ierarhic superior. (6) Decizia instanţei de apel prin care a fost respins apelul nu poate fi atacată cu recurs în casaţie de persoanele care nu au exercitat calea de atac a apelului ori când apelul acestora a fost retras.		
ART. 437 **Motivarea recursului în casaţie** (1) Cererea de recurs în casaţie se formulează în scris şi va cuprinde: a) numele şi prenumele, domiciliul sau reşedinţa părţii, numele, prenumele şi		Recursul în casaţie se formulează cu caracter obligatoriu în scris şi va cuprinde: - numele şi prenumele, domiciliul sau reşedinţa părţii, numele, prenumele şi domiciliul profesional al avocatului sau, după caz, numele şi prenumele procurorului care exercită recursul în casaţie, precum şi parchetul din care acesta face parte - indicarea hotărârii care se atacă - indicarea cazurilor de recurs în casaţie pe care se întemeiază cererea şi motivarea acestora - semnătura persoanei care exercită recursul în casaţie şi/sau semnătura avocatului. Cererii de recurs în casaţie i se vor anexa înscrisurile invocate în cuprinsul ei.

domiciliul profesional al avocatului sau, după caz, numele şi prenumele procurorului care exercită recursul în casaţie, precum şi organul judiciar din care acesta face parte; b) indicarea hotărârii care se atacă; c) indicarea cazurilor de recurs în casaţie pe care se întemeiază cererea şi motivarea acestora; d) semnătura persoanei care exercită recursul în casaţie şi/sau semnătura avocatului. (2) La cerere se anexează toate înscrisurile invocate în motivarea acesteia.		
ART. 438 **Cazurile în care se poate face recurs în casaţie** (1) Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri: 1. în cursul judecăţii nu au fost respectate dispoziţiile privind competenţa după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanţă inferioară celei legal competente; 2. *** Abrogat 3. *** Abrogat 4. *** Abrogat		Noul Cod de procedură penală stabileşte un număr de 5 cazuri în care poate fi exercitată această cale extraordinară de atac. Primul caz are în vedere nerespectarea dispoziţiilor privind competenţa după materie sau după calitatea persoanei, dar numai în situaţia în care judecata s-a desfăşurat la o instanţă inferioară în grad celei legal competente. Cazul de casare vizează constatarea unei nulităţi absolute, respectiv a celei determinate de încălcarea normelor privind competenţa după materie sau după calitatea persoanei. Incidenţa nulităţii absolute prevăzute de art.281 alin.1 lit.b din Noul Cod de procedură penală şi admiterea căii extraordinare de atac este condiţionată în acest caz de desfăşurarea judecăţii la o instanţă inferioară în grad celei competente din punct de vedere legal. Se observă preluarea în esenţă a cazului de casare prevăzut de art.385^{9} alin.1 pct.1 din Codul de procedură penală anterior. Cel de-al doilea caz de recurs în casaţie are în vedere greşita condamnare a inculpatului pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală. Se constată preluarea cazului de recurs prevăzut de art.385^{9} alin.1 pct.13 din Codul de procedură penală anterior. Al treilea caz de recurs în casaţie este incident în cazul greşitei încetări a procesului penal, acesta regăsindu-se în cuprinsul motivului de recurs prevăzut de art.385^{9} alin.1 pct.16 din Codul

5. *** Abrogat 6. *** Abrogat 7. inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală; 8. în mod greşit s-a dispus încetarea procesului penal; 9. *** Abrogat 10. *** Abrogat 11. nu s-a constatat graţierea sau în mod greşit s-a constatat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost graţiată; 12. s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege. 13. *** Abrogat 14. *** Abrogat (2) Cazurile prevăzute la alin. (1) pot constitui temei al casării hotărârii doar dacă nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deşi au fost invocate, au fost respinse sau instanţa a omis să se pronunţe asupra lor. (3) În cazul în care cererea de recurs în casaţie a fost respinsă, partea sau procurorul care a declarat recursul în casaţie nu mai poate formula o nouă cerere împotriva aceleiaşi		de procedură penală anterior. Cel de-al patrulea caz de recurs în casaţie sancţionează omisiunea constatării graţierii, respectiv greşita aplicare a actului de graţiere. Încălcarea acestor dispoziţii constituiau anterior motivul de recurs prevăzut de art.385^{9} pct.15 din Codul de procedură penală. Ultimul caz de recurs în casaţie are în vedere aplicarea unor pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege, fiind preluat conţinutul cazului de casare prevăzut de art.385^{9} pct.14 din Codul de procedură penală anterior. Exercitarea acestei căi extraordinare de atac este condiţionată de neinvocarea cazurilor mai sus menţionate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului. În cazul în care aceste critici au fost invocate în apel, pentru ca recursul în casaţie să fie admisibil, trebuie să fi fost respinse sau instanţa să fi omis să se pronunţe asupra lor. Noile dispoziţii legale permit promovarea acestei căi de atac o singură dată, astfel odată respins, recursul în casaţie nu mai poate fi declarat de persoana care l-a iniţiat anterior, chiar dacă se invocă un alt caz de nelegalitate decât cel iniţial.

hotărâri, indiferent de motivul invocat.		
ART. 439 **Procedura de comunicare** (1) Cererea de recurs în casaţie împreună cu înscrisurile anexate se depun, însoţite de copii pentru procuror şi părţi, la instanţa a cărei hotărâre se atacă. (2) Preşedintele instanţei a cărei hotărâre se atacă ori judecătorul delegat de către acesta va comunica procurorului şi părţilor copii de pe cererea de recurs în casaţie şi celelalte înscrisuri doveditoare, cu menţiunea că se pot depune concluziile scrise în termen de 10 zile de la primirea comunicărilor, la aceeaşi instanţă. (3) Nedepunerea de către părţi şi procuror de concluzii scrise nu împiedică judecarea recursului în casaţie. (4) În termen de 5 zile de la depunerea concluziilor scrise sau de la expirarea termenului de depunere a acestora, preşedintele instanţei sau judecătorul delegat de către acesta va		Sub aspectul instanţei abilitate să primească cererea de recurs în casaţie se constată că aceasta este instanţa a cărei hotărâre se atacă. Procedura prevede posibilitatea anexării de înscrisuri doveditoare, fiind necesară şi depunerea de copii pentru procuror şi celelalte părţi ale procesului. O primă măsură ce se dispune din punct de vedere procesual după primirea unui recurs în casaţie constă în comunicarea de copii de pe cererea de recurs, precum şi de pe înscrisurile care o însoţesc, procurorului şi părţilor. Această măsură se aduce la îndeplinire din dispoziţia preşedintelui instanţei a cărei hotărâre se atacă sau a unui judecător delegat de acesta. Comunicarea mai sus menţionată are drept scop facilitarea depunerii de concluzii scrise de către părţi şi procuror, legea oferindu-le această posibilitate. Termenul de depunere a concluziilor scrise este de 10 zile şi curge de la primirea comunicărilor. Depunerea concluziilor scrise nu este obligatorie. O altă măsură procesuală care se aduce la îndeplinire în termen de 5 zile de la primirea concluziilor scrise sau de la expirarea termenului de depunere a acestora, constă în înaintarea dosarului la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, instanţă competentă să soluţioneze această cale extraordinară de atac. Şi această măsură se execută din dispoziţia preşedintelui instanţei sau a judecătorului delegat de către acesta. Legea prevede însă şi o excepţie de la această procedură. Astfel, în situaţia în care cererea de recurs în casaţie nu este formulată prin intermediul unui avocat care poate pune concluzii în faţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau este formulată împotriva unei hotărâri de tipul celor prevăzute la art. 434 alin. 2, respectiv împotriva căreia nu se poate exercita o astfel de cale de atac, preşedintele instanţei sau judecătorul delegat de către acesta va restitui părţii, pe cale administrativă, cererea de recurs în casaţie. O verificare a îndeplinirii procedurii de comunicare a cererii de recurs în casaţie, precum şi a condiţiilor impuse de lege pentru avocatul prin intermediul căruia s-a depus cererea şi, de asemenea, a caracterului complet al acesteia se va realiza şi de către magistratul asistent de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie care are obligaţia să complinească lacunele procedurale ivite. Verificările efectuate de către magistratul asistent se vor materializa într-un raport scris.

înainta Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie dosarul cauzei, cererea de recurs în casaţie, înscrisurile anexate, dovezile de comunicare efectuate, precum şi, după caz, concluziile scrise. (4^1) În cazul în care cererea de recurs în casaţie nu este formulată prin intermediul unui avocat care poate pune concluzii în faţa Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau este formulată împotriva unei hotărâri prevăzute la art. 434 alin. (2), preşedintele instanţei sau judecătorul delegat de către acesta restituie părţii, pe cale administrativă, cererea de recurs în casaţie. (5) În cazul în care nu este îndeplinită procedura de comunicare prevăzută la alin. (2) şi (4) ori dacă aceasta nu este completă, magistratul-asistent de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, desemnat cu verificarea îndeplinirii procedurii de comunicare şi de întocmire a raportului referitor la cererea de recurs în casaţie, va îndeplini sau va completa, după caz, procedura.		

ART. 440 **Admiterea în principiu** (1) Admisibilitatea cererii de recurs în casaţie se examinează în camera de consiliu de un complet format din un judecător, după depunerea raportului magistratului-asistent şi atunci când procedura de comunicare este legal îndeplinită. (2) Dacă cererea de recurs în casaţie nu este făcută în termenul prevăzut de lege sau dacă nu s-au respectat dispoziţiile art. 434, art. 436 alin. (1), (2) şi (6), art. 437 şi 438 ori dacă cererea este vădit nefondată, instanţa respinge, prin încheiere definitivă, cererea de recurs în casaţie. (3) Dacă cererea de recurs în casaţie a fost retrasă, instanţa ia act de retragere, prin încheiere. (4) În cazul în care instanţa constată că cererea îndeplineşte condiţiile prevăzute la art. 434 - 438, dispune prin încheiere admiterea în principiu a cererii de recurs în casaţie şi trimite cauza în vederea judecării recursului în		Următoarea etapă în soluţionarea unui recurs în casaţie constă în examinarea admisibilităţii în principiu a cererii, etapă existentă în procedura de judecată a fiecăreia dintre căile extraordinare de atac. Examinarea admisibilităţii cererii de recurs în casaţie are loc în camera de consiliu şi se realizează de un complet format dintr-un judecător, după depunerea raportului magistratului-asistent şi după îndeplinirea legală a procedurii de comunicare. Soluţiile care pot fi pronunţate cu privire la cererea de recurs în casaţie în această etapă sunt următoarele: - respingerea cererii în cazul în care aceasta nu este făcută în termenul prevăzut de lege, dacă nu s-au respectat dispoziţiile art.434, art.436 alin.1, 2 şi 6, art.437 şi art.438, precum şi dacă cererea este vădit nefondată. Soluţia se dispune prin încheiere, aceasta fiind definitivă. - se ia act de retragerea cererii în situaţia în care persoana care a exercitat calea de atac hotărâşte în acest sens. Soluţia se dispune, de asemenea, prin încheiere. - admiterea în principiu a cererii şi trimiterea cauzei în vederea judecării recursului în casaţie, în cazul în care sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art.434-438.

casaţie.		
ART. 441 **Suspendarea executării** (1) Instanţa care admite în principiu cererea de recurs în casaţie sau completul care judecă recursul în casaţie poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii, putând impune respectarea de către condamnat a unora dintre obligaţiile prevăzute la art. 215 alin. (1) şi (2). (2) În cazul în care persoana condamnată nu respectă obligaţiile impuse prin încheiere, completul care va judeca recursul în casaţie, din oficiu sau la cererea procurorului, poate dispune revocarea măsurii suspendării şi reluarea executării pedepsei. (3) Aducerea la îndeplinire a dispoziţiilor de suspendare a executării hotărârii şi supravegherea respectării obligaţiilor impuse se fac prin instanţa de executare.		Similar celorlalte căi extraordinare de atac şi în cazul recursului în casaţie se poate dispune motivat suspendarea, în tot sau în parte, a executării hotărârii atacate. Măsura poate fi luată de către completul care admite în principiu cererea de recurs în casaţie sau de către cel care îl judecă. Corelativ cu suspendarea executării hotărârii recurate instanţa poate impune respectarea unora dintre obligaţiile prevăzute de art.215 alin.1 şi 2 din Noul Cod de procedură penală. Nerespectarea obligaţiilor stabilite poate atrage revocarea suspendării şi implicit reluarea executării pedepsei. Revocarea suspendării se poate dispune de către instanţă din oficiu sau la cererea procurorului. Măsura suspendării executării pedepsei se aduce la îndeplinire prin instanţa de executare.

ART. 442 **Efectul devolutiv şi limitele sale** (1) Instanţa judecă recursul în casaţie numai cu privire la persoana care l-a declarat şi la persoana la care se referă declaraţia de recurs în casaţie şi numai în raport cu calitatea pe care recurentul o are în proces. (2) Instanţa de recurs în casaţie examinează cauza numai în limitele motivelor de casare prevăzute la art. 438, invocate în cererea de recurs în casaţie.		Judecarea recursului în casaţie este supusă rigorilor efectului devolutiv, acesta fiind reglementat similar căii ordinare de atac a apelului. Cauza va fi examinată numai cu privire la cazul de casare invocat prin cererea de recurs în casaţie.
ART. 443 **Efectul extensiv şi limitele sale** (1) Instanţa examinează cauza prin extindere şi cu privire la părţile care nu au declarat recurs în casaţie sau la care acesta nu se referă, putând hotărî şi în privinţa lor, fără să poată crea acestor părţi o situaţie mai grea. (2) Procurorul, chiar după expirarea termenului de recurs în casaţie, poate cere extinderea recursului în casaţie declarat de el în termen şi faţă de alte persoane decât acelea la care s-a referit, fără a se		Efectul extensiv al recursului în casaţie este reglementat similar apelului, prin urmare calea extraordinară de atac se va examina prin extindere şi cu privire la părţile care nu au declarat recurs în casaţie sau la care acesta nu se referă, instanţa fiind abilitată să hotărască şi în privinţa lor. S-a preluat şi limitarea adusă efectului extensiv, respectiv de a nu se crea o situaţie mai grea părţii referitor la care s-a extins calea extraordinară de atac. S-a reglementat expres posibilitatea procurorului de a cere, chiar după expirarea termenului prevăzut de lege, extinderea recursului în casaţie declarat de el în privinţa altor persoane, cu respectarea principiului non reformatio in pejus.

putea crea acestora o situaţie mai grea.		
ART. 444 **Neagravarea situaţiei în propriul recurs în casaţie** (1) Instanţa, soluţionând cauza, nu poate crea o situaţie mai grea pentru cel care a declarat recursul în casaţie. (2) În recursul în casaţie declarat de procuror în favoarea unei părţi, instanţa de recurs în casaţie nu poate agrava situaţia acesteia.		Conţinutul principiului non reformatio in pejus este identic cu cel instituit pentru judecarea apelului.
ART. 445 **Prezenţa părţilor şi a procurorului** (1) Judecarea recursului în casaţie admis în principiu se face cu citarea părţilor. Dispoziţiile art. 90 şi art. 93 alin. (5) se aplică în mod corespunzător. (2) Participarea procurorului la judecarea recursului în casaţie este obligatorie.		Ulterior admiterii în principiu, pentru judecarea recursului în casaţie este obligatorie citarea părţilor. De asemenea, se vor aplica dispoziţiile art.90 şi art.93 alin.5 din Noul Cod de procedură penală privind asistenţa juridică obligatorie. Participarea procurorului la judecată este obligatorie.
ART. 446 **Judecarea recursului în casaţie** (1) Preşedintele completului dă cuvântul recurentului, apoi intimatului şi procurorului.		Textul de lege stabileşte ordinea acordării cuvântului în susţinerea recursului în casaţie. Astfel, similar căii ordinare de atac a apelului, prima care are cuvântul este partea care a exercitat calea de atac, respectiv procurorul în cazul în care este titularul recursului în casaţie. Ulterior îşi prezintă concluziile intimatul, iar ultimul procurorul în situaţia în care acesta nu este titularul căii de atac care se judecă. Legea prevede şi dreptul la replică cu privire la chestiunile noi care apar în timpul dezbaterilor.

Dacă între recursurile în casaţie declarate se află şi recursul procurorului, primul cuvânt îl are acesta. (2) Procurorul şi părţile au dreptul la replică cu privire la chestiunile noi ivite cu ocazia dezbaterilor.		
ART. 447 **Verificarea legalităţii hotărârii** Instanţa este obligată să se pronunţe asupra tuturor cazurilor de recurs în casaţie invocate prin cerere de procuror sau de părţi, verificând exclusiv legalitatea hotărârii atacate.		Obiectul judecăţii desfăşurate de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie se rezumă la examinarea legalităţii hotărârii atacate, prin prisma cazurilor de recurs în casaţie invocate în cerere de către titularul căii de atac.
ART. 448 **Soluţiile la judecata recursului în casaţie** (1) Instanţa, judecând recursul în casaţie, pronunţă una dintre următoarele soluţii: 1. respinge recursul în casaţie, menţinând hotărârea atacată, dacă recursul în casaţie este nefondat; 2. admite recursul în casaţie, casând hotărârea atacată, şi: a) îl achită pe inculpat sau dispune încetarea procesului penal ori înlătură		Soluţiile pe care le poate pronunţa instanţa după judecarea recursului în casaţie sunt următoarele: -respingerea recursului în casaţie şi menţinerea hotărârii atacate, dacă se constată că acesta este nefondat; -admiterea recursului în casaţie, casarea hotărârii atacate, şi: a) achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal ori înlăturarea greşitei aplicări a legii; b) rejudecarea de către instanţa de apel ori de către instanţa competentă material sau după calitatea persoanei, dacă se constată incidenţa celorlalte cazuri de casare prevăzute la art.438. În situaţia în care soluţia dispusă este aceea de achitare a inculpatului, de încetare a procesului penal ori de înlăturare a greşitei aplicări a legii, instanţa de recurs în casaţie desfiinţează şi hotărârea primei instanţe, dacă se constată aceleaşi încălcări de lege ca în decizia recurată. În cazul condamnatulului care se află în cursul executării pedepsei, instanţa, în situaţia în care admite calea de atac şi casează cu trimitere, dispune asupra stării de libertate a acestuia, putând lua o măsură preventivă. Soluţiile care se pot dispune după admiterea recursului în casaţie, în situaţia în care acesta vizează latura civilă a procesului penal, sunt următoarele: - înlăturarea nelegalităţii constatate;

greşita aplicare a legii; b) dispune rejudecarea de către instanţa de apel ori de către instanţa competentă material sau după calitatea persoanei, dacă sunt incidente celelalte cazuri de casare prevăzute la art. 438. (2) Dacă recursul în casaţie vizează greşita soluţionare a laturii civile, instanţa, după admiterea recursului, înlătură nelegalitatea constatată sau dispune rejudecarea de către instanţa a cărei hotărâre a fost casată, în condiţiile alin. (1) pct. 2 lit. b). (3) În cazul prevăzut la alin. (1) pct. 2 lit. a) instanţa de recurs în casaţie desfiinţează şi hotărârea primei instanţe, dacă se constată aceleaşi încălcări de lege ca în decizia recurată. (4) În cazul în care condamnatul se găseşte în cursul executării pedepsei, instanţa, admiţând recursul în casaţie şi pronunţând casarea cu trimitere, dispune asupra stării de libertate a acestuia, putând lua o măsură preventivă. **ART. 14 din Legea**		- rejudecarea de către instanţa a cărei hotărâre a fost casată, în condiţiile art.448 alin.1 pct.2 lit.b. În materie urmează a se avea în vedere dispoziţiile cu caracter tranzitoriu din cuprinsul art.14 din Legea nr.255/2013.

nr.255/2013 (1) Rejudecarea cauzei de către instanţa a cărei hotărâre a fost desfiinţată ori de către instanţa competentă, dispusă după intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, se desfăşoară conform legii noi. (2) În cauzele în care rejudecarea s-a dispus anterior intrării în vigoare a Codului de procedură penală, dispoziţiile art. 5 - 10 se aplică în mod corespunzător.		
ART. 449 **Desfiinţarea hotărârii şi conţinutul deciziei** (1) În caz de admitere a recursului în casaţie, hotărârea atacată se casează în limitele prevăzute la art. 442 şi 443. (2) Hotărârea poate fi desfiinţată numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ceea ce priveşte latura penală sau civilă, dacă aceasta nu împiedică justa soluţionare a cauzei. (3) Decizia instanţei de recurs în casaţie trebuie să cuprindă, în partea		În cazul soluţionării favorabile a recursului în casaţie, limitele casării vor fi în acord cu prevederile art.442 şi 443 din Noul Cod de procedură penală care reglementează efectul devolutiv şi extensiv al căii extraordinare de atac. Astfel, hotărârea se poate desfiinţa numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ceea ce priveşte latura penală sau civilă, cu condiţia ca aceasta să nu împiedice justa soluţionare a cauzei. Art.449 stabileşte cuprinsul deciziei instanţei de recurs în casaţie, astfel: - în partea introductivă, se inserează menţiunile prevăzute la art.402; - în expunere se menţionează temeiurile de drept care au dus la respingerea sau admiterea recursului în casaţie; - în dispozitiv trebuie să se regăsească soluţia pronunţată de instanţă, data pronunţării deciziei şi menţiunea că pronunţarea s-a făcut în şedinţă publică. În cazul în care se dispune rejudecarea, în hotărâre trebuie să se precizeze care este ultimul act procedural rămas valabil de la care procesul penal trebuie să îşi reia cursul.

introductivă, menţiunile prevăzute la art. 402, iar în expunere, temeiurile de drept care au dus la respingerea sau admiterea recursului în casaţie. Dispozitivul trebuie să cuprindă soluţia pronunţată de instanţa de recurs în casaţie, data pronunţării deciziei şi menţiunea că pronunţarea s-a făcut în şedinţă publică. (4) Când s-a dispus rejudecarea, decizia trebuie să indice care este ultimul act procedural rămas valabil de la care procesul penal trebuie să îşi reia cursul.		
ART. 450 **Limitele judecării** (1) Instanţa de rejudecare trebuie să se conformeze hotărârii instanţei de recurs în casaţie, în măsura în care situaţia de fapt rămâne cea avută în vedere la admiterea recursului în casaţie. (2) Când hotărârea este desfiinţată numai cu privire la unele fapte sau persoane, instanţa se pronunţă în limitele în care hotărârea a fost casată.		În situaţia în care s-a dispus casarea cu trimitere, limitele în care va avea loc rejudecarea sunt identice cu cele prevăzute în cazul rejudecării dispuse în apel. Astfel, este obligatorie respectarea dispoziţiilor din cuprinsul hotărârii de casare de către instanţa de rejudecare, în măsura în care situaţia de fapt rămâne neschimbată. De asemenea, în caz de casare parţială, rejudecarea va viza numai faptele sau persoanele la care se face referire în hotărârea de casare.

ART. 451 **Procedura de rejudecare** Rejudecarea cauzei după casarea hotărârii atacate se desfăşoară potrivit dispoziţiilor cap. II sau III din titlul III al părţii speciale, care se aplică în mod corespunzător.		Procedura de rejudecare după casarea cu trimitere se desfăşoară potrivit dispoziţiilor care reglementează judecata în primă instanţă, respectiv în apel.
SECŢIUNEA a 3-a **Revizuirea** ART. 452 **Hotărârile supuse revizuirii** (1) Hotărârile judecătoreşti definitive pot fi supuse revizuirii atât cu privire la latura penală, cât şi cu privire la latura civilă. (2) Când o hotărâre priveşte mai multe infracţiuni sau mai multe persoane, revizuirea se poate cere pentru oricare dintre fapte sau dintre făptuitori.	Secţiunea II **Revizuirea** ART. 393 **Hotărârile supuse revizuirii** Hotărârile judecătoreşti definitive pot fi supuse revizuirii, atât cu privire la latura penală cât şi cu privire la latura civilă. Când o hotărâre priveşte mai multe infracţiuni sau mai multe persoane, revizuirea se poate cere pentru oricare dintre fapte sau dintre făptuitori.	Hotărârile penale care pot fi supuse revizuirii potrivit Noului Cod de procedură penală sunt aceleaşi cu cele menţionate în reglementarea anterioară.
ART. 453 **Cazurile de revizuire** (1) Revizuirea hotărârilor judecătoreşti definitive, cu privire la latura penală, poate fi cerută când: a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluţionarea cauzei şi care	ART. 394 **Cazurile de revizuire** Revizuirea poate fi cerută când: a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanţă la soluţionarea cauzei; b) un martor, un expert sau un interpret a săvârşit infracţiunea	Cazurile de revizuire nu s-au modificat fundamental prin noile dispoziţii legale. Singura modificare de substanţă se constată referitor la revizuirea care vizează exclusiv latura civilă a procesului penal. Noul Cod de procedură penală, în cuprinsul art.453 alin.2, stabileşte că acest tip de revizuire se va judeca de către instanţa civilă potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă. Prin urmare, cazurile de revizuire, astfel cum sunt prevăzute în noua reglementare, pot viza exclusiv latura penală a hotărârii. Un aspect de noutate se constată în privinţa cazurilor de revizuire prevăzute de art.453 alin.1 literele a şi f, care vor putea fi invocate numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei faţă de care s-a dispus renunţarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei. Astfel,

dovedesc netemeinicia hotărârii pronunţate în cauză; b) hotărârea a cărei revizuire se cere s-a întemeiat pe declaraţia unui martor, opinia unui expert sau pe situaţiile învederate de un interpret, care a săvârşit infracţiunea de mărturie mincinoasă în cauza a cărei revizuire se cere, influenţând astfel soluţia pronunţată; c) un înscris care a servit ca temei al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost declarat fals în cursul judecăţii sau după pronunţarea hotărârii, împrejurare care a influenţat soluţia pronunţată în cauză; d) un membru al completului de judecată, procurorul ori persoana care a efectuat acte de urmărire penală a comis o infracţiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere, împrejurare care a influenţat soluţia pronunţată în cauză; e) când două sau mai multe hotărâri judecătoreşti definitive nu se pot concilia; f) hotărârea s-a întemeiat	de mărturie mincinoasă în cauza a cărei revizuire se cere; c) un înscris care a servit ca temei al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost declarat fals; d) un membru al completului de judecată, procurorul ori persoana care a efectuat acte de cercetare penală a comis o infracţiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere; e) când două sau mai multe hotărâri judecătoreşti definitive nu se pot concilia. Cazul de la lit. a) constituie motiv de revizuire, dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de achitare, de încetare a procesului penal ori de condamnare. Cazurile de la lit. b), c) şi d) constituie motive de revizuire, dacă au dus la darea unei hotărâri nelegale sau netemeinice. În cazul prevăzut de lit. e), toate hotărârile care nu se pot concilia sunt supuse revizuirii. ART. 408^2 **Revizuirea în cazul deciziilor Curţii Constituţionale** Hotărârile definitive pronunţate în cauzele în care Curtea Constituţională a admis o excepţie de	acest caz de revizuire nu este incident dacă în cauză s-a pronunțat o soluție de achitare. Revizuirea hotărârilor definitive fundamentată pe declararea ca neconstituţională a unei dispoziţii legale este inserată în norma cadru care stabileşte cazurile de revizuire, fără a mai fi reglementată în cuprinsul unei prevederi distincte.

pe o prevedere legală ce a fost declarată neconstituţională după ce hotărârea a devenit definitivă, în situaţia în care consecinţele încălcării dispoziţiei constituţionale continuă să se producă şi nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunţate. (2) Revizuirea hotărârilor judecătoreşti penale definitive, exclusiv cu privire la latura civilă, poate fi cerută numai în faţa instanţei civile, potrivit Codului de procedură civilă. (3) Cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) şi f) pot fi invocate ca motive de revizuire numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei faţă de care s-a dispus renunţarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei. (4) Cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) constituie motiv de revizuire dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare, de renunţare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării	neconstituţionalitate pot fi supuse revizuirii, dacă soluţia pronunţată în cauză s-a întemeiat pe dispoziţia legală declarată neconstituţională sau pe alte dispoziţii din actul atacat care, în mod necesar şi evident, nu pot fi disociate de prevederile menţionate în sesizare.	

pedepsei ori de încetare a procesului penal, iar cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b) - d) şi f) constituie motive de revizuire dacă au dus la pronunţarea unei hotărâri nelegale sau netemeinice. (5) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. e), toate hotărârile care nu se pot concilia sunt supuse revizuirii.		
ART. 454 **Dovedirea unor cazuri de revizuire** (1) Situaţiile care constituie cazurile de revizuire prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. b) - d) se dovedesc prin hotărâre judecătorească definitivă prin care instanţa s-a pronunţat asupra fondului cauzei constatând existenţa falsului sau existenţa faptelor şi săvârşirea lor de respectivele persoane. (2) În cazurile în care dovada nu poate fi făcută potrivit alin. (1) datorită existenţei unei cauze care împiedică punerea în mişcare sau exercitarea acţiunii penale, proba cazurilor de revizuire prevăzute la art. 453 alin.	ART. 395 **Dovedirea unor cazuri de revizuire** Situaţiile care constituie cazurile de revizuire prevăzute în art. 394 lit. b), c) şi d) se dovedesc prin hotărâre judecătorească sau prin ordonanţa procurorului, dacă prin acestea s-a dispus asupra fondului cauzei. Când organele arătate în alin. 1 nu pot sau nu au putut examina fondul cauzei, situaţiile menţionate se constată în procedura de revizuire.	Dispoziţiile care reglementează dovedirea cazurilor de revizuire nu au suferit modificări majore. Noul Cod impune ca hotărârile prin care se probează existenţa unuia dintre cazurile de revizuire prevăzute de art.453 alin.1 lit.b-d să fie definitive şi înlătură posibilitatea dovedirii acestora prin ordonanţa procurorului. Se menţine posibilitatea ca, în subsidiar, în cazul în care există o cauză care împiedică punerea în mişcare sau exercitarea acţiunii penale, probarea cazurilor de revizuire menţionate mai sus să se poată face în procedura de revizuire, prin orice mijloc de probă.

(1) lit. b) - d) se poate face în procedura de revizuire, prin orice mijloc de probă.		
ART. 455 **Persoanele care pot cere revizuirea** (1) Pot cere revizuirea: a) părţile din proces, în limitele calităţii lor procesuale; b) un membru de familie al condamnatului, chiar şi după moartea acestuia, numai dacă cererea este formulată în favoarea condamnatului. (2) Procurorul poate cere din oficiu revizuirea laturii penale a hotărârii.	ART. 396 **Persoanele care pot cere revizuirea** Pot cere revizuirea: a) oricare parte din proces, în limitele calităţii sale procesuale; b) soţul şi rudele apropiate ale condamnatului, chiar şi după moartea acestuia. Procurorul poate din oficiu să iniţieze procedura revizuirii. Organele de conducere ale unităţilor la care se referă art. 145 din Codul penal care au cunoştinţă despre vreo faptă sau împrejurare care ar motiva revizuirea sunt obligate să sesizeze pe procuror.	Titularii acestei căi extraordinare de atac sunt aceiaşi ca în reglementarea anterioară. Se impune a se observa că sintagma „soţul şi rudele apropiate ale condamnatului” a fost înlocuită cu cea de “membru de familie” ca urmare a explicării acestei sintagme în cuprinsul art.177 din Noul Cod penal. Persoanele mai sus menţionate pot cere revizuirea hotărârii doar în favoarea condamnatului. S-a abrogat alineatul 3 al art.394 din Codul de procedură penală anterior, persoanele la care se referea textul nemaiavând obligaţia sesizării procurorului.
ART. 456 **Cererea de revizuire** (1) Cererea de revizuire se adresează instanţei care a judecat cauza în prima instanţă. (2) Cererea se formulează în scris şi trebuie motivată, cu arătarea cazului de revizuire pe care se întemeiază şi a mijloacelor de probă în dovedirea acestuia. (3) La cerere se vor	ART. 397 **Cererea de revizuire** (1) Cererea de revizuire se adresează procurorului de la parchetul de pe lângă instanţa care a judecat cauza în primă instanţă. (2) Cererea se face în scris, cu arătarea cazului de revizuire pe care se întemeiază şi a mijloacelor de probă în dovedirea acestuia. (3) Dacă cererea nu îndeplineşte condiţiile arătate în	Un aspect de noutate în privinţa revizuirii constă în introducerea acesteia la instanţa care a judecat cauza pe fond, procedura prealabilă desfăşurată anterior de către procuror fiind preluată de instanţă. Se menţine necesitatea depunerii cererii în formă scrisă şi se instituie obligativitatea motivării acesteia cu indicarea cazului de revizuire invocat şi a probelor pe care se fundamentează. Revizuentul va anexa cererii copii de pe înscrisurile care urmează a fi folosite în proces, certificate pentru conformitate cu originalul. Când înscrisurile sunt redactate într-o limbă străină, se va ataşa o traducere efectuată de un traducător autorizat. Cererea care nu îndeplineşte condiţiile prevăzute la alineatele 2 şi 3 poate fi completată de revizuent la solicitarea instanţei, într-un termen stabilit de aceasta, sub sancţiunea prevăzută la art.459 alin.5.

alătura copii de pe înscrisurile de care cel ce a formulat cererea de revizuire înţelege a se folosi în proces, certificate pentru conformitate cu originalul. Când înscrisurile sunt redactate într-o limbă străină, ele se vor alătura în traducere efectuată de un traducător autorizat. (4) În cazul în care cererea nu îndeplineşte condiţiile prevăzute la alin. (2) şi (3), instanţa pune în vedere celui ce a formulat cererea să o completeze, într-un termen stabilit de instanţă, sub sancţiunea prevăzută la art. 459 alin. (5).	alin. 2, procurorul cheamă persoana care a făcut cererea în vederea completării sau precizării acesteia. (4) Cererea de revizuire adresată direct instanţei se trimite pe cale administrativă procurorului competent.	
ART. 457 **Termenul de introducere a cererii** (1) Cererea de revizuire în favoarea condamnatului se poate face oricând, chiar după ce pedeapsa a fost executată sau considerată executată ori după moartea condamnatului, cu excepţia cazului prevăzut la art. 453 alin. (1) lit. f), când cererea de revizuire poate fi formulată în termen de un an de la data publicării deciziei Curţii	ART. 398 **Termenul de introducere a cererii** Cererea de revizuire în favoarea condamnatului se poate face oricând, chiar după executarea pedepsei sau după moartea condamnatului. Cererea de revizuire în defavoarea condamnatului, a celui achitat sau a celui faţă de care s-a încetat procesul penal, se poate face în termen de un an, care curge: a) în cazul prevăzut în art. 394 lit. a), precum şi în cazurile	Noul Cod de procedură penală, similar celui anterior, nu prevede un termen de introducere a cererii de revizuire în favoarea condamnatului, cu excepţia revizuirii fundamentate pe art.453 alin.1 lit.f care se introduce în termen de 1 an de la data publicării deciziei Curţii Constituţionale în Monitorul Oficial. În reglementarea anterioară termenul stabilit în acest caz era de 3 luni. În ceea ce priveşte termenul de exercitare a revizuirii în defavoare, Noul Cod stabileşte un termen de 3 luni care curge astfel: - în cazurile prevăzute la art.453 alin.1 lit.b-d, când nu sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când faptele sau împrejurările au fost cunoscute de persoana care face cererea sau de la data când aceasta a luat cunoştinţă de împrejurările pentru care constatarea infracţiunii nu se poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora; - în cazurile prevăzute la art.453 alin.1 lit.b-d, dacă sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când hotărârea a fost cunoscută de persoana care face cererea, dar nu mai târziu de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii penale; - în cazul prevăzut la art.453 alin.1 lit.e, de la data când hotărârile care nu se conciliază au fost cunoscute de persoana care face cererea.

Constituţionale în Monitorul Oficial al României, Partea I. (2) Cererea de revizuire în defavoarea condamnatului, a celui achitat sau a celui faţă de care s-a încetat procesul penal se poate face în termen de 3 luni, care curge: a) în cazurile prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. b) - d), când nu sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când faptele sau împrejurările au fost cunoscute de persoana care face cererea sau de la data când aceasta a luat cunoştinţă de împrejurările pentru care constatarea infracţiunii nu se poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora; b) în cazurile prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. b) - d), dacă sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când hotărârea a fost cunoscută de persoana care face cererea, dar nu mai târziu de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii penale; c) în cazul prevăzut la art.	prevăzute la lit. b), c) şi d) când nu sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când faptele sau împrejurările au fost cunoscute de persoana care face cererea; b) în cazurile prevăzute în art. 394 lit. b), c) şi d), dacă sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când hotărârea a fost cunoscută de persoana care face cererea. Dispoziţiile din alineatul precedent se aplică şi în cazul când procurorul se sesizează din oficiu. Revizuirea în defavoarea inculpatului nu se poate face când a intervenit o cauză care împiedică punerea în mişcare a acţiunii penale sau continuarea procesului penal. ART.408[2] **Revizuirea în cazul deciziilor Curţii Constituţionale** Cererea de revizuire se poate face în termen de 3 luni de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curţii Constituţionale.	Similar reglementării anterioare, dispoziţiile privind termenul mai sus menţionat şi momentul de la care acesta curge sunt incidente şi în cazul în care procurorul este titularul revizuirii. Se menţine interdicţia exercitării revizuirii în defavoarea inculpatului dacă a intervenit o cauză care împiedică punerea în mişcare a acţiunii penale sau continuarea procesului penal.

453 alin. (1) lit. e), de la data când hotărârile ce nu se conciliază au fost cunoscute de persoana care face cererea. (3) Dispoziţiile alin. (2) se aplică şi în cazul când procurorul se sesizează din oficiu. (4) Revizuirea în defavoarea inculpatului nu se poate face când a intervenit o cauză care împiedică punerea în mişcare a acţiunii penale sau continuarea procesului penal.		
ART. 458 **Instanţa competentă** Competentă să judece cererea de revizuire este instanţa care a judecat cauza în prima instanţă. Când temeiul cererii de revizuire constă în existenţa unor hotărâri ce nu se pot concilia, competenţa se determină potrivit dispoziţiilor art. 44.	ART. 401 **Instanţa competentă** Competentă să judece cererea de revizuire este instanţa care a judecat cauza în primă instanţă. Când temeiul cererii de revizuire constă în existenţa unor hotărâri ce nu se pot concilia, competenţa se determină potrivit dispoziţiilor art. 35.	Dispoziţiile care stabilesc competenţa de judecare a cererii de revizuire nu s-au modificat.
ART. 459 **Admiterea în principiu** (1) La primirea cererii de revizuire, se fixează termen pentru examinarea admisibilităţii în principiu a cererii de revizuire, preşedintele dispunând	ART. 402 **Măsuri premergătoare** La primirea lucrărilor trimise de procuror, preşedintele instanţei fixează termen pentru examinarea admisibilităţii în principiu a cererii de revizuire, dispunând ataşarea dosarului	Se menţine etapa examinării admisibilităţii în principiu a cererii de revizuire, fără modificări de ordin procedural. Deşi criteriile de admisibilitate a cererii de revizuire sunt în mare măsură aceleaşi, noua reglementare le prevede expres. Astfel, formularea cu caracter general existentă în Codul anterior „instanţa examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condiţiile prevăzute de lege” este înlocuită cu o serie de criterii menţionate expres. Prin urmare, instanţa competentă va examina dacă: - cererea a fost formulată în termen şi de către o persoană dintre cele prevăzute la art.455;

ataşarea dosarului cauzei. (2) Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanţă, în camera de consiliu, fără citarea părţilor. (3) Instanţa examinează dacă: a) cererea a fost formulată în termen şi de o persoană dintre cele prevăzute la art. 455; b) cererea a fost întocmită cu respectarea prevederilor art. 456 alin. (2) şi (3); c) au fost invocate temeiuri legale pentru redeschiderea procedurilor penale; d) faptele şi mijloacele de probă în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de revizuire care a fost judecată definitiv; e) faptele şi mijloacele de probă în baza cărora este formulată cererea conduc, în mod evident, la stabilirea existenţei unor temeiuri legale ce permit revizuirea; f) persoana care a formulat cererea s-a conformat cerinţelor instanţei dispuse potrivit	cauzei. ART. 403 **Admiterea în principiu** (1) Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanţă, în camera de consiliu, fără citarea părţilor şi fără participarea procurorului. Instanţa examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condiţiile prevăzute de lege şi dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu. (3) Instanţa, în baza celor constatate, dispune prin încheiere admiterea în principiu a cererii de revizuire sau, prin sentinţă, respingerea acesteia. (3^1) Cererile ulterioare de revizuire sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive şi apărări. (4) Când cererea de revizuire a fost făcută pentru un condamnat decedat, sau când condamnatul care a făcut cererea ori în favoarea căruia s-a făcut revizuirea a decedat după introducerea cererii, prin derogare de la dispoziţiile art. 10 alin. 1 lit. g) procedura de revizuire îşi va urma cursul, iar în cazul admiterii în principiu, după rejudecarea cauzei, instanţa va hotărî potrivit dispoziţiilor din	- cererea a fost întocmită cu respectarea prevederilor art.456 alin.2 şi 3; - au fost invocate temeiuri legale pentru redeschiderea procedurilor penale; - faptele şi mijloacele de probă în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de revizuire care a fost judecată definitiv; - faptele şi mijloacele de probă în baza cărora este formulată cererea conduc, în mod evident, la stabilirea existenţei unor temeiuri legale ce permit revizuirea; - persoana care a formulat cererea s-a conformat cerinţelor instanţei dispuse potrivit art.456 alin.4. Similar dispoziţiilor anterioare, admiterea în principiu a cererii de revizuire se dispune prin încheiere, iar respingerea ca inadmisibilă a cererii se hotărăşte prin sentinţă. Încheierea prin care se admite în principiu cererea de revizuire este definitivă, iar sentinţa prin care aceasta este respinsă ca inadmisibilă este supusă aceleiaşi căi de atac ca şi hotărârea la care se referă revizuirea.

art. 456 alin. (4). (4) În cazul în care instanţa constată că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (3), dispune prin încheiere admiterea în principiu a cererii de revizuire. (5) În cazul în care instanţa constată neîndeplinirea condiţiilor prevăzute la alin. (3), dispune prin sentinţă respingerea cererii de revizuire, ca inadmisibilă. (6) Când cererea de revizuire a fost făcută pentru un condamnat decedat sau când condamnatul care a făcut cererea ori în favoarea căruia s-a făcut revizuirea a decedat după introducerea cererii, prin excepţie de la dispoziţiile art. 16 alin. (1) lit. f), procedura de revizuire îşi va urma cursul, iar în cazul rejudecării cauzei, după admiterea în principiu, instanţa va hotărî potrivit dispoziţiilor art. 16, care se aplică în mod corespunzător. (7) Încheierea prin care este admisă în principiu cererea de revizuire este definitivă. Sentinţa prin care	art. 13 alin. 2 şi 3 care se aplică în mod corespunzător.	

este respinsă cererea de revizuire, după analiza admisibilităţii în principiu, este supusă aceleiaşi căi de atac ca şi hotărârea la care se referă revizuirea.		
ART. 460 **Măsurile care pot fi luate odată cu sau ulterior admiterii în principiu** (1) Odată cu admiterea în principiu a cererii de revizuire sau ulterior acesteia, instanţa poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii supuse revizuirii şi poate dispune respectarea de către condamnat a unora dintre obligaţiile prevăzute la art. 215 alin. (1) şi (2). (2) Împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea hotărârii supuse revizuirii, prevăzută la alin. (1), procurorul sau persoana interesată poate formula contestaţie în termen de 48 de ore de la pronunţare pentru cei prezenţi şi de la comunicare pentru cei lipsă. Contestaţia formulată de procuror este suspensivă de executare. Dispoziţiile art. 597 alin. (2) - (5) se aplică în mod corespunzător.	ART. 404 **Măsurile care pot fi luate după admiterea în principiu** Odată cu admiterea în principiu a cererii de revizuire instanţa stabileşte termen pentru rejudecarea cauzei, putând suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii supuse revizuirii. Instanţa poate de asemenea lua oricare dintre măsurile preventive, dacă sunt întrunite condiţiile legale. În cazul admiterii în principiu a cererii de revizuire pentru existenţa unor hotărâri ce nu se pot concilia, cauzele în care aceste hotărâri au fost pronunţate se reunesc în vederea rejudecării.	Ca primă măsură ce poate fi dispusă după admiterea în principiu a cererii de revizuire este suspendarea executării hotărârii, măsura neprezentând caracter de noutate, ea existând şi în reglementarea anterioară. Aspectul de noutate al acestei măsuri constă în posibilitatea instanţei de a aplica în acest caz una dintre obligaţiile prevăzute de art.215 alin.1 şi 2. De asemenea, se constată că, spre deosebire de reglementarea anterioară care conferă caracter definitiv încheierii prin care se suspendă executarea, noile dispoziţii prevăd posibilitatea exercitării căii de atac a contestaţiei împotriva acestei încheieri. Termenul prevăzut de lege pentru declararea contestaţiei este de 48 de ore şi curge de la pronunţare pentru cei prezenţi şi de la comunicare pentru cei lipsă. Contestaţia exercitată de procuror suspendă executarea încheierii. Procedura de judecare a contestaţiei este cea stabilită prin art.597 alin.2-5 din Noul Cod de procedură penală. În caz de nerespectare a obligaţiilor stabilite, instanţa, din oficiu sau la cererea procurorului, poate dispune prin încheiere revocarea măsurii suspendării şi reluarea executării pedepsei. Se menţine măsura reunirii cauzelor, existentă şi în reglementarea anterioară, în cazul în care cererea de revizuire se admite în principiu pentru existenţa unor hotărâri ce nu se pot concilia.

(3) În cazul în care persoana condamnată nu respectă obligaţiile stabilite prin încheiere, instanţa, din oficiu sau la cererea procurorului, poate dispune revocarea măsurii suspendării şi reluarea executării pedepsei. (4) În cazul admiterii în principiu a cererii de revizuire pentru existenţa unor hotărâri ce nu se pot concilia, cauzele în care aceste hotărâri au fost pronunţate se reunesc în vederea rejudecării.		
ART. 461 **Rejudecarea** (1) Rejudecarea cauzei după admiterea în principiu a cererii de revizuire se face potrivit regulilor de procedură privind judecarea în primă instanţă. (2) Instanţa, dacă găseşte necesar, administrează din nou probele din cursul primei judecăţi. (3) În cazul în care instanţa constată că situaţia de fapt nu poate fi stabilită în mod nemijlocit sau aceasta nu s-ar putea face decât cu mare întârziere, dispune efectuarea cercetărilor necesare de	ART. 405 **Rejudecarea** Rejudecarea cauzei după admiterea în principiu a cererii de revizuire se face potrivit regulilor de procedură privind judecarea în primă instanţă. Instanţa, dacă găseşte necesar, administrează din nou probele care au fost efectuate în cursul primei judecăţi sau cu ocazia admiterii în principiu a cererii de revizuire.	Dispoziţiile privind procedura de judecată sunt similare în ambele reglementări, urmând regulile de judecată din prima instanţă. Se menţine şi posibilitatea de a se readministra probele. O măsură cu caracter de noutate prevăzută în derularea acestei proceduri, constă în posibilitatea instanţei de a dispune efectuarea de cercetări de către procuror. Această măsură poate fi hotărâtă în cazul în care situaţia de fapt nu poate fi stabilită de către instanţă în mod nemijlocit sau aceasta s-ar face cu mare întârziere. Cercetările se realizează de către un procuror din cadrul parchetului de pe lângă instanţa investită cu soluţionarea cererii de revizuire, în termen de cel mult 3 luni, după care întregul material se trimite instanţei. Sub aspectul probatoriului care poate fi administrat în această cale extraordinară de atac, legea nouă interzice audierea în calitate de martori a persoanelor prevăzute la art.453 alin.1 lit.b şi d, dacă dovada acestor cazuri de revizuire s-a făcut prin hotărâre judecătorească.

către procurorul de la parchetul de pe lângă această instanţă, într-un interval ce nu poate depăşi 3 luni. (4) După efectuarea cercetărilor, procurorul înaintează întregul material instanţei competente. (5) Persoanele prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. b) şi d) nu pot fi audiate ca martori în cauza supusă revizuirii, dacă dovada acestor cazuri de revizuire s-a făcut prin hotărâre judecătorească.		
ART. 462 **Soluţiile după rejudecare** (1) Dacă se constată că cererea de revizuire este întemeiată, instanţa anulează hotărârea, în măsura în care a fost admisă revizuirea, sau hotărârile care nu se pot concilia şi pronunţă o nouă hotărâre potrivit dispoziţiilor art. 395 - 399, care se aplică în mod corespunzător. (2) Instanţa rejudecă cauza prin extindere şi cu privire la părţile care nu au formulat cerere de revizuire, putând hotărî şi în privinţa lor, fără să le poată	ART. 406 **Soluţiile după rejudecare** Instanţa, dacă constată că cererea de revizuire este întemeiată, anulează hotărârea în măsura în care a fost admisă revizuirea sau hotărârile care nu se pot concilia şi pronunţă o nouă hotărâre potrivit dispoziţiilor art. 345 - 353, care se aplică în mod corespunzător. De asemenea, dispoziţiile art. 373 se aplică în mod corespunzător. Totodată, instanţa dispune, dacă este cazul, restituirea amenzii plătite şi a averii confiscate, precum şi a cheltuielilor judiciare pe care cel în favoarea căruia s-a admis	Soluţiile pronunţate după rejudecare sunt similare celor din reglementarea anterioară cu menţiunea că, în cazul respingerii cererii instanţa va obliga revizuientul la plata cheltuielilor de judecată, urmând a se dispune şi reluarea executării pedepsei în situaţia în care aceasta a fost suspendată.

crea acestora o situaţie mai grea. (3) Instanţa ia măsuri pentru restabilirea situaţiei anterioare, dispunând, dacă este cazul, restituirea amenzii plătite şi a bunurilor confiscate, a cheltuielilor judiciare pe care cel în favoarea căruia s-a admis revizuirea nu era ţinut să le suporte sau alte asemenea măsuri. (4) Dacă instanţa constată că cererea de revizuire este neîntemeiată, o respinge şi dispune obligarea revizuientului la plata cheltuielilor judiciare către stat, precum şi reluarea executării pedepsei, în cazul în care aceasta a fost suspendată.	revizuirea nu era ţinut să le suporte, iar pentru cei condamnaţi la pedeapsa închisorii cu executarea la locul de muncă, restituirea cotei făcută venit la bugetul de stat şi calcularea ca vechime şi continuitate în muncă a duratei pedepsei executate. Dacă instanţa constată că cererea de revizuire este neîntemeiată, o respinge.	
ART. 463 **Calea de atac** Sentinţa prin care instanţa se pronunţă asupra cererii de revizuire, după rejudecarea cauzei, este supusă aceleiaşi căi de atac ca şi hotărârea la care se referă revizuirea.	ART. 407 **Calea de atac** Sentinţele instanţei de revizuire, date potrivit art. 403 alin. 3 şi art. 406 alin. 1, sunt supuse aceloraşi căi de atac ca şi hotărârile la care se referă revizuirea, iar deciziile date în apel sunt supuse recursului.	Calea de atac prevăzută în noua reglementare este aceeaşi cu cea din Codul anterior.
ART. 464 **Efectele respingerii cererii de revizuire** În cazul respingerii cererii de revizuire ca inadmisibilă		Noua reglementare statuează imposibilitatea formulării unei noi cereri de revizuire pentru motive identice cu cea respinsă anterior, fundamentându-se pe decizia nr.36 din 14 decembrie 2009 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Secţiile Unite, pronunţată în recurs în interesul legii.

sau ca neîntemeiată, nu va putea fi formulată o nouă cerere pentru aceleaşi motive.		
ART. 465 **Revizuirea în cazul hotărârilor Curţii Europene a Drepturilor Omului** (1) Hotărârile definitive pronunţate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăţilor fundamentale ori a dispus scoaterea cauzei de pe rol, ca urmare a soluţionării amiabile a litigiului dintre stat şi reclamanţi, pot fi supuse revizuirii, dacă vreuna dintre consecinţele grave ale încălcării Convenţiei pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale şi a protocoalelor adiţionale la aceasta continuă să se producă şi nu poate fi remediată decât prin revizuirea hotărârii pronunţate. (2) Pot cere revizuirea: a) persoana al cărei drept a fost încălcat; b) membrii de familie ai condamnatului, chiar şi după moartea acestuia,	ART. 408^1 **Revizuirea în cazul hotărârilor Curţii Europene a Drepturilor Omului** Hotărârile definitive pronunţate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a unui drept prevăzut de Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale pot fi supuse revizuirii, dacă consecinţele grave ale acestei încălcări continuă să se producă şi nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunţate. Pot cere revizuirea: a) persoana al cărei drept a fost încălcat; b) soţul şi rudele apropiate ale condamnatului, chiar şi după moartea acestuia; c) procurorul. Cererea de revizuire se introduce la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, care judecă cererea în complet de 9 judecători. Cererea de revizuire se poate face în termen de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii Curţii Europene a	Posibilitatea revizuirii hotărârilor pronunţate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăţilor fundamentale se menţine şi în Noul Cod de procedură penală. Noua reglementare include în sfera de aplicare a acestei proceduri şi cauzele Curţii Europene în care litigiul s-a soluţionat amiabil. Titularii acestui drept sunt aceiaşi ca în reglementarea anterioară. Se constată modificarea competenţei de soluţionare a acestui tip de revizuire, precum şi a termenului prevăzut de lege pentru exercitarea ei. Astfel, competenţa de soluţionare aparţine instanţei care a pronunţat hotărârea a cărei revizuire se cere, spre deosebire de reglementarea anterioară care stabilea competenţa exclusivă de judecată a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. Termenul de exercitare a căii de atac s-a redus la 3 luni, anterior fiind de 1 an şi va curge de la data publicării în Monitorul Oficial al României a hotărârii definitive pronunţate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului şi nu de la data rămânerii definitive a acesteia. Noile dispoziţii menţin posibilitatea suspendării executării hotărârii atacate. Procedura de judecată este similară celei în vigoare cu diferenţa că hotărârea pronunţată în soluţionarea revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită.

numai dacă cererea este formulată în favoarea condamnatului; c) procurorul. (3) Cererea de revizuire se introduce la instanţa care a pronunţat hotărârea a cărei revizuire se cere. (4) Cererea de revizuire se poate face cel mai târziu în termen de 3 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii definitive pronunţate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. (5) După sesizare, instanţa poate dispune, din oficiu, la propunerea procurorului sau la cererea părţii, suspendarea executării hotărârii atacate. Dispoziţiile art. 460 alin. (1) şi (3) se aplică în mod corespunzător. (6) Participarea procurorului este obligatorie. (7) La judecarea cererii de revizuire, părţile se citează. Partea aflată în stare de deţinere este adusă la judecată. (8) Atunci când părţile sunt prezente la judecarea cererii de revizuire, instanţa	Drepturilor Omului. După sesizare, instanţa poate dispune, din oficiu, la propunerea procurorului sau la cererea părţii, suspendarea executării hotărârii atacate. Participarea procurorului este obligatorie. La judecarea cererii de revizuire, părţile se citează. Partea arestată este adusă la judecată. Când părţile sunt prezente la judecarea cererii de revizuire, se ascultă şi concluziile acestora. Instanţa examinează cererea în baza actelor dosarului şi se pronunţă prin decizie. Când instanţa constată că cererea este tardivă, inadmisibilă sau nefondată, o respinge. Când instanţa constată că cererea este fondată: a) desfiinţează, în parte, hotărârea atacată sub aspectul dreptului încălcat şi, rejudecând cauza, cu aplicarea dispoziţiilor din capitolul III, secţiunea II, înlătură consecinţele încălcării dreptului; b) desfiinţează hotărârea şi, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanţa în faţa căreia s-a produs încălcarea dreptului, aplicându-se	

ascultă şi concluziile acestora. (9) Instanţa examinează cererea în baza actelor dosarului şi se pronunţă prin decizie. (10) Instanţa respinge cererea în cazul în care constată că este tardivă, inadmisibilă sau nefondată. (11) Atunci când instanţa constată că cererea este fondată: a) desfiinţează, în parte, hotărârea atacată sub aspectul dreptului încălcat şi, rejudecând cauza, cu aplicarea dispoziţiilor secţiunii 1 a cap. V din titlul III al părţii speciale, înlătură consecinţele încălcării dreptului; b) desfiinţează hotărârea şi, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanţa în faţa căreia s-a produs încălcarea dreptului, aplicându-se dispoziţiile secţiunii 1 a cap. V din titlul III al părţii speciale. *(*12) Hotărârea pronunţată este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită.	dispoziţiile din capitolul III, secţiunea II. Decizia pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu este supusă nici unei căi de atac.	

SECŢIUNEA a 4-a **Redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate** ART. 466 **Redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate** (1) Persoana condamnată definitiv care a fost judecată în lipsă poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de o lună din ziua în care a luat cunoştinţă, prin orice notificare oficială, că s-a desfăşurat un proces penal împotriva sa. (2) Este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces şi nu a luat cunoştinţă în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv, deşi a avut cunoştinţă de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei şi nu a putut încunoştinţa instanţa. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care şi-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceştia s-au	ART. 522[1] **Rejudecarea celor judecaţi în lipsă în caz de extrădare** (1) În cazul în care se cere extrădarea sau predarea în baza unui mandat european de arestare a unei persoane judecate şi condamnate în lipsă, cauza va putea fi rejudecată de către instanţa care a judecat în primă instanţă, la cererea condamnatului. ART. 92 din Legea nr.302/2004 **Rejudecarea persoanei predate** (1) Asigurarea rejudecării în cazul predării persoanei condamnate în lipsă este dată de autoritatea judiciară emitentă, la cererea autorităţii judiciare de executare. (2) Dispoziţiile art. 522^1 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. ART. 92 din Legea nr.302/2004 în forma modificată prin Legea nr.300/2013 **Mandatul european de arestare emis în baza unei**	Noul Cod de procedură penală instituie o nouă cale extraordinară de atac de retractare, în scopul înlăturării dificultăţilor create în practică de aplicarea procedurii prevăzute de art.522[1] din Codul anterior şi pentru a se armoniza legislaţia internă cu standardele impuse de jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului.(Expunere de motive Secţiunea a 2-a litera N pct.3). Oferirea garanţiilor de exigenţă impuse de Curtea Europeană a avut drept consecinţă extinderea sferei de aplicare a art.522[1] din Codul anterior, procedura instituită prin noua reglementare aplicându-se tuturor persoanelor judecate în lipsă, fără a fi condiţionată de punerea în prealabil în executare a unui mandat european de arestare sau a unei cereri de extrădare. Termenul în care se poate solicita redeschiderea procesului este de o lună şi curge de la data la care persoana condamnată a luat cunoştinţă, prin orice notificare oficială, că s-a desfăşurat un proces penal împotriva sa. În reglementarea anterioară declanşarea acestei proceduri nu era condiţionată de vreun termen. Cu caracter de excepţie, momentul de la care curge termenul menţionat mai sus pentru persoanele judecate în lipsă, extrădate sau predate statului român în baza unui mandat european de arestare, este cel la care, ulterior aducerii în ţară, acestora li se comunică hotărârea de condamnare. Noua reglementare defineşte noţiunea de “persoană judecată în lipsă”, aceasta fiind persoana care nu a fost citată la proces şi nu a luat cunoştinţă în niciun alt mod oficial despre acesta, precum şi cea care, deşi a avut cunoştinţă de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei şi nu a putut încunoştinţa instanţa. Legea exclude următoarele categorii de persoane de la beneficiul acestei proceduri, şi anume: - pe cele care şi-au desemnat un apărător ales ori un mandatar dacă aceştia s-au prezentat oricând în cursul procesului; - pe cele care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinţei de condamnare, nu au declarat apel, au renunţat la declararea lui ori şi-au retras apelul; - persoanele condamnate care au solicitat să fie judecate în lipsă. Procedura de rejudecare este aplicabilă şi persoanelor faţă de care s-a pronunţat o hotărâre de renunţare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei.

prezentat oricând în cursul procesului, şi nici persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinţei de condamnare, nu a declarat apel, a renunţat la declararea lui ori şi-a retras apelul. (3) Pentru persoana condamnată definitiv judecată în lipsă faţă de care un stat străin a dispus extrădarea sau predarea în baza mandatului european de arestare, termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data la care, după aducerea în ţară, i-a fost comunicată hotărârea de condamnare. (4) Procesul penal nu poate fi redeschis în cazul în care persoana condamnată a solicitat să fie judecată în lipsă. (5) Dispoziţiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător persoanei faţă de care s-a pronunţat o hotărâre de renunţare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei.	**hotărâri de condamnare date în lipsa inculpatului** (1) Atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă la judecată, instanţa emitentă verifică lucrările dosarului, pentru a constata dacă: a) persoana condamnată a fost încunoştinţată în timp util, prin citaţie scrisă înmânată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare şi la faptul că poate fi pronunţată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces; sau b) având cunoştinţă de ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare, persoana condamnată l-a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică şi apărarea în faţa instanţei de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau c) după ce i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare şi i s-a adus la cunoştinţă că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac şi că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii	

	căii de atac, poate fi desfiinţată, persoana condamnată fie a renunţat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac. (2) Atunci când din lucrările dosarului rezultă că persoanei condamnate nu i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare, instanţa emitentă informează autoritatea judiciară de executare că: a) în termen de 10 zile de la primirea, după caz, în centrele de reţinere şi arestare preventivă care se organizează şi funcţionează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne sau în penitenciar a persoanei predate, hotărârea de condamnare va fi comunicată personal acesteia, în condiţiile Codului de procedură penală; b) la momentul înmânării hotărârii de condamnare, persoanei predate i se va aduce la cunoştinţă că are dreptul, după caz: (i) la exercitarea unei căi de atac, potrivit Codului de procedură penală; sau (ii) la rejudecarea cauzei, potrivit Codului de procedură penală.	

	(3) Totodată, când din lucrările dosarului rezultă că persoana condamnată nu a primit în prealabil nicio informare oficială cu privire la procedurile penale împotriva sa, ulterior transmiterii mandatului european de arestare, instanţa emitentă va comunica, la cererea autorităţii judiciare de executare, o copie a hotărârii de condamnare traduse, dacă este cazul, în limba pe care persoana condamnată o înţelege, pentru a fi adusă la cunoştinţa acesteia. Transmiterea hotărârii de condamnare nu va fi considerată o comunicare în sensul alin. (2) şi nici nu va produce efecte cu privire la termenul în care aceasta poate fi atacată, făcându-se exclusiv cu titlu informativ. (4) Constatările făcute potrivit alin. (1) şi (2) vor fi trecute la lit. d) din formularul prevăzut la art. 86 alin. (2). Atunci când sunt incidente dispoziţiile prevăzute la alin. (1) lit. b), dacă conţinutul mandatului încredinţat avocatului ales sau desemnat din oficiu nu rezultă din lucrările dosarului, instanţa poate solicita avocatului care a asigurat apărarea persoanei condamnate o declaraţie cu privire la relaţia dintre acesta şi clientul său, fără	

	ca prin aceasta să se considere că se aduce atingere secretului profesional ori principiului confidenţialităţii. Declaraţia va fi folosită exclusiv în scopul prezentului articol şi nu este destinată publicităţii.	
ART. 467 **Cererea de redeschidere a procesului penal** (1) Cererea de redeschidere a procesului penal poate fi formulată de către persoana judecată în lipsă şi se adresează instanţei care a judecat cauza în lipsă, fie în primă instanţă, fie în apel. (2) Când persoana judecată în lipsă este privată de libertate, cererea poate fi depusă la administraţia locului de deţinere, care o va trimite de îndată instanţei competente. (3) Cererea se formulează în scris şi trebuie motivată cu privire la îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 466. (4) Cererea poate fi însoţită de copii de pe înscrisurile de care persoana judecată în lipsă înţelege a se folosi în proces, certificate pentru		Titularul cererii de redeschidere a procesului penal este persoana judecată în lipsă. Cererea se depune la instanţa care a judecat cauza în lipsă, după caz cea de fond sau de apel, iar în situaţia în care persoana judecată în lipsă este privată de libertate, aceasta poate fi depusă şi la administraţia locului de deţinere, care o va trimite de îndată instanţei competente. Sub aspectul cerinţelor de formă cererea se va depune în scris şi trebuie motivată referitor la îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art.466. Aceasta poate fi însoţită de copii de pe înscrisurile de care persoana judecată în lipsă înţelege să se folosească în proces, certificate pentru conformitate cu originalul. Când înscrisurile sunt redactate într-o limbă străină, ele vor fi însoţite de traducere. Similar modificărilor aduse celorlalte căi extraordinare de atac, în cazul în care cererea nu îndeplineşte condiţiile prevăzute la alineatele 3 şi 4 ale art.467, instanţa pune în vedere celui care a formulat-o să o completeze până la primul termen de judecată sau, după caz, într-un termen scurt, stabilit de instanţă.

conformitate cu originalul. Când înscrisurile sunt redactate într-o limbă străină, ele vor fi însoţite de traducere. (5) În cazul în care cererea nu îndeplineşte condiţiile prevăzute la alin. (3) şi (4), instanţa pune în vedere celui ce a formulat cererea să o completeze până la primul termen de judecată sau, după caz, într-un termen scurt, stabilit de instanţă.		
ART. 468 **Măsurile premergătoare** (1) La primirea cererii de redeschidere a procesului penal, se fixează termen pentru examinarea admisibilităţii în principiu, preşedintele dispunând ataşarea dosarului cauzei, precum şi citarea părţilor şi a subiecţilor procesuali principali interesaţi. (2) Când persoana care a solicitat redeschiderea procesului penal este privată de libertate, chiar într-o altă cauză, preşedintele dispune încunoştinţarea acesteia despre termen şi ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu.	ART. 522[1] **Rejudecarea celor judecaţi în lipsă în caz de extrădare** (2) Dispoziţiile art.404-408 se aplică în mod corespunzător.	Similar celorlalte căi extraordinare de atac, prima măsură care se ia după primirea cererii este cea a examinării admisibilităţii în principiu a acesteia. În acest scop preşedintele instanţei va dispune ataşarea dosarului cauzei, precum şi citarea părţilor şi a subiecţilor procesuali principali interesaţi. Dacă persoana care a formulat cererea se află în stare de deţinere se dispune încunoştinţarea acesteia despre termenul fixat pentru examinarea admisibilităţii în principiu, luându-se măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu. Prezenţa acestei persoane la judecată este obligatorie.

(3) Persoana privată de libertate este adusă la judecată.		
ART. 469 **Judecarea cererii de redeschidere a procesului** (1) Instanţa, ascultând concluziile procurorului, ale părţilor şi ale subiecţilor procesuali principali, examinează dacă: a) cererea a fost formulată în termen şi de către o persoană dintre cele prevăzute la art. 466; b) au fost invocate temeiuri legale pentru redeschiderea procesului penal; c) motivele în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de redeschidere a procesului penal, care a fost judecată definitiv. (2) Cererea se examinează de urgenţă, iar în cazul în care persoana condamnată se află în executarea pedepsei cu închisoarea aplicate în cauza a cărei rejudecare se cere, instanţa poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii şi poate dispune		Judecata desfăşurată în vederea examinării admisibilităţii în principiu a cererii impune ascultarea concluziilor procurorului, ale părţilor şi ale subiecţilor procesuali principali. După această etapă instanţa va examina următoarele aspecte: - dacă cererea a fost formulată în termen şi de către o persoană dintre cele prevăzute la art.466; - au fost invocate temeiuri legale pentru redeschiderea procesului penal şi - dacă motivele în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de redeschidere a procesului penal, care a fost judecată definitiv. Cauza se va judeca de urgenţă. În situaţia în care persoana condamnată se află în executarea pedepsei cu închisoarea aplicată în această cauză cu ocazia primei judecăţi, instanţa poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii şi poate institui una dintre obligaţiile prevăzute la art.215 alin.1 şi 2. De asemenea, dacă nu s-a început executarea pedepsei cu închisoarea, instanţa poate dispune respectarea de către condamnat a uneia dintre obligaţiile prevăzute la art.215 alin.1 şi 2. Dacă în urma examinării efectuate instanţa constată îndeplinite condiţiile prevăzute de lege dispune prin încheiere admiterea cererii de redeschidere a procesului penal. Această încheiere poate fi atacată odată cu fondul. În situaţia în care instanţa constată neîndeplinirea condiţiilor prevăzute la art.466, va dispune prin sentinţă respingerea cererii de redeschidere a procesului penal. Această hotărâre este supusă aceleiaşi căi de atac ca cea pronunţată în lipsa persoanei condamnate. Consecinţa admiterii cererii de redeschidere a procesului penal este desfiinţarea de drept a hotărârii pronunţate în lipsa persoanei condamnate. Redeschiderea procesului penal are efect extensiv în privinţa părţilor care nu au formulat o astfel de cerere, fără a li se putea crea o situaţie mai grea. Odată cu admiterea cererii de redeschidere a procesului penal, legea instituie posibilitatea instanţei, din oficiu sau la cererea procurorului, de a lua faţă de inculpat una dintre măsurile preventive prevăzute la art.202 alin.4 lit.b-e. De asemenea, în raport de această soluţie vor fi incidente dispoziţiile titlului V al părţii generale a Noului Cod de procedură penală privind măsurile preventive şi alte măsuri procesuale.

respectarea de către condamnat a uneia dintre obligaţiile prevăzute la art. 215 alin. (1) şi (2). Dacă executarea pedepsei cu închisoarea nu a început, instanţa poate dispune respectarea de către condamnat a uneia dintre obligaţiile prevăzute la art. 215 alin. (1) şi (2). (3) Dacă instanţa constată îndeplinirea condiţiilor prevăzute la alin. (1), dispune prin încheiere admiterea cererii de redeschidere a procesului penal. (4) Dacă instanţa constată neîndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 466, dispune prin sentinţă respingerea cererii de redeschidere a procesului penal. (5) Încheierea prin care este admisă cererea de redeschidere a procesului penal poate fi atacată odată cu fondul. (6) Hotărârea prin care este respinsă cererea de redeschidere a procesului penal este supusă aceleiaşi căi de atac ca şi hotărârea pronunţată în lipsa persoanei condamnate.		

(7) Admiterea cererii de redeschidere a procesului penal atrage desfiinţarea de drept a hotărârii pronunţate în lipsa persoanei condamnate. (8) Instanţa redeschide procesul penal prin extindere şi cu privire la părţile care nu au formulat cerere, putând hotărî şi în privinţa lor, fără să le poată crea acestora o situaţie mai grea. (9) Odată cu admiterea cererii de redeschidere a procesului penal, instanţa, din oficiu sau la cererea procurorului, poate dispune luarea faţă de inculpat a uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art.202 alin. (4), lit. b) - e). Dispoziţiile titlului V al părţii generale se aplică în mod corespunzător.		
ART. 470 **Rejudecarea cauzei** Rejudecarea cauzei se face potrivit regulilor de procedură aplicabile etapei procesuale pentru care s-a dispus redeschiderea procesului penal.		Rejudecarea cauzei este guvernată de regulile de procedură aplicabile etapei procesuale pentru care s-a dispus redeschiderea procesului penal.
Capitolul VI Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare	Capitolul IV Căile extraordinare de atac	

unitare		
Secțiunea 1 Recursul în interesul legii	Secțiunea III Recursul în interesul legii	
Cererea de recurs în interesul legii **Art. 471.** - **(1)** Pentru a se asigura interpretarea şi aplicarea unitară a legii de către toate instanţele judecătoreşti, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, din oficiu sau la cererea ministrului justiţiei, colegiul de conducere al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau colegiile de conducere ale curţilor de apel, precum şi Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să se pronunţe asupra chestiunilor de drept care au fost soluţionate diferit de instanţele judecătoreşti. **(2)** Cererea trebuie să cuprindă soluţiile diferite date problemei de drept şi motivarea acestora, jurisprudenţa Curţii	**Calitate procesuală** **Art. 414^{2}.** - Pentru a se asigura interpretarea şi aplicarea unitară a legii de către toate instanţele judecătoreşti, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, din oficiu sau la cererea ministrului justiţiei, colegiul de conducere al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, colegiile de conducere ale curţilor de apel şi Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să se pronunţe asupra problemelor de drept care au fost soluţionate diferit de instanţele judecătoreşti.	Alin.1 preia art. 414^{1} alin.1 Cpp Alin.2 reglementează conținutul cererii de recurs în interesul legii, respectiv: ▪orientările jurisprudențiale cu privire la problema de drept ce face obiectul cererii ▪motivarea acestora ▪ jursiprudența Curţii Constituţionale, a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, a Curţii Europene a Drepturilor Omului sau, după caz, a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene chestiunii de drept în discuție ▪opiniile doctrinare relevante ▪ propunerea de soluție Alin.3 stabilește, sub sancțiunea inadmisibilității, necesitatea anexării la cererea de recurs în interesul legii a copiilor hotărârilor judecătorești definitive care ilustrează orientările diferite de jurisprudență în materia ce face obiectul sesizării (această condiție era prevăzută și de Cpp, de asemenea, sub sancțiunea inadmisibilității, respective de art. 414^{3}.) Alin.2 și 3 reprezintă, de fapt, consacrarea normativă a practicii/metodologiei actuale de întocmire și redactare a cererii de recurs în interesul legii

Constituţionale, a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, a Curţii Europene a Drepturilor Omului sau, după caz, a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene, opiniile exprimate în doctrină relevante în domeniu, precum şi soluţia ce se propune a fi pronunţată în recursul în interesul legii. **(3)** Cererea de recurs în interesul legii trebuie să fie însoţită, sub sancţiunea respingerii ca inadmisibilă, de copii ale hotărârilor judecătoreşti definitive din care rezultă că problemele de drept care formează obiectul judecăţii au fost soluţionate în mod diferit de instanţele judecătoreşti.		
Condiţiile de admisibilitate **Art. 472.** - Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecăţii au fost soluţionate în mod diferit prin hotărâri judecătoreşti definitive, care se anexează la cerere.	Condiţii de admisibilitate **Art. 414^{3}.** - Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecăţii au fost soluţionate în mod diferit prin hotărâri judecătoreşti definitive, care se anexează la cerere.	Este preluat art. 414^{3} Cpp privind însoțirea cererii de recurs în interesul legii de copii ale hotărârilor judecătorești definitive, sub sancțiunea inadmisibilității

Judecarea recursului în interesul legii **Art. 473.** - **(1)** Recursul în interesul legii se judecă de un complet format din preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau, în lipsa acestuia, din vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, preşedinţii de secţii din cadrul acesteia, un număr de 14 judecători din secţia în a cărei competenţă intră chestiunea de drept care a fost soluţionată diferit de instanţele judecătoreşti, precum şi câte 2 judecători din cadrul celorlalte secţii. Preşedintele completului este preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau, în lipsa acestuia, din vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție . **(2)** În cazul în care chestiunea de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secţii, preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie stabileşte secţiile din care provin judecătorii ce vor alcătui completul de judecată. **(3)** După sesizarea Înaltei	Judecarea recursului în interesul legii **Art. 414^{4}.** – **(1)** Recursul în interesul legii se judecă de un complet format din preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau, în lipsa acestuia, din vicepreşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, preşedinţii de secţii din cadrul acesteia, un număr de 14 judecători din secţia în a cărei competenţă intră problema de drept care a fost soluţionată diferit de instanţele judecătoreşti şi câte 2 judecători din cadrul celorlalte secţii. Preşedintele completului este preşedintele sau vicepreşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. **(2)** În cazul în care problema de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secţii, preşedintele sau, în lipsa acestuia, vicepreşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie stabileşte secţiile din care provin cei 20 de judecători. **(3**) După sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, preşedintele acesteia sau, după caz, vicepreşedintele va lua măsurile necesare pentru desemnarea aleatorie a judecătorilor din cadrul secţiei în	Alin. 1 preia art. 414^{4} alin.1 Cpp fără modificări Alin.2 preia art. 414^{4} alin.2 Cpp, mai puțin numărul judecătorilor care vor intra în completul de judecată a cererii de recurs în intersul legii în ipoteza în care chestiunea de drept (noțiune care o înlocuiește pe cea de problemă de drept) prezintă interes pentru două sau mai multe secţii Alin.3 preia art. 414^{4} alin.3 Cpp, înlocuind sintagma problemă de drept cu cea de chestiune de drept și renunțând la vicepreședinte ca titular al obligației de a lua măsurile necesare desemnării aleatorii a judecătorilor ce vor intra în alcătuirea completului de judecată Alin. 4 – 10 preiau art. 414^{4} alin.4 - 10 Cpp, sintagma problemă de drept, acolo unde apare, fiind înlocuită cu cea de chestiune de drept; alin.9 adaugă Avocatul Poporului sau un reprezentant al acestuia alături de ceilalți titulari ai susținerii cererii de recurs în interesul legii, corelativ calității sale de titular al unei asemenea cereri

Curţi de Casaţie şi Justiţie, preşedintele acesteia va lua măsurile necesare pentru desemnarea aleatorie a judecătorilor din cadrul secţiei în a cărei competenţă intră chestiunea de drept care a fost soluţionată diferit de instanţele judecătoreşti, precum şi a judecătorilor din celelalte secţii ce intră în alcătuirea completului prevăzut la alin. (1). **(4)** La primirea cererii, preşedintele completului va desemna un judecător din cadrul secţiei în a cărei competenţă intră chestiunea de drept care a fost soluţionată diferit de instanţele judecătoreşti, pentru a întocmi un raport asupra recursului în interesul legii. În cazul în care chestiunea de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secţii, preşedintele completului va desemna 3 judecători din cadrul acestor secţii pentru întocmirea raportului. Raportorii nu sunt incompatibili. **(5)** În vederea întocmirii raportului, preşedintele completului poate solicita	a cărei competenţă intră problema de drept care a fost soluţionată diferit de instanţele judecătoreşti, precum şi a judecătorilor din celelalte secţii ce intră în alcătuirea completului prevăzut la alin. 1. **(4)** La primirea cererii, preşedintele completului va desemna un judecător din cadrul secţiei în a cărei competenţă intră problema de drept care a fost soluţionată diferit de instanţele judecătoreşti, pentru a întocmi un raport asupra recursului în interesul legii. În cazul în care problema de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secţii, preşedintele completului va desemna câte un judecător din cadrul acestor secţii pentru întocmirea raportului. Raportorii nu sunt incompatibili. **(5)** În vederea întocmirii raportului, preşedintele completului poate solicita unor specialişti recunoscuţi opinia scrisă asupra problemelor de drept soluţionate diferit. **(6)** Raportul va cuprinde soluţiile diferite date problemei de drept şi argumentele pe care se fundamentează, jurisprudenţa relevantă a Curţii Constituţionale, a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, a Curţii	

unor specialişti recunoscuţi opinia scrisă asupra chestiunilor de drept soluţionate diferit. **(6)** Raportul va cuprinde soluţiile diferite date problemei de drept şi argumentele pe care se fundamentează, jurisprudenţa relevantă a Curţii Constituţionale, a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, a Curţii Europene a Drepturilor Omului, a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene şi opinia specialiştilor consultaţi, dacă este cazul, precum şi doctrina în materie. Totodată, judecătorul sau, după caz, judecătorii raportori vor întocmi şi vor motiva proiectul soluţiei ce se propune a fi dată recursului în interesul legii. **(7)** Şedinţa completului se convoacă de preşedintele acestuia, cu cel puţin 20 de zile înainte de desfăşurarea acesteia. Odată cu convocarea, fiecare judecător va primi o copie a raportului şi a soluţiei propuse. **(8)** La şedinţă participă toţi judecătorii completului. Dacă există motive	Europene a Drepturilor Omului, a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene şi opinia specialiştilor consultaţi, dacă este cazul, precum şi doctrina în materie. Totodată, judecătorul sau, după caz, judecătorii raportori va/vor întocmi proiectul soluţiei ce se propune a fi dată recursului în interesul legii. **(7)** Şedinţa completului se convoacă de preşedintele acestuia cu cel puţin 20 de zile înainte de desfăşurarea acesteia. Odată cu convocarea, fiecare judecător va primi o copie a raportului şi a soluţiei propuse. **(8)** La şedinţă participă toţi judecătorii completului. Dacă există motive obiective, aceştia vor fi înlocuiţi cu respectarea regulilor prevăzute la alin. 3. **(9)** Recursul în interesul legii se susţine în faţa completului, după caz, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau de procurorul desemnat de acesta, de judecătorul desemnat de colegiul de conducere al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, respectiv al curţii de apel. **(10)** Recursul în interesul legii se judecă în cel mult 3 luni de la data sesizării instanţei, iar soluţia se adoptă cu cel puţin două treimi din numărul	

obiective, aceştia vor fi înlocuiţi, cu respectarea regulilor prevăzute la alin. (3). **(9)** Recursul în interesul legii se susţine în faţa completului, după caz, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau de procurorul desemnat de acesta, de judecătorul desemnat de colegiul de conducere al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, respectiv al curţii de apel ori de Avocatul Poporului sau de un reprezentant al acestuia. **(10)** Recursul în interesul legii se judecă în cel mult 3 luni de la data sesizării instanţei, iar soluţia se adoptă cu cel puţin două treimi din numărul judecătorilor completului. Nu se admit abţineri de la vot.	judecătorilor completului. Nu se admit abţineri de la vot.	
Conţinutul hotărârii şi efectele ei **Art. 474.** - **(1)** Asupra cererii de recurs în interesul legii completul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie se pronunţă prin decizie. **(2)** Decizia se pronunţă	Conţinutul hotărârii şi efectele ei **Art. 414^{5}.** - Asupra cererii, completul se pronunţă prin decizie. Decizia se pronunţă numai în interesul legii şi nu are efecte asupra hotărârilor judecătoreşti examinate şi nici cu privire la	art. 474 preia art. 414^{5} Cpp; alin.1 precizează completul care se pronunță asupra cererii de recurs în interesul legii ca fiind completul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

numai în interesul legii şi nu are efecte asupra hotărârilor judecătoreşti examinate şi nici cu privire la situaţia părţilor din acele procese. **(3)** Decizia se motivează în termen de cel mult 30 de zile de la pronunţare şi se publică în cel mult 15 zile de la motivare în Monitorul Oficial al României, Partea I. **(4)** Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanţe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.	situaţia părţilor din acele procese. Decizia se motivează în termen de cel mult 30 de zile de la pronunţare şi se publică în cel mult 15 zile de la motivare în Monitorul Oficial al României, Partea I. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanţe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.	
Încetarea sau modificarea efectelor deciziei **Art. 474[1]** – Efectele deciziei încetează în cazul abrogării, constatării neconstitutuţionalităţii ori modificării dispoziţiei legale care a generat problema de drept dezlegată, cu excepţia cazului în care aceasta subzistă în noua reglementare.	fără corespondent	Reglementarea este menită să asigure menținerea în circuitul juridic numai a acelor decizii pronunțate în interesul legii care își păstrează actualitatea în raport cu evoluțiile legislative.

-cf. modificării prin art.3 pct. 4 din OUG nr. 3/2014		
Secțiunea a 2-a Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	fără corespondent	Secțiunea a 2-a reglementează o procedură nouă care, alături de recursul în interesul legii, este destinată să asigure o practică judiciară unitară. Această instituție pare inspirată de art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. ***Articolul 267*** *(ex-articolul 234 TCE)* *Curtea de Justiţie a Uniunii Europene este competentă să se pronunţe, cu titlu preliminar, cu privire la:* *(a) interpretarea tratatelor;* *(b) validitatea şi interpretarea actelor adoptate de instituţiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii;* *În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în faţa unei instanţe dintr-un stat membru, această instanţă poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privinţă îi este necesară pentru a pronunţa o hotărâre, să ceară Curţii să se pronunţe cu privire la această chestiune.* *În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în faţa unei instanţe naţionale ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanţă este obligată să sesizeze Curtea.* *În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în faţa unei instanţe judecătoreşti naţionale privind o persoană supusă unei măsuri privative de libertate, Curtea hotărăşte în cel mai scurt termen.* Totodată, instituția este expresia art. 126 alin. 3 din Constituție potrivit căruia interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe se asigură de către Înalta Curte de Casație și Justiție.
ART. 475 Obiectul sesizării Dacă, în cursul judecăţii, un complet de judecată al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, al curţii de apel sau al tribunalului, învestit cu soluţionarea cauzei în ultimă instanţă, constatând	fără corespondent	Este reglementat **obiectul procedurii** – pronunţarea unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu unei chestiunii de drept Pentru a putea face obiect al sesizării cf. acestei proceduri, chestiunea de drept trebuie să îndeplinească următoarele **condiții**: ▪ de lămurirea sa depinde soluţionarea pe fond a cauzei în care este incidentă (caracterul determinant pentru soluționarea fondului cauzei). *Întrucât reglementarea utilizează sintagma* ***soluționarea pe fond****, ar rezulta că chestiunea de drept privește o problemă de fond, context în care procedura prevăzută de art. 475-477[1] NCpp nu poate fi incidentă dacă dezlegarea/lămurirea sa ar privi aspecte de procedură.*

că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluţionarea pe fond a cauzei respective şi asupra căreia Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii şi nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluţionare, va putea solicita Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să pronunţe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."		▪ asupra sa Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie nu a statuat printr-o altă hotărâre prealabilă ▪ nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluţionare. Prin această condiție (recurs în interesul legii în curs de soluționare) apreciem că trebuie înțeles un recurs în interesul legii cu care instanța supremă a fost deja sesizată; prin urmare, nu ar putea fi respinsă ca inadmisibilă o sesizare întemeiată pe art. 475 NCpp atunci când instanța supremă, informându-se, ia cunoștință că chestiunea de drept respectivă se află în lucru, sub formă de proiect de recurs în interesul legii, la oricare dintre titularii acestuia. Pentru acest motiv, rămân în discuție acele proiecte de recurs în interesul legii aflate în curs de verificare, analiză și fundamentare la titularii acestei proceduri și cu care instanța supremă nu a fost încă sesizată, respectiv perspectiva de soluționare a lucrărilor având un asemenea obiect, precum și implicațiile (altele decât inadmisibilitatea sesizării care, pentru motivele menționate anterior, apreciem că nu este incidentă) asupra sesizării. ▪cauza al cărei fond depinde de rezolvarea chestiunii de drept să se afle spre soluționare în ultimă instanță ▪totodată, cauza să se afle pe rolul tribunalului, al curții de apel ori al Înaltei Curți Această din urmă condiție configurează totodată și **sfera titularilor sesizării:** ▪tribunale ▪curți de apel ▪Înalta Curte (de fapt, completele de judecată ale cauzelor în care a apărut chestiunea de drept – a se vedea art. 476 alin. 1) Rezultă că sfera titularilor este circumscrisă exclusiv instanțelor (completelor acestor instanțe), cu excluderea judecătoriilor. Sesizarea este facultativă. Din modul de redactare a textului rezultă că o astfel de sesizare este admisibilă numai în măsura în care cauza în care apare chestiunea de drept se află în cursul judecății (Titlul III al Părții speciale - judecata în primă instanță, în căile de atac ordinare și extraordinare, mai puțin procedurile privind asigurarea unei practici judiciare unitare). În aceste condiții, sesizarea întemeiată pe disp. art. 475 NCpp nu ar putea fi făcută de judecătorul de cameră preliminară, chiar dacă ar fi vorba de judecătorul de cameră preliminară competent să judece contestația întemeiată pe art. 347 NCpp, de la tribunale, curți de apel sau ÎCCJ; aceeași concluzie pare a fi susținută și terminologia normei care se referă la *complet,* la *dezbateri contradictorii.*
ART. 476 Procedura de judecată (1) Sesizarea Înaltei Curţi	fără corespondent	cf. alin.1 fraza I rezultă că: ▪ sesizarea se face de către completul de judecată ▪sesizarea este supusă dezbaterilor contradictorii

de Casaţie şi Justiţie se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 475, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susţin admisibilitatea sesizării potrivit dispoziţiilor art. 475, punctul de vedere al completului de judecată şi al părţilor. (2) Prin încheierea prevăzută la alin. (1), cauza poate fi suspendată până la pronunţarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept. În cazul în care nu s-a dispus suspendarea odată cu sesizarea, iar cercetarea judecătorească este finalizată înainte ca Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie să se pronunţe asupra sesizării, instanţa suspendă dezbaterile până la pronunţarea deciziei prevăzute la art. 477 alin. (1). În cazul în care inculpatul se află în arest la domiciliu sau este arestat preventiv, se aplică în mod		▪dezbaterile au ca obiect verificarea condițiilor de admisibilitate a sesizării, precum și poziția/punctul de vedere al completului și părților asupra chestiunii de drept (sub acest aspect, procedura este similară cu cea a excepției de neconstituționalitate); controlul condițiilor de admisibilitate revine, prin urmare, atât instanței în fața căreia apare chestiunea de drept, cât și a celei competente să o soluționeze; nu sunt excluse ipotezele în care decizia asupra admisibilității să fie diferită, respectiv instanța supremă să respingă ca inadmisibilă o sesizare pe care instanța a apreciat-o, în urma dezbaterilor contradictorii, ca fiind admisibilă (asemenea cazuri sunt ilustrate în jurisprudența Curții Constituționale, procedura excepției de neconstituționalitate prezentând similitudini sub acest aspect, așa cum s-a precizat, cu procedura prezentă) În măsura în care **se decide sesizarea**, aceasta se dispune **prin încheiere** al cărei conţinut este reglementat în alin.1 teza a II-a. **Conţinutul încheierii de sesizare** : ▪ motivele care susţin admisibilitatea sesizării potrivit dispoziţiilor art. 475 ▪ punctul de vedere al completului de judecată şi al părţilor Și sub acest aspect există asemănări cu procedura excepției de neconstituționalitate, respectiv cu conținutul încheierii princare se dispune sesizarea Curții Constituționale ▪ dispoziția de suspendare a judecării cauzei, în măsura în care s-a luat o asemenea decizie (alin. 2 fraza I); suspendarea este facultativă, sesizarea Înaltei Curți neatrăgând, de drept, o asemenea consecință. Suspendarea durează până la pronunţarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept (prin aceasta trebuie înțeleasă și hotărîrea prin care Înalta Curte respinge sesizarea ca inadmisibilă). *Potrivit **Ghidului** cuprinzând informațiile necesare pentru sesizarea ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prelalbile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, **emis de Înalta Curte de Casație și Justiție** s-au stabilit următoarele:* *▪nu se înaintează dosarul cauzei la ÎCCJ, ci numai:* *- încheierea întocmită de instanța de la care provine sesizarea;* *-citativul cuprinzând identitatea și domiciliul părților;* *-înscrisuri relevante, dacă este cazul;* *▪mențiunile obligatorii ale încheierii de sesizare:* *▪▪<u>partea introductivă</u> va cuprinde în mod distinct dezbaterile asupra sesizării ÎCCJ, atât cu privire la admisibilitatea acestui demers, cât și pe fondul chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită:* *- punerea în discuție din oficiu sau la cerere a celor două aspecte;* *- susținerile procurorului/părților/persoanei vătămate cu privire la cele două aspecte* *▪▪<u>considerentele</u> vor avea următoarea structură:* *- obiectul cauzei pe scurt (act de sesizare/situația de fapt/încadrarea juridică);*

corespunzător prevederile art. 208 pe toată durata suspendării. (3) După înregistrarea cauzei la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, încheierea de sesizare se publică pe pagina de internet a acestei instanţe. (4) Cauzele similare, aflate pe rolul instanţelor judecătoreşti, pot fi suspendate până la soluţionarea sesizării. (5) Repartizarea sesizării este făcută de preşedintele sau, în lipsa acestuia, de unul dintre vicepreşedinţii Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie ori de persoana desemnată de aceştia. (6) Sesizarea se judecă de un complet format din preşedintele secţiei corespunzătoare a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie sau de un judecător desemnat de acesta şi 8 judecători din cadrul secţiei respective. Preşedintele secţiei sau, în caz de imposibilitate, judecătorul desemnat de acesta este preşedintele de complet şi va lua măsurile necesare pentru desemnarea aleatorie a judecătorilor.		- *expunerea pe scurt a chestiunii de drept (cu indicarea exactă a articolului și a actului normativ din care face parte);* - *examenul de admisibilitate a sesizării:* *→instanța care sesizează:complet de judecată al ÎCCJ/ al unei curți de apel / al unui tribunal învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;* *→caracterul de noutate al chestiunii de drept: ÎCCJ nu a mai statuat asupra acesteia printr-o hotărâre prealabilă / recurs în interesul legii / nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare* *→relevanța chestiunii de drept: de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei respective (motivare);* - *punctele de vedere ale procurorului/ părților/ persoanei vătămate asupra chestiunii de drept sesizate;* - *punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate (cu menționarea jurisprudenței naționale / comunitare/ CEDO relevante, dacă aceasta există și este cunoscută;* ▪▪*dispozitivul va cuprinde :* - *dispoziția de sesizare a ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept în discuție (cu enunțarea explicită a întrebării adresate Curții);* - *dispoziția de suspendare a judecății (dacă este cazul);* - *dispoziția privind lipsa căii de atac.* *După redactarea încheierii și distinct de aceasta (foaie separată) se va întocmi un citativ cuprinzând identitatea și domiciliul părților (pentru comunicarea ulterioară de către ÎCCJ a raportului asupra chestiunii de drept).* *Încheierea va fi înaintată în două variante: una cuprnzând datele părților, semnată în condițiile legii (un exemplar identic cu cel aflat la dosarul cauzei), iar alta anonomizată și fără semnături (în vederea publicării pe site-ul ÎCCJ).* *Încheierea trebuie să fie succintă, dar și completă, conținând toate informațiile necesare.* *Chiar dacă în materie penală elementul de noutate al chestiunii de drept supuse analizei se raportează la preexistența unei hotărâri prealabile sau a unei decizii pronunțate (ori care urmează a se pronunța) în interesul legii cu referire la aceeași chestiune de drept, este recomandabil să se aprecieze asupra oportunității sesizării ÎCCJ în situația în care există o jurisprudență constantă și consolidată în respectiva materie ori în cazul în care nu există nicio îndoială cu privire la interpretarea ce trebuie dată normei juridice relevante.* Încheierea de sesizare nu este supusă niciunei căi de atac (art. 476 alin.1 fraza I NCpp).

(7) După alcătuirea completului potrivit alin. (6), preşedintele acestuia va desemna un judecător pentru a întocmi un raport asupra chestiunii de drept supuse judecăţii. Judecătorul desemnat raportor nu devine incompatibil. (8) Atunci când chestiunea de drept priveşte activitatea mai multor secţii ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, preşedintele sau, în lipsa acestuia, unul dintre vicepreşedinţii Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie va transmite sesizarea preşedinţilor secţiilor interesate în soluţionarea chestiunii de drept. În acest caz, completul va fi alcătuit din preşedintele sau, în lipsa acestuia, din vicepreşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, care va prezida completul, din preşedinţii secţiilor interesate în soluţionarea chestiunii de drept, precum şi câte 5 judecători din cadrul secţiilor respective, desemnaţi aleatoriu de preşedintele completului. După alcătuirea		Ipoteze particulare (art. 476 alin.1 fraza aII-a şi a III-a NCpp).: ▪ suspendarea nu a fost dispusă concomitent cu sesizarea, iar cercetarea judecătorească a fost finalizată înainte ca Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie să se pronunţe asupra sesizări - instanţa suspendă dezbaterile până la pronunţarea deciziei prevăzute la art. 477 alin. 1 ▪ dacă suspendarea a fost dispusă iar inculpatul se află în arest la domiciliu sau este arestat preventiv, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 208 privind verificarea măsurilor preventive în cursul judecății, pe toată durata suspendării (verificare din oficiu, periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile a susbzistenței temeiurilor respectivei măsuri preventive) Încheierea de sesizare se publică pe pagina de internet a Înaltei Curți (alin.3), măsură de publicitate care permite altor instanțe pe rolul se află cauze similare să le suspende până la soluţionarea sesizării (alin. 4). Aspectele legate de repartizarea sesizării, alcătuirea completului care o va judeca, desemnarea judecătorului raportor (alin. 5-8) sunt asemănătoare acelorași aspecte în materie de recurs în interesul legii. Conținutul raportului este reglementat prin trimitere la conținutul celui întocmit în cazul recursului în interesul legii (art. 476 alin.10 cu ref. la art. 473 alin. 5 și 6). De asemenea, aspectele referitoare la convocarea ședinței, participarea judecătorilor la ședință sunt identice cu cele privind aceleași aspecte în materia recursului în interesul legii (art. art. 476 alin.10 cu ref. la art. 473 alin. 7 și 8). Raportul asupra sesizării se comunică părților (părțile în procesul penal fiind inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente cf. art. 32 alin. NCpp) care au posibilitatea să își exprime în scris punctele de vedere privind chestiunea de drept. Rațiunea acestei posibilități nu este clară în măsura în care tot asupra chestiunii de drept părțile au avut ocazia să își exprime punctul de vedere odată cu dezbaterile contradictorii asupra sesizării, punct de vedere care este și consemnat în încheierea de sesizare (s-ar putea afirma că dezbaterile contradictorii și punctele de vedere ale părților ar purta numai asupra aspectelor de admisibilitate a sesizării, ipoteză exclusă însă în condițiile în care art. 476 alin. 1 NCpp precizează distinct menționarea în încheierea de sesizare atât a motivelor care susțin admisibilitatea, cât și a punctului de vedere al completului și al părților. Mai curând, punctul de vedere ar putea purta asupra celor prezentate în raport. Termenul de comunicare a punctelor de vedere este 15 zile de la comunicarea raportului, nerespectarea sa atrăgând decăderea din exercițiul dreptului și nulitatea actului făcut peste termen cf. art. 268 alin. 1 NCpp. Pentru judecarea sesizării este prevăzut un termen maxim de 3 luni de la data învestirii. Sesizarea se judecă fără citarea părţilor.

completului, pentru întocmirea raportului, preşedintele completului va desemna câte un judecător din cadrul fiecărei secţii. Raportorii nu sunt incompatibili. (9) Raportul va fi comunicat părţilor, care, în termen de cel mult 15 zile de la comunicare, pot depune, în scris, prin avocat sau, după caz, prin consilier juridic, punctele lor de vedere privind chestiunea de drept supusă judecăţii. (10) Dispoziţiile art. 473 alin. (5) - (8) se aplică în mod corespunzător. (11) Sesizarea se judecă fără citarea părţilor, în cel mult 3 luni de la data învestirii, iar soluţia se adoptă cu cel puţin două treimi din numărul judecătorilor completului. Nu se admit abţineri de la vot."		Soluţia se adoptă cu cel puţin două treimi din numărul judecătorilor completului, nefiind admise abţineri de la vot. Toate aceste din urmă aspecte fiind identice celor similare din materia recursului în interesul legii (art. 473 alin.10 folosește termenul 3 luni de la *sesizarea* instanței, în vreme ce art. 476 alin.11 pe cel de 3 luni de la data *învestirii*. Riguros vorbind, cei doi termeni nu sunt identici: data sesizării este data înregistrării actului de sesizare, iar data învestirii este dată de momentul în care instanța sesizată, în urma verificărilor specifice - competență etc) decide că a fost legal sesizată și se învestește.
ART. 477 Conţinutul şi efectele hotărârii (1) Asupra sesizării, completul pentru dezlegarea unor chestiuni	fără corespondent	Hotărârea pronunțată este o decizie. Decizia se motivează într-un termen maxim de 30 de zile de la pronunțare. Decizia motivată se publică în Monitorul Oficial în maxim 15 zile de la motivare. Pronunțarea poartă exclusiv asupra chestiunii de drept supuse dezlegării. Dezlegarea dată chestiunii de drept are caracter obligatoriu pentru instanțe de la data publicării deciziei.

de drept se pronunţă prin decizie, numai cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării. (2) Dispoziţiile art. 474 alin. (3) se aplică în mod corespunzător. (3) Dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanţe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I. (4) Dispoziţiile art. 474[1] se aplică în mod corespunzător."		În ipoteza abrogării, constatării neconstituționalității ori modificării dispoziției legale care a făcut obiectul chestiunii de drept sunt aplicabile disp.art. 474[1] NCpp cf.art. 477 alin.4.
ART. 477[1] Încetarea sau modificarea efectelor deciziei Efectele deciziei încetează în cazul abrogării, constatării neconstitutuţionalităţii ori modificării dispoziţiei legale care a generat problema de drept dezlegată, cu excepţia cazului în care aceasta subzistă în noua reglementare. -cf. modificării prin art.3 pct. 5 din OUG nr. 3/2014	fără corespondent	Cu toate că art. 477 alin.4 trimite la art. 474[1] NCpp, dispozițiile acestuia din urmă sunt reluate și de art. 477[1] NCpp.

TITLUL IV **Proceduri speciale** **CAPITOLUL I** **Acordul de recunoaştere a vinovăţiei**	Prevedere nouă	Atribuția procurorului de a încheia acordul de recunoaștere a vinovăției, în condițiile legii, este prevăzută în mod expres și în **art. 55 alin. 3 lit. e** din Partea Generală a N.C.P.P. În **Expunerea de motive** (publicată pe site-ul Camerei Deputaților http://www.cdep.ro/proiecte/2013/100/30/1/em249.pdf) la **Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative care cuprind dispoziţii procesual penale (Secțiunea a 2-a. Motivul emiterii actului normativ, pct. 1. Descrierea situației actuale)** se arată că, unul dintre obiectivele a căror îndeplinire o urmărește N.C.P.P. este ”*crearea unui cadru legislativ în care procesul penal să fie mai rapid și mai eficient, prin urmare, în mod semnificativ mai puțin costisitor*”.
<u>ART. 478</u> Titularii acordului de recunoaştere a vinovăţiei şi limitele acestuia (1) În cursul urmăririi penale, după punerea în mişcare a acţiunii penale, inculpatul şi procurorul pot încheia un acord, ca urmare a recunoaşterii vinovăţiei de către inculpat. (2) Efectele acordului de recunoaştere a vinovăţiei sunt supuse avizului procurorului ierarhic superior. (3) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei poate fi iniţiat atât de către procuror, cât şi de către inculpat. (4) Limitele încheierii acordului de recunoaştere a vinovăţiei se stabilesc prin avizul prealabil şi scris al procurorului ierarhic superior.	Prevedere nouă	**Condiţii**: - trebuie să fi fost pusă în mişcare acţiunea penală; - poate fi iniţiat atât de către procuror, cât şi de către inculpat; - este necesar avizul prealabil şi scris al procurorului ierarhic superior cu privire la limitele încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției (felul şi cuantumul pedepsei, precum şi forma de executare a acesteia);

(5) Dacă acţiunea penală s-a pus în mişcare faţă de mai mulţi inculpaţi, se poate încheia un acord de recunoaştere a vinovăţiei distinct cu fiecare dintre aceştia, fără a fi adusă atingere prezumţiei de nevinovăţie a inculpaţilor pentru care nu s-a încheiat acord. (6) Inculpaţii minori nu pot încheia acorduri de recunoaştere a vinovăţiei.		
<u>ART. 479</u> **Obiectul acordului de recunoaştere a vinovăţiei** Acordul de recunoaştere a vinovăţiei are ca obiect recunoaşterea comiterii faptei şi acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mişcare acţiunea penală şi priveşte felul şi cuantumul pedepsei, precum şi forma de executare a acesteia.	Prevedere nouă	-
<u>ART. 480</u> **Condiţiile încheierii acordului de recunoaştere a vinovăţiei** (1) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei se poate încheia numai cu	Prevedere nouă	Încheierea acordului de vinovăție are o **aplicabilitate limitată**, putând viza doar infracţiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani. În situația în care, din probele administrate, **nu** rezultă suficiente date cu privire la existenţa faptei pentru care s-a pus în mişcare acţiunea penală şi cu privire la vinovăţia inculpatului, **nu** se poate încheia un acord de recunoaștere a vinovăției. Astfel, dacă probatoriul este complet, soluția care se dispune este cea de **clasare**. În cazul în care trebuie continuată urmărirea penală, soluția care se va dispune la finalizarea

privire la infracţiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani. (2) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei se încheie atunci când, din probele administrate, rezultă suficiente date cu privire la existenţa faptei pentru care s-a pus în mişcare acţiunea penală şi cu privire la vinovăţia inculpatului. La încheierea acordului de recunoaştere a vinovăţiei, asistenţa juridică este obligatorie. *(3) Abrogat*		acesteia va fi după caz (**trimitere în judecată** sau **încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției** sau **clasare**). Asistența juridică este **obligatorie** la încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, nerespectarea acestei dispoziții legale atrăgând **nulitatea absolută** a actului, conform art. 281 alin. 1 lit. f N.C.P.P.
ART. 481 **Forma acordului de recunoaştere a vinovăţiei** (1) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei se încheie în formă scrisă. (2) În situaţia în care se încheie acord de recunoaştere a vinovăţiei, procurorul nu mai întocmeşte rechizitoriu cu privire la inculpaţii cu care a încheiat acord.	Prevedere nouă	Acordul de recunoaștere a vinovăției se încheie în **formă scrisă** ca toate actele procedurale de urmărire penală.
ART. 482 **Conţinutul acordului de recunoaştere a vinovăţiei** Acordul de recunoaştere	Prevedere nouă	-

a vinovăţiei cuprinde: a) data şi locul încheierii; b) numele, prenumele şi calitatea celor între care se încheie; c) date privitoare la persoana inculpatului, prevăzute la art. 107 alin. (1); d) descrierea faptei ce formează obiectul acordului; e) încadrarea juridică a faptei şi pedeapsa prevăzută de lege; f) probele şi mijloacele de probă; g) declaraţia expresă a inculpatului prin care recunoaşte comiterea faptei şi acceptă încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mişcare acţiunea penală; h) felul şi cuantumul, precum şi forma de executare a pedepsei ori soluţia de renunţare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror şi inculpat; i) semnăturile procurorului, ale inculpatului şi ale avocatului.		

<u>ART. 483</u> **Sesizarea instanţei cu acordul de recunoaştere a vinovăţiei** (1) După încheierea acordului de recunoaştere a vinovăţiei, procurorul sesizează instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond şi trimite acesteia acordul de recunoaştere a vinovăţiei, însoţit de dosarul de urmărire penală. (2) În situaţia în care se încheie acordul numai cu privire la unele dintre fapte sau numai cu privire la unii dintre inculpaţi, iar pentru celelalte fapte sau inculpaţi se dispune trimiterea în judecată, sesizarea instanţei se face separat. Procurorul înaintează instanţei numai actele de urmărire penală care se referă la faptele şi persoanele care au făcut obiectul acordului de recunoaştere a vinovăţiei. (3) În cazul în care sunt incidente dispoziţiile art. 23 alin. (1), procurorul înaintează instanţei acordul de recunoaştere a vinovăţiei însoţit de tranzacţie sau de acordul de mediere.	Prevedere nouă	Acordul de recunoaștere a vinovăției este supus nu numai controlului ierarhic (a se vedea art. 478), ci și deciziei instanței de judecată căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond. În cauzele cu mai multe fapte sau mai mulți inculpați, dacă acordul se încheie numai pentru unele fapte sau numai cu unii dintre inculpați, instanța este sesizată separat; trimițându-i-se doar actele de urmărire penală care se referă la faptele şi persoanele care au făcut obiectul acordului de recunoaştere a vinovăţiei. Sesizarea instanței cu restul faptelor și/sau inculpaților pentru care procurorul dispune trimiterea în judecată se dispune prin rechizitoriu. Practic, în aceeași cauză penală, procurorul dispune, prin două acte distincte, **două soluții**: rechizitoriu și acord de recunoaștere a vinovăției.

ART. 484 **Procedura în faţa instanţei** (1) Dacă acordului de recunoaştere a vinovăţiei îi lipseşte vreuna dintre menţiunile obligatorii sau dacă nu au fost respectate condiţiile prevăzute la art. 482 şi 483, instanţa dispune acoperirea omisiunilor în cel mult 5 zile şi sesizează în acest sens conducătorul parchetului care a emis acordul. (2) Instanţa se pronunţă asupra acordului de recunoaştere a vinovăţiei prin sentinţă, în urma unei proceduri necontradictorii, în şedinţă publică, după ascultarea procurorului, a inculpatului şi avocatului acestuia, precum şi a părţii civile, dacă este prezentă.	Prevedere nouă	Procedura în fața instanței de judecată este necontradictorie, în ședință publică. Instanța se pronunță prin **sentință**. Participarea procurorului este obligatorie. De asemenea, este obligatorie asistența juridică a inculpatului și în fața instanței.
ART. 485 **Soluţiile instanţei** (1) Instanţa, analizând acordul, pronunţă una dintre următoarele soluţii: a) admite acordul de recunoaştere a vinovăţiei şi dispune una dintre soluţiile prevăzute de art. 396 alin. (2) - (4), care nu poate crea pentru inculpat o situaţie	Prevedere nouă	În situația în care instanța admite acordul de recunoaștere a vinovăției, **nu poate crea pentru inculpat o situaţie mai grea decât cea asupra căreia s-a ajuns la un acord**. Aceasta reprezintă o **garanție procesuală** pentru inculpatul care încheie acordul de recunoaștere a vinovăției.

mai grea decât cea asupra căreia s-a ajuns la un acord, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 480 - 482 cu privire la toate faptele reţinute în sarcina inculpatului, care au făcut obiectul acordului; b) respinge acordul de recunoaştere a vinovăţiei şi trimite dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 480 - 482 cu privire la toate faptele reţinute în sarcina inculpatului, care au făcut obiectul acordului, sau dacă apreciază că soluţia cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror şi inculpat este nejustificat de blândă în raport cu gravitatea infracţiunii sau periculozitatea infractorului. (2) Instanţa poate admite acordul de recunoaştere a vinovăţiei numai cu privire la unii dintre inculpaţi. (3) În situaţia prevăzută la alin. (1) lit. b), instanţa se pronunţă din oficiu cu privire la starea de arest a inculpaţilor. (4) Dispoziţiile art. 396		

alin. (9), art. 398 şi art. 399 se aplică în mod corespunzător.		
<u>ART. 486</u> **Soluţionarea acţiunii civile** (1) În cazul în care instanţa admite acordul de recunoaştere a vinovăţiei şi între părţi s-a încheiat tranzacţie sau acord de mediere cu privire la acţiunea civilă, instanţa ia act de aceasta prin sentinţă. (2) În cazul în care instanţa admite acordul de recunoaştere a vinovăţiei şi între părţi nu s-a încheiat tranzacţie sau acord de mediere cu privire la acţiunea civilă, instanţa lasă nesoluţionată acţiunea civilă. În această situaţie, hotărârea prin care s-a admis acordul de recunoaştere a vinovăţiei nu are autoritate de lucru judecat asupra întinderii prejudiciului în faţa instanţei civile.	Prevedere nouă	-
<u>ART. 487</u> **Cuprinsul sentinţei** Sentinţa cuprinde în mod obligatoriu: a) menţiunile prevăzute la	Prevedere nouă	Deși se prevede **caracterul obligatoriu** al mențiunilor de la lit. a și b, lipsa acestora **nu** este inclusă în enumerarea exhaustivă de la art. 281 N.C.P.P. (”***Nulitățile absolute***”).

art. 370 alin. (4), art. 403 şi 404; b) fapta pentru care s-a încheiat acordul de recunoaştere a vinovăţiei şi încadrarea juridică a acesteia.		
ART. 488 **Calea de atac** (1) Împotriva sentinţei pronunţate potrivit art. 485, procurorul şi inculpatul pot declara apel, în termen de 10 zile de la comunicare. (2) Împotriva sentinţei prin care acordul de recunoaştere a fost admis, se poate declara apel numai cu privire la felul şi cuantumul pedepsei ori la forma de executare a acesteia. (3) La soluţionarea apelului se citează inculpatul. (4) Instanţa de apel pronunţă una dintre următoarele soluţii: a) respinge apelul, menţinând hotărârea atacată, dacă apelul este tardiv sau inadmisibil ori nefondat; b) admite apelul, desfiinţează sentinţa prin care acordul de	Prevedere nouă	Sentința pronunțată de instanța de fond poate fi atacată cu **apel**, în termen de **10 zile** de la comunicare.

recunoaştere a fost admis numai cu privire la felul şi cuantumul pedepsei sau la forma de executare a acesteia şi pronunţă o nouă hotărâre, procedând potrivit art. 485 alin. (1) lit. a), care se aplică în mod corespunzător; c) admite apelul, desfiinţează sentinţa prin care acordul de recunoaştere a fost respins, admite acordul de recunoaştere a vinovăţiei, dispoziţiile art. 485 alin. (1) lit. a) şi art. 486 aplicându-se în mod corespunzător.		
CAPITOLUL I[1] **Contestaţia privind durata procesului penal**	**fără corespondent**	**Observații**
ART. 488[1] **Introducerea contestaţiei** (1) Dacă activitatea de urmărire penală sau de judecată nu se îndeplineşte într-o durată rezonabilă, se poate face contestaţie, solicitându-se accelerarea procedurii. (2) Contestaţia poate fi introdusă de către suspect, inculpat, persoana vătămată, partea civilă şi partea responsabilă	**fără corespondent**	Reglementarea din prezentul capitol înlătură absența, din legislația națională în materie penală, unor măsuri privind soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Pe de altă parte, Curtea Europeană a drepturilor omului a condamnat statul român pentru depășirea termenului rezonabil al procesului penal în numeroase cauze *(Pantea c.România, 2003, parag. 276-282; Stoianova și Nedelcu c.România, 2005, parag.24-26; Tudorache c.România, 2005, parag.23 Aliuță c.România, 2006, parag.16,17,19-21; Bragadireanu c.România, 2007, parag.119-122; Rosengren c.România, 2008, parag.24-27; Georgescu c.România, 2008, parag.95; Temeșan c.România, 2008, parag.55-58; Crăciun c. România, 2008, parag.43; Marinică Tițian Popovici c. România, 2009, parag.25-29; Balint c. România, 2010, parag.23,24)* Termenul rezonabil, componentă a dreptului la un proces echitabil cf. art. 6 parag. 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului, potrivit jurisprudenței Curții Europene a drepturilor omului, are ca punct de plecare momentul în care este formulată în mod

civilmente. În cursul judecăţii, contestaţia poate fi introdusă şi de către procuror. (3) Contestaţia poate fi formulată după cum urmează: a) după cel puţin un an de la începerea urmăririi penale, pentru cauzele aflate în cursul urmăririi penale; b) după cel puţin un an de la trimiterea în judecată, pentru cauzele aflate în cursul judecăţii în primă instanţă; c) după cel puţin 6 luni de la sesizarea instanţei cu o cale de atac, pentru cauzele aflate în căile de atac ordinare sau extraordinare. (4) Contestaţia poate fi retrasă oricând până la soluţionarea acesteia. Contestaţia nu mai poate fi reiterată în cadrul aceleiaşi faze procesuale în care a fost retrasă. **ART. 105 din Legea nr. 255/2013** Dispoziţiile art. 488^1 - 488^6 din Legea nr. 135/2010, cu modificările şi completările aduse prin prezenta lege, referitoare la		oficial o acuzație în materie penală împotriva unei persoane, iar ca moment final, pronunțarea soluției finale a cauzei (hotărâri judecătorești definitive de condamnare, achitare, încetare a procesului penal, soluții de netrimitere în judecată dispuse de procuror – a se vedea Stoianova și Nedelcu c. România, parag. 20). În perioadă care este avută în vedere în aprecierea termenului rezonabil intră faza de urmărire penală (din momentul notificării oficiale a acuzației penale împotriva persoanei – în principiu, când o procedură de investigare este deschisă împotriva unei persoane și aceasta află în mod oficial de existența anchetei sau drepturile, interesele sale sunt afectate de aceasta, de exemplu, începerea urmăririi penale in personam / continuarea urmăririi penale față de o persoană care dobândește calitatea de suspect, art. 305 alin.3 NCpp), judecata în primă instanță și în căile ordinare de atac, inclusiv durata rejudecării cauzei. Nu intră în această perioadă durata cât procesul a fost suspendat datorită imposibilității medicale a inculpatului de la participa la proces, perioada dintre momentul rămânerii definitive a hotărârii și momentul admiterii căii extraordinare de atac prin care s-a dispus restituirea cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale, perioadele dintre momentul dispunerii soluției de netrimitere în judecată/scoatere de sub urmărire penală și momentul infirmării acestei soluții și reluării urmăririi penale – a se vedea Stoianova și Nedelcu c. România, parag. 20; Aliuță c. România, parag. 16; Bragadireanu c. România, parag. 113). Reglementarea prevăzută în acest capitol reprezintă un recurs în accelerarea procedurii, cu funcție preventivă, având drept scop reducerea duratei procedurilor, evitarea duratei excesive a acestora. Procedura vizează faza de urmărire penală (art. 285-341NCpp) și cea de judecată (art. 349-470 NCpp, fond și calea ordinară de atac a apelului și căile extraordinare de atac; concluzia incidenței și asupra duratei reprezentând căile de atac rezultă din art. 488^1 alin. 3 lit. c). Nu vizează procedura de cameră preliminară, pt. aceasta asigurându-se o durată rezonabilă prin stabilirea legală a unui termen maxim de 60 de zile (art. 343 NCpp). Titularii contestației: ▪inculpat, persoana vătămată, partea civilă şi partea responsabilă civilmente, atât pt. faza de urmărire penală, cât și de judecată ▪procurorul, numai pt. faza de judecată Condiții de introducere a contestației vizând durata fazei procesuale: ▪urmărirea penală să fi durat cel puțin 1 an, calculat de la începerea urmăririi penale ▪judecata în primă instanță să fi durat cel puțin 1 an, calculat de la data trimiterii în judecată /

contestaţia privind durata rezonabilă a procesului penal, se aplică numai proceselor penale începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 135/2010.		sesizării instanței prin rechizitoriu (art. 329 alin. 1 NCpp *)* ▪judecata în căile de atac, ordinare și extraordinare, să fi durat cel puțin 6 luni, calculate de la sesizarea instanței cu calea de atac respectivă Există posibilitatea retragerii contestației, până la momentul soluționării sale. Retragerea împiedică reiterarea contestației în aceeași fază procesuală (practic, retragerea este echivalată cu achiesarea la durata procedurii și recunoașterea implicită a caracterului rezonabil al acesteia)
ART. 488² **Competenţa de soluţionare** (1) Competenţa de soluţionare a contestaţiei aparţine după cum urmează: a) în cauzele penale aflate în cursul urmăririi penale, judecătorului de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă; b) în cauzele penale aflate în cursul judecăţii sau în căile de atac, ordinare ori extraordinare, instanţei ierarhic superioare celei pe rolul căreia se află cauza. (2) Când procedura judiciară cu privire la care se formulează contestaţia se află pe rolul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, competenţa de soluţionare a contestaţiei aparţine unui alt complet din cadrul aceleiaşi secţii.	**fără corespondent**	Competența soluționării contestației, în raport cu faza procesuală a cărei durată este vizată, revine: ▪ urmărire penală - judecătorului de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă (art. 53 NCpp) ▪ judecata în fond sau în căile de atac, ordinare ori extraordinare - instanţa ierarhic superioare celei pe rolul căreia se află cauza ▪ procedura judiciară contestată se află pe rolul Înaltei Curţi - un alt complet din cadrul secţiei penale

ART. 488[3] **Conţinutul contestaţiei** Contestaţia se formulează în scris şi va cuprinde: a) numele, prenumele, domiciliul sau reşedinţa persoanei fizice, respectiv denumirea şi sediul persoanei juridice, precum şi calitatea în cauză a persoanei fizice sau juridice care întocmeşte cererea; b) numele şi calitatea celui care reprezintă partea în proces, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele acestuia şi sediul profesional; c) adresa de corespondenţă; d) denumirea parchetului sau a instanţei şi numărul dosarului; e) motivele de fapt şi de drept pe care se întemeiază contestaţia; f) data şi semnătura.	**fără corespondent**	este reglementată forma scrisă a contestației și conținutul acesteia
ART. 488[4] **Procedura de soluţionare a contestaţiei** (1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi sau instanţa, în vederea soluţionării contestaţiei, dispune următoarele	**fără corespondent**	Sunt reglementate ▪măsurile prealabile soluționării contestației (alin.1 și 2), ▪durata maximă în care trebuie soluționată contestația 20 de zile de la înregistrarea acesteia – alin. 4), ▪caracterul nepublic al ședinței de judecată (camera de consiliu – alin.5) și necontradictoriu oral (fără participarea procurorului și a părților – alin. 5) Măsuri prealabile:

măsuri: a) informarea procurorului, respectiv instanţei pe rolul căreia se află cauza, cu privire la contestaţia formulată, cu menţiunea posibilităţii de a formula un punct de vedere cu privire la aceasta; b) transmiterea în cel mult 5 zile a dosarului sau a unei copii certificate a dosarului cauzei de către procuror, respectiv de către instanţa pe rolul căreia se află cauza; c) informarea celorlalte părţi din proces şi, după caz, a celorlalte persoane prevăzute la art. 488[1] alin. (2) cu privire la contestaţia formulată şi la dreptul de a-şi exprima punctul de vedere în termenul acordat în acest scop de judecătorul de drepturi şi libertăţi sau de instanţă. (2) În cazul în care suspectul sau inculpatul este privat de libertate, în cauza respectivă sau în altă cauză, informarea prevăzută la alin. (1) lit. c) se va face atât către acesta, cât şi către avocatul, ales sau numit din oficiu, al acestuia.		▪ informarea procurorului / instanței pe rolul căreia se află cauza cu privire la existența contestației (informarea vizează numai organul judiciar al fazei procesuale a cărei durată rezonabilă se contestă; dacă se contestă durata judecății, nu este informat și procurorul care participă la această procedură de judecată); organele judiciare informate au posibilitatea formulării unui punct de vedere/neformularea punctului de vedere nu împiedică judecarea contestației (alin. 3) ▪ informarea celorlalte părţi (inculpat, parte civilă, parte responsabilă civilmente cf. art. 32 alin.2 NCpp) din proces şi, după caz, a celorlalte persoane prevăzute la art. 488[1] alin. 2 (suspect și persoană vătămată), având posibilitatea formulării propriului punct de vedere; de asemenea, neformularea acestuia nu împiedică judecarea contestației (alin. 3) Odată cu informarea se comunică celor vizați și termenul până la care pot formula și depune punctul de vedere (alin. 1 lit. c teza finală – deși această dispoziție se referă expres la părți și alte persoane, în mod rațional ea trebuie să fie incidentă și în cazul procurorului și al instanței pe rolul căreia se află cauza cu privire la existența contestației). ▪ solicitarea dosarului sau a unei copii certificate a dosarului cauzei de către procuror, respectiv de către instanţa pe rolul căreia se află cauza, transmiterea acestuia urmând să se realizeze în 5 zile; această solicitare ar putea fi făcută, pentru eficiență, odată cu informarea

(3) Netransmiterea punctului de vedere prevăzut la alin. (1) lit. a) şi c) în termenul stabilit de instanţă nu împiedică soluţionarea contestaţiei. (4) Judecătorul de drepturi şi libertăţi sau instanţa soluţionează contestaţia în cel mult 20 zile de la înregistrarea acesteia. (5) Contestaţia se soluţionează prin încheiere, în camera de consiliu, fără participarea părţilor şi a procurorului.		
<u>**ART. 488^{5}**</u> **Soluţionarea contestaţiei** (1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi sau instanţa, soluţionând contestaţia, verifică durata procedurilor pe baza lucrărilor şi a materialului din dosarul cauzei şi a punctelor de vedere prezentate şi se pronunţă prin încheiere. (2) Judecătorul de drepturi şi libertăţi sau instanţa, în aprecierea caracterului rezonabil al duratei procedurii judiciare, va lua în considerare următoarele elemente:	**fără corespondent**	Sunt reglementate aspectele care fac obiectul verificării și a căror analiza va întemeia soluția ce va fi dată contestației (alin. 2) și are va fi pronunțată prin încheiere (alin. 1) Verificarea poartă asupra elementelor precizate în alin. 2, prin intermediul ▪ lucrărilor şi materialului din dosarul cauzei și ▪ punctelor de vedere prezentate (alin. 1). Aspectele care fac obiectul verificării (alin. 2) reprezintă o transpunere a criteriilor avute în vedere de jurisprudența Curții Europene a drepturilor omului în materia termenului rezonabil, respectiv comportamentul păților (alin. 2 lit. e), comportamentul autorităților (alin. 2 lit. f, g), complexitatea cauzei (alin. 2 lit. a, b, c, d, g) și importanța pentru părți a obiectului procedurii (alin. 2 lit. a). Elementele precizate de alin. 2 nu se subsumează exclusiv unui singur criteriu dintre cele avute în vedere de Curtea Europenă a drepturilor omului. **alin. 2 lit. d** – cf. jurisprudenței Curții Europene (Crăciun c. România, parag. 42; Bragadireanu c. România, parag. 116; Tudorache c. România, parag. 23; Temeșan c. România, parag. 56) a apreciat ă durata întregii proceduri este excesivă chiar dacă durata procedurilor în fiecare fază procesuală ar putea fi considerată ca rezonabilă **alin. 2 lit. e** – comportamentul procesual dilatoriu al părții nu este un motiv al prelungirii

a) natura şi obiectul cauzei; b) complexitatea cauzei, inclusiv prin luarea în considerare a numărului de participanţi şi a dificultăţilor de administrare a probelor; c) elementele de extraneitate ale cauzei; d) faza procesuală în care se află cauza şi durata fazelor procesuale anterioare; e) comportamentul contestatorului în procedura judiciară analizată, inclusiv din perspectiva exercitării drepturilor sale procesuale şi procedurale şi din perspectiva îndeplinirii obligaţiilor sale în cadrul procesului; f) comportamentul celorlalţi participanţi în cauză, inclusiv al autorităţilor implicate; g) intervenţia unor modificări legislative aplicabile cauzei; h) alte elemente de natură să influenţeze durata procedurii.		procedurii care să fie luat în considerare atâta vreme cât nu a contribuit în mod substanțial la aceasta (Nemeth c. Ungaria, 2004, parag. 29); utilizarea cu bună-credință a tuturor mijloacelor procedurale prevăzute de dreptul intern în exercitarea dreptului la apărare nu poate fi considerată motiv al prelungirii procedurilor (Holomiov c. Moldova, 2006, parag. 143) **alin. 2 lit. f** – autoritățile/statele nu pot invoca dficultăți financiare, administrative, lipsa de experiență a magistratului sau starea de boală a acestuia pentru a motiva justificat depășirea duratei rezonabile a procedurilor (Pelissier, Sassi c. Franța, 1999, parag. 74; Arvelakis c. Grecia, 2001, parag. 26); autoritățile sunt responsabile de prelungirea procedurilor în ipoteze precum declinările succesive între instanțe, casările succesive cu trimitere spre rejudecare pentru erorile comise de instanțele inferioare, nelegala citare, inactivitatea organelor de urmărire penală, inactivitatea instanței care a acordat 5 termene pe parcursul a 2 ani, transmiterea cu întârzierea a documentelor sau dosarului (Bragadireanu c. Romania, parag. 119-122; Georgiadis c. Cipru, 2002, parag. 46; Valentin Ivanov c. Bulgaria, 2008, parag. 27-28; Krasimir Iordanov c. Bulgaria,2007, parag. 31-33)

ART. 488[6] **Soluţii** (1) Când apreciază contestaţia ca fiind întemeiată, judecătorul de drepturi şi libertăţi sau instanţa admite contestaţia şi stabileşte termenul în care procurorul să rezolve cauza potrivit art. 327, respectiv instanţa de judecată să soluţioneze cauza, precum şi termenul în care o nouă contestaţie nu poate fi formulată. (2) În toate cazurile, judecătorul de drepturi şi libertăţi sau instanţa care soluţionează contestaţia nu va putea da îndrumări şi nici nu va putea oferi dezlegări asupra unor probleme de fapt sau de drept care să anticipeze modul de soluţionare a procesului ori care să aducă atingere libertăţii judecătorului cauzei de a hotărî, conform legii, cu privire la soluţia ce trebuie dată procesului, ori, după caz, libertăţii procurorului de a pronunţa soluţia pe care o consideră legală şi temeinică. (3) Dacă s-a constatat depăşirea duratei rezonabile, o nouă	**fără corespondent**	Soluțiile ce pot fi date contestației pot fi admiterea sau respingerea acesteia, doar prima fiind reglementată expres (alin. 1). Soluția va fi pronunțată prin încheiere a cărei motivare are loc în 5 zile de la pronunțare; dosarul se restituie în ziua motivării (alin. 5). Soluția/hotărârea se comunică contestatorului și tuturor părţilor sau persoanelor dintre cele enumerate la art. 488[4] alin. 1 lit. c (suspect, inculpat, persoana vătămată, partea civilă şi partea responsabilă civilmente, procuror) din dosarul cauzei, care sunt ţinute să respecte termenele cuprinse în aceasta (alin. 6) Hotărârea/încheierea este definitivă (alin. 7) Consecutiv soluției de admitere va fi stabilit ▪ termenul în care procurorul să rezolve cauza potrivit art. 327 (emite rechizitoriu prin care trimite în judecată sau ordonanță prin care clasează sau renunță la urmărire), respectiv instanţa de judecată să soluţioneze cauza ▪ termenul în care o nouă contestaţie nu poate fi formulată; în cazul în care va fi formulată o nouă contestație cu nerespectarea termenului astfel fixat, acesta va fi restituită administrativ celui ce a formulat-o (alin.8) Este interzis (alin. 2) organului judiciar competent să soluționeze contestația (judecătorul de drepturi şi libertăţi sau instanţă) de a interfera cu funcția de urmărire penală sau de judecată în cauza vizată de contestație prin ▪ îndrumări ▪ dezlegări asupra unor probleme de fapt sau de drept care ▪ anticipează modul de soluționare a procesului ▪ aduc atingere libertăţii judecătorului cauzei de a hotărî, conform legii, cu privire la soluţia ce trebuie dată procesului, ori, după caz, libertăţii procurorului de a pronunţa soluţia pe care o consideră legală şi temeinică. După o contestație admisă, o nouă contestație în aceeași cauză va fi analizată/soluționată numai din perspectiva motivelor ulterioare soluției de admitere (alin. 3). Se prevede sancționarea unei ipoteze particulare de abuz de drept prin formularea cu rea-credinţă a contestaţiei; de altfel, de principiu, abuzul de drept constând în exercitarea cu rea credință a drepturilor procesuale și procedurale constituie abatere judiciară (art. 283 alin. 4 lit. n NCpp) însă în cazul de față sancționarea este mai severă, respectiv amendă judiciară de la 1.000 lei la 7.000 lei şi la plata cheltuielilor judiciare ocazionate (alin. 4), comparativ cu amenda

contestaţie în aceeaşi cauză se va soluţiona cu luarea în considerare exclusiv a motivelor ivite ulterior contestaţiei anterioare. (4) Abuzul de drept constând în formularea cu rea-credinţă a contestaţiei se sancţionează cu amendă judiciară de la 1.000 lei la 7.000 lei şi la plata cheltuielilor judiciare ocazionate. (5) Încheierea se motivează în termen de 5 zile de la pronunţare. Dosarul se restituie în ziua motivării. (6) Hotărârea se comunică contestatorului şi se transmite spre informare tuturor părţilor sau persoanelor dintre cele enumerate la art. 488[4] alin. (1) lit. c), din dosarul cauzei, care sunt ţinute să respecte termenele cuprinse în aceasta. (7) Încheierea prin care judecătorul de drepturi şi libertăţi sau instanţa soluţionează contestaţia nu este supusă niciunei căi de atac. (8) Contestaţia formulată cu nerespectarea termenelor prevăzute de		judiciară de la 500 la 5000 lei (art. 283 alin. 4 NCpp).

prezentul capitol se restituie administrativ.		
CAPITOLUL II **Procedura privind tragerea la răspundere penală a persoanei juridice** **Art. 489** **Dispoziţii generale** (1) În cazul infracţiunilor săvârşite de persoanele juridice prevăzute la art. 135 alin. (1) din Codul penal în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice, dispoziţiile prezentului cod se aplică în mod corespunzător, cu derogările şi completările prevăzute în prezentul capitol. (2) Sunt aplicabile în procedura privind tragerea la răspundere penală a persoanei juridice şi dispoziţiile procedurii de cameră preliminară, care se aplică în mod corespunzător.	**CAPITOLUL I[1]** **Procedura privind tragerea la răspundere penală a persoanei juridice** **Art. 479^1** **Dispoziţii generale** Dispoziţiile Codului de procedură penală se aplică şi în cazul infracţiunilor săvârşite de persoanele juridice, cu completările şi derogările prevăzute în prezentul capitol.	-
Art. 490 **Obiectul acţiunii penale** Acţiunea penală are ca obiect tragerea la răspunderea penală a persoanelor juridice care au săvârşit infracţiuni.	**Art. 479^2** **Obiectul şi exercitarea acţiunii penale** Acţiunea penală are ca obiect tragerea la răspundere penală a persoanelor juridice care au săvârşit infracţiuni.	Art. 490 N.C.proc.pen. reia art. 479^2 alin. 1 C.p.p. Obiectul acțiunii penale în cazul persoanei juridice, la fel ca și în cazul persoanei fizice, nu privește, nici în actualul, și nici în noul cod, ipoteza „**pregătirii**” săvârșirii unei infracțiuni

	Persoana juridică este reprezentată la îndeplinirea actelor procesuale şi procedurale de reprezentantul său legal. Dacă pentru aceeaşi faptă sau pentru fapte conexe **s-a început** urmărirea penală şi împotriva reprezentantului legal al persoanei juridice, aceasta îşi numeşte un mandatar pentru a o reprezenta. În cazul prevăzut în alin. 3, dacă persoana juridică nu îşi numeşte un mandatar, acesta este desemnat de organul de urmărire penală sau de instanţa de judecată din rândul practicienilor în insolvenţă, autorizaţi potrivit legii. Practicienilor în insolvenţă desemnaţi potrivit alin. 4 li se aplică, în mod corespunzător, dispoziţiile art. 190 alin. 1, 2 şi 4 - 6.	
Art. 491 **Reprezentarea persoanei juridice** (1) Persoana juridică este reprezentată la îndeplinirea actelor procesuale şi procedurale de reprezentantul său legal. (2) Dacă pentru aceeaşi faptă sau pentru fapte conexe **s-a pus în mişcare** acţiunea penală şi împotriva		Art. 491 N.C.proc.pen. reia art. 479^2 alin. (2-5) C.p.p. Alin. (2) modifică ipoteza actualei reglementări (alin. 3), în sensul înlocuirii condiției începerii urmăririi penale cu aceea a punerii în mișcare a acțiunii penale.

reprezentantului legal al persoanei juridice, aceasta îşi numeşte un mandatar pentru a o reprezenta. (3) În cazul prevăzut la alin. (2), dacă persoana juridică nu şi-a numit un mandatar, acesta este desemnat, după caz, de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanţă, din rândul practicienilor în insolvenţă, autorizaţi potrivit legii. Practicienilor în insolvenţă astfel desemnaţi li se aplică, în mod corespunzător, dispoziţiile art. 273 alin. (1), (2), (4) şi (5).		
Art. 492 **Locul de citare a persoanei juridice** (1) Persoana juridică se citează la sediul acesteia. Dacă sediul este fictiv ori persoana juridică nu mai funcţionează la sediul declarat, iar noul sediu nu este cunoscut, **la sediul organului judiciar** se afişează **o înştiinţare**, dispoziţiile art. 259 alin. (5) aplicându-se în mod corespunzător. (2) Dacă persoana juridică	**Art. 479[4]** **Citarea** Persoana juridică se citează la sediul acesteia. Când sediul este fictiv ori persoana juridică nu mai funcţionează la sediul declarat, iar noul sediu nu este cunoscut, **citaţia** se afişează **la sediul consiliului local** în a cărui rază teritorială s-a săvârşit infracţiunea. Dacă persoana juridică este reprezentată prin mandatar, numit în condiţiile prevăzute în art. 479[2] alin. 3 şi 4, citarea se face la locuinţa mandatarului ori	Art. 492 N.C.proc.pen. reia art. 479[4] C.p.p. Elemente de noutate: -alin. (1) – în anumite condiții, citarea persoanei juridice se va realiza prin afișarea unei **înștiințări** (actualmente citații) la sediul organului judiciar (actualmente consiliul local).

este reprezentată prin mandatar, numit în condiţiile art. 491 alin. (2) şi (3), citarea se face la locuinţa mandatarului ori la sediul practicianului în insolvenţă desemnat în calitatea de mandatar.	la sediul practicianului în insolvenţă desemnat în calitate de mandatar.	
Art. 493 **Măsurile preventive** (1) Judecătorul **de drepturi şi libertăţi**, în cursul urmăririi penale, la propunerea procurorului, sau, după caz, judecătorul **de cameră preliminară** ori instanţa poate dispune, dacă există motive temeinice care justifică suspiciunea rezonabilă că persoana juridică a săvârşit o faptă prevăzută de legea penală şi numai pentru a se asigura buna desfăşurare a procesului penal, una sau mai multe dintre următoarele măsuri: a) **interdicţia iniţierii** ori, după caz, suspendarea procedurii de dizolvare sau lichidare a persoanei juridice; b) **interdicţia iniţierii** ori, după caz, suspendarea fuziunii, a divizării sau a reducerii capitalului social al	**Art. 479**^{5} **Măsuri preventive** Judecătorul, în cursul urmăririi penale, la propunerea procurorului, sau instanţa, în cursul judecăţii, poate dispune, dacă există motive temeinice care justifică presupunerea rezonabilă că persoana juridică a săvârşit o faptă prevăzută de legea penală şi numai pentru a se asigura buna desfăşurare a procesului penal, una sau mai multe dintre următoarele măsuri preventive: a) suspendarea procedurii de dizolvare sau lichidare a persoanei juridice; b) suspendarea fuziunii, a divizării sau a reducerii capitalului social al persoanei juridice; c) interzicerea unor operaţiuni patrimoniale specifice, susceptibile de a antrena diminuarea semnificativă a activului patrimonial sau insolvenţa persoanei juridice;	Art. 493 N.C.proc.pen. reia art. 479^{5} C.p.p. Elemente de noutate: -alin. (1) – introduce în reglementare noile funcțiuni judiciare: judecătorul de drepturi și libertăți și judecătorul de cameră preliminară. Măsurile preventive prevăzute actualmente la lit. „a” și „b” sunt completate cu o forma suplimentară: interdicția inițierii. -alin. (2) – majorează cauțiunea de la 5.000 lei la 10.000 lei. - restituirea cauțiunii este reglementată și în ipoteza soluțiilor de amânare a aplicării pedepsei și de renunțare la aplicarea pedepsei. -alin. (3) - cazurile de nerestituire a cauțiunii sunt suplimentate. -alin. (5) – în faza de urmărire penală, atribuția de a dispune măsuri preventive revine judecătorului de drepturi și libertăți -alin. (5-7) – reglementează procedura dispunerii măsurilor preventive, inclusiv dreptul la contestație

persoanei juridice, începută anterior sau în cursul urmăririi penale; c) interzicerea unor operaţiuni patrimoniale, susceptibile de a antrena diminuarea activului patrimonial sau insolvenţa persoanei juridice; d) interzicerea încheierii anumitor acte juridice, stabilite de organul judiciar; e) interzicerea desfăşurării activităţilor de natura celor cu ocazia cărora a fost comisă infracţiunea. (2) Pentru a asigura respectarea măsurilor prevăzute la alin. (1), persoana juridică poate fi obligată la depunerea unei cauţiuni constând într-o sumă de bani care nu poate fi mai mică de **10.000 lei.** Cauţiunea se restituie la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, **de amânare a aplicării pedepsei, de renunţare la aplicarea pedepsei** sau de încetare a procesului penal, pronunţate în cauză, dacă persoana juridică a respectat măsura sau măsurile preventive, precum şi în cazul în care, prin hotărâre definitivă, s-a	d) interzicerea de a încheia anumite acte juridice, stabilite de organul judiciar; e) interzicerea de a desfăşura activităţi de natura celor în exerciţiu sau cu ocazia cărora a fost comisă infracţiunea. În vederea asigurării respectării măsurilor prevăzute în alin. 1 lit. a) - e), instanţa poate obliga persoana juridică la depunerea unei cauţiuni constând într-o sumă de bani sau alte valori fixate de organul judiciar. Cuantumul cauţiunii nu poate fi mai mic de **5.000 lei**. Cauţiunea se restituie la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare pronunţată în cauză, dacă persoana juridică a respectat măsurile preventive, precum şi în cazul în care, prin hotărâre definitivă, s-a dispus achitarea persoanei juridice sau încetarea procesului penal faţă de aceasta. În cazul în care s-a dispus faţă de persoana juridică o soluţie de netrimitere în judecată, restituirea cauţiunii se dispune de către procuror. Cauţiunea nu se restituie în cazul nerespectării de către persoana juridică a măsurilor preventive, făcându-se venit la bugetul statului la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.	

dispus achitarea persoanei juridice. (3) Cauţiunea nu se restituie în cazul nerespectării de către persoana juridică a măsurii sau a măsurilor preventive luate, făcându-se venit la bugetul de stat la data rămânerii definitive a hotărârii pronunţate în cauză, **precum şi dacă s-a dispus plata din cauţiune, în ordinea următoare, a despăgubirilor băneşti acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracţiune, a cheltuielilor judiciare sau a amenzii.** (4) Măsurile preventive prevăzute la alin. (1) pot fi dispuse pe o perioadă de cel mult 60 de zile, cu posibilitatea prelungirii în cursul urmăririi penale şi a menţinerii în cursul procedurii de cameră preliminară şi al judecăţii, dacă se menţin temeiurile care au determinat luarea acestora, fiecare prelungire neputând depăşi 60 de zile. (5) În cursul urmăririi penale, măsurile preventive se dispun **de judecătorul de drepturi şi libertăţi** prin încheiere motivată dată în camera de consiliu, cu	Măsurile preventive prevăzute în alin. 1 pot fi dispuse pe o perioadă de cel mult 60 de zile, cu posibilitatea prelungirii, dacă se menţin temeiurile care au determinat luarea acestora, fiecare prelungire neputând depăşi 60 de zile. În cursul urmăririi penale, măsurile preventive se dispun de judecător, prin încheiere motivată dată în camera de consiliu, cu citarea persoanei juridice. Participarea procurorului este obligatorie. Încheierea poate fi atacată cu recurs în 3 zile de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru cei lipsă. Măsurile preventive se revocă, din oficiu sau la cerere, când nu mai există temeiuri care să justifice menţinerea acestora. Dispoziţiile alin. 4 - 6 se aplică în mod corespunzător. Împotriva reprezentantului persoanei juridice sau a mandatarului acesteia pot fi luate măsurile prevăzute în art. 183 şi art. 198 alin. 2, iar faţă de practicianul în insolvenţă, măsura prevăzută în art. 198 alin. 2.	

citarea persoanei juridice. (6) Participarea procurorului este obligatorie. (7) Împotriva încheierii se poate face **contestaţie** la judecătorul de drepturi şi libertăţi sau, după caz, la judecătorul de cameră preliminară ori instanţa ierarhic superioară, de către persoana juridică şi procuror, în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru cei prezenţi, şi de la comunicare, pentru persoana juridică lipsă. (8) Măsurile preventive se revocă de către **judecătorul de drepturi şi libertăţi** la cererea procurorului sau a persoanei juridice, iar de către **judecătorul de cameră preliminară** şi de către instanţă şi din oficiu, numai când se constată că nu mai există temeiurile care au justificat luarea sau menţinerea acestora. Dispoziţiile alin. (5) - (7) se aplică în mod corespunzător. (9) Împotriva reprezentantului persoanei juridice sau a mandatarului acesteia pot fi luate măsurile prevăzute la art.		

265 şi art. 283 alin. (2), iar faţă de practicianul în insolvenţă, măsura prevăzută la art. 283 alin. (2). (10) Luarea măsurilor preventive nu împiedică luarea măsurilor asigurătorii conform art. 249 - 256.		
Art. 494 **Măsurile asigurătorii** Faţă de persoana juridică se pot lua măsuri asigurătorii, dispoziţiile art. 249 - 256 şi ale art. 549[1] aplicându-se în mod corespunzător.	**Art. 479[6]** **Măsurile asigurătorii** Faţă de persoana juridică se pot lua măsuri asigurătorii, în vederea asigurării confiscării speciale, reparării pagubei produse prin infracţiune, precum şi pentru garantarea executării pedepsei amenzii.	-
Art. 495 **Procedura de informare** (1) Procurorul, în cursul urmăririi penale, comunică organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organului care a înregistrat persoana juridică punerea în mişcare a acţiunii penale şi trimiterea în judecată a persoanei juridice, la data dispunerii acestor măsuri, în vederea efectuării menţiunilor corespunzătoare. (2) În cazul instituţiilor care nu sunt supuse condiţiei înregistrării sau autorizării pentru a dobândi	**Art. 479[7]** **Procedura de informare** Organul judiciar comunică organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organului care a înregistrat persoana juridică **începerea urmăririi penale**, punerea în mişcare a acţiunii penale şi trimiterea în judecată a persoanei juridice, la data dispunerii acestor măsuri, în vederea efectuării menţiunilor corespunzătoare. Organele prevăzute în alin. 1 sunt obligate să comunice organului judiciar, în termen de 24 de ore de la data înregistrării, în copie certificată, orice	Art. 495 N.C.proc.pen. reia art. 479[7] C.p.p. cu unele modificări: -alin. (1) – nu se mai comunică începerea urmăririi penale. -alin. (2) – în cazul instituțiilor care nu sunt supuse condiției înregistrării sau autorizării, informarea se face către organul care a înființat acea instituție. -alin. (5) – obligația de înștiințarea se extinde și cu privire la cazul luării măsurilor preventive.

personalitate juridică, informarea prevăzută la alin. (1) se face către organul care a înfiinţat acea instituţie. (3) Organele prevăzute la alin. (1) şi (2) sunt obligate să comunice organului judiciar, în termen de 24 de ore de la data înregistrării, în copie certificată, orice menţiune înregistrată de acestea cu privire la persoana juridică. (4) Persoana juridică este obligată să comunice organului judiciar, în termen de 24 de ore, intenţia de fuziune, divizare, dizolvare, reorganizare, lichidare sau reducere a capitalului social. (5) Dispoziţiile alin. (1) - (3) se aplică în mod corespunzător şi în cazul luării măsurilor preventive faţă de persoana juridică. (6) După rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, instanţa de executare comunică o copie de pe dispozitivul hotărârii organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice, organului care a înregistrat persoana	menţiune înregistrată de acestea cu privire la persoana juridică. Persoana juridică este obligată să comunice organului judiciar, în termen de 24 de ore, intenţia de fuziune, divizare, dizolvare, reorganizare, lichidare sau reducere a capitalului social. Neîndeplinirea sau îndeplinirea cu întârziere a obligaţiilor prevăzute în alin. 2 şi 3 constituie abatere judiciară şi se sancţionează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei. După rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, instanţa de executare comunică o copie de pe dispozitivul hotărârii organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organului care a înregistrat persoana juridică, în vederea efectuării menţiunilor corespunzătoare.	

juridică, organului care a înfiinţat instituţia nesupusă autorizării sau înregistrării, **precum şi organelor cu atribuţii de control şi supraveghere a persoanei juridice**, în vederea efectuării menţiunilor corespunzătoare. (7) Neîndeplinirea, de îndată sau până la împlinirea termenelor prevăzute, a obligaţiilor prevăzute la alin. (3) - (5) constituie abatere judiciară şi se sancţionează cu amenda judiciară prevăzută la art. 283 alin. (4).		
Art. 496 **Efectele fuziunii, absorbţiei, divizării, reducerii capitalului social, ale dizolvării sau lichidării persoanei juridice condamnate** (1) Dacă, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare a persoanei juridice şi până la executarea pedepselor aplicate, intervine un caz de fuziune, absorbţie, divizare, dizolvare, lichidare sau reducere a capitalului social al acesteia, autoritatea ori instituţia căreia îi revine competenţa de a autoriza	**Art. 479^8** **Interzicerea fuziunii, a divizării, a reducerii capitalului social, a dizolvării sau lichidării** După rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare şi până la executarea pedepselor aplicate persoanei juridice, nu se poate iniţia fuziunea, divizarea, dizolvarea sau lichidarea acesteia.	Art. 496 N.C.proc.pen. modifică art. 479^8 C.p.p. Interdicția actuală nu este menținută ci este înlocuită cu obligația de a informa și de a sesiza instanța -alin. (2) – reglementează obligațiile persoanei juridice rezultate din fuziune etc.

sau înregistra această operaţiune este obligată să sesizeze instanţa de executare cu privire la acesta şi să informeze cu privire la persoana juridică creată prin fuziune, absorbţie sau care a dobândit fracţiuni din patrimoniul persoanei divizate. (2) Persoana juridică rezultată prin fuziune, absorbţie sau care a dobândit fracţiuni din patrimoniul persoanei divizate preia obligaţiile şi interdicţiile persoanei juridice condamnate, dispoziţiile art. 151 din Codul penal aplicându-se în mod corespunzător.		
Art. 497 **Punerea în executare a pedepsei amenzii** (1) Persoana juridică condamnată la pedeapsa amenzii este obligată să depună recipisa de plată integrală a amenzii la **judecătorul delegat cu executarea**, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. (2) Când persoana juridică condamnată se găseşte în	**Art. 479[9]** **Punerea în executare a pedepsei amenzii** Persoana juridică condamnată la pedeapsa amenzii este obligată să depună recipisa de plată integrală a amenzii la instanţa de executare, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. Când persoana juridică condamnată se găseşte în imposibilitatea de a achita integral amenda în termenul prevăzut în alin. 1, instanţa de	-

imposibilitatea de a achita integral amenda în termenul prevăzut la alin. (1), **judecătorul delegat cu executarea**, la cererea persoanei juridice, poate dispune eşalonarea plăţii amenzii pe cel mult 2 ani, în rate lunare. (3) În cazul neîndeplinirii obligaţiei de plată a amenzii în termenul arătat la alin. (1) sau de neplată a unei rate potrivit eşalonării, instanţa de executare comunică un extras de pe acea parte din dispozitiv care priveşte aplicarea sau eşalonarea amenzii organelor competente, în vederea executării acesteia potrivit procedurii de executare silită a creanţelor fiscale.	executare, la cererea acesteia, poate dispune eşalonarea plăţii amenzii pe cel mult 2 ani, în rate lunare. În caz de neîndeplinire a obligaţiei de plată a amenzii în termenul arătat în alin. 1 sau de neplată a unei rate, instanţa de executare comunică un extras de pe acea parte din dispozitiv care priveşte aplicarea amenzii organelor competente, în vederea executării acesteia, potrivit dispoziţiilor legale privind executarea silită a creanţelor fiscale şi cu procedura prevăzută de aceste dispoziţii.	
Art. 498 **Punerea în executare a pedepsei complementare a dizolvării persoanei juridice** (1) Copia dispozitivului hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, de către judecătorul delegat cu executarea persoanei juridice respective, precum şi organului care a autorizat	**Art. 479**[10] **Punerea în executare a pedepsei complementare a dizolvării persoanei juridice** O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat pedeapsa dizolvării persoanei juridice se comunică, la data rămânerii definitive, instanţei civile competente, care deschide procedura de lichidare şi	-

înfiinţarea persoanei juridice, respectiv organului care a înregistrat persoana juridică, solicitându-se totodată informarea cu privire la modul de ducere la îndeplinire a măsurii. (2) La data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa complementară a dizolvării, persoana juridică intră în lichidare.	desemnează lichidatorul din rândul practicienilor în insolvenţă autorizaţi potrivit legii. Remunerarea lichidatorului se face din averea persoanei juridice sau, în cazul lipsei acesteia, din fondul de lichidare constituit potrivit legii. O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organului care a înregistrat persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.	
Art. 499 **Punerea în executare a pedepsei complementare a suspendării activităţii persoanei juridice** O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat pedeapsa suspendării activităţii sau a uneia dintre activităţile persoanei juridice se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice, organului care a înregistrat persoana juridică, **organului care a înfiinţat instituţia** nesupusă autorizării sau înregistrării, **precum şi organelor cu**	**Art. 479[11]** **Punerea în executare a pedepsei complementare a suspendării activităţii sau a uneia dintre activităţile persoanei juridice** O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat pedeapsa suspendării activităţii sau a uneia dintre activităţile persoanei juridice se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organului care a înregistrat persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.	Art. 499 N.C.proc.pen. reia art. 479[11] C.p.p. extinzând sfera destinatarilor comunicărilor prevăzute de lege.

atribuţii de control şi supraveghere a persoanei juridice, pentru a lua măsurile necesare.		
Art. 500 **Punerea în executare a pedepsei complementare a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice** O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat persoanei juridice pedeapsa închiderii unor puncte de lucru se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organului care a înregistrat persoana juridică, **organului care a înfiinţat instituţia** nesupusă autorizării sau înregistrării, precum şi **organelor cu atribuţii de control şi supraveghere** a persoanei juridice, pentru a lua măsurile necesare.	**Art. 479[13]** **Punerea în executare a pedepsei complementare a închiderii unor puncte de lucru** O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat persoanei juridice pedeapsa închiderii unor puncte de lucru se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organului care a înregistrat persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.	Art. 500 N.C.proc.pen. reia art. 479[13] C.p.p. extinzând sfera destinatarilor comunicărilor prevăzute de lege.
Art. 501 **Punerea în executare a pedepsei complementare a interzicerii persoanei juridice de a participa la procedurile de achiziţii publice** (1) O copie de pe dispozitivul hotărârii prin	**Art. 479[12]** **Punerea în executare a pedepsei complementare a interzicerii de a participa la procedurile de achiziţii publice** O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat persoanei juridice pedeapsa interzicerii de	Art. 501 N.C.proc.pen. reia art. 479[12] C.p.p. Elemente de noutate: Alin. (1) lit. „d” – se extinde sfera destinatarilor comunicărilor prevăzute de lege.

care s-a aplicat persoanei juridice pedeapsa interzicerii de a participa la procedurile de achiziţii publice se comunică, la data rămânerii definitive: a) oficiului registrului comerţului, în vederea efectuării formalităţilor de publicitate în registrul comerţului; b) Ministerului Justiţiei, în vederea efectuării formalităţilor de publicitate în Registrul naţional al persoanelor juridice fără scop patrimonial; c) oricărei autorităţi care ţine evidenţa persoanelor juridice, în vederea efectuării formalităţilor de publicitate; d) **administratorului sistemului electronic de achiziţii publice.** (2) O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat persoanei juridice pedeapsa interzicerii de a participa la procedurile de achiziţii publice se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organului care a înregistrat	a participa la procedurile de achiziţii publice se comunică, la data rămânerii definitive: a) Oficiului registrului comerţului, în vederea efectuării formalităţilor de publicitate în registrul comerţului; b) Ministerului Justiţiei, în vederea efectuării formalităţilor de publicitate în registrul naţional al persoanelor juridice fără scop patrimonial; c) altor autorităţi care ţin evidenţa persoanelor juridice, în vederea efectuării formalităţilor de publicitate. O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat persoanei juridice pedeapsa interzicerii de a participa la procedurile de achiziţii publice se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organului care a înregistrat persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.	

persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.		
Art. 501[1] **Punerea în executare a pedepsei complementare a plasării sub supraveghere judiciară** (1) Atribuţiile mandatarului judiciar privind supravegherea activităţii persoanei juridice sunt cuprinse în dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat pedeapsa plasării sub supraveghere judiciară. (2) Mandatarul judiciar nu se poate substitui organelor statutare în gestionarea activităţilor persoanei juridice.		Art. 501[1] N.C.proc.pen. constituie o reglementare nouă, vizând atribuțiile mandatarului judiciar.
Art. 502 **Punerea în executare a pedepsei complementare a afişării sau publicării hotărârii de condamnare** (1) Un extras al hotărârii de condamnare care priveşte aplicarea pedepsei complementare a afişării hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, persoanei juridice condamnate, pentru a-l afişa în forma, locul şi pentru perioada	**Art. 479[14]** **Punerea în executare a pedepsei complementare a afişării sau a difuzării hotărârii de condamnare** Un extras al hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, persoanei juridice condamnate, pentru a-l afişa în forma, locul şi pentru perioada stabilite de instanţa de judecată. Un extras al hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive,	-

stabilite de instanţa de judecată. (2) Un extras al hotărârii de condamnare care priveşte aplicarea pedepsei complementare a publicării hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, persoanei juridice condamnate, pentru a publica hotărârea în forma stabilită de instanţă, **pe cheltuială proprie**, prin intermediul presei scrise sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuale, desemnate de instanţă. (3) Persoana juridică condamnată înaintează instanţei de executare dovada începerii executării afişării sau, după caz, dovada executării publicării hotărârii de condamnare, în termen de 30 de zile de la comunicarea hotărârii, dar nu mai târziu de 10 zile de la începerea executării ori, după caz, de la executarea pedepsei principale. (4) O copie de pe hotărârea de condamnare, în întregime sau în extras al acesteia, se comunică la data rămânerii definitive	persoanei juridice condamnate, pentru a asigura difuzarea hotărârii în forma stabilită de instanţă, prin intermediul presei scrise sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuală, desemnate de instanţă. Persoana condamnată înaintează instanţei de executare dovada începerii executării afişării sau, după caz, dovada executării publicării hotărârii de condamnare, în termen de 30 de zile de la comunicarea hotărârii, dar nu mai târziu de 10 zile de la începerea executării ori, după caz, de la executare. O copie de pe hotărârea de condamnare, în întregime, sau un extras al acesteia se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organului care a înregistrat persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.	

organului care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice, organului care a înregistrat persoana juridică, **organului care a înfiinţat instituţia nesupusă autorizării sau înregistrării, precum şi organelor cu atribuţii de control şi supraveghere** a persoanei juridice, pentru a lua măsurile necesare.		
Art. 503 **Supravegherea executării pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice** (1) În caz de neexecutare cu rea-credinţă a pedepselor complementare aplicate persoanei juridice, instanţa de executare aplică dispoziţiile art. 139 alin. (2) sau, după caz, art. 140 alin. (2) ori (3) din Codul penal. (2) Sesizarea instanţei se face din oficiu de către judecătorul delegat al instanţei de executare, potrivit art. 499 - 502. (3) Persoana juridică este citată la judecată. (4) Participarea procurorului este obligatorie. (5) După concluziile procurorului şi ascultarea	**Art. 479^{15}** **Supravegherea executării pedepselor complementare aplicate persoanei juridice** În caz de neexecutare cu rea-credinţă a pedepselor complementare aplicate persoanei juridice, instanţa de executare aplică dispoziţiile art. 71^2 alin. 2 sau, după caz, art. 71^3 alin. 2 ori 3 din Codul penal. Sesizarea instanţei se face din oficiu, de către judecătorul delegat al instanţei de executare ori de către organele cărora li s-a comunicat hotărârea definitivă de condamnare a persoanei juridice, potrivit art. 479^{11} - 479^{14}. Persoana juridică este citată la judecată. Participarea procurorului este obligatorie. După concluziile procurorului şi ascultarea persoanei juridice	-

persoanei juridice condamnate, instanţa se pronunţă prin sentinţă.	condamnate, instanţa se pronunţă prin sentinţă.	
CAPITOLUL III **Procedura în cauzele cu infractori minori** **ART. 504** **Dispoziţii generale** **Urmărirea şi judecarea infracţiunilor săvârşite de minori, precum şi punerea în executare a hotărârilor privitoare la aceştia se fac potrivit procedurii obişnuite, cu completările şi derogările prevăzute în prezentul capitol şi în secţiunea a 8-a a cap. I din titlul V al părţii generale.**	CAPITOLUL II PROCEDURA ÎN CAUZELE CU INFRACTORI MINORI ART. 480 Dispoziţii generale Urmărirea şi judecarea infracţiunilor săvârşite de minori, precum şi punerea în executare a hotărârilor privitoare la aceştia se fac potrivit procedurii obişnuite, cu completările şi derogările din prezentul capitol şi din secţiunea IV^1 a cap. I din titlul IV al părţii generale.	Nu sunt modificări faţă de reglementarea anterioară.
ART. 505 **Persoanele chemate la organul de urmărire penală** **(1) Când suspectul ori inculpatul este un minor care nu a împlinit 16 ani, la orice ascultare sau confruntare a minorului, organul de urmărire penală citează părinţii acestuia ori, după caz, pe tutore, curator sau persoana în îngrijirea ori supravegherea căreia se află temporar minorul, precum şi direcţia**	ART. 481 Persoanele chemate la organul de urmărire Când învinuitul sau inculpatul este un minor care nu a împlinit 16 ani, la orice ascultare sau confruntare a minorului, dacă organul de urmărire penală consideră necesar, citează Serviciul de protecţie a victimelor şi reintegrare socială a infractorilor de la domiciliul minorului, precum şi pe părinţi, iar când este cazul, pe tutore, curator sau persoana în îngrijirea	Spre deosebire de reglementarea anterioară, NCPP nu mai lasă la latitudinea organului de urmărire penală să aprecieze cu privire la oportunitatea citării persoanelor chemate sa asiste la ascultarea minorilor care nu au împlinit 16 ani , dispoziţia de citare din noua lege fiind imperativă. In alin.2 al art. 505 NCPP citarea nu mai devine obligatorie când minorul a împlinit 16 ani, ci se dispune numai dacă organul de urmărire penală consideră necesar. Instituţia prezentării materialului de urmărire penală nu mai este reglementată.

generală de asistenţă socială şi protecţie a copilului din localitatea unde se desfăşoară audierea. **(2) Când suspectul sau inculpatul este un minor care a împlinit 16 ani, citarea persoanelor prevăzute la alin. (1) se dispune numai dacă organul de urmărire penală consideră necesar.** **(3) Neprezentarea persoanelor legal citate la ascultarea sau confruntarea minorului nu împiedică efectuarea acestor acte.**	ori supravegherea căreia se află minorul. Citarea persoanelor prevăzute în alineatul precedent este obligatorie la efectuarea prezentării materialului de urmărire penală. Neprezentarea persoanelor legal citate la efectuarea actelor arătate în alin. 1 şi 2 nu împiedică efectuarea acelor acte.	
ART. 506 **Referatul de evaluare a minorului** **(1) În cauzele cu inculpaţi minori, organele de urmărire penală pot să solicite, atunci când consideră necesar, efectuarea referatului de evaluare de către serviciul de probaţiune de pe lângă tribunalul în a cărui circumscripţie teritorială îşi are locuinţa minorul, potrivit legii.**	ART. 482 Referatul de evaluare a minorului În cauzele cu învinuiţi sau inculpaţi minori, procurorul care supraveghează sau, după caz, efectuează urmărirea penală poate să solicite, atunci când consideră necesar, efectuarea referatului de evaluare de către serviciul de probaţiune de pe lângă tribunalul în a cărui circumscripţie teritorială îşi are locuinţa minorul, potrivit legii. În cauzele cu inculpaţi minori,	Întocmirea referatului de evaluare a fost lăsată la latitudinea organului de urmărire penală în faza de urmărire penală doar pentru inculpaţi minori, nu şi pentru suspecţi (alin.1). În cursul judecăţii, efectuarea referatului de evaluare devine obligatorie numai dacă nu s-a solicitat în faza de urmărire penală. Potrivit art.281 alin.1 NCPP, lipsa referatului de evaluare în cauzele cu inculpaţi minori nu mai constituie caz de nulitate absolută.

(2) În cauzele cu inculpaţi minori, instanţa de judecată are obligaţia să dispună efectuarea referatului de evaluare de către serviciul de probaţiune de pe lângă tribunalul în a cărui circumscripţie îşi are locuinţa minorul, potrivit legii. În situaţia în care efectuarea referatului de evaluare a fost solicitată în cursul urmăririi penale, potrivit dispoziţiilor alin. (1), dispunerea referatului de către instanţă este facultativă. **(3) *** Abrogat** **(4) Prin referatul de evaluare, serviciul de probaţiune solicitat poate face propuneri motivate cu privire la măsurile educative ce pot fi luate faţă de minor.** **(5) *** Abrogat**	instanţa de judecată are obligaţia să dispună efectuarea referatului de evaluare de către serviciul de probaţiune de pe lângă tribunalul în a cărui circumscripţie îşi are locuinţa minorul, potrivit legii, cu excepţia cazului în care efectuarea referatului de evaluare a fost solicitată în cursul urmăririi penale, potrivit dispoziţiilor alin. 1, situaţie în care dispunerea referatului de către instanţă este facultativă. Alineatul 3 *** Abrogat Referatul de evaluare se realizează în conformitate cu structura şi conţinutul prevăzute de legislaţia specială ce reglementează activitatea serviciilor de probaţiune.	Raportat la actuala reglementare, NCPP extinde sfera atribuţiilor serviciului de probaţiune, prin introducerea posibilităţii de a face propuneri motivate cu privire la măsurile educative.
ART. 507 **Compunerea instanţei** **(1) Cauzele în care inculpatul este minor se judecă potrivit regulilor de**	ART. 483 Compunerea instanţei Cauzele în care inculpatul este minor se judecă, potrivit regulilor de competenţă	Reglementările sunt similare, singurul element de noutate fiind reprezentat de condiţia introdusă în teza ultimă a alin.3 al art.507, conform căreia inculpatul este judecat potrivit procedurii aplicabile în cauzele cu infractori minori numai dacă la data sesizării instanţei nu a

competenţă obişnuite de către judecători anume desemnaţi potrivit legii. **(2) Instanţa compusă potrivit dispoziţiilor alin. (1) rămâne competentă să judece potrivit dispoziţiilor procedurale speciale privitoare la minori, chiar dacă între timp inculpatul a împlinit vârsta de 18 ani.** **(3) Inculpatul care a săvârşit infracţiunea în timpul când era minor este judecat potrivit procedurii aplicabile în cauzele cu infractori minori, dacă la data sesizării instanţei nu a împlinit 18 ani.**	obişnuite, de către judecători anume desemnaţi potrivit legii. Instanţa compusă potrivit dispoziţiilor alineatului precedent rămâne competentă să judece şi face aplicarea dispoziţiilor procedurale speciale privitoare la minori, chiar dacă între timp inculpatul a împlinit vârsta de 18 ani. Inculpatul care a săvârşit infracţiunea în timpul când era minor este judecat potrivit dispoziţiilor procedurale speciale privitoare la minori.	împlinit 18 ani, distincţie care nu exista în vechea reglementare.
ART. 508 **Persoanele chemate la judecarea minorilor** **(1) La judecarea cauzei se citează serviciul de probaţiune, părinţii minorului sau, după caz, tutorele, curatorul ori persoana în îngrijirea sau supravegherea căreia se află temporar minorul.** **(2) Persoanele arătate la**	ART. 484 Persoane chemate la judecarea minorilor Alineatul 1 *** Abrogat La judecarea cauzei se citează, în afară de părţi, Serviciul de protecţie a victimelor şi reintegrare socială a infractorilor de la domiciliul minorului, părinţii acestuia sau, după caz, tutorele, curatorul, persoana în îngrijirea ori supravegherea	Se menţin în esenţă prevederile din actuala reglementare, cu reformulări terminologice. Totodată, este eliminată posibilitatea chemării la judecarea cauzei a altor persoane a căror prezenţă este considerată necesară de către instanţă, în afară de cele expres prevăzute la alin.1.

alin. (1) au dreptul şi îndatorirea să dea lămuriri, să formuleze cereri şi să prezinte propuneri în privinţa măsurilor ce ar urma să fie luate. **(3) Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică judecarea cauzei.**	căreia se află minorul, precum şi alte persoane a căror prezenţă este considerată necesară de către instanţă. Persoanele arătate în alineatul precedent au dreptul şi îndatorirea să dea lămuriri, să formuleze cereri şi să prezinte propuneri în privinţa măsurilor ce ar urma să fie luate. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică judecarea cauzei.	
ART. 509 **Desfăşurarea judecăţii** **(1) Cauzele cu inculpaţi minori se judecă de urgenţă şi cu precădere.** **(2) Şedinţa de judecată este nepublică. Cu încuviinţarea instanţei, la desfăşurarea judecăţii pot asista, în afară de persoanele arătate la art. 508, şi alte persoane.** **(3) Când inculpatul este minor cu vârsta mai mică de 16 ani, instanţa, dacă apreciază că administrarea anumitor probe poate avea o influenţă negativă asupra sa, poate dispune îndepărtarea lui din şedinţă. În aceleaşi condiţii**	ART. 485 Desfăşurarea judecăţii Şedinţa în care are loc judecarea infractorului minor se desfăşoară separat de celelalte şedinţe. Şedinţa nu este publică. La desfăşurarea judecăţii pot asista persoanele arătate în articolul precedent, apărătorii părţilor, precum şi alte persoane cu încuviinţarea instanţei. Când inculpatul este minor sub 16 ani, instanţa după ce îl ascultă poate dispune îndepărtarea lui din şedinţă, dacă apreciază că cercetarea judecătorească şi dezbaterile ar putea avea o influenţă negativă asupra minorului.	Elementul de noutate din noua reglementare îl reprezintă consacrarea expresă a principiului celerităţii ca mijloc de ocrotire a interesului inculpatului minor, prin introducerea în alin.1 a prevederii conform căreia cauzele cu inculpaţi minori se judecă de urgenţă şi cu precădere. Totodată, nu mai este prevăzută obligativitatea desfăşurării şedinţei în care are loc judecarea infractorului minor separat de celelalte şedinţe. O altă deosebire faţă de actuala reglementare o reprezintă extinderea sferei persoanelor cu privire la care instanţa poate dispune îndepărtarea din şedinţă atunci când inculpatul este minor sub 16 ani. Corelativ , a fost prevăzută obligaţia preşedintelui completului de a le aduce la cunoştinţă acestor persoane, la rechemarea în sală, actele esenţiale efectuate în lipsa lor (alin.3 şi alin.4). Totodată, alin.5 instituie regula unei singure ascultări a minorului, cu posibilitatea reascultării în cazuri temeinic justificate.

pot fi îndepărtaţi temporar din sala de judecată şi părinţii ori tutorele, curatorul ori persoana în îngrijirea sau supravegherea căreia se află temporar minorul. **(4) La rechemarea în sală a persoanelor prevăzute la alin. (3) preşedintele completului le aduce la cunoştinţă actele esenţiale efectuate în lipsa lor.** **(5) Ascultarea minorului va avea loc o singură dată, iar reascultarea sa va fi admisă de judecător doar în cazuri temeinic justificate.**		
Art.510 **Inculpaţii minori cu majori** **(1) Când în aceeaşi cauză sunt mai mulţi inculpaţi, dintre care unii minori şi alţii majori, şi nu este posibilă disjungerea, judecata are loc potrivit dispoziţiilor art. 507 alin. (1) şi după procedura obişnuită.** **(2) Cu privire la inculpaţii minori din aceste cauze se aplică dispoziţiile referitoare la procedura în cauzele cu infractori**	ART. 486 Inculpaţi minori cu majori Când în aceeaşi cauză sunt mai mulţi inculpaţi, dintre care unii minori şi alţii majori, instanţa judecă în compunerea prevăzută în art. 483 şi după procedura obişnuită, aplicând însă cu privire la inculpaţii minori dispoziţiile cuprinse în acest capitol.	Reglementările sunt în esenţă similare, singura diferenţă fiind introducerea posibilităţii disjungerii în cauze în care sunt inculpaţi minori cu majori.

minori.		
ART. 511 **Punerea în executare a măsurilor educative neprivative de libertate** **În cazul în care s-a luat faţă de minor vreuna dintre măsurile educative neprivative de libertate, după rămânerea definitivă a hotărârii se fixează un termen pentru când se dispune aducerea minorului, chemarea reprezentantului legal al acestuia, a reprezentantului serviciului de probaţiune pentru punerea în executare a măsurii luate şi a persoanelor desemnate cu supravegherea acesteia.**	ART. 487 Executarea mustrării În cazul când s-a luat faţă de minor măsura educativă a mustrării, aceasta se execută de îndată, în şedinţa în care s-a pronunţat hotărârea. Când din orice împrejurări măsura mustrării nu poate fi executată îndată după pronunţare, se fixează un termen pentru când se dispune aducerea minorului, citându-se totodată părinţii, ori dacă este cazul, tutorele sau curatorul ori persoana în îngrijirea sau supravegherea căreia se află minorul. ART. 488 Punerea în executare a libertăţii supravegheate Când instanţa a luat faţă de minor măsura libertăţii supravegheate, această măsură se pune în executare chiar în şedinţa în care este pronunţată, dacă minorul şi persoana sau reprezentantul instituţiei sau unităţii speciale căreia i s-a încredinţat supravegherea sunt de faţă. Când punerea în executare nu se poate face în aceeaşi şedinţă,	Spre deosebire de CPP anterior, în noua reglementare legiuitorul a structurat într-un singur articol dispoziţiile referitoare la punerea în executare a măsurilor educative neprivative de libertate, stabilind totodată că în acest scop se va fixa un termen după rămânerea definitivă a hotărârii.

	se fixează un termen pentru când se dispune aducerea minorului şi chemarea persoanelor prevăzute în alineatul precedent.	
Art. 512 - Abrogat		
ART. 513 **Prelungirea sau înlocuirea măsurilor educative neprivative de libertate** **(1) Prelungirea măsurii educative neprivative de libertate în cazul în care minorul nu respectă, cu rea-credinţă, condiţiile de executare şi obligaţiile impuse se dispune de instanţa care a pronunţat această măsură.** **(2) Înlocuirea măsurii luate iniţial cu o altă măsură educativă neprivativă de libertate mai severă ori înlocuirea măsurii luate iniţial cu o măsură educativă privativă de libertate pentru vreuna dintre cauzele prevăzute la art. 123 din Codul penal se dispune de instanţa care a pronunţat această măsură.**	ART. 489 Revocarea şi înlocuirea libertăţii supravegheate Revocarea măsurii libertăţii supravegheate pentru vreuna din cauzele prevăzute în art. 108 din Codul penal, cu excepţia cazului când minorul a săvârşit din nou o infracţiune, precum şi înlocuirea libertăţii supravegheate se dispun de instanţa care a pronunţat această măsură.	Măsurile educative neprivative de libertate pot fi prelungite în cazul în care minorul nu respectă, cu rea credinţă, condiţiile de executare şi obligaţiile impuse. Totodată, spre deosebire de vechea reglementare, dispoziţiile alin.2 al art.513 prevăd posibilitatea înlocuirii măsurii educative neprivative de libertate fie cu o măsură similară mai severă, fie cu una privativă de libertate. In schimb, NCPP nu mai prevede posibilitatea revocării acestor masuri.

ART. 514 **Punerea în executare a internării într-un centru educativ** **(1) În cazul în care s-a luat faţă de minor măsura educativă a internării într-un centru educativ, punerea în executare se face prin trimiterea unei copii de pe hotărâre organului de poliţie de la locul unde se află minorul, după rămânerea definitivă a hotărârii.** **(2) Organul de poliţie ia măsuri pentru internarea minorului.** **(3) Cu ocazia punerii în executare a măsurii educative a internării într-un centru educativ, organul de poliţie poate pătrunde în domiciliul sau reşedinţa unei persoane fără învoirea acesteia, precum şi în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.** **(4) Dacă minorul faţă de care s-a luat măsura educativă a internării într-un centru educativ nu este găsit, organul de poliţie constată aceasta printr-un proces-verbal şi sesizează**	ART. 490 Internarea minorului (1) În cazul în care s-a luat faţă de minor măsura educativă a internării într-un centru de reeducare, instanţa poate dispune, prin aceeaşi hotărâre, punerea în executare de îndată a măsurii luate. Punerea în executare se face prin trimiterea unei copii de pe hotărâre organului de poliţie de la locul unde se află minorul. (2) Organul de poliţie ia măsuri pentru internarea minorului. (2^1) În vederea punerii în executare a măsurii educative a internării într-un centru de reeducare, organul de poliţie poate pătrunde în domiciliul sau reşedinţa unei persoane fără învoirea acesteia, precum şi în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia. (2^2) Dacă persoana faţă de care s-a luat măsura educativă a internării într-un centru de reeducare nu este găsită, organul de poliţie constată aceasta printr-un proces-verbal şi ia măsuri pentru darea în urmărire, precum şi pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar al procesului-verbal se trimite	Nu se constată modificări faţă de actuala reglementare, singurele deosebiri fiind de natura terminologică.

de îndată organele competente pentru darea în urmărire, precum şi pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar al procesului-verbal se înaintează centrului educativ în care se va face internarea. **(5) Copia de pe hotărâre se predă cu ocazia executării măsurii centrului educativ în care minorul este internat.** **(6) Conducătorul centrului educativ comunică de îndată instanţei care a dispus măsura despre efectuarea internării.**	centrului de reeducare în care se va face internarea. (3) Copia de pe hotărâre se predă centrului de reeducare în care minorul este internat. (4) Centrul de reeducare comunică instanţei efectuarea internării.	
ART. 515 **Punerea în executare a internării într-un centru de detenţie** **(1) Măsura educativă a internării minorului într-un centru de detenţie se pune în executare prin trimiterea unei copii a hotărârii definitive prin care s-a luat această măsură organului de poliţie de la locul unde se află minorul, când acesta este liber, ori comandantului locului de deţinere, când acesta este**		Textul art.515 din NCPP nu are corespondent în vechea reglementare, care nu prevede centre de detenţie pentru minori. Dispoziţiile sunt similare cu cele vizând punerea în executare a internării într-un centru educativ.

arestat preventiv. **(2) Odată cu punerea în executare a măsurii educative a internării minorului într-un centru de detenţie, judecătorul delegat va emite şi ordinul prin care interzice minorului să părăsească ţara. Dispoziţiile privind întocmirea şi conţinutul ordinului în cazul punerii în executare a pedepsei închisorii se aplică în mod corespunzător.** **(3) Dacă executarea măsurii revine organului de poliţie, dispoziţiile art. 514 alin. (2) - (4) se aplică în mod corespunzător.** **(4) Copia de pe hotărâre se predă cu ocazia executării măsurii centrului de detenţie în care minorul este internat.** **(5) Conducătorul centrului de detenţie comunică de îndată instanţei care a dispus măsura despre efectuarea internării.**		
ART. 516 **Schimbările privind măsura educativă a internării într-un centru educativ**	ART. 491 Schimbări privind măsura internării Liberarea minorului dintr-un centru de reeducare înainte de a	Faţă de reglementarea anterioară, NCPP extinde sfera modificărilor ce pot interveni în timpul executării măsurii educative a internării minorului, corelativ prevederilor art.124 şi art.125 din NCP.

(1) Menţinerea măsurii internării minorului într-un centru educativ, prelungirea ori înlocuirea acesteia cu internarea într-un centru de detenţie în cazurile prevăzute la art. 125 alin. (3) din Codul penal se dispune de instanţa căreia îi revine competenţa să judece noua infracţiune sau infracţiunea concurentă săvârşită anterior. **(2) Înlocuirea internării minorului cu măsura educativă a asistării zilnice şi liberarea din centrul educativ la împlinirea vârstei de 18 ani se dispun, potrivit dispoziţiilor legii privind executarea pedepselor, de către instanţa în a cărei circumscripţie teritorială se află centrul educativ, corespunzătoare în grad instanţei de executare. Revenirea asupra înlocuirii sau liberării, în cazul în care acesta nu respectă, cu rea-credinţă, condiţiile de executare a măsurii educative ori obligaţiile impuse, se dispune, din oficiu sau la sesizarea serviciului de probaţiune,**	deveni major, revocarea liberării înainte de a deveni major, precum şi ridicarea sau prelungirea măsurii internării într-un centru de reeducare se dispun din oficiu sau la sesizare de judecătoria sau tribunalul care a judecat în primă instanţă pe minor. Aceeaşi instanţă este competentă să dispună ridicarea, prelungirea sau înlocuirea măsurii internării într-un institut medical-educativ.	

de instanţa care a judecat cauza în primă instanţă. **(3) În cazul prevăzut la art. 125 alin. (7) din Codul penal, revenirea asupra înlocuirii se dispune de instanţa căreia îi revine competenţa să judece noua infracţiune săvârşită de minor.**		
ART. 517 **Schimbările privind măsura educativă a internării într-un centru de detenţie** **(1) Prelungirea măsurii internării minorului în centrul de detenţie în cazurile prevăzute la art. 125 alin. (3) din Codul penal se dispune de instanţa căreia îi revine competenţa să judece noua infracţiune sau infracţiunea concurentă săvârşită anterior.** **(2) Înlocuirea internării minorului cu măsura educativă a asistării zilnice, liberarea din centrul de detenţie la împlinirea vârstei de 18 ani se dispun, potrivit dispoziţiilor legii privind executarea**		Dispoziţiile art.517 din NCPP nu au corespondent în actuala reglementare, care nu prevede măsura internării minorului într-un centru de detenţie.

pedepselor, de instanţa în a cărei circumscripţie teritorială se află centrul de detenţie, corespunzătoare în grad instanţei de executare. Revenirea asupra înlocuirii sau liberării, în cazul în care acesta nu respectă cu rea-credinţă condiţiile de executare a măsurii educative ori obligaţiile impuse, se dispune, din oficiu sau la sesizarea serviciului de probaţiune, de instanţa care a judecat în primă instanţă pe minor. **(3) În cazul prevăzut la art. 125 alin. (7) din Codul penal, revenirea asupra înlocuirii şi prelungirea duratei internării se dispun de instanţa căreia îi revine competenţa să judece noua infracţiune săvârşită de minor.**		
ART. 518 **Schimbarea regimului de executare** **În cazurile prevăzute la art. 126 din Codul penal, continuarea executării măsurii educative privative de libertate într-un penitenciar de către persoana internată care a împlinit vârsta de 18 ani se**		Dispoziţiile art. 518 din NCPP, ca şi cele corelative ale art. 126 din NCP, nu au corespondent în reglementarea anterioară, prin aceste noi prevederi introducându-se posibilitatea schimbării regimului de executare dintr-un centru educativ ori de detenţie într-un penitenciar, pentru persoana internată care a împlinit vârsta de 18 ani al cărei comportament influenţează negativ sau împiedică procesul de recuperare şi reintegrare a celorlalte persoane internate, potrivit legii privind executarea pedepselor. Competenţa aparţine instanţei în a cărei circumscripţie teritorială se află centrul educativ sau de detenţie, corespunzătoare în grad instanţei de executare.

poate dispune potrivit dispoziţiilor legii privind executarea pedepselor de instanţa în a cărei circumscripţie teritorială se află centrul educativ sau centrul de detenţie, corespunzătoare în grad instanţei de executare.		
ART. 519 **Amânarea sau întreruperea executării măsurilor privative de libertate** **Executarea măsurii educative a internării într-un centru educativ sau a măsurii educative a internării într-un centru de detenţie poate fi amânată sau întreruptă în cazurile şi în condiţiile prevăzute de lege.**	ART. 491^1 Amânarea sau întreruperea executării măsurii internării Executarea măsurii educative a internării într-un centru de reeducare poate fi amânată sau întreruptă în cazurile şi în condiţiile prevăzute în art. 453 şi 455. ART. 492 Revocarea măsurilor luate faţă de minor Revocarea sau menţinerea măsurilor educative, precum şi a măsurii liberării minorului dintr-un centru de reeducare înainte de a deveni major, sau dintr-un institut medical-educativ, când minorul a săvârşit din nou o infracţiune, se dispune de instanţa competentă să judece acea infracţiune.	Nu se constată modificări raportat la actuala reglementare. Dispoziţiile se completează cu prevederile art.184 din Legea nr.254/2013 privind executarea pedepselor şi a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, care conţin reglementări vizând cazurile în care se dispune amânarea sau întreruperea executării măsurii educative a internării într-un centru educativ sau într-un centru de detenţie.

ART. 520 **Dispoziţii privind apelul** **Dispoziţiile referitoare la judecata în primă instanţă în cauzele privitoare la infracţiuni săvârşite de minori se aplică în mod corespunzător şi la judecata în apel.**	ART. 493 Dispoziţii privind apelul şi recursul Dispoziţiile art. 483 - 489 se aplică în mod corespunzător şi la judecata în instanţa de apel şi de recurs, în cauzele privitoare la infracţiuni săvârşite de minori.	Dispoziţiile sunt similare, singurele diferenţe fiind determinate de schimbările aduse căilor ordinare de atac în noua reglementare.
CAPITOLUL IV Procedura dării în urmărire ART. 521 **Darea în urmărire** (1) Darea în urmărire se solicită şi se dispune pentru identificarea, căutarea, localizarea şi prinderea unei persoane în scopul aducerii acesteia în faţa organelor judiciare ori punerii în executare a anumitor hotărâri judecătoreşti. (2) Darea în urmărire se solicită şi se dispune în următoarele cazuri: a) nu s-a putut executa un mandat de arestare preventivă, un mandat de executare a unei pedepse privative de libertate, o măsură educativă privativă de libertate, măsura internării medicale sau măsura expulzării, întrucât persoana faţă de care s-a	CAPITOLUL II^1 Procedura dării în urmărire ART. 493^1 **Darea în urmărire** Darea în urmărire se solicită şi se dispune pentru identificarea, căutarea, localizarea şi prinderea unei persoane în scopul aducerii acesteia în faţa organelor judiciare ori punerii în executare a anumitor hotărâri judecătoreşti. Darea în urmărire se solicită şi se dispune în următoarele cazuri: a) nu s-a putut executa un mandat de arestare preventivă, un mandat de executare a unei pedepse privative de libertate, măsura educativă a internării într-un centru de reeducare, măsura internării medicale sau măsura expulzării, întrucât persoana faţă de care s-a luat una dintre aceste măsuri nu a fost găsită; b) persoana a evadat din	Nu se constată modificări semnificative faţă de procedura anterioară. Dispoziţiile privind cazurile în care se poate solicita darea în urmărire şi persoanele care sunt abilitate să formuleze astfel de cereri au fost adaptate ca urmare a modificărilor aduse prin Noile Coduri instituţiilor de drept penal şi procesual penal, în general, inclusiv celor din cuprinsul unor legi speciale. În concret, ca urmare a modificărilor aduse prin Noul Cod penal măsurilor educative, se constată că darea în urmărire care a vizat executarea măsurii educative a internării într-un centru de reeducare nu se mai regăseşte în cuprinsul art.521 alin.2 lit.a. Din considerentele anterior expuse, în textul mai sus menţionat au fost incluse măsurile educative privative de libertate. De asemenea, alineatul 3 al art.521 care stabileşte persoanele abilitate să formuleze acest tip de cerere a fost modificat. Astfel, în cazul în care darea în urmărire este necesară pentru depistarea unei persoane urmărite internaţional despre care există date că se află în România, competenţa formulării cererii va aparţine organului judiciar stabilit potrivit legii speciale. Din acelaşi motiv ordinul de dare în urmărire se va comunica în copie organului judiciar competent să supravegheze activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire.

luat una dintre aceste măsuri nu a fost găsită; b) persoana a evadat din starea legală de reţinere sau deţinere ori a fugit dintr-un centru educativ, centru de detenţie sau din unitatea în care executa măsura internării medicale; c) în vederea depistării unei persoane urmărite internaţional despre care există date că se află în România. (3) Darea în urmărire se solicită de: a) organul de poliţie care a constatat imposibilitatea executării măsurii prevăzute la alin. (2) lit. a); b) administraţia locului de deţinere, centrul educativ sau unitatea medicală prevăzută la alin. (2) lit. b); c) organul judiciar competent potrivit legii speciale, în cazul prevăzut la alin. (2) lit. c); (4) Darea în urmărire se dispune prin ordin de Inspectoratul General al Poliţiei Române. (5) Ordinul de dare în urmărire se comunică în cel mai scurt timp organelor competente să elibereze paşaportul, care au	starea legală de reţinere sau deţinere ori a fugit dintr-un centru de reeducare sau din unitatea în care executa măsura internării medicale; c) în vederea depistării unei persoane urmărite internaţional despre care există date că se află în România. Darea în urmărire se solicită de: a) organul de poliţie care a constatat imposibilitatea executării măsurilor prevăzute în alin. 2 lit. a); b) administraţia locului de deţinere, centrul de reeducare sau unitatea medicală prevăzută în alin. 2 lit. b); c) procurorul competent potrivit legii, în cazul prevăzut în alin. 2 lit. c). Darea în urmărire se dispune prin ordin de Inspectoratul General al Poliţiei Române. Ordinul de dare în urmărire se comunică în cel mai scurt timp organelor competente să elibereze paşaportul, care au obligaţia să refuze eliberarea paşaportului sau, după caz, să ridice provizoriu paşaportul pe durata măsurii, precum şi organelor de frontieră pentru darea în consemn. De asemenea, ordinul de dare în urmărire se comunică în	

obligaţia să refuze eliberarea paşaportului sau, după caz, să ridice provizoriu paşaportul pe durata măsurii, precum şi organelor de frontieră pentru darea în consemn. (6) De asemenea, ordinul de dare în urmărire se comunică în copie: a) celui în faţa căruia urmează să fie adusă persoana urmărită în momentul prinderii; b) organului judiciar competent care supraveghează activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire.	copie: a) celui în faţa căruia urmează să fie adusă persoana urmărită în momentul prinderii; b) parchetului competent care supraveghează activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire.	
ART. 522 **Urmărirea** (1) Ordinul de dare în urmărire se pune în executare de îndată de către structurile competente ale Ministerului Administraţiei şi Internelor care vor desfăşura, la nivel naţional, activităţi de identificare, căutare, localizare şi prindere a persoanei urmărite. (2) Instituţiile publice sunt obligate să sprijine, în condiţiile legii şi conform competenţelor legale,	ART. 493^2 **Urmărirea** Ordinul de dare în urmărire se pune în executare de îndată de către structurile competente ale Ministerului Administraţiei şi Internelor, care vor desfăşura, la nivel naţional, activităţi de identificare, căutare, localizare şi prindere a persoanei urmărite. Instituţiile publice sunt obligate să sprijine, în condiţiile legii şi conform competenţelor legale, organele de poliţie care efectuează urmărirea unei persoane date în urmărire. Activitatea de urmărire a unei persoane arestate preventiv,	Prin noua reglementare s-a statuat diferit faţă de cea anterioară că, în situaţia în care, mandatul de arestare preventivă care constituie motivul dării în urmărire a fost emis într-o cauză de competenţa Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, supravegherea activităţii de urmărire va reveni procurorului care efectuează sau a efectuat urmărirea penală în cauză şi nu unor procurori anume desemnaţi din cadrul structurii competente care efectuează sau a efectuat urmărirea penală în cauză. Celelalte dispoziţii privind urmărirea nu conţin modificări.

organele de poliţie care efectuează urmărirea unei persoane date în urmărire. (3) Activitatea de urmărire a unei persoane arestate preventiv, desfăşurată de organele de poliţie, este supravegheată de procurori anume desemnaţi din cadrul parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripţie se află sediul instanţei competente care a soluţionat în fond propunerea de arestare preventivă. Când mandatul de arestare preventivă a fost emis într-o cauză de competenţa Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, supravegherea activităţii de urmărire revine procurorului care efectuează sau a efectuat urmărirea penală în cauză. (4) În celelalte cazuri, activitatea de urmărire a persoanelor date în urmărire este supravegheată de procurori anume desemnaţi din cadrul parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripţie se află sediul instanţei de	desfăşurată de organele de poliţie, este supravegheată de procurori anume desemnaţi din cadrul parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripţie se află sediul instanţei competente care a soluţionat în fond propunerea de arestare preventivă. Când mandatul de arestare preventivă a fost emis într-o cauză de competenţa Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, supravegherea activităţii de urmărire este efectuată de procurori anume desemnaţi din cadrul structurii competente care efectuează sau a efectuat urmărirea penală în cauză. În celelalte cazuri activitatea de urmărire a persoanelor date în urmărire este supravegheată de procurori anume desemnaţi din cadrul parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripţie se află sediul instanţei de executare ori al altei instanţe competente potrivit legii speciale.	

executare ori al altei instanţe competente potrivit legii speciale.		
ART. 523 **Activităţile ce pot fi efectuate în procedura urmăririi** (1) În vederea identificării, căutării, localizării şi prinderii persoanelor date în urmărire pot fi efectuate, în condiţiile prevăzute de lege, următoarele activităţi: a) supravegherea tehnică; b) reţinerea, predarea şi percheziţionarea corespondenţei şi a obiectelor; c) percheziţia; d) ridicarea de obiecte sau înscrisuri. e) *** Abrogată (2) Activităţile prevăzute la alin. (1) lit. a) - c) pot fi efectuate numai în baza mandatului emis de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa de executare ori de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă potrivit legii speciale în cazul prevăzut la	ART. 493^3 **Activităţi ce pot fi efectuate în procedura urmăririi** În vederea identificării, căutării, localizării şi prinderii persoanelor date în urmărire pot fi efectuate, în condiţiile prevăzute de lege, următoarele activităţi: a) interceptarea şi înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, precum şi alte înregistrări; b) reţinerea şi predarea corespondenţei şi a obiectelor; c) percheziţia; d) ridicarea de obiecte şi înscrisuri; e) punerea sub supraveghere a conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora. Activităţile prevăzute în alin. 1 lit. a) - c) pot fi efectuate numai cu autorizarea: a) instanţei de executare, în cazurile prevăzute în art. 493^1 alin. 2 lit. a) şi b); b) unui judecător al instanţei competente potrivit legii speciale, în cazul prevăzut în art. 493^1 alin. 2 lit. c).	Activităţile care pot fi efectuate în derularea acestei proceduri, precum şi modul şi condiţiile în care acestea pot fi desfăşurate au suferit modificări. Astfel, prima activitate menţionată în cuprinsul art.523 din Noul Cod de procedură penală este supravegherea tehnică. Potrivit art.138 alin.13 din acelaşi cod, aceasta include metodele de supraveghere expuse în art.138 alin.1 lit.a-e cuprinzând: interceptarea comunicaţiilor ori a oricărui tip de comunicare la distanţă; accesul la un sistem informatic; supravegherea video, audio sau prin fotografiere; localizarea sau urmărirea prin mijloace tehnice, precum şi obţinerea datelor privind tranzacţiile financiare ale unei persoane. Celelalte activităţi care pot fi efectuate în această procedură nu s-au modificat cu singura observaţie că punerea sub supraveghere a conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora prevăzută de Codul anterior în cuprinsul art.493^3 alin.1 lit.e este inclusă prin noile reglementări în sfera supravegherii tehnice. În baza modificărilor mai sus menţionate a fost necesară şi preluarea corespunzătoare a procedurii de efectuare a acestor activităţi. Astfel, cele prevăzute la alin.1 lit.a-c pot fi efectuate numai în baza mandatului emis de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa de executare ori de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă potrivit legii speciale în cazul prevăzut la art.521 alin.2 lit.c. Activităţile prevăzute la alin.1 lit.d vor fi efectuate, similar reglementării anterioare, numai cu autorizarea procurorului care supraveghează activitatea organelor de poliţie care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire.

art. 521 alin. (2) lit. c). (3) Activităţile prevăzute la alin. (1) lit. d) pot fi efectuate numai cu autorizarea procurorului care supraveghează activitatea organelor de poliţie care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire.	Activităţile prevăzute în alin. 1 lit. d) şi e) pot fi efectuate numai cu autorizarea procurorului care supraveghează activitatea organelor de poliţie care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire. De asemenea, procurorul poate dispune să i se transmită înscrisuri, documente bancare, financiare sau contabile.	
ART. 524 **Supravegherea tehnică, reţinerea, predarea şi percheziţionarea corespondenţei şi a obiectelor şi percheziţia în procedura dării în urmărire** (1) Supravegherea tehnică, reţinerea, predarea şi percheziţionarea corespondenţei şi a obiectelor şi percheziţia pot fi dispuse, la cererea procurorului care supraveghează activitatea organelor de poliţie care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire, de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă, dacă acesta	ART. 493^4 **Interceptarea şi înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare în procedura urmăririi** Interceptarea şi înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare în procedura urmăririi se dispun, la propunerea procurorului care supraveghează activitatea organelor de poliţie care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire, dacă instanţa apreciază că identificarea, căutarea, localizarea şi prinderea persoanelor date în urmărire nu	Procedura de efectuare a primelor trei activităţi din cuprinsul art.523 alin.1, respectiv supravegherea tehnică, reţinerea, predarea şi percheziţionarea corespondenţei şi a obiectelor şi percheziţia este prezentată detaliat de art.524 din Noul Cod de procedură penală. În concret, cererea de efectuare a activităţilor mai sus menţionate se întocmeşte de către procurorul care supraveghează activitatea organelor de poliţie care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire. Această solicitare este încuviinţată de judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa competentă, dacă apreciază că identificarea, căutarea, localizarea şi prinderea persoanelor date în urmărire nu pot fi făcute prin alte mijloace ori ar fi mult întârziate. Din punct de vedere al procedurii incidente vor fi aplicabile şi dispoziţiile art.138-144, respectiv art.147 şi art.157–160 din Noul Cod de procedură penală.

apreciază că identificarea, căutarea, localizarea şi prinderea persoanelor date în urmărire nu pot fi făcute prin alte mijloace ori ar fi mult întârziate. (2) Dispoziţiile art. 138 - 144, respectiv art. 147 şi art. 157 - 160 se aplică în mod corespunzător.	pot fi făcute prin alte mijloace ori ar fi mult întârziate. Autorizaţia se dă pentru durata necesară interceptării şi înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de preşedintele instanţei competente, iar în lipsa acestuia, de către judecătorul desemnat de acesta şi poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleaşi condiţii, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile. Durata totală a interceptărilor şi înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeaşi persoană, pentru prinderea unei persoane urmărite nu poate depăşi 120 de zile în aceeaşi cauză. Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor şi înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizaţiei, dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanţa care a emis autorizaţia. Autorizarea interceptării şi înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: motivele care justifică măsura; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus	

	supravegherii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea şi înregistrarea. Procurorul procedează personal la efectuarea interceptărilor şi înregistrărilor sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală. Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări şi înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operaţiunii efectuate, încălcarea acestei obligaţii fiind pedepsită potrivit Codului penal. În caz de urgenţă, când întârzierea obţinerii autorizării ar aduce grave prejudicii activităţii de urmărire a persoanei date în urmărire, procurorul poate dispune, cu titlu provizoriu, prin ordonanţă motivată, înscrisă în registrul special prevăzut în art. 228 alin. 1^1, interceptarea şi înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, pe o durată de cel mult 48 de ore. În termen de 48 de ore de la expirarea termenului prevăzut în alin. 6, procurorul prezintă ordonanţa, împreună cu suportul pe care sunt fixate interceptările şi înregistrările efectuate şi un proces-verbal de redare rezumativă a	

	convorbirilor, judecătorului, în vederea confirmării. Judecătorul se pronunţă asupra legalităţii şi temeiniciei ordonanţei în cel mult 24 de ore, prin încheiere motivată dată în camera de consiliu. În cazul în care ordonanţa este confirmată, iar procurorul a solicitat prelungirea autorizării, judecătorul va dispune autorizarea pe mai departe a interceptării şi înregistrării, în condiţiile alin. 4. Dacă judecătorul nu confirmă ordonanţa procurorului, va dispune încetarea de îndată a interceptărilor şi înregistrărilor, iar cele efectuate vor fi şterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal care se comunică în copie judecătorului. Convorbirile sau comunicările interceptate şi înregistrate care nu contribuie la identificarea, localizarea sau prinderea persoanei date în urmărire se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidenţialităţii, şi pot fi transmise pentru consultare procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori judecătorului sau completului învestit cu soluţionarea cauzei, la solicitarea acestora. După	

	prinderea persoanei urmărite, acestea vor fi şterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal. Convorbirile sau comunicările interceptate şi înregistrate care contribuie la identificarea, localizarea sau prinderea persoanei date în urmărire sunt certificate, conform art. 91^3 alin. 1 şi 2, de procurorul care supraveghează activitatea organelor de poliţie care efectuează urmărirea persoanei date în urmărire. După prinderea persoanei urmărite, procesele-verbale de redare, împreună cu suportul pe care acestea sunt fixate, se transmit judecătorului care a emis autorizaţia şi se arhivează la sediul instanţei, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidenţialităţii. După arhivare, suportul pe care sunt imprimate convorbirile înregistrate poate fi consultat numai cu încuviinţarea prealabilă a preşedintelui instanţei. Convorbirile sau comunicările interceptate şi înregistrate, din cuprinsul cărora rezultă date sau informaţii concludente şi utile privitoare la pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni,	

	certificate în condiţiile alineatului precedent, sunt transmise, împreună cu suportul original, de îndată parchetului competent şi pot fi folosite ca probe. ART. 493^5 **Alte înregistrări** Dispoziţiile art. 493^4 se aplică în mod corespunzător şi în cazul înregistrărilor în mediul ambiental, localizării sau urmăririi prin GPS ori prin alte mijloace electronice de supraveghere. ART. 493^6 **Punerea sub supraveghere a conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora în procedura urmăririi** În vederea identificării, căutării, localizării şi prinderii persoanelor date în urmărire, procurorul care supraveghează activitatea organelor de poliţie care efectuează urmărirea poate dispune punerea sub supraveghere a conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora pe o durată care nu poate depăşi 30 de zile. Măsura poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleaşi condiţii, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile.	

	Durata totală a supravegherii conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora, cu privire la aceeaşi persoană, pentru prinderea unei persoane urmărite nu poate depăşi 120 de zile în aceeaşi cauză. Procurorul dispune încetarea imediată a activităţii de supraveghere a conturilor bancare şi a conturilor asimilate acestora, dacă nu mai există motivele care au justificat-o.	
ART. 525 **Ridicarea de obiecte sau înscrisuri în procedura dării în urmărire** (1) Ridicarea de obiecte sau înscrisuri în vederea identificării, căutării, localizării şi prinderii persoanelor date în urmărire poate fi dispusă de procurorul care supraveghează activitatea organelor de poliţie ce efectuează urmărirea persoanei date în urmărire. (2) Dispoziţiile art. 169 şi 171 se aplică în mod corespunzător.		Procedura incidentă pentru ridicarea de obiecte sau înscrisuri în vederea identificării, căutării, localizării şi prinderii persoanelor date în urmărire este reglementată în cuprinsul art.169 şi 171 din Noul Cod de procedură penală. Această măsură poate fi dispusă de procurorul care supraveghează activitatea organelor de poliţie ce efectuează urmărirea persoanei date în urmărire.
ART. 526 **Revocarea urmăririi** (1) Urmărirea se revocă în momentul prinderii persoanei urmărite sau atunci când au dispărut	ART. 493^7 **Revocarea urmăririi** Urmărirea se revocă în momentul prinderii persoanei urmărite sau atunci când au dispărut temeiurile care au	Procedura revocării urmăririi este similară celei anterioare, singura deosebire constând în obligaţia procurorului care dispune încetarea activităţilor de supraveghere să informeze despre aceasta judecătorul de drepturi şi libertăţi.

temeiurile care au justificat darea în urmărire. (2) Revocarea se dispune prin ordin de Inspectoratul General al Poliţiei Române, care se transmite în copie, de îndată: a) parchetului competent care supraveghează activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire; b) organelor competente să elibereze paşaportul şi organelor de frontieră. (3) Procurorul care supraveghează activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire dispune de îndată încetarea activităţilor de supraveghere luate conform art. 524, informând despre aceasta judecătorul de drepturi şi libertăţi.	justificat darea în urmărire. Revocarea se dispune prin ordin de Inspectoratul General al Poliţiei Române, care se transmite în copie, de îndată: a) parchetului competent care supraveghează activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire; b) organelor competente să elibereze paşaportul şi organelor de frontieră. Procurorul care supraveghează activitatea de urmărire a persoanei date în urmărire dispune, de îndată, încetarea imediată a activităţilor de supraveghere luate conform art. 493^4 - 493^6.	
CAPITOLUL V **Procedura reabilitării**		
ART. 527 **Reabilitarea** Reabilitarea are loc fie de drept, în cazurile prevăzute la art. 150 sau 165 din Codul penal, fie la cerere, acordată de instanţa de judecată, în condiţiile prevăzute în prezentul capitol.	fără corespondent	Se menționează cele două modalități de reabilitare, făcându-se trimitere la dispozițiile corespondente din dreptul material

ART. 528 **Reabilitarea de drept** (1) La împlinirea termenului de 3 ani prevăzut la art. 165 din Codul penal, dacă persoana condamnată nu a mai săvârşit o altă infracţiune, autoritatea care ţine evidenţa cazierului judiciar va şterge din oficiu menţiunile privind pedeapsa aplicată condamnatului. (2) La împlinirea termenului de 3 ani prevăzut la art. 150 din Codul penal, dacă persoana condamnată nu a mai săvârşit o altă infracţiune, organul care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice şi organul care a înregistrat persoana juridică vor şterge din oficiu menţiunile privind pedeapsa aplicată persoanei juridice.		Este stabilită obligația următoarelor autorități / organe: ▪autoritatea care ţine evidenţa cazierului judiciar ▪organul care a autorizat înfiinţarea persoanei juridice ▪organul care a înregistrat persoana juridică de a proceda, din oficiu, la ștergerea mențiunilor privind pedeapsa aplicată condamnatului/persoanei juridice odată cu împlinirea termenelor de reabilitare de drept Exsxită corelație cu dispoziții din **Legea nr. 290/2004 privind cazierul:** **art. 15** - **(1)** Persoanele fizice înscrise în cazierul judiciar sau cu privire la care s-au făcut notări provizorii se scot din evidenţă dacă se află în una dintre următoarele situaţii: **(…)** **b)** a intervenit reabilitarea judecătorească sau de drept; **Art. 16.** - **(1)** Persoanele juridice înscrise în cazierul judiciar se scot din evidenţă dacă se află în una dintre următoarele situaţii: **(…)** **b)** a intervenit reabilitarea; Dispoziția se corelează și cu art. 495 NCpp privind procedura de informare în cazul tragerii la răspundere penală a persoanei juridice
ART. 529 **Reabilitarea judecătorească** Competentă să se pronunţe asupra reabilitării judecătoreşti este fie instanţa care a judecat în primă instanţă cauza în care s-a pronunţat condamnarea	**Art. 494. Instanţa competentă** Competentă să se pronunţe asupra reabilitării judecătoreşti este fie instanţa care a judecat în primă instanţă cauza în care s-a pronunţat condamnarea pentru care se cere reabilitarea, fie instanţa corespunzătoare în a	▪este preluat art. 494 Cpp ▪se introduce o ipoteză nouă de competență - instanţa corespunzătoare în a cărei circumscripţie a avut ultimul domiciliu condamnatul care, la data intoducerii cererii, domiciliază în străinătate

pentru care se cere reabilitarea, fie instanţa corespunzătoare în a cărei circumscripţie domiciliază condamnatul sau în care a avut ultimul domiciliu, dacă la data introducerii cererii domiciliază în străinătate.	cărei circumscripţie domiciliază condamnatul.	
ART. 530 **Cererea de reabilitare** (1) Cererea de reabilitare judecătorească se formulează de către condamnat, iar după moartea acestuia, de soţ sau de rudele apropiate. Soţul sau rudele apropiate pot continua procedura de reabilitare pornită anterior decesului. (2) Reabilitarea judecătorească se dispune în cazurile şi condiţiile prevăzute la art. 166 şi 168 din Codul penal. (3) În cerere trebuie să se menţioneze: a) adresa condamnatului, iar când cererea este făcută de altă persoană, adresa acesteia; b) condamnarea pentru care se cere reabilitarea şi fapta pentru care a fost pronunţată acea condamnare;	**Art. 495. Cererea de reabilitare** Cererea de reabilitare judecătorească se face de condamnat, iar după moartea acestuia, de soţ sau de rudele apropiate. Soţul sau rudele apropiate pot continua procedura de reabilitare pornită anterior decesului. În cerere trebuie să se menţioneze: **a)** adresa condamnatului, iar când cererea este făcută de altă persoană, adresa acesteia; **b)** condamnarea pentru care se cere reabilitarea şi fapta pentru care a fost pronunţată acea condamnare; **c)** localităţile unde condamnatul a locuit şi locurile de muncă pe tot intervalul de timp de la executarea pedepsei şi până la introducerea cererii, iar în cazul când executarea pedepsei a fost prescrisă, de la data rămânerii definitive a	▪este preluat art. 495 Cpp ▪se introduce un nou alineat (alin. 2) prin care se trimite la cazurile și condițiile de drept substanțial (termene – art. 166 NCP și condiții – art. 168 NCP) în care se dispune reabilitarea judecătorească

c) localităţile unde condamnatul a locuit şi locurile de muncă din tot intervalul de timp de la executarea pedepsei şi până la introducerea cererii, iar în cazul când executarea pedepsei a fost prescrisă, de la data rămânerii definitive a hotărârii şi până la introducerea cererii; d) temeiurile cererii; e) indicaţii utile pentru identificarea dosarului şi orice alte date pentru soluţionarea cererii. (4) La cerere se anexează actele din care reiese că sunt îndeplinite condiţiile reabilitării.	hotărârii şi până la introducerea cererii; **d)** temeiurile cererii; **e)** indicaţii utile pentru identificarea dosarului şi orice alte date pentru soluţionarea cererii. La cerere se anexează actele din care reiese că sunt îndeplinite condiţiile reabilitării.	
ART. 531 **Măsurile premergătoare** După fixarea termenului de soluţionare a cererii de reabilitare se dispune citarea persoanei care a solicitat reabilitarea şi a persoanelor a căror ascultare instanţa o consideră necesară, se iau măsuri pentru aducerea dosarului în care s-a pronunţat condamnarea şi se solicită copia fişei cazierului judiciar al condamnatului.	**Art. 496. Măsuri premergătoare** - Preşedintele instanţei, fixând termenul pentru soluţionarea cererii de reabilitare, dispune citarea petiţionarului şi a persoanelor a căror ascultare o consideră că ar fi necesară, ia măsuri pentru aducerea dosarului în care se găseşte hotărârea de condamnare şi cere o copie de pe fişa cu antecedente penale ale condamnatului.	▪este preluat art. 496 Cpp, existând doar reformulări ale textului, respectiv precizarea expresă că măsurile premergătoare cad în sarcina președintelui instanței

ART. 532 **Respingerea cererii pentru neîndeplinirea condiţiilor de formă şi fond** (1) Cererea de reabilitare se respinge pentru neîndeplinirea condiţiilor de formă şi fond în următoarele cazuri: a) a fost introdusă înainte de termenul legal; b) lipseşte menţiunea prevăzută la art. 530 alin. (3) lit. a) şi petiţionarul nu s-a prezentat la termenul de înfăţişare; c) lipseşte vreuna dintre menţiunile prevăzute la art. 530 alin. (3) lit. b) - e) şi petiţionarul nu a completat cererea la termenul de înfăţişare şi nici la termenul ce i s-a acordat în vederea completării. (2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), cererea poate fi repetată după împlinirea termenului legal, iar în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b) şi c), oricând. (3) În cazul prescripţiei executării pedepsei, nu poate depune cerere de reabilitare persoana prevăzută la art. 530 alin. (1), dacă lipsa executării este imputabilă persoanei	**Art. 497. Respingerea cererii pentru lipsa condiţiilor de formă** Cererea de reabilitare se respinge pentru neîndeplinirea condiţiilor de formă în următoarele cazuri: **a)** când a fost introdusă înainte de termenul legal; **b)** când lipseşte menţiunea prevăzută în art. 495 alin. 2 lit. a) şi petiţionarul nu s-a prezentat la termenul de înfăţişare; **c)** când lipseşte vreuna din menţiunile prevăzute în art. 495 alin. 2 lit. b)-e) şi petiţionarul nu a completat cererea la prima înfăţişare şi nici la termenul ce i s-a acordat în vederea completării. În cazul prevăzut la lit. a), cererea poate fi repetată după împlinirea termenului legal, iar în cazurile prevăzute la lit. b) şi c), oricând.	▪este preluat art. 497 Cpp și, totodată, adăugat un nou alineat (alin. 3) ▪prin acest alineat se reglementează imposibilitatea solicitării reabilitării judecătorești în ipoteza în care executarea pedepsei a fost prescrisă, iar lipsa executării este imputabilă persoanei condamnate ; în acest caz reabilitarea este inadmisibilă

condamnate.		
<u>ART. 533</u> **Soluţionarea cererii** (1) La termenul fixat, în şedinţă nepublică, instanţa ascultă persoanele citate prezente, concluziile procurorului şi ale petiţionarului şi verifică dacă sunt îndeplinite condiţiile cerute de lege pentru admiterea reabilitării. (2) Dacă înainte de soluţionarea cererii de reabilitare faţă de condamnat a fost pusă în mişcare acţiunea penală pentru altă infracţiune, examinarea cererii se suspendă până la soluţionarea definitivă a acelei cauze.	**Art. 498. Soluţionarea cererii** La termenul fixat instanţa ascultă persoanele citate, concluziile procurorului şi verifică dacă sunt îndeplinite condiţiile cerute de lege pentru admiterea reabilitării. Când din materialul aflat la dosar nu rezultă date suficiente cu privire la îndeplinirea condiţiilor de reabilitare, instanţa dispune completarea materialului de către persoana interesată, iar dacă consideră necesar, cere de la organele competente relaţii cu privire la comportarea celui condamnat. **Art. 500. Suspendarea examinării cererii** Dacă înainte de soluţionarea cererii de reabilitare a fost pusă în mişcare acţiunea penală pentru o altă infracţiune săvârşită de condamnat, examinarea cererii se suspendă până la soluţionarea definitivă a cauzei privitoare la noua învinuire	▪este preluat art. 498 alin.1 fraza I Cpp, stabilind caracterul nepublic al ședinței și precizând și petiționarul, ale cărui concluzii vor fi ascultate ▪alin.2 reprezintă preluarea art. 500 Cpp

ART. 534 **Situaţiile privind despăgubirile civile** (1) Când condamnatul sau persoana care a făcut cererea de reabilitare dovedeşte că nu i-a fost cu putinţă să achite despăgubirile civile şi cheltuielile judiciare, instanţa, apreciind împrejurările, poate dispune reabilitarea sau poate să acorde un termen pentru achitarea în întregime sau în parte a sumei datorate. (2) Termenul prevăzut la alin. (1) nu poate depăşi 6 luni. (3) În caz de obligaţie solidară, instanţa fixează suma ce trebuie achitată, în vederea reabilitării, de condamnat sau de urmaşii săi. (4) Drepturile acordate părţii civile prin hotărârea de condamnare nu se modifică prin hotărârea dată asupra reabilitării.	**Art. 499. Situaţii privind despăgubirile civile** (1) Când condamnatul sau persoana care a făcut cererea de reabilitare dovedeşte că nu i-a fost cu putinţă să achite despăgubirile civile şi cheltuielile judiciare, instanţa, apreciind împrejurările, poate dispune reabilitarea sau poate să acorde, în vederea soluţionării cererii, un termen pentru a achita în întregime sau în parte suma datorată. Acest termen nu poate depăşi 6 luni. (2) În caz de obligaţie solidară, instanţa fixează suma ce trebuie achitată, în vederea reabilitării, de condamnat sau de urmaşii săi. (3) Drepturile acordate părţii civile prin hotărârea de condamnare nu se modifică prin hotărârea dată asupra reabilitării.	alin.1 și 2 preiau fără modificări art. 499 alin.1 Cpp alin.3 preia fără modificări art. 499 alin.2 Cpp alin.4 preia fără modificări art. 499 alin.3 Cpp
ART. 535 **Contestaţia** Sentinţa prin care instanţa rezolvă cererea de reabilitare este supusă	**Art. 501. Recursul** Hotărârea prin care instanţa rezolvă cererea de reabilitare este supusă recursului.	▪hotărârea prin care se soluționează cererea de reabilitare este o sentință ▪calea de atac este contestația ▪termenul căii de atac este de 10 zile de la comunicare (inclusiv către procuror, alături de titularii cererii)

contestaţiei în termen de 10 zile de la comunicare, care se soluţionează de instanţa ierarhic superioară. Judecarea contestaţiei la hotărârea primei instanţe se face în şedinţă nepublică, cu citarea petentului. Participarea procurorului este obligatorie. Decizia instanţei prin care se soluţionează contestaţia este definitivă.		▪ procedura de judecată a contestației - contestația se judecă de instanța ierarhic superioară, în ședință nepublică, cu citarea petentului și participarea obligatorie a procurorului ▪hotărârea pronunțată în contestație este o decizie defintivă
<u>ART. 536</u> **Anularea reabilitării** (1) În cazul prevăzut la art. 171 din Codul penal, instanţa prevăzută la art. 529 dispune anularea reabilitării, din oficiu sau la cererea procurorului. (2) Dispoziţiile art. 533 se aplică în mod corespunzător.	**Art. 503. Anularea reabilitării** Anularea reabilitării se hotărăşte la cererea procurorului, de către instanţa prevăzută în art. 494. Procedura prevăzută pentru soluţionarea cererii de reabilitare se aplică în mod corespunzător şi pentru soluţionarea cererii de anulare	anularea reabilitării se dispune ▪ din oficiu (element de noutate în raport cu art. 503 Cpp) sau la cererea procurorului ▪de instanța care este competentă să judece și cererea de reabilitare ▪ în condițiile art. 171 NCp (corespondent art.139 Cp) Procedura de judecată este aceeași ca și în cazul cererii de reabilitare
<u>ART. 537</u> **Menţiunile despre reabilitare** După rămânerea definitivă a hotărârii de reabilitare sau de anulare a acesteia, instanţa dispune să se facă menţiune despre aceasta pe hotărârea prin care s-a pronunţat condamnarea.	**Art. 502. Menţiuni despre reabilitare** După rămânerea definitivă a hotărârii de reabilitare, instanţa dispune să se facă menţiune despre aceasta pe hotărârea prin care s-a pronunţat condamnarea pentru care s-a admis reabilitarea.	este preluat art. 502 Cpp, adăugându-se și ipoteza anulării reabilitării care generează obligația instanței de a dispune efectuarea mențiunilor corespunzătoare pe hotărârea de condamnare

Art. 538 **Dreptul la repararea pagubei în caz de eroare judiciară** (1) Persoana care a fost condamnată definitiv, indiferent dacă pedeapsa aplicată sau măsura educativă privativă de libertate a fost sau nu pusă în executare, are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite în cazul în care, în urma rejudecării cauzei, după anularea sau desfiinţarea hotărârii de condamnare pentru un fapt nou sau recent descoperit care dovedeşte că s-a produs o eroare judiciară, s-a pronunţat o hotărâre definitivă de achitare. (2) Dispoziţiile alin. (1) se aplică şi în cazul redeschiderii procesului penal cu privire la condamnatul judecat în lipsă, dacă după rejudecare s-a pronunţat o hotărâre definitivă de achitare. (3) Persoana prevăzută la alin. (1) şi persoana prevăzută la alin. (2) nu vor fi îndreptăţite să ceară repararea de către stat a pagubei suferite dacă, prin declaraţii mincinoase ori în	**Art. 504** **Cazuri care dau dreptul la repararea pagubei** Persoana care a fost condamnată definitiv are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite, dacă în urma rejudecării cauzei s-a pronunţat o hotărâre definitivă de achitare. Are dreptul la repararea pagubei şi persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată de libertate ori căreia i s-a restrâns libertatea în mod nelegal. Privarea sau restrângerea de libertate în mod nelegal trebuie stabilită, după caz, prin ordonanţă a procurorului de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin ordonanţă a procurorului de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j) ori prin hotărâre a instanţei de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin hotărâre definitivă de achitare sau prin hotărâre definitivă de încetare a procesului penal pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j). Are drept la repararea pagubei suferite şi persoana care a fost privată de libertate după ce a intervenit prescripţia, amnistia	■ Spre deosebire de reglementarea anterioară care consacra dreptul la despăgubiri pentru erorile judiciare produse în procesele penale în cadrul unui singur articol, NCPP stabileşte prin două texte distincte ipotezele în care statul poate fi obligat la repararea acestui prejudiciu - art. 538 şi art. 539. ■ **Art. 538 alin. (1) defineşte eroarea judiciară** ca reprezentând situaţia în care, după o condamnare definitivă, în urma rejudecării cauzei, s-a pronunţat o hotărâre de achitare definitivă pentru cazurile prevăzute de art. 16 lit. a) –d) NCPP. Astfel, persoana condamnată definitiv şi achitată în urma rejudecării cauzei are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite. Sunt exceptate persoanele care au determinat condamnarea prin propriile declaraţii mincinoase, deşi, indiferent de ce declară inculpatul organul judiciar este obligat să administreze probe pentru stabilirea adevărului. ■ Comparativ cu reglementarea anterioară, conţinută de art. 504 C.proc.pen, în care o atare condiţie nu era cerută, dreptul la repararea pagubei fiind recunoscut indiferent de atitudinea procesuală a persoanei condamnate, soluţia NCPP este mult mai restrictivă. Modificările aduse instituţiei erorii judiciare reprezintă o preluare a prevederilor art. 3 din Protocolul nr. 7 la CEDO şi dau expresie principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. ■ Art. 538 alin. (2) NCPP consacră dreptul la repararea pagubei în ipoteza achitării după redeschiderea procesului penal. Astfel, se consacră legislativ soluţiile jurisprudenţiale anterioare. ■ Din interpretarea coroborată a disp. alin. (1), (2) şi (4) ale art. 538 NCPP, rezultă că şi în această ipoteză, a achitării după redeschiderea procesului în procedura prevăzută de art. 466 - 470 NCPP, soluţia trebuie să se fi pronunţat în baza unui fapt nou sau recent descoperit, iar condamnatului nu trebuie să-i fie imputabilă nedescoperirea faptului în timp util. Prin urmare, persoanei care s-a sustras procesului penal nu-i poate fi recunoscut dreptul la repararea prejudiciului. De altfel, o atare atitudine procesuală nici nu ar putea fi invocată pentru deschiderea procedurii prevăzute de art. 466 şi urm. NCPP. ■ Întrucât enumerarea conţinută de art. 538 alin.(3) NCPP este exemplificativă, nedescoperirea în timp util a faptului nou sau recent descoperit poate să se datoreze atât acţiunii (ex: declaraţii mincinoase), cât şi inacţiunii persoanei condamnate. Sub aspect subiectiv, nu este necesară intenţia de ascundere a faptului care ar fi dus la achitare, ci este suficientă simpla culpă (neglijenţă în prezentarea organelor judiciare a faptului care ar fi dus la achitare). ■ Instanţa civilă învestită cu acţiunea în repararea prejudiciului trebuie să stabilească atitudinea procesuală a persoanei condamnate pe baza elementelor de fapt şi de drept relevante în privinţa exercitării dreptului la apărare în procesul penal. ■ **În lipsa unor prevederi tranzitorii exprese în cuprinsul Legii nr. 255/2013, se pune problema aplicării în timp a acestor dispoziţii legale în acele cauze în care se identifică**

orice alt fel, au determinat condamnarea, în afara cazurilor în care au fost obligate să procedeze astfel. (4) Nu este îndreptăţită la repararea pagubei nici persoana condamnată căreia îi este imputabilă în tot sau în parte nedescoperirea în timp util a faptului necunoscut sau recent descoperit.	sau dezincriminarea faptei.	**atitudinea culpabilă a pretinsei victime a erorii judiciare, atunci când procesul penal finalizat prin condamnare s-a desfăşurat sub imperiul CPP anterior, iar cererea pentru acordarea despăgubirilor este formulată, cu respectarea termenului de prescripţie, după intrarea în vigoare a NCPP.** Se observă că această condiţie referitoare la atitudinea procesuală a victimei pretinsei erori judiciare constituie o cauză exoneratoare de răspundere a statului, consacrată printr-o normă de drept substanţial, cuprinsă în legea procesuală. În consecinţă, existenţa sa trebuie stabilită prin raportare la prevederile legale în vigoare pe durata desfăşurării procesului penal în care s-a pronunţat hotărârea de condamnare. Noile dispoziţii procesual penale care, în definirea erorii judiciare, iau în considerare atitudinea procesuală a pretinsei victime nu ar putea fi aplicate retroactiv. Examinarea conduitei procesuale penale în raport de prevederile legale care defineau eroarea judiciară în epoca desfăşurării procesului penal finalizat prin hotărârea de condamnare corespunde şi principiului previziunii legitime. ■ Termenul de pagubă, folosit de lege, este sinonim cu acela de prejudiciu, desemnând consecinţele negative, patrimoniale şi morale suferite de o persoană ca urmare a soluţiei injuste de condamnare (a se vedea M. Costin, M. Mureşan, V. Ursa, Dicţionar de drept civil, Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică, Buc, 1980, p. 391)
Art. 539 **Dreptul la repararea pagubei în cazul privării nelegale de libertate** (1) Are dreptul la repararea pagubei şi persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată nelegal de libertate. (2) Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanţă a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi şi libertăţi sau a judecătorului de cameră preliminară, precum şi prin încheierea	**Art. 504 alin. 2-4**	■ În mod evident are dreptul la repararea pagubei şi persoana care în cursul procesului penal a fost privată de libertate în mod nelegal. ■ Caracterul nelegal al privării de libertate se stabileşte prin actele procedurale prevăzute 539 alin. (2) NCPP, respectiv: ordonanţa procurorului, încheierea definitivă a judecătorului de drepturi şi libertăţi sau a judecătorului de cameră preliminară şi încheierea definitivă a instanţei de judecată.

definitivă sau hotărârea definitivă a instanţei de judecată învestită cu judecarea cauzei.		
Art. 540 **Felul şi întinderea reparaţiei** (1) La stabilirea întinderii reparaţiei se ţine seama de durata privării nelegale de libertate, precum şi de consecinţele produse asupra persoanei, asupra familiei celui privat de libertate ori asupra celui aflat în situaţia prevăzută la art. 538. (2) Reparaţia constă în plata unei sume de bani sau în constituirea unei rente viagere ori în obligaţia ca, pe cheltuiala statului, cel reţinut sau arestat nelegal să fie încredinţat unui institut de asistenţă socială şi medicală. (3) La alegerea felului reparaţiei şi la întinderea acesteia se va ţine seama de situaţia celui îndreptăţit la repararea pagubei şi de natura daunei produse. (4) Persoanelor îndreptăţite la repararea pagubei, care înainte de privarea de libertate ori de încarcerare ca urmare a punerii în	**Art. 505** **Felul şi întinderea reparaţiei** La stabilirea întinderii reparaţiei se ţine seama de durata privării de libertate sau a restrângerii de libertate suportate, precum şi de consecinţele produse asupra persoanei ori asupra familiei celui privat de libertate sau a cărui libertate a fost restrânsă. Reparaţia constă în plata unei sume de bani sau, ţinându-se seama de condiţiile celui îndreptăţit la repararea pagubei şi de natura daunei produse, în constituirea unei rente viagere ori în obligaţia ca, pe cheltuiala statului, cel privat de libertate sau a cărui libertate a fost restrânsă să fie încredinţat unui institut de asistenţă socială şi medicală. Persoanelor îndreptăţite la repararea pagubei, care înainte de privarea de libertate erau încadrate în muncă, li se calculează, la vechimea în muncă stabilită potrivit legii, şi timpul cât au fost private de libertate. Reparaţia este, în toate cazurile, suportată de stat, prin Ministerul Finanţelor Publice.	■ Textul nu cuprinde soluţii legislative de noutate. ■ O precizare suplimentară este adusă în alin. (3) al acestui articol care impune instanţei ca, la stabilirea felului şi a întinderii reparaţiei, să ţină seama de situaţia celui îndreptăţit la repararea pagubei şi de natura daunei produse. Aceste dispoziţii trebuie aplicate cu respectarea principiului disponibilităţii care guvernează procesul civil, instanţa fiind obligată a se pronunţa asupra a ceea ce reclamantul a solicitat prin cererea de chemare în judecată, eventual modificată sau completată în condiţiile procesual civile; principiul disponibilităţii ar fi încălcat dacă, spre exemplu, s-ar dispune obligarea pârâtului la plata unei rente viagere sau internarea reclamantului într-un institut de asistenţă socială şi medicală, dacă aceste lucruri nu a fost solicitate de reclamant în condiţii procedurale.

executare a unei pedepse ori măsuri educative privative de libertate erau încadrate în muncă, li se calculează, la vechimea în muncă stabilită potrivit legii, şi timpul cât au fost private de libertate. (5) Reparaţia este în toate cazurile suportată de stat, prin Ministerul Finanţelor Publice.		
Art. 541 **Acţiunea pentru repararea pagubei** (1) Acţiunea pentru repararea pagubei poate fi pornită de persoana îndreptăţită, potrivit art. 538 şi 539, iar după moartea acesteia poate fi continuată sau pornită de către persoanele care se aflau în întreţinerea sa la data decesului. (2) Acţiunea poate fi introdusă în termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii instanţei de judecată, precum şi a ordonanţei sau încheierilor organelor judiciare, prin care s-a constatat eroarea judiciară, respectiv privarea nelegală de libertate. (3) Pentru obţinerea	**Art. 506** **Acţiunea pentru repararea pagubei** (1) Acţiunea pentru repararea pagubei poate fi pornită de persoana îndreptăţită, potrivit art. 504, iar după moartea acesteia poate fi continuată sau pornită de către persoanele care se aflau în întreţinerea sa. (2) Acţiunea poate fi introdusă în termen de 18 luni de la data rămânerii definitive, după caz, a hotărârilor instanţei de judecată sau a ordonanţelor procurorului, prevăzute în art. 504. (3) Pentru obţinerea reparării pagubei, persoana îndreptăţită se poate adresa tribunalului în a cărui circumscripţie domiciliază, chemând în judecată civilă statul, care este citat prin Ministerul Finanţelor Publice. (4) Acţiunea este scutită de taxa judiciară de timbru.	■ Termenul de introducere a acţiunii în despăgubire este de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a constatat eroarea judiciară. Competenţa de soluţionare a cererii aparţine tribunalului din circumscripţia de domiciliu. Acţiunea nu se timbrează. ■ Textul art. 541 alin. (1) prevede un caz special de transmisiune a calităţii procesuale active în cazul decesului persoanei îndreptăţite. Spre deosebire de reglementarea anterioară, se aduce o precizare suplimentară, în sensul că transmiterea *mortis causa* va opera în favoarea persoanelor care se aflau în întreţinerea persoanei îndreptăţite **la data decesului acesteia.** Aşadar, existenţa calităţii de persoană aflată în întreţinerea persoanei îndreptăţite la despăgubiri nu este legată de perioada procesului penal ori de aceea a lipsirii de libertate, nefiind necesar ca persoana în favoarea căreia se transmite calitatea procesuală să se fi aflat în întreţinerea persoanei îndreptăţite la aceste momente. Spre exemplu, aceasta poate fi situaţia copiilor minori aflaţi în întreţinerea victimei erorii judiciare la data arestării/condamnării ori a altei persoane căreia victima erorii judiciare îi presta întreţinere în baza unei obligaţii legale sau contractuale, dar care, la data decesului, nu se mai aflau în întreţinerea acesteia. ■ În considerarea principiului neretroactivităţii legii şi al aplicării imediate a legii procesuale noi, dispoziţiile legale referitoare la transmisiunea calităţii procesuale active *mortis causa* sunt aplicabile dacă decesul persoanei îndreptăţite a intervenit după intrarea în vigoare a NCPP. Rămâne ca jurisprudenţa să rezolve această problemă. ■ Noua reglementare reduce termenul special de prescripţie în care pot fi formulate cererile pentru repararea prejudiciului, de la 18 luni, la 6 luni. ■ În lipsa unei prevederi contrare exprese în Legea nr. 255/2013, **situaţiile tranzitorii în ceea ce priveşte termenul de prescripţie aplicabil** cererilor formulate după intrarea în vigoare a NCPP, în care dreptul la repararea prejudiciului s-a născut anterior intrării sale în vigoare vor fi soluţionate potrivit principiilor de aplicare a legii civile în timp – art. 6 alin. (4) din Noul Cod civil

reparării pagubei, persoana îndreptăţită se poate adresa tribunalului în a cărei circumscripţie domiciliază, chemând în judecată civilă statul, care este citat prin Ministerul Finanţelor Publice. (4) Acţiunea este scutită de taxa judiciară de timbru.	(5) Hotărârea este supusă numai recursului.	– interpretare *per a contrario*. În consecinţă, durata termenului de prescripţie va fi aceea prevăzută de legea în vigoare la data la care prescripţia a început să curgă. Întrucât momentul de la care începe să curgă termenul de prescripţie este unul obiectiv, prevederile art. 541 alin. (2) NCPP reprezentând o normă specială în raport de art. 2523 NCC, rezultă că nu prezintă relevanţă, pentru stabilirea acestui moment, data la care titularul dreptului la acţiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască naşterea lui. În consecinţă, termenul de 6 luni va fi aplicabil doar atunci când hotărârile şi ordonanţele procurorului prin care s-a constatat eroarea judiciară sau arestarea nelegală au fost pronunţate după intrarea în vigoare a NCPP. Atunci când dreptul la acţiunea pentru repararea pagubei s-a născut anterior intrării în vigoare a acestui cod, în baza unor hotărâri judecătoreşti sau ordonanţe ale procurorului rămase definitive anterior intrării în vigoare a NCPP, va fi aplicabil termenul de prescripţie de 18 luni. ■ Spre deosebire de reglementarea anterioară, textul nu mai indică în mod expres calea de atac ce poate fi exercitată împotriva hotărârilor pronunţate în primă instanţă de tribunal. Astfel, în procesele începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 202/20010, hotărârile pronunţate în primă instanţă de tribunale erau supuse numai recursului, de competenţa curţii de apel. În procesele începute după data de 15 februarie 2013 (când a intrat în vigoare Noul Cod de procedură civilă), hotărârile pronunţate în primă instanţă de tribunale vor fi supuse apelului, de competenţa curţii de apel; hotărârea pronunţată de curtea de apel este definitivă, nefiind supusă recursului la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie [*interpetare disp. art. 96 pct 2, 97 pct.1, art. 466 alin. (1), art. 483 alin. (2) NCPC, art. 7 alin. (1) şi 2) din Legea nr. 76/2012; art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013*].
Art. 542 **Acţiunea în regres** (1) În cazul în care repararea pagubei a fost acordată potrivit art. 541, precum şi în situaţia în care statul român a fost condamnat de către o instanţă internaţională pentru vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 538 şi 539, acţiunea în regres pentru recuperarea sumei achitate poate fi	**Art. 507** **Acţiunea în regres** În cazul în care repararea pagubei a fost acordată potrivit art. 506, cât şi în situaţia în care statul român a fost condamnat de către o instanţă internaţională, acţiunea în regres împotriva aceluia care, cu rea-credinţă sau din gravă neglijenţă, a provocat situaţia generatoare de daune, este obligatorie.	■ Legea prevede posibilitatea acţiunii în regres, potrivit practicii tuturor statelor europene, în caz de rea-credinţă sau culpă gravă. Codul de procedură penală de la 1968 vorbea de gravă neglijenţă. ■ În exercitarea acţiunii în regres, statul are posibilitatea de alegere a persoanei pârâtului - cel care a provocat situaţia generatoare de daune sau instituţia la care această persoană a fost asigurată profesional; ■ Pentru a nu deveni o normă lipsită de conţinut juridic, prevederea din legea procesual penală ar trebui dublată de o reglementare privind asigurarea, în principal, a judecătorilor şi procurorilor pentru răspundere profesională. Nu este exclusă asigurarea profesională şi a altor actori din procesul penal, precum grefieri, experţi, lucrători de poliţie judiciară, lucrători din serviciile de probaţiune, întrucât situaţii generatoare de daune pot rezulta şi din activităţile acestora. ■ Potrivit alin. (2) al acestui articol, acţiunea în regres poate fi exercitată numai în situaţia în care, s-a stabilit, în mod definitiv, în cadrul unei proceduri disciplinare sau penale că cel asigurat

îndreptată împotriva persoanei care, cu rea-credinţă sau din culpă gravă, a provocat situaţia generatoare de daune sau împotriva instituţiei la care aceasta este asigurată pentru despăgubiri în caz de prejudicii provocate în exerciţiul profesiunii. (2) Statul trebuie să dovedească în cadrul acţiunii în regres, prin ordonanţa procurorului sau hotărâre penală definitivă, că cel asigurat în condiţiile alin. (1) a produs cu rea-credinţă sau din culpă gravă profesională eroarea judiciară sau privarea nelegală de libertate cauzatoare de prejudicii.		a produs cu rea-credinţă sau din culpă gravă profesională eroarea judiciară ori a avut o conduită profesională ce a condus la privarea nelegală de libertate.
CAPITOLUL VII **Procedura în caz de dispariţie a dosarelor judiciare şi a înscrisurilor judiciare**		
<u>**ART. 543**</u> **Constatarea dispariţiei dosarului sau înscrisului** (1) În cazul dispariţiei unui dosar judiciar sau a unui înscris care aparţine unui astfel de dosar, organul de urmărire penală sau preşedintele instanţei la care se găsea dosarul ori	**Constatarea dispariţiei înscrisului** **Art. 508.** - În cazul dispariţiei unui dosar judiciar sau a unui înscris care aparţine unui astfel de dosar, organul de urmărire penală sau preşedintele instanţei la care se găsea dosarul	este preluat fără modificări art. 508 Cpp

înscrisul întocmeşte un proces-verbal prin care constată dispariţia şi arată măsurile care s-au luat pentru găsirea lui. (2) În baza procesului-verbal, se procedează potrivit dispoziţiilor prevăzute în prezentul capitol.	sau înscrisul întocmeşte un proces-verbal prin care constată dispariţia şi arată măsurile care s-au luat pentru găsirea lui. Pe baza procesului-verbal se procedează potrivit dispoziţiilor prevăzute în prezentul capitol.	
ART. 544 **Obiectul procedurii speciale** (1) Când dosarul sau înscrisul dispărut este reclamat de un interes justificat şi nu poate fi refăcut potrivit procedurii obişnuite, procurorul prin ordonanţă ori instanţa de judecată prin încheiere dispune, după caz, înlocuirea sau reconstituirea dosarului sau înscrisului cu privire la care s-a constatat dispariţia. (2) Instanţa se pronunţă prin încheiere, fără citarea părţilor, în afară de cazul când instanţa consideră necesară chemarea acestora. (3) Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac.	**Obiectul procedurii speciale** **Art. 509.** - Când dosarul sau înscrisul dispărut este reclamat de un interes justificat şi nu poate fi refăcut potrivit procedurii obişnuite, procurorul prin ordonanţă sau instanţa de judecată prin încheiere dispune, după caz, înlocuirea sau reconstituirea dosarului ori înscrisului dispărut. Încheierea instanţei se dă fără citarea părţilor, afară de cazul când instanţa consideră necesară chemarea acestora. Încheierea nu este supusă nici unei căi de atac.	este preluat fără modificări de conținut art. 509 Cpp alin. 2 și 3 reformulează art. 509 alin. 2 Cpp, păstrându-se, de fapt, aceeași reglementare

ART. 545 **Competenţa în cazul înlocuirii sau reconstituirii** (1) Înlocuirea sau reconstituirea se efectuează de organul de urmărire penală ori de instanţa de judecată înaintea căreia cauza se găseşte pendinte, iar în cauzele definitiv soluţionate, de instanţa la care dosarul se găseşte în conservare. (2) Când constatarea dispariţiei s-a făcut de un organ de urmărire penală sau de o instanţă de judecată, altele decât cele arătate la alin. (1), organul de urmărire penală ori instanţa de judecată care a constatat dispariţia trimite organului de urmărire penală sau instanţei de judecată competente toate materialele necesare efectuării înlocuirii ori reconstituirii înscrisului dispărut. (3) În cazul dispariţiei unui dosar judiciar în cursul procedurii de cameră preliminară, înlocuirea sau reconstituirea se efectuează de instanţa în cadrul căreia funcţionează camera preliminară.	**Efectuarea procedurii speciale** **Art. 510.** - Înlocuirea sau reconstituirea se efectuează de organul de urmărire penală ori de instanţa de judecată înaintea căreia cauza se găseşte pendinte, iar în cauzele definitiv soluţionate, de instanţa la care dosarul se găseşte în conservare. Când constatarea dispariţiei s-a făcut de un organ de urmărire penală sau de o instanţă de judecată, altele decât cele arătate în alineatul precedent, organul de urmărire penală sau instanţa de judecată care a constatat dispariţia trimite organului de urmărire penală sau instanţei de judecată competente toate materialele necesare efectuării înlocuirii ori reconstituirii înscrisului dispărut	alin. 1 și 2 preiau fără modificări art. 510 Cpp alin. 3 este o reglementare nouă, referitoare la ipoteza dispariției unui dosar judiciar în cursul procedurii de cameră preliminară; în acest caz înlocuirea sau reconstituirea se efectuează de instanţa în cadrul căreia funcţionează camera preliminară

ART. 546 **Înlocuirea înscrisului** (1) Înlocuirea înscrisului dispărut are loc atunci când există copii oficiale de pe acel înscris. Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată ia măsuri pentru obţinerea copiei. (2) Copia obţinută ţine locul înscrisului original până la găsirea acestuia. (3) Persoanei sau autorităţii care a predat copia oficială i se eliberează o copie certificată de pe aceasta.	**Înlocuirea înscrisului** **Art. 511.** - Înlocuirea înscrisului dispărut are loc atunci când există copii oficiale de pe acel înscris. Organul de urmărire penală sau instanţa de judecată ia măsuri pentru obţinerea copiei. Copia obţinută ţine locul înscrisului original până la găsirea acestuia. Persoanei care a predat copia oficială i se eliberează o copie certificată de pe aceasta.	este preluat fără modificări art. 511 NCpp
ART. 547 **Reconstituirea înscrisului sau dosarului** (1) Când nu există o copie oficială de pe înscrisul dispărut, se procedează la reconstituirea acestuia. (2) Reconstituirea unui dosar se face prin reconstituirea înscrisurilor pe care le conţinea. (3) În vederea reconstituirii pot fi folosite orice mijloace de probă prevăzute de lege. (4) Rezultatul reconstituirii se constată, după caz, prin ordonanţa procurorului sau prin	**Reconstituirea înscrisului** **Art. 512.** - Când nu există o copie oficială de pe înscrisul dispărut, se procedează la reconstituirea acestuia. Reconstituirea unui dosar se face prin reconstituirea înscrisurilor pe care le conţinea. În vederea reconstituirii pot fi folosite orice mijloace de probă. Rezultatul reconstituirii se constată, după caz, prin ordonanţa organului de urmărire penală confirmată de procuror sau prin hotărârea instanţei dată cu citarea părţilor. Hotărârea de reconstituire este supusă apelului, iar hotărârea pronunţată de	este preluat art. 512 Cpp cu unele modificări: ▪ rezultatul reconstituirii se constată prin ordonanța procurorului (alin. 4 teza I), iar nu a organului de urmărire penală confirmată de procuror ▪ hotărârea prin care se constată reconstituirea se face după ascultarea părților citate, a căror neprezentare nu împiedică judecarea cauzei (alin. 4 teza a II-a și alin. 5); aceeași procedură funcționează și cf. Cpp, însă noua reglementare este formulată explicit ▪ calea de atac împotriva ▪▪ hotărârii prin care se constată reconstituirea este apelul (alin. 6); titularii căii de atac nu sunt prevăzuți expres și nici procedura de judecată, caz în care devin incidente dispozițiile generale din materia apelului, respectiv art. 408 -425 NCpp care se aplică în mod corespunzător (prin analogie cu alin.7 teza ultimă, titulari pot fi și orice persoane care justifică un interes legitim) ▪▪ ordonanţei procurorului privind rezultatul reconstituirii este plângerea, dispoziţiile art. 336 - 339 aplicându-se în mod corespunzător; titulari ai plângerii sunt orice persoane care justifică un interes legitim

hotărârea instanţei dată cu citarea părţilor, după ascultarea acestora şi a procurorului. (5) Neprezentarea părţilor legal citate nu împiedică judecarea cauzei. (6) Hotărârea de reconstituire este supusă apelului. (7) Împotriva ordonanţei procurorului privind rezultatul reconstituirii orice persoană care justifică un interes legitim poate face plângere, dispoziţiile art. 336 - 339 aplicându-se în mod corespunzător.	instanţa de apel este supusă recursului.	
CAPITOLUL VIII **Procedura privind cooperarea judiciară internaţională şi punerea în aplicare a tratatelor internaţionale în materie penală**		
SECŢIUNEA 1 **Dispoziţii generale**		
<u>ART. 548</u> **Dispoziţii privind asistenţa judiciară internaţională** (1) Cooperarea judiciară internaţională va fi solicitată sau acordată în conformitate cu dispoziţiile actelor juridice ale Uniunii	**Condiţiile şi modalităţile de realizare** **Art. 513.** - Condiţiile şi modalităţile de realizare a asistenţei judiciare internaţionale în materie penală sunt cele stabilite prin dispoziţiile cuprinse în legea	este preluat art. 513 Cpp, adaptat la actualele condiții, ale României de stat membru al Uniunii Europene; sunt menționate, în ordinea priorității de aplicare actele juridice pe care se întemeiază cooperarea judiciară în materie penală

Europene, tratatelor internaţionale din domeniul cooperării judiciare internaţionale în materie penală la care România este parte, precum şi cu dispoziţiile cuprinse în legea specială şi în prezentul capitol, dacă în tratatele internaţionale nu se prevede altfel. (2) Actele membrilor străini detaşaţi ai unei echipe comune de anchetă efectuate în baza şi conform acordului încheiat şi dispoziţiilor conducătorului echipei au o valoare similară actelor efectuate de către organele de urmărire penală române.	specială şi în prezentul capitol, dacă prin convenţiile internaţionale nu se prevede altfel.	
SECŢIUNEA a 2-a **Recunoaşterea unor acte judiciare străine**		
<u>**ART. 549**</u> **Executarea dispoziţiilor civile dintr-o hotărâre judecătorească penală străină** Executarea dispoziţiilor civile dintr-o hotărâre judecătorească penală străină se face potrivit regulilor prevăzute pentru executarea hotărârilor civile străine.	**Executarea dispoziţiilor civile** **Art. 522.** - Executarea dispoziţiilor civile dintr-o hotărâre judecătorească penală străină se face potrivit regulilor prevăzute pentru executarea hotărârilor civile străine.	este preluat fără modificări art. 522 Cpp

<u>CAPITOLUL IX</u> **Procedura de confiscare sau desfiinţare a unui înscris în cazul clasării**		
<u>ART. 549[1]</u> **Procedura de confiscare sau desfiinţare a unui înscris în cazul clasării** (1) În cazul în care procurorul a dispus clasarea sau renunţarea la urmărirea penală şi sesizarea judecătorului de cameră preliminară în vederea luării măsurii de siguranţă a confiscării speciale sau a desfiinţării unui înscris, ordonanţa de clasare, însoţită de dosarul cauzei, se înaintează instanţei căreia i-ar reveni, potrivit legii, competenţa să judece cauza în primă instanţă, după expirarea termenului prevăzut la art. 339 alin. (4) ori, după caz, la art. 340 sau după pronunţarea hotărârii prin care plângerea fost respinsă. (2) Judecătorul de cameră preliminară comunică persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate o copie a ordonanţei, punându-le în vedere că în termen de 10 zile de la	fără corespondent, existând însă unele dispoziții corelative **Dispoziţii complimentare ale ordonanţei** **Art. 245.** - Prin ordonanţa de încetare a urmăririi penale se dispune totodată asupra: **(...)** **b)** confiscării lucrurilor care potrivit <u>art. 118</u> din Codul penal sunt supuse confiscării speciale şi restituirii celorlalte. Dacă proprietatea corpurilor delicte şi a celorlalte obiecte care au servit ca mijloace materiale de probă este contestată, ele sunt păstrate de organul de cercetare penală până la hotărârea instanţei civile; **c)** măsurilor asigurătorii privind reparaţiile civile şi a restabilirii situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunii. În cazul în care s-a dispus menţinerea măsurilor asigurătorii privind reparaţiile civile, aceste măsuri se vor considera desfiinţate, dacă persoana vătămată nu introduce	este reglementată procedura corelativă art. 315 alin. 2 lit. c și d NCpp cf. căruia, prin ordonanța prin care dispune clasare, procurorul dispune și şi sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunerea de luare a măsurii de siguranţă a confiscării speciale (lit.c) sau a desfiinţării unui înscris (lit.d); acest aspect este reluat de art. 549[1] alin. 1 teza I NCpp sesizarea ▪are loc după expirarea termenului în care soluția procurorului poate fi atacată cu plângere la procurorul ierarhic superior (20 de zile cf. art. 339 alin. 4) sau a celui în care poate fi atacată la instanță (20 de zile cf. art. 340) ori, în cazul respingerii plângerii al instanță, după pronunțarea acestei hotărâri (care este definitivă cf. art. 341 alin. 8) ▪constă în trimiterea dosarului de urmărire penală (în care a fost emisă și se află ordonanța) instanţei căreia i-ar reveni, potrivit legii, competenţa să judece cauza în primă instanţă

primirea comunicării pot depune note scrise. (3) După expirarea termenului prevăzut de alin. (2), judecătorul de cameră preliminară se pronunţă asupra cererii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2), putând dispune una dintre următoarele soluţii: a) respinge propunerea şi dispune, după caz, restituirea bunului ori ridicarea măsurii asigurătorii luate în vederea confiscării; b) admite propunerea şi dispune confiscarea bunurilor ori, după caz, desfiinţarea înscrisului. (4) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul şi persoanele prevăzute la alin. (2) pot face, motivat, contestaţie. Contestaţia nemotivată este inadmisibilă. (5) Contestaţia se soluţionează de către instanţa ierarhic superioară celei sesizate ori, când instanţa sesizată este Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie,	acţiune în faţa instanţei civile în termen de 30 de zile de la comunicarea încetării urmăririi penale; **c1)** sesizării instanţei civile competente cu privire la desfiinţarea totală sau parţială a unui înscris.	

de către completul competent potrivit legii, care se pronunţă prin încheiere motivată, fără participarea procurorului şi a persoanelor prevăzute la alin. (2), putând dispune una dintre următoarele soluţii: a) respinge contestaţia ca tardivă, inadmisibilă sau nefondată; b) admite contestaţia, desfiinţează încheierea şi rejudecă propunerea potrivit alin. (3).		
TITLUL V **Executarea hotărârilor penale** **CAPITOLUL I** **Dispoziţii generale** **ART. 550** **Hotărârile executorii** **(1) Hotărârile instanţelor penale devin executorii la data când au rămas definitive.** **(2) Hotărârile nedefinitive sunt executorii atunci când legea dispune aceasta.**	TITLUL III EXECUTAREA HOTĂRÂRILOR PENALE CAPITOLUL I DISPOZIŢII GENERALE ART. 415 Hotărâri executorii Hotărârile instanţelor penale devin executorii la data când au rămas definitive. Hotărârile nedefinitive sunt executorii atunci când legea dispune aceasta.	Reglementările sunt identice, dispoziţiile noului Cod de procedură penală menţinând principiul potrivit căruia hotărârile instanţelor penale devin executorii la data când au rămas definitive. Corelativ, hotărârile nedefinitive sunt executorii atunci când legea dispune astfel.

ART. 551 **Rământerea definitivă a hotărârii primei instanţe** **Hotărârile primei instanţe rămân definitive:** **1. la data pronunţării, când hotărârea nu este supusă contestaţiei sau apelului;** **2. la data expirării termenului de apel sau de introducere a contestaţiei:** **a) când nu s-a declarat apel sau contestaţie în termen;** **b) când apelul sau, după caz, contestaţia declarată a fost retrasă înăuntrul termenului;** **3. la data retragerii apelului sau, după caz, a contestaţiei, dacă aceasta s-a produs după expirarea termenului de apel sau de introducere a contestaţiei;** **4. la data pronunţării hotărârii prin care s-a respins apelul sau, după caz, contestaţia.**	ART. 416 Rămânerea definitivă a hotărârii primei instanţe Hotărârile primei instanţe rămân definitive: 1. la data pronunţării, când hotărârea nu este supusă apelului şi nici recursului; 2. la data expirării termenului de apel; a) când nu s-a declarat apel în termen; b) când apelul declarat a fost retras înăuntrul termenului; 3. la data retragerii apelului, dacă aceasta s-a produs după expirarea termenului de apel; 4. la data expirării termenului de recurs în cazul hotărârilor nesupuse apelului sau dacă apelul a fost respins: a) când nu s-a declarat recurs în termen; b) când recursul declarat a fost retras înăuntrul termenului; 5. la data retragerii recursului declarat împotriva hotărârilor menţionate la pct. 4, dacă aceasta s-a produs după expirarea termenului de recurs; 6. la data pronunţării hotărârii prin care s-a respins recursul declarat împotriva hotărârilor menţionate la pct. 4.	Textele sunt, în esenţă, similare, singurele modificări fiind determinate de schimbările aduse cu privire la căile ordinare de atac. Astfel, potrivit noii reglementări, calea de atac ce se poate exercita împotriva hotărârilor judecătoreşti pronunţate de judecătorul de drepturi şi libertăţi şi de judecătorul de cameră preliminară este contestaţia.

ART. 552 **Rămânerea definitivă a hotărârii instanţei de apel şi a hotărârii pronunţate în calea de atac a contestaţiei** **(1) Hotărârea instanţei de apel rămâne definitivă la data pronunţării acesteia, atunci când apelul a fost admis şi procesul a luat sfârşit în faţa instanţei de apel.** **(2) Hotărârea pronunţată în calea de atac a contestaţiei rămâne definitivă la data pronunţării acesteia, atunci când contestaţia a fost admisă şi procesul a luat sfârşit în faţa instanţei care o judecă.**	ART. 416^1 Rămânerea definitivă a hotărârii instanţei de apel Hotărârile instanţei de apel rămân definitive: 1. la data expirării termenului de recurs; a) când apelul a fost admis fără trimitere pentru rejudecare şi nu s-a declarat recurs în termen; b) când recursul declarat împotriva hotărârii menţionate la lit. a) a fost retras înăuntrul termenului; 2. la data retragerii recursului declarat împotriva hotărârii menţionate la lit. a), dacă aceasta s-a produs după expirarea termenului de recurs; 3. la data pronunţării hotărârii prin care s-a respins recursul declarat împotriva hotărârii menţionate la lit. a). ART. 417 Rămânerea definitivă a hotărârii instanţei de recurs Hotărârea instanţei de recurs rămâne definitivă la data pronunţării acesteia când: a) recursul a fost admis şi procesul a luat sfârşit în faţa instanţei de recurs, fără rejudecare; b) cauza a fost rejudecată de	Singurele diferenţe faţă de actuala reglementare sunt generate de schimbările aduse prin noua lege în privinţa căilor ordinare de atac. Legea de aplicare (255/2013) prevede o serie de dispoziţii privind situaţiile tranzitorii, relevante sub acest aspect fiind cele de la art.9 alin.1 şi 4, art.10 alin.1-3, art.11 alin.1 şi 5 şi art.12 alin.1 şi 2. Astfel, sentinţele supuse căilor ordinare de atac potrivit legii vechi, cu privire la care termenul de declarare a căii ordinare de atac nu expirase la data intrării în vigoare a legii noi, sunt supuse apelului. Deciziile pronunţate în apel sunt definitive, în condiţiile art.552 NCPP. Deciziile pronunţate în apelurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a NCPP şi soluţionate potrivit dispoziţiilor din legea nouă sunt definitive în condiţiile art.552 alin.1. Recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a legii noi, declarate împotriva hotărârilor supuse apelului potrivit legii vechi, rămân în competenţa aceleiaşi instanţe şi se judecă potrivit dispoziţiilor legii vechi privitoare la recurs. In această ipoteză, prin derogare de la art.552 alin.1, hotărârea instanţei de apel rămâne definitivă la data soluţionării recursului, dacă acesta a fost respins ori dacă a fost admis şi procesul a luat sfârşit în faţa instanţei de recurs.

	către instanţa de recurs, după admiterea recursului; c) cuprinde obligarea la plata cheltuielilor judiciare, în cazul respingerii recursului.	
ART. 553 **Instanţa de executare** **(1) Hotărârea instanţei penale, rămasă definitivă la prima instanţă de judecată sau la instanţa ierarhic superioară ori la instanţa de apel, se pune în executare de către prima instanţă de judecată.** **(2) Hotărârile pronunţate în primă instanţă de către Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie se pun în executare, după caz, de Tribunalul Bucureşti sau de tribunalul militar.** **(3) Când hotărârea rămâne definitivă în faţa instanţei de apel sau în faţa instanţei ierarhic superioare, aceasta trimite instanţei de executare un extras din acea hotărâre, cu datele necesare punerii în executare, în ziua pronunţării hotărârii de către instanţa de apel sau, după caz, de către instanţa ierarhic superioară.** **(4) Dispoziţiile alin. (1) -**	ART. 418 Instanţa de executare Hotărârea instanţei penale, rămasă definitivă la prima instanţă de judecată, la instanţa de apel sau la instanţa de recurs, se pune în executare de către prima instanţă de judecată. Hotărârile pronunţate în primă instanţă de către Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie se pun în executare, după caz, de Tribunalul Municipiului Bucureşti sau de tribunalul militar teritorial cu sediul în Bucureşti. Când hotărârea rămâne definitivă în faţa instanţei ierarhic superioare, aceasta trimite instanţei de executare un extras din acea hotărâre, cu datele necesare punerii în executare, în ziua pronunţării hotărârii de către instanţa ierarhic superioară. Dispoziţiile alineatelor precedente sunt aplicabile şi în cazul hotărârilor nedefinitive, dar executorii, cu excepţia celor privind măsurile preventive care	Dispoziţiile art.553 alin.1-3 din NCPP sunt parţial identice cu cele din reglementarea anterioară, singurele modificări fiind de natură terminologică. Alin.4 şi 5 din noua reglementare reproduc în mare parte dispoziţiile din vechea lege, completările fiind generate de modificările aduse căilor ordinare de atac, precum şi de necesitatea de a acoperi situaţiile ivite prin aplicarea noilor instituţii penale şi procesual penale. Potrivit art.441 NCPP, în cazul în care se dispune suspendarea executării hotărârii atacate odată cu sau după admiterea în principiu a recursului în casaţie, cu impunerea respectării de către condamnat a unora dintre obligaţiile prevăzute de art.215 alin.1 şi 2 la controlul judiciar, aducerea la îndeplinire a dispoziţiilor de suspendare a executării hotărârii şi supravegherea respectării obligaţiilor impuse se fac prin instanţa de executare.

(3) sunt aplicabile şi în cazul hotărârilor nedefinitive, dar executorii, cu excepţia celor privind măsurile de siguranţă, măsurile asigurătorii şi măsurile preventive, care se pun în executare, după caz, de judecătorul de drepturi şi libertăţi, judecătorul de cameră preliminară sau de instanţa care le-a dispus. **(5) Când hotărârea instanţei de apel a fost modificată prin hotărârea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, pronunţată în recurs în casaţie, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie procedează potrivit alin. (3).** **(6) În cazul pedepselor şi măsurilor neprivative de libertate, judecătorul delegat cu executarea din cadrul instanţei de executare poate delega unele atribuţii judecătorului delegat cu executarea de la instanţa corespunzătoare în grad instanţei de executare în circumscripţia căreia locuieşte persoana aflată în executare.**	se pun în executare de instanţa care le-a dispus.	

ART. 554 **Judecătorul delegat cu executarea** **(1) Instanţa de executare deleagă unul sau mai mulţi dintre judecătorii săi pentru efectuarea punerii în executare.** **(2) Dacă la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării se iveşte vreo nelămurire sau împiedicare la executare, judecătorul delegat cu executarea poate sesiza instanţa de executare, care va proceda potrivit dispoziţiilor art. 597 şi 598.**	ART. 419 Judecătorul delegat cu executarea Instanţa de executare deleagă pe unul din judecătorii săi, pentru efectuarea punerii în executare. Dacă cu prilejul punerii în executare a hotărârii sau în cursul executării se iveşte vreo nelămurire sau împiedicare, judecătorul delegat poate sesiza instanţa de executare, care va proceda potrivit dispoziţiilor art. 460.	Reglementările sunt identice.
ART. 555 **Punerea în executare a pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă şi a pedepsei accesorii** **(1) Pedeapsa închisorii şi pedeapsa detenţiunii pe viaţă se pun în executare prin emiterea mandatului de executare. Mandatul de executare se emite de judecătorul delegat cu executarea în ziua**	CAPITOLUL II PUNEREA ÎN EXECUTARE A HOTĂRÂRILOR Secţiunea I Punerea în executare a pedepselor principale ART. 420 Punerea în executare a pedepsei închisorii sau detenţiunii pe viaţă Pedeapsa închisorii şi pedeapsa detenţiunii pe viaţă se	Nu se constată modificări substanţiale faţă de actuala reglementare, cu excepţia celor generate de aplicarea noilor instituţii procesual penale introduse prin legea nouă, cum ar fi arestul la domiciliu. Astfel, în noua lege, mandatul de executare trebuie să cuprindă, în plus, menţiuni cu privire la pedeapsa accesorie aplicată, timpul arestului la domiciliu care s-a dedus din durata pedepsei precum şi, după caz, menţiunea că persoana vătămată a solicitat înştiinţarea cu privire la eliberarea în orice mod a condamnatului, conf.art.404 alin.6.

rămânerii definitive a hotărârii la instanţa de fond sau, după caz, în ziua primirii extrasului prevăzut la art. 553 alin. (3), se întocmeşte în 3 exemplare şi cuprinde: denumirea instanţei de executare, data emiterii, datele privitoare la persoana condamnatului, numărul şi data hotărârii care se execută şi denumirea instanţei care a pronunţat-o, pedeapsa pronunţată şi textul de lege aplicat, pedeapsa accesorie aplicată, timpul reţinerii şi arestării preventive ori al arestului la domiciliu, care s-a dedus din durata pedepsei, menţiunea dacă cel condamnat este recidivist, precum şi, după caz, menţiunea prevăzută la art. 404 alin. (6), ordinul de arestare şi de deţinere, semnătura judecătorului delegat, precum şi ştampila instanţei de executare. **(2) În cazul în care cel condamnat se află în stare de libertate, odată cu emiterea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a pedepsei**	pun în executare prin emiterea mandatului de executare. Mandatul de executare se emite de judecătorul delegat al instanţei de executare în ziua rămânerii definitive a hotărârii la instanţa de fond sau, după caz, în ziua primirii extrasului prevăzut în art. 418 alin. 3, se întocmeşte în trei exemplare şi cuprinde: denumirea instanţei de executare, data emiterii, datele privitoare la persoana condamnatului prevăzute în art. 70, numărul şi data hotărârii care se execută şi denumirea instanţei care a pronunţat-o, pedeapsa pronunţată şi textul de lege aplicat, timpul reţinerii şi arestării preventive care s-a dedus din durata pedepsei, menţiunea dacă cel condamnat este recidivist, ordinul de arestare şi de deţinere, semnătura judecătorului delegat, precum şi ştampila instanţei de executare. În cazul în care cel condamnat se află în stare de libertate, odată cu emiterea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a pedepsei detenţiunii pe viaţă, judecătorul delegat emite şi un ordin prin care interzice condamnatului să părăsească ţara. Ordinul se întocmeşte în trei exemplare şi	

detenţiunii pe viaţă, judecătorul delegat cu executarea emite şi un ordin prin care interzice condamnatului să părăsească ţara. Ordinul se întocmeşte în 3 exemplare şi cuprinde: denumirea instanţei de executare, data emiterii, datele privitoare la persoana condamnatului, pedeapsa pronunţată împotriva acestuia, numărul şi data hotărârii de condamnare, denumirea instanţei care a pronunţat-o, numărul mandatului de executare a pedepsei emis pe numele condamnatului, dispoziţia de interzicere a părăsirii ţării, semnătura judecătorului delegat, precum şi ştampila instanţei de executare.	cuprinde: denumirea instanţei de executare, data emiterii, datele privitoare la persoana condamnatului prevăzute în art. 70, pedeapsa pronunţată împotriva acestuia, numărul şi data hotărârii de condamnare, denumirea instanţei care a pronunţat-o, numărul mandatului de executare a pedepsei emis pe numele condamnatului, dispoziţia de interzicere a părăsirii ţării, semnătura judecătorului delegat, precum şi ştampila instanţei de executare.	
ART. 556 **Trimiterea spre executare a mandatului** **(1) Pentru ducerea la îndeplinire a mandatului de executare se trimit două exemplare organului de poliţie de la domiciliul sau reşedinţa condamnatului,**	ART. 421 Trimiterea spre executare a mandatului de executare a pedepsei şi a ordinului de interzicere a părăsirii ţării Pentru aducerea la îndeplinire a mandatului de executare, se trimit două exemplare, după caz, organului de poliţie, când condamnatul este liber, comandantului locului de	Actuala reglementare stabileşte şi organul de poliţie competent căruia i se trimite mandatul de executare , în cazul în care condamnatul este lliber (alin.1). Totodată, au fost introduse două alineate noi (11 şi 21), care reglementează ipoteza în care mandatul de executare conţine erori materiale, însă permite identificarea persoanei în vederea punerii în executare , precum şi noi modalităţi de transmitere a mandatului de executare sau a ordinului de interzicere a părăsirii ţării către organele competente (fax, poştă electronică sau

iar în cazul în care acesta nu are domiciliul sau reşedinţa în România, organului de poliţie în raza teritorială a căruia se află instanţa de executare, când condamnatul este liber, sau, după caz, când condamnatul este arestat, comandantului la locul de deţinere. **(1^1) În situaţia în care mandatul de executare conţine erori materiale, însă permite identificarea persoanei în vederea punerii în executare, în raport cu datele de identificare ale persoanei existente în evidenţele organelor de poliţie şi hotărârea instanţei de judecată, organul de poliţie execută hotărârea, solicitând, în acelaşi timp, instanţei de judecată îndreptarea erorilor materiale sesizate.** **(2) Pentru aducerea la îndeplinire a ordinului de interzicere a părăsirii ţării se trimite de îndată câte un exemplar organului competent să elibereze paşaportul şi Inspectoratului General al**	deţinere, când condamnatul este arestat, sau comandantului unităţii militare unde condamnatul face serviciul militar. Pentru aducerea la îndeplinire a ordinului de interzicere a părăsirii ţării, se trimite de îndată câte un exemplar organului competent să elibereze paşaportul şi Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră. În cazul în care cel condamnat se află în stare de libertate, organele de executare prevăzute în alin. 1 şi 2 au obligaţia de a lua măsurile prevăzute de lege în vederea punerii în executare a mandatului de executare a pedepsei şi a ordinului de interzicere a părăsirii ţării, în ziua primirii acestora.	prin orice mijloc în măsură să producă un document scris în condiţii care să permită autorităţilor destinatare să îi stabilească autenticitatea).

Poliţiei de Frontieră. **(2^1) Mandatul de executare sau ordinul de interzicere a părăsirii ţării poate fi transmis organelor competente şi prin fax, poştă electronică sau prin orice mijloc în măsură să producă un document scris în condiţii care să permită autorităţilor destinatare să îi stabilească autenticitatea.** **(3) În cazul în care cel condamnat se află în stare de libertate, organele de executare prevăzute la alin. (1) şi (2) au obligaţia de a lua măsurile prevăzute de lege în vederea punerii în executare a mandatului de executare a pedepsei şi a ordinului de interzicere a părăsirii ţării, în ziua primirii acestora.**		
ART. 557 **Executarea mandatului de executare a pedepsei şi a ordinului de interzicere a părăsirii ţării. Acordul instanţei de părăsire a ţării.** **(1) Pe baza mandatului de executare, organul de**	ART. 422 Executarea mandatului de executare a pedepsei şi a ordinului de interzicere a părăsirii ţării (1) Pe baza mandatului de executare organul de poliţie	Reglementările sunt similare, singura dispoziţie nouă fiind cea prevăzută în alin.10 al art.557 din NCPP, care prevede posibilitatea persoanei condamnate la pedeapsa închisorii cu suspendarea

poliţie procedează la arestarea condamnatului. Celui arestat i se înmânează un exemplar al mandatului şi este dus la locul de deţinere cel mai apropiat, unde organul de poliţie predă celălalt exemplar al mandatului de executare. **(2) În vederea punerii în executare a mandatului emis în executarea unei hotărâri definitive de condamnare, organul de poliţie poate pătrunde în domiciliul sau reşedinţa unei persoane fără învoirea acesteia, precum şi în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.** **(3) Dispoziţiile art. 229 privind luarea măsurilor de ocrotire sunt aplicabile în mod corespunzător, obligaţia de încunoştinţare revenind organului de poliţie.** **(4) Dacă persoana împotriva căreia s-a emis mandatul nu este găsită, organul de poliţie constată aceasta printr-un proces-verbal şi ia măsuri pentru darea în urmărire, precum**	procedează la arestarea condamnatului. Celui arestat i se înmânează un exemplar al mandatului şi este dus la locul de deţinere cel mai apropiat, unde organul de poliţie predă celălalt exemplar al mandatului de executare. (1^1) În vederea punerii în executare a mandatului emis în executarea unei hotărâri definitive de condamnare, organul de poliţie poate pătrunde în domiciliul sau reşedinţa unei persoane fără învoirea acesteia, precum şi în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia. (2) Dispoziţiile art. 161 sunt aplicabile în mod corespunzător, obligaţia de încunoştinţare revenind organului de poliţie. (3) Dacă persoana împotriva căreia s-a emis mandatul nu este găsită, organul de poliţie constată aceasta printr-un proces-verbal şi ia măsuri pentru darea în urmărire, precum şi pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar de pe procesul-verbal împreună cu un exemplar al mandatului de executare se trimit instanţei care a emis mandatul.	executării sub supraveghere de a solicita instanţei de executare, pe durata termenului de supraveghere, să încuviinţeze părăsirea teritoriului ţării. Cererea va fi soluţionată de instanţa de executare în camera de consiliu după ascultarea persoanei supravegheate şi a consilierului de probaţiune, prin încheiere definitivă.

şi pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar de pe procesul-verbal împreună cu un exemplar al mandatului de executare se trimit instanţei care a emis mandatul. **(5) Dacă persoana condamnată refuză să se supună mandatului sau încearcă să fugă, va fi constrânsă la aceasta.** **(6) Când condamnatul se află în stare de deţinere, un exemplar al mandatului de executare i se înmânează de către comandantul locului de deţinere.** **(7) Comandantul locului de deţinere consemnează într-un proces-verbal data de la care condamnatul a început executarea pedepsei.** **(8) O copie de pe procesul-verbal se trimite de îndată instanţei de executare.** **(9) Pe baza ordinului de interzicere a părăsirii ţării, organele în drept refuză celui condamnat eliberarea paşaportului sau, după caz, procedează la ridicarea acestuia şi iau măsuri pentru darea**	(3^1) Dispoziţiile art. 184 alin. 3^1 se aplică în mod corespunzător. (4) Comandantul unităţii militare, primind mandatul de executare, înmânează un exemplar condamnatului şi ia măsuri pentru trimiterea acestuia la locul de executare a pedepsei. (5) Când condamnatul se află arestat, un exemplar al mandatului de executare i se înmânează de către comandantul locului de deţinere. (6) Comandantul locului de deţinere consemnează într-un proces-verbal data de la care condamnatul a început executarea pedepsei. (7) O copie de pe procesul-verbal se trimite instanţei de executare. (7^1) Pe baza ordinului de interzicere a părăsirii ţării, organele în drept refuză celui condamnat eliberarea paşaportului sau, după caz, procedează la ridicarea acestuia şi iau măsuri pentru darea condamnatului în consemn la punctele de trecere a frontierei.	

condamnatului în consemn la punctele de trecere a frontierei. **(10) Pe durata termenului de supraveghere, persoana supravegheată poate solicita motivat instanţei de executare să încuviinţeze părăsirea teritoriului României potrivit art. 85 alin. (2) lit. i) sau art. 93 alin. (2) lit. d) din Codul penal. Instanţa de executare soluţionează cererea în camera de consiliu, după ascultarea persoanei supravegheate şi a consilierului de probaţiune, prin încheiere definitivă. În cazul în care admite cererea, instanţa stabileşte perioada pentru care persoana supravegheată poate părăsi teritoriul României.**		
ART. 558 **Încunoştinţarea despre arestare în vederea executării mandatului** **(1) Imediat după arestarea în vederea executării mandatului, condamnatul are dreptul de a încunoştinţa personal sau de a solicita**	-	Prevederile art.558 din NCPP nu au corespondent în vechea reglementare. Aceste noi dispoziţii prevăd posibilitatea persoanei condamnate de a încunoştinţa un membru al familiei sale ori o altă persoană despre arestare şi despre locul unde este deţinut. Aceeaşi posibilitate este prevăzută în alin.2 cu privire la persoana condamnată care nu este cetăţean român, acesta având dreptul de a încunoştinţa misiunea diplomatică ori oficiul consular al statului al cărui cetăţean este, respectiv o organizaţie internaţională umanitară.

administraţiei locului de deţinere să încunoştinţeze un membru al familiei sale ori o altă persoană desemnată de acesta despre arestare şi despre locul unde este deţinut. **(2) Dacă persoana condamnată nu este cetăţean român, aceasta are şi dreptul de a încunoştinţa sau de a solicita încunoştinţarea misiunii diplomatice ori oficiului consular al statului al cărui cetăţean este sau, după caz, a unei organizaţii internaţionale umanitare, dacă nu doreşte să beneficieze de asistenţa autorităţilor din ţara sa de origine, ori a reprezentanţei organizaţiei internaţionale competente, dacă este refugiat sau, din orice alt motiv, se află sub protecţia unei astfel de organizaţii.**		
ART. 559 **Punerea în executare a amenzii penale** **(1) Persoana condamnată la pedeapsa amenzii este obligată să depună recipisa de plată integrală a amenzii la**	ART. 425 Punerea în executare a amenzii penale Persoana condamnată la pedeapsa amenzii este obligată să depună recipisa de plată integrală a amenzii la instanţa de executare, în termen de 3 luni	Dispoziţiile alin.1 şi 2 ale art.425 sunt preluate în totalitate în noua reglementare.

judecătorul delegat cu executarea, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii. **(2) Când cel condamnat se află în imposibilitate de a achita integral amenda în termenul prevăzut la alin. (1), judecătorul delegat cu executarea, la cererea condamnatului, poate dispune eşalonarea plăţii amenzii pe o perioadă de cel mult 2 ani, în rate lunare.**	de la rămânerea definitivă a hotărârii. Când cel condamnat se găseşte în imposibilitate de a achita integral amenda în termenul prevăzut în alineatul precedent, instanţa de executare, la cererea condamnatului, poate dispune eşalonarea plăţii amenzii, pe cel mult 2 ani în rate lunare. În caz de neîndeplinire a obligaţiei în termenul arătat în alin. 1 sau de neplată a unei rate, instanţa de executare comunică un extras de pe acea parte din dispozitiv care priveşte aplicarea amenzii organelor competente, în vederea executării amenzii potrivit dispoziţiilor legale privind executarea silită a creanţelor fiscale şi cu procedura prevăzută de aceste dispoziţii. Alineatul 4 *** Abrogat Alineatul 5 *** Abrogat	Prevederile alin.3 ale aceluiaşi articol nu au fost preluate în NCPP. In schimb, în art.64 din NCP rap.la art.560 din NCPP este reglementată posibilitatea înlocuirii obligaţiei de plată a amenzii cu obligaţia de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii, în cazul în care pedeapsa amenzii nu poate fi executată în tot sau în parte din motive neimputabile persoanei condamnate. Procedura privind executarea pedepsei amenzii se completează cu dispoziţiile art.22 din Legea nr.253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative şi a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. Conform alin.3 al art.22 din Legea nr.253/2013, în ipoteza alin.2 al art.559 din NCPP, judecătorul delegat cu executarea pedepselor se pronunţă prin încheiere care va cuprinde cuantumul amenzii, numărul de rate lunare pentru care se eşalonează amenda şi termenul de plată.
ART. 560 **Înlocuirea pedepsei amenzii cu prestarea unei munci neremunerate în folosul comunităţii** **(1) Instanţa competentă să dispună înlocuirea obligaţiei de plată a amenzii neexecutate cu**	-	Dispoziţiile art.560 din NCPP nu au corespondent în actuala reglementare, care nu prevede posibilitatea înlocuirii pedepsei amenzii cu prestarea unei munci neremunerate în folosul comunităţii. Prevederile se completează cu cele ale art.23 din Legea nr.253/2013 care reglementează procedura în caz de neexecutare a amenzii, precum şi cu cele ale art.52 din acelaşi act normativ vizând procedura executării muncii neremunerate în folosul comunităţii. Potrivit alin.6 al art.menţionat, executarea muncii în folosul comunităţii se face în maxim 2 ani de la rămânerea definitivă a a hotărârii de executare a pedepsei amenzii prin prestarea unei

obligaţia de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii, potrivit art. 64 alin. (1) din Codul penal, este instanţa de executare. **(2) Sesizarea instanţei se face din oficiu sau de către organul care, potrivit legii, execută amenda ori de către persoana condamnată. Când dispune înlocuirea pedepsei amenzii cu prestarea unei munci neremunerate în folosul comunităţii, instanţa va menţiona în dispozitiv două entităţi din comunitate unde urmează a se executa munca neremunerată în folosul comunităţii. Consilierul de probaţiune, pe baza evaluării iniţiale, va decide în care din cele două instituţii din comunitate menţionate în hotărârea judecătorească urmează a se executa obligaţia şi tipul de activitate.** **(3) Obligaţia de a presta o muncă neremunerată în folosul comunităţii se pune în executare prin trimiterea unei copii de pe hotărâre**		munci neremunerate în folosul comunităţii şi poate înceta şi prin plata amenzii corespunzătoare zilelor-amendă neexecutate,

serviciului de probaţiune.		
ART. 561 **Înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunităţii cu închisoarea** **(1) Instanţa competentă să dispună, potrivit art. 64 alin. (5) lit. a) din Codul penal, înlocuirea muncii în folosul comunităţii cu închisoarea este instanţa de executare, iar în cazul prevăzut la art. 64 alin. (5) lit. b) din Codul penal, instanţa care judecă în primă instanţă infracţiunea săvârşită înainte de executarea integrală a muncii în folosul comunităţii.** **(2) Sesizarea instanţei se face din oficiu sau de către organul care, potrivit legii, execută amenda ori la sesizarea serviciului de probaţiune.** **(3) Punerea în executare a hotărârii se face potrivit art. 555 - 557.**	-	Nici aceste dispoziţii nu au corespondent în vechea reglementare. Prevederea vizează posibilitatea instanţei de a înlocui zilele-amendă neexecutate prin muncă în folosul comunităţii cu un număr corespunzător de zile cu închisoare în ipotezele prev.de art.64 alin.5 lit.a şi b din NCPP.
SECŢIUNEA a 2-a **Punerea în executare a pedepselor complementare**	Secţiunea II Punerea în executare a pedepselor complementare	

ART. 562 **Interzicerea exercitării unor drepturi** **Pedeapsa interzicerii exercitării unor drepturi se pune în executare prin trimiterea de către judecătorul delegat al instanţei de executare a unei copii de pe dispozitivul hotărârii, în funcţie de drepturile a căror exercitare a fost interzisă, persoanei juridice de drept public sau de drept privat autorizate să supravegheze exercitarea dreptului respectiv.**	ART. 426 Interzicerea exerciţiului unor drepturi Pedeapsa interzicerii exerciţiului unor drepturi se pune în executare prin trimiterea de către instanţa de executare a unei copii de pe dispozitivul hotărârii, consiliului local în a cărui rază îşi are domiciliul condamnatul şi organului care supraveghează exercitarea acestor drepturi.	Reglementările sunt similare, existând doar unele modificări terminologice. Dispoziţiile se completează cu cele ale art.29 din Legea nr.253/2013 care reglementează executarea pedepselor complementare aplicabile persoanei fizice.
ART. 563 **Interzicerea străinului de a se afla pe teritoriul României** **(1) Când prin hotărârea de condamnare la pedeapsa închisorii s-a aplicat pedeapsa complementară a interzicerii dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României, se face menţiune în mandatul de executare a pedepsei închisorii ca la data liberării condamnatul să fie predat organului de poliţie, care**	ART. 438 Executarea expulzării Când prin hotărârea de condamnare la pedeapsa închisorii s-a luat măsura de siguranţă a expulzării, se face menţiune în mandatul de executare a pedepsei închisorii ca la data liberării, condamnatul să fie predat organului de poliţie, care va proceda la efectuarea expulzării. Dacă măsura expulzării nu însoţeşte pedeapsa închisorii, comunicarea în vederea expulzării se face organului de poliţie, imediat ce hotărârea a	Această dispoziţie reglementează separat punerea în executare a pedepsei complementare a interzicerii dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României, prev. de art.66 alin.1 lit.c din NCP. Pedeapsa complementară se aduce la îndeplinire similar expulzării care, în reglementarea anterioară (art.438 CPP de la 1968), era prevăzută drept măsură de siguranţă

va proceda la îndepărtarea sa de pe teritoriul României. **(2) Dacă pedeapsa complementară nu însoţeşte pedeapsa închisorii, comunicarea se face organului de poliţie, imediat ce hotărârea a rămas definitivă.** **(3) În vederea punerii în executare a pedepsei interzicerii străinului de a se afla pe teritoriul României, organul de poliţie poate pătrunde în domiciliul sau reşedinţa unei persoane fără învoirea acesteia, precum şi în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.** **(4) Dacă persoana faţă de care s-a luat pedeapsa complementară a interzicerii de a se afla pe teritoriul României nu este găsită, organul de poliţie constată aceasta printr-un proces-verbal şi ia măsuri pentru darea în urmărire, precum şi pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar al procesului-verbal se trimite instanţei**	rămas definitivă. În vederea punerii în executare a măsurii expulzării, organul de poliţie poate pătrunde în domiciliul sau reşedinţa unei persoane fără învoirea acesteia, precum şi în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia. Dacă persoana faţă de care s-a luat măsura expulzării nu este găsită, organul de poliţie constată aceasta printr-un proces-verbal şi ia măsuri pentru darea în urmărire, precum şi pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar al procesului-verbal se trimite instanţei de executare.	

de executare.		
ART. 564 **Degradarea militară** **Pedeapsa degradării militare se pune în executare prin trimiterea de către judecătorul delegat cu executarea a unei copii de pe dispozitivul hotărârii comandantului unităţii militare în a cărei evidenţă este luată persoana condamnată, respectiv centrului militar judeţean sau zonal de la domiciliul condamnatului.**	ART. 427 Degradarea militară Pedeapsa degradării militare se pune în executare prin trimiterea de către instanţa de executare a unei copii de pe hotărâre, după caz, comandantului unităţii militare din care a făcut parte cel condamnat sau comandantului centrului militar în raza căruia domiciliază condamnatul.	Reglementările sunt similare, singura diferenţă faţă de reglementarea anterioară fiind aceea că pentru punerea în executare a acestei pedepse complementare se trimite copie de pe dispozitivul hotărârii, iar nu de pe hotărâre.
ART. 565 **Publicarea hotărârii de condamnare** **Pedeapsa publicării hotărârii de condamnare se pune în executare prin trimiterea extrasului, în forma stabilită de instanţă, unui cotidian local ce apare în circumscripţia instanţei care a pronunţat hotărârea de condamnare sau unui cotidian naţional, în vederea publicării, pe cheltuiala persoanei condamnate.**	-	Dispoziţia nu are corespondent în actuala reglementare, care nu prevede pedeapsa complementară constând în publicarea hotărârii de condamnare decât pentru persoana juridică. Această pedeapsă complementară a fost introdusă prin art.55 lit.c din NCP. Prevederile art.565 din NCPP se completează cu cele ale art.33 din Legea nr.253/2013 care reglementează punerea în executare a pedepsei complementare a publicării hotărârii de condamnare. In alin.7 al acestui articol se prevede că dacă persoana condamnată nu a efectuat plata pentru publicarea în termenul prevăzut la alin.2 sau 6, judecătorul delegat cu executarea pedepsei va sesiza organul de urmărire penală competent cu privire la săvârşirea infracţiunii prevăzute de art.288 alin.1 din NCP,

SECŢIUNEA a 3-a **Punerea în executare a măsurilor de siguranţă** **ART. 566** **Obligarea la tratament medical** **(1) Măsura de siguranţă a obligării la tratament medical luată printr-o hotărâre definitivă se pune în executare prin comunicarea copiei de pe dispozitiv şi a copiei de pe raportul de expertiză medico-legală autorităţii de sănătate publică din judeţul pe teritoriul căruia locuieşte persoana faţă de care s-a luat această măsură. Autoritatea de sănătate publică va comunica de îndată persoanei faţă de care s-a luat măsura obligării la tratament medical unitatea sanitară la care urmează să efectueze tratamentul.** **(2) Instanţa de executare**	Secţiunea III Punerea în executare a măsurilor de siguranţă ART. 429 Obligarea la tratament medical (1) Măsura de siguranţă a obligării la tratament medical luată printr-o hotărâre definitivă se pune în executare prin comunicarea copiei de pe dispozitiv şi a copiei de pe raportul medico-legal, direcţiei sanitare din judeţul pe teritoriul căruia locuieşte persoana faţă de care s-a luat această măsură. Direcţia sanitară judeţeană va comunica de îndată persoanei faţă de care s-a luat măsura obligării la tratament medical, unitatea sanitară la care urmează să i se facă tratament. (1^1) La luarea măsurii obligării la tratament medical, persoana la care se referă măsura are dreptul de a cere să fie examinată şi de un medic specialist desemnat de aceasta, ale cărui concluzii sunt înaintate instanţei de judecată, iar la data rămânerii definitive a hotărârii, şi direcţiei sanitare prevăzute în alin. 1. (2) Instanţa de executare	Dispoziţiile referitoare la punerea în executare a măsurii de siguranţă a obligării la tratament medical sunt similare cu cele din reglementarea anterioară, singura deosebire fiind aceea că în NCPP nu au mai fost preluate prevederile alin.11 al art.429 din actualul Cod de procedură penală, ce fusese introdus prin Legea 356/2006.

comunică persoanei faţă de care s-a luat măsura obligării la tratament medical că este obligată să se prezinte de îndată la unitatea sanitară la care urmează să i se efectueze tratamentul, atrăgându-i-se atenţia că în caz de nerespectare a măsurii luate se va dispune internarea medicală. **(3) În cazul în care obligarea la tratament medical însoţeşte pedeapsa închisorii ori a detenţiunii pe viaţă sau priveşte o persoană aflată în stare de deţinere, comunicarea prevăzută la alin. (1) se face administraţiei locului de deţinere.**	comunică persoanei faţă de care s-a luat măsura obligării la tratament medical, că este obligată să se prezinte de îndată la unitatea sanitară la care urmează să i se facă tratamentul, atrăgându-i-se atenţia că în caz de nerespectare a măsurii luate se va dispune internarea medicală. (3) În cazul în care obligarea la tratament medical însoţeşte pedeapsa închisorii ori a detenţiunii pe viaţă sau priveşte o persoană aflată în stare de deţinere, comunicarea prevăzută în alin. 1 se face administraţiei locului de deţinere.	
ART. 567 **Obligaţiile în legătură cu tratamentul medical** **(1) Unitatea sanitară la care făptuitorul a fost repartizat pentru efectuarea tratamentului medical este obligată să comunice instanţei:** **a) dacă persoana obligată la tratament s-a prezentat pentru a urma tratamentul;** **b) dacă persoana**	ART. 430 Obligaţii în legătură cu tratamentul medical Unitatea sanitară la care făptuitorul a fost repartizat pentru efectuarea tratamentului medical este obligată să comunice instanţei: a) dacă persoana obligată la tratament s-a prezentat pentru a urma tratamentul; b) sustragerea de la efectuarea tratamentului după	Dispoziţiile sunt similare cu cele din reglementarea anterioară.

obligată la tratament se sustrage de la efectuarea tratamentului după prezentare; **c) dacă, din cauza înrăutăţirii stării de sănătate a persoanei faţă de care s-a luat măsura obligării la tratament medical, este necesară internarea medicală;** **d) dacă, datorită ameliorării stării de sănătate a persoanei faţă de care s-a luat măsura de siguranţă a obligării la tratament medical, efectuarea tratamentului medical nu se mai impune.** **(2) În cazul când unitatea sanitară nu se află în circumscripţia instanţei care a dispus executarea, comunicarea prevăzută la alin. (1) lit. b) - d) se face judecătoriei în a cărei circumscripţie se află unitatea sanitară.** **(3) Dispoziţiile alin. (1) lit. b) - d) şi ale alin. (2) se aplică în mod corespunzător şi în cazul prevăzut la art. 566 alin. (3).**	prezentare; c) când măsura dispusă de instanţă nu este sau nu mai este necesară, însă pentru înlăturarea stării de pericol pe care o prezintă persoana obligată la tratament este indicat un alt tratament; d) dacă pentru efectuarea tratamentului medical este necesară internarea medicală. În cazul când unitatea sanitară nu se află în circumscripţia instanţei care a dispus executarea, comunicarea prevăzută la lit. b) - d) se face judecătoriei în a cărei circumscripţie se află unitatea sanitară. Dispoziţiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător şi în cazul arătat în art. 429 alin. 3.	

ART. 568 **Înlocuirea sau încetarea obligării la tratament medical** **(1) Primind comunicarea, instanţa de executare sau instanţa prevăzută la art. 567 alin. (2) dispune internarea medicală, în situaţiile prevăzute la art. 567 alin. (1) lit. a) şi b), iar în situaţiile prevăzute la art. 567 alin. (1) lit. c) şi d) efectuarea unei expertize medico-legale cu privire la starea de sănătate a persoanei faţă de care este luată măsura de siguranţă.** **(2) În cazurile prevăzute la art. 567 alin. (1) lit. c) şi d), persoana obligată la tratament medical are dreptul de a cere să fie examinată şi de un medic de specialitate desemnat de aceasta, ale cărui concluzii sunt înaintate instanţei prevăzute la alin. (1).** **(3) Dacă persoana obligată la tratament medical refuză să se prezinte la examinare în vederea efectuării expertizei, se vor aplica dispoziţiile art. 184 alin. (4).**	ART. 431 Înlocuirea tratamentului medical (1) Primind comunicarea, instanţa de executare sau instanţa prevăzută în art. 430 alin. 2 dispune efectuarea unui raport medico-legal cu privire la starea de sănătate a persoanei faţă de care este luată măsura de siguranţă. (1^1) Persoana obligată la tratament medical are dreptul de a cere să fie examinată şi de un medic specialist desemnat de aceasta, ale cărui concluzii sunt înaintate instanţei prevăzute în alin. 1. (1^2) După primirea raportului medico-legal şi a concluziilor medicului specialist prevăzut în alin. 1^1, instanţa ascultă concluziile procurorului, ale persoanei faţă de care este luată măsura de siguranţă şi apărătorului acesteia, precum şi ale expertului şi medicului specialist, atunci când consideră necesar, dispunând fie înlocuirea tratamentului, fie internarea medicală. (1^3) Dacă persoana faţă de care s-a luat măsura de siguranţă nu are apărător, i se asigură un avocat din oficiu.	Se menţin dispoziţiile din reglementarea anterioară şi se introduce un nou alineat (3), cu trimitere la art.184 alin 4 din NCPP, prin care se instituie posibilitatea instanţei de a emite un mandat de aducere în scopul prezentării la comisia medico-legală psihiatrică, în situaţia în care persoana obligată la tratament medical refuză să se prezinte la examinare în vederea efectuării expertizei.

(4) După primirea raportului de expertiză medico-legală şi a concluziilor medicului de specialitate prevăzut la alin. (2), instanţa, în şedinţă publică, ascultă concluziile procurorului, ale persoanei faţă de care este luată măsura de siguranţă şi ale avocatului acesteia, precum şi ale expertului şi medicului desemnat de aceasta, atunci când consideră necesar, şi dispune fie încetarea măsurii obligării la tratament medical, fie internarea medicală. **(5) Dacă persoana faţă de care s-a luat măsura de siguranţă nu are avocat, i se asigură un avocat din oficiu.** **(6) O copie de pe hotărârea definitivă a instanţei prevăzute la art. 567 alin. (2) se comunică instanţei de executare.**	(2) O copie de pe hotărârea definitivă a instanţei prevăzute în art. 430 alin. 2 se comunică instanţei de executare.	
ART. 569 **Internarea medicală** **(1) Măsura de siguranţă a internării medicale luată printr-o hotărâre definitivă se pune în executare prin comunicarea copiei de pe**	ART. 432 Internarea medicală (1) Măsura de siguranţă a internării medicale luată printr-o hotărâre definitivă se pune în executare prin comunicarea copiei de pe dispozitiv şi a unei	Textele au în principiu acelaşi conţinut, diferenţele fiind de natură terminologică. Totodată, dispoziţiile alin.2 al art.432 din reglementarea anterioară nu au mai fost preluate în NCPP, iar termenul de 6 luni prev. în alin.4 al aceluiaşi articol, referitor la verificarea periodică a necesităţii internării medicale de către judecătorul delegat, a fost majorat la 12 luni în noua lege (art.569 alin.3).

dispozitiv şi a unei copii de pe raportul de expertiză medico-legală autorităţii de sănătate publică din judeţul pe teritoriul căruia locuieşte persoana faţă de care s-a luat această măsură. **(2) Judecătorul delegat cu executarea care funcţionează la instanţa de executare comunică judecătoriei în a cărei circumscripţie se află unitatea sanitară la care s-a făcut internarea data la care aceasta s-a efectuat, în vederea luării în supraveghere.** **(3) După primirea comunicării, judecătorul delegat cu executarea de la judecătoria în a cărei circumscripţie se află unitatea sanitară verifică periodic, dar nu mai târziu de 12 luni, dacă internarea medicală mai este necesară. În acest scop, judecătorul delegat cu executarea dispune efectuarea unei expertize medico-legale cu privire la starea de sănătate a persoanei faţă de care s-a luat măsura internării medicale şi, după primirea**	copii de pe raportul medico-legal direcţiei sanitare din judeţul pe teritoriul căruia locuieşte persoana faţă de care s-a luat această măsură. (2) La luarea măsurii internării medicale, persoana la care se referă măsura are dreptul de a cere să fie examinată şi de un medic specialist desemnat de aceasta, ale cărui concluzii sunt înaintate instanţei de judecată, iar la data rămânerii definitive a hotărârii, şi direcţiei sanitare prevăzute în alin. 1. (3) Judecătorul delegat al instanţei de executare comunică judecătoriei în a cărei circumscripţie se află unitatea sanitară la care s-a făcut internarea data la care s-a efectuat internarea, în vederea luării în supraveghere. (4) După primirea comunicării, judecătorul delegat al judecătoriei în a cărei circumscripţie se află unitatea sanitară verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni, dacă internarea medicală mai este necesară. În acest scop, judecătorul delegat dispune efectuarea unui raport medico-legal cu privire la starea de sănătate a persoanei faţă de care s-a luat măsura internării	

acesteia, sesizează judecătoria în a cărei circumscripţie se află unitatea sanitară pentru a dispune asupra menţinerii, înlocuirii sau încetării măsurii.	medicale şi, după primirea acestuia, sesizează judecătoria în a cărei circumscripţie se află unitatea sanitară pentru a dispune asupra menţinerii, înlocuirii sau încetării măsurii.	
ART. 570 **Obligaţiile în legătură cu internarea medicală** **(1) Autoritatea de sănătate publică este obligată să asigure internarea, încunoştinţând despre aceasta instanţa de executare.** **(2) În cazul în care persoana faţă de care s-a luat măsura internării medicale refuză să se supună internării, executarea acestei măsuri se va face cu sprijinul organelor de poliţie. În vederea executării măsurii internării medicale, organul de poliţie poate pătrunde în domiciliul sau reşedinţa unei persoane fără învoirea acesteia, precum şi în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.** **(3) Dacă persoana faţă de care s-a luat măsura**	ART. 433 Obligaţii în legătură cu internarea medicală (1) Direcţia sanitară este obligată să efectueze internarea, încunoştinţând despre aceasta instanţa de executare. (1^1) În cazul în care persoana faţă de care s-a luat măsura internării medicale refuză să se supună internării, executarea acestei măsuri se va face cu sprijinul organelor de poliţie. În vederea executării măsurii internării medicale, organul de poliţie poate pătrunde în domiciliul sau reşedinţa unei persoane fără învoirea acesteia, precum şi în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia. (1^2) Dacă persoana faţă de care s-a luat măsura internării medicale nu este găsită, direcţia sanitară constată aceasta printr-un proces-verbal şi sesizează organele de poliţie pentru darea	Nu se constată nicio modificare faţă de reglementarea anterioară, cu excepţia celor de natură terminologică.

internării medicale nu este găsită, autoritatea de sănătate publică sesizează organele de poliţie pentru darea în urmărire, precum şi pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar al sesizării adresate organelor de poliţie se trimite instanţei de executare. **(4) Unitatea sanitară la care s-a făcut internarea are obligaţia, în cazul în care consideră că internarea nu mai este necesară, să încunoştinţeze judecătoria în a cărei circumscripţie se găseşte unitatea sanitară.**	în urmărire, precum şi pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar de pe procesul-verbal împreună cu un exemplar al sesizării adresate organelor de poliţie se trimit instanţei de executare. (2) Unitatea sanitară la care s-a făcut internarea are obligaţia, în cazul când consideră că internarea nu mai este necesară, să încunoştinţeze judecătoria în a cărei circumscripţie se găseşte unitatea sanitară.	
ART. 571 **Menţinerea, înlocuirea sau încetarea măsurii internării medicale** **(1) Judecătoria, după primirea încunoştinţării prevăzute la art. 570 alin. (4), dispune efectuarea unei expertize medico-legale.** **(2) Instanţa se pronunţă asupra sesizării prevăzute la art. 569 alin. (3) sau a încunoştinţării prevăzute la art. 570 alin. (4), după ascultarea concluziilor**	ART. 434 Menţinerea, înlocuirea sau încetarea măsurii internării medicale Judecătoria, după primirea sesizării judecătorului delegat sau a încunoştinţării prevăzute în art. 433 alin. 2, ascultând concluziile procurorului, ale persoanei faţă de care este luată măsura internării, atunci când aducerea acesteia în faţa instanţei este posibilă, şi ale apărătorului său, precum şi ale expertului care a întocmit raportul medico-legal, atunci	Dispoziţiile sunt în esenţă similare, singura diferenţă faţă de reglementarea anterioară fiind cea prev. în alin.1 al art.571, care introduce dispoziţia vizând efectuarea unei expertize medico-legale, în ipoteza în care judecătoria este sesizată de unitatea sanitară că internarea nu mai este necesară.

procurorului, ale persoanei faţă de care este luată măsura internării, atunci când aducerea acesteia în faţa instanţei este posibilă, ale avocatului său, precum şi ale expertului care a întocmit expertiza medico-legală, atunci când consideră necesar, şi dispune, după caz, menţinerea internării medicale, încetarea acesteia sau înlocuirea cu măsura obligării la tratament medical. **(3) Încetarea sau înlocuirea măsurii internării poate fi cerută şi de persoana internată sau de procuror. În acest caz, judecătoria dispune efectuarea expertizei medico-legale. Dispoziţiile art. 568 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.** **(4) Dacă persoana internată nu are avocat, i se asigură un avocat din oficiu.** **(5) O copie de pe hotărârea definitivă prin care s-a dispus menţinerea, înlocuirea sau încetarea internării medicale se comunică instanţei de executare.**	când consideră necesar, dispune, după caz, menţinerea internării medicale, încetarea acesteia sau înlocuirea cu măsura obligării la tratament medical. Încetarea sau înlocuirea măsurii internării poate fi cerută şi de persoana internată sau de procuror. În acest caz, judecătoria dispune efectuarea raportului medico-legal. Dispoziţiile art. 431 alin. 1^1 se aplică în mod corespunzător. Dacă persoana internată nu are apărător, i se asigură un avocat din oficiu. O copie de pe hotărârea definitivă prin care s-a dispus menţinerea, înlocuirea sau încetarea internării medicale se comunică instanţei de executare.	

ART. 572 **Măsurile de siguranţă provizorii** **(1) În cazul în care măsura obligării la tratament medical sau a internării medicale a fost luată în mod provizoriu în cursul urmăririi penale sau al judecăţii, punerea în executare se face de către judecătorul de drepturi şi libertăţi sau de instanţa de judecată care a luat această măsură.** **(2) Dispoziţiile prevăzute la art. 566 - 571 se aplică în mod corespunzător.**	ART. 435 Măsuri de siguranţă provizorii În cazul în care măsura obligării la tratament medical sau a internării medicale a fost luată în mod provizoriu în cursul urmăririi penale sau al judecăţii, punerea în executare se face de către instanţa de judecată care a luat această măsură. Dispoziţiile prevăzute în art. 430 - 434 se aplică în mod corespunzător.	Nu se constată modificări faţă de reglementarea anterioară, cu excepţia celor de natură terminologică.
ART. 573 **Interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcţie sau de a exercita o profesie ori o altă activitate** **(1) Măsura de siguranţă a interzicerii unei funcţii, profesii sau activităţi se pune în executare prin comunicarea unei copii de pe dispozitiv organului în drept să aducă la îndeplinire aceste măsuri şi să supravegheze respectarea lor.**	ART. 436 Executarea altor măsuri de siguranţă Măsura de siguranţă a interzicerii unei funcţii sau profesii şi măsura de siguranţă a interzicerii de a se afla în anumite localităţi se pun în executare prin comunicarea unei copii de pe dispozitiv organului în drept să aducă la îndeplinire aceste măsuri şi să supravegheze respectarea lor. Acest organ are îndatorirea să asigure executarea măsurii luate şi să sesizeze organul de	Dispoziţiile din legea veche referitoare la punerea în executare a măsurii de siguranţă a interzicerii unei funcţii sau profesii, precum şi cele vizând revocarea acestei măsuri au fost preluate fără modificări în art.573 din NCPP. Noile prevederi se completează cu cele ale art.78 din Legea nr.253/2013 referitoare la executarea măsurii de siguranţă a interzicerii ocupării unei funcţii sau a exercitării unei profesii. Singura diferenţă este prevăzută în alin.3 al art.573 NCPP, potrivit căruia competenţa de soluţionare a cererii de revocare a măsurii de siguranţă revine instanţei de executare, iar nu celei corespunzătoare în grad instanţei de executare în a cărei circumscripţie locuieşte persoana faţă de care s-a luat măsura, cum prevedea art.437 alin.1 CPP de la 1968.

(2) Acest organ are îndatorirea să asigure executarea măsurii luate şi să sesizeze organul de urmărire penală în caz de sustragere de la executarea măsurii de siguranţă.	urmărire penală în caz de sustragere de la executarea măsurii de siguranţă. Măsura de siguranţă a interzicerii de a se afla în anumite localităţi poate fi amânată sau întreruptă de organul care are îndatorirea să asigure executarea acestei măsuri, în caz de boală sau pentru orice alt motiv care justifică amânarea sau întreruperea. ART.437 Revocarea măsurilor de siguranţă	
(3) Persoana cu privire la care s-a luat măsura prevăzută la art. 111 alin. (1) din Codul penal poate cere instanţei de executare revocarea măsurii, în condiţiile art. 111 alin. (2) din Codul penal. **(4) Soluţionarea cererii se face cu citarea persoanei faţă de care este luată măsura, după ascultarea concluziilor avocatului acesteia şi ale procurorului.**	Persoana cu privire la care s-a luat una dintre măsurile prevăzute în art. 115 şi 116 din Codul penal poate cere instanţei corespunzătoare în grad instanţei de executare în a cărei circumscripţie locuieşte, revocarea măsurii, când temeiurile care au impus luarea acesteia au încetat. Revocarea poate fi cerută şi de procuror. Soluţionarea cererii se face cu citarea persoanei faţă de care este luată măsura, după ascultarea concluziilor apărătorului acesteia şi ale procurorului.	

ART. 574 **Executarea confiscării speciale şi a confiscării extinse** **Măsura de siguranţă a confiscării speciale sau a confiscării extinse, luată prin hotărârea instanţei de judecată, se execută după cum urmează:** **a) lucrurile confiscate se predau organelor în drept a le prelua sau valorifica potrivit legii;** **b) dacă lucrurile confiscate se află în păstrarea organelor de poliţie sau a altor instituţii, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitivul hotărârii organului la care se află. După primirea copiei de pe dispozitiv, lucrurile confiscate se predau organelor în drept a le prelua sau valorifica potrivit dispoziţiilor legii;** **c) atunci când confiscarea priveşte sume de bani ce nu au fost consemnate la unităţi bancare, judecătorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitivul hotărârii organelor fiscale, în**	ART. 439 Executarea confiscării speciale Măsura de siguranţă a confiscării speciale luată prin ordonanţă sau hotărâre se execută după cum urmează: a) lucrurile confiscate se predau organelor în drept a le prelua sau valorifica potrivit dispoziţiilor legii; b) când s-a dispus distrugerea lucrurilor confiscate, aceasta se face în prezenţa, după caz, a procurorului sau judecătorului, întocmindu-se proces-verbal care se depune la dosarul cauzei.	Dispoziţiile vizând executarea confiscării speciale au fost menţinute în noua reglementare. In plus, în noua lege au fost introduse prevederi noi (alin.1 lit.b şi c), care reglementează ipoteze generate de instituţia confiscării extinse introduse prin art.108 lit.e din NCP. Dispoziţiile art.574 din NCPP se completează cu cele ale art.79 din Legea nr.253/2013, referitoare la executarea măsurii de siguranţă a confiscării speciale şi a confiscării extinse.

vederea executării confiscării potrivit dispoziţiilor privind creanţele bugetare; **d) când s-a dispus distrugerea lucrurilor confiscate, aceasta se face în prezenţa judecătorului delegat cu executarea, întocmindu-se proces-verbal care se depune la dosarul cauzei.**		
SECŢIUNEA a 4-a **Punerea în executare a altor dispoziţii** **ART. 575** **Avertismentul** **(1) Executarea avertismentului are loc de îndată, în şedinţa în care s-a pronunţat hotărârea.** **(2) Dacă avertismentul nu poate fi executat îndată după pronunţare, punerea în executare a acestuia se face la rămânerea definitivă a hotărârii, prin comunicarea unei copii de pe aceasta persoanei căreia i se aplică.**	ART. 441^1 Executarea sancţiunilor Executarea mustrării şi a mustrării cu avertisment se efectuează conform art. 487, care se aplică în mod corespunzător, iar executarea amenzii se efectuează potrivit art. 442 şi 443.	Dispoziţiile sunt similare cu cele din actuala reglementare privind executarea mustrării cu avertisment şi vizează ipoteza art.81 din NCP conform căreia avertismentul se aplică în mod obligatoriu atunci când instanţa dispune renunţarea la aplicarea pedepsei.

ART. 576 **Măsurile şi obligaţiile impuse de instanţă** **(1) Punerea în executare a măsurilor şi obligaţiilor prevăzute la art. 85 alin. (1) şi (2) din Codul penal, a dispoziţiilor art. 87, 93, 95, art. 101 alin. (1) şi (2) şi ale art. 103 din Codul penal se face prin trimiterea unei copii de pe hotărâre serviciului de probaţiune competent.** **(2) În cazul obligaţiilor prevăzute la art. 85 alin. (2) lit. e) - j), la art. 93 alin. (2) lit. d) şi la art. 101 alin. (2) lit. c) - g) din Codul penal, un extras de pe dispozitivul hotărârii se trimite organului sau autorităţii competente să verifice respectarea acestora.**		Dispoziţiile nu au corespondent în reglementarea anterioară, întrucât cuprind prevederi vizând punerea în executare a măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor impuse de instanţă în cazul amânării aplicării pedepsei, a suspendării executării pedepsei sub supraveghere ori a liberării condiţionate.
SECŢIUNEA a 5-a **Punerea în executare a amenzii judiciare şi a cheltuielilor judiciare avansate de stat** **ART. 577** **Amenzile judiciare** **(1) Amenda judiciară se pune în executare de către**	Secţiunea V Punerea în executare a amenzii judiciare şi a cheltuielilor judiciare avansate de stat ART. 442 Amenzile judiciare Amenda judiciară se pune în executare de către organul	Reglementările sunt identice.

organul judiciar care a aplicat-o. **(2) Punerea în executare se face prin trimiterea unui extras de pe acea parte din dispozitiv care priveşte aplicarea amenzii judiciare organului care, potrivit legii, execută amenda penală.** **(3) Executarea amenzilor judiciare se face de organul arătat la alin. (2).**	judiciar care a aplicat-o. Punerea în executare se face prin trimiterea unui extras de pe acea parte din dispozitiv care priveşte aplicarea amenzii judiciare organului care, potrivit legii, execută amenda penală. Executarea amenzilor judiciare se face de organul arătat în alineatul precedent.	
ART. 578 **Cheltuielile judiciare avansate de stat** **(1) Dispoziţia din hotărârea penală sau din ordonanţa procurorului privind obligarea la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat se pune în executare prin trimiterea unui extras de pe acea parte din dispozitiv care priveşte aplicarea cheltuielilor judiciare organului care, potrivit legii, execută amenda penală.** **(2) În situaţia în care persoana obligată la plata cheltuielilor judiciare către stat nu depune recipisa de plată integrală a acestora la instanţa de executare sau**	ART. 443 Cheltuieli judiciare avansate de stat Dispoziţia din hotărârea penală privind obligarea la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat se pune în executare potrivit art. 442 alin. 2. Când obligarea la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat s-a dispus prin ordonanţă, punerea în executare se face de procuror, aplicându-se în mod corespunzător dispoziţiile art. 442 alin. 2. Executarea cheltuielilor judiciare se face de către organele care, potrivit legii, execută amenda penală.	Reglementările sunt în esenţă similare, noua lege completând însă prevederea prin care stabileşte că executarea cheltuielilor judiciare se face de organul care, potrivit legii, execută amenda penală, prin fixarea unui termen de 3 luni lăsat la dispoziţia persoanei obligate la plata cheltuielilor judiciare pentru a depune recipisa de plată integrală a acestora la instanţa de executare sau la unitatea de parchet.

la unitatea de parchet, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii sau a ordonanţei procurorului, executarea cheltuielilor judiciare se face de organul arătat la alin. (1).		
SECŢIUNEA a 6-a **Punerea în executare a dispoziţiilor civile din hotărâre** **ART. 579** **Restituirea lucrurilor şi valorificarea celor neridicate** **(1) Când prin hotărârea penală s-a dispus restituirea unor lucruri care se află în păstrarea sau la dispoziţia instanţei de executare, restituirea se face de către judecătorul delegat cu executarea, prin remiterea acelor lucruri persoanelor în drept. În acest scop, sunt încunoştinţate persoanele cărora urmează să li se restituie lucrurile.** **(2) Dacă în termen de 6 luni de la primirea încunoştinţării persoanele chemate nu se prezintă pentru a le primi, lucrurile**	Secţiunea VI Punerea în executare a dispoziţiilor civile din hotărâre ART. 444 Restituirea lucrurilor şi valorificarea celor neridicate Când prin hotărârea penală s-a dispus restituirea unor lucruri care se află în păstrarea sau la dispoziţia instanţei de executare, restituirea se face de către judecătorul însărcinat cu executarea, prin remiterea acelor lucruri persoanelor în drept. În acest scop, sunt încunoştinţate persoanele cărora urmează să li se restituie lucrurile. Dacă în termen de 6 luni de la primirea încunoştinţării, persoanele chemate nu se prezintă a le primi, lucrurile trec în patrimoniul statului. Instanţa constată aceasta prin încheiere şi dispune predarea lucrurilor organelor în drept a le prelua sau valorifica potrivit	Dispoziţiile din reglementarea anterioară au fost preluate integral în art.579 din NCPP, în plus fiind introduse două alineate noi (alin.5 şi 6), care reglementează ipoteza în care prin hotărârea penală s-a dispus restituirea unor lucruri aflate în păstrarea organelor de cercetare penală.

trec în proprietatea statului. Judecătorul delegat cu executarea constată aceasta prin încheiere şi dispune predarea lucrurilor organelor în drept a le prelua sau valorifica potrivit dispoziţiilor legii. **(3) Dacă restituirea lucrurilor nu s-a putut efectua, deoarece nu se cunosc persoanele cărora ar trebui să le fie restituite şi nimeni nu le-a reclamat în termen de 6 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii, sunt aplicabile în mod corespunzător dispoziţiile alin. (2).** **(4) Când restituirea lucrurilor a fost dispusă de către procuror sau de către organul de cercetare penală, acesta procedează potrivit prevederilor alin. (1) - (3).** **(5) Când prin hotărârea penală s-a dispus restituirea unor lucruri care se află în păstrarea organelor de cercetare penală, restituirea se face de către acestea, după primirea extrasului de pe hotărârea penală prin care s-a dispus restituirea**	dispoziţiilor legii. Dacă restituirea lucrurilor nu s-a putut efectua, deoarece nu se cunosc persoanele cărora ar trebui să le fie restituite şi nimeni nu le-a reclamat în termen de 6 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii, sunt aplicabile în mod corespunzător dispoziţiile alineatului precedent. Când restituirea lucrurilor a fost dispusă de către procuror sau de către organul de cercetare penală, acesta procedează potrivit prevederilor din alineatele precedente.	

lucrurilor, procedând potrivit alin. (1). **(6) Dacă în termen de 6 luni de la primirea încunoştinţării persoanele chemate nu se prezintă pentru a le primi, lucrurile trec în proprietatea statului. Organul de cercetare constată aceasta prin proces-verbal şi procedează potrivit alin. (2). Dispoziţiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.**		
ART. 580 **Înscrisurile declarate false** **(1) Dispoziţia hotărârii penale care declară un înscris ca fiind fals în totul sau în parte se execută sau se pune în executare de către judecătorul delegat cu executarea.** **(2) Când înscrisul declarat fals a fost anulat în totalitatea lui, se face menţiune despre aceasta pe fiecare pagină, iar în caz de anulare parţială, numai pe paginile care conţin falsul.** **(3) Înscrisul declarat fals rămâne la dosarul cauzei.** **(4) În cazul în care este**	ART. 445 Înscrisurile declarate false Dispoziţia hotărârii penale care declară un înscris ca fiind fals în totul sau în parte se execută sau se pune în executare de către judecătorul delegat. Când înscrisul declarat fals a fost anulat în totalitatea lui, se face menţiune despre aceasta pe fiecare pagină, iar în caz de anulare parţială, numai pe paginile care conţin falsul. Înscrisul declarat fals rămâne la dosarul cauzei. În cazul în care este necesar ca despre înscrisul declarat fals să se facă menţiune în scriptele unei unităţi dintre cele la care se referă art. 145 din Codul penal, i	Textele au acelaşi conţinut, în NCPP fiind introdus în plus alineatul 5 care reglementează ipoteza neavută în vedere de către legea veche, în care înscrisul falsificat nu se află, în original, la dosar: instanţa va trimite o copie de pe hotărâre instituţiilor publice care deţin o copie a acestuia sau care deţin înregistrarea unor menţiuni cu privire la acesta.

necesar ca despre înscrisul declarat fals să se facă menţiune în scriptele unei instituţii publice, i se trimite acesteia o copie de pe hotărâre. **(5) În situaţia în care, din orice motive, înscrisul falsificat nu se află, în original, la dosar, instanţa va trimite o copie de pe hotărâre instituţiilor publice care deţin o copie a acestuia sau care deţin înregistrarea unor menţiuni cu privire la acesta.** **(6) Instanţa poate dispune, când constată existenţa unui interes legitim, eliberarea unei copii, cu menţiunile arătate la alin. (2), de pe înscrisul sub semnătură privată falsificat. În aceleaşi condiţii, instanţa poate dispune restituirea înscrisului oficial parţial falsificat.**	se trimite acesteia o copie de pe hotărâre. Instanţa poate dispune, când constată existenţa unui interes legitim, eliberarea unei copii, cu menţiunile arătate în alin. 2, de pe înscrisul sub semnătură privată falsificat. În aceleaşi condiţii, instanţa poate dispune restituirea înscrisului oficial parţial falsificat.	
ART. 581 **Despăgubirile civile şi cheltuielile judiciare** **Dispoziţiile din hotărârea penală privitoare la despăgubirile civile şi la cheltuielile judiciare cuvenite părţilor se execută**	ART. 446 Despăgubirile civile şi cheltuielile judiciare Dispoziţiile din hotărârea penală privitoare la despăgubirile civile şi la cheltuielile judiciare cuvenite părţilor se execută potrivit legii	Reglementările sunt identice.

potrivit legii civile.	civile.	
CAPITOLUL III **Alte dispoziţii privind executarea** **SECŢIUNEA 1** **Condamnarea în cazul anulării sau revocării renunţării la amânarea pedepsei sau a amânării aplicării pedepsei** **ART. 581^1** **Anularea renunţării la aplicarea pedepsei** **(1) Anularea renunţării la aplicarea pedepsei se dispune, din oficiu sau la sesizarea procurorului, de instanţa care judecă ori a judecat în primă instanţă infracţiunea ce atrage anularea.** **(2) Dacă constată că sunt îndeplinite condiţiile art. 83 alin. (3) din Codul penal, instanţa, anulând renunţarea la aplicarea pedepsei, dispune condamnarea inculpatului pentru infracţiunea cu privire la care se renunţase la aplicarea pedepsei, stabileşte pedeapsa pentru aceasta, aplicând apoi,**	-	Dispoziţiile din NCPP vizând anularea renunţării la aplicarea pedepsei nu au corespondent în legea procesual penală în vigoare, întrucât reglementează o instituţie juridică nou introdusă în legea noastră penală . Referirea la prevederile art.83 alin.3 din cuprinsul alin.2 a fost făcută însă din eroare, în realitate fiind vorba de prevederile art.82 alin 3 din Noul Cod penal, potrivit cărora dacă în termen de 2 ani de la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus renunţarea la aplicarea pedepsei se descoperă că persoana faţă de care s-a luat această măsură săvârşise anterior rămânerii definitive a hotărârii o altă infracţiune, pentru care i s-a stabilit o pedeapsă chiar după expirarea acestui termen, renunţarea la aplicarea pedepsei se anulează şi se stabileşte pedeapsa pentru infracţiunea care a atras iniţial renunţarea la aplicarea pedepsei, aplicându-se apoi, după caz, dispoziţiile privitoare la concursul de infracţiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

după caz, dispoziţiile cu privire la concursul de infracţiuni, recidivă sau pluralitate intermediară. **(3) La stabilirea pedepsei pentru infracţiunea cu privire la care se anulează renunţarea la aplicarea pedepsei, instanţa va avea în vedere exclusiv criteriile de individualizare şi circumstanţele din cauza în care s-a pronunţat iniţial soluţia de renunţare la aplicarea pedepsei. Dispoziţiile art. 396 alin. (10) se aplică în mod corespunzător.**		
ART. 582 **Revocarea sau anularea amânării aplicării pedepsei** **(1) Asupra revocării sau anulării amânării aplicării pedepsei se pronunţă, din oficiu sau la sesizarea procurorului sau a consilierului de probaţiune, instanţa care judecă ori a judecat în primă instanţă infracţiunea ce ar putea atrage revocarea sau anularea.** **(2) Dacă până la expirarea termenului prevăzut la art. 86 alin. (4) lit. c) din Codul penal**	-	Nici aceste dispoziţii nu au corespondent în CPP de la 1968, întrucât cuprind reglementări vizând instituţia revocării sau anulării amânării aplicării pedepsei, introduse prin art.88 şi art.89 din NCP. Instanţa competentă este, în toate situaţiile, instanţa care judecă ori a judecat în primă instanţă infracţiunea ce ar putea atrage revocarea sau anularea. Procedura la instanţa de executare este cea prevăzută de dispoziţiile art.597 NCPP, care se completează cu cele cuprinse în Titlul III al Părţii speciale privind judecata.

persoana cu privire la care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei nu a respectat obligaţiile civile stabilite prin hotărârea prin care s-a dispus amânarea, serviciul de probaţiune competent sesizează instanţa care a pronunţat în primă instanţă amânarea, în vederea revocării acesteia. Sesizarea poate fi făcută şi de procuror sau de partea interesată, până la expirarea termenului de supraveghere. **(3) Dacă constată că sunt îndeplinite condiţiile art. 88 sau 89 din Codul penal, instanţa, anulând sau, după caz, revocând amânarea aplicării pedepsei, dispune condamnarea inculpatului şi executarea pedepsei stabilite prin hotărârea de amânare, aplicând apoi, după caz, dispoziţiile cu privire la concursul de infracţiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.**		

SECŢIUNEA 1^1 **Schimbări în executarea unor hotărâri** **ART. 583** **Revocarea sau anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere** **(1) Asupra revocării sau anulării suspendării executării pedepsei sub supraveghere prevăzute la art. 96 sau 97 din Codul penal se pronunţă, din oficiu, la sesizarea procurorului sau a consilierului de probaţiune, instanţa care judecă ori a judecat în primă instanţă infracţiunea ce ar putea atrage revocarea sau anularea.** **(2) Dacă, până la expirarea termenului prevăzut la art. 93 alin. (5) din Codul penal, condamnatul nu a respectat obligaţiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, serviciul de probaţiune competent sesizează instanţa care a pronunţat în primă instanţă**	CAPITOLUL III ALTE DISPOZIŢII PRIVIND EXECUTAREA Secţiunea I Schimbări în executarea unor hotărâri ART. 447 Revocarea sau anularea suspendării executării pedepsei Asupra revocării sau anulării suspendării condiţionate a executării pedepsei prevăzute în art. 83 ori în art. 85 din Codul penal sau a suspendării executării pedepsei sub supraveghere prevăzută în art. 86^4 ori în art. 86^5 din Codul penal se pronunţă, din oficiu sau la sesizarea procurorului, instanţa care judecă ori a judecat în primă instanţă infracţiunea ce ar putea atrage revocarea sau anularea. Dacă până la expirarea termenului de încercare nu au fost respectate obligaţiile civile prevăzute în art. 84 sau cele prevăzute în art. 86^4 alin. 1 din Codul penal, partea interesată sau procurorul sesizează instanţa care a pronunţat în primă instanţă suspendarea, în vederea revocării suspendării executării pedepsei.	Noile dispoziţii sunt similare celor din reglementarea anterioară, diferenţele fiind doar de natură terminologică. Singurul element de noutate introdus în art.583 alin.2 din NCPP îl reprezintă lărgirea sferei persoanelor care pot sesiza instanţa care a pronunţat în primă instanţă suspendarea în vederea revocării suspendării (consilierul de probaţiune).

suspendarea, în vederea revocării acesteia. Sesizarea poate fi făcută şi de procuror, de consilierul de probaţiune sau de partea interesată, până la expirarea termenului de supraveghere.		
ART. 584 **Înlocuirea pedepsei detenţiunii pe viaţă** **(1) Înlocuirea pedepsei detenţiunii pe viaţă cu pedeapsa închisorii se dispune, la cererea procurorului ori a persoanei condamnate, de către instanţa de executare, iar dacă persoana condamnată se află în stare de deţinere, de către instanţa corespunzătoare în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere.** **(2) Hotărârea de înlocuire, rămasă definitivă, se pune în executare potrivit dispoziţiilor art. 555 - 557.**	ART. 448 Înlocuirea pedepsei detenţiunii pe viaţă Înlocuirea pedepsei detenţiunii pe viaţă cu pedeapsa închisorii se dispune, din oficiu sau la cererea procurorului ori a celui condamnat, de către instanţa de executare, iar dacă cel condamnat se află în stare de deţinere, de către instanţa corespunzătoare în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere. Hotărârea de înlocuire, rămasă definitivă, se pune în executare potrivit dispoziţiilor art. 420 - 423.	Dispoziţiile sunt similare, singura diferenţă faţă de reglementarea anterioară fiind aceea că înlocuirea pedepsei detenţiunii pe viaţă nu mai poate fi dispusă din oficiu, ci doar la cererea procurorului ori a persoanei condamnate.
ART. 585 **Alte modificări de pedepse** **(1) Pedeapsa pronunţată**	ART. 449 Alte modificări de pedepse Pedeapsa pronunţată poate fi modificată, dacă la punerea în	Nu se constată modificări esenţiale, singurul element de noutate fiind introducerea în alin.1 lit.c al art.585 din NCPP a unei situaţii noi de natură să atragă modificarea pedepsei. Astfel,textul prevede expres posibilitatea modificării pedepsei în faza de executare şi în situaţia în care se constată pluralitatea intermediară. Totodată, alin.4 prevede că la primirea cererii,

poate fi modificată, dacă la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării pedepsei se constată, pe baza unei alte hotărâri definitive, existenţa vreuneia dintre următoarele situaţii: **a) concursul de infracţiuni;** **b) recidiva;** **c) pluralitatea intermediară;** **d) acte care intră în conţinutul aceleiaşi infracţiuni.** **#B** **(2) Instanţa competentă să dispună asupra modificării pedepsei este instanţa de executare a ultimei hotărâri sau, în cazul în care persoana condamnată se află în stare de deţinere, instanţa corespunzătoare în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere.** **(3) Sesizarea instanţei se face din oficiu, la cererea procurorului ori a celui condamnat.** **(4) La primirea cererii, preşedintele completului de judecată dispune ataşarea la dosar a înscrisurilor şi luarea**	executare a hotărârii sau în cursul executării pedepsei se constată, pe baza unei alte hotărâri definitive, existenţa vreuneia dintre următoarele situaţii: a) concursul de infracţiuni; b) recidiva; c) acte care intră în conţinutul aceleiaşi infracţiuni. Instanţa competentă să dispună asupra modificării pedepsei este instanţa de executare a ultimei hotărâri sau, în cazul când cel condamnat se află în stare de deţinere ori în executarea pedepsei la locul de muncă, instanţa corespunzătoare în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere sau, după caz, unitatea unde se execută pedeapsa. Sesizarea instanţei se face din oficiu, la cererea procurorului ori a celui condamnat.	preşedintele completului de judecată dispune ataşarea la dosar a înscrisurilor şi luarea tuturor măsurilor necesare soluţionării cauzei.

tuturor măsurilor necesare soluţionării cauzei.		
ART. 586 **Înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii** **(1) Înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii, în cazul prevăzut la art. 63 din Codul penal, se dispune de instanţa de executare.** **(2) Sesizarea instanţei se face din oficiu sau de către organul care, potrivit legii, execută amenda.** **(3) Condamnatul este citat la judecarea sesizării, iar dacă nu are avocat instanţa numeşte unul din oficiu.** **(4) Condamnatul privat de libertate va fi adus la judecată.** **(5) Hotărârea de înlocuire, rămasă definitivă, se pune în executare potrivit dispoziţiilor art. 555 - 557. În situaţia în care amenda a însoţit pedeapsa închisorii, se va emite un nou mandat de executare pentru pedeapsa rezultată potrivit art. 63 alin. (2) din Codul penal.**	ART. 449^1 Înlocuirea pedepsei amenzii Înlocuirea pedepsei amenzii în cazul prevăzut în art. 63^1 din Codul penal se dispune de instanţa de executare. Sesizarea instanţei se face din oficiu sau de către organul care, potrivit legii, execută amenda.	Reglementările sunt parţial similare, în legea noua fiind introduse în plus dispoziţii suplimentare privind obligativitatea asistenţei juridice, citarea ori aducerea obligatorie la judecată a condamnatului, dacă este privat de libertate, respectiv punerea în executare a hotărârii de înlocuire. Totodată, se menţionează necesitatea emiterii unui nou mandat de executare pentru pedeapsa rezultată în situaţia în care amenda neexecutată , şi înlocuită, a însoţit pedeapsa închisorii.

(6) Dacă persoana condamnată achită amenda pe parcursul soluţionării cauzei, sesizarea va fi respinsă ca neîntemeiată.		
ART. 587 **Liberarea condiţionată** **(1) Liberarea condiţionată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispoziţiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere.** **(2) Când instanţa constată că nu sunt îndeplinite condiţiile pentru acordarea liberării condiţionate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an şi curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.** **(3) Hotărârea judecătoriei poate fi atacată cu contestaţie la tribunalul în a cărei circumscripţie se află locul**	ART. 450 Liberarea condiţionată Liberarea condiţionată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispoziţiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere, iar în cazul prevăzut în art. 62 alin. 3 din Codul penal, de către tribunalul militar în a cărui circumscripţie se află închisoarea militară. Când instanţa constată că nu sunt îndeplinite condiţiile pentru acordarea liberării condiţionate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an şi curge de la rămânerea definitivă a hotărârii. Instanţele prevăzute în alin. 1 se pronunţă şi asupra revocării liberării condiţionate, în cazul când instanţa care a judecat pe	Textele sunt, în esenţă, similare, singurele modificări fiind determinate de schimbările aduse cu privire la căile ordinare de atac în noua lege procesual penală. Dispoziţiile se completează cu cele ale art.58-61 din Legea nr.253/2013 care reglementează punerea în executare a măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor stabilite de instanţă în cazul liberării condiţionate. Totodată, actuala reglementare prevede, în plus, obligaţia de comunicare a unei copii de pe hotărârea rămasă definitivă prin care s-a acordat liberarea condiţionată serviciului de probaţiune competent, precum şi unităţii de poliţie în a cărei circumscripţie locuieşte cel eliberat (alin.4).

de deţinere, în termen de 3 zile de la comunicare. Contestaţia formulată de procuror este suspensivă de executare. **(4) O copie de pe hotărârea rămasă definitivă se comunică serviciului de probaţiune competent, precum şi unităţii de poliţie în a cărei circumscripţie locuieşte cel eliberat.**	condamnat pentru o altă infracţiune nu s-a pronunţat în această privinţă. Hotărârea instanţei este supusă recursului. Termenul de recurs este de 3 zile. Recursul declarat de procuror este suspensiv de executare. Instanţa în faţa căreia hotărârea a rămas definitivă este obligată să comunice locului de deţinere copie de pe dispozitivul prin care s-a dispus revocarea liberării condiţionate.	
ART. 588 **Anularea şi revocarea liberării condiţionate** **(1) Asupra anulării liberării condiţionate prevăzute la art. 105 alin. (1) din Codul penal se pronunţă, din oficiu sau la sesizarea procurorului sau a consilierului de probaţiune, instanţa care judecă ori a judecat în primă instanţă infracţiunea care atrage anularea.** **(2) Instanţa prevăzută la alin. (1) se pronunţă şi asupra revocării liberării condiţionate, în situaţia**	ART.450 Liberarea condiţionată 3) Instanţele prevăzute în alin. 1 se pronunţă şi asupra revocării liberării condiţionate, în cazul când instanţa care a judecat pe condamnat pentru o altă infracţiune nu s-a pronunţat în această privinţă.	Dispoziţiile referitoare la anularea liberării condiţionate nu au corespondent în actuala lege întrucât reglementează o instituţie nou introdusă în art.105 din NCP. Totodată, textul art.588 din NCPP reglementează şi revocarea liberării condiţionate, cu privire la care există dispoziţii în actuala lege în art.450 alin.3. Revocarea şi anularea liberării condiţionate se dispun în cazurile prevăzute de art.104 şi art.105 din NCP.

prevăzută la art. 104 alin. (2) din Codul penal. **(3) Instanţa prevăzută la art. 587 alin. (1) se pronunţă şi asupra revocării liberării condiţionate, în situaţia prevăzută la art. 104 alin. (1) din Codul penal, la sesizarea serviciului de probaţiune, precum şi în cazul când instanţa care l-a judecat pe condamnat pentru o altă infracţiune nu s-a pronunţat în această privinţă.** **(4) Instanţa în faţa căreia hotărârea a rămas definitivă este obligată să comunice locului de deţinere şi serviciului de probaţiune, atunci când este cazul, o copie de pe dispozitivul prin care s-a dispus revocarea liberării condiţionate.**		
ART. 589 **Cazurile de amânare** **(1) Executarea pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă poate fi amânată în următoarele cazuri:** **a) când se constată, pe baza unei expertize**	ART. 453 Cazurile de amânare (1) Executarea pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă poate fi amânată în următoarele cazuri: a) când se constată, pe baza unei expertize medico-legale, că	Reglementările sunt parţial similare, în noua lege fiind introduse dispoziţii suplimentare cu privire la cauzele care au generat starea de boală ce poate atrage amânarea executării pedepsei şi care pot determina excluderea condamnatului de la acest beneficiu (art.589 alin.2). Alin.3 al art.589 restrânge sfera persoanelor care pot face cerere de amânare a executării pedepsei doar la procuror şi condamnat. Totodată, în alin.1 se prevede că amânarea se dispune pe o perioadă determinată, iar nu până când starea de sănătate a condamnatului se va ameliora, ca în vechiul text.

medico-legale, că persoana condamnată suferă de o boală care nu poate fi tratată în reţeaua sanitară a Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor şi care face imposibilă executarea imediată a pedepsei, dacă specificul bolii nu permite tratarea acesteia cu asigurarea pazei permanente în reţeaua sanitară a Ministerului Sănătăţii şi dacă instanţa apreciază că amânarea executării şi lăsarea în libertate nu prezintă un pericol pentru ordinea publică. În această situaţie, executarea pedepsei se amână pentru o durată determinată; **b) când o condamnată este gravidă sau are un copil mai mic de un an. În aceste cazuri, executarea pedepsei se amână până la încetarea cauzei care a determinat amânarea.** **(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), amânarea executării pedepsei nu poate fi dispusă dacă cel condamnat şi-a provocat singur starea de boală, prin refuzul tratamentului**	cel condamnat suferă de o boală gravă, care face imposibilă executarea pedepsei, iar instanţa apreciază că amânarea executării şi lăsarea în libertate nu prezintă un pericol concret pentru ordinea publică. În acest caz, executarea pedepsei se amână până când starea de sănătate a condamnatului se va ameliora, astfel încât pedeapsa să poată fi pusă în executare. Cererea de amânare a executării pedepsei nu poate fi admisă dacă se constată că tratamentul condamnatului se poate efectua sub pază permanentă, în condiţiile prevăzute de art. 139^1, care se aplică în mod corespunzător; b) când o condamnată este gravidă sau are un copil mai mic de un an. În aceste cazuri, executarea pedepsei se amână până la încetarea cauzei care a determinat amânarea; c) când din cauza unor împrejurări speciale executarea imediată a pedepsei ar avea consecinţe grave pentru condamnat, familie sau unitatea la care lucrează. În acest caz, executarea poate fi amânată cel mult 3 luni şi numai o singură dată. (2) Cererea de amânare a	Caracterul executoriu al hotărârii prin care se dispune amânarea executării pedepsei este prevăzut în continuare în noua reglementare (alin.5). Un alt element de noutate îl reprezintă alin.7, care stabileşte calea de atac împotriva hotărârii instanţei care se pronunţă asupra cererii de amânare.

medical, al intervenţiei chirurgicale, prin acţiuni de autoagresiune sau prin alte acţiuni vătămătoare, sau în situaţia în care se sustrage efectuării expertizei medico-legale. **(3) Cererea de amânare a executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă poate fi făcută de procuror şi de condamnat.** **(4) Cererea poate fi retrasă de persoana care a formulat-o.** **(5) Hotărârile prin care se dispune amânarea executării pedepsei sunt executorii de la data pronunţării.** **(6) În cazul în care în timpul amânării executării pedepsei pe numele condamnatului este emis un alt mandat de executare a pedepsei închisorii, acesta nu poate fi executat până la expirarea termenului de amânare stabilit de instanţă sau, după caz, până la încetarea cauzei care a determinat amânarea.** **(7) Hotărârea prin care instanţa se pronunţă asupra cererii de amânare a executării pedepsei poate**	executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă poate fi făcută de procuror, de condamnat, de persoanele arătate în art. 362 alineatul ultim, iar în cazul prevăzut la lit. c) din prezentul articol, şi de către conducerea unităţii la care lucrează condamnatul. (2^1) Cererea poate fi retrasă de cel care a formulat-o. (2^2) În cazurile prevăzute în alin. 1 lit. a) şi b), hotărârile prin care se dispune amânarea executării pedepsei sunt executorii de la data pronunţării. (3) Dispoziţiile prezentului articol se aplică şi în cazul celui condamnat la executarea pedepsei la locul de muncă. În situaţia prevăzută la lit. b), executarea pedepsei poate fi amânată pe perioada stabilită de normele legale cu privire la concediul ce se acordă salariatelor înainte şi după naştere.	

fi atacată cu contestaţie la instanţa ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare.		
ART. 590 **Obligaţiile condamnatului în cazul amânării executării** **(1) Pe durata amânării executării pedepsei, condamnatul trebuie să respecte următoarele obligaţii:** **a) să nu depăşească limita teritorială fixată decât în condiţiile stabilite de instanţă;** **b) să ia legătura, în termenul stabilit de instanţă, cu organul de poliţie desemnat de aceasta în cuprinsul hotărârii de amânare a executării pedepsei închisorii pentru a fi luat în evidenţă şi a stabili mijlocul de comunicare permanentă cu organul de supraveghere, precum şi să se prezinte la instanţă ori de câte ori este chemat;** **c) să nu îşi schimbe locuinţa fără informarea prealabilă a instanţei care a dispus amânarea;** **d) să nu deţină, să nu**	ART. 453^1 Obligaţiile condamnatului în cazul amânării executării Pe durata amânării executării pedepsei, condamnatul va respecta următoarele obligaţii: a) să nu depăşească limita teritorială fixată decât în condiţiile stabilite de instanţă; b) să se prezinte la instanţă ori de câte ori este chemat sau la organul de poliţie desemnat cu supravegherea de instanţă, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliţie sau ori de câte ori este chemat; c) să nu îşi schimbe locuinţa fără încuviinţarea instanţei care a dispus amânarea; d) să nu deţină, să nu folosească şi să nu poarte nicio categorie de arme. Pe durata amânării executării pedepsei, instanţa poate impune condamnatului să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligaţii: a) să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere; b) să nu se deplaseze la	Dispoziţiile sunt în mare parte similare, diferenţa faţă de reglementarea anterioară fiind reprezentată de extinderea sferei obligaţiilor pe care trebuie să le respecte condamnatul, prevăzute în art.590 alin.1 lit e din NCPP. De asemenea, a fost modificat în parte textul care reglementează obligaţiile care pot fi dispuse de instanţă, renunţându-se la o parte dintre obligaţiile din vechea reglementare (alin.2).

folosească şi să nu poarte nicio categorie de arme; **e) pentru cazul prevăzut la art. 589 alin. (1) lit. a), să se prezinte de îndată la unitatea sanitară la care urmează să facă tratamentul, iar pentru cazul prevăzut la art. 589 alin. (1) lit. b), să îngrijească copilul mai mic de un an.** **(2) Pe durata amânării executării pedepsei, instanţa poate impune condamnatului să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligaţii:** **a) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanţă;** **b) să nu comunice cu persoana vătămată sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracţiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanţă, ori să nu se apropie de acestea;** **c) să nu conducă niciun vehicul sau anumite vehicule stabilite.** **(3) *** Abrogat**	anumite spectacole sportive ori culturale sau în orice alte locuri stabilite de instanţă; c) să nu se apropie de persoana vătămată, membrii familiei acesteia, persoana împreună cu care a comis fapta, martori, experţi ori alte persoane, stabilite de instanţă, şi să nu comunice cu acestea direct sau indirect; d) să nu conducă niciun vehicul sau anumite vehicule stabilite; e) să nu se afle în locuinţa persoanei vătămate; f) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfăşoare activitatea în exercitarea căreia a săvârşit fapta.	

ART. 591 **Instanţa competentă** **(1) Instanţa competentă să se pronunţe asupra acordării amânării executării pedepsei este instanţa de executare.** **(2) În cazul prevăzut la art. 589 alin. (1) lit. a), cererea de amânare a executării pedepsei se depune la judecătorul delegat cu executarea, însoţită de înscrisuri medicale. Judecătorul delegat cu executarea verifică competenţa instanţei şi dispune, după caz, prin încheiere, declinarea competenţei de soluţionare a cauzei sau efectuarea expertizei medico-legale. După primirea raportului de expertiză medico-legală cauza se soluţionează de instanţa de executare, potrivit dispoziţiilor prezentului capitol.** **(3) Instanţa de executare comunică hotărârea prin care s-a dispus amânarea executării pedepsei, în ziua pronunţării, organului de poliţie desemnat în cuprinsul hotărârii de**	ART. 454 Instanţa competentă (1) Instanţa competentă să se pronunţe asupra acordării amânării executării pedepsei este instanţa de executare. (1^1) Instanţa de executare comunică hotărârea prin care s-a dispus amânarea executării pedepsei, în ziua în care aceasta devine definitivă, secţiei de poliţie în a cărei rază teritorială locuieşte condamnatul, jandarmeriei, poliţiei comunitare, organelor competente să elibereze paşaportul, organelor de frontieră, precum şi altor instituţii, în vederea asigurării respectării obligaţiilor impuse. Organele în drept refuză eliberarea paşaportului sau, după caz, ridică provizoriu paşaportul pe durata amânării. (1^2) În caz de încălcare cu rea-credinţă a obligaţiilor, instanţa revocă amânarea şi dispune punerea în executare a pedepsei privative de libertate. Organul de poliţie desemnat cu supravegherea de către instanţă verifică periodic respectarea obligaţiilor de către condamnat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora sesizează, de îndată, instanţa de executare.	Se menţin, în esenţă, dispoziţiile din reglementarea anterioară care stabilesc instanţa competentă să se pronunţe asupra acordării amânării executării pedepsei, însă în alin.2 al art.591 se introduc prevederi suplimentare privind procedura judecării cererii de amânare în ipoteza prev.la art.589 alin.1 lit.a din NCPP. Astfel, cererea de amânare a executării pedepsei din motive medicale se depune la judecătorul delegat cu executarea, însoţită de înscrisuri medicale. Judecătorul delegat cu executarea verifică competenţa instanţei şi dispune, după caz, prin încheiere, declinarea competenţei de soluţionare a cauzei sau efectuarea expertizei medico-legale.

amânare a executării pedepsei închisorii pentru a lua în evidenţă persoana, jandarmeriei, unităţii de poliţie în a cărei circumscripţie locuieşte condamnatul, organelor competente să elibereze paşaportul, organelor de frontieră, precum şi altor instituţii, în vederea asigurării respectării obligaţiilor impuse. Organele în drept refuză eliberarea paşaportului sau, după caz, ridică provizoriu paşaportul pe durata amânării. **(4) În caz de încălcare cu rea-credinţă a obligaţiilor stabilite potrivit art. 590, instanţa de executare revocă amânarea şi dispune punerea în executare a pedepsei privative de libertate. Organul de poliţie desemnat de instanţă în cuprinsul hotărârii cu supravegherea celui faţă de care s-a dispus amânarea executării pedepsei verifică periodic respectarea obligaţiilor de către condamnat şi întocmeşte lunar un raport în acest**	(2) Instanţa de executare ţine evidenţa amânărilor acordate şi, la expirarea termenului, ia măsuri pentru emiterea mandatului de executare, iar dacă mandatul a fost emis, ia măsuri pentru aducerea lui la îndeplinire. Dacă nu s-a stabilit un termen, judecătorul delegat al instanţei de executare este obligat să verifice periodic dacă mai subzistă cauza care a determinat amânarea executării pedepsei, iar când constată că aceasta a încetat, să ia măsuri pentru emiterea mandatului de executare sau, după caz, pentru aducerea lui la îndeplinire.	

sens către instanţa de executare. **(5) În cazul în care constată încălcări ale obligaţiilor stabilite potrivit art. 590, organul de poliţie sesizează, de îndată, instanţa de executare.** **(6) Instanţa de executare ţine evidenţa amânărilor acordate şi, la expirarea termenului, ia măsuri pentru emiterea mandatului de executare, iar dacă mandatul a fost emis, ia măsuri pentru aducerea lui la îndeplinire. Dacă nu s-a stabilit un termen de amânare, judecătorul delegat cu executarea al instanţei de executare este obligat să sesizeze instanţa de executare în vederea verificării subzistenţei temeiurilor amânării, iar când se constată că acestea au încetat, să ia măsuri pentru emiterea mandatului de executare ori pentru aducerea lui la îndeplinire.**		
SECŢIUNEA a 3-a **Întreruperea executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă**	Secţiunea III Întreruperea executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă	

ART. 592 **Cazurile de întrerupere** **(1) Executarea pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă poate fi întreruptă în cazurile şi în condiţiile prevăzute la art. 589, la cererea persoanelor arătate la alin. (3) al aceluiaşi articol, iar în cazul prevăzut la art. 589 alin. (1) lit. a), şi la cererea administraţiei penitenciarului.** **(2) Dispoziţiile art. 590 şi art. 591 alin. (2) - (5) se aplică în mod corespunzător.** **(3) Contestaţia formulată de procuror este suspensivă de executare.**	ART. 455 Cazurile de întrerupere Executarea pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă poate fi întreruptă în cazurile şi în condiţiile prevăzute în art. 453, la cererea persoanelor arătate în alin. 2 al aceluiaşi articol. Dispoziţiile art. 453^1 şi art. 454 alin. 1^1 şi 1^2 se aplică în mod corespunzător.	Se menţin în parte dispoziţiile din reglementarea anterioară şi, în plus, se acordă şi administraţiei penitenciarului posibilitatea de a solicita instanţei întreruperea executării pedepsei în cazul prev. la art.589 alin.1 lit.a din NCPP. Totodată, în alin.3 este introdusă o nouă dispoziţie conform căreia contestaţia formulată de procuror împotriva hotărârii prin care instanţa se pronunţă asupra cererii de întrerupere a executării pedepsei este suspensivă de executare.
ART. 593 **Instanţa competentă** **(1) Instanţa competentă să dispună asupra întreruperii executării pedepsei este instanţa în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere, corespunzătoare în grad instanţei de executare.** **(2) Cererea de prelungire a întreruperii anterior acordate se soluţionează**	ART. 456 Instanţa competentă Instanţa competentă să dispună asupra întreruperii executării pedepsei este instanţa în a cărei rază teritorială se află locul de deţinere sau după caz, unitatea unde se execută pedeapsa la locul de muncă, corespunzătoare în grad instanţei de executare. În cazul în care persoana condamnată se află în stare de	Dispoziţiile sunt similare, însă în plus noua lege reglementează şi calea de atac ce poate fi exercitată împotriva hotărârii prin care instanţa se pronunţă asupra cererii de întrerupere a executării pedepsei – contestaţie la instanţa ierarhic superioară în termen de 3 zile de la comunicare (alin.3). Instanţa competentă în cazul cererii de întrerupere a executării pedepsei este instanţa în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere, corespunzătoare în grad instanţei de executare.

de instanţa care a dispus întreruperea executării pedepsei. **(3) Hotărârea prin care instanţa se pronunţă asupra cererii de întrerupere a executării pedepsei poate fi atacată cu contestaţie la instanţa ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare.**	libertate în urma unei întreruperi anterioare a executării pedepsei, instanţa competentă să dispună asupra întreruperii executării pedepsei este instanţa de executare. Cererea de întrerupere a executării pedepsei adresată altei instanţe se trimite pe cale administrativă instanţei competente, potrivit alin. 1 şi 2.	
ART. 594 **Evidenţa întreruperii executării pedepsei** **(1) Instanţa care a dispus întreruperea executării pedepsei comunică de îndată această măsură instanţei de executare, locului de deţinere şi organului de poliţie.** **(2) Instanţa de executare şi administraţia locului de deţinere ţin evidenţa întreruperilor acordate. Dacă la expirarea termenului de întrerupere persoana condamnată la pedeapsa închisorii nu se prezintă la locul de deţinere, administraţia trimite de îndată o copie de pe mandatul de executare organului de poliţie, în vederea executării. Pe**	ART. 457 Evidenţa întreruperii executării pedepsei (1) Instanţa care a acordat întreruperea comunică de îndată această măsură locului de deţinere sau, după caz, unităţii unde condamnatul execută pedeapsa şi organului de poliţie, iar dacă întreruperea a fost acordată de instanţa în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere sau unitatea, aceasta comunică măsura luată şi instanţei de executare. (2) Instanţa de executare, administraţia locului de deţinere şi unitatea unde condamnatul execută pedeapsa ţin evidenţa întreruperilor acordate. Dacă la expirarea termenului de întrerupere cel condamnat la pedeapsa închisorii nu se prezintă la locul de deţinere,	Reglementările sunt similare, însă noua lege instituie o prevedere nouă în alin.5 al art.594, conform căreia pedeapsa accesorie se execută şi pe durata întreruperii executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă

copia mandatului de executare se menţionează şi cât a mai rămas de executat din durata pedepsei. **(3) Administraţia locului de deţinere comunică instanţei de executare data la care a reînceput executarea pedepsei.** **(4) Timpul cât executarea a fost întreruptă nu se socoteşte în executarea pedepsei.** **(5) Pedeapsa accesorie se execută şi pe durata întreruperii executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă.**	administraţia trimite de îndată o copie de pe mandatul de executare organului de poliţie, în vederea executării. Pe copia mandatului de executare se menţionează şi cât a mai rămas de executat din durata pedepsei. Dacă, la expirarea termenului de întrerupere, cel condamnat la pedeapsa închisorii cu executare la locul de muncă nu se prezintă la unitate, aceasta înştiinţează de îndată instanţa de executare. (2^1) Dispoziţiile art. 454 alin. 2 teza a doua se aplică în mod corespunzător. (3) Administraţia locului de deţinere sau unitatea comunică instanţei de executare data la care a reînceput executarea pedepsei. (4) Timpul cât executarea a fost întreruptă nu se socoteşte în executarea pedepsei.	
ART. 595 **Intervenirea unei legi penale noi** **(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracţiune fapta pentru**	Secţiunea IV Înlăturarea sau modificarea pedepsei ART. 458 Intervenirea unei legi penale noi Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare intervine o lege ce nu mai prevede ca infracţiune fapta pentru care s-a pronunţat	Dispoziţiile din reglementarea anterioară au fost preluate integral, în plus fiind făcute referiri şi cu privire la măsurile educative.

care s-a pronunţat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai uşoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanţa ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispoziţiilor art. 4 şi 6 din Codul penal. **(2) Aplicarea dispoziţiilor alin. (1) se face din oficiu sau la cererea procurorului ori a persoanei condamnate de către instanţa de executare, iar dacă persoana condamnată se află în executarea pedepsei sau a unei măsuri educative, de către instanţa corespunzătoare în grad în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere sau, după caz, centrul educativ ori centrul de detenţie.**	condamnarea, ori o lege care prevede o pedeapsă mai uşoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanţa ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispoziţiilor art. 12, 14 şi 15 din Codul penal. Aplicarea dispoziţiilor din alineatul precedent se face din oficiu sau la cererea procurorului ori a celui condamnat, de către instanţa de executare, iar dacă cel condamnat se află în executarea pedepsei, de către instanţa corespunzătoare în grad în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere sau unitatea unde condamnatul execută pedeapsa la locul de muncă.	
ART. 596 **Amnistia şi graţierea** **(1) Aplicarea amnistiei şi a graţierii, atunci când intervin după rămânerea definitivă a hotărârii, se face de către judecătorul delegat cu executarea de la instanţa de executare, iar**	ART. 459 Amnistia şi graţierea Aplicarea amnistiei, când intervine după rămânerea definitivă a hotărârii, precum şi aplicarea graţierii se fac de către un judecător de la instanţa de executare, iar dacă cel condamnat se află în executarea	Dispoziţiile sunt similare cu cele din reglementarea anterioară. In plus, au fost introduse prevederi noi cu privire la hotărârea care se pronunţă în această materie şi a căii de atac ce poate fi exercitată împotriva ei. Astfel, în alin.2 se prevede că judecătorul delegat cu executarea se pronunţă prin încheiere executorie, dată în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Totodată, conform alin.3, împotriva încheierii se poate declara contestaţie de către procuror, în termen de 3 zile de la pronunţare. Contestaţia este suspensivă de executare.

dacă cel condamnat se află în executarea pedepsei, de către judecătorul delegat cu executarea de la instanţa corespunzătoare în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere. **(2) Judecătorul se pronunţă prin încheiere executorie, dată în camera de consiliu, cu participarea procurorului.** **(3) Împotriva încheierii pronunţate potrivit alin. (2) se poate declara contestaţie de către procuror, în termen de 3 zile de la pronunţare. Contestaţia este suspensivă de executare.**	pedepsei, de către un judecător de la instanţa corespunzătoare în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere sau unitatea unde se execută pedeapsa la locul de muncă.	Prin urmare, prevederea alin.2, conform căreia judecătorul se pronunţă prin încheiere executorie, vine în contradicţie cu cea de la alin.3, potrivit cu care contestaţia formulată de procuror este suspensivă de executare.
CAPITOLUL IV **Dispoziţii comune** **ART. 597** **Procedura la instanţa de executare** **(1) Când rezolvarea situaţiilor reglementate în prezentul titlu este dată în competenţa instanţei de executare, preşedintele completului de judecată dispune citarea părţilor interesate şi, în cazurile prevăzute la art. 90, ia măsuri pentru desemnarea**	CAPITOLUL IV DISPOZIŢII COMUNE ART. 460 Procedura la instanţa de executare Când rezolvarea situaţiilor reglementate în prezentul titlu este dată în competenţa instanţei de executare, preşedintele dispune citarea părţilor interesate şi ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu, în cazurile prevăzute în art. 171.	Reglementările sunt în parte similare. Un prim element de noutate este cel prev. în teza a II-a a alin.1 al art.597 din NCPP, conform căruia la judecarea cazurilor de întrerupere a executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă se citează şi administraţia penitenciarului în care execută pedeapsa condamnatul. Totodată, în alin.7 şi 8 sunt introduse dispoziţii noi cu privire la calea de atac exercitată împotriva hotărârilor pronunţate în primă instanţă în materia executării – contestaţie la instanţa ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare.

unui avocat din oficiu. La judecarea cazurilor de întrerupere a executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă se citează şi administraţia penitenciarului în care execută pedeapsa condamnatul. **(2) Condamnatul aflat în stare de detenţie sau internat într-un centru educativ este adus la judecată.** **(3) Participarea procurorului este obligatorie.** **(4) După ascultarea concluziilor procurorului şi a părţilor, instanţa se pronunţă prin sentinţă.** **(5) Dispoziţiile cuprinse în titlul III al părţii speciale privind judecata care nu sunt contrare dispoziţiilor prezentului capitol se aplică în mod corespunzător.** **(6) Dispoziţiile alin. (1) - (5) se aplică şi în cazul în care rezolvarea uneia dintre situaţiile reglementate în prezentul titlu este dată în competenţa instanţei în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere. În acest**	Condamnatul arestat este adus la judecată. Participarea procurorului este obligatorie. După concluziile procurorului şi ascultarea părţilor, instanţa se pronunţă prin sentinţă. Dispoziţiile cuprinse în partea specială, titlul II, care nu sunt contrare dispoziţiilor din acest capitol, se aplică în mod corespunzător. Dispoziţiile alineatelor precedente se aplică şi în cazul în care rezolvarea uneia din situaţiile reglementate în prezentul titlu este dată în competenţa instanţei în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere sau unitatea unde cel condamnat execută pedeapsa. Soluţia se comunică instanţei de executare.	

caz, soluţia se comunică instanţei de executare. **(7) Hotărârile pronunţate în primă instanţă în materia executării potrivit prezentului titlu pot fi atacate cu contestaţie la instanţa ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare.** **(8) Judecarea contestaţiei la hotărârea primei instanţe se face în şedinţă publică, cu citarea persoanei condamnate. Condamnatul aflat în stare de detenţie sau internat într-un centru educativ este adus la judecată. Participarea procurorului este obligatorie. Decizia instanţei prin care se soluţionează contestaţia este definitivă. Prevederile alin. (5) se aplică în mod corespunzător.**		
ART. 598 **Contestaţia la executare** **(1) Contestaţia împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri:** **a) când s-a pus în executare o hotărâre care nu era definitivă;** **b) când executarea este**	ART. 461 Contestaţia la executare Contestaţia contra executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri: a) când s-a pus în executare o hotărâre care nu era definitivă; b) când executarea este îndreptată împotriva altei persoane decât cea prevăzută în	In noua reglementare sunt preluate toate cazurile în care se poate face contestaţie la executare, cu excepţia situaţiei prevăzute la art.461 alin.1 lit.d, teza a II-a din CPP anterior (orice alt incident ivit în cursul executării). De asemenea, a fost înlăturată dispoziţia art.461 alin.3 din CPP de la 1968. Singurul element de noutate este introdus în teza a II-a a alin.2 al art.598, care prevede ipoteze noi cu privire la cazul de la lit.c (nelămurirea priveşte o dispoziţie dintr-o hotărâre pronunţată în apel sau în recurs în casaţie), în raport cu care este stabilită competenţa de judecată.

îndreptată împotriva altei persoane decât cea prevăzută în hotărârea de condamnare; **c) când se iveşte vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare;** **d) când se invocă amnistia, prescripţia, graţierea sau orice altă cauză de stingere ori de micşorare a pedepsei.** **(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) şi d), contestaţia se face, după caz, la instanţa prevăzută la art. 597 alin. (1) sau (6), iar în cazul prevăzut la alin. (1) lit. c), la instanţa care a pronunţat hotărârea ce se execută. În cazul în care nelămurirea priveşte o dispoziţie dintr-o hotărâre pronunţată în apel sau în recurs în casaţie, competenţa revine, după caz, instanţei de apel sau Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.**	hotărârea de condamnare; c) când se iveşte vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare; d) când se invocă amnistia, prescripţia, graţierea sau orice altă cauză de stingere ori de micşorare a pedepsei, precum şi orice alt incident ivit în cursul executării. În cazurile prevăzute la lit. a), b) şi d) contestaţia se face, după caz, la instanţa prevăzută în alin. 1 sau 6 al art. 460, iar în cazul prevăzut la lit. c), la instanţa care a pronunţat hotărârea ce se execută. Contestaţia împotriva actelor de executare privind confiscarea averii se soluţionează de instanţa civilă, potrivit legii civile.	
ART. 599 **Rezolvarea contestaţiei la executare** **(1) Procedura de rezolvare a contestaţiei la**	ART. 462 Rezolvarea contestaţiei (1) Procedura de rezolvare a contestaţiei la executare este cea prevăzută în art. 460.	Dispoziţiile din legea nouă referitoare la procedura rezolvării contestaţiei la executare sunt similare cu cele din reglementarea anterioară. In plus, legea nouă prevede posibilitatea retragerii cererii de condamnat sau de procuror, atunci când este formulată de acesta (alin.3).

executare este cea prevăzută la art. 597. **(2) În cazul arătat la art. 598 alin. (1) lit. d), dacă din hotărârea pusă în executare nu rezultă datele şi situaţiile de existenţa cărora depinde soluţionarea contestaţiei, constatarea acestora se face de către instanţa competentă să judece contestaţia.** **(3) Cererea poate fi retrasă de condamnat sau de procuror, când este formulată de acesta.** **(4) După pronunţarea soluţiei definitive ca urmare a admiterii contestaţiei la executare, se face o nouă punere în executare conform procedurii prevăzute de prezentul titlu.** **(5) Cererile ulterioare de contestaţie la executare sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive şi de apărări**	(2) În cazul arătat în art. 461 lit. d), dacă din hotărârea pusă în executare nu rezultă datele şi situaţiile de existenţa cărora depinde soluţionarea contestaţiei, constatarea acestora se face de către instanţa competentă să judece contestaţia. (3) Cererile ulterioare de contestaţie la executare sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive şi de apărări.	Totodată, în alin.4 se prevede expres că după pronunţarea soluţiei definitive ca urmare a admiterii contestaţiei la executare, se face o nouă punere în executare conform procedurii prevăzute de prezentul titlu.
ART. 600 **Contestaţia privind executarea dispoziţiilor civile** **(1) Contestaţia privind**	ART. 463 Contestaţia privitoare la dispoziţiile civile Contestaţia privitoare la executarea dispoziţiilor civile ale	Reglementările sunt similare.

executarea dispoziţiilor civile ale hotărârii se face, în cazurile prevăzute la art. 598 alin. (1) lit. a) şi b), la instanţa de executare prevăzută la art. 597, iar în cazul prevăzut la art. 598 alin. (1) lit. c), la instanţa care a pronunţat hotărârea ce se execută. Dispoziţiile art. 598 alin. (2) teza a II-a se aplică în mod corespunzător. **(2) Dispoziţiile art. 597 alin. (1) - (5) se aplică în mod corespunzător.** **(3) Contestaţia împotriva actelor de executare se soluţionează de către instanţa civilă potrivit legii civile.**	hotărârii se face, în cazurile prevăzute în art. 461 lit. a) şi b), la instanţa de executare prevăzută în art. 460, iar în cazul prevăzut în art. 461 lit. c), la instanţa care a pronunţat hotărârea ce se execută. Procedura de rezolvare a acestei contestaţii este cea prevăzută în art. 460 alin. 1 şi 2. Contestaţia împotriva actelor de executare se soluţionează de către instanţa civilă potrivit legii civile.	
ART. 601 **Contestaţia privitoare la amenzile judiciare** **(1) Contestaţia împotriva executării amenzilor judiciare se soluţionează de către instanţa care le-a pus în executare.** **(2) Dispoziţiile art. 597 alin. (1) - (5) se aplică în mod corespunzător.**	ART. 464 Contestaţia privitoare la amenzile judiciare Contestaţia contra executării amenzilor judiciare se soluţionează de către instanţa care le-a pus în executare.	Reglementările sunt similare.